

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

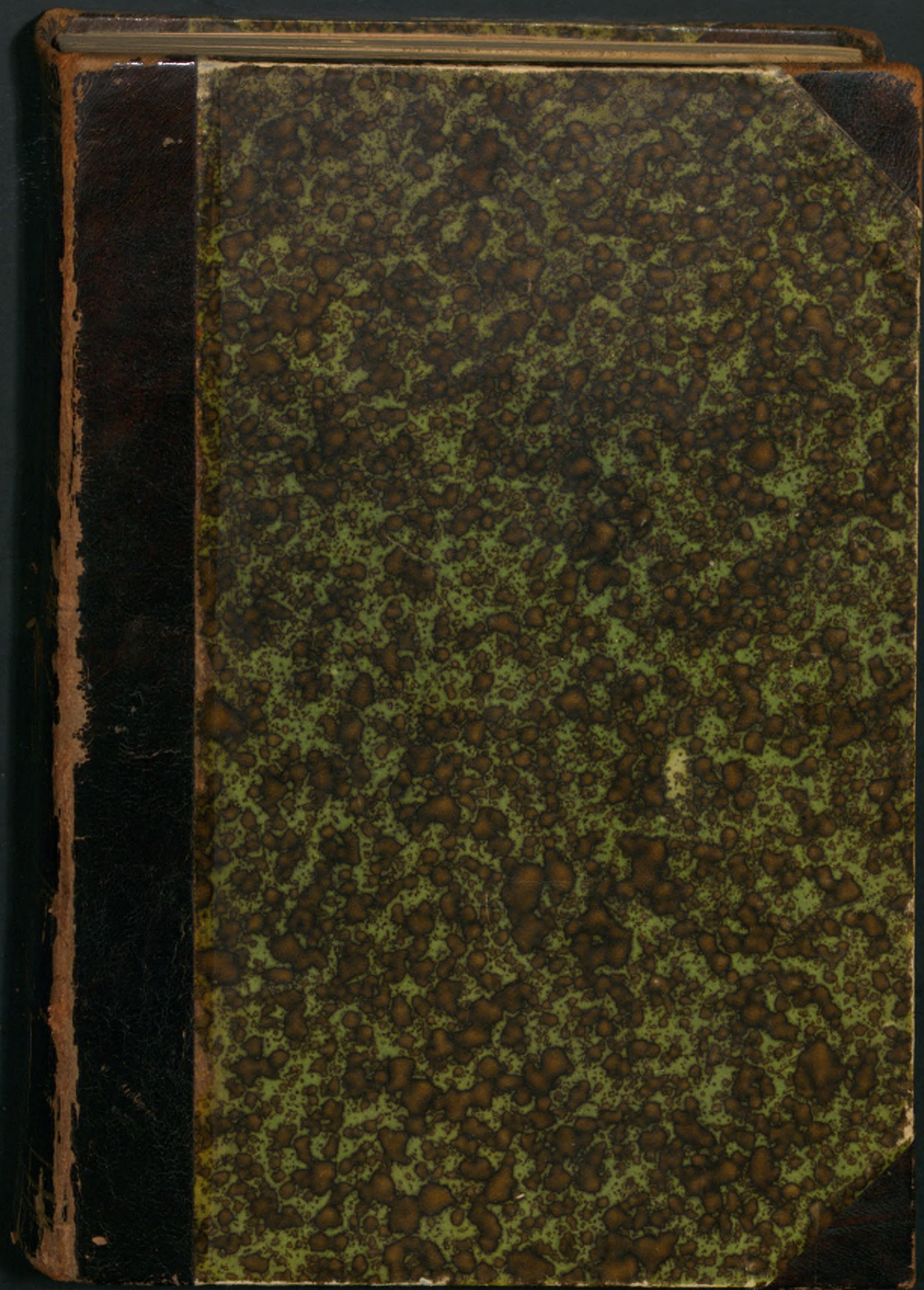
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

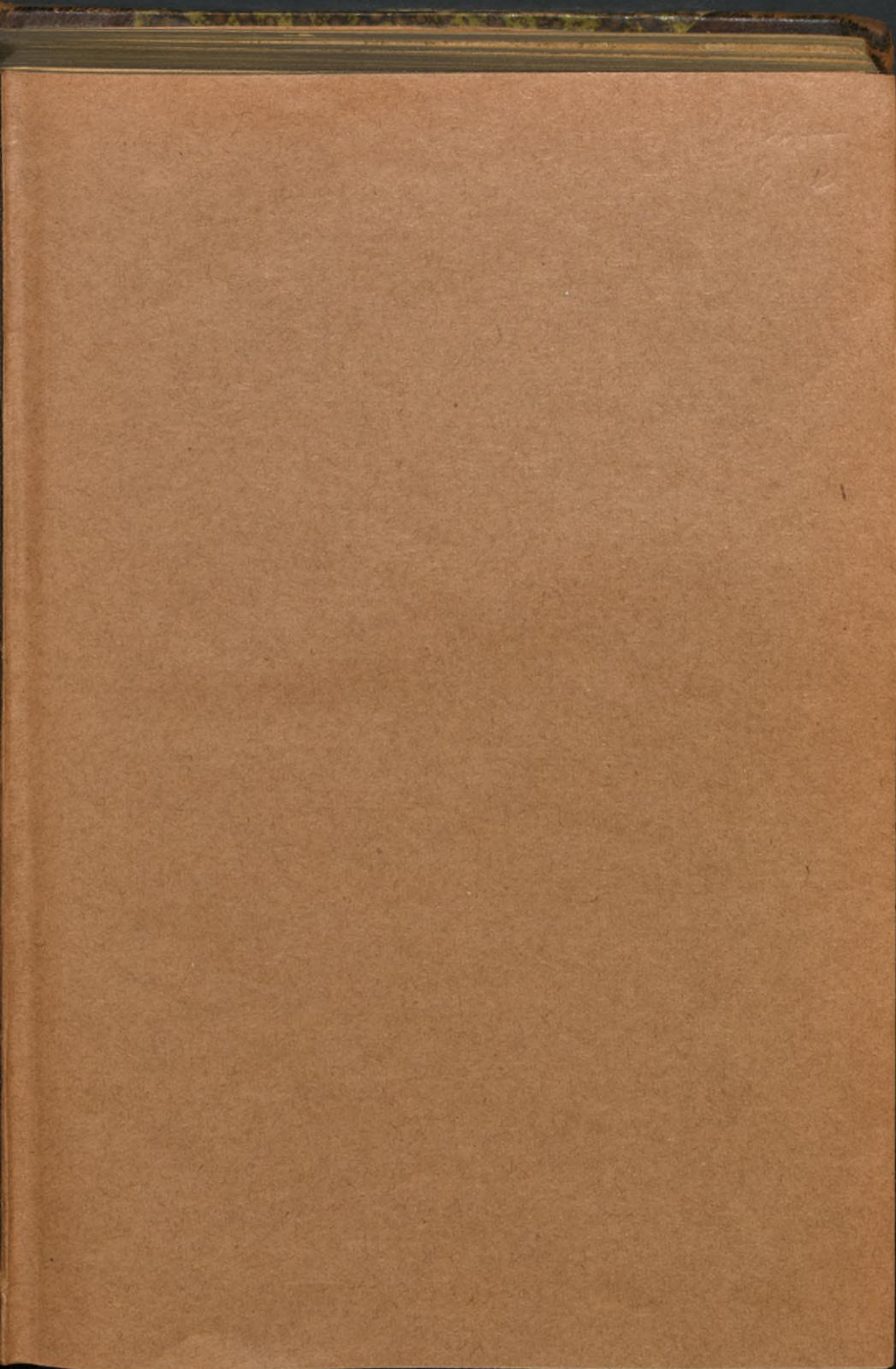

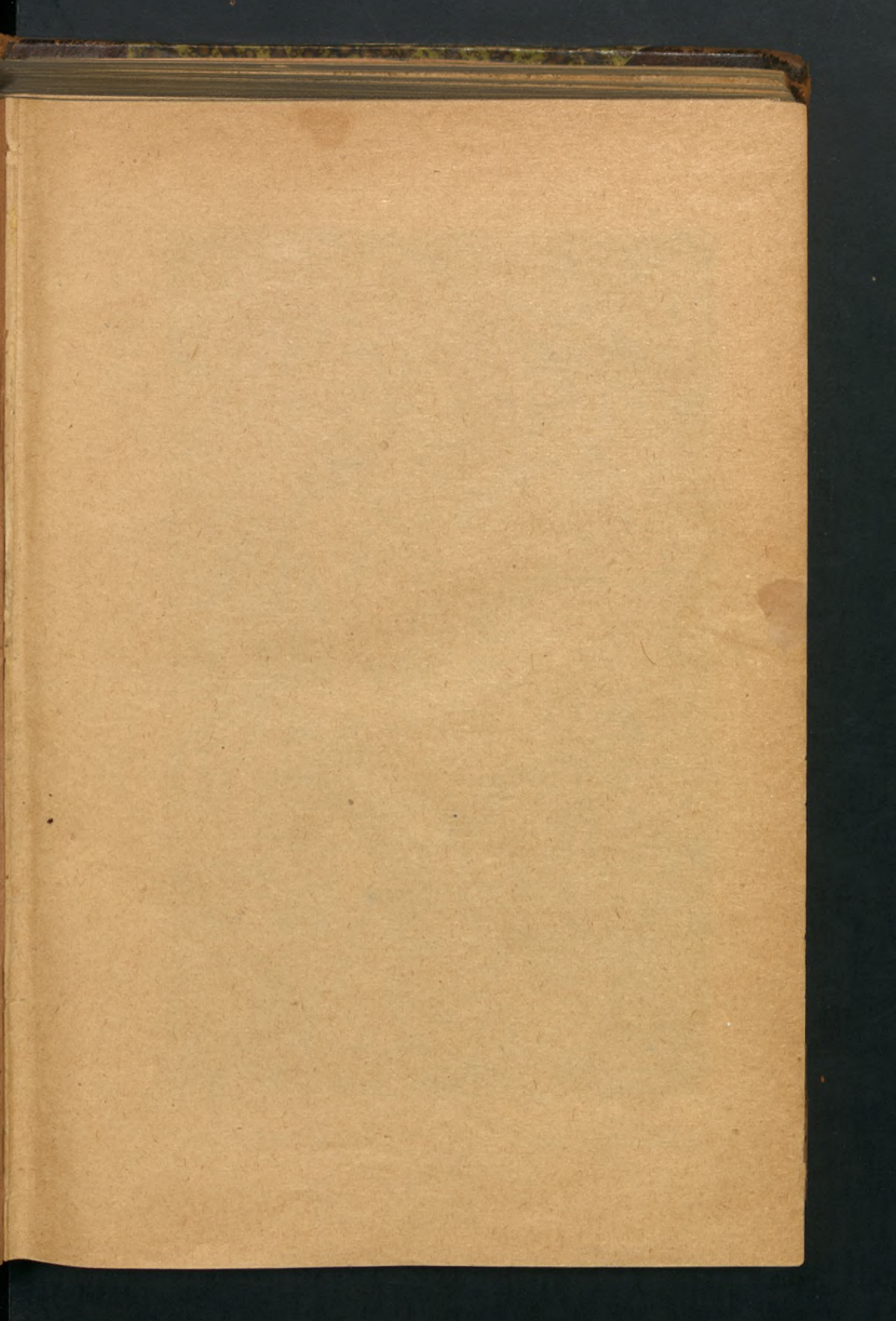
Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.övers.

100 48
756

1) »Allsmäktige, hvad har jag gjort?» kom det ljudlöst
öfver hans läppar.

FÖRMYNDAREN

ELLER

GULDETS MAKT

EN QVINNO-ROMAN

FRÅN VÅRA DAGAR

STOCKHOLM 1891

O. L. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

INLEDNING.

Arma kvinnohjerta! Hvad kan du icke lida för den evigt lyckliggörande kärlekens skull! Hvem kan fatta din hemlighetsfulla uthållighet och dina försakelser? Och, å andra sidan, hvem är väl i stånd att förstå den lycka, som uppfyller ett kvinnohjerta, när detta efter bittra själs- och hjertestriden ser sin trogna kärlek belönad?

I föreliggande roman träda utmärkta kvinnogestalter oss till mötes. Oskyldiga och rena äro de samt oerfarna i all ting. I deras unga lefnadsdagar har en händelse tilldragit sig, som deras tunga icke får förråda.

Den ungdomligt sköna herskarinnan på slottet Falkenberg, Inga von Tannenburg, se vi i början af vår roman i den sällaste lyckas drömmar. För några timmar sedan har hon till äkta förbund räckt sin hand åt en ädel, men om sitt fläckfria namn ytterst rädd man. Hon har ingen aning om, huru en skurk redan länge smidt sina ränker för att förderfva henne. *Misskänd, föraktad och bortstött* blir hon af honom, åt hvilken hon hängifvit sig med hela sin innerlighet. Ett enda ord från hennes läppar, och det fruktansvärda hade icke skett... Men skall hon väl oskyldigt offras? Illistigheten och ondskan hvila ej ännu. Nya motståndare uppstå mot henne, den ensamma kvinnan. Man fikar efter hennes rikedomar. Ett nät af intriger omgifver henne, utan att hon anar det. Det drager sig samman allt trängre och trängre... Skall hon duka under?

Men äfven andra utmärkta qvinnor få vi tillfälle att följa under deras längtan, tålamod, lidanden och hopp. De komma en att glömma de dystra bilderna, de bilder, som den skurkaktige Bernhard von Ingelfingen frambesvurit, som Ingas förmyndare utför och förbrytaren Erik Wildenfels föröfvar mot Margrets hjerta. Dock skall lycka, ja omätlig lycka till slut bli trohetens lön.

FÖRSTA KAPITLET.

På tröskeln till brudkammaren.

En skön majdag låg utbredd öfver slottet Falkenbergs omgifning. Det knoppades, grönskade och blommade i trädgårdar och planteringar. I luften jublade och musicerade foglar af alla slag, så att det var en lust att höra.

Ville de instämma i det jubel, som sedan i dag på morgonen herskat på slottet Falkenberg? Det tycktes nästan så.

Under hastigt flygande omkretsade de tinnar och utsprång på den nya slottsbyggnaden, som från sin upphöjda plats på den framskjutande bergskedjan, förgyld af det vackraste solsken, lyste långt utåt landskapet. Och om de här blefvo fördrifna af bröllopsjublet, flögo de bort till den gamla ruinen. Denna hade en gång varit falkenbergarnes stolta herresäte, innan det lössläppta elementet förstörde byggnaden. Här kunde foglarne sitta i ostördt lugn, ty ingen beträdde gerna den ensliga, gamla slottsbyggnadens ruiner. Dessutom var i folkets mun en sägen gängse, att det icke stod riktigt rätt till i den gamla ruinen och i synnerhet i det så kallade kapellet. Af den fordna slottskyrkan fanns endast ett torn kvar, och deruppe hängde den lilla klockan med den rena, långt ljudande silfverklängen, hvars ringning, enligt hvad man påstod skulle betyda olycka. Längre sedan var det nu, sedan den lät höra sig.

Fjärilarne med sina brokiga vingar svärmade kring slottsalarnes öppnade fönster, innanför hvilka i dag ett utvaldt sällskap var församladt till bröllophögtid. Två lyckligas bröllop firades på slottet.

Utänför var naturen klädd i bröllopskrud och här inne rådde glädtigt lif och rörelse, hvem hade kunnat ana att här skulle kunna uppstå någon misstämning.

— Se bara dit, herr von Ingelfingen, huru hon fasthåller den unge maken! Förefaller det eder icke, som om hon fruktade att för andra gången förlora sitt hjertas utvalde?

Talarinnans ton antog vid de sista orden ett missljud; den klingade icke kall, ej heller varm, men ändå måste åhöraren säga sig, att endast afund och afvohet kunde hafva frambringat densamma.

Baron Bernhard von Ingelfingen, till hvilken den vackra talarinnans ord blifvit rigtade, vände sitt askgråa ansigte åt sidan och lät en blick glida öfver den unga qvinnans ståtliga gestalt. Just nu lutade maken sitt hufvud åt sidan och lyssnade till Inga von Tannenburs ord. Hon hade sedan tre timmar bortlagt detta namn och måste nu, efter hennes make, kallas Inga von Prittwitz.

Omkring Ingelfingens mun ryckte det en sekund, när han betraktade de båda till utseendet så lyckliga. Derpå vände han ansigtet mot talarinnan bredvid och sade:

— Fortuna är en ganska nyckfull gudinna! Jag vet det! Om morgonen är man den lyckigaste bland dödliga, och innan solen gått ned, kan lyckan hafva vändt sig till motsatsen.

— Jag förstår, hvad ni vill antyda med dessa ord, herr baron, hviskade det öfver den dams läppar, som hade upptagit samtale med baronen. Ni är elak i dag! Ni vill påminna mig om, att egentligen skulle jag hafva intagit Ingas plats vid herr von Prittwitz sida. Så hade det ju också blifvit, men —

Charlotte Königsdörfer, dotter till riddargodsarrendatorn på Prittwitz, ryckte föraktligt på axlarne.

Ni vill säga: Inga von Tannenburg slog mig ur brädet? —
— Den evigt oförbätterlige hånaren är ni, herr baron, det är mig nu klart, men —

Talarinnan såg sig hastigt omkring, liksom ville hon öfvertyga sig, att hennes ord icke hördes af någon.

— Inga von Tannenburg slog mig icke ur brädet, utan du Bernhard, sade hon med lidelsefullt strålände ögon, var det som föranlät mig... Vid din sida skall jag en gång blifva ännu lyckligare — —

— Tyst, — man kommer! För Guds skull, Charlotte, lät ingen höra, huru förtroligt vi umgås mellan fyra ögon!

— Men det är så svårt att inför verlden fortsätta detta kurragömmaspel!

— Du måste!

Under det Ingelfingens ansigtsuttryck hade vid de sista orden antagit en hänsynslös hårdhet, visade hans ansigte straxt åter de förbindligt vänliga drag, som man städse var van att se hos Bernhard von Ingelfingen.

Snart var han efter allt utseende helt och hållet tagen i anspråk af samtalet med vänner och bekanta, men den uppmärksamme betraktaren skulle hafva märkt, att hans öga alltjemt sökte den unga, vackra fruns gestalt, som vid sin makes arm med rätta bildade medelpunkten för allas uppmärksamhet.

Inga von Tannenburg, den enda arvingen till slottet Falkenberg och de dertill hörande betydliga besittningarne, hörde till de skönheter, som genast vinna alla hjertan.

Innevånarne i den slottet Falkenberg närmast liggande orten förklarade enstämmigt, att på Inga von Tannenburgs ansigte låg ett evigt, klart och ljusst solsken. Aldrig hade man sett Inga sorgsen, missmodig eller inbunden, icke ens då, när ödet på det grymmaste sätt hade ryckt den förste brudgummen från hennes sida.

— Hon har lemnat sorgen hemma, hviskade man hemligt hvarandra i örat, när hon efter en kort tillbakadragenhet åter visade sig och som en englagestalt gick i de fattigas och sjukas hyddor samt sökte trösta genom ord och handlingar.

Huru många lycko- och välsignelseönskningar hade icke uppstigit till himmelen för henne från de vederqvicktas och tröstades mun.

I dag de hade blifvit hörda, ty Inga hade följt sitt hjertas val och räckt sin hand till ett äkta förbund med den unge Eckbert von Prittwitz. Inga var den personifierade skönheten och hjertegodheten, och Eckbert —?

Nog fästades gerna alla flickors och fruars ögon på mannens ungdomligt vackra gestalt. Okuffig hälsa, mannakraft och mannamöd talade ur hans ädla ansigte. Oaktadt den förnäma hållning, som kännetecknade honom, var han ingalunda stolt; själsadel och ett kärleksfullt hjerta lyste ur hans ögon.

Den blifvande arvingen till Falkenberg gick med sin unge make just förbi de båda, som några minuter förut hade fört det egendomliga samtalet med hvarandra.

Kring Charlottes läppar spelade detta egendomliga leende, som sällskapet påtvingar sina deltagare. Hon såg endast flyktigt på den unga frun, men hon hade det oaktadt märkt, att ett ögonblick något utsägligt ängsligt hade lyst fram ur Ingas ögon.

Hvad kunde det varit? Hvarför denna ängest i de vackra ögonen, efter det dessa hade rigtats på Bernhard von Ingelfingen.

Dessa tankar drog genom Charlottes hjerna, men hon fann icke mera tid, att längre sysselsätta sig dermed, ty i detsamma ljud från marmorsalen en liflig fanfar.

Trumpeterna kallade till bröllopsmåltiden.

Förgyllande öfverstrålade solljuset de båda långa borden och de korta tvärborden vid desammas ändar.

Lycka och solljus hade kommit till styret i detta rum. På alla ansigten återspeglades de, och dagsljusets bländande strålar bröto sig mot bordsilfret, eller glittrade och gnistrade i glas och skålar.

Från orkestern ljödo glädtiga musikstycken af alla slag, medan grupperna trängde sig fram genom rummet och intogo sina platser vid borden.

Snart kommo de uppässande betjenterna, och sorlet af samtalen lade sig när man serverat första gången. I stället klingade nu glasen mot hvarandra, och vinet löste till och med de mest tystlåtna gästernas tungor. Skåltal följde på skåltal. Hvar och en prisade den i all ungdomsfriskhet prälände unga makans lycka. Denna var i glad och rättmätig rörelse vid sin makes läppar. Det kunde icke undgå den uppmärksamme betraktaren, att emellanåt smög sig en dyster skugga öfver det synbarligen så strålande ansigtet, och detta just när hennes blick korsades med Ingelfingens.

Denne satt tystlåten ej långt ifrån den, som vi redan hafva lärt känna under namnet Charlotte. Icke ens dennas förföriska ögonkast, i hvilka lidelsens glöd, vildt, obändigt trots och begärande sinnlighet så tydligt voro utpräglade, förmådde göra honom mera pratsam. De första omgångarne af de lättare vinerna lemnade han nästan orörda, men när de starkare kommo till ordningen, störtade han ned det ena glaset efter det andra, tills hans ansigte visade tydliga spår af den inre oron.

Charlotte Königsdörfer kunde icke undgå att märka denna förändring hos hennes älskade. Hennes tunna läppar blefvo ännu tunnare, och motvilligt satte hon hårdt det lyftade glaset åter mot bordet. I hennes sinne uppsteg åter minnet af, att hon nyligen hört det Bernhard von Ingelfingen hade haft afsigter på Inga; han, som åt henne — om än i hemlighet — hade svurit kärlek och tro.

Ett nytt hurra brusade genom den präktiga marmorsalen.

Den gamle presten från Prittwitz hade just tömt sitt glas för oskiljaktigheten af ett genom trogen kärlek knutet band.

Djup purpur lägrade sig på Ingas kinder, när Eckbert von Prittwitz blickade henne i ögat, djupt, djupt ned på botten af hennes själ och försökte der läsa om lycka och kärlek.

Ingas blickar fördjupade sig i hans. Darrade hon? Läste hon något likt tvifvel i hans ögon? Det kunde icke vara möjligt.

Innerligt smög hon sitt högt klappande hjerta intill hans bröst, fastare tryckte hon sin lilla hand om hans arm, men Eckbert förblef densamme. Äfven i hans ögon glödde den genom lyckan upplågade lidelsens eld, men från och till drog likväl en, åtminstone för en, sedan få timmar till äkta make blifven

ung man, förfärlig tanke genom honom. Eckbert kände världen, han hade lärt att blicka i människornas själar, och därför hade han ofta försökt läsa i Ingas ögon, innan han hade beslutat sig för att framträda inför världen och förklara henne för sin utvalda brud.

Adelt sinne, djup, troende religiositet och en ännu af ingen fläkt berörd oskuld hade trädt honom till mötes. Och ändå, — han skulle nästan velat förbanna tviflet, — förekom det honom, om han än var fullt öfvertygad af renheten i Ingas själ, som om en osynlig, hemlighetsfull makt ställde sig mellan honom och henne samt tillropade honom; Eckbert, Eckbert! Inga hade redan en gång varit förlofvad; Inga hade redan en fästman före dig!

En sådan påminnelse måste det också nu hafva varit, som framkallade det lilla molnet af missnöje på hans panna. — Bort med det! tillropade han i tysthet sig sjelf.

Ville den lede sjelf drifva sitt spel med honom? Han började darra, ty han såg just, huru Inga vaxlade en nästan bedjande blick med baron Ingelfingen.

På hans läppar sväfvade redan en fråga, när en röst hördes omedelbart bredvid honom och nämnde hans namn.

— Herr baron behagade ursäkta, om jag stör, sade en af slotets betjenter med denna underdånighet, som är de tjenande själarne så egen, — men jag är tvungen, att göra er ett meddelande . . . Ett postbud är här med ett bref till er, nådig herre! Han förklarar mig att han enligt sin instruktion endast får personligen öfverlemnna brefvet åt er.

— Förlåt mig, barn, sade Eckbert, i det han åter vände sig till det hulda väsendet vid sin sida, sannolikt är det en skrifvelse från garnisons-kommandanten, Bara ett ögonblick, så är jag åter tillbaka! Han kastade ännu en glödande blick på Inga och ilade med betjenten ut ur salen.

Budet väntade i ett rum på nedra botten.

— Från Isenbrunn, mumlade Eckbert och skakade på hufvudet, när han såg den för honom obekanta handstilen och tillfrågade poststämpeln efter skrifvelsens härkomst. Besynnerligt!

Han undertecknade mottagningssedeln och affärdade brefbäraren med en liten penninggåfva. Derefter stormade han en trappa upp, hvarest hans blifvande privatrum voro belägna.

Inkommen i det lilla arbetsrummet, slet han upp brefvet och ögnade igenom innehållet. Eckberts händer började att darra, hans knän vacklade och nekade honom nästan sin tienst. Det gick rundt för hans ögon.

— Det är icke sannt — feghet — falskhet! . . . Och ändå! . . . Barmhertige Gud, låt mig icke blifva vansinnig!

Brevet, för Guds skull! . . . det är icke till mig! Det är adresserat till Inga!

Raskt tog han upp det på golvet fallna cuvertet och stirrade på adressen. Hans ögon trädde nästan ut ur sina hålor.

Der stod tydligt: Till Eckbert von Prittwitz. Men ordet framför Eckbert: skulle det vara fru eller herr?

Eckbert granskade ordet närmare. Riktigt! Nu kunde han tydligt se, att ordet skulle vara »Fru» och icke »Herr». Brefskrivaren tycktes, att döma af stilen, haft brådtom och skrivit så otydligt, att man kunde läsa ordet för »Herr».

Likblek och darrande tog han ännu en gång brevet i handen. Det kunde omöjligen stå der, hvad han nyss hade läst. Anyo flögo hans blickar öfver papperet, då, när han hade läst det till slut för andra gången, lät han armarne slappt sjunka ned och stirrade som en vansinnig eller åtminstone som en sinnesfrånvarande på den storblommiga mattan.

— Inga, Inga, är det möjligt, framstötte han häftigt. Är det tänkbart? . . . Skulle verkligen en sådan själ bo i en så skön kropp? Skulle detta väsen, hvilket jag har ärat som en gudinna och älskat mera än vansinnigt, vara en skådespelerska, en fräck, infam lögnerska! . . . Herre Gud i himlen! I mina ådror rasar lidelsens eld! . . . Tinningarna bulsa på mig som i feberhetta, och i min hjerna rycker det som om den ville sprängas . . . Inga, Inga, har du bedragit mig?

Dessa ord hade endast halfhögt och sakta glidit öfver hans läppar. De kunde icke höras af någon. Det oaktadt öppnade han dörren och öfvertygade sig om att ingen hade lyssnat.

Allt var lugnt och stilla; endast från marmorsalen ditträngde förvirradt sorl af röster samt musikens toner.

— Skall min tro på människornas trohet och heder på en gång blifva rubbad? Skall jag hafva blifvit ett offer för en bedragerska? . . . sade han sakta för sig sjelf, när han åter hade stängt dörren. Ännu några ögonblick kämpade Eckbert en fruktansvärd kamp med sig sjelf, derpå lade han band på sig och sökte beherska sin vrede.

— Lugn, Eckbert! Beherska dig! Ännu är ingenting bevisadt. En anklagelse, en förfärlig, en faslig anklagelse står här, men — men — är den sann? Skulle Inga verkligen —?

Så hastigt det kunde ske, stack han det hopvikna brevet tillbaka i cuvertet och gömde det i sin eleganta plånbok. Derpå ilade han tillbaka till marmorsalen.

Icke en min, icke en ryckning i ansigtsmusklerna förrådde hos honom, hvad som försiggick i hans inre. För Inga hade han utsökt vänliga ord, så att hon verkligen till slut trodde, att hen-

nes make endast hade fått ett skriftligt meddelande om någon obetydlig tjensteangelägenhet.

Endast en person i bordsällskapet tycktes hafva bemärkt någon förändring i Eckberts uppträdande och minspel, ty knappt hade Eckbert satt sig, så lekte ett falskt drag kring Ingelfingens munvinkel och han störtade hastigt i sig ett glas starkt rhenwin.

Ett andra glas följde på det första. Hans blickar blefvo liksom fasthängande vid den unge äkta mannen. Hastigt tömde han ännu åtskilliga glas.

Under det hittills gyllene solsken hade strålat in i marmorsalen, försvann detsamma plötsligt. Tunga åskmoln drogo upp och betäckte firmamentet. Ingen af de närvarande hade märkt något af förändringen på himlen, ty alla hade hängifvit sig åt obesvärade samtal.

Den hittills så lifligt förda konversationen förstummades; blickarne rigtades åt det dystert mörkgråa firmamentet. På afstånd rullade åskan, och den plötsligen uppblåsande vinden dref framför sig dammoln af alla slag. De mot ovädersidan belägna fönstren i marmorsalen blefvo skyndsamt stängda.

Inga och hennes unge make hade rest sig upp. Med en blick full af farhåga betraktade hon Eckberts allvarsamma min.

— Jag är rädd för åskan, Eckbert, hviskade hon sakta och lade sin arm fastare omkring hans. Hon ryckte plötsligt till.

Orsaken dertill var icke den skarpa blix, som genomskar den mörka molnväggen.

Hon försökte ängsligt uppfånga en blick från Eckbert; ty denne hade icke besvarat hennes arms milda tryckning, som annars varit vanligt. Hans öga blickade oafvändt på de skarpa konturerna af de hotande molnen.

— Eckbert, upprepade Inga, — jag är verkligen rädd för detta oväder! O, hvad jag är glad, att jag vet dig vara vid min sida. Och nu är du också för alltid min!

— Hvarför är du rädd för naturfenomenet? sade Eckbert tankspridd. Åskan rensar luften från osunda dunster, och sedan blir det åter klart!

Hastigare följde blix på blix, åkslag på åkslag. Der!

Ett ångestskri undslapp ovilkorligen alla bröllopgästernas strupar och blandade sig med blixslagets nervretande smattrande och sprakande, som tycktes hafva träffat det stolta slottet Falkenberg. Man kände golfvet darra under fötterna. Bullrande och brakande rullade åskan öfver berg och dal. — — Barmber-tige Gud, Eckbert!

Inga hängde halft vanmäktig vid den unge mannens arm. Hennes öga stirrade ångestfullt än mot fönstren, än mot hennes

makes ansigte. Denne förblef lugn. Kunde ovädret därute mäta sig med den storm, som rasade i hans bröst! Nej, aldrig och ingalunda. Och ändå tordes, ändå kunde han icke låta märka någonting inför Inga.

Likblek och förskräckt kom en betjent störtande in i salen och ilade fram till Eckbert von Prittwitz och hans unga maka. — Hvar brinner det framstötte Inga.

— Det brinner icke, nådig fru. Blixten har slagit ned i den gamla slottsruinen, — men — —

— Tala, tala, uppmanade Eckbert von Prittwitz.

— Hör ni bara, nådig fru!

Om Inga hade kunnat blifva ännu blekare, än hon redan var, så hade hon blifvit det i detta ögonblick.

— *Allsmäktige, bistå mig? Grefveslottets klocka!* —

— Tydligt slogo de orgelbundna tonerna af en klocka mot de närvarandes öron.

Gästerna från Falkenbergs omedelbara omnejd blefvo häftigt förskräckta. En enda tanke genomfor dem alla: om det gamla slottets klocka ljuder, så står en olycka på Falkenbergs tröskel. Alla trängde sig fram till fönstren.

Ovädret tycktes hafva uppnått sin höjdpunkt, ty endast aflägsna åskknallar blefvo ännu hörbara och blandade sig med ljudet af regnet och de enstaka vindstötarne.

— Der — der! utropade man om hvarandra och pekade mot slottsruinen. Eckbert och Inga stego äfven fram till fönstret och blickade bort till det gamla slottstornet, som stod qvar.

Uppe i en öppning hängde den gamla slottsklockan omkretsad af en mängd korpar och kråkor, som hade bygt sina nästen på klockstolen och i dess närhet samt nu, förskräckta af såväl sjelfva klockstolens som den ljudande metallens rörelse, flögo upp och ängsligt flaxade omkring öppningen. Ännu några få klocktoner hördes, sedan inträdde lugn, lugn i naturen, lugn i marmorsalen på Falkenberg. Som en högljudd hemlighet gick det från mun till mun: Klockan på Falkenberg har ringt, då blir det en olycka.

Äfven Inga hade hjertklappning. Minnet om gamla tiden dykte upp hos henne och bekräftade hennes antagande, att den gamla slottsklockans ljud bebådade en olycka.

Den i sin ädla jungfrulighet strålande blickade än på sin unge make, som sedan några minuter hade blifvit fåordig, än rigtade hon sina ängestfyllda ögon mot de mörka molnväggarne, som ännu alltjemt hotande drogo fram på himlen. Vilde icke ovädret vika? Vilde det antyda, att en olycksdag sväfvade öfver Falkenberg?

Eckbert tog flera gånger fram sitt ur och såg med alvarsam, eftertänksam blick på siffertaflan.

— Det är tid, att vi draga oss tillbaka. Måltiden är slutad och mörkret faller på. Låtom oss lemna bröllopsgästerna åt sig sjelfva! Tag afsked af dina väninnor.

Inga måste ofrivilligt se upp på den talande.

Huru kallt, huru formelt, huru tonlöst blefvo icke dessa ord uttalade! Kunde en ung make tala så? Var det Eckbert, för hvilken den ljufvaste lycka vinkade i detta ögonblick, som i nästa stund var kallad att sluta ett ungt, ungdomsfriskt väsen i sina armar och som så affärsmessigt kunde behandla allt detta?

Tvifvel och farhågor gnagde på Inga's oroliga hjerta, men hon bekämpade modigt smärtan. Hon älskade ju Eckbert på det mest hängifna sätt. Han var ju ändå hennes ideal.

Musikanterna stämde redan sina instrumenter till dansens börjande. Inga och Eckbert hade raskt tagit afsked af gästerna. Lyckönskningar och välsignelser hade från brudens väninnor och Eckberts bekanta trängt till bådars öron, deras läppar hade också på passande sätt tackat därför, men deras tankar voro icke med deras ord.

Utanför rasade ovädret fortfarande, under det de unga makarne skyndade fram genom korridoren för att hastigt kläda om sig. Redan om en timme skulle resvagnen köra fram för slottsportalen, för att bringa det nya äkta paret till närmaste jernvägsstationen.

Den gamle betjenten, hade som just, stängt rummet, dit de båda unga makarne hade försvunnit, blef ett ögonblick stående i den breda korridoren och skakade på hufvudet.

De skola vara *lyckliga*, — ha, ha, ha! utstötte han med en skygg sidoblick åt det unga parets rum. Det tror jag icke idag, och i morgon ännu mindre!

Inga andades lättare, sedan de hade stängt dörren efter sig. Hon var ju nu allena med honom, som skulle tillhöra henne för hela lifstiden, han som numera icke längre var hennes fästman utan skulle vara hennes make. Eckbert stannade icke i det yttre rummet, som hade dörr åt korridoren, utan begaf sig in i det nästa, som var beläget omedelbart utanför makarnes blifvande sängkammare.

Hvad de måste vara lyckliga, för hvilka rummet blifvit inrättat så inbjudande. Det skymde redan.

I rummet utanför sängkammaren brann en hög bordslampa och kastade sina ljusstrålar genom rummet. Emellanåt öfvertog likväl ännu alltjemt ljungande blixtar den starka belysningen i

rummet, ty ovädret hade återvändt och började uppträda med förnyad häftighet.

De unga makarne stodo gent emot hvarandra. Det röda skenet från sängkammarens nattlampa kastade sitt skimmer på Ingas hvita atlasklädning.

Retande, förtjusande, hänryckande såg den unga frun ut. Väntansfullt häftades hennes blickar på Eckbert. Måste hon icke hvarje ögonblick vänta, att han skulle utbreda sina armar och sluta henne till sitt högt klappande hjerta och förena alla kärlekseder i en enda ljuf hviskning samt låta till och med denna sluta i en oändlig kyss?

Ett skrik af ångest och förskräckelse kom ur hennes strupe, när hon såg Eckbert med dystert sammandragna ögonbryn och korslagda armar stå der framför henne. Hans lidelsefulla eldiga ögon voro riktade på henne. Icke ett ögonhår rörde sig på honom, ingen muskel förrådde, att det fanns lif i hans kropp, endast ögonen, — ögonen! O! Hvad vredens lidelse rasade inom honom.

— Eckbert, min Eckbert! utropade hon nästan vansinnig af smärta. Hon utbredde sina armar och ville omfamna den vredgade.

— Tillbaka, Inga von Tannenburg! kom det med vildt trots från hans läppar.

— Eckbert, Eckbert, för den eviga barmhertighetens skull, hvad menar du? Hade då vansinnet plötsligt omtöcknat hans sinne, hade den lede fått honom i sitt våld?

— Inga, jag har något att tala med dig om och sedan skall jag handla! kom det högtidligt öfver hans läppar. Liksom sökande efter hjälp irrade Ingas ögon genom rummet; derefter uppsteg hos henne liksom en aning om ett förestående obekant öde. —

— Hvad vill du Eckbert? Tala!

— Inga, du har drifvit ett grymt spel med mitt lifs heligaste och ädlaste känslor!

— Jag, Eckbert?

— Ja du! — — Spela icke komedi och försök icke att inför mig vilja spela den oskyldiga! Detta skulle endast föga hjälpa dig! Vid den allsmäktige, som der ute i naturen dundrar i sin vrede, säg mig, i hvilket förhållande står du till Manfred von Uttenhoven?

— Nu föll det som fjäll från Ingas ögon; nu visste hon, att blind, otyglad lidelse, att *svartsjuka* måste hafva fått makt öfver honom.

— Eckbert, det har du ju vetat, att jag var förlofvad med Manfred von Uttenhoven. Du visste det, innan du anhöll om

min hand. Och då, Eckbert, sade jag dig allt som hade förefallit under de få dagar, som vår förlofning varade.

— Några få dagar umgicks du med honom?

— Det vet hela världen!

Ett hänfullt, gäckande drag spelade kring hans munvinkel.

— Ha, ha, hvilken dåre jag var! Jag trodde på en kvinnas sannhet och tro! Jag, jag, som ändå kände världen så mycket! I min hjerna visste du att framtrolla en bild af en oberörd oskulds ädla jungfrulighet, och jag lättsinnige dåre trodde dig och din mästertliga föreställningskonst. Orm, eländiga — —

— Eckbert, du är från dina sinnen! Sansa dig! haf barmhertighet med mig!

— Barmhertighet! skrek Eckbert i vansinnig smärta. Tror du, att jag, den sista teleningen af Prittwitzska ätten skulle skona den giftiga skorpionen, som med sitt styng har förstört mitt lif? Aldrig, — aldrig!

— Allsmäktige, så han rasar, framstönade den knäböjande mellan sina tänder. Hennes händer vredos om hvarandra och hennes kropp genomfors af en nervös, feberaktig darrning.

— Eckbert! utropade hon. Ännu tror jag alltjämt, att du endast vill sätta mig på ett prof! Upphör, min älskadel! Om du visste, huru all min längtan, alla mina känslor, tankar och handlingar rör sig endast kring dig. Du, Eckbert, är mitt lifs sol. Du skulle för mitt lif vara min ledstjärna! Som en späd planta vill jag sluta mig intill dig och der söka starkt skydd! Eckbert, kom till dig! Ännu vet jag icke, hvilken olycklig tillfällighet, som — — ah! Nu har jag det! . . . Brevet, brevet! . . . Eckbert, sedan du fick brevet, har du varit förändrad!

Inga's upprörda tillstånd stegrades för hvarje minut.

— Liksom kokande bly jagar blodet genom mina ådror! Eckbert, brevet!

Endast ett hänfullt leende hade Eckbert för denna önskan. Han trädde åter ett steg närmare den unga makan.

— Ah, du anar det, orm! . . . Eländiga komediantska!

Eckbert lyftade upp sin hand som till slag, men Inga's blick afväpnade honom. Blickade hon icke upp till honom, som ett väsen, hvilket icke är medvetet om någon skuld? Dessa herliga, stora, talande ögon, denna vackert bildade mun, omkring hvars vinkel det nu ryckte som en aflägsen ljusning, skulle hon verkligen hafva ljugit?

Det kunde icke vara annorlunda. Brevet talade ju ett ödesdigert språk. Plötsligt kände Eckbert på sitt bröst, liksom ville han öfvertyga sig, om brevet ännu befann sig i fickan. Det var der. Hastigt tog han fram det.

— Här är brevet, sköna Inga von Tannenburg, här, — här! Känner du igen handstilen? Inga stirrade med ett uttryck af fasa på den för henne allt för väl bekanta stilen.

Hon bleknade. — Från hvem är brevet?

Inga hemtade efter ord. Det föreföll henne, som om bokstäfverna uppförde en vild hvirfveldans för henne. Ännu en kort kamp, derpå återfick hon sitt mod.

— Brevet är ifrån Uttenhoven! . . . Det är stäldt till mig! . . . Hvem gaf dig rätt att öppna mitt bref? Den uppflammande vredens rodnad jagade öfver hennes heliga drag. Eckbert brydde sig icke om den honom gjorda förebräelsen. Alla hans tankar och känslor voro i detta ögonblick beroende af brevets innehåll.

— Här, orm, står det förfärliga, som du har förtegat för mig. Vill du ännu neka dertill, när jag håller beviset om din förbrytelse framför dig! Inga skakade endast på hufvudet. Hon förstod icke den dunkla meningen i Eckberts ord.

— Inga, i detta högtidliga ögonblick, då du står vid afgörandet, så säg åtminstone sanningen! Du har ljugit för mig, att du endast några dagar varit bekant med Uttenhoven och att du endast räckt honom handen, emedan en testamentsparagraf till hälften tvungit dig dertill.

— Det är sanning!

— Du ljuger!

— Eckbert, skrek Inga, som om Eckbert hade velat stöta en dolk i hennes hjerta. Eckbert, så sannt en gud finnes i himlen, — jag har talat sanning!

— Jag tror dig icke, förkastansvärda varelse!

Hastigt vecklade han upp brevet. Hans lätt darrande finger pekade på ett ställe i brevet.

— Här, här står det, pustade han ur sitt bröst. Glöm *icke vårt barn!* . . . Vill du fortfarande neka. Lättsinniga lögnerska! . . . Tillstå blott ditt felsteg och säg mig, hvar är barnet!

Ett nervskakande skrik från Ingas strupe blandade sig med åskans dån, som åter rullade derute.

Inga vacklade. Allt blod vek ifrån hennes ansigte.

— Barmhertighet, Eckbert, — jag är oskyldig! kom det ännu öfver hennes läppar. Derpå förlorade hon medvetandet.

Hon kände icke, att Eckbert fattade tag i henne och släpade henne till sängkammaren och der lade henne på sängen.

Eckbert stod framför densamma och betraktade den liggande med skenkart lugn, medan det rasade och kokte i hans inre.

— Falska orm, kom det öfver hans läppar. — — Vanhedrade, ärefögätna — tärna!

Som i den djupaste smärta tryckte han båda händerna mot ansigtet. Han hade kunnat gråta af vrede och raseri.

— Allt, — allt är förloradt! Så skön, så oförlikeligt väcker och dock — en förkastad!

Inga slog upp ögonen och blickade på den bredvid henne stående.

— Eckbert, var allt en elak dröm, som jag upplefvat? Hvad, Eckbert?

— Kalla mig icke mera vid mitt namn. Vi äro skilda från hvarandra för — evigt!

— Eckbert! En skarp blixtnedslag just åter den mörka molnväggen der ute. Den upplyste ett par sekunder den halfdunkla sängkammaren.

— Vid den vredgade och evigt rättvise Guden, som der ute låter sin stämma ljuda, bekänn allt för mig!

Inga hade återkommit till sans. De sista förfärliga ögonblicken stodo lifligt för hennes själ. Hon sprang upp och såg på Eckbert med en blandning af vemod, smärta och likväl äfven så talande beslutsamhet, att denne kände sig träffad och trädde ett steg tillbaka.

— Vill du bekänna för mig? utstötte Eckbert som en vansinnig.

— Gif mig brevet!

— Här är det!

Eckbert fasthöll det ännu krampaktigt i handen; han räckte det åt Inga. Denna genomögnade innehållet, så godt som det röda skenet från purpurglaslampan tillät det.

— Eckbert, suckade Inga, derpå med tilltvingadt lugn, hör på mig!

Öfver Eckberts läppar kom icke ett ord. Endast hans bröst arbetade som i dödsångest. Hvad kom nu öfver hans unga hustrus läppar? Hvilken förskräcklig bekännelse skulle han nu få höra?

— Det är sanning, hvad som står i brevet — barnet —.

Ett skrik af raseri trängde genom rummet. Eckberts händer knöto sig i onämnbart raseri; en konvulsivisk ryckning lekte kring hans mun.

— Det barn, hvarom Manfred von Uttenhoven talar, omgifves af en hemlighet, en hemlighet, som jag icke kan prisgifva åt dig. Ingen hotelse skall kunna afpressa mig en bekännelse!

— Eckberts häftighet uppnådde sin höjdpunkt.

— Inga, skrek han, i det han fattade den skenbart lugna vid skuldrorna, tillstå för mig, hvad är det för ett förhållande med barnet!

— Aldrig och ingalunda!

— Du måste!

— Aldrig.

— Inga, jag älskade dig, jag älskade dig så jag kunde blifvit tokig, jag känner det, huru blodet jagar genom mina ådror, min arma hjerna bränner som eld och, så sant en Gud finnes i himlen, jag skall straffa dig, såsom du förtjenar, om du icke straxt tillstår allt för mig! Du har handlat ohederligt och falskt emot mig, trampat mina heligaste känslor i stoftet och ljugit för mig! Ned på knä och bekänn! . . . Ned säger jag!

Eckberts stämma ljud rå och häftig samt hade vid de sista orden blifvit mycket högljudd.

Ingas beslutsamma blick bannlyste honom ännu vid hans plats. Han drog in underläppen och bet darrande på densamma, så att den nästan blödde.

Inga förstod af hans beteende, att en förfärlig, en blodig föresats rörde sig i hans sinne. Hon började darra och hennes ögon blickade mot dörren.

— Vill du bekänna?! röt han ännu en gång.

— Eckbert, jag vill svära dig en ed —

— Tig med dina eder! Och om du så ville med tio eder bedyra din oskuld, så skulle jag icke tro dig! . . . O, min Gud, hvarför förstod jag dig icke förr! så vacker och så förderfvad! . . . Jag enfaldige dåre, jag trodde på henne — hahaha! Det lät som en vansinnigs skratt.

— Vill du nu bekänna. Ingenting förmår rubba min öfvertygelse! Jag beder dig icke ännu en gång! . . . Jag skall hålla afräkning med dig, en förfärlig afräkning!

Inga sjönk på knä för honom. — Barmhertighet, Eckbert, bad den af smärta nästan förtviflade.

— Barmhertighet, hahaha! . . . Har du kanske hyst barmhertighet med mig, min ärlighet och mitt goda namn, när du förespeglade mig, att du endast få dagar varit förlofvad med din förste älskare. Jag vanvettige, förbländade dåre, jag trodde dig! . . . Hvem vet, hvad som beröfvade honom förståndet . . . Du, du var naturligtvis orsaken! . . . Jag blir icke vansinnig —

— Du är det, Eckbert! Vid min eviga salighet . . .

— Tala icke om himlen! . . . bekänn! . . .

— Jag kan ingenting bekänna, skrek hon och sprang upp.

— Så dö!

Ett förtviflans rop uppsteg ur hennes strupe, när hon såg sin makes vildt lågande ögon. Hon visste hvad som förestod, ty han utsträckte just sin arm efter henne. Hon vände sig mot dörren, men innan hon uppnådde densamma, hade Eckbert gripit henne och bar henne tillbaka till sängen.

Ännu ett undertyckt rop om hjälp, derpå hörde man endast bullret, som uppstod vid deras brotning.

Lampan kastade endast ett matt sken.

— Eckbert . . . jag är oskyldig . . . så . . . sannt . . . en Gud . . . finnes! Jag . . . —

Ännu ett halfhögt skrik af raseri från Eckbert ljöd genom rummet. Tystnad, grafvens tystnad herskade en minut der, sedan delade sig draperiet, som vid de bådas brotning långsamt hade slutit sig, och Eckbert trädde ut derifrån.

Hans ögon hade stigit fram ur sina hålor. Som en rasande ilade han genom rummet, derpå tryckte han handen mot den af kall svett betäckta pannan.

— Allsmäktige, — — hvad har jag gjort? kom det tonlöst från hans läppar.

Krampaktigt tog han tag i draperiet och förde det åt sidan.

Inga låg orörlig på sängen; den hvita bröllopsklädningen omslöt nu hennes lemmar som liksvepning.

— Död! — död! pustade han. Ha-ha-ha!

Vildt, vansinnigt och dystert ljöd skrattet. Derpå störtade han ut i yttre rummet, öppnade skrifbordet och sökte med feberaktig hast efter ett föremål.

Triumferande ilade han med den lilla flaskan tillbaka till sängkammaren.

Sakta smög han sig fram till den sköna gestalten, knäböjde hastigt bredvid sängen, fattade Ingas kalla hand och tryckte en varm, innerlig kyss på densamma.

— Lef väl, Inga, må en högre makt förlåta mig! Bättre död, än vanärad! . . . — I nästa ögonblick tömde han den lilla flaskan och kastade den åt sidan.

— Frälsning! . . . Ha . . . hvad det verkar: Sade han icke, det medför döden på stället! . . . Hvar är du, befriare från min pina? . . . Ha, det mörknar . . . eldpunkter! . . . Inge — Inga.

Ännu några obegripliga ljud kommo öfver hans läppar, och den starke mannen sjönk med glasartade ögon ned på brudkammarens dörrtröskel.

Der ute bullrade fortfarande åskan. I Ingas brudkammare var det dödstystnad. — Det knackade. — Det knackade högre. — Dörren öppnades något litet; den gamle betjentens ansigte blef synligt.

— Nädig herre, vagnen till bröllopsresan väntar! — — Skall jag — —

Ordet blef sittande i halsen på honom. Hans ögon blickade bort till sängkammarens tröskel. Eckbert von Pritwitz låg der med glasaktiga ögon. Och der —?

— Min Gud, det är djefvulens spökeri! . . . Nädig herre! . . .
Han kastade sig ned till den liggande, derpå sprang han
åter upp, hans ögon hade sett den liflösa på sängen.
Hvad hade här försiggått? Detta måtte hafva varit förfärligt.
Han rusade ut. Straxt derpå ljöd allarmklockan genom
slottet Falkenbergs vidsträckta rum och öfverröstad musikens
lustiga melodier.

ANDRA KAPITLET.

Emellan Ja och Amen.

I Skottland, icke långt från engelska gränsen, ligger enstaka byar och mindre ställen spridda, som en gång varit betydande herresäten. I våra dagar erinra endast ännu de gamla, gråa ruinerna eller enstaka byggnader derom, att den skotska adeln här hade sina residens, uppförde sina riddarspel och gaf glänsande dryckeslag. Äfven Kirkpatrick hör till dessa ställen.

Till sitt yttre liknar det en föga besökt liten landsortsstad. För främlingsströmmen, som årligen utbreder sig från England till Skottland, är det, oaktadt sin framstående naturskönhet, icke bekant, endast enstaka turister besöka Kirkpatrick och dess omgifningar samt äro då förtjusta öfver de präktiga naturbilder, som här erbjudas dem.

På skämt har Kirkpatrick blifvit kallad för den skotska »Sju-kullarnes-stad», emedan den verkligen är belägen på sju små kullar. På ryggen af hvar och en af dessa höjder ligga furstliga byggnader, sådana de byggdes i förflutna århundraden. Deras glans är längesedan förbleknad och de ståtliga hallarne och rummen ligga öde och öfvergifna.

Endast slottet Roxbourgh, som man kallar det enda välbehållna adelssätet, är bebodt.

Mistress Wigtown, den nuvarande invånarinnan i Roxbourgh, hade för omkring 20 år sedan ankommit till Kirkpatrick. Vid den tiden hade hon, såsom man antog, endast kommit dit som resande för att beundra de antika byggnaderna i den lilla staden och dess omgifningar, men när hon hade sett det öfvergifna Roxbourgh, hade hon snart förfrågat sig efter egaren och några få dagar derefter visste man, att främlingen hade hyrt slottet på längre tid. Hon hade då blifvit borta öfver en månad. Handverkare af alla slag hade under tiden varit sysselsatta med

att försätta den gamla byggnadens ena flygel i beboeligt tillstånd. Derpå hade hon åter kommit tillbaka och hade träffat vidare anordningar. Tapetserarne och dekorationsmålarna förundrade sig att damen med det engelskt uttalade namnet här lät inrätta allt efter tysk smak samt äfven afpassade sitt lefnads sätt helt och hållet efter den tyska smaken. De få tjenare, som hon engagerade, bestod af engelska undersåter, deremot var hennes sällskapsdam städse en tyska. — Hvarföre?

Denna fråga sväfvade alltid på deras läppar, som kommo i beröring med mistress Wigtown, men ingen förmådde besvara den frågan.

Hon kunde omöjligen vara en tyska, ty hon talade engelska mycket bra, så att man icke kan få höra den bättre i den högre aristokratiens kretsar, och dertill hade hon icke den utländska accenten vid uttalet, som är så egendomlig för alla främlingar, som icke från födelsen hafva lefvat i England.

Under de första åren af hennes vistande på Roxbourgh hade de tyska sällskapsdamerna följt straxt efter hvarandra, men sedan de sista fem åren bibehöll en tyska sin plats hos herskarinnan på Roxbourgh. Denna tycktes hafva förvärfvat sin matmors fullständiga förtroende, ty de båda visade sig offenkänt nästan som mor och dotter.

Tyskan, Margret Heimburg lät hon omgifningen kalla sig, motsade till sitt yttre det antagandet, att hon möjligen kunde varit en dotter till mistress Wigtown, ty medan denna hade en ändersättsig kroppsbyggnad, förfogade Margret Heimburg öfver en tadellöst ståtlig växt. Djupsvalt hår inramade sällskapsdamens skarpptecknade ansigte och ur hennes ögon lyste merändels en drömmande blick. Sällan lågade tyskans vackra ögon af lidelsefull eld. Men hände detta en gång, då sade sig hvar och en, att i det bröstet måste bo en jernfast, energisk vilja.

Morgonsolens första strålar hade redan en god stund kastat sitt skimmer öfver de gammalmodiga byggnadernas och murarnes på Roxbourgh konturer, och äfven genom rummens gardiner hade det gyllene dagsljuset stulit sig in samt nyfiket trängt in i rummen, när mistress Wigtown i sin prydliga morgondrägt inträdde i östra flygelns balkongrum samt steg fram till den vidöppnade balkongdörren.

En frisk och mild sensommarluft trängde in. — Den gamla damens ögon begynte nu mönstra frukostbordet.

En bifallande nickning och ett gladt leende på gummans ansigte, som ännu bar spår af att en gång varit vackert, tydde på, att hon var belåten med anordningarna på bordet.

Efter gammal engelsk sed var den hvita bordduken prydd med blommor af alla slag.

Omkring ett tefat hade den, som haft bordets utsmyckning sig anförtrodd, lagt ett antal rosor och på ett förtjusande sätt bundit dem samman med hvarandra. Sjelfva koppen var heller icke den vanliga, som man brukade se på denna plats, utan en ny, af äkta kinesiskt porslin.

Mistress Wigtown ringde.

— Teet, sade hon till den inträdande tjensflickan, och bed så miss Margret komma hit!

Efter få minuter hängde den lilla ängande silfver-tepannan i sin ställning på midten af bordet. Straxt derpå gick dörren upp och Margret Heimborg trädde in.

Hon gick några steg fram mot bordet och stannade, glädt öfverraskad framför detsamma. De bleka kinderna hos Margret antogo en rosig färgton.

— Men mistress Wigtown, hvad skall detta allt betyda? frågade hon förvånad.

— Kan ni icke tänka er det?

— Nej! förklarade denna efter någon fundering.

— I dag är det fem år sedan ni kom i mitt hus, Sedan dess har lyckans solsken haft insteg på Roxbourgh, och jag har genom er uppoffring, genom edra vackra själs gåfvor och egenskaper upplefvat en period af tillfredställelse och lugn, sådan att jag icke kan tänka mig den angenämare. Haf tack, tusen tack därför! Ni vet icke, hvilken rad af mulna dagar jag måste blicka tillbaka på. Redan trodde jag att min lefnadsafton skulle förflyta glädjelös, då kom ni till mig och —

— O, misstress Wigtown, jag gjorde ju endast min skyldighet. Ni har behandlat mig som en dotter och har kommit mig tillmötes som en kärleksfull mor.

— Ni förtjenade det, Margret. Men vi sätta oss!

Mistress Wigtown satte sig i länstolen och njöt af sin unga sällskapsdams glädje.

Med darrande hand fattade denna nu den vackra porslinskoppen och betraktade bilden på densamma. En djup rodnad jagade öfver hennes ansigte.

— Min Gud, slottet Falkenberg — Ingas hem. O, nej, mistress Wigtown, er uppmärksamhet är rörande.

I Margrets ögon skimrade en fuktig glans, som endast den högsta glädje förmår framtrolla i själens spegel.

— Jag har ännu en glädje att göra er, Margret!

— Nå? Hvad är det?

— Herr von Malchow har meddelat mig om sin ankomst, han återvänder, som han skrifver, om nådra dagar från sin utflykt i de skotska bergen och vill då ännu en gång helsa på i Roxbourgh.

Margrets ansigte blef förläget. En djup rodnad lade sig på hennes kinder.

— Mistress, jag är rädd för att ännu en gång sammanträffa med honom.

— Men, mitt barn, hvarför?

— Ah, mistress, ni vet att jag *måste* gifva honom afslag!

— Margret, jag tänker, ni har väl redan i Tyskland gifvit bort ert hjerta och att detta är hemligheten, som ni icke vill meddela mig.

— Nej, mistress Wigtown. Mitt hjerta är fritt, men ändå kan och får jag icke räcka handen åt någon man.

— Ni älskar då icke Edgar Malchow.

Åter jagade en djup rodnad öfver den unga sällskapsdamens ansigte.

— Mera än mitt lif, bedyrade hon. Mistress Wigtown, fortfor hon derefter tvekande, förlåt mig, att denna bekännelse undslapp mina läppar, men denna stund är mig för dyrbar och eder person är mig allt för kär, att jag längre kunde förtiga sanningen. Ja, jag älskar Edgar utesägligt, och de timmar, som jag har tillbringat i hans sällskap, höra till de skönaste i mitt lif. Han är en ädel, god karaktär och den flicka måste prisa sig lycklig, som får blifva hans maka; men jag får — jag kan icke tillhöra honom —

Den framkallade smärtan qväfde hennes röst.

— Godt, Margret, vi afbryta detta ämne. Ni vet, att Edgar är en aflägsen släkting till mig. Jag hade gerna sett, om han en gång fått lefva vid er sida; men är det icke möjligt vill ni verkligen afslå hans hand, så är det eder egen angelägenhet. Vi förblifva desamma. Jag är fästad vid er med en kärlek, som är lika stark som moderskärleken, och den skall äfven vara det, om ni än aldrig kan anförtro mig eder hemlighet. — Jag ber, Margret, servera teet.

Denna tog den ångande tekannan från den lilla spritlågan och efterkom sin matmoders önskan.

Man pratade om åtskilliga saker. Margret måste derpå föreläsa ur aftontidningarna samt göra en spatsertur med mistress Wigtown genom den försummade parken vid Roxbourgh. Margret gaf sig all möda att bekämpa den storm, som gummans meddelande hade framkallat i hennes hjerta.

Detta lyckades henne fullkomligt, ty mistress Wigtown bemärkte vid den derpå följande frukosten, liksom äfven vid midnatten, som egde rum klockan fem på eftermiddagen, icke det ringaste påfallande hos sin sällskapsdam.

Först när mistress Wigtown hade begifvit sig till sitt rum och Margret var ensam med sina tankar och känslor, bröt lidelsens

storm lös hos henne med all sin styrka. Hon älskade Edgar Malchow med den djupaste lidelses värme och dock måste hon förhålla sig likgiltig gent emot alla hans sträfvanden.

Hvem förmår skildra ett ungt ädelt kvinnohjertas kamp, när det är tvunget att uppoffra det ädlaste och skönaste? — Om det föranledes af en hemlighets fruktansvärda makt, att afstå ifrån den, som det med obegränsad, utsäglich kärlek är fästadt vid.

Sedan Margret kommit in i sitt rum, utbröt hennes smärta. Hon kastade sig på soffan. Hon såg åter hans trogna, ärliga ögon, som beundrande voro fästade på hennes drag och hennes gestalt samt talade till henne om oändlig kärlek. Hon hörde hans böner, och som en förtrollande klang ljud alltjemt åter i hennes öra hans ord: »Margret, antingen ni eller ingen!»

Hon måste hafva legat länge så, ty då hon suckande reste sig upp och med beherskning satte sig tillbaka i verkligheten, märkte hon först, att solen redan stod långt nere vid horisonten och med sina gyllene aftonstrålar öfverdrog träd och buskar. Det blef för trångt för henne i rummet. Hon måste ut i den fria naturen för att låta den smärta rasa ut, som med ovanlig våldsamt kämpade i hennes bröst.

Den dystra almalléen i parken tycktes henne vara den mest passande platsen härtill. Huru ofta hade hon icke redan förut hviskat om sin smärta bland bladens hemlighetsfulla prassel, huru ofta hade hon icke här låtit sitt hjertas klagan ljuda.

Långsamt gick hon framåt på den med gulnade löf betäckta gången, tills hon stannade vid en liten byggnad.

Dess anläggning härledde sig ända från riddartiden. Till sitt yttre liknade den ett litet eremitage, från hvilket eremiten hade försvunnit.

Här hade hon redan för ett år sedan hört Edgars bekänelse om hans kärlek, och här var det ställe, der hon under grufliga själsqual hade måst säga honom, att hon aldrig kunde tillhöra honom. Hon trädde in.

På den af obarkade grenar sammansatta soffan satte hon sig ned och öfvertänkte ännu en gång sin ställning. Det förflutna med sina präktiga men också dystra bilder drog förbi henne och kom det arma hjertat att bäfva än af glädje än af smärta.

Ät denna fruktansvärda kamp hade hon helt och hållet öfverlemnadt sig, och hade icke hört att steg närmade sig det lilla huset.

Först när en skugga dykte upp vid ingången, ryckte hon till.

Hon sprang upp. — Framför henne stod en vacker karl, hvars ögon begärligt och frågande hvilade på henne.

Ovilkorligt tryckte hon handen mot det stormigt klappande hjertat. Hennes drömmars ideal stod ju der framför henne.

— Margret — det är jag, sade han, i det han ilade fram till henne och helsande räckte henne handen. Jag var i Roxbourgh och hörde att ni hade gått till parken. Min tid är afmätt, Margret, och därför skyndade jag mig att uppsöka er före nattens inbrott.

Oaktadt den i det lilla rummet herskande skymningen läste den ankomne i Margrets ögon, sedan denna höfligt och afmätt hade besvarat hans helsning.

— För att vara kort, Margret, så har jag kommit, för att taga afsked, kanske för alltid, åtminstone för en lång rad af år.

Margret förmådde icke svara, en hemlighetsfull makt tycktes tillsnöra hennes strupe, Afsked för alltid! Det ordet klingade fasligt för henne.

— Vill ni höra på mig några minuter, Margret, jag har ännu så mycket att säga eder, innan jag fattar min vandringsstaf och med brustet hjerta går ut bland vildfrämmande människor.

Margret hviskade ett tyst ja!

— Jag är icke något barn längre och är äfven förbi ungdomsåldern. Om några dagar blifver jag trettioåttio år, och ännu har jag icke funnit något hem eller något lugn. Min fader efterlemnade, som ni vet, åt mig ett vackert arf och flera industriella anläggningar. Jag byggde ett präktigt hem åt mig, för att der göra en herskarrinna lycklig och vårda henne som min lycka, mitt allt på jorden.

Margret bäfvade i sitt hjertas innersta.

Nästan viljelöst lät hon det ske, när Edgar Malchow, ty det var han, fattade hennes skälfvande hand och bad henne sätta sig ned på soffan.

Aftonsolens sken låg ännu öfver trädens toppar och förgyllde grenar och qvistar. Endast här och der lät en liten fogel ännu höra sin sång, och vinden rörde blott helt sakta bladen. Äfven hit ner stal sig just ännu en solstråle och lekte i Margrets vackra, nu af fuktig glans öfverdragna ögon. De både satte sig ned. Edgar höll ännu Margrets hand i sin.

— Ni vet, Margret, att jag har uttömt mitt hjerta för er, att jag ville lägga allt, rikedom och ära till edra fötter, men ni vet också, att ni har afvisat mig och lofvat mig att evigt vilja vara min väninna. Alla mina försök att rubba eder föresats kantrade mot eder vägran. Jag har därför fattat ett beslut. Till min egendom i Tyskland gränsar prinsens af Hochbergs egendom. Han har redan länge hyst den afsigten att köpa mina landtställen, men jag kunde icke besluta mig för att afstå desamma. Sedan han nu nyligen ännu en gång gjort mig ett förmånligt anbud

har jag beslutit gifva efter för hans begäran. Jag reser nu till Tyskland, säljer den och går derpå till Afrika. Ett stort engelskt sällskap rustar just en expedition till utforskning af Afrikas inre, denna vill jag deltaga uti. Här i Europa finner jag icke mera lugn, kanske skall jag finna det der borta i de delar af jorden der man ännu icke vet något om menskliga fördomar. Jag kunde icke företaga detta sista afgörande steg, innan jag sett eder ännu en gång. Margret, haf mig, eder upprigtigaste vän på jorden, i minne. Vill ni — —

Redan innan de båda hade satt sig ned i det lilla eremitaget, smög en manlig gestalt, som till det yttre, hans växt klädsel och hållning icke mycket skiljde sig från Edgar Malchow, öfver vägen, som förde till Eremitaget.

Ljudlöst, som ett spöke, närmade han sig det lilla huset och lade derpå sitt öra till en springa i brädbeklädnaden. Hans öga, mörkt och dystert, lyste af en hemsk eld, när han oakadt skymningen hade igenkänt Margret.

Med återhållen andedrägt följde han talarens ord. Malchow's röst darrade vid de sista orden, ty han märkte huru Margrets kropp bäfvade af en smärtsam rysning.

Margret, Margret, skall ni påminna er den olycklige Edgar — —? Denna drog undan sin hand och höljde sitt ansigte i båda händerna. — Hon snyftade. — Margret, för den eviga barmhertighetens skull, ni älskar mig, ni, — ni — —

Han förmådde icke säga mera. En outhärlig hänryckning bemäktigade sig honom, en berusande salighet genombäfvade hans inre. Han var icke längre herre öfver sina sinnen.

Redan i nästa ögonblick låg hans arm omkring Margrets nacke och hans mun tillslöt hennes.

Äfven hos Margret vann kärleken öfverhand öfver det beräknade förståndet.

— Du har redan länge älskat mig, jag visste det, Margret, och säg mig det nu tyst och hemligt i mitt öra, att du helt och hållet älskar mig. Har jag rätt? hviskade han i outhärlig lycka. Han drog den icke längre motsträfviga gestalten fastare intill sig. Flickans blick gaf honom ett ögonblick af salig förtjusning, ty denna, hängifven helt och hållet åt lyckan och hänryckningen hviskade just:

— Edgar, jag älskar dig, sedan jag såg dig första gången, men — — ah — —

Hon slet sig lös från hans omfamning, sprang upp, tryckte båda händerna mot den glödande pannan, störrade som en själsfrånvarande mot golvet och utbrast halfhögt:

— Min Gud, hvad gör jag? Edgar reste sig äfven och

ville lugna den knappt funna samt åter trycka henne till sitt hjerta, men denna afvärjde det med handen.

— Nej, Edgar, utropade hon, liksom uppvaknande ur en svår dröm, det får icke vara så! Ni har förnummit den så sorgfälligt bevarade hemligheten från mina läppar, jag vet det och jag ångrar det heller icke ty det är sanning.

— Margret! framstötte han lycklig. Du skall, du måste blifva mitt lifs sol! Alla dina betänkligheter måste försvinna! Jag för dig till mitt hem!

— Aldrig!

— Margret!

— Den olyckliga hemligheten träder emellan oss! Den fordrar befallande, att jag försakar. Tungt, mycket tungt skall det blifva för mig, Edgar, jag älskar dig och likväl —

— Margret, du måste blifva min!

— Jag får icke, ingen makt på jorden kan förmå mig dertill!

— Och jag släpper dig icke! Se mig i ögat Margret, och säg mig din hemlighet. Rör den din heder?

— Edgar, så sannt som den allsmäktige låter solen sjunka nedom bergen, jag är ren och oskyldig, jag har endast handlat af medlidande och i barnsligt öfvermod. O, att jag kunde göra den stunden oförgätlig. Men det är omöjligt!

— Nå väl, Margret! Din försäkran är mig nog! Jag svär dig vid den allsmäktige, att jag aldrig skall tvifla på din oskuld. Jag skall aldrig fråga efter dina hemligheter. Säg därför ja, — blif min hustru!

— Nej, nej — Edgar; jag får icke.

— Hvarför icke?

— Det finnes flera som känna min hemlighet. De skulle, om de få veta något om mitt giftermål, öfverhopa mig med skam och hån, och jag arma skulle bära allt, vara tvungen att tåla allt. Icke en gång skulle jag kunna försvara mig, O, Gud, hvilket grymt öde!

— Jag skall veta att bära det med värdighet. Margret, jag är en man, rik, ansedd, oberoende. Låt alla dina betänkligheter fara. Du har hört, att jag står i begrepp att sälja mina gods. Jag skall göra det och jag skall i Frankrike, i Italien eller hvar du vill köpa andra och der med dig drömma bort lifvet i ostörd lycka!

Ett ögonblick kämpade Margret med sig sjelf. Låg icke framtiden lockande för hennes ögon, vinkade den icke till henne om lugn och trefnad? Ändtligen tycktes hon hafva beslutat sig.

— Edgar, jag — jag kan icke!

— Hvarför icke!

— Jag vet att mina fiender förfölja mig. De hafva öfver allt sina spioner, som skola gifva akt på mig. Så snart jag gaf mitt bifall, måste mitt namn blifva bekantgjordt som fästmö och då — — nej, Edgar, aldrig —

— Du måste gifva efter för min begäran och det redan i dag, eller i denna natt, ty det finnes en utväg.

— En utväg? Hvilken? frågade hon drömmande.

— Jag gläder mig att jag fick denna tanke, dyra väsen. Margret, äro vi icke på skotsk mark? Vet du icke att här ännu gäller den gamla kanoniska lagen, enligt hvilken ett äktenskapslöfte, som är ingånget mellan två personer inför en prest, en fredsdomare eller en notarie blir ansedt som ett fullbordat äktenskap inför lagen. Hvem hindrar oss att ingå ett sådant äktenskap? . . . Kom, Margret, blif min hustru! Han kunde tydligt märka att Margrets motsträfvighet började gifva vika och att hon begynte vackla i sitt beslut.

— Tveka icke, dyraste! Visa dig som min modiga Margret! Kom, om en timma äro vi der borta i den lilla staden vid Killarney-sjön, der fredsdomaren bor. Han känner dig, han känner mig, emedan han ofta varit min tants gäst, när jag besökte henne, O, gif ditt bifall, låt mig icke längre tigga och bedja dig.

— Edgar en ångest griper mig, en obeskriflig ångest!

— Mod, mod, Margret! . . . Kom! . . .

— Han lade sin arm om hennes nacke, drog henne förtroligt intill sig, en lång, ljuf kyss brann på hennes läppar, derpå trädde de båda ut ur huset.

Mörkret hade hastigt inbrutit, endast i fjerran öster tittade månan fram ur molnen, som raskt jagade hvarandra. Viljelöst lät Margret föra sig genom alléen. Alltjemt kämpade hon med betänkligheter, men han visste att med framgång besvara desamma.

När de båda hade kommit fram till slutet af alléen flyttade sig lyssnarens gestalt som en lefvande skugga ifrån sidoväggen af eremitaget och följde det lyckliga paret.

Innan han trädde ur den mörka almgången fram i månskenet, blef han stående, tog af hatten och torkade svetten af pannan. De få ljusstrålar, som stulo sig genom bladen belyste ett fullt ansigte. Gamla utsväfningar stodo med outplånliga drag skrifna derpå. Hans ögon rullade vildt i sina hålur, och det ryckte kring den af ett stort skägg beskuggade munnen.

— Ännu är du icke vid målet, vackra Margret. Jag kom just i lagom tid för att kunna stiga fram till dig och — — hahaha! Han slog upp ett vildt skratt, för hvilket han sjelf förskräcktes. Hans ögon sökte paret.

— De höra i sin kärleksyra ingenting, hviskade han för sig

sjelf, när han såg paret gå vidare. Det är väl, att jag, under de två dagar, jag har varit här, samlat mig någon lokalkänedom. Nu gäller det att skynda sig för att förekomma dem. Ännu vet jag icke hvad jag skall göra, men hon skall minnas denna timma; Åter trängde det vidriga skrattet ur hans strupe, derpå vände han sig till en sidoväg. Raskt försvann han på denna. — — —

Fredsdomaren i Kirkpatrick blef icke litet förvånad, när han ur Edgar Malchows mun hade hört att denne tänkte enligt skotskt sätt ingå äktenskap med Margret Heimburg.

— En lag, som med afseende härå har kommit till användande, föreskrifver sade han, att brud och brudgum skall hafva bott i Skottland fullt tre veckor. Detta är mig bekant och jag kan därför högtidligen förena eder till ett äkta par, ty edra underskrifter äro snart gifna på det lagenliga protokollet.

Edgars hjerta klappade af glädje.

Äfven i Margrets ögon darrade ett fuktigt skimmer. Hon tycktes helt och hållet hafva förgätit allt hvad som förut föranlät hennes vägran.

Hennes drömmars ideal stod framför henne och hon lefde endast i den tanken att han i detta ögonblick skulle upphöja henne till sin maka. Full af lycka blickade hon upp till honom. Edgar kände, att hennes arm lätt darrade, när fredsdömaren tände på ett stort ljus och satte detta på den gamla bristfälliga pulpeten, på hvilken lågo utbredda papper af olika slag. Fredsdömaren sköt dem just åt sidan, öppnade derefter en låda i pulpeten och tog fram ett tryckt formulär.

— Det är visserligen en ovanlig tid, på hvilken ni tvingar mig att göra min pligt, förklarade fredsdömaren, i det han tog den hornbågade pince-nez, som hängde på bröstet, och tryckte den fast på näsan, — och jag kunde beställa er tillbaka hit på en för mig lägligare tid, men då jag personligen känner eder båda och jag äfven vet, att det är eder fru tants önskan, att se eder båda förenade med hvarandra för hela lifvet, så har jag icke vidare några betänkligheter. Men jag måste göra eder uppmärksamma på en lagbestämmelse.

Edgar och Margret sågo på talaren.

Båda genomfors af en tanke. Skulle den lagliga bestämmelsen gälla deras förening?

— I måsten, forffor fredsdömaren, lemna landet straxt efter ingånget äktenskap, ty lagen hotar med bannlysning ur de förenade konungarikena den som ingått äktenskap enligt skotska lagen. Så vidt jag vet, ären i båda födda i Tyskland och äro hemma der. Det är således ingen fara för ett förföljande, ty så

snart I hafven lemnat gamla Englands kuster, kan ingen mera antasta er.

— Vi skola verkligen redan i morgon anträda resan!

Fredsdomaren nickade tyst med hufvudet. Derpå satte han sig ned vid skrifbordet och uppmanade med en handrörelse de besökande att taga plats på stolarne. Under det fredsdomaren begynte fylla arket med skrifna ord, sågo Edgar och Margret på hvarandra. Ur deras ögon trängde den glädje, som endast en gång i lifvet så underbart berör ett människohjerta. Lycka, out-säglich lycka talade ur desamma.

Margret lefde som i en skön dröm. Ännu för få timmar sedan hade hennes hjerta varit färdigt att sprängas af bekymmer, och nu såg hon sig som ett älskadt väsen vid sidan om den som hon med all innerlighet älskade. Hvem kunde helt och hållet fatta ett sådant väsens lycka, eller hvilken gerna vore i stånd att skildra den? Margret omfattade sin så hastigt vunna brudgums arm, liksom fruktade hon, att någon obekant makt likväl skulle kunna rycka honom ifrån henne. Denna tanke hade hastigt stigit upp inom henne och kom hennes hjerta att bäfva. Nog hörde hon fredsdomarens frågor, väl besvarade hon dem mekaniskt, men om hon i detta ögonblick skulle aflagt räkenskap inför sig sjelf, för hvad hon sagt, så skulle hon blifvit svaret skyldig. Margret blef ängslig kring hjertat. Den tanken, att en obekant fara hotade henne, trängde sig med all makt på henne.

Förunderligt! Man skrattar åt dem, som försäkra att en annans afsigter och tankar skulle medelst en väg genom luften kunna öfverföras på en annan person och denna derigenom oroas. Och likväl hafva tusenden redan aflagt vittnesbörd derom. Hvad skulle det väl finnas för fara för henne?

Hon ryckte plötsligt till och riktade ovilkorligt blicken mot fönstret. Men oaktadt hennes skarpa blick kunde hon icke der se någonting annat än det bleka månsken, som belyste de närmaste föremålen i rummet.

Edgar följde hennes ängsliga blickar, men äfven han kunde icke upptäcka någonting.

Medan fredsdomaren reste sig och gick in i sidorummet för att tillkalla sin son och sin hustru som vittnen, uppdök plötsligen ute i det fria den mans gestalt, som vi hafva sett vid Eremitaget lyssna på det unga paret.

— Stolta väsen, nu skall jag hålla afräkning med dig! hviskade han sakta för sig sjelf. Hans ögon irrade oroligt i sina hålur, liksom sökte de efter något föremål. Ett glädjerop kom ur hans mun. Hastigt ilade han fram till en vedstapel, vid hvilken stod en stege. Så hastigt han kunde, stälde han denna mot husets vägg, nedanför det stora bågfenstret.

Han beträdde de första pinnarne på stegen. En undertryckt förbannelse kom öfver hans läppar.

— Skräpet är murket och bräckligt! Skall det kunna bära mig? . . . Det måste!

Hans händer fattade tag i stegträden, han tryckte dem mot hvarandra och sköt pinnarne på detta sätt fastare in i de af väder och vind förstörade hålen. Derefter steg han med stor försigtighet åter upp på pinnarne.

— De hålla, pustade han! Nu upp, innan det blir för sent.

Försigtigt höjde sig den hemska gestalten från pinne till pinne, tills hans hufvud kom upp i jernhöjd med fönstret. Hans ögon lyste af lidelsefull glädje. Hat och vrede talade ur hans drag.

— Der står hon bredvid en man! hviskade han tyst, när hans hufvud kommit upp öfver fönsterkarmen. Hennes brudgum! . . . Ha, ha, ha! . . . Nå, sköna donna, din dröm skall fortare blifva störd än du anar! Du anser mig för död och tror dig fri från dina förpligtelser emot mig! . . . Sköna Margret, det har varit en skön villfarelse. Plötsligt afbröt han sig sjelf. Hvad, — om de redan skulle vara ett par?

Fredsdomarens inträdande jemte sonen och hustrun gaf honom tillfrädsställande svar på den ängsligt framställda frågan. — Nej utbrast han glad, — ceremonien börjar först nu.

Ett fult, afundsjukt drag spelade kring hans mun när han såg, huru Margret och Edgar reste sig upp och fredsdomaren rigtade sina förmanande ord till de båda.

— Hvad skall jag göra? Fönstret är stängdt! Hm!

Endast ett ögonblick öfverlade han, derpå rätade han upp sin gestalt, och trefvande omkring sig sökte han något, som han kunde hålla sig fast vid. Fredsdomaren fortfor ostörd i sitt tal. Ingen af de i rummet närvarande märkte det ringaste af hvad som försiggick utanför. Den hemska gestalten var fortfarande sysselsatt med att söka en stödjepunkt åt sig. Långsamt höjde han sin spöklika gestalt upp vid fönstret.

Nu hade han funnit, hvad han sökte. Hans venstra hand höll fast i en hake som tjenade vid stängning af de stora fönsterluckorna. Emellanåt kastade han en blick på fredsdomaren och brudparet.

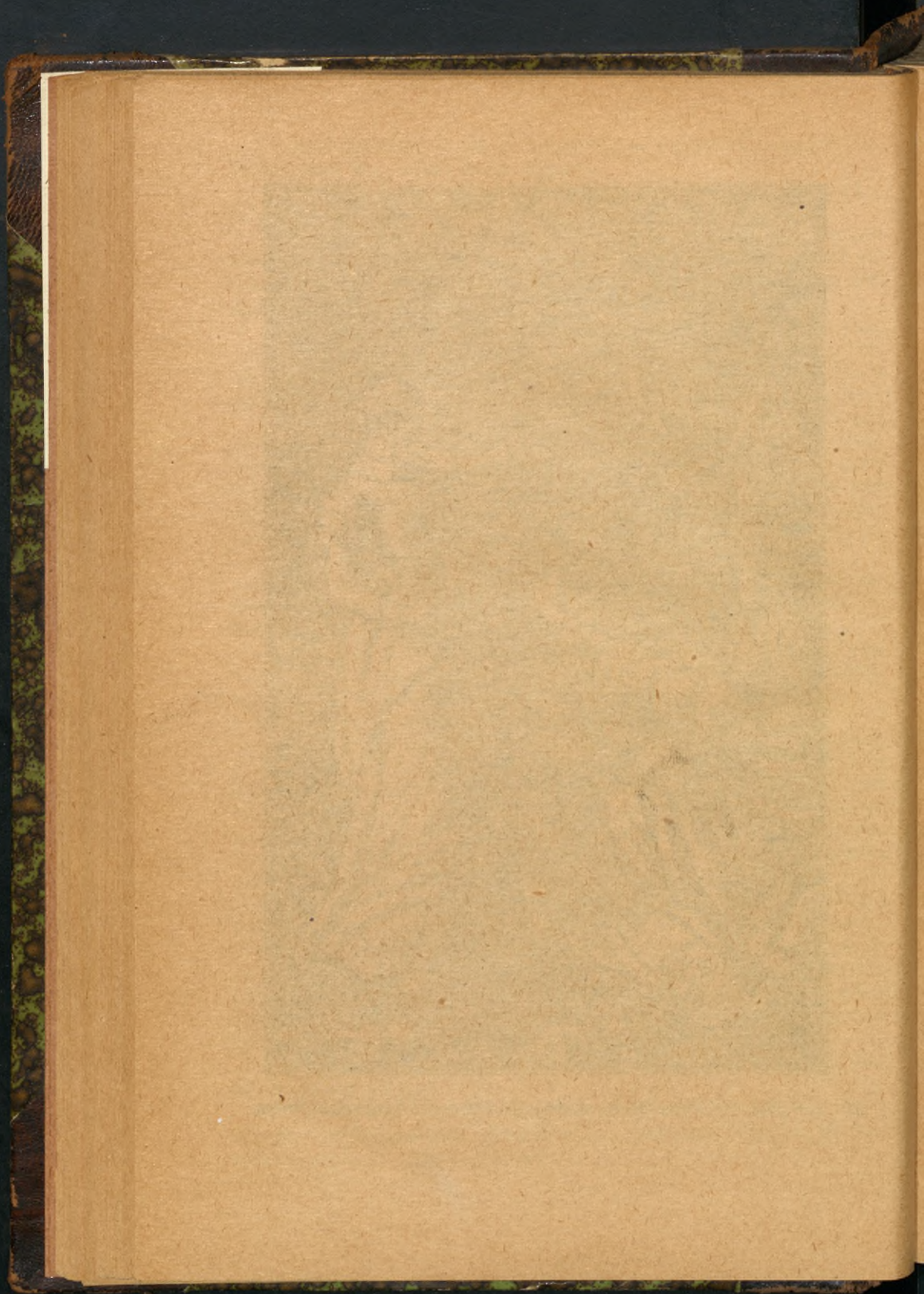
— Ännu är det icke kommet så långt! arbetade det sig fram ur hans bröst. Ännu skall jag låta dig vara kvar i dina sköna drömmar, stolta väsen! Ju längre du får vara i dessa, desto förskräckligare blifver ditt uppvaknande ur villfarelsen.

Med feberaktig hetta kände han med högra handen omkring på sin kropp.

— Ha, här är den! framstötte han, när han drog en revolver upp ur bröstfickan. Den skall jag nog veta begagna, då fönstret är stängdt. Han lysnade.

3) »Så tag din lön eländige», ropade hon med skärande stämma.

Nu gäller det att handla, hviskade den obekante. Fredsdomaren är färdig med inledningen! . . . Ha, nu frågar han honom, om han vill älska och ära henne som sin rättmätiga äkta maka! . . . Ja, har han sagt . . . Eländige! . . . Hon darrar, jag ser det på henne, hon klänger sig fast vid honom! . . . Bilderna från det förflutna träda för hennes själ, jag kände det på mig, huru jag visar mig för henne! . . . Blott ännu några sekunder och hon är hans maka! . . . Hjertat klappade nästan hörbart hos den talande.

— Tyst fortfor han, nu frågar han henne!

Krampaktigt grep hans fingrar om revolvern.

Tydiligen trängde fredsdomarens fråga till hans öra, under det Margrets ja blef ohörbart för honom. Nu lyfte fredsdomaren sina händer välsignande öfver dem.

Han vill just uttala den bindande slutmeningen och förklara de båda som rättmätiga äkta makar, då ett skrik af förskräckelse tränger från de i fredsdomarens bostad församlades strupar och genomskär luften. Med ett slag af revolvern hade främlingen krossat fönsterrutan.

Glaset klingande blandade sig med hans ord:

— Halt! . . . Margret Heimburg, du är min maka!

TREDJE KAPITLET.

En hemsk gäst.

För jägmästaren Brückner hade det varit förfärliga, kvalfulla timmar, dem han tillbragt i slottet Falkenberg på sin unge herres, ryttmästare Prittwitz bröllopsdag. Så snart underrättelsen om den fruktansvärda tragedien blifvit bekant i festsalen, hade han ilat till slottsflygeln, der Eckberts von Prittwitz' rum låg upptill hvarandra. Ibland bröllopsgästerna befann sig också kretsen Falkenbergs landtråd, som genast tagit de mått och steg, som voro erforderliga för att vederbörligen ordna angelägenheten.

Jägmästar Brückner var i vida kretsar hyllad och berömd som folkläkare. I hans tidigare år hade ödet ofta med olyckans knotiga fingrar bankat på hans dörr, och detta hade gjort honom främmande för världen, men på samma gång drifvit honom i medicinens armar. Genom goda läroböcker i naturlig helsolära och homöopati hade han inträngt i dessa vetenskaper. Sina kunskaper använde han på det mest oegennyttiga sätt utan att taga något betalt för sina ordinationer. På hans dom satte landrådet i olycksögonblicket ett synnerligt stort värde.

Sedan jägmästaren förklarar, att Falkenbergs nye slotts-herre, Ingas gemål, icke visade något tecken till lif, och att han måste antaga, att döden hade inträdt, måste han med två af sitt folk bevaka liket. Inga visade ännu tecken till lif. De af fursten anbefalda försöken att kalla henne till lif tycktes blifva krönta med framgång, ty efter en timmas förlopp kom Ingas kammarjungfru tillbaka till fursten och sade honom, att Inga andades och alltså ännu icke vore afgjort hemfallen åt döden.

Jägmästar Brückner skyndade nu sjelf till det rum dit man fört den unga, sköna frun och undersökte henne. Väl tydde ett och annat tecken på, att lifvet långsamt återvände i Ingas kropp, men Brückner hade föga hopp att rädda henne. I sitt

omåttliga raseri och sin otyglade vrede hade Eckbert skadat ädlare delar af halsen och andningsorganerna.

Nedslagen återvände han till sin post.

Här bringade man honom den öfverraskande underrättelsen, att herr von Ingelfingen hade varit der och länge stått lutad öfver den döde. Hvad hade han velat?

Denna fråga sysselsatte oupphörligt jägmästaren. Men huru mycket han än tänkte efter, förmådde han icke för sig förklara händelsen. Tankfull och grubblande mätte han med stora steg rummet, i hvilket folket satt, Plötsligt stötte hans fot emot ett till hälften sammankramadt papper på golvet.

Han vecklade ut det och läste innehållet.

Det var väl, att hans folk icke betraktade honom i detta ögonblick, ty då skulle de ha blifvit förskräckta öfver hans förändrade utseende. Brevfets innehåll mätte ha varit förskräckligt. Hastigt stoppade han papperet på sig och gick fram till rummets enda fönster.

I fjerran syntes ännu då och då en blix, under det att himlen öfver slottet Falkenberg strålade i skönaste stjerneglans.

— Brevfet är nyckeln till det fasaväckande sorgespel, som i dag afspelats här. Skall jag förstöra det eller behålla det, hviskade han tyst för sig sjelf, under det hans blickar sökte genomtränga mörkret. På borggården rullade just nu en vagn. För så vidt skenet af en antänd lanterna gaf vid handen, kunde Brückner se, att det var en af slottets vagnar.

Efter några få minuter fick Brückner veta, att medicinalrådet Eisenschmidt, den i vida kretsar berömde läkaren från Isenbrunn, hade ankommit. Fackmannen förklarade alldeles det samma, som redan förut Brückner, nämligen att Eckbert von Pritwitz var död och att Inga sväfvade mellan lif och död.

Omkring en timma senare körde en andra vagn in på borggården, som förde med sig den telegrafiskt tillkallade domstolskommissionen från Isenbrunn. Denna uppsatte en berättelse öfver händelsen och lemnade jägmästaren först efter midnatt.

Denne skyndade hem, men trots den framskridna tiden kunde han icke soffa.

De sista timmarnes händelser hade utöfvat ett nedslående inflytande på hans sinnesförfattning.

Redan för en timme sedan tycktes ovädret ha rasat ut, men de allt närmare kommande åskknallarne och de snabbt på hvarandra följande blixterne bevisade motsatsen.

Jägmästare Brückner satt vid sitt skrifbord och aktade icke på ovädret, som sammändrog sig på nytt. För fjerde eller femte gången genomläste han med en skakning på hufvudet det i

slottet funna brevet. Skulle väl allt detta vara sannt, som här stod att läsa svart på hvitt.

Den gamle jägmästarens väderbitna drag antogo ett dystert uttryck.

— Här ligger nyckeln till gåtan. Min Gud, hvad kan då ha förefallit Inga? Skulle Inga verkligen — — dock nej, nej, aldrig!

Han steg upp och vandrade upp och ner i rummet med korslagda armar och sänkt hufvud.

— Detta rena, ädla, sköna väsen skulle — —? Ha ha ha! Man skulle nästan kunna le öfver en sådan tanke, om icke saken i och för sig vore af så allvarlig beskaffenhet. Och dock —.

Ännu en gång gick han fram till bordet och läste halfhögt:

»Min innerligt älskade Inga!

Trots den stränga bevakning, under hvilken jag hålles här i Isenbrunn, har det lyckats mig att få ett pålitligt bud. Samma bud har sagt mig, att du skall vara förlofvad med en herr von Prittwitz, som jag icke känner, och att detta bref kommer dig tillhanda såsom Inga von Prittwitz. Sorg och djupaste smärta öfver förlusten af dig rasar i mitt inre, ty numera är du för evigt förlorad för mig! Om du visste, Inga, hvad det vill säga att förlora dig, mitt allt på jorden Dock hvartill denna klagan? . . . Mina kedjor äro oslitliga liksom min obegränsade kärlek till dig. Jag vet, att du är för svag för att kunna lösa mina bojer, därför måste jag tåla och fördraga. Men du står fri i lifvet och kan handla fritt. Budet har fått i uppdrag att lemna brevet på posten, och som jag på utanskriften gjort den anmärkningen, att det endast får öfverlemnas till dig personligen, så är jag säker på, att du får det och att det icke faller i händerna på din man, som skall vara en stolt, äregirig, af högtflygande planer intagen man. Blif lycklig, min innerligt älskade Inga, så som vi voro det, innan det bittra ödet skilde oss åt och du gungade vår lille Egon på ditt knä och ur hans själfulla ögon sökte läsa ett tack för alla dina mödor. O, om jag endast kunde få underrättelse med en enda bokstaf från det älskade barnet. Men du måste ju tåla — jag vet det och känner och lider med dig —, dock jag vet också att du skall finna medel och utvägar att förljufva vår Egons lif utan moderkärlek, utan en faders vakande öga. Gör allt, jag ber dig derom ur djupet af mitt hjerta, för att ersätta Egon det förlorade hemmet. Blif lycklig med din Prittwitz! Blifver jag fri, så skall du ju

dock vara min, lika mycket hvilket namn du bär. Jag kysser och omfamnar dig i tankarne.

Din

Manfred von Uttenhowen

Isenbrunn i Maj.

Ovädret hade kommit närmare.

En blyxt, ett åskslag! Huset bäfvade på sina grundvalar.

Brückner hade genom sin nära fyrtioåriga vistelse i skogarne blifvit bärddad emot en uppretad naturs fästor, men i detta ögonblick för han dock tillsammans.

— Barmhertige Gud, utropade han förskräckt, det var ett nödrop. Han gick fram till fönstret och öppnade det.

Regnet föll i strömmar. De aflägsna blixtrarnes svafvelgula sken blandade sig med de bländande eldhafven från de elektriska urladdningarne ur närmare liggande moln.

Brückner aktade icke derpå. Han lutade kroppen ut genom fönstret och lyssnade.

— Det har skett en olycka, utropade han.

Han hörde ett egendomligt ljud.

— Herre Gud, en lös häst med en vagnsstång galopperar förbi! . . . En till! . . . Och nu? . . . Hör jag rätt? Återigen nödrop! . . . Ut! . . .

Han rusade på dörren och drog i repet till larmklockan, som skallade genom huset. Strax derefter hördes rop från nedre bottnen. Skogsbiträdena, som lågo der, rusade upp och frågade hvad som stod på och hvad larmklockan skulle betyda.

— Raska på, följ mig! Åt Prittwitzer-hället till! Någon olycka har skett! Tag facklor med!

Med af sinnesrörelse darrande händer tände han den stora i tamburen stående lyktan och skyndade med denna i hand ut på gården och bort från jägmästarebostället.

Stormen hade återigen tilltagit i styrka. Lyktan kastade ett osäkert sken på vägen. Regnet nedstörtade i strömmar och från de jagande molnhärfarne urladdade sig blixtrarne, som med sina blåhvita sken i ett ögonblick upplyste hela nejden.

Från fjerran skallade ångestskri honom till mötes.

Så fort, som han förmådde, ilade jägmästaren åt det håll, hvarifrån ropen om hjälp hördes.

— Hitåt, hitåt, skallade stämman. Hjelp mig för den barmhertige Gudens skull.

Vid klangen af denna röst lopp en kall kåre öfver jägmästarens rygg. Som fastspikad på stället blef han stående några sekunder, men skyndade derefter framåt med lyktan lyft högt i luften. Han såg en förskräcklig syn.

Den gamle tallen vid vägen, som dagen förut hade börjat fallas, af skogsarbetarne, emedan den var murken invändigt, måste ha träffats af blixten, ty det visade sig, när jägmästaren höjde lyktan, att hela tallen var splittrad och klufven. Trädet måste ha fallit i samma ögonblick, som vagnen passerade detta ställe på skogsvägen.

Sjelfva stammen hade fallit mellan hästarne och vagnen samt hade slagit sönder bakre delen af vagnstängan. De tunga grenarne deremot hade vid fallet träffat kusken och krossat kuren på vagnen. Äfven vagnshjulen hade fallit offer för trädmassornas tyngd.

Jägmästar Brückner höll lyktan närmare de sönderslagna delarne af vagnen. En undertryckt jämmer nådde hans öron och strax derpå en kraftig mansstämma, som sade:

— Hvem ni än må vara, min herre, så rädda mitt arma barn.

Den gamle jägmästaren ryste ånyo, när han hörde dessa ord.

Han kände denna stämma, som talade till honom liksom ur det förflutna. Minnen trädde för hans själ, som kommo hans hjerta att bäfva.

— Hallå! Hit! Fort! Skynda på! ropade Brückner utåt vägen, som han nyss hade passerat och på hvilken man såg det fiaddrande skenet från flera lyktor.

På några få minuter hade de båda skogseleverna hunnit fram till jägmästaren. Hastigt tändes två nya tjärfacklor, genom hvilkas sken olycksstället nödortfigt upplystes.

En äldre man arbetade sig fram ur de sönderbrutna vagnsdelarne. Darrande och med bedjande stämma anropade han de ankomna att bringa hans dotter hjälp. Först genom de tre människens förenade, kraftiga ansträngningar lyckades det att befria den unga flickan från hennes farliga läge. En af vagnens jernbeslag, som håller kuren uppspänd hade borrar sig in i den unga flickans fot och höll den sårade fastnaglad.

Darrande af glädje lyfte den gamle herren sjelf sin dotter ur vagnen.

— Ber om förlåtelse, min herre, sade han i något osäker ton, har jag kanske nöjet att tala med jägmästaren?

— Alldeles, bekräftade denne och såg på den talande med tydlig förvåning.

— Fins ett hus i närheten, der jag kan få ett rum åt mitt stackars sårade barn?

En kort paus inträdde. Jägmästaren svarade icke genast, utan förskönk i tankar och såg än på den gamle herrn än på flickan, som tryckte sig fast in till främlingen, liksom förintad af smärta.

— Ja, ja, svarade jägmästar Brückner hastigt, då han såg att mannens blick frågande hvilade på honom. Ja visst, min herre. Omkring fem minuters väg härifrån ligger min bostad. Allt i mitt hus står till edert förfogande — — —

Förvånade blickade de båda eleverna på sin herre och sågo frågande på honom, ty det förekom dem, som om jägmästaren hade sagt: »Nådige herre!»

Jägmästaren lemnade icke de båda lång tid till öfverläggning.

— Fort, fort, sade han hastigt, der ligga stänger och här finnes tåg. En bår är snart gjord. Raska på!

De båda unga männen grepo raskt till arbetet, sedan de stuckit de båda facklorna ned i den af regnet genomdränkta marken.

Under tiden reste sig kusken, stönande och jemrande sig. Af det nedfallna trädets tyngd hade han blifvit slungad ned från kuskbocken, men med undantag af några skrämor hade han icke erhållit några skador.

Medan kusken klagade och stönade, dolde den unga flickan sin smärta och lät tyst jägmästaren och sin fader föra sig till jägmästarbostället på den hastigt i ordningsställda bären. Under det att jägmästaren undersökte den sårade foten, vek främlingen icke från sitt barns sida. Uppmärksamt följde han alla jägmästarens anordningar.

Flera gånger möttes de båda männens blickar. Ögonen talade ett mera värtaligt språk än munnarne skulle kunnat göra.

De kände hvarandra, men den främmande som kallade sig Herman Friedman, tycktes icke hafva någon lust att gifva jägmästaren någon bekräftelse på hans förmodan.

Flickans fot visade lyckligtvis ingen skada i lederna; de inträngande jernbitarne hade endast åstadkommit ett köttår. Jägmästaren sjelf var glad öfver detta resultat af sin undersökning. Han använde alla medel för att stilla blödnigen och förband derefter hastigt foten.

Sedan han derefter gjort ytterligare några annordningar och åter sändt sitt folk till hvila samt äfven åt kusken anvisat ett nattläger, begaf han sig till sitt i en utbyggnad af huset belägna rum.

Här gick han fram till fönstret.

Ovädret hade rasat ut. Ro och frid lågo åter utbredda öfver naturen.

I hans inre deremot rasade en storm af sinnesrörelse. Hans panna brände, hans pulsar gingo feberheta.

Ur de ännu fortfarande hastigt framilande molnen trängde stundom månens anlete fram och kastade sitt milda sken öfver

jorden. Från skogen framträngde ugglornas skri ända till jägmästarens rum.

Slottet Falkenbergs ur förkunnade morgonens tredje timme.

— Barmhertige Gud, hviskade jägmästaren. Hvem har jag till gäst under mitt tak? . . . Stå de döda upp igen? . . . Det är han, eller också gäcker mig en synvilla! . . . Hu, om det nu är han! . . . Om han har kommit för att hålla räkenskap! . . .

Det lopp honom kallt öfver ryggen.

— Och flickan? . . . Hvem påminner hon mig om?

Ovilkorligen gled hans blick till den motsatta väggen, på hvilken hängde ett stort fotografi af ett bildskönt, qvinligt väsen.

— Min Gud, suckade han med blicken sänkt till jorden, det är så. Hon bär hennes drag! Skola de förgätna olycksdagarne lefva upp på nytt? . . . Det tycktes nästan så! . . . Store Gud i himlen, mitt hjerta darrar och ångest trycker min själ! . . . Han kommer för att fordra räkenskap af dem och tukta alla dem, som då — då tillfogade honom ett så förfärligt hjertesår. Och hvem var skuld till allt? . . .

Hans blick sökte åter bilden på väggen.

— Du — du — Lore — var det! Du, som äfven krossat mitt hjerta!

Men i rummet, der de båda skogseleverna åter hade lagt sig till en kort hvila, sade den ene till den andre:

— Vet du, med hvem den främmande mannens dotter har en förvånande likhet?

— Nej.

— Med den tokiga Lore von Isenbrunn!

— Omöjligt!

— Det är så! . . . Alldeles så ser hon ut, påstod den andre. Derefter försökte båda att återtaga sin störda hvila.

Ännu länge stod jägmästaren framför bilden på väggen och betraktade den sköna qvinnans drag. Hastigt for han förskräckt tillsammans.

Det klappade på dörren. Brückner trodde sig hafva hört fel, men bultandet upprepades tydligare.

Ehuru Brückner öfverhufvud taget icke visste, hvad fruktan ville säga klappade dock hans hjerta hörbart.

— Stig på! ropade han med fast stämma.

Dörren öppnades, och framför honom stod mannen, hvars dotter låg i hans hvardagsrum.

De båda männen betraktade hvarandra några sekunder, men derefter rusade jägmästaren mot den inträdande och utropade:

— Det är ni, herr von Falkenberg, eller också är det en ande! Kan *det* vara verklighet, som nu genomlöper min arma

hjerna? . . . Nådige herre, förlåt mig, men mina sinnen förvirras, när jag tänker på att ni . . . att ni . . . *icke är död* . . .

— Tyst, hviskade den inträdande. Icke så högt, Brückner!

— Ja det är jag! Jag är ingen ande.

— Ni är då icke död, som man sagt oss, och som det stod i tidningarne . . .

— Nej Brückner, jag lefver och har kommit för att straffa de eländige.

— Barmhertige Gud!

— Inga hädelser, Brückner! Kom slå er ned här hos mig och berätta mig, hvad som händt på dessa tjugu år! Jag kommer för sent, jag vet det, ty i dag morse hörde jag, att Inga von Tannenburg räcker en Prittwitz sin hand till ett äkta förbund.

— Han är död.

— Brückner, är ni vansinnig! I dag, just i dag var det ju hans bröllopsdag.

— Han är död! upprepade Brückner.

— Berätta, berätta! bad enträget främlingen, hvilken Brückner betecknat med namnet von Falkenberg.

De båda männen slogo sig ned. —

FJERDE KAPITLET.

Allt är förloradt.

Vi lemnade Edgar och Margret i samma ögonblick, som den obekante slog sönder fönsterrutan och ropade in i fredsdomarens von Kirkpatrick embetsrum: »Margret Heimburg, du är min maka!»

I första ögonblicket voro de i rummet församlade stela af förskräckelse.

Edgar var den förste, som började åter hämta sig.

— Herr Fredsdomare, utropade han, ni inser ju tydligen, att vi ha att göra med en vansinnig. Alarmera edert folk, men uttala först öfver oss det afgörande ordet, men fort!

Denne skakade sorgset på hufvudet.

Det skulle vara mot min pligt och mitt samvete, sade han, med svårighet uttalande orden, att jag gick eder önskan till mötes. Mannen har uttalat ett anspråk, som jag först måste pröfva samvetsgrant.

Med en van inbrottstjufs skieklighet, hade den obekante under tiden borttagit glasskärfvorna från fönsterbågen och med ännu en genom öfning vunnen snabb röselse stod han midt i rummet.

I hans ansigte afspeglade sig tillfredsställelse öfver den lyckliga utgången af hans företag, och en hånfull blick ljungade ur hans glödande ögon.

Nu tycktes fredsdomaren åter fatta mod.

— Min herre utropade han vredgad, i det han tog ett steg fram emot den inträdande. Hvad skall detta betyda? Detta är mitt hus, och här har endast jag att befalla. Hvem har gifvit er rätt att intränga här som en stråtröfvere?

Främlingen tycktes icke alls bringas ur fattningen genom fredsdomarens vredesutbrott.

— Rätten härtill gaf jag mig visserligen sjelf, men jag befann mig i ett nödfallsläge, ty jag måste förhindra, att denna dam gjorde sig skyldig till mened.

Annu alltjämt kastade månen sitt milda sken genom spetsbågsfönsterna med de brokiga glasmålningarne och afteknade färgrika bilder på golvet än tydliga, än förbleknande, i samma mån som molnen drogo öfver den halfva månskifvan eller lemnade den fri.

Margret såg ingenting af allt detta.

Som en själsfrånvarande stirrade hon på den obekante.

Hvem var han, som vågade begå en så förskräcklig handling?

Krampaktigt for hon öfver sin iskalla panna, strök upp det nedfallande håret från ansigtet och sträckte fram hufvudet, som ville hon på närmare håll betrakta den förskräcklige.

Nu återvann äfven Edgar Malchow fattningen och besinningen.

Skummande af raseri-rusade han emot främlingen.

— Hvad har du vågat, eländige? röt han åt honom. Hvem är du?

Ett klanglöst, hest skratt dallrade genom rummet.

— Hvem jag är, min herre, sade han med ett hänleende, skall donnan der, som jag redan sedan längre tid tillbaka haft äran känna, säga eder.

Med en föraktlig åtbörd pekade han på Margret, hvars ansigte liknade ett lefvande liks.

Ett skri af förtviflan genomskallade det lilla rummet. Margret hade utstött det.

— För den eviga barmhertighetens skull, utropade hon med ångest, det är han! . . .

Främlingen trädde fram ur skuggan, som hittills till hälften dolt honom för de närvarandes blickar. Med en viss förnämhet tog han af sig sin hatt och sade lugnt utan en blinkning:

— Till er tjänst, min ädla maka, det är jag. Vid full vigör och icke i andlig måtto står jag här inför dig. Ha, ha, ha! Du trodde att jag var död! . . . Och på den grund vågade du gifta dig med herrn der. Men, Gud vare lof, jag kom tidigt nog hit för att bevara mina gamla rättigheter.

Edgar Malchow såg än på Margret, än på den så djerft och segervisst uppträdande. Hade måhända främlingen nyckeln till Margrets hemlighet. Det kunde icke vara annorlunda.

— Edgar, skydda mig för honom! ropade hon i vild förtviflan.

Denne stirrade på främlingens ansigte.

Den ur hans ansigte skarpt framträdande, spetsiga näsan gaf den obekantes drag ett uttryck af roffågel. Ur hans ögon

blixtrade en vildt flammande eld och i det af rynkor och djupa skårar färade anletet ryckte det nervöst. Edgar Malchow sade tyst för sig sjelf, att han ännu aldrig hade sett ett så fränstötande, vedervärdigt menniskoansigte.

— Hvem gaf er rätt, utropade Edgar i uppflammande vrede, att tränga er emellan mig och min brud?

— Jag sjelf, och det med full rättighet.

— Wildenfels!

Detta ord kom från Margrets läppar. Förtviflan, ångest och förskräckelse afmålade sig i hennes drag. Hon sträckte ut handen emot honom som ville hon afvärja ett slag.

— Till er tjänst nådigaste donna, Erik Wildenfels är mitt namn. Ja, ja, Margret har ett godt minne.

Inom Edgar kämpade vrede och raseri. Ovilkorligen föll det honom i sinnet, att han var bedragen.

Lät icke allt, hvad han nyss hört, som den fruktansvärda-
ste sanning, som en anklagelse mot det väsen, han så utesägligt
älskade?

Han lemnade sin plats och trädde fram till Margrets sida.

— Margret, är det sant allt, hvad denne man sagt? Känner du honom? Har han verkligen anspråk på dig? framstammade han.

Hon liknade en marmorbild. En minuts tryckande tystnad inträdde.

Edgar upprepade sin fråga.

— Ja, snyftade Margret, han har anspråk. Dock inför Gud den allsmäktige, jag är oskyldig! Hvad jag sagt dig, Edgar, har slagit in! Ö, hvarför gick jag in på vigseln! Mitt lif är ju blott en kedja af försakelser och misräkningar och detta allt blott därför, att jag af barnsligt öfvermod begick en handling, hvars följder jag ej anade.

Edgar Malchow såg djupt in i den talandes ögon. Hon måste ha talat sanning.

— Hvem du än må vara, skrek Edgar så aflägsna dig ur detta hus! Om du, såsom det tyckes, känner landets lagar, så tag lagen till hjälp. Tills vidare stannar Margret Heimbürg under mitt beskydd, och detta skall jag egna henne; ty ehuru det afgörande ordet ännu icke uttalats af fredsdomaren, så anser jag mig dock som Margrets make. Ut med dig!

— Jag stannar så länge, tills jag får min hustru med mig. Herr fredsdomare, ni lagens väktare, jag begär af eder, att ni oförtöfvadt återgifver mig min hustru sedan skall jag genast lemna detta rum.

Embetsmannens panna lade sig i djupa veck.

— Jag undanber mig, svarade han, alla dylika fordringar i mitt hus. Jag känner fröken Margret Heimburg sedan mera än fyra år tillbaka. Jag har aldrig haft mig bekant, att hon varit gift, och jag ställer henne därför för närvarande under mitt beskydd. Jag vet ännu icke, hvem ni är, och efter det sätt, hvar på ni inträngt här, måste jag tillstå, att jag skänker edra ord mindre tilltro än fröken Margrets.

Den främmande, som Margret gifvit namnet Wildenfels, bet sig förtrytsamt i läppen. Han tycktes inse, att fredsdomaren hade blott alltför rätt.

— Jag medgifver, att mitt uppträdande varit något egendomligt, men detta allenast kan icke i och för sig förminska mina rättigheter. Fråga blott den älskvärda, *så kallade* fröken der — —

— Skurk, bedragare! utropade Edgar med stigande vrede.

— Inga förolämpningar, herre, eljest ställer jag eder till ansvar.

— Du!

— Ja, jag!

— Bådas hetta växte med hvarje ögonblick.

— Jag är denna unga dams rättslige make.

— Hvem är du? skrek Edgar utom sig af vrede.

— Ni hörde det, och det jag säger är sanning!

Margret skakades af smärta, när Wildenfels ord slog hennes öra. Hennes bedjande blick sökte Edgar.

Margret hade visserligen medgifvit, att den fruktansvärde hade anspråk på henne, men hon hade på samma gång tillagt, att hon var oskyldig, och detta senare trodde han.

— Lugna dig, sade han till Margret, jag skall befria dig från detta afskum.

Främlingen drog sin kappa fastare omkring sina skuldror, och lät sin hänfulla blick hvila än på Margret, än på den af vrede darrande Edgar. Han tycktes vänta Edgars angrepp.

— Herr Malchow, här i mitt hus är icke rätta platsen att strida om en sak, som lagen måste afgöra! Och ni — dessa sista ord vände han sig till den främmande — ni lemna genast detta rum, eljest gör jag bruk af min husrätt. Har ni förstått mig?

Ur fredsdomarens ord klang en hörbar upphetsning.

— Jag går, men mina rättigheter låter jag icke beröfva mig! Margret, du följer med mig!

Fredsdomaren störtade på Wildenfels och sköt honom med sin sons hjälp ut genom dörren.

Edgar följde efter honom, oaktadt alla Margrets böner.

— Barmhertige Gud, det blir en olycka af! utropade Margret och störtade efter de båda männen.

Äfven fredsdomarens maka följde henne.

Utåför kapellet blåste en kylig qvållsluft. Svaga ljussken rörde sig hit och dit vid fisklåget, temligen långt från kapellet. Fiskrarne upphämtade sin aftonfångst i korgar, men ingen gaf akt på dem, ty hvar och en var öfvertygad om, att nästa minut skulle blifva afgörande.

I spånd väntan stod främlingen på den fria platsen framför kyrkan. Han hade tryckt sin hatt djupare ned i ansigtet, som ville han skydda sina blickar för månskenet. Med kappan slagen fast om armen, blef han stående på platsen, stum och orörlig som en bildstod.

— Margret, sade Edgar Mølchow till den af fruktan darrande, du går tillbaka in till fredsdomarens. Där är din plats!

— Du stannar! utbrast främlingen med bes stämna.

Mølchow gick fram till Margret och ville föra, henne in i huset.

— Du stannar här Margret! upprepade främlingen med tonvigt i hvarje ord.

— Låt mig vara, Edgar! bad flickan, förbannelsen hvilar öfver mig; jag måste följa honom!

— Margret, du är min för hela lifvet!

— Du stannar! ljöd det ånyo kort och befällande från den förskräckliges läppar

Edgar kunde icke längre hålla sin vrede tillbaka.

— Om du vågar, skurk, att längre pina den arma, så skall jag tukta dig!

— Hon är *min* maka inför lagen, och såsom sådan gör jag anspråk på henne.

— Då skall jag befria henne från dig!

Glödande af hat och med lidelsefullt glödande ögon stodo de båda männen mitt emot hvarandra.

— Försvara dig, eländige! Edgars stämna darrade.

Ingen muskel förrådde lif hos den obekante, blott hans ögon följde hvarje röreise hos motståndaren.

Edgar framtog en revolver, hvars pipa blänkte i månskenet.

— Barmhertige Gud, ödet närmar sig! utropade fredsdomaren förfärad.

— Ingen ilgerning på min mark, bad fredsdomaren, men Edgar hörde icke mera varningen.

Försvara dig, lymme! skrek han i högsta raseri och höll revolvern färdig att aflossas! Gör du det icke, så skjuter jag ned dig som en galen hund!

Margret sjönk på knä.

Haf barmhertighet med mig, Edgar! utropade hon full af förtviflan. Edgar hörde knappt, hvad hon sade. Han såg, huru hans motståndare äfven framdrog sin revolver och lade an.

En eldblixt, ett skott och strax derpå ännu ett dallrande genom luften. Ett vildt, djefvulskt skratt hördes från den mörke mannen, som så hemlighetsfullt trädt emellan de båda älskande, Margret och Edgar.

— Första skottet är det bästa! ropade han triumferande.

— Hjelp, hjelp! ljudet från Margrets läppar.

Hennes rop blandade sig med ekot af skottet.

Med ett högt rop af smärta störtade hon sig öfver Edgar.

Denne vacklade.

Äfven fredsdomaren hade skyndat fram för att fatta om och upprätthålla den träffade.

Malchows hand tappade vapnet. Hans händer trefvade darande och ängsligt mot hjerttrakten.

— Är du träffad, Edgar? frågade Margret i högsta ångesten ur ett älskande hjertas djup.

— Ja, hviskade denne tyst, under det att hans ögon med innerlighet hängde vid hennes älskade drag, hvori den djupaste smärta afspeglades.

— Min Gud, min Gud, hvilken olycka!

Ovilkorligt kastade Margret vid dessa ord en blick på sin plågoande.

Denne stod ännu kvar på samma plats, tyst och orörlig, och såg hänfullt på sitt offer.

— Margret, hviskade Edgar till den nästan vanmäktiga flickan. Jag känner, att jag måste dö, den eländige hade en säker hand.

— Nej, Edgar, du dör icke. Min högt älskade, du skall, du måste lefva.

Hennes öga sökte att läsa i hans bleknande, af månlyuset belysta ansigte.

Hon kände en isande kyla; så kunde endast en döende se ut. Långsamt lät fredsdomaren Edgars kropp falla till marken. Han slet upp Edgars väst och skar sönder den vid hans kropp fastklibbade blodiga skjortan.

— O! — Mera kom icke öfver fredsdomarens läppar, men detta utrop sade Margret allt; hon förstod, att han sett ett dödligt sår.

— Kom närmare, Margret, lägg ditt öra till min mun! bad Edgar med svag stämma. — Hon gjorde det.

Min älskling, hviskade han, anklagar dig ditt samvete för något brott?

— Nej, min Edgar, så sant — —

— Tyst, bad den döende. Min tid är kort och snart ute. Jag känner, att det är hjertblodet, som rinner ur såret. En bekännelse inför dödens ansigte är alltid rena, fulla sanningen.

Nu dör jag gerna! . . . Jag hade ännu . . . mycket att säga dig . . . O, om jag fått lefva blott . . . en enda . . . dag till! Lef väl . . . Margret . . . Det mörknar för mina . . . ögon! . . . Gif . . . mig . . . afskedskyssen!

Upplöst af smärta, böjde sig Margret öfver den döende och betäckte hans darrande mun med många, varma kyssar.

En krampaktig darrning kom den fallnes kropp att bäfva.

Ännu en gång slog han upp ögonen. De fästades länge och allvarsamt på Margret.

— Lef väl, min älskling — bed för mig . . . Jag . . . dör . . .

Förtviflan grep Margret.

Hon visste icke mera, hvad hon gjorde. Hon kastade sig öfver den med döden kämpande Edgar och kallade honom vid alla de smeknamn, som blott ett af omätlig kärlek slående qvinnehjerta förmår uppfinna.

Men hvad förmådde hon emot livvets obeveklige fiende, som girigt sträfvade att uppsluka sitt byte.

Ännu en suck, en rossling, och Edgars fingrar grepo tag i gräset och borrhade sig krampaktigt ned i jorden.

Hjertblodet rann oupphörligt.

Edgar Malchow blef allt svagare och mattare. Ännu en tung, djup suck, derefter sträckte hans leder ut sig, och han blef liggande stilla. — Hade han kämpat ut?

Denna fråga låg outtalad på Margrets läppar. Den i dödens sömn inslumrades stumma mun var svaret härpå.

Ett förtviflans skri trängde sig ur hennes beklämda bröst.

Död! — Allt är förloradt! skrek hon och knäböjde ännu en gång vid Edgars kropp och tryckte heta kyssar på den älskades kallnande händer.

Plötsligen hörde hon upp dermed.

Mänskenet lekte på den glänsande pipan på revolvern, som hade fallit ur Edgars hand ned på marken.

Margret såg på vapnet.

Ett förskräckligt beslut mognade hos henne. Ögonblicket derefter hade hon fattat revolvern, hvars mekanism hon kände.

I fjerran hörde man raska steg af fiskrarne, som lockats dit af skotten.

— Allt är förloradt! upprepade hon. Nu skall du också dö, eländige.

Innan den bredvid henne knäböjande fredsdomaren kunnat förhindra det, hade Margret stigit upp.

Wildenfels, såsom främlingen sjelf kallat sig, såg mot de ankommande fiskrarne, utan att gifva akt på Margret. Smärtan öfver att ha förlorat sin älskling tycktes hafva beröfvat henne förnuftet och öfverlägningsförmågan.

Revolvern blixtrade i hennes hand. Hon sigtade på Wildenfels.

— Så tag din lön, eländigel utropade hon med skallande stämma. Och innan Wildenfels hann kasta sin blick på den till hälften vansinniga och kunde undvika den hotande faran, brann skottet af.

Med knallen af detsamma blandade sig en vild förbannelse från den träffade.

En känsla af tillfredsställelse genomlade Margrets kropp. Derefter kastade hon skjutvapnet långt ifrån sig och ilade mot den lilla klippan, som, likt en liten udde, höjde sig vid sjön.

— Allt är förloradt!

De omkringstående hörde ännu en gång dessa ord tränga till sina öron, derefter varnade de Margret på klippans topp. Ett sista skrik af förtviflan, och Margret försvann i sjön.

Fredsdomaren var den förste, som återvann fattningen. I detsamma framkommo fiskarne på platsen.

— Fort, karlar, rädda henne, rädda henne! Tjugo pund i belöning!

Vattenytan bade slutit sig om Margrets kropp.

Strömmen förde den bort med sig. Hennes bleka ansigte dök ännu en gång upp ur vågen, derefter försvann det.

Framför den klara månskifvan trädde i detta ögonblick ett mörkt moln, som helt och hållet dolde den.

FEMTE KAPITLET.

Den gamla ruinens ande.

Dramat, som afspelats på Falkenberg, sysselsatte ännu alltjemt dem, som dervid varit närvarande. Medicinalrådet Eisen-schmidt från Isenbrunn hade förklaradt att Eckbert von Prittwitz hade dött af hjertslag. Man tog denna uppgift för god; och hvarför icke? Måste man icke sätta tro till hans försäkringar?

Endast slöjan för det drama, som uppförts om aftonen på Ingas bröllopsdag, skulle man gerna velat se lyftad. Hvad hade varit orsaken till hjertslaget? Ingen kunde få veta det.

Inga sväfvade mellan lif och död. En häftig feber skakade hennes kropp.

Men då den ståtliga bröllopskaran lemnade slottet för att föra de jordiska qvariefvorna af den så plötsligt aflidne till det gamla slottets grafkapell, inträdde åter för en kort stund medvetandet hos den sjuka.

Genom luften dallrade kyrkklockans ljud. Inga hörde det och bäfvade. Hon anade, hvarför kapellets klocka rördes. Alla de fasansfulla händelser, som hon upplefde på sin bröllopsdag, trädde med fruktansvärd tydlighet fram för hennes själ. Och nu — nu bar man honom ut ur slottet till evig hvila. Ingen hade berättat henne det, men hennes hjerta sade henne det. En skärande smärta hemsökte den unga, vackra frun. Och ånyo öfverföll febern henne; hon förlorade medvetandet.

Vi ha redan sagt läsaren, att slottet Falkenberg var nybygd. Det gamla slottet, som var beläget något längre ned på bergslutningen, var endast en ruin, hvaraf slottstornet var bäst bibehållet. Der uppe under kupolen hängde olycksklockan, som enligt slottsinvånarnes tro ljöd hvarje gång en olycka hotade Falkenberg. Något afsides från tornet höjde sig grafkapellet, som hade blifvit förskonadt den dagen, då det lössläppta elementet med girig tunga förintade byggnaderna.

Under kapellets golf lågo grifhvalfven och åtskilliga andra underjordiska rum, som hade blifvit byggda på den tid, då krig och fejder drevos som sport af borgherrarne och adelsjunkrarne. Dessa rum hade inrättats för att i krigstider tjena som gömställen för dyrbarheter, stundom också för att rädda lifvet för fienden.

Till detta grafkapell hade man såsom död fört den af alla sina vänner och af nejdens inbyggare för sitt hjertas egenskaper allmänt aktade Eckbert von Prittwitz. All möjlig ståt utvecklades, och talrika tårar egnades hans minne.

Det sammanströmmande sorgefolket hade lemnat slottet, och i slottsgemaken hade dödens och sorgens ro gjort sitt intåg.

Bernhard von Ingelfingen smög med en verklig likbjudarmen genom slottets korridorer och salar. Men trots detta trodde ingen, att hans sorg var uppriktig; tvärtom hviskade tjenarne åt hvarandra, att som sakerna nu stodo, måste Ingelfingen triumfera.

Aftonen och natten inbröto, omböljande allt med sin gråa mantel. Blott månan strödde sitt osäkra sken öfver slottet Falkenberg's tinnar och dess omgifningar.

Uppe i det rum, der Inga von Falkenberg skulle ha bott, när hon återvändt från bröllopsresan, låg hon nu svårt sjuk. Eckbert von Prittwitz hade nästan strypt sitt beklagansvärda offer. Blott genom medicinalrådet Eisenschmidts och några andra tillkallade läkares förenade bemödande hade det lyckats att rädda Inga från en nästan säker död.

Slottsuret förkunnade just elfte timman.

Ingas läppar rörde sig i en stilla hviskning.

Hvad sade hon? Låtom oss lyssna.

— Kunde, nej *måste* jag anförtro honom barnets hemlighet! . . . Nej, nej, för hans egen skull kunde jag det icke! . . . Jag ville skona honom, rädda honom, och derigenom krossade jag min lycka! . . .

Resten förlorade sig i ett oredigt mummel. En välgörande domning kom öfver Inga och förde henne in i drömmarnes rike, och snart kunde man på det lyckliga leendet på hennes läppar se, att drömmarnes gud framtrollade härliga bilder för hennes själ.

Ingelfingen satt under tiden på sitt rum och grubblade öfver förgångna och stundande tider.

Plötsligt förskräcktes han af steg, som hastigt kommo upp för trappan.

Han sjönk tillsammans som en af sitt samvete slagen bof.

Efter några ögonblick stod slottets gamle tjenare i rummet.

Han sökte både efter ord och andedrägt, Blek som döden stir-

rade han på Ingelfingen, hans läppar rörde sig, och några strupljöd trängde sig öfver dem.

— Hvad står på? . . . Tala, tala! utbrast Ingelfingen.

— Jag vet ju, nådige herre, att ni icke tror på spöken . . . och det gör icke jag heller! . . . Men . . . men . . . jag svär eder — — vid allt, som är mig heligt . . .

Ingelfingens panna lade sig i dystra veck.

— Utan omsvep, Jakob, — hvad står på?

— Nådig herre, jag har sett honom med mina egna ögon. Lika nära, som ni nu står mig, sprang han förbi mig! . . . O denna blick! Hu, jag ryser!

— Hvad, hvem sprang förbi dig?

— Herr Eckbert von Prittwitz.

— Hvem! skrek Ingelfingen och lyckades med uppjudande af alla sina krafter att bemästra sin rörelse.

Jakob stirrade på hans likbleka ansigte och fortfor hviskande:

— Jag vill icke blifva delaktig af saligheten, om det icke var han! Alldeles samma dräkt hade han på sig som i likkistan! Hu! — Jag ryser ännu, när jag tänker derpå — —

— Hvar såg du honom?

— På borggården, nådige herre! Jag kom från stallmästarren och ämnade gå till hvila. På mellersta gången såg jag plötsligen en person gå mot stallet till. Jag ville ropa, men rösten stockades i halsen på mig, då jag såg hans ansigte. Jag har icke sett fel, herr von Ingelfingen! Och sedan, sedan —

— Vidare!

— Öppnade han staldörren och försvann i stallet. Ni vet, nådige herre, att Tella var hans älsklingshäst! . . . Jag hörde, hur han kallade på Tella. Hu! Rysligt lät det, liksom en ton ur grafven! Jag hörde huru han slet sadel och remtyg från stallaget och ögonblicket derefter kom han ut ur stallet. Att kasta sig upp i sadeln och spränga bort var ett ögonblicks verk.

— Var porten öppen? — Ja — Hvem öppnade den? — Jag vet det icke.

— Vid alla djeflar, trängde sig öfver hans sammanbitna tänder.

— Åt hvarje annan än dig, Jakob, som berättade mig något sådant, skulle jag säga att han drömt, men dig . . .

Ingelfingen afbröt sig och stirrade själsfrånvarande på golvet.

— Jakob, två lyktor! — — Hvertill, nådige herre?

— Fråga icke utan lyd!

Tjenaren lemnade rummet med en skakning på hufvudet och gick att efterkomma Ingelfingens befallning.

Återigen hördes ilande steg på trappan.

Dörren gick upp.

En flicka i lätt nattdrägt störtade in. Hennes ögon, som väl eljest endast lifvades af lidelsernas eld, irrade ängsligt omkring. Fasa och namnlös förskräckelse afmålade sig i hennes drag. Hennes hår hängde upplöst ned öfver skulderna och bröstet arbetade, som om hon hade svårt för att få luft.

— Bernhard! . . . Barmhertige Gud . . . jag . . . jag . . .

Den unga flickans gestalt sjönk samman på en stol.

Ingelfingens drag antogo ett ännu hårdare uttryck än vanligt.

— Hvad står på, sade han förtrytsamt. Hvad vill du?

— Bernhard, ingen menisklig makt kan förmå mig, att åter begifva mig till betjentbyggnaden!

— Min far är icke der, jag är ensam, och derborta . . .

Hon lade sin högra hand på sin bankande tinning, under det att hon höjde sin venstra hand i luften och slog afvärjande framför sig med vidt uppspärrade fingrar.

En undertryckt ed gled öfver Ingelfingens läppar, förargad stampade han i golvet med foten.

— Tala, hvad har förefallit? frågade han synbarligen förvirrad.

— Låt mig stanna hos dig i natt, bad flickan.

— Är du tokig, Agnes? Huru kan du våga att komma hit . . . Har jag icke förbjudit dig att besöka mig i slottet?

— Jag vet det, Bernhard, men jag kunde icke hjälpa det, ty derborta — ha!

En iskall rysning genomlopp henne.

— Så tala då, röt Ingelfingen.

Med vidöppen mun och ett uttryck af dödlig ångest såg hon på honom, och först sedan hon märkte, att Ingelfingens vrede växte, hviskade hon tyst:

— Bernhard, i det gamla slottet spökar det fruktansvärdt! . . . Ja så högt, att jag vaknade dervid. Darrande gick jag fram till fönstret för att höra, hvad som stod på. — Nå!

Jag såg ljus i ruinen, Bernhard, än här, än der!

— Ljus? . . . Omöjligt! . . .

— Så är det, Bernhard. Jag såg ljuset, och strax derpå hörde jag ett rassel af kedjor eller jernsaker, derefter hörde jag en dörr i ruinen stängas, och ljuset var försvunnet. Det blef alldeles tyst rundt omkring. Då förekom det mig plötsligen, som om en gestalt kom ut ur ruinen. Rädd såg sig mannen omkring och störtade sedan till den öppna slottsporten . . . — Vidare.

— Efter ett par minuter återkom han men till häst. — Ingelfingens oro växte med hvarje minut. På trappan hördes steg.

— En sak vill jag säga dig, Agnes! Du understår dig icke att kalla mig för du, då folket hör på. Du vet, att jag tycker om dig, men du skall också komma ihåg, att du är dotter till en af tjänstebyggnadens invånare. Var nu förståndig, det är för ditt eget bästa.

Det var bra, att du kom, ropade Ingelfingen till den med två lyktor återkommande tjänaren. Agnes här bekräftar dina uppgifter. Bort till ruinen! Vi måste undersöka spökeriet. Ni tar en lykta hvardera.

Jakob och Agnes sågo rysande på hvarandra, som om de ville fråga hvarandra, om det de hört verkligen var sant; men Ingelfingen gaf dem ej lång betänketid. Hastigt grep han en på väggen hängande revolver, undersökte om den var laddad, och störtade sedan, åtföljd af de båda, genom slottet till ruinen.

Här slog en tung, tryckande, unken luft dem till mötes.

Ingelfingen aktade ej derpå, Han ville öfvertyga sig om de båda talat sanning. Om likkistan i grafhvalfvet ännu var orörd — och så måste det vara — så var något bofstycke med i spelet, som han måste upptäcka och straffa.

Han gick utför den fuktiga, klubbiga stentrappan ned till det under kapellets golf liggande Falkenbergiska grifhvalfvet. På dem alla slog hjertat nästan hörbart.

Plötsligen blefvo de alla tre stående,

Jakob satte lyktan på marken, korsade sig och viskade tyst för sig sjelf:

— Alla goda andar lofva Herren Gud!

Man hade tydligen hört, att en dörr stängdes. En vilsekommen flädermus fladdrade med hörbara vingslag genom luften, och öfver den fuktiga marken ilade några skrämde råttor. Ingelfingen grep fastare om revolvern. Han hade beslutat att handla, komma, hvad som komma vill.

De lyssnade, men allt var tyst.

— Framåt, ljud Ingelfingens befallande stämma.

Gången gjorde en böjning, hvarefter de stodo framför Falkenbergiska grifhvalfvet.

— Hvad betyder detta, utbrast Ingelfingen och tumlade några steg tillbaka. Dörren är öppen. Hvem har gjort detta? ... Ljus hit!

Ingelfingens ledsagare trängde sig ängsliga fram och höllo lyktorna i höjden.

Man kunde nu tydligen märka, att låset blifvit fränsprängdt med våld.

Ingelfingen trädde in i grifhvalfvet. Agnes och Jakob följde honom. En plötslig förskräckelse grep dem alla.

Den i midten stående sarkofagen, som gömt Eckbert von Prittwitz' jordiska kvarlevor, var öppnad och likkistan tom. På sidan om bären låg det söndersprängda locket, hvarpå ännu några få vissnade blommor ock kransar funnos kvar.

— Barmhertige Gud, utropade den gamle Jakob och föll vanmäktig till marken. Lyktan föll ur hans hand och krossade flögo glasskärfvorna omkring.

Annun ett ångestrop och äfven Agnes greps af namnlös ångest. Hon slungade lyktan till marken och störtade upp genom gången till den gamle slottsborggården.

Bernhard von Ingelfingen såg sig så godt som ensam i det åldriga grafhvalvet.

Ett ögonblick kämpade vrede och raseri inom honom, der-efter fattade han lyktan och ville lemna det hemska stället. Men vid dörren ryggade han tillbaka.

Som en vredgad domare stod vid ingången en man med gråsprängt skägg. Det var samme man, som på Ingas bröllopsdag kommit till jägmästaren jemte sin dotter.

— Åreförgåtna skurk, ljud det vredgadt öfver mannens läppar. Icke sant, du förskräckes nu, när du ser, att grafven återgifver sitt offer. Odjur i människogestalt, jag har kommit för att kalla dig till räkenskap. På knä, eländige!

— Herr von Fal-ken-berg!

Bernhard framstötte endast med svårighet dessa ord. Hans tänder skallrade som i frostfeber.

Ett skrik af raseri trängde sig fram ur hans samman-snörd strupe.

— Ännu icke! röt han.

Hastigt höjde han revolvern och lade an på den gamle.

Men innan han hunnit trycka af, grep den oväntade gästens hand Ingelfingens handled. Allt fastare knöto sig hans fingrar omkring den. Ett skrufståd skulle icke kunnat utveckla mera kraft.

Ingelfingens hand måste öppna sig. Han tappade revolvern.

— Se dit, dit, eländige bof! Der låg ett nytt offer för dina ränker! Detta må blifva din hemvist. Dit med dig!

Ingelfingen sökte värja sig men den gamle tycktes ega jättekrafter. Han släpade honom ända till foten af sarkofogen.

SJETTE KAPITLET.

Han lefver.

Fredsdomarens i Kirkpatrick hus ligger litet afsides på en sakta sluttande mark. Det innehåller bara en våning förutom nedra botten. Efter skotsk byggnadsstil innehålla de båda gaf-larna också rum, som vanligtvis äro afsedda för oväntade besök.

Såsom alla dylika byggnader var äfven fredsdomarens i Kirkpatrick hus mestadels uppfördt af trä. Husets försigtige egare väntade troligtvis en för tidig vinter, ty den ena gafveln hade blifvit försedd ända upp till första våningen med en moss- och löfvägg, för att skydda huset för den skarpt påliggande nordanvinden. På samma gång hade också på den sidan upp-staplats stora högar väl torkad ved.

Morgonen efter den hemska natten på sjöstranden höll distriktläkarens ifrån Dumfril vagn utanför byggnaden. Han hade samma natt fått kallelse att så fort som möjligt infinna sig hos fredsdomaren. Till hans ej ringa förvåning fann han der två sjuka: en, som det syntes, med döden kämpande man, och en ur vatten upptagen flicka.

I korta drag underrättade fredsdomaren honom om hvad som skett och fortsatte sedan:

— Då vi hade hemtat oss från vår första förskräckelse, och de modiga fiskrarne oakadt halfmörkret hade räddat den förtvif-lade ur det våta elementet, gjorde vi skyndsamt allt för att åter-kalla dem till lifvet. Det kröntes med framgång. Äfven hos den svårt sårade märkte vi, att lifvet ännu ej helt och hållet hade flytt. Jag befalde, att han skulle bäras till det från allt buller i huset aflägsset liggande gafvelrummet, medan den ur vattnet räddade togs upp till vårt mottagningsrum en trappa upp.

Läkaren skyndade sig efter dessa meddelanden till de båda sjukrummen. Han undersökte Edgars tillstånd på det noggran-

naste; äfven tog han sina mått och steg för att i sjelfva dess upphof qväfva Margrets hotande feber.

Öfver två timmar satt han vid Edgars säng tills förbandet var så väl ordnadt, att han kunde hoppas på bättring och tillfrisknande. Derefter skyndade han till hvardagsrummet, der fredsdomaren väntade honom för att få höra af läkaren, om den sårade kunde räddas eller ej.

— Då jag undersökte skottsåret, började läkaren sin berättelse, måste jag säga till mig sjelf, att Guds band här hade afvärjt det värsta. Några linier högre, och kulan hade träffat hjertat. Men nu gick skottkanalen nedanför, och de ädlare delarne äro ej angripna. Ett enda mindre blodkärl har blifvit såradt, men den sårades kraftiga kroppsbyggnad låter förvänta, att läkningsprocessen genom naturen sjelf skall göra raska framsteg.

Fredsdomaren andades lättare.

— Och huru står det till med miss Heimburg? fortsatte han.

— Om ej febern bryter ut, kan hon redan under dagens lopp lemna sängen.

Sedan läkaren intagit en i hast anrättad frukost, lemnade han huset och lofvade att återkomma dagen derpå.

Knappt hade läkarens vagn för en kvarts timma sedan försvunnit, förrän ett annat åkdon syntes framför fredsdomarens bönning, ur hvilket mistress Wigtown steg.

Eftersom läkaren icke alls tycktes anse Margrets tillstånd oroväckande, trodde sig herr Cooper, så hette fredsdomaren, kunna våga att föra egarinnan af Roxbourgh in i den sjukas rum.

Med ett utrop af glädje ilade mistress Wigtown till sin sällskapsdams bädd.

— Således är det sant, hvad som berättats på Roxbourgh, utropade hon, sedan hon hade sett den sjuka. O, Margret, berättätta, berättätta!

— Fröken är ännu för svag, svarade fredsdomarens hustru. Jag skall lemna er underrättelse om det skedda.

Och nu talade fru Cooper om händelsens alla detaljer. Margret nickade bara då och då bekräftande, när hennes beskyddarinnas blick frågande sökte hennes.

Berättelsen tycktes hafva utöfvat en stark inverkan på Margrets nerver. Hon blef plötsligen likblek och gömde ansigtet i kudden. Hon somnade snart derefter.

De båda fruarne lemnade rummet, och tjensteflickan, som här förrättade en sjuksköterskas åliggande stannade ensam med Margret.

Så tyst som möjligt gingo de derefter upp för den något gammalmodiga trätrappan, till dess de uppnådde gafvelvåningen.

Genom en dörrspringa kunde mistress Wigtown se den sårade. Blek som en död, låg han på sin säng; endast hans andningsrörelser tydde på, att det ännu fans lif i honom. Icke långt ifrån bädden satt fredsdomarens son, som vakade öfver honom.

Mistress Wigtown var djupt nedslagen. Hon öfverlemnade åt fredsdomaren en ansenlig summa penningar och aflägsnade sig, då hon hade fått löfte om att genast blifva underrättad ifall det skulle hända något särskildt.

Dagen och hela nästa natt gingo temligen lugnt till ända, de sjuka hemtade sig ögonskenligen.

Då läkaren i distriktstaden hade lemnat vederbörlig tjänsteberättelse öfver det skedda och på samma gång förklarar, att man ej kunde taga patienterna i förhör, så nöjde man sig så länge med att endast skicka en poliskommissarie till Kirkpatrick för att förhöra fredsdomaren och fiskrarna och taga deras vittnesmål till protokoll.

Nästa morgon kände sig Margret, om också något svag, ändå så pass stark, att hon kunde tala lugnt med fredsdomarens hustru.

Ännu hade hon ej en aning om, att Edgar var vid lif, ty vid fru Coopers berättelse om alla detaljer till egarinnan af Roxbourgh i Margrets närvaro, hade denna ej kommit längre än till den katastrof, då Margret kastade sig i sjön.

Läkaren kom redan tidigt för att träffa nya anordningar för den sårade.

Under tiden var fru Cooper hos Margret, emedan denna hade bedt henne komma till sig; hon tann den sjuke mycket upprörd.

— Fru Cooper, sade hon till den inträdande jag har i dag återfått mitt fulla medvetande. Säg mig, hvar Edgar är.

— Derpå kan jag ej svara nu, vänta tills ni blir frisk igen!

— Frisk? utropade Margret förvånad. Är jag sjuk då?... Nej, nej!... Jag kan genast stiga upp! Jag måste upp, ty jag vill veta hvar Edgar är, — — eller — —

Margret betraktade sängtacket några ögonblick eftertänksamt.

— Ack, huru var det då?... Jo, jo, nu kommer jag ihåg allting igen!... Är han död?... Säkert, säkert!... Säg jag ej hans hjerteblood?... Säg jag ej i hans bröstna ögon?... O, min Gud, ... Edgar, ... Edgar!

Resten förlorade sig i ett otydligt mummel.

Hon tillslöt ögonen och sjönk tillbaka ned på kuddarne. Endast då och då hviskade hon tyst Edgars namm.

Fru Cooper drog sig tillbaka, hon hviskade några ord till tjänsteflickan. Då denna såg, att den sjuka somnat, steg hon tyst upp och följde sin matmor.

Efter en halftimmes förlopp infann sig Margret i hvardagsrummet till mistress Coopers stora förskräckelse. Hon hade tagit på sig de kläder, som funnos i rummet.

Mistress Cooper bleknade.

— Min Gud, miss Margret, hvad understår ni er? utropade hon med stor häftighet.

— Hvarför lyder ni ej läkarens befallningar att ligga stilla. Jag lemnade er, emedan jag trodde er sofva och nu står ni här i mitt rum?

— Var ej ond, yttrade Margret, jag vet, att jag ej är sjuk. Genom det kalla badet har jag bara fått en stark förkyllning, ingenting annat. O, hvarför räddade fiskrarna mig? . . . Hade det ej varit mycket bättre, om jag funnit min graf i vågornas fann? . . .

Jag är så utsägligt olycklig!

Fru Cooper trodde ännu alltjemt, att Margret hade feber och att hon i detta tillstånd utfört sin handling. Hon såg in i hennes upprörda glödande ansigte och sade:

— Kom nu, miss Margret, det är förståndigare, att ni går till ert rum och hvilat der som läkaren har befalt.

— Nej, var flickans bestämda svar. Jag har kommit hit in för att af eder få höra, hvar Edgar är. Ni måste säga mig detta! Inga undanflygter! . . . Jag vill knäfalla vid hans dödsbädd och lägga hvita och röda rosor på hans bröst. Fort, säg mig det! . . . Jag måste till hans dödsbädd! . . . O, han älskar så mycket de hvita och röda rosorna!

— Hvad talar ni om dödsbädden? . . . Herr Malchow —

— Lefver? — — Ja!

— Ett glädjerop ur Margrets mun dallrade genom luften. Han lefver, — — hvar, — — hvar — är han?

Den gamla visste ej, om hon hade gjort rätt i att berätta Margret hela sanningen. Hon dröjde därför också med svaret.

O, säg mig det! utropade Margret hastigt.

— Mitt hjerta darrar vid tanken på, att han lefver! Men vänta! Huru var det? . . . Säg jag ej med mina egna ögon, att han hade kulan i hjertat . . .

Ett ögonblick stirrade Margret af fasa och förskräckelse, men derpå vände hon sig igen till fru Cooper.

— Ni vill trösta mig, uppehålla mig men derigenom föröka ni blott min smärta.

— Nej, nej, svarade hon, jag talar sanningen!

— Säg mig då hvar han är —

Fredsdomarens hustru skulle just svara, då läkaren syntes i dörren.

— Hvad betyder detta? sade han förvånad. Miss Margret här? . . . Ni skulle ju stanna på ert rum!

— Herr doktor, jag är frisk, jag är ej sjuk. Jag går ej dit tillbaka! Jag vill veta, hvar Edgar är; jag måste se honom, tala med honom, om han verkligen lefver! . . . Ni säger mig ju sanningen, herr doktor! . . . Hvar är han? . . .

— Här i huset? — — Hvar, — hvar?

Margret ville i första glädjeyseln springa ut och ila till honom, men läkaren höll henne med våld tillbaka.

— Vill ni döda herr Malchow?

— Jag?

— Ja, ni!

— Hvad tänker ni på herr doktor?

— Ni skulle dock göra det om ni nu visar er. Han är sjuk, mycket allvarsamt sjuk. En hastig förskräckelse, en oväntad glädje kunna åstadkomma en förändring till det värsta!

— Jag måste se honom!

— Miss Margret begär ej orimligheter.

— Bäste herr doktor, förbarma er öfver mig! Ni vet säkert, hvilken fruktansvärd olycka som har träffat mig!

Läkaren böjde jakande på hufvudet.

— Och ändå måste jag neka er tillåtelsen att tala med honom.

Margret hörde på läkarens bestämda svar, att alla vidare böner skulle vara fruktlösa. Hon bad, hon tiggde, hon vred händerna och besvor doktorn; men denne förblef obeveklig.

— Således måste hon lugna och trösta sig med den tanken att Edgar var vid lif.

Just nu störtade tjensteflickan in i rummet. Hon skulle underrätta sin matmoder om, att den sjuka hade lemnat rummet. En glad öfverraskning fattade henne, då hon fick syn på Margret.

— Han lefver, han är ej död! upprepade Margret, liksom i en skön dröm. O min Gud, huru skall jag kunna tacka dig därför.

Alla betraktade Margret med uppenbar förvåning, ty hon var idel glädje. Hon tycktes helt och hållet ha glömt, att den förfärlige hade trängt sig mellan Edgar och henne och att han hade gjort anspråk på henne såsom sin hustru.

— Herr doktor, redan idag lemnar jag detta hus, för att återvända till min matmor på slottet Roxbourgh. Säg mig, om jag får ställa om, att Edgar, blir emottagen der?

Jag vet ju, att fredsmaren och hans hustru göra allt för att sköta Edgar på bästa sätt, men utrymmet är för litet —

Läkaren afbröt henne ett ögonblick och fortsatte sedan:

— Jag tillåter, att ni reser, men jag betviflar mycket att herr Malchow redan under de närmaste dagarna blir så återställd,

att han kan förflyttas. Det kan ju inte skada, om ni ställer iordning ett tyst, bekvämt rum.

— Och jag får ej se honom nu?

— Omöjligt, miss, eller vill ni döda honom?

Margret gaf med sig och gjorde förberedelser till afresan. Derefter tog hon afsked af fredsdomaren och hans hustru. Dessa följde Margret till vagnen.

När hon kom ut i det fria, genomgick hon ännu en gång de händelser som hade egt rum inför hennes ögon mellan Edgar och Wildenfels.

Hon ryste. Först nu framträdde bilden af den förskräcklige i hela dess afskyvärdhet.

— Hvad har det blifvit af *honom*? hviskade Margret åt fredsdomaren.

Herr Cooper förstod genast, hvem hon menade.

— Jordan tycks ha uppslukat honom, var svaret. Han stod, bredvid buskarna, då olyckan skedde. Fiskrarne voro knapt försvunna, då vi hörde hans egendomliga, helvetiska skratt, och då vi hamburo er, lady och herr Malchow, var han borta; nästa morgon såg jag blod, der han hade stått. Förmodligen blef han sårad af ert skott!

Margret blef förskräckt öfver herr Coopers berättelse; hon visste således säkert, att Wildenfels var vid lif och att han numera för henne skulle blifva en ännu farligare motståndare och fiende. Långt i fjerran syntes ett oväder draga upp. Fredsdomaren bad henne skynda på.

Margret steg i vagnen. Ännu en gång tog hon afsked af sitt gästvänliga värdfolk, svepte filten fastare om sig och befallde kusken att köra.

Allvarsam och tyst satt hon i vagnen, som skulle föra henne till Roxbourgh. Plötsligen såg hon tillbaka.

— Der, der borta är han! hviskade hennes läppar, men jag får ej se honom, ej tala med honom! . . . O, Edgar, om du hade en aning om, hvilken oändlig kärlek jag har till dig och huru förfärligt jag lider öfver att numera med outslitliga band vara fjettrad vid den eländige. Du grymma öde, hvarför förföljer du mig så förfärligt? . . . Har jag förtjent *detta* straff? . . .

Derpå föll hon i mörka drömmar.

Knappt hade vagnen vikit om nästa hörn, då en mansfigur, som bar sin venstra arm i en svart sidenbindel blef synlig bakom buskarne. Hotande lyfte han sin högra hand åt det håll, dit vagnen försvunnit.

— Vi skola nog göra upp räkningen med hvarandra, vackra Margret, du skall bli förvånad! Han tryckte hatten djupare ned i ansigtet och hans ögon spejade sökande omkring sig. Då han

icke upptäckte någon, fortsatte han sin väg, tills han nådde fredsdomarens hus. Här stannade han vid husets gafvellsida.

-- Det är deruppe han ligger! hviskade hans läppar. Jungfrun har noga beskrifvit allt för mig. Han kommer ovilkorligen att taga upp kampen med mig så fort han blir kry. Hm! Det måste tillintetgöras!

En djefvulsk plan uppsteg i hans hjerna.

SJUNDE KAPITLET.

Besök på Roxbourgh.

Margret Heimburg anlände vid middagstiden till Roxbourgh. Mistress Wigtown var mycket glad, att hennes sällskapsdam hade kommit tillbaka. Denna medförde den glada underrettelsen från Kirkpatrick, att äfven herrskarinnans af Roxbourgh slägting hade öfverstått den värsta faran.

Fastän mistress Wigtown på allt sätt försökte förmå Margret att lägga sig, hjälpte det ändå ej. Hon stannade uppe.

— Jag kan ej ligga längre, ty jag är rädd för honom!

— För er såkallade make? — — Ja!

— Hvad skulle han kunna göra er? Han skall nog akta sig att visa sig här vidare efter det skedda! . . . Jag åtminstone skulle genast vända mig till domstolen!

— O, gör det icke, mistress för min skull!

— Men hvarför icke? . . . Dock hvartill tjena väl frågor? . . .

Kom nu, sitt här hos mig och berätta då en gång för mig edra lefnadsöden. Sedan 5 år har ni dragit er tillbaka från världen, afsagt er all glädje och afvisar den man, hvars hjerta endast slår för er! Öppna nu ert hjerta för mig! Föreställ er, att jag är er mor; för en moder berättar man ju sitt hjertas alla hemligheter. Tala, Margret, lätta ert hjerta!

Margret såg förvånad på den talande och skakade bedröfvad på hufvudet.

— Jag kan ej säga er, hvad som dagligen pinar mig. Om ni visste, huru mycket jag fått lida för en barnslig handling, så skulle ni ha medlidande med mig; jag kan ej anförtro mig åt någon, allra minst nu!

Mistress Wigtown kunde ej förstå den unga flickan, som hon under tidens lopp hade lärt känna som ett rent, ädelt och fromt väsen. Hon afbröt därför ämnet och började tala med Margret om likgiltiga saker för att förströ henne.

De gjorde upp planer för framtiden, och Margrets sorgbundenhet tycktes för en stund försvinna.

Mistress Wigtown hade sagt, att hon skulle följa Margret till Tyskland, ifall denna fortfarande ämnade sig dit.

— O, ja, jag står fast dervid, ty han skall ej våga sig dit!

— Hvarför icke?

— Emedan han begått förbrytelser der, och man sedan flere år tillbaka söker efter honom.

Det skall bli roligt Margret, utropade mistress Wigtown glad. Ni vet kanske, att jag har bott en lång tid i Tyskland. Min brorson Edgar har sina gods der, och jag har ej sett dem på öfver 20 år.

En djup suck trängde sig fram ur den talandes mun.

I samma ögonblick knackade det på dörren till mottagningsrummet. Dörren öppnades, och betjenten kom in med en liten silfverbricka, på hvilken låg ett litet kort.

Mistress Wigtown steg upp; hon trodde, att det var någon af grannarne, som anmälde sig och tog lugnt kortet.

Margret deremot lade sin hand på sitt klappande hjerta, liksom för att lugna det. En förfärlig aning kom öfver henne. Kunde han våga? . . .

Mistress Wigtowns ansigtsuttryck bekräftade, att Margrets aning var riktig.

— Erik Wildenfels läste den förstnämnda.

— Gud vare mig nådig, utropade Margret.

— Jag tar ej emot, svarade mistress Wigtown, betjenten, som just ämnade aflägsna sig för att öfverbringa detta svar åt den besökande. Men denne afvaktade det icke utan trädde in i rummet, liksom hade han ej hört herrskarinnans på Roxborough vägran.

Margret höll på att skrika högt, men ångest och förskräckelse bundo hennes tunga.

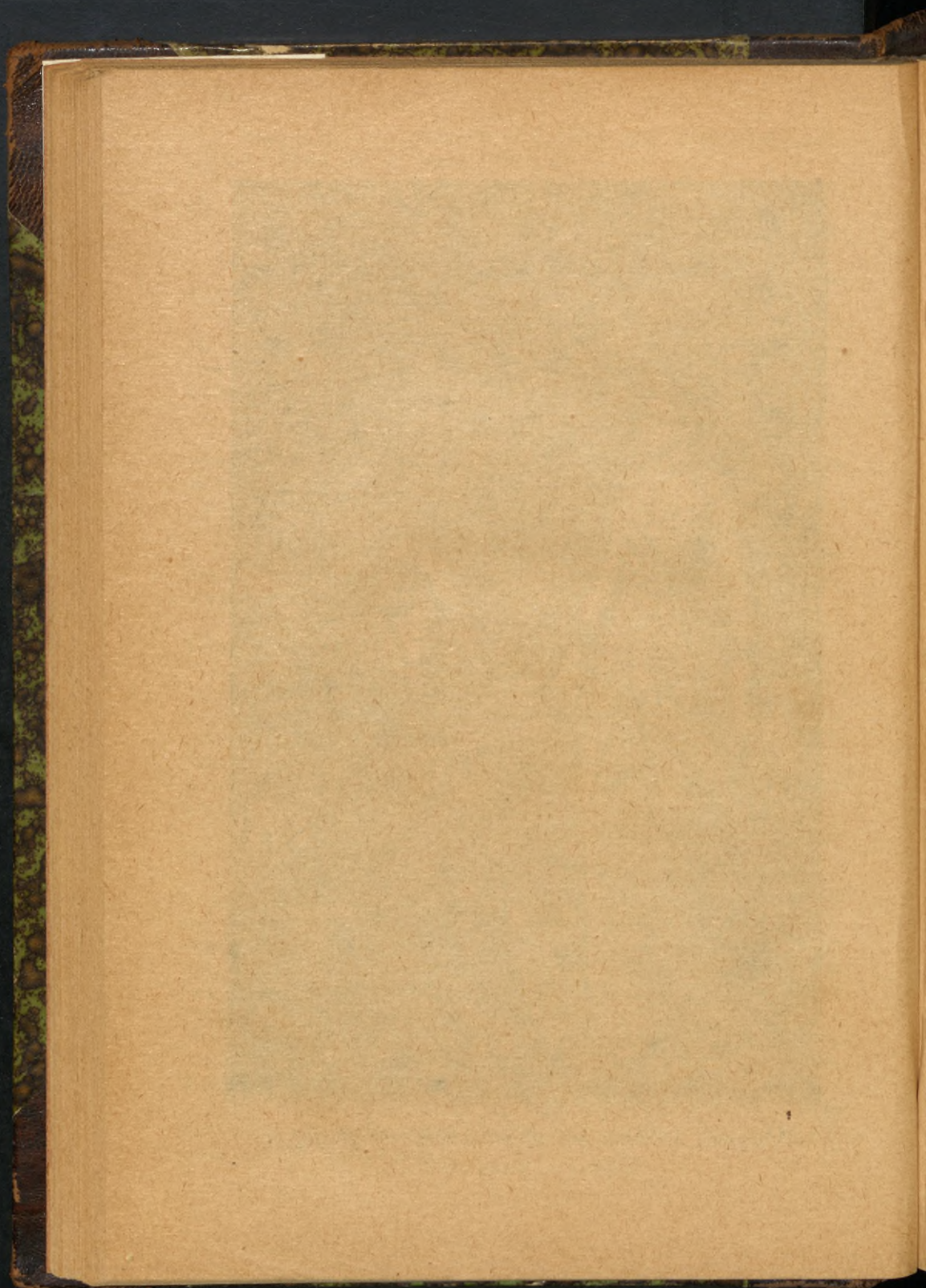
Mistress Wigtown stelnade af förskräckelse, då hon såg in i, detta af alla slags lidelser förhärjade ansigte. Denne man var det således, som hade trängt sig mellan Margret och hennes brorson. Tanken derpå var henne förskräcklig. Och han skulle ha anspråk på Margret, han skulle stå i direkt förbindelse med den hemlighet, som dolde sig i Margrets hjerta. Det kunde icke vara möjligt! Det var obegripligt för henne.

Wildenfels lät sina blickar sväfva genom rummet. Kallt, stickande och känslöst var ögonens uttryck. Margret darrade. Hon ville tala, men hon förmådde icke.

— Förlåt, Margret, att jag tagit mig friheten att tränga in hit, men omständigheterna tvinga mig dertill. Jag måste tala med dig om viktiga saker.

- 5) »Margret», hviskade han så sakta som möjligt, »jag behöfver 10 pund sterl.

Vid dessa ord lade Wildenfels sin hatt, som han hittills haft i handen, på närmaste stol och tog några steg för att närma sig Margret.

Mistress Wigtown lade sin darrande hand på bordet.

— Min herre, utropade hon upprörd, jag kan ej förstå ert mer än märkvärdiga uppträdande! Det hus, i hvilket ni befinner er, är mitt, och det beror på mig, om jag vill emottaga er eller ej. Hvem har tillåtet er, att tränga er in utan tillstånd.

Wildenfels bet sig hånande i läppen, medan hans oroliga ögon irrade omkring.

— Mistress Wigtown, jag vet mycket väl, att jag är beroend af er godhet, men, då jag såsom denna dams laglige make aflägger ett besök i Roxbourgh, torde ni väl icke hafva något att invända deremot?

Mistress Wigtown brusade häftigt upp.

— Ni är ej Margret Heimburgs make. Lagarne skola afgöra den saken!

— Ha-ha-ha, — lagarne! skattade han trotsigt. Hvad bryr jag mig om lagar och domare! Jag medger, att det kommer att bli en liten nått skandalhistoria, men äktenskapet blir i alla fall giltigt. Och sedan —, men hvarför förspilla tiden med sådant prat. Margret, jag vill tala vid dig mellan fyra ögon.

Denna kämpade några ögonblick med sig sjelf, derefter gick hon fram till mistress Wigtown och hviskade några ord till henne

— Godt, — jag går, förklarade denna, I blåa hörnrummet väntar jag på er! Ni vet ju, på hvad sätt ni skall tillkalla mina tjänare eller mig sjelf, om det blir nödvändigt.

Utän att bevärtiga Wildenfels med en blick, försvann Roxbourghs herrskarinna ur rummet, gifvande på samma gång betjenten en vink att följa sig. Margret och Wildenfels betraktade hvarandra en stund under tystnad.

— En vacker mottagning, — hm! Jag är väl allt för ringa för att bli förestäld för er nådiga herrskarinna?

— Jag undanber mig detta förtroliga du, till och med när vi äro mellan fyra ögon! förklarade Margret med stolt föräkt.

— Att undanbe sig, är din sak. Jag kallar min lagligt vigda maka, som jag vill!

— Hvad vill ni här?

— Det skall du genast få veta! Du tillåter väl, att jag slår mig ned? . . . Blodförlusten och såret i min arm hafva försvagat mig. Det var ej vackert gjordt af dig, att gifva mig en så kännbar minnesbeta, tillade han i likgiltig ton, — lyckligtvis fick jag endast ett köttår af din kula! Det är icke det första sår som jag har fått i kampen för tillvaron! Ha-ha-ha!

Ett motbjudande skratt kom ur hans mun, då han satte sig i den närmaste fätöljen. Margret såg sig oroligt omkring. Hon fann inga ord, för att upptaga det afbrutna samtalet.

Margret, jag känner mig riktigt hemmastadd här, precis som förr; du mins det väl ännu? Sköna tider, — dock de äro förbi.

— Margret gick bort till fönstret.

— Stanna, Margret, och tillåt mig säga dig, att du är förtjusande i dag. I sanning! Jag drömmer mig tillbaka till länge sedan förflutna tider, då du ännu icke bemötte mig med sådant hån och förakt! För tusan, Margret, när jag betänker, hvilka lysande affärer jag skulle göra, om du vore klok och förständig och följde mig till kontinenten. Din skönhet skulle locka de rikaste män i mina nät! Vid Gud, jag skulle kunna beröfva dem deras penningar i en handvändning. Kom, sitt här hos mig! . . . Låt oss tala om framtiden!

— Fy, utropade Margret med största förakt! Huru kan ni våga att föreslå mig dylika saker.

— Hör nu, Margret, var inte så sipp! Du vet icke, huru fort man kan förtjena tusenlapparne, om man har en firad skönhet i huset och så dertill håller en liten bank. Alla domherrarna gå på limstången, och ju rikare de äro, dess bättre går affären!

— Eländige lycksökare!

— Till din tjänst, vackra Margret! Det är märkvärdigt, huru väl du kan gissa dig till mitt yrke. Lycksökare . . .

— Då och då byter jag om rol, men vet du, om jag också någon gång korrigerar lyckan i kortspel och tvingar den ombytliga Fortuna att tjena mig, så gör jag dock endast detta, då jag behöfver det, såsom till exempel i detta ögonblick!

Margret hade hört nog. Af Wildenfels öfverlagda yttranden, förstod hon, att han behöfde penningar.

— Ni behöfver penningar! Jag skall lemna er sådana, om ni vill uppgifva summan för mig! Och det gör ni också, ty för penningar gör ni allt!

— Huru väl du ännu känner mig! . . . Jo, jo gammal vänskap . . .

— Jag skall ge er penningar, så att ni kan resa till Amerika! Wildenfels skrattade hånande.

— Det går icke för sig, Margret, ty jag kommer just nu derifrån!

— Hvilken orsak skulle väl kunna athålla er ifrån att vända tillbaka dit, hvarifrån ni har kommit?

— Mer än en!

Margret såg förvånad på honom.

— Jo, jo, så är det. Då jag reste till Amerika —

— Ni flydde med tillhjälp af mina penningar, för att undkomma lagens straff!

— Ack, lämna de gamla historierna! Dock vidare!... I Amerika är det en förtviflad hård mark att bearbeta. Der herrskar den grundsatsen: arbeta eller dö! Jag försökte allt tänkbart, men ingenting lyckades mig. Jag fann slutligen en kompanjon i Philadelphia, vi etablerade en större affär. Du vet att jag är skicklig, affärsvan och talar flera språk, allt egenskaper, som en dugtig köpman bör ega.

Margret nickade stum med hufvudet.

— Jag åtnjöt oinskränkt förtroende af min affärsdelegare, och jag skulle säkert ännu vara kvar, om, om icke —

Han tystnade.

— Om icke de fördömda korten hade funnits, fortsatte han och för missmodig med handen öfver sitt ansigte.

Margret kände sig obehagligt berörd af dessa Wildenfels' rättframma bekännelser. Hon förstod att han blott var i början af sin berättelse, och darrade vid tanken på, hvad hon vidare skulle få höra.

— Ni spelade?

— Ja!

— Hvar?

— I San Francisco!

— Men ni var ju i Philadelphia?

— Visserligen, men vi togo råvaror från San Francisco.

Jag förespeglade min kompanjon, att vi skulle hafva en betydlig fördel af att sjelfve inköpa våra varor i San Francisco. Han trodde mig. Jag erhöi rekommendations- och kreditbref af honom, för dit och spelade redan första dagen bort en så betydlig summa, att jag morgonen derpå var nödsakad att använda mitt kreditbref. Jag telegraferade till Philadelphia efter vidare kreditmedel under förevändning, att jag hade utomordentligt gynsamma tillfällen till inköp. Min kompanjon trodde mig och anvisade penningar på telegrafisk väg. Då — jag vet icke, huru det kom sig — kom lusten att återvända till Europa öfver mig. Jag gjorde så och kom med tillhjälp af ett falskt pass till London. Här erfor jag af en ren händelse, hvarom jag nu icke vill tala, att Margret Heimburg var i England. Jag forskade vidare och fick veta din adress, hvilket kom mig särdeles väl till pass, ty mina penningar började taga slut, och dertill hade min kompanjon utsatt en stor belöning för mitt gripande. Londonpolisen består af särdeles dugligt folk. Jag uppehöi mig visserligen der under falskt namn, men var dock alltid utsatt för faran, att någon polisman kunde känna igen mig från fordom.

- Margret suckade djupt.
- Och hvad vill ni här? frågade hon.
- Dölja mig såsom Margret Heimburgs make.
- Det svartnade för Margrets ögon. Smärtan band hennes tunga.
- Aldrig, utstötte hon.
- Wildenfels bet sig ånyo i läppen, men blott för ett ögonblick.
- Du måste!
- Aldrig, upprepade Margret.
- Polisen skall nog veta att finna er.
- Möjligt, men icke sannolikt.
- Hvarför icke?
- Emedan jag såsom Margret Meimburgs make är säker.
- Och om jag förråder er? — —
- Det gör du icke.
- Hvarför icke?
- Det vill jag säga dig. Jag känner dig alltför väl. Du är lika stolt som skön. Du skulle hellre göra de största uppoffringar, än se din man öfverhöljd med vanära. Om man alltså toge mig på din angivelse, hade jag ingen annan utväg än att säga: jag är den stolta Margret Heimburgs make.
- Usling, utropade Margret!
- Kalla mig hvad du vill, jag stannar kvar.
- Hvar?
- Här.
- Omöjligt!
- Hvarför?
- Mistress Wigtown lemnar Roxbourgh.
- Hvarför det?
- Emedan hon ämnar resa till kontinenten.
- Kanske till Tyskland? Jag hörde, att hon bott en längre tid i Tyskland.
- Det vet jag icke; hon har ännu icke bestämt sig.
- För tusan, det passar mig icke väl! Hm, — en dum historia! Till Tyskland kan jag visserligen fara, ty namnet Wildenfels har der en god klag, och ingen anar, under hvilket namn jag den gången undslapp de engelska poliserna.
- Ingen utan jag!
- Wildenfels förskräcktes på det häftigaste.
- Du känner detta namn?
- Ja!
- En vredesblick sköt ur den påflugne besökarens öga.
- De engelska poliserna förföljde en viss Watton.

— Fördömt! Huru vet du detta? frågade han med gnisslande tänder och lät sin falska, elaka blick med skygghet och fruktan glida genom rummet.

— Jag fick veta det här på Roxbourgh. Det stod i alla tidningar.

Hans ögon, som för några ögonblick sedan utslungat lidelsefulla blickar, fördystrades och sågo med ett visst svärmod på det beklagansvärda offret för hans ögerningar. Hastigt kom han dock åter till sig sjelf; hans ögon antogo åter ett gladare uttryck. Fräckt och oförskämdt såg han på Margret.

— Du skall icke förråda mig, förklarade han med lurande blickar.

— Hvarför icke?

— Emedan du då går under med mig.

— Jag?

— Ja, just du. Faller jag i händerna på polisen genom din angivelse, så förklarar jag, att jag verkligen är Watton. Men när man frågar mig om mina föregående öden, skall jag säga dem, att jag är Margret Heimburgs make. Förstår du mig, Margret... Men då står jag icke ensam blottställd för offentligheten; ditt namn blir också gifvet till pris. Ha, ha, ha! Nå, har du ännu lust att förråda mig?

— Förfärligel utstötte Margret i djup själsångest.

— När man har repet om halsen, räddar sig ett godt hufvud, så godt det kan. Du trodde, att du hade mig i dina händer, men nu har jag träffat på det ömtåligaste stället i din karaktär: din stolthet. Hota mig därför icke mera! Du gör mycket klokare, om du söker att på något sätt arrangera för mig.

Margret blef uppmärksam.

Af sin motståndares häntydingar kunde hon förstå, att han befann sig i penningeförlägenhet. En lycklig tanke genoufög hennes hjerna.

— Ni vill hafva en uppgjörelse med mig, säger ni. Godt, — jag går in derpå. Huru mycket begär ni för edra anspråk på mig? Jag behöfver icke säga er, att jag ännu har kvar en värdefull egendom i Tyskland. Nämn summan, — jag skall anskaffa den.

Wildenfels vaggade fram och tillbaka med hufvudet. Ut-sigten att erhålla mynt gjorde hans först fattade beslut vacklande. Hans offer såg det och andades lättare.

— Margret, hviskade han så tyst som möjligt, — jag behöfver tio pund sterling.

— Om ni bestämdt lofvar mig att icke på de närmaste tre veckorna besöka Roxbourgh eller ens låta se er här, så fördubblar jag summan.

Hans ögon blixtrade till af glädje. Tjugo pund sterling var för honom, i hans för tillfället nästan utblottade tillstånd, ett kapital.

— Jag lofvar det.

— Hvilken säkerhet kan ni gifva mig för, att jag skall kunna sätta tro till edert ord?

Wildenfels blef förlägen.

— Jag vet icke, hvad jag skall hitta på.

— Svär mig då vid det enda, som är er heligt på jorden: vid er förträffliga moders minne!

— Margret!

Förbrytaren, som icke ryggat tillbaka för någon ogerning i lifvet, for med handen öfver sina ögon, liksom blygdes han för att skåda in i Margrets ädla, rena ansigte.

— Må det ske, som du vill . . . Vid min goda moders minne — hans stämma darrade hörbart — svär jag dig att under tre veckor undvika Roxborough.

Redan innan han talat till punkt, grep Margret i sin ficka. Hon tog fram en börs och lade guldets på bordet.

Wildenfels tog det hastigt och stoppade det på sig.

En pinsam, lång tystnad inträdde.

— Margret, sade han med vek stämning, i det hans blick hvilade på hennes sköna, sorgsna anlete, — med dina ord nyss har du upprifvit ett sår i mitt bröst . . . Jag erinrar mig åter den tiden, då jag ännu icke var så oförsvarligt lättsinnig, då jag ännu icke sjunkit trappsteg för trappsteg . . . Margret, kan du . . .

— Tig! . . . Dörren är der, gå min herrel!

Wildenfels ryckte till.

Margrets befallande ton lade sig hämmande på hans sinnesstämning. Hans ögon lyste åter af hån, falskhet och hämdlystnad.

Han kunde icke få fram ett ord; blott några obegripliga ljud kommo öfver hans läppar, derefter bugade han sig för Margret och rusade ut ur rummet.

Då dörren tillslutit sig efter honom, föll hon ned i närmaste länstol.

— Min Gud, min Gud, huru utsägligt olycklig är jag icke! Och vid en sådan människa är jag genom lagens makt fångslad med bojor, som jag icke kan afskaka mig.

Missstress Wigtown kom tillbaka in i rummet, då hon hörde, att Wildenfels skyndat derifrån. Hon försökte att trösta den fruktansvärdt hemsökta flickan, men det lyckades henne icke. Margret var upplöst af smärta och förtviflan.

Under tiden ilade Wildenfels derifrån genom den dystra almallén. Midt i densamma blef han stående.

Ovilkorligen lade han handen på sitt klappande hjerta.

— Hvad vill detta säga, Wildenfels, sade han tyst för sig sjelf. — Är du kär på nytt i denna qvinna, som du engång stod så nära? Ja, ja, så är det! Hvem kan väl döda minnet af sin första ungdomskärlek. För tusan, tänk om jag blir sentimental, då har jag ingen tur i spel. Och i dag —?

Hans dystra blick fäste sig vid jorden.

— Nej, ännu icke i dag! Först måste jag tala med John! Han ämnade ila bort. Vid slutet af allén uppdök en mörk gestalt.

— Se der är han! . . . Han har lemnat gömstället. Vid alla afgrundsandar, hvad står på. Äro de fördömda poliserna oss redan på spåren?

Wildenfels störtade hastigt framåt för att så fort som möjligt komma fram till sin väntande kamrat.

ÅTTONDE KAPITLET.

Skugga eller verklighet.

Vi lemnade Bernhard von Ingelfingen i det ögonblick, då han af den gamle mannen släpades till den tomma likkistan i »gamla slottets» grifthvalf. Då han vaknade upp igen, låg han på öfversta trappafsatsen i kapellet. Ej långt ifrån honom glittrade glasskärfvorna af den stora sönderslagna lyktan på marken, och lutad mot väggen stod denna sjelf, som om hon hade blifvit slungad dit. Just i samma ögonblick slog han upp ögonen.

Bredvid honom knäböjde den gamle slottstjenaren, hvilken han, såsom han tydligen erinrade sig, hade tagit med sig hit i natten.

Med möda reste han sig upp. En kylig morgonluft drog genom byggnaden, och genom fönsterna och öppningarne i väggen inträngde dagsljuset.

— Jakob, sade han till den gamle mannen, — hur har jag kommit hit? ... Har du burit mig hit upp?

Frukten och förskräckelse afmalade sig i den gamles ansigte; han vågade knappt se sig tillbaka.

— O nådige herre, huru skulle det vara möjligt?

— Men du måste väl dock veta, huru jag kommit hit?

— Det vet jag icke, herr von Ingelfingen. Då jag vaknade upp der nere, stod *han* framför mig.

— Hvilken han?

Denna fråga kom hastigt och ängsligt från Ingelfingens läppar. Han hade rest sig upp från marken och gned och sträckte på sina af nattkölden nästan stelnade leder.

Den gamle for med utspärrade fingrar öfver ansigtet, som ville han borttaga spindelväf derifrån.

— Herre, jag vet det icke, svarade Jakob undvikande.

— Du ljuger!

— Herre!

— Inga undanflykter! Hvem såg du?

— Det föreföll mig — dock det är rent vanvett — som om herr von Falkenberg . . .

Ingelfingen kunde icke längre hålla sig; han rusade på den gamle, grep honom om handleden och drog honom tätt intill sig.

— Jakob, har du igenkänt honom som den gamle Horst von Falkenberg?

— Ja herre!

Ett vanmäktigt raseri öfverföll Ingelfingen. Hans läppar blefvo blå, hans händer knöto sig och hans tänder gnisslade.

— Hvad skedde sedan, då du såg honom? frågade han.

— Jag vet det icke så noga, herre, ty jag bäfvade och darrade i alla leder, och mina sinnen nästan sveko mig: Framåt, ropade han till mig! På den skurken!

Ingelfingen bet sig i läppen.

— Jag lydde darrande hans befallning, fortfor den gamle tjenaren, ty han såg fruktansvärdt vredgad ut. Utan att se mig om, störtade jag uppför trappan, och han efter mig. Jag ville ropa, skrika, men min strupe var som hopsnörd. Min lykta flög efter mig och slogs sönder mot väggen der uppe. Detta var det sista jag hörde, ty derefter föll jag, mig sjelf icke mera mäktig, ned här bredvid er. Dock förnam jag, att han ilade ned igen och stängde till allt dernere. —

— Det är omöjligt.

— Nådige herre, jag hörde allt mycket tydligt . . . Han måste till och med ha lagt på jernregeln framför grafhvalfvet och stängt den.

— Äfven detta är omöjligt, ty nyckeln har varit borta sedan eviinnerliga tider tillbaka.

— Men det är dock så, herre! Jag har tydligt hört det.

Blott några ögonblick kämpade Ingelfingen med sig sjelf, derefter stormade han nedför trappan. Han kände här hvarje dörr, hvarje lås.

Genom en smal, fönsterlik öppning i muren trängde tillräckligt med ljus in i gångarne.

Framför grafhvalfvet raglade Ingelfingen tillbaka, ty dörren var icke blott stängd på vanligt sätt, utan äfven den tunga jernregeln var pålagd.

Ingelfingen skakade den.

Han öfvertygade sig om att låset var borta.

Hvem hade gjort detta?

Som en rasande, rusade han emot de andra i förrummet utmynnande dörrarne. Alla voro fast tillslutna.

En gräslig ed flög öfver hans läppar.

— Han är der, — verkligen der, stammade han! Men hvar — hvar?

Som följd af en osynlig magt, stormade han uppför trappan.

— Det förhåller sig så, som du har sagt, Jakob. Han är der, han lefver. Kom, för mig tillbaka till slottet. Jag fryser, — hu det är iskallt! Jag måste försöka att bli varm. Kom, kom!

Den gamle förmådde knapt följa herr von Ingelfingen.

Förvånad såg tornvaktaren efter de båda, då de kommo från ruinen. Men ännu mera förfärades mannen, när han såg in i Ingelfingens likbleka ansigte. Hvad kunde ha skett?

Till följd af dessa betraktelser hade han nästan glömt att meddela, hvad han hade på hjertat.

— Nådige herre, utbrast han ängsligt. Jag har ett viktigt meddelande att göra er!

— Hvad är det? frågade Ingelfingen vresigt.

— Tella har blifvit bortstulen i natt.

Ingelfingen och den gamle betjenten sågo på hvarandra med en blick af hemligt förstånd.

— Jag vet det redan. Sorgligt nog, att ni icke var på er post, ty då hade något dylikt icke händt. Hvarför var porten öppen? Hm!

— Men, nådige herre, det var ju befaldt!

— Befaldt? . . . Hvem har gifvit den befallningen?

— Man sade oss, fru von Prittwitz.

Vid nämmandet af detta namn ryckte baronen till.

— För tusan! Hvad vill det säga? . . . Drömmer jag eller är jag vaken? . . . Har då hela världen blifvit förryckt, eller är det blott jag ensam. Inga ligger ju sjuk i sitt rum? Eller är det icke så, Jakob?

— Naturligtvis, svarade denne.

Åter skakade en köldrysning baronens kropp.

— Kom, Jakob, kom! ropade han till denne. — Upp!

Utan att säga ett ord vidare, rusade båda bort.

Portvakten såg efter dem och skakade på hufvudet.

— Hvad skall allt detta betyda? mumlade han. Man vet sannerligen icke nu mera, hvem man skall lyda. Än befaller han, än den stackars frun der uppe, än kommer en befallning från någon, som man alls icke känner, . . . hm, hm! . . . Besynnerligt! —

Sedan han kommit upp i sitt rum, lät Ingelfingen straxt skaffa upp två buteljer af det starkaste vinet och tömde den ena intill sista droppen.

Den eldiga drycken upplifvade åter Ingelfingens kropp. Fruk-
tan och ångest, som några minuter förut hade beherskat honom,
voro nu försvunna.

Han hade skickat bort betjenten, så att han skulle få vara
ensam.

I det rum, der han befann sig, spridde solstrålarne sitt
gyllene sken. Han såg det icke.

Han drog korken ur den andra flaskan och slog, drömmande,
glaset fullt.

— Klarhet, klarhet, framstötte han. I min arma hjerna ra-
sar det som helvetets eld. Måste jag icke hafva klarhet? Haha-
ha? . . . Han är ju död, han är ju begravnen, men ändå — ändå
skall han hafva ridit härifrån på Tella.

Han störtade ned det fyllda glaset.

— Blixt och dunder! svor han, i det han med näfven slog
på bordet, deröfver måste jag hafva klarhet!

Han ringde. Den gamle betjenten trädde in. Denne såg
blek och uppskrämd ut.

— Jakob, det är bra, att du kommer! Har du redan be-
rättat för någon om det som händt?

— Nej, nådige herre! . . . Svagheten fick makt öfver mig.
Jag somnade nästan in.

— Jakob, ditt ord, att du icke säger något derom för nå-
gon enda själ!

— Det lofvar jag gerna, ty det skulle ändå ingen tro, hvad
jag har sett.

— Godt, Jakob, jag tror dig! Här har du emellertid nå-
got, gå nu och lägg dig att sofva. Stackars karl du kan behöfva
hvila! Men innan du lägger dig, så skicka hit Fredrik, han skall
afflösa dig; och låt dessutom kalla hit Agnes från domestik-
rummet!

Hon väntar redan der ute.

— Så mycket bättre. Gå Jakob, tig som grafven och gif
befallning att en sadlad häst står tillreds åt mig.

Straxt derpå stod flickan i rummet. Man kunde äfven på
Agnes se, att hon ännu stod under intryck af det upplefvade.

— Hvad vill du? frågade han.

— Bernhard, gif mig pengar, men mycket. —

— Till hvad? afbröt han flickans yttrande.

— Jag vill fara bort med min fader.

— Hvarthän?

— Du har ju sjelf ofta nog erbjudit mig det!

— Till Amerika?

— Ja!

— Hvarför?

— Jag vill icke stanna längre här, du har ledsnat vid mig, det vet jag. Gifta dig med mig vill du icke, eller rättare sagdt, du vill icke göra mig till din hustru, hvad skall jag då längre vara här? Jag är ung, lefnadsglad, och vill se mig om i världen. Jag vill icke längre låta begrafva mig i det gamla domestikhuset, aldraminst nu, när det spökar i kapellet. Dertill kommer att, sedan min far har hört, att den gamle Horst von Falkenbergs ande vistas der, är han som han vore vansinnig. Han talar icke om något annat än förräderi, vedergällning och straff. Han låter säga dig, att, om du icke straxt låter oss draga bort härifrån samt understödjer oss, skall han omtala allt — allt.

Ingelfingen bleknade; förargad bet han sig i läpparne.

— Din fader är en gammal narr, som icke vet, hvad han pratar. Han tror sig känna hemligheter och veta saker, som endast finnas till i hans fantasi.

— Nej, Bernhard, det är icke sant! När sorgedramat passerade på Falkenberg, var han der och såg, huru du —!

— Vill du tiga?

— Om du smädar min far, så tiger jag icke. Vet du, hvad han har sagt? Han vill, om du icke straxt gifver oss femhundra Thaler, gå till ett ställe i det gamla slottet, der han vet finnes en half million. Han har sett allt, när du den der gången gömde det, då —

— Tig nu med dina hotelser, som äro lika barnsliga som dumma, kom tillbaka i afton, så skall jag gifva dig pengarna!

— Nej, min fader vill hafva pengarna nu straxt! Och likväl är detta ännu icke allt!

— Hvad viljen I mera?

— Jag vill hafva pengar! Har du icke uppoftat min heder, mitt goda namn och allt hvad jag egde? Har du icke lofvat mig att vilja gifta dig med mig? Du vet ju, att vår lille gosse lefver.

— Jag gaf dig pengar till hans uppfostran!

— De äro länge sedan slut!

— Steg hördes utifrån trappan. Straxt derpå anmälde en betjent att den begärda hästen stod sadlad på gården.

Han affärdade betjenten med beskedet, att han straxt skulle komma.

— Du säger, att pengarna, som jag gifvit dig för ditt barn —

— Det är *vårt* barn, invände Agnes bitande.

— Nåväl, alltså för *vårt* barn är kapitalet redan användt?

— Ja, min söte, gnidige, snåle Bernhard. Tvåhundra Thaler om året, är det väl för mycket. Skall vårt barn kanske öfverlemnas åt någon barnmörderska i Berlin? . . . Det vore visser-

ligen i din smak; men det händer icke! Gör saken kort, gif mig pengarna!

— Hur mycket viljen i egentligen hafva?
 — Tillsammans tvåtusen Thaler, en småsak för dig!
 — Jag har icke så mycket pengar!
 — Nåväl, då går min far till det gamla kapellet och derifrån in i det gamla slottet, der — —

— I ären plågoandar! Fundersamt satte han pekfingeret emot kindbenet. Oaktadt sin ohyggliga girighet kom han till den öfvertygelsen, att det bästa var, att begagna tillfället blifva fikan för alltid qvitt och förpligta henne till tystnad med hvad som händt.

— Vet din far af det som förefallit i natt?
 — Ja, jag har berättat honom allt.
 — I skolen få pengarna, men på ett vilkor.

— Och det är?
 — I skolen, innan I företagen sjöresan, icke för någon meniska tala om hvad som händt i grafhvalfvet.

— Vi skola vara glada, om vi icke behöfva tänka derpå.
 — Det är icke något löfte.

— Nå, så svär jag dig det —
 — Vid —

— Vid?
 — Nå, vid ditt barns lif!

— Jag svär det vid vårt barns lif.
 Ingelningen öppnade den stora pulpeten.

— Agnes, vid Gud, jag har icke så mycket pengar och måste därför tillgripa de som äro anförtrödda i min vård.

— Så gå då till —
 — Tig!

— Han drog ut en låda och framtog ur densamma sex stycken ettusenmarksedlar.

— Här är pengarne. Håll ditt löfte och tillstäng din fars mun. Gå!

— Bernhard, vill du skicka bort mig så. Icke ett enda godt, kärleksfullt ord har du för mig? Det är icke vackert af dig. O, när jag tänker på den tiden, då du ännu kallade mig din lyckas sol —

Agnes dolde ansigtet i sina händer.

— Låt det förflutna hvila, Agnes, och gör mig icke vek. Du har hört, att hästen redan är framförd, jag måste bort och uträtta något mycket viktigt.

— Lef väl, Bernhard! . . . Det är sista gången, som vi se hvarandra —

Flickans ögon fylldes af tårar. Rörelse och smärta qvafde hennes röst.

— Lef väl! Han räckte henne helt kallt handen till afsked.

— Icke så, Bernhard.

I nästa ögonblick hängde hon sig om hans hals.

— Lef väl, min älskadel! Om du än är kall och frånstående emot mig, så älskar jag dig ändå med samma innerlighet som förr. Aldrig, aldrig, Bernhard skall jag glömma dig, huru kärleksfull, huru god du en gång var. Och när jag blickar i vårt barns öga, skall jag trycka den lille intill mig och tänka, att det är du själf!

Ännu en lidelsefull kyss brann på Ingelfingens läppar, derpå ryckte Agnes pengarne från bordet och skyndade ut ur rummet.

— Den blef jag lyckligt fri ifrån. Jag trodde icke jag skulle kommit ifrån det för så godt pris. Så mycket bättre. Förbannadt, att den gamle arrendatorn har vetat om den dolda skatten. För tusan! . . . Kanske har han redan hemtat den, kanske vill han fly med den? . . . Ah, hvem stängde till grafhvalfvet? . . . Hvem? . . .

Bernhard von Ingelfingen försjönk några ögonblick i dystert grubbel, derpå gaf han upp ett hänskratt.

— Hvad tänker jag väl på? . . . Agnes far är en gammal, bräcklig gubbe, som knapt kan klyfva en spån, och den som grep mig om handleden, hade jättekrafter, alldeles som Horst von Falkenberg. Hvad tänker jag på? . . . Och för öfrigt, såg jag honom icke i ögonen, kände jag icke igen honom oakadt hans gråsprängda skägg? Därskap, därskap, Bernhard! . . . Framåt till Prittwitz! . . . Du måste hafva visshet. Eller skall jag sätta tro till amsagorna och spökhistorierna? . . .

Bernhard von Ingelfingen rusade nedför trappan. Nedkommen kastade han sig upp på hästen och rusade som en rasande åstad på väg till jägmästarbostället och till riddargodset Prittwitz.

Det starka vinet började nu verka. Lidelsefull som han var, ville han så fort som möjligt komma till Prittwitz och der forska. Hade Eckbert von Prittwitz verkligen vaknat ur sin döds-slummer och hade han kommit ut i det fria, så hade han helt visst också varit på Prittwitz och måste der blifvit sedd af drängar och pigor, som vid dagningen gått till sitt arbete.

Han red just i susande fart förbi jägmästarbostället som hörde till Prittwitz.

Ingelfingen skulle blifvit förskräckt, om han hade sett den mannens blick, som stod bakom gardinen vid ett af jägmästarboställets fönster. Mannens knutna hand höjde sig i luften, och ädel vrede

kom främlingens ansigte att rodna. Inför skogspersonalen och tjänstefolket gällde han som en herr Hernan Fridman.

Riddargodset Prittwitz låg i en trakt icke långt ifrån en liten flod, som likt ett silfverband drog igenom landskapet. Från den lilla höjd, som reste sig omkring tio meter öfver det annars jemna landskapet, syntes de prydliga ekonomi- och boningshusen långt bort i fjerran.

Ryttaren, som just red uppför den småningom stigande uppfartsvägen, såg ingenting af allt detta och icke heller omgifningens naturskönhet. Han red in genom porten, höll in gångaren och kastade tygeln till en framskyndande karl.

Sjelf gick han upp till förvaltarens kontor.

Innan denne han öppna dörren, stod Ingelfingen redan inne i rummet.

— Jag har något att tala med eder privat, herr förvaltare, sade den inträdande med en sidoblick på de båda unga biträden, som sutto på kontoret.

— Var så god och stig in! sade denne och pekade på det lilla privatrummet bredvid, som stod öppet.

— Herr förvaltare, började Ingelfingen straxt, sedan han trädt in, jag önskade få en fråga besvarad.

— Jag kan tänka mig det, svarade denne leende. Har spökhistorien redan trängt fram till Falkenberg?

Baronen blef glad att förvaltaren på detta sätt kom honom tillmötes.

— Visserligen är det fallet, sade han, sättande sig på den framsatta stolen. Jag ber, berätta mig, hvad ni vet!

— Om icke saken vore så alvarsam, skulle jag egentligen skratta. Men till saken! I dag på morgonen omkring klockan tre skall det förskräckliga hafva inträffat. Tänk er herr baron, folket, som vid den tiden gäfvo djuren foder, ville hafva märkt en ryttare, som skall alldeles hafva haft vår afidne nådig herres utseende!

— Vidare! uppmanade Ingelfingen, när förvaltaren gjorde en paus.

— Enligt de vidskepliga människornas uppgifter hade ryttaren stannat här vid gården, hoppat af hästen och bundit den vid ett träd. Derpå hade han ilat in i byggnaden och sprungit uppför trappan i sidoflygeln.

— Der voro ju Eckberts favoritrum?

— Alldeles riktigt. Herr von Prittwitz bodde på sista tiden helt och hållet i denna flygel, emedan han härifrån hade den vackraste utsigten.

— Såg någon honom springa uppför trappan?

— Ja, gårdens tjänstefolk . . . De säga sig till och med hafva sett ljus i rummen! Haha! Hvad behöfver ett spöke det jordiska ljuset? Det besynnerligaste kommer dertill, och det kan jag verkligen icke förklara mig.

— Nå, och det är?

— Efter omkring en kvarts timma skall han åter hafva visat sig och farit derifrån.

— Och det besynnerliga?

— Jo, sedan den stunden är hans favorithund, den store, danske doggen, försvunnen. Enligt hvad man berättat, skall denne högt gläfsande och skällande hafva sprungit omkring hästen, på hvilken herr von Prittwitz spöke, enligt hvad man säger, ridit härifrån.

— Åt hvilket håll red han?

— Så vidt jag är underrättad, åt Isenbrunn till!

— Är det allt, hvad ni kan meddela?

Förvaltaren besinnade sig ett ögonblick.

— Det meddelande kunde vara eder af intresse, att herr von Prittwitz påstås hafva andra kläder än när han red bort. Hit hade han icke haft någon hatt men när han red bort, skall han hafva haft en bredskyggig, mjuk filthatt.

— Gick ni icke upp i hans bostad för att der undersöka?

— Jag gick nog ditupp, men jag fann allt lika väl tillstängt som på bröllopsdagen.

— Ni har ingen nyckel till våningen?

— Nej!

— Hvem har den?

Som jag tror, en af hans släktingar.

— Skada! Man kunde annars öfvertygat sig, om något saknades.

Förvaltaren ryckte på axlarna.

— Tyvärr kan jag icke stå er till tjänst dermed, herr baron. Jag skulle sjelf gerna velat öfvertyga mig derom, för att åtminstone kunna säga åt folket, att de hade sett spöken midt på ljusa dagen. Men så —

Baron von Ingenfingen afbröt förvaltaren.

— Jag har hört nog, min bästa herr Klaus! Jag tackar er!

Förvaltaren ledsagade den besökande till gårdens port.

Ingelfingen hade redan bestigit sin häst och ville taga afsked af förvaltaren, när hans häst plötsligt visade sig orolig.

Straxt derpå hördes åtskilliga omhvarandra ropande röster.

Tella, — Tella! skrek gårdsfolket.

En svettbetäckt, mörkbrun häst af ädel ras jagade med söndriga tyglar och betsel fram, på väg till slottet Falkenberg, förbi Prittwitzska godset.

Ingelfingen förmådde knappt lugna sin häst.

— Icke sant, djuret kom ifrån Isenbrunn? utbrast Ingelfingen, i det han vände sig till det framskyndande byfolket.

Alla bekräftade frågan.

Förvaltaren och baronen vaxlade frågande blickar med hvarandra.

— Jag skall rida till Isenbrunn och inhemta underrättelser, hörde förvaltaren baronen säga, hvarefter denne jagade bort.

NIONDE KAPITLET.

Nya jobposter.

— Hittills har Gud hjelpit, han skall äfven hjälpa vidare!
Dessa ord ljödo alvarsamt och högtidligt genom rummet, som mistress Wigtown hade bestämt till att emottaga hennes sårade släkting.

Fredsdomaren från Kirkpatrick sade detta, sedan bärens bärare hade beträdt den vackra, lugna hörnsalongen och försigtigt nedsatt sin börda.

— Herren skall hjälpa vidare, menade distriksläkaren, — ty i detta fall kan man verkligen säga, att den gudomliga allmakten ingripit i det afgörande ögonblicket och afhållit bofvens hand. Min herr patient är idag, oaktadt knappt åtta dagar förflutit sedan han erhöll såret, redan så till vida återställd, att jag kunde låta transporterera honom. I min praktik har något liknande ännu aldrig förekommit.

— Jag har låtit träffa alla anordningar, såsom ni uppgifvit, herr doktor, förklarade Roxbourghs herrskarinna. Der är hans hvilobädd.

Den tilltalade gick fram till sängen och undersökte den.

— Det är bra. Jag ber, lägg herr Malchow derpå.

Bärrarne fattade tag i den duk, hvarpå Edgar blifvit lagd och buro honom till sängen.

— Icke ett ljud af smärta, ingen ton hördes ifrån honom, oaktadt transporten ovilkorligen måste förorsaka honom smärtor.

— Sedan bärrarne blifvit aflönade och affärdade, gaf läkaren ännu åtskilliga förhållningsregler åt Roxbourghs herrskarinna, huru Edgar skulle behandlas.

— Framför allt är det nödvändigt, förklarade han, att tills i morgon bittida icke några sinnesrörelser får störa patienten.

— Då törs Margret icke —

— På inga villkor! förklarade doktorn afvärjande. Lugn, lugn, — det är nu det bästa läkemedlet. Jag vet det och känner det, huru den unga damens hjerta måste blöda, när hon måste blifva aflägsnad ifrån den, som ju dock står henne så nära, men jag gör min pligt!

Fredsdomaren från Kirkpatrick och distriktläkaren blefvo af mistress Wigtown förda till den klockan fem bestämda taffeln. Dit kom äfven Margret.

Läkaren beskref Edgars sår mycket noggrannt och skingrade med största tillförsigt de sista tviflen angående den sårades tillfrisknande. Äfven gaf han henne förhoppning att möjligen redan följande dag kunna få se och tala med Edgar.

Det hade redan börjat blifva mörkt, när de båda herrarne lemnade Roxbourgh.

Och när stjernorna kastade sitt milda och lugnande sken ned på jorden, samt människorna rundt omkring lågo i sin djupaste sömn, stod Margret Heimbürg vid sitt fönster och blickade ut i den oändliga rymden, sökande tröst för sitt stackars kvalfyllda hjerta. Fann hon den?

Icke på jorden. Här blickade hon in i en dystert, olycksfull framtid.

— Barmhertige Gud i himlen der uppe, kan du verkligen se på, att ett stackars menskohjerta blifver så förfärligt plågadt. Till dig vänder jag mig, du min Herre Gud och beder dig om nåd. Jag kan knappt längre bära denna mig pålagda pröfning, ty jag är så utsägligt olycklig, att jag nästan måste duka under. Men du har låtit förkunna mig ditt bibelord: anbefall Herranom dina vägar och hoppas uppå honom, han skall göra dem goda! Och till detta ord vill jag hålla mig, samt förtröstansfullt blicka upp till dig. Du gör ju allt så vist!

Ännu länge blickade hon upp till de glimmande och strålande stjernorna, ännu länge hviskade hennes läppar, liksom om hon samtalade med Guds osynliga englar, som till människornas tröst stiga ned på jorden och veta att bringa tröst åt det arma menskohjertat. Underbart!

När hon reste sig upp och uppsökte sin bädd, var hon lugnad och styrkt.

Snart förde den skälmske drömguden bilder från förgångna dagar för hennes själ, eller tog han henne på fantasiens vingar och bar henne bort förbi det närvarande, för att förespegla henne en gyllne framtid.

Redan tidigt väckte henne den vackra dagens solsken, som utbredde sig öfver Roxbourgh och dess omnejd.

Margret kände sig sedan lång tid åter en gång lugnad, och det föreföll henne, som om en lycklig känsla drog igenom hennes inre. Och var det väl underligt?

Den möjligheten förestod henne ju att få återse den som så modigt hade vågat sitt lif för henne och hvars hjerta i glödande kärlek klappade för henne samt till hvars bröst hon ansåg som sin högsta lycka att få luta sig. Äfven mistress Wigtown hade i dag stigit tidigare upp än hon annars plägade. Snart sutto de båda vid morgontöet.

Mistress Wigtown gaf sig all möjlig möda att skingra de dystra moln, som döko upp på Margrets panna, och det tycktes henne äfven fullständigt hafva lyckats henne. En tjensteflicka framlemnade morgontidningarna.

På Roxbourgh utgjorde detta den enda förströelsen.

Såväl mistress Wigtown som Margret grepo hastigt efter bladen och började studera deras innehåll.

Margret gaf sig all möda att fördjupa sig i innehållet af en artikel, men det lyckades henne icke. Alltjemt uppdök Edgars bild, efter hvilken hon så mycket längtade. Han lefde med henne under samma tak och ändå — ändå måste hon förblifva aflägsnad ifrån honom. O, läkaren hade nog låtit sina försigtighetsmått gå för vidt! Och önskade icke äfven han träffa henne? Helt visst! Hennes hjerta klappade stormande.

Slutligen for läkarens vagn fram.

Han begaf sig straxt, sedan han af mistress Wigtown hade erfarit, att Edgar Malchow hade tillbragt en god natt, in till denne och undersökte honom. Den sårades tillfrisknande gjorde förunderligt raska framsteg.

Ohejdad glädje uppfylde Edgar, när läkaren beviljade hans bön, att få återse Margret. Distriktsläkaren medgaf till och med, att den sjuke kunde få tillbringa några timmar utom bädden.

— Alla förberedelser blefvo öfvervakade af läkaren, först derefter drog han sig tillbaka. Han förstod, att de båda älskande hade mycket att säga hvarandra, som de icke behöfde några vittnen till.

Med högt klappande hjerta ilade Margret genom Roxbourghs gångar för att kunna besöka den sårade.

När hon trädde in i rummet, utstötte hon ett glädjerop, derpå bléf hon stående öfverraskad och förskräckt, ty Edgar såg ännu blek och matt ut, men hans ögon visade icke något sjukt uttryck. De blickade mildt och vänligt på den inträdande.

Omkring den sjukens mun ryckte ett skälmskt leende, men som snart derpå lemnade plats för ett gladt drag, ty Edgar förstod att afbrottet i Kirkpatrick icke hade utöfvat något menligt infly-

tande på Margret. Han räckte henne handen och sade med matt röst:

— Margret, var mig hjertligt välkommen! Kom och sätt dig hos mig!

Ett ögonblick kämpade flickan med sig sjelf om hon skulle följa Edgars uppmaning eller icke.

Betänkligheter uppstego inom henne. Var hon icke efter lagens bokstaf en annans maka! Att hon föraktade och icke älskade den mannen, gaf henne väl ingen rätt att åter tråda i vänskapligt förhållande till Edgar.

Dessa betänkligheter gjorde sig gällande hos henne. Ännu ett ögonblick blef hon tvekande stående, derpå sprang hon med ett gladt utrop fram till den älskade, fattade hans hand och betäckte den med tusen kyssar.

Länge blickade de båda hvarandra i själens spegel, ögat. Ingen förmådde säga ett ord.

Långsamt upplyfte Edgar sin hand och lade den välsignande på det djupsvarta hår, som tillhörde det väsen, som sedan år hade för honom utgjort begreppet af all lycka och som för få dagar sedan nästan hade blifvit hans hustru.

— Sätt dig hos mig, Margret, sade han halfhögt. Jag har mycket att säga dig. Mitt hjerta längtar efter dig.

Margret blickade rörd och väntansfull i den så varmt älskade mannens ögon. Hvad kunde han vilja säga henne?

— Innan jag blef bortförd ifrån Kirkpatrick, hade jag ett samtal med doktor Windsor, den berömde advokaten från Dublin, beträffande vår angelägenhet.

— Nå? Den mest spända uppmärksamhet utpräglade sig i Margrets ansigtsdrag.

— Han kunde icke gifva mig något bestämdt råd, då han icke kände förhållandet, hvari du står till den der mannen, men han förklarade mig att vi båda skulle begifva oss till Tyskland. Dit måtte han följa oss och göra sina anspråk gällande.

Margret skakade sorgset på hufvudet och blickade liksom hopplöst på golfvet.

Det är visserligen hårdt, mycket hårdt, min dyra Margret, att nödgas bära ett sådant öde, men haf mod och förtröstan till Gud, det skall nog allt vända sig till det bästa.

— Nej, Horst, till det bästa lär det nog icke vända sig, tvärtom fruktar jag för det värsta.

— Hvarför?

— Han vill, som du ser, fångsla mig vid sig med oupplösliga band!

— Jag skall veta att slita sönder dem!

Margret teg. Hennes tårfyllda öga sökte än golfvet, än den älskades öga. I hans ögon läste hon den själssmärta, som rasade inom honom.

— Edgar, jag tror, att det kommer att bli så. Det är bättre, att jag tömmer giftbägaren i botten, än att jag inför Gud och menniskor skall stå som en menederska. Jag har vid Herrans altare lofvat honom obrottslig tro, och denna ed måste jag hålla, *jag måste följa honom!*

— Margret! Tonen i hans röst klingade osäker.

Margret förstod, hvilken förfärlig själssmärta som flammade upp inom honom.

— Margret, om du säger det, så älskar du mig icke. Om du kan komma till ett sådant beslut, så måste jag antaga, att du aldrig älskat mig.

Den olyckliga hoppade till och uppgaf ett anskri.

Hon höjde handen, som om hon ville afvärja ett af en osynlig hand måttadt slag.

— Håll, Edgar, bad hon. Du vet det, och hvarje blick ur mina ögon måste säga dig, huru oändligt jag älskar dig; men det är dig också bekant, att jag med synbart osprängbara fjätt-rar är fängslad vid den förfärlige.

En paus af pinsam tystnad inträdde.

— Du älskar honom således *verkligen* icke? började han åter efter en stund samtalet.

— Edgar, plåga och martera icke mitt arma hjerta, som är så fullt att det vill sprängas. Skall jag då ännu tusen gånger försäkra dig, att mitt hjerta endast och allenast slår för dig? O, Edgar, om du visste, huru förfärligt jag lider, huru outsägligt olycklig jag är!

Edgars ansigte, som ännu hade visat ett grubblande, dystert uttryck, upplarnade hastigt, som om ett himmelskt solsken hade strömmat in i rummet.

— Om du, som du säger, icke älskar honom, så finnes det ju blott en utväg: giftermål med mig. Må han så träda fram och fordra dig tillbaka.

— Nej, Edgar, jag begär icke sådan dårskap för andra gången i mitt lif. Jag kan icke låta det komma derhän. Så snart jag efterkommer din önskan, skall den förfärlige offentligen moraliskt tillintetgöra mig. Han har ett obegränsadt välde öfver mig, och detta sammanhänger med min hemlighet.

— Jag förstär dig icke, Margret. Du har svurit mig, att du är oskyldig, att den hemlighet, som höljer ditt förflutna endast härledde sig af barnslig oförsigtighet, och det oakadt vill du icke göra mig till förtrogen om din hemlighet.

— Jag kan icke!

Edgar sänkte dystert hufvudet mot bröstet, under det en medlidsam blick sökte den framför honom sittande.

— Margret, Margret, sade han matt. Hvilken gåta du är? Jag lider mera än du tror!

— Jag känner det med dig, min älskade, men mina läppar kunna icke uttrycka det. Hade jag vetat, att Wildenfels ännu var vid lif, så hade jag, vid Gud den allsmäktige, icke låtit dig öfvertala mig att följa dig till Kirkpatrick för att ingå på ett giftermål. Åter uppstod en paus.

— Säg mig blott ännu en sak; har Wildenfels varit din fästman, din beundrare?

Svaret blef svårt för Margret. Hon kämpade länge med sig sjelf, innan hon förmådde sig att svara.

— Ja, hviskade hon slutligen. Men vid Gud i himlen, uppfatta det icke så, som om jag hade betraktat honom som mitt hjertas utkorade. O, om jag kunde säga dig allt, Edgar; men det går icke an. Min tunga känner den förfärliga, hemlighetsfulla makten. Dig kan jag fritt och utan skygghet blicka i ögat och säga: Ja, han var min beundrare och ännu mera, men jag var icke hans älskade.

Med vemod i hjertat betraktade Edgar den i hans omedelbara närhet sittande. Han hade den öfvertygelsen att hon hade talat sanning, men han ville hafva klarhet i de saker, som hon endast antydde för honom.

— Margret, du vet att jag är rik, jag har många förbindelser, och genom dessa har jag makt och anseende. Jag förklarar dig att jag skall trotsa hans föregifna makt.

— Det får du icke, Edgar. Min hemlighet skall du aldrig erfara, icke ens då, om han vore död.

Vid de sista orden hade hon fast och innerligt blickat på honom. Det var utan tvifvel: Margret var oskyldig.

— Jag läste i dina ögon, tillade han, att en ren, ädel själ bor inom dig, men jag förmår icke fatta, att du vill som din make erkänna en människa, hvilken du i ditt innersta afskyr.

— Det måste så vara, Edgar! I denna heliga stund af mitt lif svär jag dig, att, hvilka förhållanden som helst månne inträffa, skall jag endast till namnet tillhöra honom. Du, du, min Edgar, skall evigt vara mitt lifes ideal; det sista ordet från mina läppar skall gälla dig, Lef väl!

— Margret, stanna!

— Lef väl, Edgar!

— Nej, Margret, du skall stanna! Hör mig! Du måste hafva en beskyddare och en vän, som finnes i din närhet. Skulle verkligen det omöjliga inträffa, att du *måste* följa honom, så följer jag dig.

Denna ridderliga kärlek förtjuste och öfverväldigade Margret. Det lugn, som hon under de senaste dagarne hade tillkämpat sig öfvergaf henne. Hennes smärta fick fritt lopp. Hon grät.

— Du får icke följa mig, om han fordrar mig.

— Och jag följer dig ändå, så sannt en Gud lefver i himlen. Och jag svär dig, att jag skall uppbjuda allt för att befria dig ur detta menckliga rofdjurs klor. Så snart jag tillfrisknat, skall jag börja utforska din hemlighet, och jag skall upptäcka den.

Margret darrade. Hon fruktade att för häftigt störa den sårades lugn. Hon räckte honom handen, hvilken hon betäckte med otaliga kyssar. —

Det knackade på dörren.

De älskande hörde det icke. Saligt blickade de i hvarandras ögon.

Först när knackningen blef starkare, blefvo de båda förskräckta.

Margret skyndade med klappande hjerta fram till dörren. Skulle han, den förskräcklige, vara der och fordra henne?

Denna tanke genomlopp henne endast ett ögonblick, derpå sade hon till sig sjelf, att han ändå icke skulle drifva sin fräckhet till det yttersta.

Mistress Wigtown syntes i dörren.

— Förlåt, om jag stör, sade denna, men brefbäraren har ett bref åter, som han endast vill lemna åt er sjelf.

Ännu en blick på den älskade, derpå ilade Margret bort, för att emottaga brevet af brefbäraren.

Raskt skref hon under mottagningsqvittot och tog emot brevet.

— Från Inga! Min Gud, hvad kan då ha händt? framstötte hon. Hon måtte väl egentligen lefva i smekmånaden. Sorg — —

Hastigt slet hon upp kuvertet och genomögnade det korta innehället, sedan budet aflägsnat sig.

— Min Gud, så fasligt! Inga har på sjelfva bröllopsdagen blifvit enka! Och hvad står här? . . . Öfver min makes död sväfvat en förfärlig hemlighet, som jag endast kan anförtro åt dig, min enda väninna på jorden. Kom så fort som möjligt tillbaka och lemna mig icke under mitt lufs svåraste stunder, ty mitt hjertas pröfningar äro ännu icke slutade. Jag tror, att till och med godset Falkenbergs besittning är hotad. Kom, kom, öfvergif mig icke. Du känner verlden bättre än jag. Jag sätter så mycket värde på ditt omdöme, och ditt skarpa förstånd måste visa mig den väg, jag skall gå.

Så hastigt hon kunde ilade Margret till mistress Wigtown och visade henne brevet.

— Det är ingenting att öfverlägga om, — ni reser! förklara denna. Jag skall vårda Edgar, tills han blir återställd, och då komma vi båda efter! På så sätt blir ni också befriad från er förföljare.

Efter lång kamp med sig sjelf insåg Margret, att en resa till Tyskland vore säkraste utvägen, att tillsvidare undvika alla vidare faror.

Mistress Wigtown gaf sig ingen ro, förr än Margret gjorde sig resfärdig.

Tidigt följande morgon höll resvagnen på gården i Roxburgh. Hästarne stampade otåligt marken, ty det dröjde länge, innan Margret och Edgar kunde skiljas.

Slutligen kom hon. Ännu ett kort afsked, derpå rullade vagnen derifrån.

Det var på högsta tiden, ty några timmar senare ankom ett bud från rätten i Dumfries och medförde en stämning för Margret Heimbürg.

Man tycktes vilja göra sak af vigseln i Kirkpatrick, ty äfven fredsdomaren blef uppmärksammasad med en liknande inbjudning.

Hvilken ny storm sammandrog sig nu öfver Magrets hufvud? —

TIONDE KAPITLET.

Hvem är egare af slottet Falkenberg?

Inga von Tannenburg hade raskt åter tillfrisknat.

På läkarens tillrådan måste hon åka ut hvarje dag.

Ingelfingen försökte att vid dessa utflygter från slottet Falkenberg tränga sig på henne, men Inga kände en afgjord motvilja för honom. Hon kunde icke sjelf förklara grunden härtill.

Hon hade fått veta ryktet, att Eckbert von Prittwitz, den dag han begrofs i familjegravnen, hade blifvit sedd till häst, men när hofmästaren försäkrade henne, att alla läs i grafhvalfvet voro oskadade, gaf hon icke en gång tillåtelse att detta blef öppnadt.

— Han skall hvila i ro och ingenting skall störa honom!

Så ljöd befallningen, och denna måste bestämdt hållas, ty enligt öfverförmyndarrättens åsichter var hon att anse som univerversalarfvinge och som herrskarinna på Falkenberg, under det att Ingelfingen endast fick sig anvisad en flygel på slottet samt en bestämd ränta.

Till förtydligande vilja vi här nämna, att Ingelfingen var en oäkta son till den afidne, eller rättare sagdt, mördade slottsherrn Wolf von Falkenberg, och hade med landsherrns tillåtelse af sin fader fått namnet Bernhard von Felseck Ingelfingen.

Inga von Tannenburg framlefde sina dagar i enslig sorgenhet. Endast hennes kammarjungfru Bertha fick vara hos henne. — —

Först igår hade det blifvit en omvexling i detta ensliga lif.

Margret hade två dagar förut telegraferat att hon efter erhållandet af brevet med sorgebudskapet straxt hade lemnat England och var på väg till Tyskland.

Orolig och ängslig väntade hon hvarje timma närmare underrättelser.

Liksom för att göra hennes pina större hade en ung man dykt upp, som föregaf, att han hade bevis i händerna, att slottet Falkenberg och dess stora besittningar, hvarken tillhörde Inga ej heller Bernhard von Ingelfingen, ty han skulle vara legitim son till den mördade Wolf von Falkenberg. Han hade tills för några veckor sedan icke sjelf vetat något om sin härkomst, ty han hade intill denna tidpunkt varit intagen på en anstalt för svagsinta och hade först nu blifvit utskrifven som frisk. Hon hade sagt honom, att hon hade ingått äktenskaplig förbindelse med Wolf von Falkenberg, och hade förskaffat honom alla de nödvändiga papper, enligt hvilka han var den rättmätige arfvingen till Falkenberg.

Inga, som i första ögonblicket hade blifvit mycket slagen af detta meddelande, hade slutligen efter mycket disputerande tillåtit, att han tog bostad i en af slottets sidoflyglar, till dess falkenbergska juristen ankommit.

Sådana voro förhållandena på Falkenberg, när Margret ankom från England.

Med afsigt hade hon icke gjort Inga något meddelande angående ankomsttiden, för att kunna öfverraska henne.

Inga hade som vanligt farit ut med sin kammarjungfru.

En gammal tjenarinna i slottet, som förut kände Margret, var redan underrättad om allt, på det att denna skulle mottaga Ingas väninna och föra henne till den redan i beredskap inrättade bostaden.

Till sin icke ringa förvåning erfor Margret Heimbürg af den gamla pratsamma tjenarinnan, att Falkenberg hade fått ett ovanligt besök och att denne hade fått sin bostad anvisad i den mest aflägsna delen af slottet. Han skulle kalla sig Hugo von Falkenberg.

Den inställsamma gumman pladdrade oupphörligt och visste att trösta Margret öfver Ingas bortvaro med den försäkran, att denna kunde inträffa hvilket ögonblick som helst. Först när tjenarinnan lemnat rummet, kastade Margret sig på soffan och lät ännu en gång alla de under sista tiden inträffade tilldragelserna passera revy för hennes själ, derpå vände hon sin uppmärksamhet åter till den som skulle bo i slottet såsom en herr von Falkenberg.

Hvem kunde han vara?

Hon besinnade sig, om hon hade hört talas om någon släktning med det namnet, men hon kunde icke påminna sig, att man talat om någon sådan.

Oaktadt hon kände sig temligen trött af den långa resan, så blef hon dock icke liggande. Tanken på den hemlighetsfulle obekante upprörde henne till den grad, att hon åter reste sig upp och gick till balkongrummet.

Hon gick ut på balkongen och såg ut på floden, hvars vågor lätt rullade sina hvita kammar och brötos mot granitklipporna.

Men det förtjusande naturskådespelet hade i dag icke någon dragningskraft för henne. Hennes tankar voro sysselsatta med helt andra saker. Visserligen var det hennes egna hjerteangelägenheter, som föranledde denna sinnesoro, men ännu mera var hon nyfiken att få böra sin väninnas meddelanden, som måste gifva henne visshet om den hemlighetsfulle obekante. En obestämd känsla sade henne, att en olycka hotade Inga von Tanenburg.

Orolig begaf hon sig tillbaka in i rummet.

I närheten af närmaste fönster stod ett rundt bord, betäckt med en snöhvít duk. Bordsilfret glimmade i dagsljuset och enstaka solstrålar bröto sig i kristallglaset.

Allt i rummet var ljusst och behagligt.

Margret stod funderande och grubblande framför bordet. Hon hörde därför icke, att skyndsamma steg rörde sig i korridoren och att dörren sakta öppnades.

Inga visade sig i densamma.

Hon hade icke en gång gifvit sig tid att lägga af promenaddragten, utan kom med denna in i rummet.

— Här, här är du, min enda hjertans väninna på jorden. Välkommen, tusen gånger välkommen! . . . Nej, en sådan glädje! . . . Du kan icke tro, hvad mitt hjerta har darrat de sista dagarne, när jag tänkte på dig.

— Hvarför?

— O, Gud, min Greta, — icke sannt, så får jag åter kalla dig.

Denna tryckte stumt väninnans hand i stället för svar.

— Min kära, bästa Greta, jag läste i tidningarna, att en viss Margret Heimburg hade kastat sig i Killarney-sjöns i Skottland vågor och der drunknat. O, min Gud, hvad tidningarna ljuga. Godt, min bästa Greta, att det icke var sannt. Men kom nu, sätt dig och tala om för mig; jag måste hafva visshet.

Ett trött leende spelade kring Margrets mun.

— Dina underrättelser voro tyvärr rigtiga. Inga. Jag är densamma, som sökte döden i sjöns vågor.

— Du?

Inga var på det häftigaste förskräckt.

— Ja, min kära Inga, och — tillade hon i sorglig, dysterton, jag skulle till och med ännu i detta ögonblick prisa som min lycka, om man icke hade ryckt mig upp ur den våta grafven.

— Greta, hvad går åt dig? . . . Du talar förvirrad!

— Nej, Inga, jag talar sanning, förklarade denna med en

suck af smärta. Hvad jag säger, är tyvärr allt för sannt. Förskräckliga, fasliga saker hafva inträffat, sedan vi sist sågo hvarandra!

— Har Edgar blifvit dig otrogen?

— Inga, hvad tänker du om honom? Anser du honom vara i stånd till något så nedrigt?

— Nej, visst icke, men särskilda omständigheter kunde hafva inträffat. Har du icke alltjemt förhållit dig afböjande mot hans frieri? — Men, hvarför låter du mig fråga så länge? — Berätta! —

Båda trädde ut på balkongen och satte sig ned inom det konstmässigt framställda löfverket.

— Greta, din smärtfulla blick låter mig sluta till svåra sorger. Helt visst har du för mig förteगत något, som redan länge med bekymmer gnagt på ditt hjerta.

— Du har rätt, Inga, men hör!

Inga's drag antogo uttrycket af den största spänning.

— Mitt lidande, min själs, och hjertesorg började redan för åtskilliga år sedan, sade Margret i djupt bedröfvad ton.

— Då hade du en hemlighet för mig, för din bästa väninna? invände Inga i en ton som ljud lik en förebräelse.

— Visserligen, min bästa väninna, men den hemligheten fanns redan, när jag lärde känna dig.

Inga såg stort och förvånad på den talande.

— Ja, min goda Inga, jag måste tiga, jag tordes icke tala, oaktadt flera människor känna hemligheten. Till och med min goda moder gick in i den eviga hvilan, utan att hafva fått kännedom om densamma. Denne olyckliga hemlighet har kastat en djup, dyster skugga på mitt lif och föranlåtit mig att undvika människorna.

— Greta, anförtro dig åt mig! Jag är väl den enda, som står dig nära i lifvet.

— Jag kan icke, Inga!

— Hvarför icke?

— Jag får icke!

— Hvem kan väl förbjuda dig det?

— Förnuftet och öfverläggningen. Dessa hafva äfven bringat det beslutet till mognad hos mig, att jag aldrig skall gifta mig. Du vet sjelf, huru ofta Edgar upprepat sitt anbud! Och städse afvisade jag honom.

— Tyvärr!

— Tala icke så hårdt, min goda Inga, du känner ju icke bevekelsegrunden. O, min Gud, om jag ändå hade blifvit ståndaktig, så hade det icke kommit till ytterligheter!

— Greta, det faller som fjäll från mina ögon! Edgar var med dig i Kirkpatrick och på Roxbourgh.

- Ja!
- Och?
- Han frågade mig der för sista gången, om jag ville blifva hans maka, emedan han ville resa till Afrika.
- Du antog hans frieri?
- Det fattades mig mod att vägra honom min hand!
- Hvad hände vidare?
- Inga, jag tordes icke blottställa mig för en offentlig vigsel!
- Detta står i samband med min hemlighet.
- Nu blir allt mig klart. Du for med honom till fredsdomaren i Kirkpatrick. Han bor på skotskt område och kan förena två människor, som för honom gifva sin afsigt tillkänna att vilja ingå äktenskap med hvarandra.
- Du har tyvärr alltför rätt, Inga.
- Barmhertige Gud, Greta, hvad gjorde du?
- Jag vet icke sjelf, huru allt kom sig!

Greta fattade fastare väninnans hand och berättade för henne alla enskildheter från hennes sammanträffande med Edgar och till deras ankomst i det lilla skotska huset hos fredsdomaren i Kirkpatrick.

- Din make är en ädel människa, anför tro honom —
- Inga, Inga, —
- Greta afbröt sig. Smärtan förlamade hennes tunga.
- Hvad fattas dig, min Greta?
- Denna dolde sitt ansigte i båda händerna och snyftade.
- Hvad har du på hjertat? Öppna ditt hjerta helt och hållet för mig!
- Edgar är icke min make!
- Greta, vid den evige Guden, huru skall jag förstå detta?
- Hör på! Edgar vidhöll, att vi skulle gifta oss i Kirkpatrick. Jag ingick derpå. Vi begåfvos sent om aftonen till fredsdomaren i orten. Alla enskildheter blefvo raskt fullgjorda för att underskrifva protokollet. Fredsdomaren hade just hört det bindande ordet från Edgars läppar, då en man visade sig, som utgaf sig för min make.
- Din make? utropade Inga förskräckt,
- Greta dolde gråtande och snyftande sitt vackra hufvud vid Ingas bröst.
- Detta meddelade verkade så öfverraskande på denna, att hon i första ögonblicket icke fann ord, för att meddela sin väninna någon tröst. Hon tryckte denna endast fastare intill sig och kysste henne på pannan. Derpå flammade vreden upp.
- Greta, du skall påkalla lagens hjelp, den måste hjelpa dig!
- Jag törs icke!
- Hvarför icke?

— Den man, som trängde sig emellan mig och Edgar, känner min hemlighet. Han har mig i sitt våld, — jag kan icke trotsa honom.

— Vill du då erkänna den skurken som din man?

— Aldrig!

— Hvad vill du då göra?

— Jag vet icke!

— Hvar är han?

— Icke heller det kan jag säga dig! . . . Kanske döljer han sig i Skottland eller England!

— Hvarför?

— Hör min historia till slut! . . . När Edgar fick visshet om, att han genom skurken blifvit bedragen, skyndade vi på fredsdomarens uppmaning ut i det fria, ty Edgars vrede lät frukta för det värsta, Der skedde det rysliga! Usch! Det ryser i mig, när jag tänker derpå.

— Berätta — lägg icke min nyfikenhet på sträckbänk!

— Den förfärliga menniskan sköt på Edgar; han störtade.

Och jag, —

— Jag tog upp Edgars revolver från marken och sköt äfven och just på den nedrige samt företog mig derefter det fasiliga steget, ty jag ansåg allt förloradt. Nu vet du allt.

— Och hvar är Edgar?

— Han ligger sårad hos sin tant i Roxbourgh.

— Stackars väninna! Du kan icke föreställa dig, hvad ditt öde gör mig ondt, men nu är det tid, att du hemtar dig från dina strapatser. Kom, så spisa vil Det är serveradt i rummet.

De gingo båda från balkongen tillbaka in i rummet och satte sig ned vid det med mat och dryck besatta bordet.

Greta meddelade sin väninna alla öfriga enskildheter vid det egendomliga fallet, äfvensom namnet på den ärelöse. När hon märkte den alvarsamma, tänkande blicken, sade hon till denna:

— Icke sannt, Inga, du känner ett innerligt deltagande för mitt öde?

— Mer än så, kära Greta. Men nu har jag också ett afslöjande att göra för dig.

— Du — mig?

— Ja min kära syster! Olyckans dagar hafva kommit öfver oss. För några dagar sedan begynte ödet här.

— Inga!

— Ja visst, — hör nu på mig! Eganderätten till slottet Falkenberg göres mig stridig! . . .

Inga, om du icke sjelf sade det, skulle jag anse ett sådant, meddelande för ett grymt skämt. Men hvarför afbryta dig, —

nu måste jag höra dina lidanden, kanske mildrar det något mina egna.

Nu började Inga berätta. Hon skildrade i alla enskildheter främlingens ankomst, berättade om de förhandlingar hon redan fört med honom och hans föreläggande af bevis.

— Det der kan vara förfalskadt och han sjelf en bedragarsade Margret.

— Det har jag i första ögonblicket äfven trott, men han förfogar öfver ett bevis, som måste intaga till och med den försigtigaste domare till hans fördel.

— Och hvilket är det?

— Hans familjelikhet, den är obestriddig. Hugo Falkenberg har alla de falkenbergska ansigtenas egeudomligheter.

De båda flickorna talade ännu en stund med hvarandra om sin belägenhet, derefter reste de sig för att företaga en promenad i slottets vackra park. Plöteligt ryckte Inga till.

— Hvad är det? frågade Greta förskräckt.

— Der går han!

— Hvem?

— Den uppdykne arfvingen till Falkenberg.

Margret såg på den unge mannen, som just gick på en väg i parken.

— Ser du hans ansigte? frågade Inga.

— Mycket tydligt!

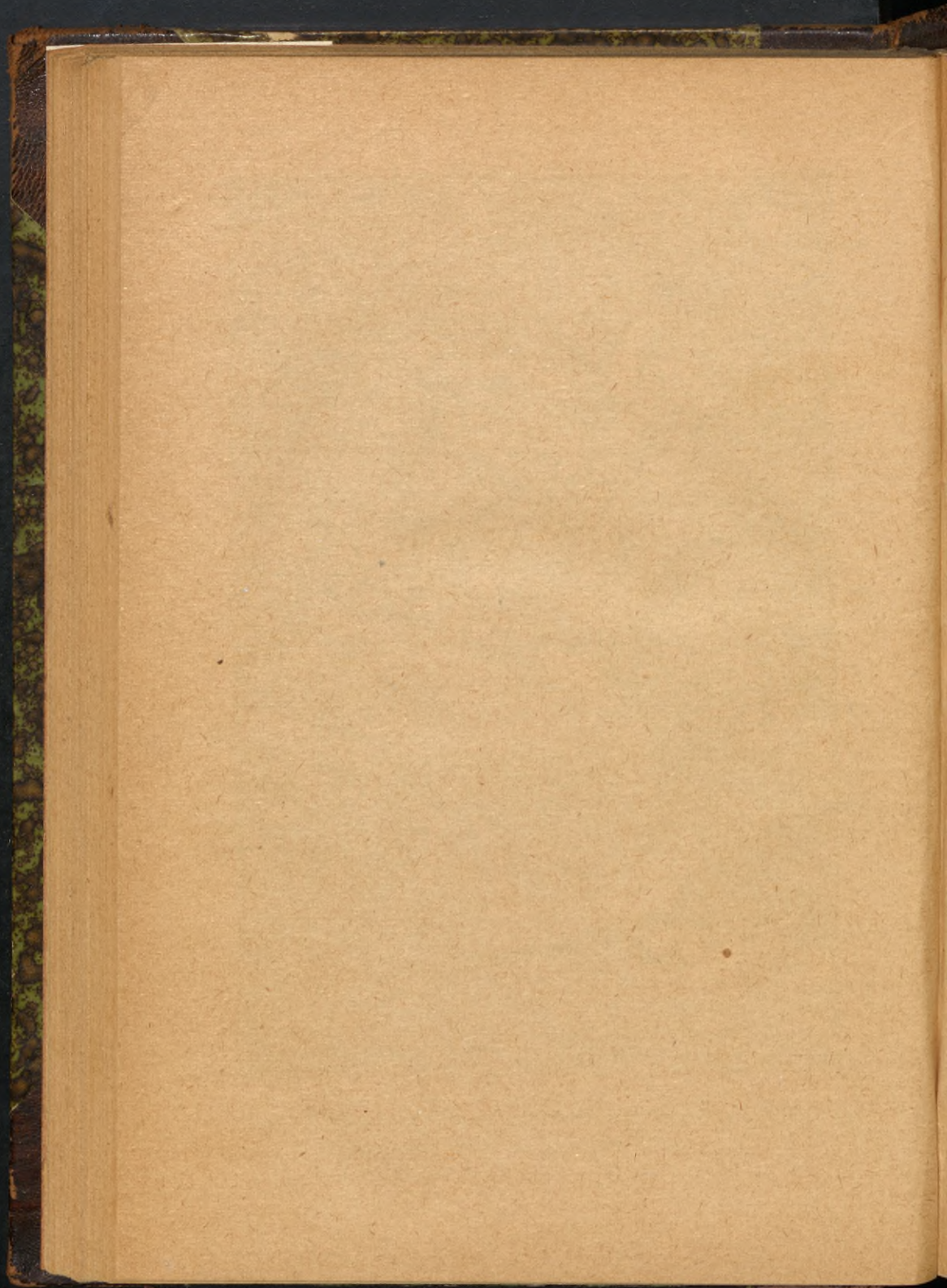
— Finner du någon familjelikhet med falkenbergarne?

— Alldeles riktigt! Arma väninna, så hårdt, så grymt ödet är emot oss!

Närmaste buskverk undandrog den unge mannen från de båda flickornas blickar. Dessa gingo till den upphöjda, stilla och ensligt belägna bokdungen i parken, hvarifrån de hade en obehindrad utsigt öfver det herrliga landskapet, och drömde om framtiden.

7) »O, huru förmå bära dessa qual som tynger mitt hjerta»,
sade hon med en djup suck.

ELFTE KAPITLET.

Den vilde jägarens berättelse.

Emellan slottet Falkenberg och familjen Prittwitz besittningar ligger en liten skog, som i folkets mun kallas Streitwald, d. v. s. stridsskogen.

Nu tillhör den prinsen af Hochberg, som visserligen har sina sammanhängande besittningar i Nordtyskland, men sätter ett särdeles värde på detta stycke land, så att han afslagit de mest gynnsamma anbud om köp, som blifvit gjorda för denna skog.

Hans förfäder hade i årtionden legat i strid med familjen Prittwitz om eganderätten till densamma. Det tycktes som om den nuvarande hochbergska majoratsherrn just därför vore obenägen att sälja den.

Emellanåt blifver Streitwald föremål för prat bland invävarne i omnejden, när nämligen någon gång den vilde jägaren visar sig i byarne.

Denne man, som fått binamnet den vilde jägaren är en enstöring. Han bebor i nämnda skog ett litet halfförfallet hus, omkring hvilket han på temligen långt afstånd har dragit en tredubbel, lefvande mur. Man minnes ännu mycket väl, att för många år sedan endast en enkel häck af kortklippt och vårdad gran omgaf det lilla skogshuset. Då hade han på något afstånd från den första planterat en andra häck och slutligen äfven en tredje.

Den goda jordmänen hade varit gynsam för hans företag, ty alla tre häckarne bildade ett utmärkt skydd såväl mot nyfikna som emot vilda djur. Med tiden hade den lefvande inhägnaden blifvit ogenomtränglig.

Endast få hade det varit förunnat att få intränga i den vilde jägarens hus. Men de som hade varit inne i detsamma,

öfverensstämd i det omdömet, att det inre var försedt med en ytterst behaglig inredning.

Krischan, det förkortade namnet i stället för Kristian, som innehafvaren af det lilla skogshuset vanligen lät kalla sig kom årligen vid hösttiden till de närbelägna byarne, när höstgillena firades, samt svängde då lustigt om i dansen ända till midnatt. Efter slaget tolf såg man honom icke mera, då var och blef han försvunnen. Vidskepliga hufvuden hade med anledning deraf funnit på den historien, att han stod i förbund med hin onde och dylika sagor.

En vacker, solig höstdag låg öfver Falkenbergs och Prittwitz omgifningar. Icke ett enda litet moln störde den azurblå himlen. I den soliga höstluften dansade myggen, och på träd och buskar har eftersommaren spunnit sina långa hvita trådar.

Det var på morgonen straxt efter klockan nio, då förstuddörren till det Prittwitzska jägmästarebostället öppnades och en ung flicka af omkring nitton års ålder trädde ut ur huset.

Öfver den enkla, mörka sommarklädningen satt en tunn, åtsittande jaquett af satin. Små brokiga buketter voro tryckta på den ljusa botten. På det ungdomligt friska ansigtet låg klart solsken, som på intet vis stördes af den emellanåt antagna alvar samma och begrundande blicken.

En lätt, elegant sommarvagn, förspänd med en eldig häst, stod på vägen.

— Det skall vara min statvagn? utbrast den unga flickan skämtande. Gode herr Jägmästare, ni är då för uppmärksam . . . Hvar har ni fått den vagnen ifrån? . . .

— Der borta på Prittwitz, svarade den hvitskäggede gubben. Jag bad igår förvaltaren derom, och han har beredvilligt ställt den till mitt förfogande. Den var egentligen ämnad åt den unga slottsherrskarinnan på Falkenberg, men som sakerna nu stå, har man ingen användning för den. Jag tänker, ni skall finna den behaglig, den är mycket väl arbetad. Får jag erbjuda er min arm, fröken Doris?

— Nej, nej, jag tackar, herr jägmästare. Ni ser, att jag kan gå ganska bra; min fot är ju egentligen redan läkt och endast för att göra er till viljes, tog jag käppen när jag gick ut.

— Det är nödvändigt, fröken Doris. I er flyter lifigt blod. Hur lätt, hur lätt —?

— Inga bekymmer, — ser ni!

Med dessa ord skyndade hon, utan att ens stödja sig på käppen, fram till vagnen och i nästa ögonblick satt hon redan uppe i densamma.

Den gamla hushållerskan hos jägmästaren följde den unga damen.

— Tag väl vara på henne, Martha, ropade jägmästaren till gumman, som hade tagit på sig sin söndagsståt och med blickar af välbehag mönstrade den ungdomliga gestalten i vagnen.

— Jag gör nog så, herr jägmästare! gaf denna till svar.

Efter få sekunder sattes hästen i gång och vagnen rullade i riktning mot Streitwald.

Jägmästare Bückner såg efter det bortfarande åkdonet, tills det försvann vid en krökning af vägen.

— En präktig flicka sade han sakta för sig sjelf, när han gick uppför de få trappstegen till förstudörren. Jag hade icke tänkt att hon skulle glädja mig så mycket. Äfven han skall glädja sig, när han kommer tillbaka och ser, att hans dotter är fullkomligt återställd. Ja, den landsluften!

Han blef i sina yttranden afbruten af en ung tjänstflicka.

— Ack, fröken har glömt schalen! ropade hon.

— För sent, svarade jägmästaren. Hon är borta och lär väl heller icke behöfva den, hon har varmt blod!

Derpå steg han tankfull uppför trappan.

Doris Friedenau hade sedan längre tid redan företagit små spatserturer, i dag var det första gangen, som hon företog en längre färd.

Hennes röst ljöd klockren, när hon vid ett öppet ställe i skogen bad kusken hålla och lät den gamla hushållerskan gifva sig upplysningar angående trakten. Den gamla visste att berätta många saker. Plötsligt afbröt hon sig.

— Icke till Streitwald! ropade hon till kusken, när hon såg, att denne ville vrida in på en sidoväg.

— Hvarför icke? frågade Doris.

— O, vet ni icke, fröken Doris, hvad det vill säga, att vid denna tiden beträda Streitwald?

— Hur så?

Kusken, som icke visste, om han skulle fara vidare, eller vrida in på Streitwaldvägen, höll ett ögonblick in hästen. Han nickade med hufvudet, när han hört hushållerskans yttrande.

— Näväl, fortfor gumman, Streitwald tillhör prinsen af Hochberg och denne har en gammal björnaktig enstöring som förvaltare, hvilken gör och låter, som om det vore hans egendom. Krischan är dessutom —

Gumman såg sig skyggt omkring, liksom fruktade hon att hennes ord skulle kunna sära någon.

— Krischan står i förbund med hin håle.

Ett högt, klingande skratt genomskar luften.

— Goda Martha, den der herr Krischan måste jag se!

— Barmhertige Gud, nej, nej!

— Men Martha, hvad är det der för sagor. Det är ju allt sammans endast vidskepelse!

— Ja, ja, sådan är ungdomen, ifrade gumman och utbytte derpå en blick med kuskén, som hade till hälften vändt sig om, liksom ville han läsa en bekräftelse på sin åsigt från dennes läppar. Derpå fortsatte hon: Gör mig till viljes, fröken Doris, och låt oss icke fara dit i dag, ty nu är det hans tid.

— Då han går omkring som en ande?

— Naturligtvis!

— Nå, så mycket bättre! Kusk, kör ni tryggt in i Streitwald, jag skulle gerna vilja göra bekantskap med den hemlighetsfulle gubben. Jägmästaren gjorde äfven några anspelningar om honom, så att jag önskar verkligen att vi kunde träffa honom!

Oaktadt hushållerskan uppbjöd hela sin öfvertalningskonst för att afstyra den unga flickans förehaftande, lyckades det dock icke.

Efter några minuter rörde vagnen sig åter framåt på väg till det lilla skogshuset. På kuskens ängsliga min och hans blickar som vände sig än till höger, än till venster, kunde Doris märka, att mannen var hemsk till mods.

De båda fruntimren talade sedan några minuter icke ett ord, hushållerskan af fruktan och Doris af hänsyn till gummans vidskepliga tro.

Plötsligt utstötte gumman ett skrik af förundran och förskräckelse.

Hon blef likblek och stirrade bort på en sidoväg.

— Der, — der står han! utstötte hon halfhögt och gjorde korstecknet. Doris såg åt det betecknade stället.

Der stod en visserligen egendomlig uppenbarelse. Att döma af det yttre måste det vara en gammal man, ty snöhvitt, lockigt hår låg ned på hans skuldror, och hans skägg visade äfven en snövit färg. Men dock kunde denna man icke vara någon gubbe. Frisk och sund hy utmärkte hans ansigte, och ur hans ögon lyste en tjugooåringars liflighet.

En något luggsliten, grå jagtrock omslöt hans robusta gestalt under det den taggiga huden af en igelkott hade blifvit förvandlad till hufvudbetäckning. Ben och fötter voro beklädda med höga, mörkbruna läderstöflar. Oaktadt den egendomliga mössans litenhet var den dock prydd med en fjäder och förlånade derigenom mannens utseende något sökt, något egendomligt.

Krischan lade handen öfver ögonen för att bättre kunna se.

I hans ansigte målade sig öfverraskning, sedan han igenkänd flickans ansigtsdrag. Raskt gick han fram till vagnen,

hvars kusk ovilkorligen stannat vid anblicken af den vilde jägaren.

Doris hade väntat, att den dystre mannen skulle gifva sitt misshag luft i ord. Men ingenting dylikt. Höfligt och artigt steg han fram till vagnen och helsade.

— Ser jag rätt, så är det ett besök ifrån jägmästarens, sade han, idet han direkt vände sig till Doris.

— Mitt namn är Doris Friedenau, sade denna.

— Friedenau, — Friedenau? upprepade gubbens läppar, under det hans ögon tycktes läsa i talarinnans drag. Hm, — besynnerligt!

Han teg och sänkte hufvudet, liksom om han öfverlade.

Doris återvann sitt lugn, sedan hon blickat mannen i ansigtet, ja det roade henne till och med att skämta med honom.

— Ni tror mig visst icke, min herre? frågade hon, och rigtade skälmskt sina ögon på gubben. Jag kan aflägga min ed derpå!

De sista orden hade hon uttalat med teatralisk pathos.

— Och om ni tio gånger svure eden, skulle jag icke tro, att ni heter Doris Friedenau.

Nu var det Doris' tur att förvånas.

— Icke, — hvarför icke?

Det tycktes blifva svårt för den gamle att gifva svar på denna fråga.

— Det kan jag endast säga er mellan fyra ögon!

— Så gör det! utbrast Doris glad. Hvar skulle ni väl annars kunna gifva mig svar, än i ert förtrollande slott. Skönt, präktigt! Nu har jag icke blott sett den vilde jägaren i Streitwald, utan får kanske äfven hafva nöjet att intränga i hans hem.

Krischan blef orolig. Dessa ord hade han icke väntat. Hvilket annat väsen som helst, som hade kallat honom den vilde jägaren, skulle fått ett temligen skarpt svar. Kusken och den gamla hushållerskan sågo ängsliga på den unga flickan, som enligt deras mening på ett så okörsvarligt sätt framkallade den fruktades vrede. Men båda hade misstagit sig.

— Om ni vill göra mig den äran att besöka mitt anspråklösa hem, så skall det glädja mig.

Ur dessa ord klingade en viss undergifvenhet, som gjorde den unga flickans ledsagare uppmärksamma.

— Ja, jag vill besöka er, sade Doris, utan att akta på den gamla hushållerskans blickar.

— Men om jägmästaren —

Vidare hann gumman icke i sin invändning.

— Här har er herr jägmästare ingenting att befälla, här är jag herre. Och om fröken vill besöka mig, så står det henne

fritt, förklarade Krischan. Talarens ovänliga blick kom hushållerskan att tiga.

— Ja, jag vill det min herre! sade Doris.

— Godt. Så låt vagnen fara uppåt vägen ännu fem minuter och stanna framför mitt trolslott, som ni nyss behagade kalla mitt hem, ty med hänsyn till er fot kan ni väl icke gå den korta vägen öfver Torstenson-eket.

— Ni vet, att jag har en sårad fot? frågade Doris förundrad.

— Som ni hör af mina ord, — ja. Jag vet äfven, huru ni har fått den, och att min granne behandlade er. Men det är bisaker! Kör nu, Johan!

Åter helsade den besynnerlige mannen med utsökt höflighet och ilade derpå nedför sluttningen vid sidan om vägen och försvann i småskogen.

Under det vagnen långsamt rullade fram på den ojemna vägen, uppbjöd den gamla hushållerskan all sin vältalighet för att komma Doris att afstå från sitt förehafvande, men denna lät icke förmå sig dertill.

Till icke ringa förvåning för de ankommande funno de gubben redan i dörren. Han öppnade sjelf vagnsdörren och hjälpte Doris att stiga ur.

Martha ville pligttroget följa med, men en afvisande blick ur gubbens ögon höll henne qvar på sin plats.

— Låt kusken en timmas tid köra er omkring i Streitwald, det faller nog icke förr fröken in att lemna min stilla boning. Eller behagar ni bestämma annorlunda?

— Nej, nej, svarade denna. Ju längre, desto bättre!
Doris trädde in.

Dörren stängdes och strax derpå hade Doris genom närmaste buskage undandragit sig de väntades blickar.

Kusken satte sina hästar åter i gång.

När Doris hade passerat igenom den inre omhågnaden, erbjöd sig för henne en öfverraskande anblick.

Det gamla, halförfallna boningshuset kunde endast vid första anblicken anses som vanvårdadt. Doris skarpa öga förstod att detta utseende endast var skenbart, ty öfverallt visade sig egarens vårdande och bättrande hand. Alla anordningar framför huset, rabatterna, gångarne, blommorna och buskarne förrådade att en sorgfällig hand vårdade dem.

Och det inre af huset.

Doris var förvånad öfver dess inredning. Salongen hade icke kunnat vara bättre inredd hos en rik köpman ock icke bättre utstyrd än detta emottagningsrum var.

Krischan tycktes läsa i den besökandes ögon.

— Ni förundrar er öfver inredningen här, icke sant?

— Jo visst, min herre! Efter de skildringar, som man gjort mig öfver er, kunde jag icke vänta mig något dylikt.

— Ja, ja, yttersidan! sade Krischan med ett halft hänfullt, halft gäckande leende. Dömma icke de flesta menniskor efter den? Hvarför skulle jag taga dem ur deras villfarelse? Hos dem gäller rocken mera än den person som bär densamma!... Men hvartill dessa betraktelser?... Först får jag helsa er välkommen, nådig fröken.

Doris såg förundrad på talaren.

Denne höll ut blicken och smålog.

— Man säger ju om mig, — och det har ni nog också hört, — att jag är allvetande, att jag står i förbund med djefvulen och dylika vackra saker. Som en sådan bör jag ju veta, att namnet Doris Friedenau endast är ett antaget namn. Ni står på allt för hög bildningsgrad för att kunna dela de enfaldiga menniskornas mening och därför säger jag er: jag känner er herr fader, nådig fröken!

Ett skrik undslapp den unga flickans strupe.

— Blif icke förskräckt, nådig fröken, för det, jag är medveten om er hemlighet. Inför världen skall ni för mig städse få bära det borgerliga namnet Doris Friedenau, men när vi tala mellan fyra ögon är ni för mig fröken Erna von Falkenberg.

Den tilltalade såg förskräckt på honom, liksom fruktade hon att man kunde lyssna på samtalet.

— Vi äro allena, förklarade Krischan lugnande. Men nu till saken. Er herr fader var här! Jag har gjort mig möda att få träffa honom, ty jag har mycket att säga honom, mera än han kanske tänker.

— Hur vet ni, att min fader var här?

— Jag såg honom?

— Ni?

— Ja.

— Hur var det möjligt?

— För er behöfver jag icke hafva någon hemlighet. Det är till och med kanske bra, att ni får veta den. Hör på!

Den gamle gjorde en inbjudande rörelse och Doris satte sig.

— Ni vet, att det finnes ett gammalt och ett nytt slott Falkenberg?

Den tilltalade nickade instämmande.

— Innan det gamla slottet Falkenberg gick upp i lågor och blef en ruin, kunde man på dess yttre förstå, att den ursprungliga byggnaden måste hafva varit många århundraden gammal. I dåvarande rättslöshetens tider måste man för händelse af en belägring hafva hemliga säkerhetsutgångar. En sådan finnes.

Från Falkenberg leder en murad stengång till den stora grottan och vänder här mot Prittwitzska skogshuset. Möjligtvis har man först i senare tider anlagt den underjordiska gången till skogshuset, ty den är hvad byggnadssättet beträffar, annorlunda inrättad. Här ifrån mitt hus leder en sidogång till den underjordiska gången. Jag har några gånger i mitt lif begagnat den, hvarje gång i afgörande ögonblick.

Doris blef allvarsam.

— Den dagen, då herr Eckbert von Prittwitz hade blifvit begrafven i sina fäders grift, hörde jag buller i gången.

— Här? frågade Doris.

— Ja, nådig fröken. Såväl dag som natt herskar det i mitt lilla hus och dess omgifning en dödstylnad. Sådana stunder märker jag det ringaste buller. Så var det äfven den aftonen.

— Jag skyndade ned i gången, öppnade den till hufvudgången ledande dörren och varseblef ljus i riktning mot slottet. Rädsla känner jag icke. Strax skyndar jag framåt i gången och såg här till min icke ringa förvåning samma man, som efter för mig gjorda beskrifningar skulle bo i skogshuset. Det var han. Jag kunde obehindradt betrakta honom, när han gick genom gångarne och trängde fram ända till grafhvalfvet.

Doris darrade.

Hennes far hade icke för henne talat ett ord om det förefallna.

— Först hade jag endast varit nyfiken, hvem den obekante kunde vara, men då jag eftertänkte, hvad som kunde hafva föranlåtit främlingen att smyga sig in hit, blef jag plötsligen förfärad. Ljuset föll på hans ansigte och jag såg — herr von Falkenberg. Strax derpå hörde jag ett brakande, som om locket af en likkista hade i grafhvalfvet blifvit aflytdadt. Mitt utvalda gömställe hindrade mig att sjelf bevittna, hvad som försiggick, och besynnerligt nog fann jag heller icke mod, att lemna platsen. Endast så mycket kunde jag oaktadt mörkret iakttaga, att en gestalt rusade uppför trappan. Derpå blef det rörelse. Jag såg er herr far ila genom gångarne, och jag ämnade redan gifva mig tillkänna för honom, när jag åter hörde buller, och strax derpå strålade ett starkt ljussken i gångarne. Ingelfingen hade jemte Agnes från arrendatorshuset och den gamle Jakob från slottet kommit dit. Strax derpå uppstod ett skrikande, en brottning och en kamp. Derpå stängdes dörrarne. Jag kunde tydligt höra huru nyckeln vreds om i det gamla rostiga låset. Skulle jag stanna och låta stänga in mig här? Denna tanke kom öfver mig. Det fick icke ske. Knappt hade jag beslutat detta, så ilade jag tillbaka till den underjordiska gången och begaf mig

till dörren, som tillsluter mitt hus. Jag väntade och väntade, men det dröjde ännu länge, innan herr von Falkenberg vände tillbaka. Jag hade gått in i min gång och drog dörren till så mycket, att endast en liten springa blef öfrig för mig att se igenom. Steg bördes på afstånd. De härrörde från en man. Straxt derpå syntes han. Hans ansigte var dödsblekt, och i hans ögon brann en hemsk eld. I nästa ögonblick var han försvunnen.

— Fick ni veta, hvad som hade händt?

— Nej.

— Ni efterforskade det icke?

— Nej.

— Hvarför icke?

— Jag fick andra morgonen af Agnes mun veta, hvad som hade förefallit.

— Och? frågade Doris med spänning, när talaren ett ögonblick gjorde ett uppehåll i sin berättelse.

— Lätom oss icke tala derom, nådig fröken.

— Jo, ni måste säga mig allt!

Gubben öfverlade ett ögonblick, vaggade derpå hufvudet mellan skuldrorna och fortfor:

— Jag tror, nådig fröken, att det af er herr fader upplefvade står i samband med sorgedramat på Falkenberg. Ni känner väl till det?

Doris ryckte till. År efter år hade hennes fader lofvat att afslöja den olyckliga hemlighet, som hvilade öfver hans lif, men alltjemt hade han uppskjutit tiden härför, då hon skulle få full klarhet. Nu kunde hon kanske af den pratsamme gubben få veta, hvad hon så gerna ville veta.

— Min far har visserligen gjort många antydningar, men ännu vet jag icke hela sammanhanget.

En rodnad jagade öfver hennes vackra ansigte, ty hon blygdes, att hafva tillgripet en nödlögn.

Krischan hade icke märkt det. Nog grodde inom honom tvifvel, huruvida han gjorde rätt att för flickan berätta alla de saker, som på sin tid hade tilldragit sig på det gamla slottet Falkenberg, men Doris enträgenhet besegrade blott för lätt alla betänkligheter.

— Ni har obestriddigen rätt att få veta allt jag kan märka, att er ädle herr fader har för er förteगत saker, som ni egentligen måste veta.

— Ni måste säga mig allt, bad Doris, ty den förbannelse, som hvilar öfver min faders lif, måste undanrödjas. Han hade också kommit hit med den fasta föresatsen att anställa efterforskningar och taga reda på sanningen.

— Hvarför kom han icke till mig?

Doris såg förundrad på gubben. Hon visste icke, hvad hon skulle gifva honom för svar.

— Ah, det är ju rätt. Hur kunde han veta, att den, som han då kände under ett helt annat namn, nu lefver här. Hm! . . .

— O, berätta, bad Doris.

— Godt, må ske då, sade han slutligen. Jag vill börja, annars kunde modet dertill svika mig.

Doris vågade icke göra någon invändning, för att icke ännu en gång göra gubben vankelmodig. Hennes hjerta klappade med stormande slag, och hennes ögon häftades väntansfullt på gubbens läppar.

Ännu en gång för gubben med båda händerna öfver ansigtet, derpå rätade han upp sig och började:

— Det lär väl nu vara tjugo år sedan, som det förfärliga sorgedramat begynte derborta på Falkenberg. Tjugo år? . . . Hm! . . . Det kanhända är ett år mindre, men det gör ingenting till saken!

Doris hade knäppt samman händerna för att inför den talande dölja, huru hennes fingrar darrade. Hon vågade icke yttra ett ord. Hon kände med sig, att hon hade kommit till en vändpunkt i sitt lif, som skulle för henne sprida ett ljus öfver hennes fars hemlighet.

— Alltså vid den tiden, fortfor Krischan, passerade den fasliga historien. Vid den tiden talade man icke om någonting annat, och likväl —

Krischan föreföll ett ögonblick i djupt begrundande. Derpå fortsatte han: Ja, då lefde de ännu båda. Ah, släkten Falkenberg hade visst icke kunnat dö ut, om icke den der olyckliga natten hade varit. Falkenbergarne räkna sina anor ända från Karl den stores tid, och, hvad historien berättar om dem, består i hjälte-dater och handlingar som aldrig hafva satt någon fläck på släktens vapensköld.

Doris satt orolig med spänd uppmärksamhet.

— Falkenberg tillhörde på den tiden herr Wolf von Falkenberg, alltså er farbror nådig fröken. Han var majoratsherre, och en stor del af falkenbergska besittningarna tillhörde honom, medan er fader måste åtnöja sig med endast de egendomar, som icke tillhörde fideikommisset. Herr Wolf von Falkenberg hade upplefvat en vildt utsväfvande ungdom. Sjukdomar af alla slag hade gjort honom gammal i förtid, och hans venstra ben släpade något efter honom. Han sjelf påstod att det hade blifvit förlamadt vid ett slaganfall. Några få år, innan sorgedramat på Falkenberg utspelades, kom plötsligt en ung man till slottet. Vi måste kalla honom Bernhard von Ingelfingen, oaktadt vi alla i slottet sade oss, att han alldeles icke var någon tysk. Han talade vårt

modersmål som en man hvilken lärt det af böcker, medan han kunde tala franska flytande. Äfven hans yttre förrådde en fransman. Efter några veckor uppförde han sig som herre i huset, och betjenterna sade, att han hade kallat slottsherrn »far». Huru det kom sig, vet jag icke, men så mycket är visst, att efter förlöppet af ett fjerdedels år visste ingen annat, än att han var en verklig son till herr Wolf von Falkenberg, och att fadren med landsherrns medgifvande köpt honom detta namn.

— Och denne herr Ingelfingen är densamma, som under detta namn nu lefver på det nya slottet Falkenberg?

— Just densamme.

— Han erhöll af fideikommissarien sina regelbundna månads-pengar samt äfven ett litet gods i Hostein, som herr Wolf von Falkenberg köpte åt honom. Emellanåt uppehöll han sig på densamma, men alltjemt vände han tillbaka till Falkenberg. Er herr fader Horst von Falkenberg, lefde på spänd fot med herr von Ingelfingen. Båda visade hvarandra endast de nödvändigaste höflighetsbetygelser. Och det var icke underligt! Herr von Ingelfingen visade redan då en bakslug, misstrogen karakter, medan herr Horst von Falkenberg var hos gammal och ung känd för sin vänlighet. Om redan genom herr von Ingelfingens ankomst hade grumlat förhållandet mellan de båda bröderna, så uppstod det till och med fiendskap, när olycksqvinnan höll sitt intåg i slottet.

— En olycksqvinna? frågade Doris.

— Ja en olycksqvinna i detta ords sanna betydelse.

— Hvem var det?

— Jägmästarens fru!

— Det förstår jag icke.

— Det tror jag nog, tillade gubben med en smärtsam suck, ty det är saker, som ni icke kan hafva någon aning om.

— Berätta, berätta! bad Doris.

— Den dåvarande furstens fru var ursprungligen densamma, som jag hade älskat i min ungdom. Hon blef mig otrogen och gifte sig med fursten, emedan denne kunde erbjuda henne en ställning i lifvet, under det jag vid den tiden ännu var fattig. Hon var mycket vacker men lika så lättsinnig och karaktärlös. Fursten fick därför sin lön, för det han hade lockat till sig den vackra Lora von Isenbrunn. Hon blef — förlåt nådig fröken men jag kan icke uttrycka mig annorlunda — en lång tid fideikommissariens mätress. Doris drog en djup suck.

— I slottet visste vi det alla, och de flesta beklagade fursten, som älskade sin hustru med glödande kärlek, blott jag kunde icke beklaga honom. Men det är privatsaker. Eder far gjorde sin bror föreställningar öfver förhållandet. Det kom till

gräl och fiendskap, ända tills fideikommissarien slutligen gaf efter och jagade bort den vilda Lora. Hon vände tillbaka till sin man, och denne tog åter emot henne, oakadt hennes brottslighet. Det skedda tycktes hafva gripit fideikommissarien hårdt. Han lemnade slottet under några år och begaf sig ut på resor. Under tiden hade er herr fader sett sig om bland landets döttrar och äfven funnit ett väsen, som i sig förenade alla hjerteegenskaper för att göra en man lycklig —

Doris hade lutat hufvudet fram och lyssnade med återhållen andedrägt till berättarens ord.

— Denne tillhörde en engelsk familj, men som sedan årtionden bodde i Tyskland. Familjens namn har fallit ur mitt minne.

— Min fader gifte sig således med en engelska.

— Ja, vet ni då icke det?

Doris ville just förklara för gubben, att hon icke hade haft någon aning om, det hon fått höra; då det föll henne in, att hon genom ett sådant erkännande kanske skulle bringa gubben att tiga. Hon tvekade därför icke, hvad svar hon borde gifva.

— Jag har alltid antagit, att min moder var en tyska, min far talade åtminstone aldrig derom, att hon var en utländska.

— Han har väl haft sina skäl dertill. Men vidare! Jag sade, att er fru moder besatt alla hjerteegenskaper för att göra en man lycklig. Det är visserligen sanning —

Gubben försjönk i ett stunt eftersinnande och skakade flera gånger på hufvudet.

— O, tala, ni bara, bäste Krischan! Det kan icke såra mig.

— Verkligen?

— Nej.

— Nå, må vara, då skall jag säga det. Er fru moders far var mycket stolt. Jag tror han tillhörde en engelsk eller skottsk adlig familj, men bestämdt vet jag det icke. Kortligen, er herr fader förde sin sköna, utvalda brud med sig till Falkenberg och föreställde henne inför sin ifrån resorna återkomne broder. Han hade väntat, att denne skulle varit ond på honom för de förebråelser, han gjort honom, men häri hade han misstagit sig. Wolf von Falkenberg helsade sin svägerska icke blott med alla de hedersbetygelser, som hans stånd ålade honom, utan han kallade henne endast sin kära svägerska och förklarade henne, att hon en gång skulle blifva hans arfvinge. Han hade beslutit att aldrig gifva sig. Brölloppet blef firadt med all pomp och ståt, och det tycktes, som om lyckan, friden och lugnet hade dragit in i slottet Falkenbergs salar!

Talaren hade under denna berättelse blifvit varm. Han torkade svetten af pannan.

Hans ähörarinneas ögon strålade, ty för första gången hörde hon, af en obekants mun, sin familjs öde berättas i sammanhang.

— Då inträffade olyckan, fortfar Krischan efter en kort paus.

— På hvad sätt då?

— Hör på! Det hade väl förflutit omkring ett halft år efter er herr faders förmålning, då en vacker dag en resvagn stannade på slottsgården och en dam steg ur. Hon bar svart klädning och en svart slöja, så att ingen kunde se hennes ansigte. Sedan hon erfarit hvar fideikommissariens bostad var belägen begaf hon sig dit. Resvagnen for åstad och den hemlighetsfulla damen stannade kvar. Man slog sina hufvuden tillsammans, man pratade om allehanda besynnerliga saker, men dervid blef det tillsvidare. Ingen kunde förklara, hvad det egentligen var för förhållande med den så plötsligt ankomna damen!

— Man kände icke hennes namn?

— Nej!

— Men hon måste dock haft betjening, och inför denna hade hon väl något namn?

— Visserligen. De tjenstflickor, som blefvo henne anvisade, titulerade henne helt enkelt »nådig fröken». Jag ensam visste, huru hon hette.

— Ni?

— Ja!

— Huru kom det sig?

— En dag hade jag göromål i skogen. Jag hade företagit mätningar i närheten af bron öfver klyftan, då jag hörde er farbrors högljudda röst. Utan att egentligen hafva någon grund till min handling, stannade jag och dolde mig bakom en stor ek för den vredgades blickar.

— »Hvad vill du? . . . Du är blott en underordnad dansös, som jag har dragit upp ur eländet till en för en människa värdig tillvaro. Jag har gifvit dig tusenden, och dock plågar du mig på det oförsvarligaste sätt! . . . Du måste bort ifrån Falkenberg!» Dessa ord rigtade er onkel till ett kvinligt väsen, ty strax derpå hörde jag den nådiga frökens röst:

— Och jag går icke åter bort. Du har lofvat mig äktenskap, och jag har i mina händer skriftligt erkännande derpå. Jag håller fast vid, att du skall uppfylla dina förpligtelser, så mycket mera som du vet —

— Vidare kom icke den talande damen, fortsatte Krischan. Han hade, som jag tror, lagt handen på hennes mun; men hon gjorde sig åter lös och skrek så högt, att man hade knunnat höra

det på en quarters mils afstånd: Du är en eländig förrädare, Wolf von Falkenberg! Mig har du störtat i olyckan, och nu vill du neka ditt barn ett hederligt namn? Fy, skäm ut dig, om du kan skämmas!

— Jag har sört för, att ditt barn får ett hederligt namn. I hofmarskalksambetet hos storhertigen är urkunden redan i ordning och ligger till förfogande. Skulle himlen skänka dig en son, skall han blifva kallad Erwin von Tannenburg, i andra fallet skall urkunden ifyllas med namnet Inga von Tannenburg.

— Ur damens bröst trängde ett undertryckt skrik. Eländige, utropade hon, nu känner jag dig i all din falskhet. Du vill icke hålla ett gifvet ord. Du vill kasta mig och mitt barn rätts- och skyddslösa ut i världen. —

— Håll! utbrast er farbror i detta ögonblick. Jag har ordnat allt med min notarie. Barnet får, om det blifver vid lif, en lifränta, liksom äfven du!

— Det vill jag icke, utropade hon med en röst, som hördes vida omkring.

— Hvarför icke? invände han.

— Du har lofvat mig äktenskap, och du måste inlösa ditt ord, annars, vid Gud i himlen uppträder jag inför hela världen och berättar, huru du handlat emot mig!

— En pinsam tystnad följde på dessa ord. Jag kunde icke längre stanna kvar i mitt gömställe, ty med den hemska tystnaden blef det mig ängsligt till mods. Jag gick in i närmaste buskage och gaf akt på de båda. Er farbror stod upprätt framför damen. Hans ögon tycktes vilja tränga ut ur sina hålor, hans händer knöto sig, och omkring hans mun ryckte den uppflammande vreden.

— Du skall icke göra det, framstötte han. Äfven jag svär dig, att om du på vanvettigt sätt låter din lidelse få fria tyglar, skall jag göra dig oskadlig. En giftig huggorm måste man krossa hufvudet på, om den vill bitas!

— Wolf, utropade hon förskräckt. Är du ännu den samme Wolf von Falkenberg, som svor mig evig kärlek och tro, som stod inför mig som en bedjande gosse och besvor mig tusende gånger, att han skulle göra mig till herrskarinna på Falkenberg.

— Lögnerska! utropade han plötsligt. Det som du nu sade, är en uppfinning af dig! Det var du, som med dina konster och förförelser drog mig in i ditt nät, tills du hade mig på den punkt, som du hade beräknat.

— Menedare!

— Ordet skar tonlöst genom luften och ändå var det ett förtviflans skrik, ty hon rätade upp sig högt och trädde med lidelsefullt blixtrande ögon inför er farbror.

— Vill du inlösa ditt ord och upphöja mig till din maka?
utropade hon med teatralisk pathos.

— Jag har icke gifvit dig något ord, följaktligen kan jag icke inlösa något, icke en gång, om jag vore så förbländad att som friherre von Falkenberg nedstiga från min höjd för att äkta dig, Karoline Lehmann, eller, som ditt teaternamn lyder, Lilli Lenné; jag skulle aldrig kunna göra det.

— Hvarför icke? skrek hon åter.

— Emedan lagen förbjuder mig! utropade han med darrande röst.

— Lagen? Hvem kan hindra dig att gifta dig?

— Ännu en gång säger jag dig det: det är lagarne!

— Derpå blef hans röst mera lågmäld. Han såg sig skyggt omkring, liksom om han fruktade att någon lyssnade. Han fattade henne vid handen, drog henne fram till bron öfver klyftan och sade derpå: Jag vill, ja, jag måste tillstå för dig, — jag är gift, min hustru och min son lefva!

— Du framstötte hon i vansiunig smärta.

— Ja jag! svarade han.

— Ett ögonblick stirrade hon som en sinnesfrånvarande mot marken, men derpå slog hon en knyck på nacken, hennes hemska blick hvilade på er onkel och i nästa ögonblick drog hon honom till kanten af klyftan. Förtviflan måste hafva ökat hennes krafter, ty herr Wolf von Falkenberg förmådde icke göra motstånd. Jag visste, hvad som förestod honom, men derpå hörde jag huru hon skrek: Du dör med mig och mitt barn! Jag genombröt buskaget, rusade fram mot bråddjupet och skulle säkert hafva kommit i rätt tid för att hindra en olycka, men min fot blef hängande i en rot, jag snubblade och föll omkull, och samtidigt försvunno de båda för mina blickar. Den vansinnigas kraft hade segrat.

Med spänning hade Doris lyssnat till gubbens berättelse.

— Vidare, — vidare! uppmanade hon med darrande röst.

— Icke i dag, förklarade han, i det han reste sig upp och torkade svetten af pannan. I morgon skall jag berätta mera för eder. Ni måste nu fara, er vagn har redan en kvarts timma hållit vid porten.

— Hur kan ni veta det, när man ju från er bostad icke kan se öfver den närmaste häcken?

— Se i denna spegel, den står i förbindelse med en spegel i öfre våningen af mitt hus och återgifver den af den andra spegeln uppfångade bilden.

Doris ryckte till, när hon riktade sina ögon på det blanka glaset, ty här såg hon helt tydligt vagnen, som fört henne hit.

Hon försökte förmå gubben att berätta vidare, men denne afböjde det bestämdt.

Efter några minuters förlopp steg Doris, som hon hette inför sin omgivning, upp i vagnen för att fara tillbaka till jägmästarens bostad.

TOLFTE KAPITLET.

Sorgedramat på Falkenberg.

Doris, såsom vi tills vidare vilja kalla Erna von Falkenberg, var så upprörd af gubbens berättelse, att hon icke för jägmästaren kunde dölja förändringen i sitt väsen.

Jägmästaren blickade frågande på det rodnande ansigtet.

— Hvar har ni varit? frågade han den ankomna, i det hans panna lade sig i djupa veck.

— Borta i Streitwald.

— Hos honom?

— Ja, hos den vilde jägaren.

— I hans bostad?

— Ja visst, herr jägmästare!

Denne drog en djup suck och sade derpå: Jag kunde tänka mig det. Huru kom det sig? Berätta mig allt!

Obesväradt meddelade Doris honom, huru hon hade sammanträffat med Krischan, hur hon hade skämtat med honom samt till och med kallat honom den vilde jägaren, huru han derpå hade inbjudit henne till ett besök, och att hon hade stannat hos honom mera än en timma.

— Fröken Doris, låt mig varna er, bad jägmästaren. Krischan är en farlig människa. Han drar ingen in i sitt förtroende, om han icke dermed har bestämda afsigter. Det är mig ganska oangenämt, att ni har träffat samman med honom.

— Men hvarför då, invände Doris.

— Jag säger er, han är en egennyttig och farlig människa.

— Det såg han icke ut till, tvärtom tycktes mannen vara en oförarglig natur, men som genom hårda slag af ödet och genom missräkningar är något förbittrad.

— Icke något, fröken Doris, ty Krischan är allt igenom förbittrad. Han hatar människorna och gläder sig i tysthet, om han kan anstifta rätt mycken olycka.

Doris skakade misstroget på hufvudet.

— Ni är väl en fiende till honom?

Öfver jägmästarens ansigte flög vredens rodnad.

— Hvem är väl vän med denne Krischan? Hela världen hatar honom, hög och låg. Och om man än från mångt håll icke hatar honom, så kan man åtminstone icke tåla honom. Hans högfärdiga, uppbrusande väsen stöter alla mot honom vänligt sinnade för hufvudet. I det lilla stycke skog som hans höghet prinsen af Hochberg har öfverlemnadt åt hans förvaltning, gör han och låter, som om han sjelf vore egare. Vē oss grannar, om vi, utan att vilja det, råka en gång öfverskrida Streitwalds gränser, eller annars göra något, som icke behagar honom.

— Mig kom han mycket vänligt tillmötes.

— Då har han alltid en räf bakom örat. Akta er, fröken Doris! Jag måste varna er. Äfven er herr fader skall, när han kommer tillbaka, säga er detsamma.

Doris hade redan ett svar på tungan. Hon ville säga jägmästaren, att Krischan var baktalad, då det föll henne i minnet att Krischan sjelf hade sagt henne, att forsterns eller nuvarande jägmästarens fru hade en gång varit hans fästmö. Hon kom således icke med orätt på den tanken, att detta var grunden för motviljan från forsterns sida.

I detta ögonblick blef denne kallad derifrån.

Doris begaf sig till sitt rum och lät det hon hört ännu en gång passera igenom hennes upprörda inre. Slutligen sprang hon upp.

— O, hvarför har han icke sagt mig allt, allt. Hvarför afbröt han sina meddelanden! Klarhet, klarhet måste jag hafva. O, min käre, gode fader! Huru svårt du måste lida under olyckan! Säkert kan jag af den gamle enslingens mun få veta mitt lifs och min faders gåta. Han har ännu icke meddelat mig allt. I morgon, — i morgon vill han berätta det öfriga. O, hvarför har tiden bly i sina vingar!

Den öfriga tiden af dagen tillbragte Doris liksom i en dröm. Alltjemt uppdöko de gestalter för henne, som gubben hade framtrullat för hennes själ, om hvilka han hade berättat henne enskildheter. Aftonen kom och lade sig med högtidlig stillhet öfver jägmästarbostället men åt den upprörda flickan medförde den ingen ro, ingen frid. Orolig vandrade Doris fram och åter i sitt rum, tills stjernorna visade sig på himlen. Och till och med då, när hon uppsökte sin hvilobädd, vill ännu ingen sömn tillsluta hennes trötta ögonlock.

— Hvem var min mor? . . . Hvilken förfärlig hemlighet har gjort, att min far måste öfvergifva hem, vänner, anseende, ära och allt?

Det var de tankar, som plågade henne och som alltjemt återkommo. Slutligen tog drömguden henne i sitt våld. Hon insomnade.

Hvilka förvirrade bilder föresväfvade henne i sömnen?

Hennes bröst höjde och sänkte sig våldsamt. Emellanåt trängde en djup suck öfver hennes läppar.

Doris såg sig leka vid stranden af en stor flod. Hon jagade de brokiga fjärlarne och aflägsnade sig allt mer och mer från det lilla huset, som låg vid flodens krökning. Der uppdöko en mans stora, vackra och kärleksfulla ögon för henne. Hon hörde hans smekande röst och kände sig tagen på hans armar och kände den glödande kyssen på sina läppar, och upplefde i minnet ännu en gång, huru denne man tryckte henne till sitt hjerta och med henne ilade derifrån. Liksom då detta skedde i verkligheten, klingade i hennes öron: Erna, Erna, mitt barn, hvar är du? . . . Och klangen af denna röst — var icke den hennes moders? . . . Mannen stormade vidare bort med henne. Åter trängde ett förtvifladt skri från ett dödligt marteradt modershjerta till hennes öra, hon ville ropa, skrika, men ett osynligt våld höll hennes tunga.

Plötsligt hade allt försvunnit. Hon vaknade och såg månskenet, som tittade in genom fönstret. Hon reste sig raskt upp i sängen och såg sig ängsligt omkring i rummet.

— Hvad var det för en dröm? hviskade hennes läppar. Var detta allt händelser från min barndom? Hörde jag icke min mors röst? . . . Var det icke min fars ögon, som jag såg i drömmen? . . . En herrlig, en vacker dröm! —

Hon knäppte samman händerna, som ett fromt barn, till bön.

— Det var du, o, allsmäktige Gud! — Du ville för mig upprulla en del af mitt lifs historia. Ja, ja, nu förstår jag din godhet. — Och, hur är det för mig? — Har jag icke äfven upplefvat allt detta? — O, det faller som fjäll från mina ögon . . . Allt, allt är sanning! — Ja, det var min far, som en gång hemtade mig vid stranden. — Hvar var det? — Hvarföre gjorde han det? — Och min mor? — Hvem var hon? — Hvar är hon? —

Doris dolde sitt lilla vackra hufvud åter i kuddarne och tänkte efter, men hon förmådde icke få klarhet i, huruvida den nu upplefda drömmen öfverensstämde med de verkliga händelserna.

Dröm och verklighet blandade sig med hvarandra och småningom gled hon åter in i drömmarnes rike med deras älskliga bilder.

Solstrålarne hade redan för länge sedan trängt in i Doris sofrum denna höstmorgon, utan att hon vaknat. Först när en af de skarpaste strålarne träffade hennes öga, vaknade hon.

En glad känsla genombäfvade henne, ty Krischans bild stod strax för henne; han hade den föregående dagen lofvat att lemna henne vidare afslöjanden angående hennes faders öde. Nu var den tiden kommen. Raskt klädde hon sig och begaf sig till jägmästarebostaden för att der intaga sitt kaffe.

Till sin glädje hörde hon att jägmästaren redan var utgången.

Som vanligt företog hon äfven i dag sin morgonpromenad. Men icke som annars rigtade hon sina steg till den närbelägna parken, utan så raskt hon kunde, skyndade hon till Streitwald och efter en kvarts timmas gång stod hon åter vid trädgårdsporten framför Krischans bostad.

Hon drog i klockan.

Strax derpå visade sig den man, för hvilken jägmästaren så enträget hade varnat henne.

Hon helsade honom på sitt otvungna, lifliga sätt och lät sin skarpa, mönstrande blick hvila på honom.

Omkring gubbens munvinkel lekte ett hänfullt leende.

— Jag kunde tänka mig det, sade han derpå och drog sina buskiga ögonbryn uppåt, samt bekräftade sina ord med en nickning.

Doris förstod icke den dunkla antydningen.

— Icke sannt, tillade han skrattande, ni sade igår till jägmästaren, att ni varit hos mig, nådig fröken!

— Ja.

— Och då har herr Briyckner naturligtvis skildrat mig som en elak, nedrig människa.

— Men, herr Krischan!

— Inga undanflykter, nådig fröken. Jag läste det i edra betraktande blickar, att det så är. Men icke ett ord vidare derom. Bakom er höga panna sitter förstånd och bildning, som ingendera låta inbilla sig dylika förutfattade meningar. Ni har sjelf hört, att jag är en vän till er far, om denne än icke vet det, och en sådan man tilltror ni väl icke, hvad man hviskar till er om honom. Men hvartill dessa ord. Kom med till mitt förtrollade slott, der kunna vi bättre samtala än här.

Båda begåfvo sig till Krischans lilla hus.

Till sin icke ringa förvåning såg Doris ett med hvit duk belagdt bord i midten af rummet och derpå en enkel men likväl utsökt frukost.

— Vill ni hålla till godo och spisa i mitt hem, så kunna vi under tiden samtala.

Doris följde inbjudningen och satte sig ned vid bordet.

Allt var prydligt, nått och renligt. Doris skarpa blick observerade äfven den minsta småsak.

En obestämd känsla sade henne att Krischan icke sjelf hade ombesörjt arrangementerna på bordet, utan att ett qvinligt väsen måste hafva arbetat här.

På gubbens uppmaning tog Doris tappert för sig och njöt äfven ett glas vin, som gubben enligt hvad han uppgaf förstod att bereda förträffligt.

— Ert bord är mycket trefligt anordnat, började Doris efter en stund samtalet. Hvem sköter ert hushåll? Ni tyckes hafva en dugtig och kunnig hushållerska.

Krischan reste sig plötsligt och ilade ut ur rummet, liksom om han hade glömt något. Doris skakade på hufvudet.

Hon mönstrade allt som fanns der, men kunde icke upp täcka något, som saknades.

I detta ögonblick gick dörren upp och Krischan kom tillbaka.

— Förlåt, nådig fröken, att jag glömde sätta fram seltersvatten till Johannisbärsvinet. Här är det!

Med dessa ord satte han två flaskor af det monsserande vattnet på bordet.

Samtidigt började han på ett tydligen ängsligt sätt återupptaga samtalet och sade derpå plötsligt:

— Men ni kom väl för att höra slottet Falkenbergs historia.

— Naturligtvis, bekräftade Doris.

Hon förstod allt för väl, att Krischan icke ville blifva påmint om, att han hade ett qvinligt väsen i huset, och därför upprepade hon icke sin fråga.

När han såg, att Doris icke återupptog sitt påbegynta tema, andades han lättare.

Han besinnade sig några ögonblick, derpå begynte han:

— Jag berättade er i går om er farbrors äfventyr med dansösen, ända till det ögonblick, då hon trängde denne till klyftan och försvann med honom i djupet, innan jag kunde komma till herr Wolf von Falkenbergs hjälp.

Doris nickade medgifvande.

— När jag nått fram till klyftan, såg jag dem båda omedelbart framför mig. Det vid klyftans vägg växande buskverket hindrade kropparne från att falla ned i djupet. Jag var då ännu ung och stark. Efter omkring en half timmas arbete hade jag hemtat upp qvinnans kropp och lagt henne vid sidan om bron, ty den unga damen befann sig efter allt utseende ännu i en djup vanmakt. Med er herr farbror hade jag ett svårt arbete. Han hade skadat armen vid fallet och kunde därför icke fatta tag med den, när jag försökte arbeta honom upp. Men slutligen lyckades det mig ändå. Jag vill vara kort. En tillfälligtvis på vägen kommande skogsarbetare blef sänd till slottet för att hemta

en vagn. Efter förloppet af en half timma var er farbrors väninna i vagnen och blef forslad tillbaka till slottet. Jag vet icke om det var förställning, eller icke, men hon tycktes ligga i feber. Herr Wolf von Falkenberg hade tagit löfte af mig, att jag icke skulle för någon säga ett ord om det skedda. Och jag höll mitt löfte. Ingen i slottet anade, hvad som hade förefallit mellan de båda.

Gubben gjorde ett uppehåll i sin berättelse, slog i ett glas vin åt Doris och blickade derpå några minuter stumt framför sig.

Doris vågade icke störa honom.

Slutligen såg han åter upp.

— Jag vet icke, om jag gör rätt i att jag berättar följande för er, men en gång i lifvet måste ni dock höra det. Ni är vuxen och är en dotter till herr Horst von Falkenberg. Alltså vidare!

Med spänd uppmärksamhet följde Doris berättarens ord. Denne fortfor:

— Omkring ett år efter er herr faders förmålning, välsignade himlen hans äktenskap med en liten flicka.

— Det var jag? — Krischan bleknade och blef strax derpå purpurrod.

— Visserligen, — naturligtvis! framstötte han. Men hör nu vidare!

Han harklade och såg sig förlägen omkring i rummet, innan han fortfor.

— Mellan er herr far och er fabror hade dittills varit ett vänskapligt förhållande. Men plötsligt grumlades detta.

— I slottet utspriddes den underrättelsen att de båda haft en politisk tvist med hvarandra, men den gamle Jakob berättade mig i djupaste förtroende, att tvisten hade uppkommit för dansösens skull, som ännu alltjemt uppehöll sig i slottet och inför tjänstepersonalen uppträdde som om hon vore Wolfs maka. Vidare hörde jag, att Ingelfingen underbläste tvedrägten och aflägsnade de båda bröderna allt mera från hvarandra. Jag hade gerna gjort eder herr fader meddelanden om saken, men jag intog då en så underordnad ställning, att jag icke tillträdde mig att träda inför herr Horst von Falkenberg.

Men ni hade dock kunnat afvärja en olycka.

— Ah! log gubben bittert. Hvem hade då kunnat tänka, att allt skulle blifva så, som det sedan skedde i verkligheten.

Doris hade gerna rigtat ännu några frågor till Krischan, men hon fruktade, att derigenom uppehålla berättelsens gång.

— Hvad som förefallit mellan er farbror och dansösen vid denna tid, kan jag icke säga, men så mycket är visst: såväl

hennes som Ingelfingens bemödanden hade det lyckats att uphetsa Wolf von Falkenberg emot er herr fader. I början visade de ännu hvarandra de yttre tecken till höflighet, men derpå upphörde äfven detta.

— Omkring åtta dagar efter er födelse skulle ni döpas —

Gubben for med handen öfver ansigtet, som om han sökte aflägsna en spindelväf. Han reste sig upp, gick med nedluttadt hufvud genom rummet och stödde derpå eftersinnande kinden mot sin hand.

— Hm! Hur var det nu straxt? — Man märker, att man blir gammal, nådig fröken! sade han, liksom ville han bedja om ursäkt, att han afbröt berättelsen.

Doris märkte mycket väl att han icke ville säga hela sanningen och därför sökte undanflykter.

— Nu har jag det, utbrast han plötsligt. Ja, så var det. I hemlighet hade under de sista dagarne träffats åtskilliga förberedelser i den slottsflygel, som beboddes af er farbror. Alla tecken häntydde på, att herr Wolf von Falkenberg ville gifta sig. Kapellet blef festligt smyckadt, och en rad af rum hade redan förut blifvit nymöblerade. De skulle blifva dansörens bostad. Dagen före ert dop sände herr Wolf von Falkenberg ett bref till sin broder, hvori han meddelade honom, att han följande dag skulle gifta sig med fröken Lilli Lenné.

Gubben betäckte åter sina ögon med handen.

— O, Gud, om ändå detta hån och gäckeri icke hade egt rum!

— Hvilket? frågade Doris.

— Att han inbjöd er herr fader som vittne och bröllopgäst.

— Hvarför?

— Ni känner kanske er herr fader ännu bättre än jag.

Tiden må visserligen hafva utöfvadt en lugnande verkan på honom, men då var han oaktadt sin hjertegodhet i högsta grad häftig. Han skyndade till sin bror och kunde endast med möda dölja sin uppretade sinnesstämning, hvilken liksom en storm rasade inom honom. Han gjorde honom föreställningar, förehöll honom, att han genom ett sådant steg på det djupaste kränkte falkenbergska husets ära, och besvor honom att afstå ifrån den utsatta vigselakten.

Gubben gjorde ett uppehåll.

Doris vågade icke uppehålla honom i hans berättelse.

— Wolf von Falkenberg begabbade er fader och retade derigenom upp hans häftighet mer och mer. Han framkastade att denne endast kom för att försäkra sig om arvet och dylikt. »Om du icke vill komma till mitt bröllop, så stanna hos din stolta hustru och bär ditt barn!» Med de sista orden förhånade han

den faderskärlek, som er herr far hyste för er. Han visste, att han så oändligt älskade sitt barn och i sin högsta fadersglädje bar det på armen.

Doris darrade vid tanken, att hennes fader hade måst tåla och bära allt detta.

Er herr fader lade band på sig. Men nu kom det förfärliga. Herr Wolf von Falkenberg hade sjelf invaggat er herr fader i den tanken, att han en gång skulle blifva den obestridlige arfvingen till Falkenberg. Det visste han, och för att kränka denne så djupt och bittert som möjligt, skrek han till honom: Och det må du veta: »inom två månader lemna du slottet Falkenberg. Jag har hittills tålt dig här, men sedan jag sjelf har satt hushåll, behöfver jag sjelf rummen.» Det var för mycket! Eder faders vrede flammade upp i lågor. Om icke tjenstepersonalen hade sprungit emellan, så skulle det hafva kommit till ytterligheter. Den gamle Jakob, då en robust, stark karl, afvärjde olyckan för ögonblicket, derigenom att han kastade sig i er faders armar.

— Herr Wolf von Falkenberg visste att vid denna strid bringa sig i säkerhet. Han försökte uppnå närmaste dörr. Hans broders vredgade stämma höll honom qvar på tröskeln.

— Stanna fege usling, ropade han. Förmår du icke ens åhöra din broders svar, så måtte det vara dåligt ställt med dig och din sak! Röfware, som du är! Du vill beröfva mig arvet efter min fader! Godt, Wolf, det kan du, men ännu finnes det en Gud, som vet att straffa och hämnas. Jag anropar den evigt rättvise Guden, och jag vet, att han har makt att förgöra dig i ditt skändliga förehafvande!

— Efter dessa i den största häftighet uttalade ord skrek han ännu till honom:

— Vanvettige däre, du tror dig i morgon hafva en fru, akta dig att icke jag hindrar dig deri. Hör/du det? Jag, Horst von Falkenberg, skall draga försorg om, att denna skamfläck icke skall komma på det falkenbergska namnet.

— De andra orden förlorade sig i fjerran, ty er herr fader ilade efter denna hotelse, som uppskakade alla åhörarne, genom korridoren till den af honom bebodda slottsflygeln.

— Ingelfingen och Wolf von Falkenberg skrattade åt hotelserna, när de blifvit allena, men det oaktadt träffade er farbrors rådgifvare försigtighetsmått för att hindra ett öfverfall.

— Mot aftonen anlände till Falkenberg några bröllopsgäster; när det blef natt syntes detagarne vid svenaftonsfesten. Det gick lustigt och otvunget till i slottets vestra flygel, under det i den östra flygeln en ung ståtlig man och hans maka med dotter sutto och harmades i vanmäktig vrede. Lika många planer, som gingo genom den nådige herrns hufvud, lika många gånger förkastades

de åter. Eder fru moder upphjöd allt för att lugna den så häftigt uppretade, men allt var förgäfvets. Och följande morgon skulle den lilla älskliga varelsen döpas.

— Jag? frågade Doris.

Åter blef gubben orolig. Åter sökte han efter en rådande tanke, som skulle föra honom ur förlägenheten.

— Hvad? frågade han undvikande.

— Ni? — Ja — nå ja, — hvem annars, tillade gubben med en djup suck, under det hans blickar stirrande foro omkring i rummet. Men hör nu vidare! — Nu börjar dramat.

Doris gaf sig ett sken af att äfven hon längtade efter berättelsens fortsättning, under det gubbens förlägenhet jagade besynnerliga saker och frågor genom hennes hufvud.

— De inbjudna svenaftonsgästerna hade kort efter midnatt lemnat Falkenberg, derefter hade lugn och tystnad inträdt. Då, — jag vet icke, om det var en tillfällighet eller med afsigt, — ljud plötsligt midt i natten olycksklockan i slottstornet. Man sprang upp ur de nyss uppsökta sängarne, och när man öppnade fönsterna, slog de ljusa lågorna upp genom takstolen på vestra flygeln. Elden måste redan hafva rasat länge, ty liksom på en gång fattade lågorna i taket, och det glupska elementet började redan i några fönster i andra våningen, hvarest er farbror hade sina boningsrum. Hvilken nidningshand hade förorsakat detta? Frågan låg på hvars och ens tunga, alla hade äfven ett svar derpå, men ingen vågade uttala tanken.

— Man trodde väl icke, att min fader —

— Hör lugnt på mig, nådig fröken, och döm sjelf sedan. Knappt hade den första jobbsposten blifvit ett tydligt faktum, då ljödo hjälprop och skrik i öronen på dem, som stodo på slottsgården. Jag var en af de första, som på tjenstepersonalens hjälprop sprang upp till våningen. Min Gud, min Gud —

Gubben teg och stirrade mot golvet, under det han skakade på hufvudet.

— Spänn mig icke på sträckbänk. Berätta, bad Doris.

— Ja, det måste så vara, nådig fröken. Ni måste höra allt och det ur min mun. Af mig får ni åtminstone höra sanningen, under det att andra skulle kunna berätta fabler och sägor derom: — Hör alltså. — När jag kom upp i andra våningen, från hvilken röken redan svepte fram i tjocka moln, bar man fram er farbrors säng och i densamma låg han öfverströmmad af blod. Hvad har skett? frågade jag de bärande. Doft och sorgset gaf man mig till svar: Herr Wolf von Falkenberg är mördad. Men han lefver! ropade jag till betjenterna. »Så mycket bättre, sade en spetsig tunga bredvid mig, kanske är han ännu istånd att anklaga sin mördare. Jag vände mig om och såg i Ingelfingens

förvridna ansigte, som ledde transporten. De buro honom till arrendatorshuset. Vid slutet af korridoren flammade redan de fladdrande lågorna. Befallningar, rop och skrik. Bud hade sändts till Isenbrunn och skulle till medicinalrådet doktor Eisenschmidt samt familjens mångåriga juridiska biträde, justitierådet Planitz telegrafera från Isenbrunn.

— Hvem hade anordnat allt detta? frågade Doris.

— Som jag tror, Ingelfingen.

— Ni såg att farbror ännu lefde vid transporten?

— Jag såg det icke, men jag hörde det. Han pustade och stönade och framstötte obegripliga ljud.

— Och hvar var hans brud?

— Som jag sedan hörde, hade hon blifvit buren till sakristian, men när äfven kyrkan var hotad, bar man äfven henne till arrendatorshuset.

— Hvarför bar man henne?

— Nåja, sade gubben efter en liten paus. Förskräckelsen och ångesten öfver elden och derpå underrättelsen om hennes brudgums slut, — ty hennes make skulle Wolf von Falkenberg blifva först efter några timmar, — hade inverkat så på dansösen, att hon hade blifvit aldeles tillintetgjord vid dessa underrättelser. Knappt hade man fört henne till arrendatorsbuset, förr än himlen skänkte henne en liten flicka. Uppe i arrendatorns rum kämpade Wolf von Falkenberg med döden, och i rummet under honom stred hans brud om sitt lif. Fröken Lilli Lenné dog, redan innan medicinalrådet kom tillstädes, under det lifvet ännu fanns kvar i Wolfs kropp. Doktor Eisenschmidt blef vid sin ankomst genast förd till dansösens bädd, men hans konst var der maktlös. Hon sof den eviga sömnen, hade han sagt till de kringstående, derpå hade han gått upp till öfre våningen. Icke heller der förmodde läkaren kvarhålla den flyende lifsgnistan, men han gjorde sin skyldighet. Han använde åtskilliga medel för att ännu en gång bringa den döende till besinning, och detta hade också lyckats honom, ty när juristen anlände med extrapost, kunde denne få ett kort samtal med den sårade.

— Hvad handlade det om?

— Det har man aldrig fått veta!

— Han har väl för juristen sagt mördarens namn!

Gubben ryckte på axlarna.

— Hvem kan veta det?

— Vorö de båda ensamma i rummet?

— Ja! Emellertid rasade elden vidare. Väl hade traktens brandmanskap skyndat till med sprutor, men de förmodde ingenting uträtta, emedan slottsbrunnen snart blef tömd och det icke

fans mera vatten tillhands. Man inskränkte sig därför till att endast rädda värdefulla föremål och bringa dem i säkerhet.

Doris förmådde icke längre beherrska sin otålighet.

— Hvar, — hvar var min fader? frågade hon plötsligt.

Krischans drag hade redan förut varit allvarsamma, men vid denna fråga lade sig ett djupt sorgset drag på berättarens ansigte.

— Som jag sedan erfor, hade förster Brückner fört er moder och den lilla flickan till försterhuset, under det eder herr fader var sysselsatt med bergning af sina saker, utan att bekymra sig om elden eller om sin broders öde.

— Hade han fått underrättelse om hvad som händt?

— Det vet jag icke, men jag antager det. Jag skall emelertid vara kort. På morgonen anlände rättskommissionen för att föra protokoll öfver det skedda. Förhandlingarna egde rum i kapellet. Doktor Eisenschmidt afgaf sitt utlåtande, att er farbror af en främmande hand hade fått ett styng i bröstet. Tjänstpersonalen förhördes och härvid framkom en förfärlig anklagelse. Två betjenter, som ännu hade varit sysselsatta med städning och förberedelser till festen, hade i parken sett er fader kort före den förskräckliga tilldragelsen, och en försäkrade till och med, att han hade träffat honom vid korridorens utgång. Undersökningskommissionen öfverlade länge, innan den kom till något beslut, ty Horst von Falkenberg gälde för en ärans man från topp till tå. Hvem hade kunnat tillvita honom en sådan förbrytelse? När rättsherrarne likväl hörde, att föregående dag en tvist egt rum mellan de båda bröderna samt er herr faders förfärliga hotelser mot sin broder, då vacklade de i sitt antagande. När nu Ingelvingen dessutom förklarade, att den dolk, hvarmed ogeringen blifvit utförd, hörde till Horst von Falkenbergs vapensamling, så slöt man sig till hans antagande. Han blef hemtad och förehållen, att han kort innan gerningen begicks hade varit synlig i parken. Han medgaf det och förklarade, att angelägheten med hans broder hade så fullständigt upptagit hans tankar, att han icke sjelf visste, huru han hade kommit till parken. Äfven medgaf han, att han hade befunnit sig vid korridorens ingång, som ledde till broderns rum. På frågan hvarför svarade han, att han velat väcka sin broder och ännu en gång förehålla honom det skurkaktiga i hans beteende!

— Frågade man honom icke, om han gjorde detta?

— Vänta blott, så skall ni straxt få höra vidare.

— Doris darrade af längtan att få höra den vidare utvecklingen af sorgspelet.

— Man lade fram för honom den dolk, hvarmed er farbror blifvit dödad.

— Nå?

— Han förklarade, att den var hans egendom, men att han icke visste, huru den hade kommit i främmande händer. Man måste hafva stulit den ifrån mig; tillade han. Derpå blef han tillfrågad, hvarför han, sedan underrättelsen om brottet nått till hans öron, icke hade skyndat till broderns dödsläger. Han var icke längre min broder, utbrast han rörd, — han hade genom sin handling bringat vanära öfver falkenbergiska namnet! Hvad hade jag kunnat uträtta vid hans läger? Jag hörde, att han var död, och det var mig nog. Jag vände all min uppmärksamhet åt min familj, för att bringa denna i säkerhet! Rätten tycktes vid hans bestämda hållning blifva vacklande i sitt antagande. Men då framträdde Ingelfingen och förklarade, att han med egna ögon hade sett, att greve Horst von Falkenberg kort före gerrningens upptäckt kommit ut från sin broders rum. Er herr fader bleknade, genom hans kropp för en nervös darrning och sansen tycktes på några få ögonblick försvinna. Ännu idag kan jag se hans bild för min själ. Det var icke af rädsla för döden, det var icke af skuldmedvetenhet, som han så plötsligt blef tal- och försvarslös; nej, det var vreden öfver den eländige lögnare, som vågade framkomma med en så förfärlig anklagelse.

— Hvad svarar ni härtill, herr greve? frågade undersökningsdomaren.

— Att den der karlen är en fräck lögnare och menedare! Eder herr faders röst darrade vid dessa ord.

Rättens medlemmar utbytte blickar med hvarandra, som låto förmoda det värsta. O, om ändå grefven den gången hade förlänat ord åt sin inre rörelse och utpekad den eländige i hela hans storlek, så skulle det hafva blifvit annorlunda. Nu måste deremot alla antaga, att Ingelfingens anklagelse hade krossat honom. — Jag förbigår åtskilliga enskildheter, för att icke förefalla er tråkig.

— O, nej, berätta ni allt, utbrast Doris.

— Icke idag, nådig fröken, kanske en annan gång. Jag vill endast i all korthet skildra för eder de händelser som sedan inträffade.

Doris satt som en bildstod. Nu, nu måste dock förklaringen komma, som hon längtade så efter.

En timma senare var eder fader häktad och blef, trots alla protester från hans sida, förd till residensstaden. Hans maka bjöd de högsta summor för att utverka hans frigifvande; men förgäfves. Allmänna åklagaren tillbakavisade alla dylika erbjudanden, ty inför honom gällde det nästan som bevisadt, att han mördat sin broder. Herr Horst von Falkenberg motsatte sig med trotsig tystnad de förfärliga beskyllningarna, ty han insåg att

bevisen voro emot honom. Huru hade han väl kunnat kullkasta dessa? Hans ord trodde man icke, och något annat försvar förmådde han icke föra. Det som värst vittnade mot honom var det människoblod, som man funnit på hans kläder samt ett sår på hans högra hand. Doktor Eisenschmidt var då ännu distriktsläkare i Isenbrunn. Han uttalade oförbehållsamt, att såret i grefvens högra hand icke härledde sig från något annat instrument än af den funna dolken. Äfven rättens läkare slöt sig till detta godtyckliga bedömande. — Endast en tanke höll eder fader uppe i kärleken till hans maka. Hon kunde, hon fick icke tro honom skyldig. Liksom den drunknande griper efter ett halmsstrå, så höll han fast vid detta antagande. Hon höll honom upprätt. Men när den underrättelsen framträngde till hans fängelsecell, att äfven hon ansåg honom skyldig, så brast hans mod. Flera dagar tillbringade han, utan att njuta hvarken mat eller dryck, endast grubblande; men derpå tycktes en annan anda hafva bemäktigat sig honom. Han ville kämpa för sitt lif, för sin ära, för sitt anseende. Den förberedande undersökningen var avslutad och han kunde välja sin försvarare. Landets bästa jurister blefvo tagna till råds. Han invigde dem i allt, men ingen af dem kunde komma till den öfvertygelsen, att han var oskyldig.

En djup suck undslapp den vackra åhörarinnsans bröst. Äfven berättaren gjorde ett uppehåll i sitt meddelande, derpå fortfor han:

— Bevisen för grefvens brottslighet voro graverande. En af grannlandets berömdaste försvarare tillkallades straxt före förhandlingarna, men äfven han förklarade, att anklagelsen vore bestämmt befogad, ja, han tillrådde honom till och med att bekänna sig skyldig och erkänna sig hafva begått gerningen.

Den unga flickans händer hade krampaktigt sammanknäppts. Hon darrade.

— Grefve Horst von Falkenberg, fortfor gubben, afvisade alla dylika uppmaningar, oaktadt han förtviflade om en lycklig lösning af hans invecklade angelägenhet. Då må man ju begå ett justitiemord på mig! Med dessa ord uppgaf han alla sina be-mödanden att återfå friheten.

— Men min fader var oskyldig; utstötte Doris ångestfullt.

— Jag tror det ännu denna dag, förklarade Krischan. Men rätten var af annan åsigt. Två dagar varade förhandlingarna emot grefven och den som, liksom jag varit närvarande ända till dess slut, måste komma till den öfvertygelsen, att han var sin broders mördare!

— O Gud, utbrast Doris ångestfullt och dolde sitt ansigte i batistnäsduken.

— De edsvurnas uttalande —

Doris stirrade på talaren med öppen mun och väntansfullt ansigte.

— Det utföll så, som man hade kunnat vänta —

— Min fader blef dömd? framstötte Doris.

Gubben nickade, derpå sade han: — till döden!

— Barmhertige Gud! skrek Doris.

— Det var så, bekräftade Krischan. Försvaren anförde likvisst besvär öfver domen, men det hjälpte icke: besvären förkastades i högre rätt. Nu besvor förhørsdomaren grefven, att åtminstone rigta en nådeansökan till regenten, men alla bemödanden strandade mot er faders hårdnackenhät. Vid denna tid trädde jag i verksamhet. En högt uppsatt person, hvars namn jag icke får nämna för eder, en släkting till eder fru moder, erbjöd mig en vacker penningesumma, om jag kunde befria herr grefven ur hans fängelse. Jag öfverlade icke länge och gick in derpå, ty —

— Ty? frågade Doris.

— Jag var öfvertygad om herr grefvens oskuld. — — — Låt mig förbigå, hvilka medel och vägar jag måste använda, för att möjliggöra flykten. Och när jag hade förberedt allt, då! — då ville han icke gå in derpå. Jag trodde redan att allt var förloardt, då jag lyckades tänka ut ett sätt att tvinga honom.

Nå?

— Jag använde en list, Ånyo voro alla förberedelser träffade till flykten, då jag för andra gången genom den med mig förbundne fångvaktaren förskaffade mig tillträde till honom. Jag sade honom, att hans maka och hans barn ville se honom utanför fängelsemurarne och att hans maka hade en viktig hemlighet att anförtro honom, innan sista akten i sorgspelet tog sin början. Denna nödlögn blef afgörande. Han gick in på ett nattligt sammanträffande. Detta skulle ega rum i en skog i residensstadens omedelbara närhet. Grefven bestog den i beredskap väntande vagnen och denna förde honom, utan att han hade en aning derom, till ett säkert gömställe.

— Visste han ingenting derom?

— Nej.

— Hvarföre? Hur gick det till?

— Såsnart han hade stigit in i vagnen, blef han bedöfvad och i sanslöst tillstånd förd till sin bestämelseort. Här blef han anvisad ett slags fängelsecell, men i öfrigt blef han bemött med honom tillkommande uppmärksamhet.

— Hvarför förde man honom åter till en cell, — det kan jag icke förstå!

— Hos er herr fader är ingenting mera utprägladt än ärligheten. Om man hade sagt honom, att han skulle blifva bort-

förd och att man hade ryckt honom undan den straffande rättvisan, så tror jag säkert, att han hade gått till närmaste myndigheter och inställt sig frivilligt. Detta måste förekommas till hvad pris som helst. Man förklarade för honom, att regeringen hade förvandlat dödsstraffet till lifstids fängelse. Först ett år efter hans befrielse ur fängelset blef det meddeladt honom, att han hade blifvit benådad för utvandring till Amerika. För att narra honom hade man öfvertalat en person att spela rolen af en som utsändts från regeringen. Grefven begagnade sig af denna föregifna gunst, ty kärleken till lifvet hade starkt vaknat hos honom, när han fått veta, att hans barn lefde och jemte hans gemål uppehöll sig i utlandet.

Gubben teg.

— O, jag ber, berätta vidare, bad Doris.

— Jag har slutat mina meddelanden, sade han.

— O, nej, ni förtiger ännu mycket.

— Jag vet sannerligen ingenting, som jag förteगत för er.

— Reste min far verkligen till Amerika?

— Ja, såvidt jag vet.

— Följde ni med honom?

— Nej, jag återvände hit.

— Hvarföre?

— Af två skäl, för det första njuta belöningen som förvaltare öfver Streitwald och för det andra för att icke stanna här som iakttagare.

— Som iakttagare? Hur skall jag förstå det?

— De personer, som då föranledde er fars flykt —

— Hvilka voro de?

— Jag kan och får icke säga er det, ty en högtidlig ed binder min tunga. Dessa personer tro, liksom jag, att er herr fader var oskyldig. Det har fallit på min lott, att iakttaga och alltjemt observera, om icke den skyldige ändå en gång skall för-råda sig.

— Känner man honom?

Krischan stirrade ett ögonblick mot golfvet.

Derpå rättade han upp hufvudet och sade:

— Ja, man tror sig åtminstone känna honom, men man har inga bevis som kunna fälla honom.

— Enligt min mening kan det icke vara någon annan än herr von Ingelfingen.

— Hvem kan sagt er det?

Mitt förstånd.

— I tidigare åren tänkte jag det också, men jag tror, att man är på falskt spår. Sannolikt har han haft sin hand med

i spelet, men jag tror, att i sorgedramat på Falkenberg har en annan person varit med, om hvilken man nu blott talar mycket litet.

— Hvem är det?

Krischan ryckte på axlarne.

— Jag vill icke säga det, nådig fröken.

— Ni skall säga mig det också, förklarade Doris i bestämd ton.

Gubben såg förvånad och frågande på henne.

— Ja visst, herr Krischan, från detta ögonblick har ni i mig en budsförvandt, som anser det för sin lifsuppgift att bevisa greife Horst von Falkenbergs oskuld.

Gubben smålog, när han hörde dessa ord.

— Skratta icke åt mig, det är mitt heliga alvar, hvad jag nu sade er. Min faders ära måste återupprättas, och jag — jag skall bringa allt i dagsljuset.

— Godt, — må vara, utbrast Krischan rörd. Jag hjälper till! Nådig fröken, jag vet ännu mycket mera, och det, som jag vet, har jag sammanställt, så att jag verkligen kan glädja mig åt, att en dag skall nätet dragas samman, som jag har utlagt för den skyldige.

En stund senare befann sig Doris i forsterhuset vid Prittwitz. Hon kastade sig på soffan och lät ännu en gång allt det, som hon hört af Krischan, passera igenom hennes minne. Hvem var den skyldige?

Blott denna tanke sysselsatte henne.

TRETTONDE KAPITLET.

Den döfstummas bref.

På slottet Falkenberg herskade ett enformigt lif. Tjenstepersonalen gjorde sin tjänst, som den blef dem befald af hofmästaren.

Ingelfingen stängde sig timalt inne i sitt rum, liksom om han fruktade en oangenäm öfverraskning, eller sprängde han som en rasande ut från slottet och jagade åstad till trakten af Isenbrunn. Ingen i slottet gissade eller förmodade, hvad som drog honom dit.

Bland tjenstepersonalen utgjorde det endast under några timmar på den första dagen ett lifligt samtalsämne, att Tella, den afidne herr von Prittwitz älsklingshäst hade kommit tillbaka efter att nära tio timmar hafva varit försvunnen från slottet. Nu sysselsatte man sig med annat.

Den unge mannen, åt hvilken slottets herskarrinna hade låtit anvisa bostad i en af slottets sidoflyglar, lät af tjenstepersonalen kalla sig »nådig herr», och enligt hofmästarens uppgift hette han Hugo von Falkenberg.

Hvem var denne herr von Falkenberg? Hvarifrån kom han? Hvad ville han?

Dessa frågor afhandlades på det lifligaste. Man gjorde sina gissningar och tänkte ut historier om honom.

Så mycket voro alla öfvertygade om, att han hade Falkenbergarnes ansigtsdrag. Beträktade man honom på afstånd, så hade hvarje opartisk iakttagare måst medgifva, att den unge mannen var en Falkenberg. Så snart man dock kom i hans närhet och skarpare betraktade ansigtsdragen, så måste man säga till sig sjelf, att han fullkomligt saknade de fina och ädla drag, som utmärkte alla Falkenbergare. Släktens egendomliga linier lågo endast antydda i främlingens drag. Njutaingslystnad, li-

delse och en viss råhet framträdde vid närmare betraktande. Den unge mannens inställsamma, sirliga sätt kunde då icke utplåna det fränstötande intrycket i han ansigte.

Ingas hjerta var öfverfullt af smärta.

Hon skulle troligen hafva dukat under, om hon icke i Margret hade haft ett stöd och en tröstarinna.

Så ofta vädret tillät det, företogo de båda promenader ända till närheten af Streitwald. I omedelbar närhet af gränsen mellan Falkenbergarnes egendom och prinsen af Hochbergs stod på en af kullarne en ek. Under århundraden hade dess väldiga grenar trotsat väder och vind, men derpå hade kommit en tid, då en väldig hvirvelstorm eller cyklon hade brutit af trädets krona. Sedan kronan blifvit bruten af trädet hade stammen börjat ruttna och blifva urhåkad. Ingen af skogsbetjeningen från Falkenbergs slott gaf akt derpå, ty trädet hade ännu kvar sina nedersta grenar och dessa erbjödo en behaglig skugga för dem, som satte sig på bänken under trädet. Vägen till denna ek, som redan förut varit ett vanligt mål för inneväanarnes i slottet promenader, var det äfven nu.

Hit kommo också Inga och Margret nästan hvarje eftermiddag samt stannade der tills solen sänkte sig bakom bergen.

En vacker höstdag låg öfver nejden.

Inga och Margret kommo, pratande om alvarliga saker, till eken. Här satte de sig ned på bänken.

— Här äro vi fullkomligt allena, Inga. Här kan du, här måste du lätta ditt hjerta för mig! Sedan två dagar trycker dig en sorg, en ängslig känsla, eller någon hemlighet?

Inga blickade på den talande med en blandning af vänlighet och en likväl icke omisskänlig rädsla samt suckade djupt.

— Tala, min väninna! Hvad är det, som trycker dig?

— Margret, du känner min smärta! Jag har ju berättat dig allt, hvad som förefallit. Jag skulle helst lemna Falkenberg och rymma fältet för honom!

— För denne så kallade herr von Falkenberg? Inga, om ögonblicket icke vore så alvarsamt, så skulle jag vara frestad att skratta! — Ty —

— Ty? Inga såg frågande på Margret.

— Han är icke någon Falkenberg! förklarade Margret.

Inga skakade sorgset sitt hufvud.

— Du misstar dig, Greta, sade hon med en djup suck. Se på Falkenbergarnes tafvelgalleri uppe i slottet och jemför deras hufvuden med hans hufvud, så skall du afstå från din åsigt. Han är en Falkenberg!

— Jag har sett dem, ja, jag har till och med gått till tafvelgalleriet när du första gången visade mig den unge mannen,

för att alldeles kunna öfvertyga mig, om din föreställning var riktig.

— Och till hvilken öfvertygelse kom du? afbröt Inga den talande.

— Att han icke är någon Falkenberg.

— Greta!

— Sannerligen!

— Du vill försöka trösta mig, Greta, men jag säger dig, att det lyckas dig icke.

— Hvad tänker du på, Inga? Jag har lefvat längre i världen än du. Det fina, ädla draget omkring munnen är Falkenbergarnes karakteristiska kännetecken. Hvar finner du det hos honom? — — Du skall förgäfvets söka det.

— Det är nog riktigt, Greta, men du måste också medgifva, att menniskan är en produkt af sin uppfostran. Så vidt jag är underrättad af mitt juridiska ombud och min forne förmyndare, herr justitierådet Planitz, skall den unge mannen blifvit uppfostrad i ett enkelt borgerligt hus. Sedan kom han till Hanover och gick der i skola. Derpå flyttade han till Berlin och sysselsatte sig der med studier.

— Detta har jag svårt att tro, Inga. Karlen ser alldeles icke ut, som om han hade använt sitt förstånd och sitt sinne för studier! Inga, låt mig varna dig! Fall icke ett offer för en bedragare!

— Greta, hur skulle det kunna vara fallet? Du känner ju justitierådet! — Tror du verkligen, att denna angelägenhet skulle kommit att framställas af honom, om han icke hade pröfvat alla denne Hugo von Falkenbergs uppgifter? Hvad tänker du på, Margret!

— Stackars väninna du tappar modet, emedan olyckan hem söker dig så förfärligt. Mod, mod, min Inga! Och om tio justitieråd försäkrade, att han vore en Falkenberg, så skulle jag ändå bestrida det.

— Du skall snart få klarhet i alltsammans!

— Huru så?

— Herr justitierådet Planitz har tillkännagifvit, att han kommer att besöka mig.

— Hvad vill han här?

— Underhandla med mig.

— Det låter besynnerligt!

— Du är misstrogen, Greta!

— Naturligtvis, min Inga. Hvem skulle icke vara det?

En arfvinge, som anmäler sig först då, när han vet att han har att göra med en ädel finkänslig och godhertad qvinna, det är

en företeelse, som väl endast sällan torde förekomma. Hvarföre har han icke förr uppträdt?

— Jag har ju redan sagt dig, att han först för kort tid sedan erfarit, att han var arfvinge till Falkenberg.

— Och jag, min Inga, låter ej öfvertyga mig att han icke är en bedragare. Ännu vet jag icke, huru intrigen blifvit hopspunnen, men jag varnar dig! — Men, det är icke det enda, som trycker på ditt hjerta, ditt bröst döljer äfven en annan sorg! Tala, Inga.

Margret tyckte sig märka, som om det för ett ögonblick klarnade upp i Ingas ansigte. Hon såg forskande på sin väninna, derpå kände hon Ingas arm omkring sin hals.

— Greta, jag har verkligen ännu något på hjertat, men jag nästan måste förtiga det för dig.

— Hvarföre?

— Emedan det skall förefalla dig otroligt!

— Tala, mitt hjertas väninna, envisades Margret.

Inga fattade sin väninnas hand och lade hufvudet på hennes skuldra.

— Tänk dig, hvad jag har hört, Eckbert — Eckbert von Prittwitz lefver!

— Inga!

— Ja, förvåna dig, Greta, men det är så!

— Hvem har sagt dig det?

— En af Eckberts släktingar!

— Och hvar är han?

— Det visste icke denne sjelf!

— Huru hade han fått veta det otroliga?

— Genom ett bref ifrån Eckbert.

— Otänkbart!

— Och likväl är det så!

— Så berätta!

Inga ville just öppna läpparne och göra Margret meddelande om hvad hon hört, då från något afstånd ljödo ångest och jemerrop af en qvinlig stämma.

Båda ryckte till och sågo på hvarandra.

Margret fick först talförmågan.

— Min Gud, hvad var det? utbrast hon förskräckt. Hör hvilket egendomligt ljud! Kom, vi måste se, hvad som skett.

Inga följde sin väninna. Båda sprungo upp på den till slottet Falkenberg förande vägen, tills de kommo till vägens krökning.

Här erbjöd sig för deras blickar en egendomlig syn.

På marken, i en öppning af skogen låg en flickgestalt af omkring tjugo års ålder. Den olyckliga tycktes lida svåra plågor,

ty hon vältrade sig på mossan som i vansinnig smärta samt uppgaf emellanåt oartikulerade skrik af smärta.

Först, när båda hade kommit i den liggandes omedelbara närhet, ordnade denna sina kläder och reste sig upp från marken, strök håret ur pannan och stirrade som en sinnesfrånvarande på de ankommande.

Det ryckte till i Inga och Margret, när de betraktade flickan. En blodröd strimma lopp tvärs öfver flickans ansigte. Tydligt hade hon fått den af ett förfärligt slag.

Anyo utstötte hon samma egendomliga ångest- och jämmer-skrik, som få minuter förut trängt till de bådas öron.

Inga ilade fram till flickan.

— Min Gud! hvad fattas er? Hvem har vågat slå er så rysligt?

Den obekanta stirrade med en utsägligt ängslig blick på den frågande. Endast gurglande, obegripliga ljud kommo ur hennes strupe. Derefter pekade hon med alla tecken till afsky mot trakten af slottet.

— Kan ni icke tala?

Med denna fråga framträdde Margret till den slagna.

Denna måtte åter fått ett häftigt anfall af smärta, ty hon betäckte med båda händerna det sårade stället af sitt ansigte och skrek på ett sätt, att det skar genom mærg och ben.

— Vi hafva att göra med en döfstum person, förklarade Margret. Hör bara, Inga, så förskräckligt skriker icke den, som kan göra bruk af sin röst.

Inga betraktade närmare den arma varelsen.

Ännu en gång försökte hon få henne att tala. Af den olyckligas rörelser och gurglande läten kunde hon nu förstå, att denna hvarken kunde höra eller tala.

— Känner du icke flickan?

— Nej, svarade Inga, — hon är mig fullkomligt obekant. Jag ser henne i dag för första gången.

Margret försökte lugna den döfstumma och antydde för henne att gå med till källan, som fanns i omedelbar närhet af den öppna platsen i skogen.

Hon tycktes förstå, hvad man ville henne, ty hon nickade bifallande. Men plötsligt framträngde ett glädjesskrik ur hennes strupe, och hennes ansigte rigtades åt vägen, som förde till slottet.

— För Guds skull! utbrast Inga. Der kommer den vilde jägaren och — — han!

Margret såg åt det betecknade hållet.

Der kom verkligen den med namnet »den vilde jägaren» menade personen. Hans ögon blixtrade af vrede och på hans ansigte kunde man se, huru uppretad han var i sitt inre. I

venstra handen bar han ett engelskt ridspö, under det den högra sköt den viljelöst lydande Hugo von Falkenberg framför sig.

Alla voro som' slagna af förvåning öfver den ovanliga aanblicken.

Nu stodo äfven dessa båda på den öppna platsen.

Hugo von Falkenberg gjorde ännu ett försök att slita sig lös ifrån gubben, men han förmådde ingenting uträtta emot den herkuliska gestalten.

— Förhåll dig lugn, pojke! framstötte gubben, annars skall jag här i damernas åsyn tukta dig för andra gången. Damerna kunna helt visst icke ana, hvilken eländig niding som bor under samma tak, som del!

Han kastade en beklagande blick på den så rysligt miss-handlade döfstumma flickan, som just sprang fram till honom och medelst tecken — och fingerspråk tycktes uttrycka sina tankar. Derpå vände han sig till Inga.

— Förlåt mig, nådig fröken, att ni i dag ser mig på ert område och dertill; såsom den der tuktat en skurk, men omständigheterna tvingade mig dertill.

— Hvad har händt, herr Krischan? frågade Inga, och rigtade blicken än på denne, än på den bleke och darrande Hugo von Falkenberg.

— Jag vill vara kort, nådig fröken! Den så omenskligt behandlade skulle aflemna ett bref åt eder, emedan jag vet, att ni vid denna tid brukar befinna er i skogen. Jag ledsagade flickan ända till källan och dolde mig bland buskarne, emedan jag icke ville komma i beröring med någon ifrån slottet. Då visade sig denne herre på vägen och frågade den döfstumma, hvad hon sökte här. Den olyckliga kunde icke svara, utan antydde genom tecken, att hon ville lemna ett bref. Han omfamnade flickan och ville, som det tycktes, kyssa henne. Denna värjde sig och stötte honom ifrån sig.

— Hvad? skrek han, du vill trotsa mig? Hvad är du för ett stackars kreatur? Vet du icke, att jag skall vara den tillkommande herren på Falkenberg? Jagträten på denna terrain tillhör mig och du skall blifva mitt första jagtbyte. Med vild lidelsefullhet rusade han på flickan, men denna afvärjde angreppet. Jag sprang fram ur buskaget för att bistå den hotade, men jag kom för sent. Den fege slyngeln hade redan misshandlat den oskyldiga. När han såg mig, flydde han, men han hade misräknat sig, om han trodde att han skulle kunna undkomma mig. Uppe vid korsvägen grep jag honom, tog ridspöet från honom och bevisade honom att detta instrument kan göra rätt ondt.

Hugo von Falkenberg vred sig vid dessa ord hit och dit, som om han kände gubbens kraftiga slag ännu en gång.

En hatfull blick ljungade ur hans ögon.

— Jaså, det har ni verkligen gjort, min herre? frågade Inga med den största harm.

Den tilltalade fann icke straxt ord till svar. Orolig irrade hans blick omkring på marken, men derpå ryckte han sig, med uppjudande af alla sina krafter ur gubbens hand.

— Visserligen har jag tuktat jäntan, såsom hon förtjenade, förklarade han i trotsig ton. Om hon hade svarat mig och icke så dåraktigt spjernat emot, så hade jag icke gjort bruk af min rätt!

— Af hvilken rätt har ni gjort bruk? utbrast Inga, darrande af vrede och harm. Har ni någon rätt alls här? —

Åter syntes den der förhatliga, falska blicken, som Inga redan flera gånger observerat hos Hugo von Falkenberg, öfver hans ansigte.

— Jag menade den starkares rätt, svarade han undvikande,

— Det menade ni icke, min herre; — det är en undanflykt som står i motsägelse till ert förhållande. Jag förstår mycket väl, hvilken rätt ni menade. Ert råa handlingssätt har öppnat mina ögon öfver er och er karakter. Fy, skäms, min herre, att misshandla en värnlös och dertill mycket olycklig flicka på ett sådant sätt. Om det hade funnits en droppe af Falkenbergarnes blod i edra ådror, så hade ni aldrig nedlätit er till ett så rått handlingssätt.

— Och jag, tillade Margret, säger er i ansigtet, att ni är en eländig bedragare.

— Ett skrik af raseri undslapp Hugos strupe. Hans händer knötos och han tycktes hafva för afsigt att rusa på Margret.

— Stå stilla, usle pojke, dundrade nu plötsligt den gamle skogsmannens stämma i den rasandes öra, annars tuktar jag er med er egen ridpiska, liksom ni har slagit den stackars flickan!

En retad blick var den lön som talaren fick, när han lät ridspöet göra en lätt begriplig svängning genom luften.

— Laga att ni kommer ur vår åsyn, utbrast Inga befallande, i det hon lyftade handen och pekade åt slottsvägen. Vi måste nu omhulda offret för ert hjeltmod. Vidare i saken skall min jurist, herr justitierådet Planitz få ombesörja. Bort!

Lik en vredgad gudinna stod Inga der, när hon sade dessa ord.

Vrede och ånger visade sig på Hugos ansigte, men elakhet och hämnbegär blixtrade ur hans ögon, då han vände sig för att gå.

— Och kom icke in på mitt område, tillade gubben hotande, annars jagar jag ett skott fogelhagel i edra ben, så att ni icke

straxt skall komma på den tanken att öfverfalla en stackars olycklig flicka.

Som befriad från en tryckande börda, sprang skurken det fortaste han orkade derifrån.

— Mitt stackars barn, sade nu Krischan, i det han skakande på hufvudet trädde fram till den döfstumma. Nu behöfver du min hjälp. Eller viljen I, mina damer, hafva godheten hjälpa mig litet?

Margret och Inga förklarade sig beredda att hjälpa honom. Några näsdukar doppades i källan och lades på det sårade stället.

Den sårade jämrade sig, under det de båda flickorna gäfvos sig all möda att mildra den misshandlades smärtor.

— Ni sade mig, tog Inga till ordet, att den döfstumma hade ett bref att lemna mig.

Krischan bekräftade detta.

— Från hvem kommer detsamma?

Gubben ryckte på axlarna.

— Jag vet det icke, tillade han. I går afton sent ringde det på min trädgårdsport. Jag gick ut med min hund, för att efterse, hvem det kunde vara, som på en så sen timma ville mig något. Framkommen till porten, såg jag en stor, stark man stå der. Han bad mig med bevekande röst att jag skulle befordra ett bref till er, men dock så, att ingen i slottet fick någon aning derom. Jag lofvade det och ville just fråga, hvem jag skulle beteckna som afsändare, då jag kände brefvet i min hand. Likgiltigt kände jag också att ett större mynt gled i min hand. Följande ögonblick var mannen försvunnen.

Inga genomfors af en köldrysning. Kom det ifrån honom? Nästa minut skulle gifva henne visshet derom.

— Hvar, — hvar är brefvet? framstötte hon hastigt.

Gubben vexlade några tecken med den döfstumma.

Denna grep ned i sin ficka och tog fram brefvet. Det bar ingen utanskrift.

Häftigt emottog Inga brefvet och gömde det på sig.

— Hvem är den döfstumma, herr Krischan? frågade Inga.

Nädig fröken, derpå har jag icke något svar, eller rättare sagt, jag får icke svara derpå. Brefvet är framlemnadt och jag skall ledsaga den döfstumma hem.

— Hvar bor hon? — I Prittwitz?

Gubben tycktes icke hafva gifvit akt på frågan, ty han tog af sin egendomliga mössa, tackade med få ord de båda flickorna och vinkade derpå åt den olyckliga, som villigt följde gubben.

Knappt hade Krischan försvunnit bakom vägens närmaste kröning, då fattade Inga med darrande händer brefvet och öppnade det.

Oaktadt Margret kände nästan alla sin väninnas hemligheter, trädde hon likväl tillbaka.

— Från honom, hviskade hon. Derpå lät hon brefvet sjunka ned.

— Från Eckbert?

— Ja!

— Hvad skrifver han?

— Läs det sjelf.

Margret tog emot väninnas bref och läste:

Inga!

Jag lefver, och dock måste jag vara död för världen och för dig. Jag ångrar i mitt hjertas innersta, att jag beredt dig så mycket obehag, men känslan af att vara bedragen af en varelse, som man älskar öfver allt annat, måste bringa äfven den lugnaste ur fattning. Du är fri! Lagen står på din sida och du kan göra, hvad du vill. När du erhåller brefvet, har jag tyska rikets gränser bakom mig. Ett nytt lif, ett lif fullt af ånger, skall vara min framtid. Och den natt, som skall omgifva mig, skall endast upplysas af minnet af dig, som jag ännu i dag älskar med min själs hela värme. Lef väl för evigt! — Fråga icke, forska icke och lyfta aldrig grafvens hemlighet. Jag har gjort mig noga underrättad. Alla anse mig för död. Stör ingen i detta antagande. Mitt sista ord i lifvet skall vara: Inga! För evigt, — lef väl.

Eckbert!

Gråtande och snyftande kastade sig Inga om väninnans hals.

Så stodo de båda länge. Slutligen påminde dem aftonens skuggor att återvända till slottet.

Här väntades Inga af en ny öfverraskning.

Justitierådet Planitz hade kommit för att samråda med henne.

Inga var så djupt skakad af hvad hon upplefvat och af brefvet, att hon afböjde ett samtal redan samma afton med den som förmodligen med svart på hvitt ville bevisa, att icke hon, utan en främling var arfvinge till Falkenberg. Hon lät sin hofmästare anvisa den anlande ett i beredskap stående rum och begaf sig derpå till sina boningsrum. Hit måste Margret följa henne.

De båda flickorna samtalade länge med hvarandra samt utbytte tankar och meningar.

Från justitierådets rum sken det äfven ljust. Han hade haft en lång, hemlig sammankomst med Hugo von Falkenberg.

När de båda skiljdes skakade de hvarandras händer och Falkenbergarnes mångåriga jurist hviskade till den unge mannen:

— Mod, Hugo, — hon *måste!*

Och i slottets andra flygel irrade äfven ljusstrålar mellan gardinerna ut i natten. De kommo från Ingas fönster.

Hon kunde icke finna lugn.

— Han lefver, han lefver, hviskade hennes darrande läppar och dock är han död för mig! O, grymma öde, hvarmed har jag förtjenat detta. Och han älskar mig, han älskar mig ännu alltjemt! Hans sista ord skall vara Inga.

Det blef lugnt och stilla i rummet.

Inga grubblade och funderade. Hennes ögon slöto sig men öppnades alltjemt ånyo åter.

— Min Eckbert! hviskade hennes läppar otaliga gånger under natten.

FJORTONDE KAPITLET.

En nattstund vid oväders-eken.

Månan uppsteg just öfver bergets kant. Högre och högre höjde sig nattens drottning. Men det var icke det milda, blekblå skenet, som strömmade ifrån henne, utan vredens rodnad tycktes sprida sig öfver månskifvan.

Mänskenet stal sig spöklikt igenom bokar och ekar i de falkenbergiska skogarne samt irrade öfver de vägar och stigar, som korsade skogen i alla riktningar. Den belyste äfven två män, som kommo nedåt.

Här äro vi helt visst allena, sade den ene. Jag kan icke lägga band på min otålighet.

— Det är just ditt fel. Hade du igår bättre lagt band på din otålighet och dina lidelser, så hade jag i dag kommit ett godt stycke framåt. Så likväl —

— Ack, sluta med dina moralpredikningar. Det som skedde igår, hör till det förflutna, nu befinna vi oss i det närvarande, och detta skall ju enligt dina försäkringar öppna utsigter till en lysande framtid för mig.

— Här skall jag icke göra dig några meddelanden. Låtom oss gå till den gamla eken vid Streitwaldgränsen. Der skola vi sätta oss ned och då skall jag berätta dig det, ty vår förhandling har varat länge.

— Jag har nära på svettats blod, medan du var hos henne.

De båda männen, som under de sista orden hade stannat några ögonblick upptogo åter sin nattliga vandring och gingo tigande nedåt skogen.

Under deras samtal hade de icke alls observerat att en människogestalt dök upp till höger om vägen och med största uppmärksamhet följde de uttalade orden.

Aftonvinden strök så sakta fram mellan bokarne och uppväckte denna hemlighetsfulla hviskning, som är så egen för detta trädslag.

— För alla oväder, hvad var det? De båda kalla hvarandra 'du? Der ligger en hemlighet bakom! Gubben är justitierådet Planitz och den unge mannen var ingen annan än den så kallade Hugo von Falkenberg, som, enligt hvad man säger, har dykt upp som arfvinge till slottet. Ingen vet, hvar han har kommit ifrån. Tyst! Kanske kan jag få veta, hvem han är. Men justitierådet. Skulle han spela under täcke med honom? — Så måtte det visst vara! — Framåt till eken. Skogsvägen gör två böjningar, medan jag kan gå en kortare väg dit!

Krischan — ty det var han — hade hastigt sagt dessa ord för sig sjelf. Derpå gick han raskt till den smala gångstig, som förde till ekens omedelbara närhet.

Här stannade han några sekunder och såg utåt skogen, medan han begagnade ett stort träd till gömställe.

— De komma ännu icke, — de kunna icke se mig, hvi-skade hans läppar.

Raskt gick han bort till en liten öppen plats och stod straxt bredvid den kronlösa eken.

— Ingen gissar till att det finns ett gömställe i det gamla trädet, sade han sakta för sig sjelf. Det var då en god tanke af mig, att jag inrättade den gamla eken till iakttagelsepost. Den har redan gjort mig rätt stora tjänster.

Ännu en gång lyssnade gubben.

— Jag hör dem nu komma, — upp.

Med en öfvad gymnasts behändighet svingade sig gubben vid en gren i höjden och stod i nästa minut vid kanten af urhålkningen. Han lyssnade.

— De komma, hviskade han.

Han lyftade upp det lock, som tillslöt ekens urhålkning, ställde den uppåt qvarvarande splittror af den en gång så starkt i höjden skjutande stammen och släppte sig derpå ned i urhålkningen.

Denna var icke särdeles djup, så att hufvud och hals nådde upp öfver trästammens kant.

Han lutade sig ned, ty de ankommande gestalterna syntes just vid vägens sista krökning.

De gingo långsamt framåt, stego uppför den lilla kullen och satte sig derpå ned.

— Här äro vi säkra, tog justitierådet till ordet. Här hör oss ingen, under det att i slottet hafva väggarne öron.

— Inga omsvep, jag dör af nyfikenhet, jag vill höra, hvad du har afhandlat med henne.

— En mycket egendomlig fråga. Hvad skulle jag underhandla med henne om? Ingenting annat än din angelägenhet.

— Och hur långt har den framskridit?

— Det skall du få höra.

— Men spänn mig icke så på sträckbänk, invände Hugo von Falkenberg, i det han oroligt lekte med sina fingrar och rigtade sin längtande blick på talaren.

— Tyst, — du måste vänta.

Ett ovilligt mummel var den otåliges svar.

— Du vet, fortfor justitierådet, hvad som står på spel för oss båda, hela den framtida existensen.

— Visserligen, svarade Hugo med en lindrig anstrykning af hån. Om du icke på ett vansinnigt sätt hade spekulerat bort din förmögenhet, så behöfde vi icke nu taga vår tillflykt till sådana medel, — men —

Han ryckte på axlarna.

— Du är icke min domare, gaf Planitz till svar. Dessutom anstår det icke din ålder att behandla mig på ett sådant sätt. Jag skulle tro, att jag gjort nog för dig.

— Det är nog riktigt. Men jag återbetalar nu allt med ockrareräntor, i det jag spelar hufvudrolen i din komedi och godvilligt bär min hud till torgs.

— Otacksamme!

— Du kallar mig otacksam? Nå, jag tackar! Skall jag icke återgälda dig allt dubbelt och tredubbelt, när jag blir herre på Falkenberg?!

— Blif det blott först; sedan kan du tala så, eller vill du kanske tillbringa tiden här med onödigt prat.

— Godt, jag tiger. Men berätta nu, hvad du har uträttat.

— Den stackaren, — jag beklagar henne egentligen. Under de tjugofem år, som jag varit Falkenbergarnes jurist har jag visserligen haft många obehag att dragas med, men också mycket glädjande. Dertill räknar jag det blinda förtroende, som Inga sätter till mig. Jag kan säga dig, att jag fordom har betraktat henne nästan som mitt eget barn. Jag känner mig dragen till henne, och i mitt inre uppreste sig en känsla af vänskap för henne. Med denna känsla måste jag ännu kämpa, jag känner medlidande med henne.

— Hvem?

— Jag!

— Du? — — Ha-ha-ha! — Det låter sannerligen uppbyggligt. Det måste dina klienter höra! Gäller du icke som den mest slipade advokaten i residensstaden? Du har en gång sjelf

sagt mig, att en advokat, om han skall vara en riktig karl, måste hafva en kiselsten i stället för hjerta. Du minnes väl ännu, huru den stackars qvinnan bad dig uppskjuta utpantningen till följande morgon. Du minnes väl också, att den arma qvinnan, när utmätningen skedde, störtade sig i vattnet och der fann sin död. Och hvad sade du då: Det är bäst så, att hon är död, nu kan hon åtminstone icke anföra besvär. O, jag känner dig, ty du har ju varit min läromästare i umgänget med menniskorna. Men vi komma helt och hållet ifrån vårt ämne. Fortsätt, medlidsamma själ!

— Du är den evige hånaren!

— Nå, hvem skulle icke blifva retad till att håna, när han hör dina salvelsefulla ord ock jemför dem med dina handlingar! För tusan! Hos dig låter allt så förnuftigt, så klart och öfvertygande, men ändå, — hvad äro egentligen dina ord?

— Ett dystert moln af missnöje lägrade sig på justitierådets panna.

— Tig nu, annars går jag och lemnar dig ensam kvar på slottet!

— Ha-ha-ha! Det kan man sannerligen skratta åt! Det gör du icke, min bäste! Du är, oaktadt din storhet i residensstaden, likväl värre deran än jag. Drar du din hand ifrån mig, nå, då måste jag på egen hand uppsöka något åt mig. Men du är hänvisad åt mig, ty om jag icke fortsätter att spela dina scener, så återstår för dig icke annat än hån och vanära, eller — en kula!

Hugo gjorde en rörelse med handen, som om han rigtade en pistol mot sitt hufvud.

— Fy, skäms, Hugo!

— Hvad sade du sjelf en gång? Skam är endast ett förvirradt hufvuds inbillning. Det är icke jag, — alltså vidare.

— Du vet hvad du har förpligtat dig till!

— Ja! Jag skall gifta mig med Inga!

— Nej, du *skall* icke; du måste!

— Hvarför?

— Emedan annars den så konstnärligt uppförda byggnaden ramlar!

— Då är alltså min sak icke ännu säker?

— Säker nog, men vägen till målet är icke så nära, som du tänker. Och dertill är du sjelf skuld! Hvad föranlät dig att slå den stackars döfstumma? Om gubben ville, kunde han bringa dig i fängelse, ty du har betjenat dig af ett farligt vapen.

— Prati! svarade Hugo skrattande. Jag skulle neka; gubben måste skaffa vittnen; detta vittne är döfstum!

— Du förblifver oförbätterlig! Föreställ dig emellertid icke att vårt mål är så lätt att uppnå. Annu fattas mycket, som behöves för bevisföring.

Hugo bleknade.

— Du har ju alltid sagt att kedjan af dina bevis var fullständig.

— Visserligen, men underhandlingen i dag har ingifvit mig betänkligheter. Jag föreställde henne, att hvarken hon eller den försvunne greve Horst von Ealkenberg vore arfvinge till Falkenberg, utan en ung man, som hittills icke känt sin verkliga börd. Jag lade fram dina föräldrars vigselattest och vittnenas skriftliga bekräftelse samt dina fosterföräldrars uppgifter och den afidne slottsherrns bref till din mor.

— Och?

— Hon tycktes vara under någons inflytande, ty hon förklarade, att hon måste anse alla dessa bevis för falska, tills rätten undersökt den saken.

— Detta svar skulle jag också gifvit dig, men det hör icke hit. Jag vet dock, hvem som har gifvit henne det rådet!

— Hvem?

— Ingen annan, än denna fröken Heimbürg, som sedan någon tid uppehåller sig här.

— Hvem är den damen?

— En guvernant, tror jag, som känner Inga sedan längre tid tillbaka. Man säger, att hon varit i England och förtjenat mycket pengar hos en gammal dam.

— Heimbürg, Heimbürg? upprepade justitierådet, det förefaller mig, som om jag förr hört det namnet. Hm! — Sak samma! Är hon i vägen för oss, så måste hon undanrödjas på ett eller annat sätt! Hm!

Plantiz försjönk i eftersinnande.

— Aha, sade han derpå plötsligt. Nu har jag det klart för mig, det är den väninna, på hvars egendom hon vill draga sig tillbaka, om det kommer till kamp; men i så fall kan det icke vara någon guvernant, ty sådana damer bruka icke besitta några gods!

— Vill hon bort härifrån?

— Naturligtvis!

— Ändrar det icke din plan?

— Jo, det gör det visst!

— Nå, hvad finns det då för utväg?

— Det återstår ingen annan utväg än giftermål.

Hugo von Falkenberg skrattade rätt.

— Den vackra Inga kunde nog behaga mig, men omvänt lär det nog icke vara fallet sedan händelsen igår.

— Ah, hon *måste!*

— Till giftermål kan man icke tvinga någon.

— Ah, det finnes medel och utvägar för ett fyndigt hufvud. Du skulle aldrig kunna komma på sådana tankar, ty du kan icke tänka och kombinera —

— Tackar så mycket för komplimangen. Men det är santt, hvarför skulle jag plåga min hjerna med tankar, när jag har ett så fyndigt hufvud som ditt till juridiskt biträde. Tänk du och gör mig ett förslag, hur jag skall kunna tvinga henne till giftermål.

— Ett sådant förslag skall jag göra dig, men icke idag.

— Och om Inga ändå icke vill?

— Låt det blifva min sak! Men nu måste vi tillbaka till slottet. Vår frånvaro kunde märkas och framkalla misstro.

De reste sig båda.

De gingo långsamt nedför kullen i riktning mot slottet.

— Eländige bedragare! utstötte Krischan, som nu kröp upp ur sitt gömställe. En afräkning skall komma att hållas med eder, förfärligare än I tron. Nu har jag trådarne i min hand! Men nu är det tid, jag skyndar hem för att vårda den staccars Maria!

Han lemnade nu eken.

— Det finnes således nu tre skurkar på slottet. Akten er för mig, I uslingar!

Han tappade sin tobakspipa och böjde sig ned för att taga upp den.

I samma ögonblick ryggade han tillbaka.

Det låg en människa under bänken, och denne kröp nu fram.

Månen belyste dem båda.

— Ingelfingen!

— Krischan!

Endast dessa ord kommo öfver de båda dödsfiendernas läppar.

Ingelfingen grep efter sin revolver; men under gubbens hatuppfyllda blick sjönk hans hand ned.

— Hvad är det!

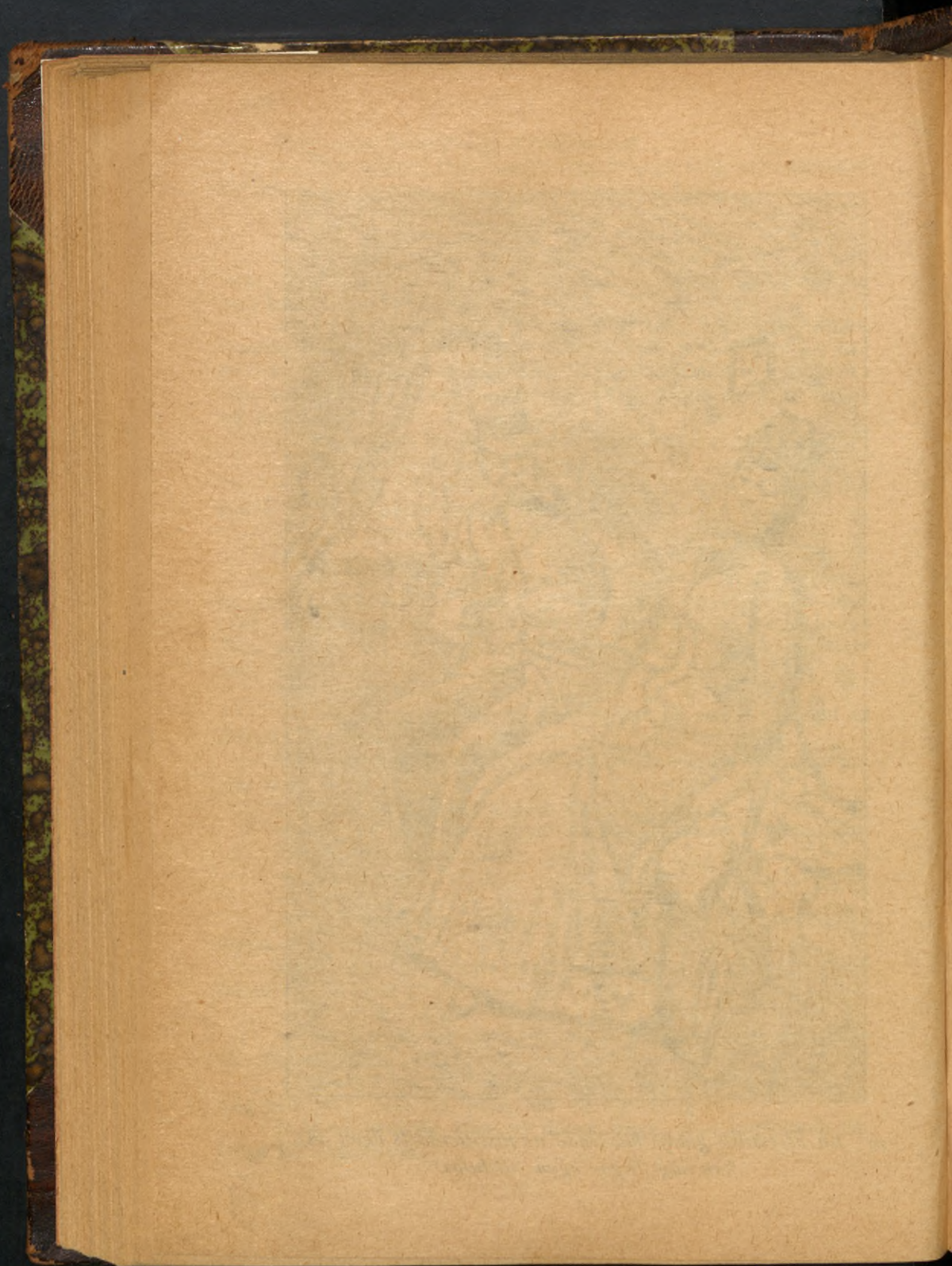
— Karl, hvad vill du här? Sökte du kanske ett nytt offer för din mordlust? Säg?

— Jag är på min grund och botten och kan göra hvad mig behagar! Men du, hvad har du här att göra?

Gubben svarade icke på denna fråga, utan upprepade sin fråga till Ingelfingen.

9) *En djefvulsk glädje blixtrade ur justitierådets ögon då han såg Ingas ögon tillslutas.*

— Om det kan göra er ett nöje att veta det, så vill jag säga er det, men först bort med vapnet!

Ingelfingen hade uttalat de sista orden i en så befallande ton, att Krischan ovilkorligen lydde. Han såg derefter på Ingelfingen, som icke genom någon min förrådde, hvad som rasade inom honom.

— Tala, sade Krischan, utan att taga ögonen ifrån honom.

— Jag var på väg till slottet, då jag såg två män komma derifrån. Jag hörde att de ämnade sig hit. Jag gick därför hit och gömde mig under bänken. Då kom ni och steg upp i trädet. Hvarför hotade ni mig med bössan?

Krischan utropade trotsigt:

— Ni vet, ädla junker, att vi båda hafva en gammal räkning oafgjord med hvarandra. Och icke nog dermed, utan äfven för grefvens skull! . . . Jag känner grefve Wolf von Falkenbergs mördare. Icke hans oskyldige broder, som man då betecknade som mördaren, utan en annan, genom hvars mened grefven blef dömd. Och denna mördare står nu framför mig. Han är gifven i min hand! Tillstå nu inför mig, att det var du, som tillställde dramat på Falkenberg. Och gör du det icke, så —

Ögonen trädde nästan fram ur sina hålor på Ingelfingen. Han rörde sig icke.

Motståndarne mötte hvarandra med sina blickar.

Plötsligt ryckte båda till.

Från buskarne hörde de ett buller.

Krischan vände blicken åt det hållet. Det var endast ett ögonblick, men tillräckligt för Ingelfingen att fatta ett beslut. Han tog upp revolvern.

Nästa sekund måste bringa ett afgörande.

Båda hade fingret på trycket.

Då — en blix, en knall och en kula rusade öfver bådas hufvuden. Båda togo ett steg tillbaka.

De hade sett att skottet kom från buskarne.

Hvem var det?

Frågan skulle icke länge blifva obesvarad.

Som en spöklik skugga smög en gestalt öfver den mjuka skogsmarken, sprang uppför kullen och dök plötsligt upp för Ingelfingen och Krischan.

— Barmhertige Gud, — nådig herrn! framstötte Krischan.

Ingelfingen hade blifvit likblek.

— På knä, skurk! utbrast den ankomne, under det han lyftade pistolen mot Ingelfingen. Ja, det är jag, som har kom-

mit för att slutligen hålla afräkning med dig. Vill du tillstå, hvem som mördade min bror? Tala fort, du har blott en minuts betänketid!

Ett skrik af raseri trängde ur Ingelfingens strupe. Derpå sprang han derifrån.

Två skott smälde efter honom.

FEMTONDE KAPITLET.

I skogshuset.

Ett egendomligt rykte lopp genom tingssalarne i Isenbrunn. Det utbredde sig från rum till rum, man hviskade det försigtigt i hvarandras öron, ty det berättade tycktes otänkbart.

Det sades nämligen att den förrymde grefve Horst von Falkenberg hade återvändt och uppehöll sig på Prittwitz.

Domaren, för hvilken denna sak blifvit anmäld, begaf sig icke först till sin byrå, utan sprang uppför trappan i sidoflygeln, der kronofogdens tjänsterum voro belägna.

Efter några minuter stod han inne i länsmannens rum.

— Är det sannt, hvad man just berättat mig? sade han.

— Om grefve von Falkenberg?

Häradshöfdingen nickade.

— Ja, det är det visst, förklarade kronofogden.

— Jag kan icke tänka mig, att Horst von Falkenberg skulle kunna begå en så oklok handling. Är det sannt, så kan jag endast antaga att Horst von Falkenberg icke mera är tillräckelig.

— Det finnes ännu en annan möjlighet, som kan hafva föranledt hans återkomst.

— Och det skulle vara?

— Kanske känner han sig oskyldig och har funnit medel att bevisa sin oskuld eller draga den till straff, som var den skyldige! Det är också möjligt att han kommit som domare för att tukta.

Häradshöfdingen skakade misstroget på hufvudet.

— Horst von Falkenberg är en duktig jurist och bör i förra fallet veta, hvart han skulle vända sig om han ville kullkasta den öfver honom fällda domen. I andra fallet vore det rent af vansinne, om han på egen hand ville skaffa sig rätt.

Han såg på sitt fickur och ryckte till.

— För all del jag måste till tingssalen. Vi talas vid sedan!
Häradshöfdingen gick ut ur rummet.

Knappt hade han lämnat detsamma förr än kronfogden började bläddra i en del handlingar.

Efter omkring två timmars ifrigt sökande reste han sig upp, gick oroligt genom rummet och blef med korslagda armar stående framför sitt arbetsbord.

— Det är inga tvifvel. Jag måste låta häkta den eftersökte. Herr von Ingelfingen har visserligen gifvit mig rådet, att låta företaga tillfångatagandet nattetid; men det är emot min instruktion. Hm!

Han lutade hufvudet mot handen och funderade.

— Klockan är nu öfver tolf. Det är fyra timmars väg att gå till Falkenberg, med vagn är det två timmar. Fjerdingsmännen äro redan på vägen hem. Jag har således icke ens folk att disponera. Men vi skola se till.

Han ringde.

— Om vaktmästare Stendel ännu är qvar, så skall han straxt komma hit.

Efter några minuter stod den efterfrågade i rummet.

— Ni har att i eftermiddag i förening med det storsmertiga gendarmeriet företaga en häktning. Jag skall underätta gendarmeriet derom samt bestämma mötesplatsen. Ni får vidtala någon af rättens vaktmästare och båda skolen i inrätta eder så, att I kunnen företaga häktningen nattetid. Klockan tre får ni häktningsordern från kansliet och måste då sammanträffa vid gamla chanséhuset. Härifrån begifver ni er med gendarmeriposten till Prittwitz och der till skogshuset. Här anhåller ni en herre med namnet Horst von Falkenberg. Ni har att häkta honom och, om så skulle behövas, fängslad, föra honom hit.

Allt blodet steg åt hufvudet på vaktmästaren.

Länsmannen märkte karlens förändring.

— Hvad går åt er?

— Min Gud, skall jag taga greffen till fånga?

— Naturligtvis. Det uppdraget kan jag icke anförtro åt hvem som helst. Ni har varit soldat och har redan gifvit flera bevis på er klokhet.

Vaktmästaren for med handen öfver pannan och ansiktet.

— Hvad går åt er, Stendel?

— Herr kommissarie, förlåt, om jag säger, att denna tjänst blir mig bitter.

— Hvarföre?

— Jag var på den tid i herr greffvens tjänst, när Falkenberg brann och mordet skedde. Han var en älskvärd, god herre.

Så mycket bättre för er, om ni känner honom. Ni behöfver icke hafva medlidande med någon. Ni är rättens vaktmästare, och som sådan bör ni undantränga alla hjertats känslor. Har ni förstått mig?

— Efter befallning, herr kronofogde, jag vet min pligt.

— Då kan ni gå. Klockan tre hemtar ni häktningsordern.

Med en djup, tung suck aflägsnade han sig för att gifva efter för sin pligt.

Kronofogden ifyllde häktningsordern och sände den till kansliet, der vaktmästaren hade att afhemta densamma.

Klockan fyra afgick en vagn från det gamla chanséhuset. I denna befunno sig vaktmästare Stendel, en rättsbetjent samt två poliser. Kronofogden hade utsökt sådana personer, som sedan lång tid gjort sig kända som dugligt folk i sitt fack.

Någonting tryckte i dag på dessa mäns sinnen.

Det annars vid dylika tillfällen så lifliga samtalet ville i dag icke komma i gång. En hvar af dem var i tankarne så fullt upptagen af den åt honom anförtrödda uppgiften, att han icke tänkt på något annat.

De äldre af dem hade personligen känt grefven, och de yngre hade hört, hvilken ädel människa grefven hade varit.

Och nu skulle de häkta honom som en simpel förbrytare? Detta uppväckte hos dem en obehaglig känsla, som fortsatte ända tills de framkommo till Prittwitz.

I Prittwitz stannade man och gendarmarne och deras ledsagare stego ur för att i dervarande gästgifvaregård intaga förfriskningar.

Vaktmästare Stendel, som annars var en beslutsam man, var nu i högsta grad orolig. Den uppgift, han fått, tryckte honom som en tung börda. Han anlätade därför glaset mera, än han annars brukade. Äfven hans ledsagare följde det gifna exemplet, och det af alldeles samma orsak.

Då man åter bröt upp ifrån Prittwitz, hade det redan blifvit mörkt. Månen höll dock på att gå upp i öster.

Ingen af den lilla truppen gaf dock akt på det vackra naturskådespelet.

Alla sysselsatte sig endast med den tanken: Grefvens tillfångatagande.

Ju närmare man kom skogshuset, desto mera tryckt blef stämningen bland tjänstemännen. Icke ett ord vexlades.

Den ene studerade blott den andres ansigtsuttryck.

— Der är skogshuset!

Med dessa ord afbröt vaktmästaren den i vagnen herskande hemska tystnaden.

I gafvelrummen kunde man märka ljus.

Der uppehöll sig alltså den sökte.

Gendarmarne ordnade sin uniform. Älven vaktmästaren och hans ledsagare gjorde sina förberedelser.

Omkring hundra steg från huset stannade vagnen.

De fyra männen stego ut.

Den med embetsfullmakten försedda gendarmen bad sin kamrat bevaka baksidan af huset, medan Stendel och hans ledsagare stannade framför huset.

Gendarmen drog i klocksträngen.

Steg hördes straxt i förstugan. I den straxt derpå öppnade dörren syntes en ung jägare.

— Jag ber, för mig till herr jägmästare Brückner, ljöd gendarmens stämma.

— Här är jag! svarade en röst. Hvad är det?

— I lagens namn kommer jag och ber eder föra mig till herr grefve Horst von Falkenberg!

Jägmästaren bad polismannen stiga in.

— Ni misstager er, min herre. Hos mig bor ingen med det namnet.

— Men det bor en herre hos eder.

— Ja!

— Hvem är det?

— En herr Herman Friedenau!

Gendarmen såg misstroget på den talande.

— Under detta namn döljer sig väl grefven hos eder. Jag har ordres att häkta honom. Här är ordern!

— Jag tror er, min herre, att ordern är riktig, men mannen finnes icke här.

— Jag fordrar i lagens namn att blifva förd till herr Friedenau!

— Jag står till tjänst.

Under detta samtal hade en ung flicka stått öfverst på trappan. Plötsligt lemnade hon sin post och gick in i gafvelrummet.

— Min far, de komma! För den evige barmhertighetens skull, fly, min far. Der, der är den räddande dörren!

— Mitt barn, jag är besluten att stanna. Hvad kan lagen göra mig?

— Min far, låt icke bedja dig förgäfvos!

— Jag måste segra i kampen! Man måste frikänna mig!

— Nej, min far, nej. Kom, fly! Hör du! . . . De komma i trappan. Min far, för din makas, min mors skull, fly!

Han utstötte en djup suck,

— För din och hennes skull vill jag göra det! framstötte han.

— Far, de äro uppe!

Efter en sista förtviflad och dock så mycket sägande, innerlig blick på sin dotter öppnade han dörren till klädskalet och hade i nästa ögonblick försvunnit i detsamma.

Doris lyssnade till bullret i skåpet.

Först när hon märkt att bakväggen skutits undan och derpå åter stängts, andades hon lättare.

Hon visste nu, att hennes far var i säkerhet.

Bakom skåpet började nämligen en smal öppning, hvarestod en stege och denna förde ned i den underjordiska gången. — I rummets öppnade dörr syntes gendarmens gestalt.

Hans blickar sväfvade genom rummet.

I hans ansigte visade sig en tydlig misräkning.

Efter en kort helsning såg han på Doris.

Deuna höll modigt ut hans blick.

— Min fröken, jag kommer å rättvisans vägnar för att häkta grefve Horst von Falkenberg. Han måste finnas här, — för mig till honom!

— Här finnes ingen med det namnet!

— Men det bor en herre här?

— Ja det är min far!

— Och hans namn?

— Herman Friedenau!

— Hvar är denne herr Herman Friedenau?

— Han är icke hemma!

— Hvar är han?

— Det vet jag icke!

— Men han var ju här! Hvart gick han hän?

Doris ryckte på axlarna, och bibehöll det största själslugn.

— Han har icke sagt mig, hvart han skulle gå!

Gendarmen gick bort till kammardörren.

— Jag ber er, öppna!

Han trädde in i rummet, tog fram en ficklykta, gick bort till sängen, kände bland kuddarne och lyste inunder sängen. Hans forskande öga sökte derpå i rummet efter något misstänkt föremål, men ingenting fäste hans uppmärksamhet. Då han gick bort till klädskalet, växlade Doris och jägmästaren en ängslig blick med hvarandra; men tjänstemannen såg det icke. Han sökte i skåpet, och stängde det sedan åter.

— Det återstår mig ingenting annat än att företaga en noggrann genomsökning af huset! sade han. Ni stannar qvar här, min fröken, tills allt är öfverståndet! Med dessa ord gick han.

Huset blef genomsökt, men utan resultat.

Vaktmästare Stendel andades lättare, när de fyra männen åter stodo ute på vägen och det blef honom klart att undersökningen varit förgäfvad.

Männen begäfv sig till vagnen, som under tiden hade kört fram till huset.

Plötsligt uppdök en ryttaregestalt från skogens sidoväg.

— Herr von Ingelfingen! kom det öfver jägmästarens läppar.

De fyra männen sågo på den ankommande.

— Nå? ropade denne till dem. Hur är det?

Stendel trädde fram. Han hälsade militäriskt och sade därpå:

— Vi hafva gjort vår pligt, herr baron, men vi hafva icke funnit den sökte!

— Han måste finnas i huset!

— Nej, herr baron, han är der icke.

— Då har jägmästaren dragit er vid näsan, han är i huset!

— Nej, han är det icke, utropade jägmästaren vredgad, i det han med sin upplyftade käpp trädde fram till Ingelfingen. Våga en gång till att i dessa herrars närvaro förklara mig för lögnare, så skall jag tukta er som ni förtjenar!

— Och jag skall hjälpa till, hahaha! ropade en skarpt klingande röst.

Alla blickade åt det ställe i skogen, hvarifrån rösten kom.

— Ja, ja, herr baron von Ingelfingen, det är jag. Märk dig det, skurk! Afräkningens tid tager sin början. Ve dig! Mordet skriar efter hämnd! Och den skall komma, — snart, — mycket snart!

Åter hördes jägarens kalla skratt.

Ingelfingen gaf hästen sporrarne, men djuret gick icke från stället. Han högg rasande i detsamma. Djuret stegrade sig och försökte ila bort, men, som fångsladt af en hemlighetsfull makt, stannade det inom en liten krets.

— Herr von Ingelfingen, kom med till oväderseken — kom! . . . De döda stå upp, de vilja hålla afräkning med dig. Kom, kom, Ingelfingen, vid oväderseken finner du grefven! . . . Hör du honom? . . . Han ropar! . . . Hör du det, mördare ropar han! . . . Ha-ha-ha! . . . Ha-ha-ha!

De öfriga orden förlorade sig i fjerran. Slutligen tycktes djuret blifvit lugnt.

Ingelfingen hade blifvit likblek. Utan att vidare hafva ett ord att säga, jagade han derifrån. Men han tog icke vägen åt oväderseken, utan lät hästen få fria tyglar och följa vägen till slottet Falkenberg.

Efter några minuter förde vägen rättvisans folk tillbaka till Isenbrunn.

SEXTONDE KAPITLET.

För sen varning.

Ater sväfvade ett egendomligt rykte genom slottet Falkenbergs salar. Det var dagen efter den, då Ingelfingen sammanträffat med rättens folk, som denne lät packa sina koffertar och resvagnen köra fram.

En del af tjänstepersonalen mumlade om, att han hade rest efter den lika hastigt afreste Hugo von Falkenberg och justitierådet Planitz, under det andra försäkrade, att han hade kallat justitierådet en bedragare och Hugo von Falkenberg en eländig skurk.

Isynnerhet var det den gamle Jakob, som påstod det senare.

Så mycket var visst: besynnerliga saker förbereddes på slottet Falkenberg.

Inga gick drömmande i parken. Hon vågade icke gå till oväderseken. Den döfstumma stod lifligt för hennes minne.

Det var samma dag som den föregifne slottsherrn hade afrest.

Inga hade gått till den lummiga, yttre delen af parken.

Hon rycktes ur sina tankar af steg, som närmade sig.

En man på omkring sextio år kom fram åt vägen.

— Ah, herr medicinalrådet! utbrast Inga glad. Hon gick några steg emot den ankommande. Hennes läppar tvingade sig till ett förbindligt leende.

— Ni kallade på mig, fröken, och jag kom!

— Ni har fått mitt bref?

— I dag på morgonen.

— Och hvad svarar ni derpå?

— Att det finnes ännu en arfvinge till Falkenberg! I Lothringen fanns för några år sedan på ett därhus ett fruntimmer,

som kallade sig grefvinna Falkenberg, Jag trodde då att det var en fix idé hos henne. Sedan justitierådet Planitz hört detta af mig, har jag sedan dess icke vidare hört något derom, förr än nu plötsligt en arfvinge dyker upp. Men ni bör vara försigtig. Det är mitt råd. Justitierådet kan miss-taga sig.

Inga tackade för rådet.

— Ni har hört mitt råd i arfsangelägenheten. Nu vill jag gifva er ett annat råd.

— Hvilket? Tala!

— Ni måste företaga en luftförändring, förklarade han.

— Är jag då sjuk? frågade Inga.

— Ja, ert nervsystem är häftigt angripet.

— Jag kan icke fara härifrån!

— Hvarför icke?

— Emedan angelägenheten med denna föregifne Hugo von Falkenberg först måste afgöras!

— Föreställ er icke att en så invecklad process kan afgöras på några dagar. Nej är kunna åtgå dertill!

— Är?

— Javisst. Och allt beror väl icke af er. Ingelfingen är ju också arfsberättigad, och kom dertill ihåg, att Horst von Falkenberg lefver?

— Han är dömd till döden och flyktig!

— Det berör icke hans privatförhållanden!

Inga blef betänksam.

— Äfven en annan orsak hindrar mig att uppsöka ett hafsbad. Om Margret kunde resa med mig, skulle jag gerna följa ert råd, men denna kan icke följa med.

— Hvarför icke?

— Ni vet, att hon en längre tid var i Skottland som sällskap hos en misstress Wigtown. Denna kommer i nästa vecka till Tyskland och vill se Margret hos sig.

Medicinalrådets ögon antogo ett uttryck af glädje.

— Det passar ju förträffligt!

— Hur så?

— Om fröken Heimburg först är ur er närhet, skall n äfven bli gladare. Jag vet ju att äfven öfver henne har ödet slagit ned, så att hon för närvarande är alldeles olämplig till sällskap åt er.

— Jag skall tänka på saken.

— Nej, lofva mig det nu!

— Icke i dag. Men, ursäkta mig. Jag ser der uppe kommer Margret med ett bref i handen. Säkert har hon fått någon glad underrättelse. Ni stannar dock kvar på Falkenberg i dag.

— Nej, min dyra, jag måste åter bort, men kommer tillbaka någon af de närmaste dagarne. Ni måste bort! Det är nödvändigt. Men nu måste jag lemna eder!

De togo afsked af hvarandra.

När Inga lätt som en hjort ilade öfver vägen mumlade doktor Eisenschmidt i skägget. Det skall kosta ännu mycken möda att omstamma Inga. Hon är egensinnig, sedan hon led den sista förlusten. Bara icke Planitz misstär sig i sitt antagande. Det skall framtiden utvisa! —

Margret hade fått bref från misstress Wigtown, och Edgar hade derunder skrivit ett postskriptum. Hon var lycklig, ty hon hade af brefvet fått visshet att Malchow nu kunde anses som räddad.

Margret och Inga sutto flera timmar i parken. De öfvervägde och talade om allt samt byggde planer för framtiden.

Midt i detta samtal blefvo de afbrutna af en depesch som ankommit.

Justitierådet telegraferade från residensstaden, att Inga straxt, eller åtminstone följande dag skulle infinna sig hos honom. Om två eller tre dagar skulle en konferens hållas i hans bostad och han ville gerna underrätta henne om åtskilliga saker, innan hon deltog i underhandlingen.

— Då resa vi tillsammans, förklarade Margret. Jag har på flera år icke varit på min egendom. Förvaltningen är visserligen anförtrodd i goda händer; men det är bättre att jag ser efter en gång och samtidigt gifver nya bestämmelser. Jag skall icke kunna stanna längre hos mistress Wigtown, ty denna uppslår nog sina bopålar på något af Edgars gods; men om så icke skulle vara fallet, så förbjuder mig min heder att stanna på en egendom, som tillhör den, hvilken en gång var min fästman, tillade hon med en djup suck. Och då, Inga, om den som nu gent emot dig spelar arfvinge, verkligen kan bevisa sina anspråk —

Du tviflar derpå?

— Ja, alltjemt.

Inga skakade på hufvudet.

Margret fortfor:

— Om denne Hugo von Falkenberg verkligen är son till Wolf von Falkenberg, och det förskräckliga skulle hända dig, så skall du bo hos mig och stanna der tills vi dö. Vi skola draga oss tillbaka från världen och våra vänner, ty vi äro olyckans barn! Går du in derpå, Inga?

— Helt och hållet, min Greta. Jag vet ju, att Planitz vill mig väl, men hvad skall jag i hans hus! Han bebor det ensam med en gammal, grå hushållerska. Han är rik, men har det inrättadt som en liten borgare, Nej, min bästa Margret, — jag

kommer till dig, om den hotande olyckan bryter öfver mig. Men ännu är det icke kommet så långt, Margret. Och jag trorsäkert, att justitierådet har funnit något, som bringar saken i ordning. Han är en bra man! Han vill mitt bästa! Säkert vill han före förhandlingen gifva mig åtskilliga råd, huru jag skall förhålla mig.

Margret och Inga talade länge om sina angelägenheter och beslöto att redan följande dag afresa från Falkenbergs slott.

Efter en orolig natt foro de följande morgon med en resvagn till Isenbrunn, hvarifrån de kunde begagna jernvägen.

Kort innan de kommo till residensstaden, togo de vid en skiljeväg afsked af hvarandra.

Ehuru Inga icke hade telegraferat, att hon kom med detta tåg, var justitierådet ändå nere vid bangården. Han emottog Inga på det hjertligaste och for med henne till sitt hem, som låg något utom staden.

Justitierådet uppbjöd allt för att göra sitt hem så angenämt som möjligt.

— Vi vilja först i morgon tala om våra angelägenheter, hade han sagt till henne, när hon kom, och dermed hade hon gifvit sig till tåls.

Hon var trött efter resan, och skiljmessan från Margret utöfvade äfven sin verkan på henne. Hon begaf sig till hvila, men sömnen flydde från hennes ögon. Oroande, ängsliga drömmar plågade henne.

Icke heller Planitz fann någon hvila.

Han satt i sitt arbetsrum framför en hop papper och böcker. I hans miner målade sig förtviflan, ångest och förskräckelse.

Hans fingrar darrade.

Han tog pennan i handen och räknade. Efter en half timmes arbete drog han en suck.

— Ändtligen vet jag, hvilket resultat det skall gifva, men det måste vara så. Jag måste hafva klarhet om min ställning, annars saknar jag mod att handla.

Han skrufvade lampveken högre upp, ty det började skymma för hans ögon.

Missmodigt lutade han hufvudet mot venstra handen och började åter räkna.

— Jag visse det, pustade han. Och om jag vill räkna det hundra gånger, kommer jag till samma resultat. Jag är förlorad, om icke —

Planitz sprang upp. Orolig och upprörd gick han fram och åter i rummet. An blef han stående och rigtade blicken för-

tviflad mot taket, än stirrade han på rummets gammalmodiga matta och mumlade obegripliga ord för sig sjelf.

— Annu kan jag hålla mig uppe ett år, men derpå brakar byggnaden ned. O, hvilken dåre jag var, som tog det första steget på börsspekulationens bana. Kunde jag kalla tillbaka det ögonblicket, så skulle jag gifva hälften af mitt lif derför. Men så, — ha-ha-ha! — En återgång finnes icke mera! — Skall jag, en man som storhertigen öfverhopat med ära, hvars namn i hela landet nämnes med aktning, träda inför rätten och säga: Jag är en bankruttör, — en vanvettig dåre, som har hemfallit åt börsspekulationen och som, när jag såg, att jag var ruinerad, använde anförtrodda pengar? — Det skulle jag göra?

Åter ljöd ett vildt skratt genom rummet.

— Aldrig, aldrig mera, utbrast han. Heldre döden än det! Han lutade sig mot skrifbordet och lät ögonen oroligt glida öfver papperen. Derpå sade han:

— Döden? — Ja, kan den taga skammen af Planitz namn? Nej, den skall föröka den. Till och med mitt minne blifver skymfadt och det — det får icke ske. Det finnes ingen annan utväg. Hon *måste* gå in på det.

Hans kropp öfverfölls af en nervös darrning.

— Hvilken dåre jag är? Blifver icke allt förrådt, om jag försöker tvinga Inga och hon icke vill ingå derpå? — Hon icke gå in på det? — Hvem säger det? — Är jag då icke justitierådet Planitz, som med sin vältalighet redan har gjort underverk. Tviflar jag på mig sjelf? — Naturligtvis, då, när mina ord funno genklang, hade jag främmande intressen att bevaka och icke mina egna! Men nu stå icke mina intressen högre än andra människors? —

Åter försjönk han i djupt grubbleri. Vägguret förkunnade, att klockan var tolf och väckte upp honom ur hans betraktelser.

— Det är tid att gå till hvila, skall jag finna den?

Åter skrattade han som en man, hvilken fattas af förtviflan. Derpå gick han till ett litet väggskåp och öppnade detsamma.

— Kom, du sorgbrytare. Huru ofta har du icke redan hulptit mig öfver dystra stunder och bringat mig den efterlängttade hvilan. Gör äfven i dag din skyldighet.

Han tog en butelj starkt portvin, drog korken ur densamma och satte den bredvid papperen på bordet. Derpå gick han tillbaka till skåpet för att taga fram ett glas. Han höll det ett ögonblick tvekande i venstra handen, under det han utsträckte den högra mot skåpets lönnlåda.

— Skall jag? frågade han halfhögt. Läkaren har förbjudit mig det. Hm! —

Han tvekade ett ögonblick, men derpå tog han en liten nyckel och öppnade lönnlådan, sedan han ställt glaset bredvid buteljen.

Der fanns mera än tio små flaskor.

— Kloralhydrat, hviskade hans läppar. Hvilken underbar uppfinning kemisterna gjort med detta pulver. En knifspets är nog att erhålla hvila, och inga drömmar besvära en. Huru anorlunda med morfin. Det är också ett sömnmedel, — men hur uppvaknar man efter detsamma? Trött och med en nervös hufvudverk samt olust till arbete. Den skulle jag icke kunna begagna, fortfor han, idet han tog en annan flaska, på hvilken fanns en derpå klistrad etikett: »Morfin». Han betraktade den med ett visst vemod och ställde den åter på sin plats.

Han tog en tredje liten pjes ur lådan och besåg den mot ljuset... Ha!, der har jag ett medel för att Inga skall...

Han ryckte till. En iskall rysning lopp igenom hans kropp. Han såg sig ängsligt omkring och ställde den lilla flaskan åter på sin plats.

— Endast i yttersta nödfall, när ingen annan utväg återstår mig, skall du göra din skyldighet! — Nu eller ickel! — Kanske lyckas det på annat sätt...

Raskt slog han i åt sig ett glas vin och störtade det ned i strupen.

— Det gör godt och värmer, det lifvar och sporrar beslutsheten! sade han, i det han slog i ännu ett glas och lät det följa det första. Derpå grep han den lilla flaskan. Han tog korken ur och insöp med välbehag pulvrets lukt.

— Doften är behaglig. Så måste det vara, så att den maskerar sin förfärliga egenskap... Jag skulle vilja veta, hvaraf det består, så att jag kan förnya det, när det är förbrukadt. Skall jag fråga någon kemist? Skall jag söka läkares råd?... Eisenschmidt?... Hm!

Planitz lutade hufvudet mot handen och grubblade.

— Nej, sade han i det han slog i bordet med knytnäven. Ingen skall veta, att jag är i besittning af detta medel. Skall jag väl skaffa mig vittnen? Skall jag kanske skaffa mig en anklagare? Planitz, hvilken däre du är! Är du jurist?

Ett undertryckt skratt skallade genom rummet.

— Fort ännu ett glas och nu i med sömnpulvret!

Planitz slog i ännu ett glas vin, tog ur den med kloralhydrat fyllda flaskan en knifspets pulver och släppte det ned i glaset. Nyckeln till skåpet vreds om, och skåpet stängdes, sedan han ditlagt de på bordet liggande papperen.

Ännu drack han icke. Besynnerliga tankar tycktes korsa genom hans hjerna. Han öfverlade ännu några ögonblick, derpå gick han bort till bordet, fattade glaset och tömde det i ett drag.

Han ville just sätta det tillbaka på bordet, då portklockan ringde.

Planitz bleknade. Han rusade fram till fönstret och öppnade det.

— Hvad är det? skrek han.

— Ett telegram!

— Gud ske lof! Bara ett telegram! stönade han. Efter få minuter hade han mottagit och öppnat det. Det innehöll:

»Eder underhandling vid oväderseken har jag åhört. Ert förehafvande skall icke lyckas eder. *Ingelfingen.*»

Planitz satt mållös. Hans tänder slogo mot hvarandra som i frossan. Han lät papperet falla, och hans ögon stirrade ut i rymden.

— Hvad har jag läst? . . . Han har lyssnat på mig . . . Fördömdt! —

Han tog upp papperet igen.

— Telegrammet är ifrån Hamburg . . . Hvad gör Ingelfingen der? . . . Hvarför hotar — han — mig? —

Tungan blef allt tyngre. Några obegripliga ord till, derpå föll hans hufvud ned mot bröstet; sömnmedlet började göra verkan.

Hans gestalt darrade. Hans likbleka ansigte vändes mot fönstret, och hans hand knöt sig krampaktigt samman.

— Ja, knacka bara, eländige! — Kom in till mig, skurk! — En skurk är du, Ingelfingen! Jag skall bevisa dig det. — Hvad, — hvarför kallar du? — Jag är en ännu större skurk än du — Godt, — det må vara så! — Men kom in, så att jag kan bevisa dig det! — Hvarför skrattar du, som en djefvul? — Du känner dig säker? — Må vara, men jag kan döda dig, jag kan gifva dig ett gift ur skåpet der! — — Sedan, — sedan — dö — förb. —

Stolen knakade.

Planitz hade sjunkit samman deri.

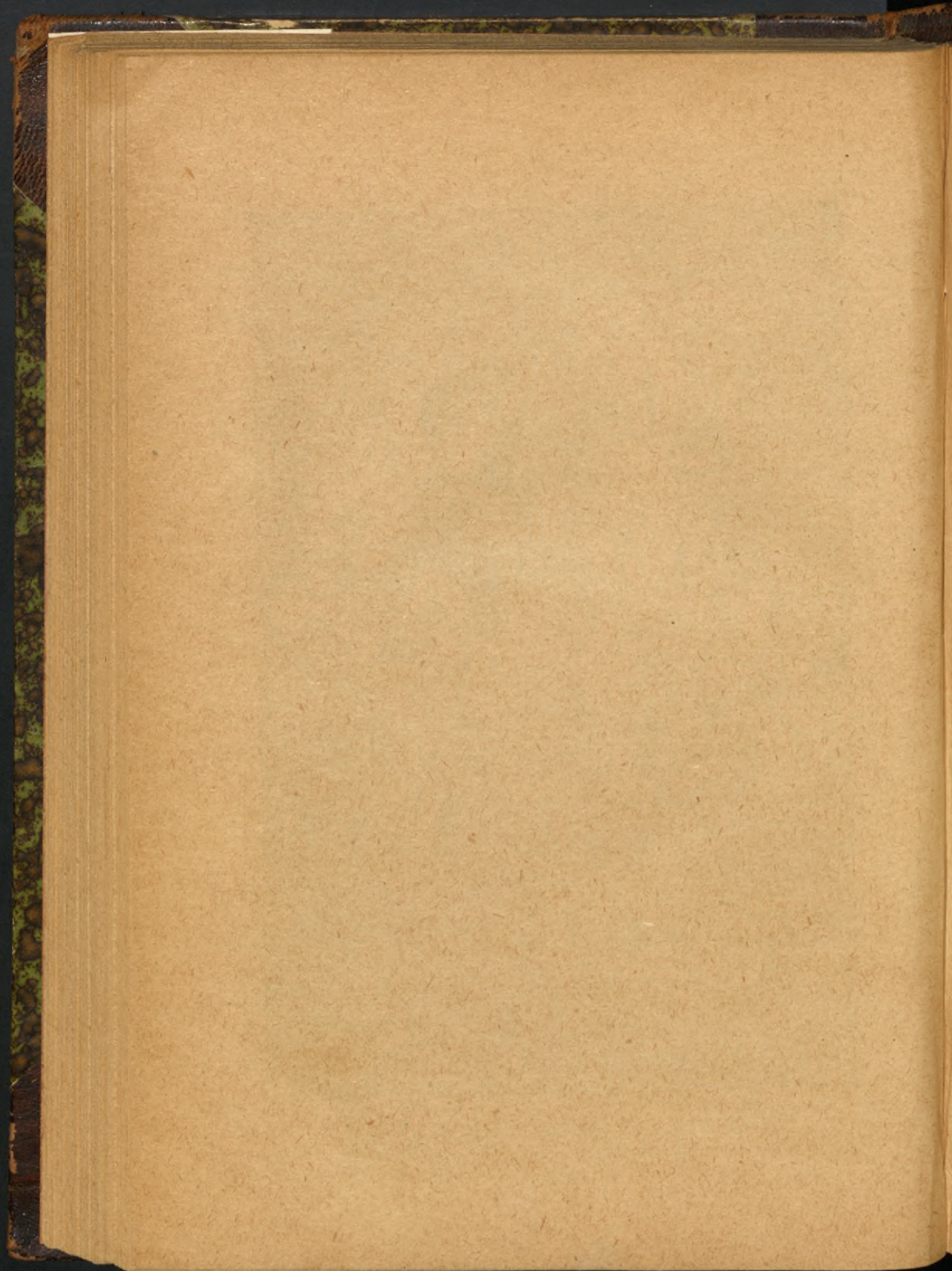
— Inga — du — måste — annars — dö —

Det blef en dödstystnad i rummet. Endast pendelns tiktak i uret samt den af sömnen öfvermannades tunga andedrag afbröt den hemska tystnaden. — —

Solen hade redan stigit högt öfver bergen, och Planitz befann sig alltjemt sofvande i sin länstol.

11) *Bort! Jag föraktar, hatar och afskyr dig!*

Icke ens bullret på vägen ryckte honom upp ur sömnen.
Icke ens hans hushållerska hade ännu väckt honom.

Först när Ingas klara stämma lät höra sig utifrån korridoren, vaknade han.

Han sprang upp. Dagsljuset trängde in genom fönstren.

— Hur är det fatt? — Ah, jag tog in sömnpulver.

Brefvet låg på golvet.

Han tog upp det. Dess innehåll stod lefvande för honom.

Det knackade på dörren.

Inga steg in.

— Är ni redan klädd för att gå ut? Hvart ämnar ni er?

— Jag tänker bese staden och göra några uppköp.

— Gå icke ensam, fröken Inga. Vänta några ögonblick, så skall jag göra er sällskap!

Inga satte sig ned.

Justitierådet gick in i angränsande rum för att kläda om sig.

Brefvet låg på bordet.

Ofrivilligt observerade Inga att det var undertecknadt af Ingelfingen.

Hennes ögon foro öfver innehållet:

»Edert förbehållande skall icke lyckas eder», upprepade hennes läppar mekaniskt.

Inga bleknade.

Hvem kunde detta hafva afseende på? Kunde det väl vara någon annan än Hugo?

Telegrammet talade om vädereken, och om ett samtal, som Ingelfingen der lyssnat på.

Planitz kom åter in i rummet.

Kom nu, fröken Inga. Ni känner icke vår residensstad ännu. Ni kan icke få någon bättre vägvisare än mig.

I detta ögonblick såg han det öppna telegrammet ligga i Ingas omedelbara närhet.

Han bleknade och lade raskt samman papperen samt gömde telegrammet underst.

Hans misstrogn blick gled öfver Inga.

Oaktadt denna icke såg upp, visste hon ändå, att justitierådets öga frågande hvilade på henne.

Efter intaget kaffe ledsagade Planitz henne till det inre af staden.

Förgäfves sökte Planitz förströ Inga.

Han förstod mer och mer, att hon läst telegrammet.

Några timmar hade sålunda förflutit. De återvände nu till Planitz bostad.

Dit ankomna skildrade Planitz hennes kritiska läge.

— Den unge herr Falkenbergs anspråk äro berättigade. Och hvad ämnar ni besluta, när dokumenterna befunnits rigtiga?

— Mitt beslut är redan fattadt! Jag skall lemna slottet Falkenberg. Det arf, som tillfaller mig är stort nog att skydda mig mot nöd, och jag drager mig tillbaka till en praktig tillflyktsort, der jag kan tillbringa mitt lif i lugn.

— Ni menar er väninna Margrets egendom.

— Visserligen.

— Det behöfver ni icke göra, om ni vill följa mitt råd.

— Och det skulle vara?

— Ni står ensam i världen. Ni är ung och vacker — ni måste gifta er!

En afvärjande rörelse af Inga bragte icke justitierådet ur fattningen.

— Jag vet hvad ni vill säga; jag förstår edert hjertas känslor, som om jag vore er egen far. Ni kan förblifva i full besittning af ert arf. Den som gör anspråk på detsamma är intagen af kärlek till er. Han har för mig tillstått, att hvad ödet från ena hållet beröfvar er, kan fullständigt återgifvas er, om ni ingår på en förbindelse.

Purpurrodnad öfvergöt Ingas ansigte.

— Ni menar denne Hugo von Falkenberg? sade hon med dyster blick.

— Ja!

— Ah! utstötte hon förtretad, i det hon samtidigt reste sig upp. Förr skola eld och vatten ingå förbindelse med hvarandra, än vi. Jag föraktar, jag afskyr den menniskan! Han är en usling!

— Fröken Inga, lugna er! Ni känner icke Hugo von Falkenberg, — han är ung och oefaren. Han är uppföstrad i ett pensionat, som mindre lagt an på utbildning af hans sinne. Han är en godmodig, lättledd natur!

— Det har jag sett — invände Inga — när han slog den stackars döfstumma. Är det en handling af en menniska, som har hjerta i bröstet. En feg usling, en nedrig bof är han!

— Ni måste försöka fatta en annan mening, Inga. Hugo von Falkenberg har bittert ångrat sin handling, och jag kan endast råda er, att vid sammankomsten räcka honom er hand.

— Aldrig! Icke ens, om jag hade förlorat aktningen för mig sjelf, skulle jag kunna egna den karlen en vänlig blick. Den arma döfstummas bild skall alltid stå för min själl

— Glöm detta, Inga! Jag ber er i hans namn.

— Icke ett ord vidare, herr justitieråd! Jag skall icke deltaga i den planlagda underhandlingen, jag skall afresa redan i afton!

— Hvarthän?

— Till Margret Heimburg. Hos henne skall jag stanna och med henne bära min smärta.

I sitt inre skummade justitierådet af raseri. Han såg sina planer kantrade. Men han förrådde sig icke för Inga. Ännu en gång gjorde han ett försök att omstämna henne, men Inga trädde med höjdt hufvud emot honom och sade:

— Herr justitieråd, spill icke flera ord, det är förgäfvets! Dessutom —

Inga kämpade ett ögonblick med sig sjelf. Derpå vände hon sig mot döttern och utbrast:

— Eckbert von Prittwitz, min vigde make lefver!

Med dessa ord rusade hon ut ur rummet.

Justitierådet kände sig tillintetgjord.

— Förlorad! pustade han.

Raseri, smärta och förtviflan bemäktigade sig honom.

Han märkte icke huru sidodörren öppnades och ett blekt, upprördt ansigte lät sina blickar oroligt sväfvä genom rummet.

— Den dumma varelsen tyckes hafva förvirradt hufvudet på dig, sade den unge mannen med en anstrykning af hån. Så sansa dig då! — Om hon än nu vägrar, så skall hon ändå blifva min. Du har ju ett medel dertill. Sade du icke så? —

— Din råhet har förderfvat allt! Nå, du har ju hört, hvad hon tänkte om dig. Hon har rätt!

— Ah, prat! Hvarför vär den döfstumma så kinkig! Nå, vänta bara, när jag blir herre på Falkenberg, så skall jag tukta henne ännu en gång, men så, att hon aldrig glömmmer mig —

— Tig med sådant! Nu gäller det att kämpa och handla! Du har hört, att hon vill resa i dag. Ställ om vagn och allt öfrigt, — åstad!

Den unge mannen log hemskt, utan att röra sig ur stället.

— Hvad vill du vidare?

— Pengar! Du vet ju, att jag är obekant här i staden!

— Gud vare lof, mumlade Planitz i skägget.

— Hvad säger du? frågade den unge mannen med hånfull blick.

Justitierådet svarade icke på den frågan. Han gick till skåpet och öppnade det.

Hugo von Falkenberg följde hans rörelser.

— Här har du mera pengar, än hvad som är nödvändigt. Vagnen måste vara framför dörren klockan sju. Klockan åtta går tåget. Har du förstätt mig?

Hugo nickade, tog emot pengarne och ville just gå till dörren, när han plötsligt stannade och rigtade sin blick på Planitz.

— Apropos, sade han. Hvad sade hon då till slut? Sade hon icke något om denne von Prittwitz?

— Hörde du det icke?

— Nej!

— Så mycket bättre för dig! Men gå nu!

Det mörknade redan, när portklockan ringde och brefbäraren kom.

Han medförde ett bref åt Inga.

Hon öppnade det. Hon hade ingen aning om, att bakom den med rikt snideri besatta bokhyllan befann sig ett slags fönster, när det blef öppnat från angränsande rum, och att i ån detta kunde iakttagas allt, som tilldrog sig i rummet.

Knappt hade hon närmat sig lampan, förr än detta fönster försigtigt öppnades och justitierådets bleka ansigte tittade in.

— Barmhertige Gud, hvad är detta? Nej, nej, jag har väl icke läst rätt. Det är omöjligt, och dock står det här!

Åter begynte hon läsa, denna gång halfhögt, så att lyssnaren tydligt kunde uppfatta hvar enda ord.

»Akta er för justitierådet! Han är en skurk! Jag har vid vädereken lyssnat till ett samtal mellan honom och den föregifne Hugo von Falkenberg, att ni i nödfall skall tvingas till giftermål med den der pojken. Akta er.»

Inga såg sig förskräckt omkring. Det föreföll henne, som om hon hört en tung suck.

Justitierådet följde med giriga blickar hvarje hennes örelse.

»Om ni icke godvilligt vill gå i fällan, så skall det finnas upp medel och utvägar att tvinga er. Akta er frihet!»

Brefvet bar Krischans underskrift. Detta namn läste Inga dock icke upp. Justitierådet var utom sig af raseri.

Han knöt händerna och skar tänderna.

— Det har varit Ingelfingen. Förbannad vare den skurken! Om min plan slår fel, så skall han få betala det. Jag stryper honom då med dessa mina egna händer!

Buller i korridoren ryckte honom ur hans betraktelser. Han skyndade ut. Vagnen hade kört fram, som skulle föra Inga till bangården.

Planitz begaf sig till Ingas rum.

— Jag har låtit servera en bit varm mat i matsalen föresafresan. Får jag ledsaga er dit?

Inga åt obetydligt.

Behagar ni rödt eller hvitt vin? frågade Planitz.

— Helst inget vin, herr Justitieråd!

— Det duger icke, fröken Inga. Hör hur stormen skakar fönsterna! Regnet faller i strömmar och ni har en lång resa för er. Ni måste dricka ett glas af detta bordeauxvin.

Planitz slog upp ett glas åt Inga.

Han föregaf att läkaren förbjudit honom sjelf att dricka vin.

Inga hade tömt sitt glas.

Det måste verka redan om en kvarts timma.

Justitierådet såg på sitt ur.

— Hvad tiden går! sade han.

— Jag måste fara! sade Inga.

— Visst icke, fröken Inga. Stanna heldre kvar, men er önskan är min befallning!

Dörren öppnades och hushållerskan anmälde:

— Kofferten är buren ned till vagnen. Klockan är en kvart öfver sju! sade hon.

De båda reste sig och gingo ned till vagnen.

— Jag ber er om en sak, herr justitieråd.

— Jag står till tjenst.

— Jag vill telegrafera till Margret och önskar därför fara till telegrafstationen!

Planitz lofvade detta.

Efter några minuter stodo båda på gatan bredvid den öppna vagnen.

Kusken hade stigit ned och stod vid vagnsdörren. Han hade hatten djupt neddragen och kappkragen uppslagen, så att man icke kunde se mycket af hans ansigte.

— Kör först till telegrafstationen, befällde justitierådet.

Ett obegripligt mummel kom från kuskens mun. Kusken klättrade upp på bocken och vagnen rullade åstad.

Med hemska ögon följde Planitz hvarje Ingas rörelse.

— Jag känner mig matt och trött, sade denna.

— Ni borde hafva stannat här ännu några dagar. Det hade varit bättre!

— Hvad? Hvad — sade — — ni?

En djefvulsk glädje lyste ur justitierådets ögon. Han såg att Inga slöt ögonen.

Annu några obegripliga ljud gledo öfver hennes läppar.

Tunga andedrag försäkrade lyssnaren om att hans medel
verkat.

Han knackade sakta på fönstret åt kusken.

Knackningen blef straxt besvarad.

Vagnen vände hastigt och tog vägen utåt stora lands-
vägen.

SJUTTONDE KAPITLET.

Den lömske dämonen.

Stor glädje härskade på Stora Naundorf.

Godsegaren hade för fyra dagar sedan kommit tillbaka ifrån utlandet.

Byns alla innevånare hade beredt honom ett hjertligt emotagande, och som Edgar var allmänt omtyckt, var det icke underligt om folket i byn äfven idag befann sig i en glad sinnesstämning.

Edgar stod vid fönstret och såg längtansfullt utåt vägen.

Bullret af en vagn hördes.

— Det är hon! Det är hon!

— Mätte din förhoppning gå i uppfyllelse Edgar! sade mistress Wigtown vänligt. Jag stannar qvar för att göra några förberedelser. Gå du ned och tag emot henne.

Snart stod han nere vid vägen.

— Der! Der kommer vagnen! utbrast han glad. O, hvad mitt hjerta slår, hvad det uppfyller mig med varm längtan. Nu vet jag åtminstone att den älskade finnes i min närhet!

Akdonet, en elegant resvagn, hade hunnit fram.

Horst gaf kusken en vink och vagnen stannade.

I samma ögonblick drogos de blåa gardinerna åt sidan. Ett vackert fruntimmersansigte, Margrets ansigte blef synligt.

Godsegaren måste samla all sin sjelfbeherskning för att icke utstöta ett glädjerop. Med en djup bugning trädde han fram till vagnsdörren, öppnade den och bad med milda ord den anlända stiga ur.

Han var så glad öfver återseendet, att han icke märkte den nästan förebrående blick med hvilken Margret besvarade hans helsning.

Det tycktes som om hon ville tillbakavisa hans uppmaning att redan här stiga ur. Hon fruktade med rätta, att härigenom väcka tjänstepersonalens uppmärksamhet.

Men slutligen lemnade hon vagnen, medan Edgar tillropade kusken att köra in genom stora porten.

Margret och Edgar gingo vägen genom parken.

Båda gingo en lång stund tysta.

Slutligen ljöd det från Edgars darrande läppar:

— Välkommen, Margret, du min enda älskade! Och han utsträckte sina armar för att lidelsefullt omfamna henne.

Margret vek ett steg tillbaka. Hennes ansigte hade ett kallt, strängt uttryck:

Förskräckt frågade Edgar:

— Hvad skall detta betyda? Har du icke en helsning, icke ett ord för mig, Margret?

Öfver den unga qvinnans ansigte spred sig uttrycket af djup smärta.

Ack, om hon hade torts säga honom, hvad som försiggick i hennes bröst, — men den dystra hemlighet, under hvars demoniska bann hon stod, tillstängde hennes mun.

— En helsning, Edgar, ja! Men något ord af kärlek kan jag icke tillropa dig.

Huru kallt ljödo dessa ord! Och dock genomträngdes de af en smärtsam ton.

Margret! utbrast han. Du älskar mig icke!

Hon vek ett steg tillbaka och såg alvarligt och sorgset på honom.

— Nej, fortfar Edgar med vibrerande röst. Det är icke möjligt, du måste älska mig, det säger mig mitt eget hjertas slag.

— Och om du ändå misstar dig, Edgar?

— Ah! utbrast han förtviflad. Jag skulle misstaga mig! Det skulle alltså icke vara sannt, hvad du tillstod för mig i parken vid Roxbourgh, — nej, nej, Margret! Tala icke så. Det kan icke vara ditt alvar, — säg att du älskar mig, kalla mig som förr —

— Besvärj icke fram det förflutna, Edgar, du måste söka att glömma mig!

— Aldrig!

Då lyftade Margret upp sin högra hand, — en slät guld-ring glänste på hennes finger.

— Ser du den, Edgar? Inser du nu, att jag icke får yttra något ord af kärlek till dig.

Edgar höljde sitt ansigte i båda händerna! förtviflans tankar bestormade honom.

Var det väl möjligt, kunde Margret, som en gång så innerligt för honom hade bedyrat sin kärlek, — kunde hon nu säga honom, att han skulle glömma henne? Nej, nej, det måtte vara ett misstag; han måtte väl hafva hört fel.

Gripande fast vid detta förtviflade hopp, lät han bänderna sjunka ned och sade med darrande röst:

— Margret, — du älskar mig, — det vet jag väl, — men du vill icke tillstå det för mig, — oaktadt redan din närvaro är ett bevis derför —

— Edgar, sade den unga, sköna qvinnan allvarsamt. Jag trodde att det skulle vara Wildenfels maka förunnadt att hvila ut i detta slott, om också blott för en kort tid; men jag ser, det är bättre, att jag afstår derifrån. Du känner ju allt. Du vet, att jag med osönderslittliga band är fästad vid mitt lifs dämon.

Hon gjorde en rörelse med handen, som ville hon taga afsked af den man, för hvilken hennes hjerta slog i glödande lidelse.

Edgar kunde icke längre beherska sig. Han fattade hennes hand med sin högra och slog sin venstra om hennes lifsamt ville draga den älskade intill sig och trycka den renaste kärlekens kyss på hennes panna.

Ett ögonblick tycktes det som om hon ville gifva efter. Hennes barm gick i vågor.

Men plötsligt slet hon sig lös ur hans armar. Pligtens röst hade besekrat hennes böjelse.

— Edgar! Hvad gör du? Vet du icke, att jag är Wildenfels maka?

— Ja! det vet jag väl, men —

— Här gifves inga men, afbröt hon honom strängt. Om du endast vill låta lidelsens röst tala, så tillropar jag dig: Jag känner min pligt.

— Din pligt, svarade Malchow. Och hjertat skall väl tiga? — Har det ingen rätt, Margret. Skall kärleken icke vara annat än den viljelösa slafvinnan under ett tyranniskt välde. O, Margret, om du har ett varmt, för ädel kärlek böjdt hjerta, om det var sanning, som dina hulda läppar en gång tillhviskade mig, — då Margret, — då kan du icke mena allvar med hvad du nyss sadel — Icke sannt? — och Edgar trädde åter ett steg närmare samt vidrörde lätt hennes skuldra. Han fortsatte:

— Icke sannt, du måste medgifva att ditt hjerta är böjdt för mig, — min älskade, kom, kom! — lät mig från dina läppar få visshet om, att jag är den lyckligaste på Guds vida jord.

Ånyo försökte han draga henne till sig. Men hon slet sig åter lös ifrån honom.

— Jag skall försöka glömma dina ord och ditt beteende, sade hon långsamt och med darrande röst, ty jag vet nog, hvad du lider. Men jag ber dig enträget, vid — — din kärlek, som du hyser till mig, träng icke vidare på mig, unna mig en kort, lugn rast, och sedan — då öfverlemnar jag mig åt mitt öde.

— Aldrig, aldrig, utbrast Edgar häftigt. Jag skall sönderspränga den tunga kedja, som fjettrar dig vid ett förfärligt öde —

Margrets läppar kringspelades af ett dystert leende, hon vinkade afvärijande med handen under det hennes gestalt bäfvade i sitt inre.

— Margret, hvad är åt dig? utropade Edgar ängsligt. Du tänker på honom, på Wildenfels, — du tror, att han skulle kunna komma hit.

— Han skall komma, bäfvade det från Margrets läppar. Hon hade förlorat en del af sin sjelfbeherskning och bemödade sig förgäfvets att återvinna den.

— Ännu kan jag icke tro det, sade godsherrn eftersinnande. När jag besinnar allt hvad han har på sitt samvete, så kan han icke våga komma hit?

— Jo! Här känner ingen hans förflutna. Ingen har något intresse af honom; — endast i Frankrike och England förföljer man honom, under det att i Tyskland —

— Margret, du darrar —

— O, när jag tänker på, att Wildenfels kan komma hvilken dag, hvilken timma som helst —

— Du fruktar för odjuret, Margret? Tänker du icke på, att du har mig till beskyddare?

— Ack, Edgar, han är en dämon, förgäfvets skulle du söka att bekämpa honom, hans makt är djefvulsk och därför är han obetvingelig.

Medan hon sade detta, skakades hon af en frossa. Edgar försjönk i djupt begrundande. Det hade icke undgått honom, huru Margret hade förändrat sitt i början så afvisande, ja tvära beteende. Han förstod häraf änyo, att hon älskade honom, såsom han drömt sig det, och nytt hopp uppfyllde hans själ.

— Margret, sade han innerligt. Frukta ingenting, du blifver räddad! —

— Omöjligt, hviskade hon.

— Du är min, älskade. Må Wildenfels komma i dag eller i morgon, så skall du blifva befriad ifrån honom: så sannt som detta himmelstält finnes utspändt öfver oss!

— Edgar, du har vansinningar förhoppningar.

— Nej, nej. Jag skall vinna denne man med pengar, med mycket pengar. Gud vare lof, jag är rik, — han är fattig, — och sedan — —

— Tror du, att han skall gå in på en skiljsmessa? Al drig! Och jag kan icke en gång fordra det.

— Hvad behöfs det. Wildenfels är i behof af en större summa pengar —

— Dem skulle han hastigt förstöra. Och om han gick in derpå, så vore jag ändå icke fri.

— Margret, — du, — icke fri! eftersade Horst långsamt.

— Det är som jag säger. Dessutom sätter Wildenfels icke värde på pengar. Den största summa skulle han göra slut på inom kort. Det skulle vara en outtömlig förmögenhet, som skulle kunna förmå honom att för alltid gifva mig fri. Nej, nej, han gör det icke. Han känner sitt välde, och vet att göra bruk deraf.

— Kanske ser du dock saken för mörk! invände Edgar, hållande fast vid detta sista hopp. Om Wildenfels är i nöd, — jag kommer som hans räddare —

— Uppgif denna tankel! Han skall förslösa summan vid spelbordet och i vilda orgier!

Då närmade sig raska steg.

Margret vände sig om. Hennes ansigte, som ett ögonblick förut varit sorgset, strålade nu af glädje. Mistress Wigtown hade sökt upp dem.

— Ack, mistress Wigtown! utbrast Margret, glädtigt. Tillåt, Edgar, att jag helsar på din tant.

Med dessa ord räckte hon den öfverraskade godsherrn flyktigt handen och skyndade den vördiga damen tillmötes.

Ett ögonblick blef Edgar stående som öfverraskad. Han kunde icke fatta denna plötsliga förändring i den älskades sinnesstämning. Ack! — Nog visste han, att hon älskade honom; men han hade ingen aning om, hvilken glödande kärlek, som i Margrets hjerta lefde för honom, hvilken förfärlig kamp, hvilka namnlösa qual som allt mer och mer dref den arma mot försvifan. — —

Det var några timmar senare.

Nu befann sig Margret ensam i det åt henne anvisade rummet. Hon var mycket upprörd.

— O, min Gud, mumlade hon. Hvad jag är ängslig och tillika lycklig till mods! Mitt hjerta befinner sig i en täflan, och ack, jag känner det allt för väl, att jag är för svag att falla det afgörande beslutet.

Margret hvilade i en länstol. Hon hade höljt ansigtet med båda händerna. Hennes barm höjde och sänkte sig häftigt.

Då knackade det på dörren.

Margret hörde det icke. Hon satt som försjunken i en dröm.

K ackningen upprepades. Den blef allt starkare och häftigare.

— n unga qvinnan ryckte förskräckt till och sade med svag t:

— Stig in!

I nästa ögonblick öppnades dörren och vaktmästaren från häktet i byn trädde in.

Margret var förvånad öfver detta besök. Hon trodde det var någon, som gick fel.

— Hvad önskar ni? frågade hon.

— Jag var först hos herr Malchow och fick af honom veta, att ni träffades här.

— Men hvad vill ni? frågade Margret allt mera förvånad.

— Ursäkta mig! Det är en egendomlig historia, som för mig till eder, — hm, hm —

Han ref sig förlägen bakom öronen.

— Så tala då! utbrast Margret otålig.

— Nå ja. — Ni måste ju få veta det. Det låter visserligen otroligt, och om icke —

Nu reste sig Margret häftigt upp från stolen och blickade med vredgad min på vaktmästaren.

— Jaså, — ursäkta! Alltså i går afton brunno några halmstackar, och vi förmodade, att elden blifvit anlagd af lösdrifvare, som bruka begagna sådana ställen till nattqvarter.

— Men hvad bekymrar det mig!

— Den frågan gör jag mig också; men hör bara på. Det lyckades oss få fatt några sådana lösdrifvare, hvilka naturligtvis kunna emotse det strängaste straff.

— Naturligtvis!

— Ja, naturligtvis! Men ibland dessa lösdrifvare finnes en, som — hm, — hm —

— Nå, hvarför tiger ni så plötsligt?

— Ack, min nådiga, det är för märkvärdigt! Men det måste fram, — denne lösdrifvare försäkrar att han känner er.

— Mig! — Margret tog ett par steg tillbaka. — Ah! Det var ett fasans skrik, hon utstötte.

— Ja, er, min nådigastel bedyrade vaktmästaren. Denna menniska vill blifva sedd af er. Han försäkrar, att ni skall kunna göra honom fri.

— Och var är den menniskan!

— Han sitter på gästgifvaregården under bevakning. Jag skulle för er nämna namnet Erik, det skulle vara nog, menade han.

Knappt hade Margret hört detta namn, förr än hennes ansigte bleknade, hennes gestalt bäfvade och det mörknade

för hennes ögon, som om någon höljde en mörk slöja för dem.

— Det är han! Det är han! mumlade hon knappt hörbart. Hon hemtade djupt efter andan. Derpå bad hon vaktmästaren sitta ned. Hon skulle snart vara färdig att gå med honom.

Vaktmästaren blef förundrad.

Han hade inte väntat att lösdrifvarens begäran skulle bifallas.

Margret kom snart tillbaka från sidorummet, iklädd hatt och kappa.

Hon hade samlat all sin sjelfbeherksning och uppmanade vaktmästaren att följa henne till byn.

Tigande gick hon vid hans sida.

Vädret var regnigt och stormigt.

Slutligen kommo de till gästgifvargården.

Vaktmästaren förde henne in i ett litet lågt rum, der två personer befunno sig, — en vaktare och den karl hvars namn Erik hade gjort ett så mäktigt intryck på Margret.

När hon såg vaktaren, sade hon till honom:

— Jag önskar några minuter tala mellan fyra ögon med denne man.

Vaktaren kastade en mistrogen blick på arrestanten.

— Nådig fru, jag vet sannerligen icke, om —

— Jag ber derom!

— Men besinnar ni icke, att det är betänkligt —

— Var obekymrad.

— Känner ni denna människa?

— Derom skall jag sedan lemna upplysning! svarade

Margret.

Hon andades lättare, när hon var allena, — allena med sin make!

Men hvilken anblick!

En landsvägsstrykare kunde icke se värre och trasigare ut.

Nå, min lilla hustru! sade trasvargen hänfullt. Jag finner, att du tyckes icke glädja dig öfver vårt återseende!

Hon ryste.

— Det hjälper icke. Du måste helsa på mig! Jag tänker, du lever väl godt på herr von Malchows slott. Spelet! Ja, spelet retar mina nerver, och kvinnorna —

Erik! Sådana ord vill jag icke höra! — Min Gud! tillade hon rysande Så skulle jag återse dig!

— Ah, — det behagar icke min hulda gudinna, som jag ser —

— Du kan väl begripa —

Jag begriper allt! Du måste sätta mig i stånd att föra ett kavaljeriskt lif! Du måste presentera mig hos herr Edgar Malchow! Betänk bara, om jag går ut i byn och säger: Denna dam är min hustru; jag har kommit för att afhemta henne, så att hon skall lefva samman med mig — nå?

Erik! ljöd det doft från hennes läppar. Om du ännu har qvar en enda gnista hederskänsla, så tvingar du mig icke att längre åhöra sådana ord!

— Sentimentalt! svarade Erik lättsinnigt. Du har för öfrigt icke en gång räckt mig handen till helsning ännu!

— Sluta med denna komedi! Hur har du kommit hit! Har jag förtjenat, att du så blottställer mig?

— Hvad det senare beträffar, så beror det på dig sjelf, om jag gifver mig tillkänna inför folket eller icke. Du ser, att jag är häktad. Utan din mellankomst måste jag tillbringa dagar, kanske veckor bakom jerngardiner. Och det behagar mig icke, — jag tänker i stället lefva bon!

— Ärelöse! — Detta enda ord, uttaladt med utesägligt förakt, skulle hafva verkat förkrossande på hvar och en som hade den minsta ädla gnista qvar i bröstet.

Men på Wildenfels gjorde det icke det ringaste intryck. Skrattande såg han på Margret, som om det gällde den oskyldigaste sak i världen.

— Hvad skall du nu göra? frågade hon slutligen, mödosamt hemtande andan.

— Ah, hur kan du fråga det! Du har utan tvifvel något pengar på dig. — Gif hit dem!

Han räckte fram handen.

— Sedan jag blifvit försedd med tillräckligt pengar och kan uppträda ståndsmessigt, begär jag att blifva emottagen på slottet.

— Derom kan icke vara tal.

— Men ändå! Jag skall afsluta ett fördrag med denne Edgar Malchow, enligt hvilket jag får af honom en anseelig ränta. Som återtjänst må han med dig dela all en syndig kärleks glädje. Är det dig till lags?!

Margret kämpade helvetiska qval. Hon hade velat skrika. Hon hade velat tillropa honom, att han var en ärelös skurk, en djefvul i menniskohamn, — men hon måste tåga, — genom ett allt för högljudt ord hade hon kunnat förråda sin hemlighet.

— På ett sådant erbjudande ingår jag aldrig! förklarade hon i fast, afgörande ton. Jag har för dig uppoffrat allt, hvad en qvinna kan offra, — men min heder är icke fall!

— Hvad säger du! gäckade Wildenfels. Och hur var det med vigseln, som blef tillintetgjord genom min fatala mellankomst? Hvad alltså fördraget med Malchow beträffar — —

— Det blir ingenting af!

— Är det ditt sista ord? Hans röst ljöd hotande.

— Mitt *sista!*

— Godt, Margret. Min tröst skall bestå i att blamera dig för alltid.

— Du är vansinnig! Vill du sätta allt på spel?

— Så skaffa mig pengar!

— Du skall få, hvad jag för närvarande har —

— Ah! Det är icke nog, jag vill hafva stora summor! Mitt hjerta törstar efter nytt spel och efter vackra qvinnor!

Margret led förfärliga qual.

Då knackade det på dörren.

Margret ryckte till. Om mannen nu kom, så var hon förlorad, ty Erik befann sig i en sinnesstämning att han icke tog någon hänsyn.

Hon gick till dörren och öppnade den.

— Hvem är derute?

— Förlåt, min dam! Jag trodde er vara i fara!

— Jag tackar er! Men ni behöfver icke vara rädd. Hvad arrestanten beträffar, så tänker jag, att ni kan släppa honom fri.

— Huru så? —

— Han är oskyldig till den misstänkta förseelsen.

— Och om ni misstager er?

— Nej, nej! Jag ansvarar för honom.

— Om så är, så kan ni säga honom, att han är fri, ty mordbrännaren är upptäckt.

— Tack!

Karlen öppnade dörren ännu mera och ropade inåt rummet:

— Ni är fri, — tack vare denna dams förord.

Margret gick in i rummet och tömde ut sin börs på bordet åt Erik:

— Här får du detta, sade hon föraktligt, men endast, om du —

— Godt, Margret. Jag ser, du har gjort mig fri, det skall väsendtligen underlätta mina planer.

— Hvad ämnar du göra?

— Ingenting af hvad du fruktar! svarade han.

— Han tog pengarne.

— När dessa äro slut — nå så skall jag nog med samma lycka finna din vistelseort.

— Du skulle icke få flera! ljöd det lugnt från hennes läppar. Lef väl och sök att blifva en bättre människa!

Utän att vänta på svar, ilade hon ut ur rummet och lmnade gästgifvaregården samt gick skyndsamt mot Malchows slott.

Vägen förde genom en småskog. När hon hann till denna, hörde hon plötsligt steg bakom sig.

— O, Gud! mumlade hon! Skulle det vara han!

Hon hade knappt sagt det, förr än en trasig gestalt dök upp vid sidan om henne.

— Ah! röt han. Nu har jag dig åter.

Från Margrets läppar ljöd ett ångestskri.

— Olycklige, hvad vill du?

— Hvad jag vill! skrek han vildt. Jag vill kyssa dig, min bustru. Eller tror du, att jag afsagt mig anspråken på dig? Kom nu med till gästgifvaregården — der skola vi tillbringa natten tillsammans — —

— Undan! Undan! Heldre döden än lefva i gemenskap med dig!

Margret ville fly, men odjuret omfamnade henne och tryckte henne intill sig samt sökte med sin mun hennes läppar.

— Odjur! skrek hon. Släpp mig! Hon kämpade förtvifladt och lyckades slita sig lös.

— Ab, — du vill undfly mig, — du vill icke gå med mig, — och jag säger, du måste —

— Undan! Jag föraktar, jag afskyr dig!

— Det skall du plikta för!

— Med dessa ord höjde han armen, och i nästa ögonblick föll den tunga näfven med ett väldigt slag på den olyckligas hufvud.

Med ett doft verop sjönk hon sanslös till marken.

Och besynnerligt nog, sinnlighet och lidelse försvunno i samma ögonblick ur den eländiges bröst, — hatet och det djuriska raseriet drogo in der. När Wildenfels såg den sköna qvinnan sjunka vanmäktig ned, utstötte han ett rått skratt och sprang i vild brådska derifrån.

ADERTONDE KAPITLET.

Gud har dömt!

Natten hade inbrutit; men Margret hade ännu icke återvänt.

Man sände från slottet ut folk med lyktor för att söka efter henne.

Efter omkring en half timmas förlopp kommo två af de utsända tillbaka för att hemta en bärbår.

Man hade funnit Margret.

På samma ställe, der hon hade blifvit misshandlad af Wildenfels, låg hon, lik en död, på den genomvåta marken.

Tusende frågor genomkorsade mistress Wigtown's hjerna. Hvad kunde hafva händt hennes älskling? Hon fann icke ett ord till svar. Hon måste tåla sig tills folket kom med sin sorgliga börda.

När de anlände, hade mistress Wigtown redan träffat nödiga anordningar för den olyckligas emottagande.

Margret Heimbürg låg i en stelkrampliknande bedöfning. Hennes släktingar underrättades straxt om hvad som händt.

Läkaren kom och förklarade att Margrets lif sväfvade i den största fara.

— Jag måste se henne, utbrast Edgar utom sig af smärta. Dyr mistress, för mig till henne.

Några ögonblick senare stod han vid dens sjukbädd, som han så innerligt älskade.

Blek som en lilja låg hon på de hvita kuddarne. Hennes bröst höjde sig endast sakta, knappast märkbart.

Nu slog hon upp ögonen.

En svag suck undslapp hennes läppar.

— Margret, utbrast han smärtfullt. Margret! Hvad har händt?

Men den sjukas ansigte förblef fullkomligt uttryckslöst. Hon hade icke igenkânt den älskade. Hon tycktes icke veta, hvar hon befann sig.

När mistress Wigtown, som på en kort stund hade lemnat rummet, åter trädde in, räckte Edgar henne handen och sade i sorgsen ton!

— Icke sannt, min kära tant, vi dela nattvaken.

Tre dagar sväfvade den sjuke mellan lif och död. Slutligen hade läkarens konst och den sjukas kraftfulla natur segrat.

På fjerde dagen kunde krisen anses öfvervunnen.

Men dock kunde det knappt vara tal om något tillfrisknande. Margret var tvungen stanna i sängen. Den svåra febern tycktes ånyo vilja bemäktiga sig henne.

Och medan hennes kropp led, var hennes själ uppfylld af kvalfull ångest.

Edgar var utom sig af förtviflan. Han frågade läkaren, och denne ryckte på axlarna och menade:

— Tålmod och tid äro de enda medlen. I hvarje fall måste hvarje sinnesrörelse undvikas!

Detta var ett nytt, tvingande skäl för Edgar att draga sig tillbaka från den sjuka. Och huru gerna hade han dock velat från hennes läppar höra, hvad hon upplefvat den förfärliga natten.

Så förgingo flera dagar. Edgar led förskräckliga qval.

Han såg den älskade lida. Han kände med henne tyngden af det öde, under hvilket hon suckade, detta bittra öde, som på ett så förfärligt sätt skiljt de båda älskande från hvarandra. Och han skulle väl hafva förtviflat, om han icke med all makt hållit sig fast vid det hoppet, att Margret skulle bli frisk igen, liksom han sjelf, som ju hemtat sig och blifvit frisk efter ett dödligt skottsår.

Det dröjde länge, innan Margret började tillfriskna.

Slutligen kunde Edgar våga framställa frågan om, hvad som händt henne.

Margret skildrade nu för honom utförligt sammanträffandet med Wildenfels.

— Ah! mumlade han. Denne eländige har alltså vågat hota dig?

Margret fortsatte sin berättelse ända till slutet.

— Gud skall döma honom! sade hon slutligen. Om vi

angripas af fiender, så skola vi försvara oss med alla tillåtliga medel, — men hämnden är min säger Herran!

— Och du Margret. Skall jag lugnt låta allt detta gå öfver dig? utbrast Edgar. Nej, och åter nej! Hindrar du mig nu att straffa denne usling, så måste du åtminstone inse, att du behöfver ett manligt skydd, och detta skydd skall jag erbjuda dig!

— Ack! Edgar!

Som en veklagan, så svärmodigt ljödo dessa ord från Margrets läppar. Derpå lutade hon plötsligen sitt heta ansigte mot hans bröst. Ack, hon insåg det nog, men stående under det dystra ödets bann, vågade hon icke tillstå för Edgar, huru rätt han hade, huru mycket hon behöfde ett starkt, kärleksfullt bistånd, och i hvem hade hon väl kunnat finna en bättre och trognare vän, än i honom, i Edgar?

Hon teg. Edgar anade striden i hennes inre. Han trängde icke vidare på henne. Han hoppades det bästa af tiden.

Han reste sig och räckte Margret handen.

— Vi träffas åter, min väninna! Glöm icke, att ödet är icke mäktigt nog att sönderslita våra hjertans förbund!

Det var en regnig dag.

Oaktadt det var straxt på eftermiddagen, hade det blifvit tidigt mörkt.

Margret satt på divanen och lutade hufvudet mot handen, då det knackade på dörren.

Hon ryckte till.

En aning kom plötsligen öfver henne.

— Stig in! svarade hon med matt röst.

Dörren öppnades och brefbäraren steg in samt aflemnade ett bref.

— Till mig? frågade Margret förundrad.

Brefbäraren nickade och lemnade bugande rummet.

Edgar hade sett brefbäraren. En plötslig ångest öfverföll honom.

Då hörde han ett gällt skrik. Det kom från Margrets rum. Edgar ryckte till.

— Alltså verkligen, mumlade han. En jobbspost, — o, detta öde!

Han ilade till den älskades rum.

Den första blicken vid hans inträde föll på Margret, den andra på det å golfvet qvarliggande brefvet.

— Lugna dig, sade den gamla damen vänligt, vanmakten skall nog gå öfver!

Edgar tackade henne med en blick.

— Hvad kan det då vara, som så djupt skakat den olyckliga? Jag hörde skriket och fann henne i detta tillstånd.

Mistress Wigtown hade icke sett brevet på golfvet. Tigande tog Edgar upp det och läste det. Men hastigt kramade han det samman i vredesmod.

— Den eländige! mumlade han doft.

Margret hade emellertid återkommit till medvetande. Hon såg brevet i Edgars hand.

Mistress Wigtown förstod, att hennes skyddsling hade något att säga Edgar. Hon lemnade runnet.

— Arma Margret! sade Edgar och räckte den älskade handen. Skall ditt ädla hjerta ännu icke kunna få frid.

— Det skall först ske, när den gröna torfvan betäcker mig.

— Tala icke sådana ord, Margret! bad Edgar med mjuk stämma. I ditt hjerta brinner kärlekens heliga låga, och kärlek begär lif, ljus, frihet!

Han betonade det sista ordet egendomligt, och Margret förstod honom, men hon svarade icke derpå.

— Skall du gå i afton? frågade Edgar efter en paus. Jag läste uslingens bref.

— Måste jag då icke, Edgar? Besinnar du icke, att odjuret skall verkställa sina hotelser, om jag icke kommer? Jag måste till honom. O, hvad jag af hela min själ hatar honom, och ändå måste jag följa hans önskan!

— Min Gud, hvad är att göra? Jag inser dina skäl, men jag kan icke låta dig gå ensam, — faran är för stor!

— Du kan icke gå med mig! Som du ju läst, har han gjort till vilkor att jag skall komma ensam! Jag skall dock veta att skydda mig.

— Må Gud beskydda dig då! utbrast Edgar.

Han följde henne på vägen. Slutligen räckte han henne handen.

— Kom snart igen, jag väntar dig här.

— I detta oväder, Edgar?

— Hvad bryr jag mig om vädret? Jag har icke ett ögonblicks lugn, förr än du kommit tillbaka! . . . Minuterna blifva timmar för mig. Gud beskydde dig! ropade Edgar efter henne.

Han följde henne med blicken, så länge han kunde se henne.

— Stackars Margret! suckade han och svepte regnkappan tätare omkring sig. I detta oväder måste du ut till den eländige.

Regnet strömmade häftigt ned, blandadt med stora hazel.

— Edgar gick med raska steg fram och åter.

— Hu! — hvad Margret måtte frysa! O, om hon bara väl vore tillbaka.

Men minut efter minut förgick, och Margret kom icke. En timma hade förflutit! regn och hagel piskade allt värre.

Nu kunde Edgar icke tåla sig längre. Han måste se hvar hans älskade tagit vägen.

Utan att besinna sig, lemnade han parken, ilade framåt bygatan till gästgifvaregården.

Han öppnade dörren till det lilla rum, i hvilket föregående samtal mellan Margret och Wildenfels egt rum, — det var mörkt, — det var tomt.

— Kanske i gästrummet! mumlade han.

Men äfven detta var tomt, — icke en enda gäst befann sig i rummet.

Edgar blef förtviflad. Hvar kunde Margret vara?

En karl kom honom till mötes. Han igenkände godsherren och gissade straxt till ändamålet med hans dervaro.

— Söker nådig herrn damen, som —

— Ja, ja! Hvar är hon? framstötte Edgar hastigt.

— För omkring en timma sedan såg jag damen gå åt hållplatsen. Hon frågade mig om vägen.

Edgar såg misstroget på den talande.

— Till hållplatsen! eftersade han.

Han ville skynda åt det anvisade hållet.

— Hvart vill ni hän! ropade karlen efter honom. Vid hållplatsen är öfersvämmadt. Men Edgar gaf icke akt på dessa ord, utan ilade vidare.

Edgar kände ångestsvetten på sin panna.

Han hörde signal af klockan vid närmaste station.

Liksom fattad af en aning, rusade han framåt. Han var alldeles genomvåt. Dertill tjöt stormen förfärligt. Plötsligt hämmade han sina steg!

— Ah! stönade han. Jag hör steg!

En gestalt kom springande förbi honom.

— Margret! ropade Edgar.

Intet svar.

— Det är hon, det är hon!

— Stanna, Margret! Det är jag, din Edgar! ljudet från hans läppar; men hon hörde icke, hon tycktes fördubbla hastigheten af sina steg.

— Margret! Margret! Hvarför flyr du mig?

Hon svarar icke. Hon vill slita sig lös ifrån honom. Han hör hur hon pustar, han ser, oaktadt mörkret, huru hennes ögon lysa.

— Margret! framstötte han förtviflad.

Hon slet sig lös ur hans armar. Klingande föll ett föremål till marken. En kall rysning genomlopp Edgar vid den förfärliga upptäckten, att det var en knif.

Hvilken förfärlig hemlighet är det med detta fruktansvärda vapen? Edgar frågar sig detta, då det från hennes läppar höres:

— Tillbaka, tillbaka! Gud har sjelf dömt!

Hon slet sig lös och rusade derifrån.

Rådlös stirrade Edgar efter den flyende. Hvad skulle hennes ord betyda?

Han gick åt det håll Margret kommit ifrån.

Han kan icke komma längre.

Han är vid stället der en större bäck störtar ut i floden. Vattnet har bortryckt bron och Edgar kunde icke komma längre. Han försökte vada i vattnet. Det gick honom endast öfver foten.

— Hvad hvar det? En kropp! Om det skulle vara han!

Han kände på gestaltens ansigte och händer. De voro iskalla.

— Död! ljudet doft från Edgars läppar. Margret, har du gjort det? Nej, det kan icke vara du! Hur hade du då kunnat säga: Gud har dömt! Men ändå — om man anklagar henne —

Förskräckliga bilder uppdöko för honom.

Han försökte igenkänna den döde — ja det är Wildefels!

— Gud har dömt! mumlade godsherren. Men du, o, Margret, hvarför flydde du? O, om blott en ljusstråle ville upplysa detta förfärliga mörker. —

Med förvirrad blick såg Edgar sig omkring. Der borta, endast några steg ifrån honom, brusade floden fram.

En tanke föll honom plötsligen in.

Han fattade dolken och ville kasta bort den.

— Men nej, — först honom, — ned med den döde i floden, — der ryckes han bort med vattenmassan. — Ingen finner honom. — Margret är räddad.

Han andades lättare.

Denna tanke hade något lättat hans ängsliga sinne.

— Ingen är här, raskt till verket. Den döda kroppen måste försvinna.

Edgar fattade liket, men det gled ur hans händer och föll tungt tillbaka på den slemmiga marken.

Fasa och ångest grepo honom. Han fattade åter den döda kroppen. Då — hvad är det?

Edgar förskräcktes och blickade med fasa på afstånd. Hans ögon tycktes vilja genomtränga natten.

— Ah! skrek han derpå vildt. Man kommer! O, Gud! Förloradt, allt förloradt!

NITTONDE KAPITLET.

Hvita damen på Bärenburg.

Den morfin, som justitierådet Planitz hade slagit i det vin, hvilket han narrade Inga att dricka, hade gjort sin verkan. Inga kände huru en trötthet och matthet kom öfver henne, men hon anade icke då, att hon hade fallit offer för en planlagd förbrytelse.

Snart somnade hon.

— Om några minuter äro vi vid gästgivargården Stjernan, hviskade Planitz för sig sjelf. Sannolikt stannar han väl der!

Så skedde också. Kusken sprang ned från bocken och trädde fram till vagnsdörren.

På en vink af justitierådet öppnade han dörren.

— Nå? frågade han lågmäldt, när justitierådet stod ute på vägen.

— Tst!

— Sofver hon ännu icke? — — Du sade ju att medlet verkade så fort!

Justitierådet kastade en pröfvande blick in i vagnen.

Inga^s befann sig fullständigt under inflytande af det bedöfvande medlet.

— Hon sofver, svarade han så tyst som möjligt. Men jag tror henne icke!... Hon har ett skarpt förstånd. Jag har fruktat, att hon förstälde sig!

Karlen i kuskdrägten tittade in i vagnen.

— Hon sofver hårdt och säkert. Kom nu med in i gästrummet och lät servera några glas konjak. Jag fryser, som om jag vore i Sibirien.

— Vänta, tills vi komma till Bärenburg. Der skall allt fås i öfverflöd till ditt förfogande. Vi hafva blott en timmas väg kvar.

— Behågar icke herrskapet stiga in? frågade den nu tillstädeskomne värden.

Planitz skakade på hufvudet.

— Det behöfs icke. Jag stannar i vagnen. Men gif min kusk en god konjak, han är förfrusen.

Hugo von Falkenberg, ty kusken var ingen annan, skyndade till gästrummet.

Endast två personer sutto i ett hörn af rummet och spelade kort.

De blickade några sekunder på den inträdande gästen, men fortsatte derefter sitt spel.

— Hm! mumlade värden för sig sjelf. En besynnerlig resande, som i ett sådant hundväder blir sittande ute, och en ännu besynnerligare kusk var det. Sådana fina händer han hade. Det var ingen kusk, hm! Nå, hvad angår det mig. Visserligen satt der ännu en person i vagnen, som icke lät se sig . . .

Snart for vagnen åter åstad och hade efter en half timmas förlopp anländt till det halfförfallna jagtslottet.

Justitierådets ankomst tycktes vara redan anmäld här, ty ljus trängde från den gamla byggnaden ned på gården, och en gammal gråskäggig, men robust man kom jemte sin hustru ut på trappan.

— Hvar är hon? hviskade mannen till justitierådet.

— Hon soffer, men det är icke någon vanlig sömn, utan en sjuklig. Vi måste bära henne upp. Hur är det, Eberhard, kan ni det?

— Herr justitieråd, murrade gubben, jag skulle kunna bära upp tre sådana dockor på en gång. Kom bara! Ser ni — så!

Men på stentrappan halkade mannen med sin börda. Blott genom justitierådets bistånd hindrades han från att falla.

Inga rörde på sig.

— Upp med henne!

Denna befallning uttalades af justitierådet i en hård och bestämd ton.

Mannen lät icke två gånger säga sig detta. Han gick uppför trapporna så fort han kunde och Planitz följde efter honom.

Under tiden satte Hugo hästen in i stallet. Derefter gick han in i bottenvåningen och tog af sig sina våta kläder. På kakelugnsspiseln stod kokande vatten och i en skänk fann han socker och en flaska konjak. Han hade snart inmundigat den ena toddyn efter den andra.

Under det Hugo hängaf sig åt toddydrickandet hade Planitz Eberhard bragt den sofvande till en beqväm bädd. Denna stod i ett litet fyrkantigt rum utan fönster.

Endast få möbler funnos i rummet.

Dagsljuset inträngde ofvanifrån.

Några sekunder stod Planitz orörlig framför den sofvande.

Plötsligt slog hon upp ögonen.

Hon stirrade omkring liksom en, hvilken uppvaknar ur en af förvirrande drömmar plågad sömn.

— Hvar är jag . . . Hvad har händt mig? utropade hon.

Gubben med det gråa skägget trädde fram till den frågande.

Denna hade rest sig och satt upp i sängen.

Hennes blick gled ängsligt öfver de för henne främmande personerna.

Planitz hade dragit sig undan till den obelysta delen af rummet.

Inga sprang upp.

— Hvad vill man mig? skrek hon, när hon märkte sig i fullständigt främmande omgifning.

Fasa, förskräckelse och ångest målade sig på hennes vackra ansigte.

Ett skrik genomskar luften.

Inga rusade mot dörren och dundrade med händerna på den stängda dörren, så att slagen genljödo i hela huset.

Eberhard och hans hustru gingo fram till den rasande.

Inga störtade sig nu på mannen och grep karlen i strupen.

— Akta er, hväste han. Jag är starkare än ni tror. Föregår ni er deremot förnuftigt mot mig och min hustru, så kan ni vara försäkrad om, att vi skola göra allt för att göra ert vistande här i huset så angenämt som möjligt.

— Hvar är jag? — Säg, hvar befinner jag mig? framstötte hon.

— Det skall ni snart få veta.

— O Gud!

En pinsam tystnad inträdde.

— Hvem tillhör detta hus? utbrast Inga.

— Mig!

Den svarande rösten utöfvade en förunderlig verkan på Inga. Hon såg på justitierådet.

— Jag måste handla så, fortsatte denne med konstladt lugn. Det må förefalla er underligt, att jag tillgripit detta medel, men det fanns intet annat. Jag hade länge nog stridt med mig sjelf. —

— Tig, — ni är en usling! Hvad vill ni mig?

— Jag vill ert bästa, Inga.

— Ni?

— Ja jag, Inga. Ni befinner er i ett tillstånd af barnsligt trots. Ni vill trampa er lycka under fötterna och afstå från ära, anseende och rikedom. Med godo kan man ju icke komma någon väg med er. Jag har därför blifvit tvungen att gripa till våld.

En vredens blix lyste ur Ingas vackra ögon.

— Ljug icke svarade hon. Det anstår icke en man i er ålder att dölja sina afsigter bakom en mask.

— Jag? svarade han förvirradt.

— Ja ni! Jag vet allt. Ni och er eländige kamrat, denne så kallade herr von Falkenberg hafva förrådt er afskyvärda plan. Eller vill ni kanske förneka att I hållit rådsläpning vi vädereken vid slottet Falkenberg?

Planitz var stum af förskräckelse.

— Ser ni, eländige, ni är afväpnad! —

Det knackade på dörren.

Planitz ryckte till.

Hans allvarsamma, hårda drag antogo ett uttryck af otyglad vrede. Men en rask rörelse var han vid dörren.

Han ryckte upp den.

Förgäfves såg han ut. Der fanns ingen.

— Det har väl varit vinden, sade Eberhard.

I detta ögonblick grodde ett beslut i Ingas hjerna. Hon rusade framåt.

Mod och förtviflan gafvo henne jättekrafter.

Innan de tre vaktarne hemtat sig från sin öfverraskning, tumlade de åt sidan.

Inga uppnådde den öppna dörren och var i nästa ögonblick försvunnen.

Var det ett utrop af glädje eller förskräckelse, som hon utstötte i trappan?

Det ljud genom hela huset.

Planitz återvann först fattningen.

— Hugo! skrek han.

Ett ljussken öfvertygade justitierådet, att denne hört ropet och öppnat en dörr på nedra botten.

Såväl Planitz som Eberhard och hans hustru stodo nu ute vid trappan.

Alla tre voro som förstenade af förskräckelse.

Så svagt upplyst der än var, kunde de dock se att Inga hade fallit omkull och att en gestalt stod lutad öfver henne.

— Hvad är det? ropade en röst nedifrån.

Det var Hugo, som, hållande en brinnande lampa i han-

den, vacklade ut i förstugan och rigtade sina glasaktiga ögon uppåt.

Skenet från lampan var starkt nog för att man skulle kunna se allt.

Den spöklika gestalten i den hvita klädningen stod ännu på midten af trappan. Hon höjde hotande handen mot den deruppe stående gruppen.

En köldrysning for genom justitierådet, när han såg det spöklika ansigtet. Var det en villfarelse eller var det verklighet?

Var detta ett menniskoansigte eller var det en dödskalle? . . .

Hans händer började darra, och det mörknade för hans ögon. Äfven Eberhard och hans hustru hade blifvit förskräckta. Eberhards händer sträckte sig afvärande mot den spöklika gestalten.

Denna sväfvade nu långsamt nedåt trappan.

— Hvem är det? hördes justitierådet fråga.

Intet svar.

Gestalten hade hunnit till trappans nedra ända.

— Åt h—e med spöket! röt Planitz, som nu återvann sin fattning. — Hugo, hugg fast den eländiga! Jag kommer!

Hvem var hon?

— Stanna lugnt, mitt barn, jag räddar dig! hade den hvita damen hviskat i Ingas öra.

Trappan knarrade under justitierådets steg.

Inga ryckte till.

Då, hvad var det?

Hugo hade blifvit rädd och tappat lampan.

Oljan hade fattat eld.

— Eld!

Med detta ord rusade Eberhard nedför trappan. Vi äro förlorade.

Ett vansinnigt skratt blandade sig med detta rop om elden. Det hade kommit från spöket.

TJUGONDE KAPITLET.

Själsblind.

Vi lemnade Edgar Malchow, när han stod framför den på landsvägen liggande döda kroppen och utbrast:

— Förloradt! Allt är förloradt!

Hvad hade skedt?

— Ett kompani soldater kommo för att skydda bron från att rasa.

Edgar såg sig vildt omkring.

Han fattade liket och släpade det ned i vattnet.

Ett ögonblick stod han derefter och stirrade.

Den handling, han begått, verkade mäktigt på hans sinne.

En tanke föll honom in.

Om Wildenfels endast var bedöfvad och icke död?

— Nej, nej! skrek han derpå. Wildenfels är död!

Skrik, hjälprop och nödsrott hördes från de af öfversvämningen nödställda.

Edgar kände vattnet under sina fötter. Det steg med hvarje sekund.

— Här kan jag icke stanna längre; men hvarthän? Efter henne! mumlade Edgar. Jag måste söka upp henne! O, Gud, skydda Margret!

Som om han varit eftersatt af furier, sprang Malchow derifrån. Han vågade icke se sig om. Han var väl rädd, att han skulle blifva igenkänd.

Vid gästgifvargården frögade han en dräng, om han sett damen gå tillbaka.

— Skulle nådig fröken icke vara i slottet? invände karlen ängsligt.

— Ja, ja, hon är nog i slottet! nu, mumlade Edgar och sprang hem allt hvad han orkade.

En betjent mötte honom i förstugan.

— Är fröken kommen tillbaka?

Den tillfrågade såg förundrad på sin herre.

Så hade han ännu aldrig sett honom.

— Ja, nådig herre, hon kom tillbaka för omkring en kvart eller halftimma sedan. — Ack, ett sådant oväder! — Bara hon icke blifvit sjuk efter det.

— Har du talat med henne?

— Nej, hon gick genast till sitt rum. Men, min Gud, så hon såg ut!

Edgar aflägsnade sig.

— Ah, alltså är hon här, — Gud vare lof, — jag hoppas att, — men nej, beviset om hennes gärning är för starkt. Hvad skall Margret säga, skall hon urskulda sig, neka till gärningen, eller kanske anklaga sig sjelf, — att, — — o, ja, jag känner Margret, hennes rättskänsla lemnar icke något val!

Edgar bytte om kläder och uppsökte derefter mistress Wigtown.

— Har tant talat med Margret? frågade han.

Hon skakade på hufvudet.

— Jag vet sannerligen icke, hvad jag skall tänka om detta. För åtta dagar sedan förde man den stackarn sanslös hem, — och i dag — —

— Och i dag? eftersade Edgar otåligt.

— Nå, i dag är det icke bättre. Margret betar sig som en svagsint.

— Hvad gjorde Margret? frågade Edgar. Hvad sade hon?

— För omkring en half timma sedan kom hon tillbaka alldeles genomvåt, klädde af sig och lade sig. Hon svarade mig icke, utan betedde sig som om jag vore en alldeles obekant, och efter en stund somnade hon. Man kunde anse henne för död, om icke ännu en ringa andning visade att hon ännu lefde.

De följdes åt in i rummet, der Margret låg.

— Margret! ropade Edgar med mild stämma.

Den liggande rörde sig något litet, liksom under inflytandet af en liflig dröm.

— Bästa Margret! ljöd det från Edgars läppar. Margret, vakna!

Nu vände hon på hufvudet, — ögonen öppnades.

— Margret! ropade Edgar i djup smärta.

Hennes ansigte hade ett kallt uttryck, på läpparne sväfvade ett föraktligt, bittert leende. Hennes ögon hvilade på honom som på en fullkomligt främmande person.

— Margret! sade Edgar. Känner du icke igen mig? Mig, din Edgar? Margret.

Han hade velat uppgifva ett skrik af smärta, när Margret, utan att bevärdiga honom med ett enda ord till svar, likgiltigt vände hufvudet åt andra sidan, liksom om hans anblick varit henne motbjudande eller ingaf henne vedervilja.

Med växande otålighet afvaktade Edgar läkarens ankomst. Slutligen kom denne.

— Hm! — förklarade han efter en omsorgsfull undersökning. Ett sällsynt fall! Ytterst sällsynt fall!

— Ni menar, herr doktor, —

— Som jag säger, en sällsynt, men därför icke mindre farlig sjukdom, hvars väsen först på senare tid blifvit klar för läkarevetenskapen, — damen är *själsblind!*

— Själsblind? eftersade Edgar i förvånad ton.

Läkaren nickade.

— Som redan namnet antyder, yttrar sig själsblindhet på så sätt att patienten nog har känsel och kan göra kroppsliga rörelser, men icke längre eger något minne.

— Huru? utbrast Edgar. Intet minne?

— Så är det, bekräftade läkaren. Den själsblinde har förgåtit allt och börjar så att säga ett nytt medvetande.

Edgar hade blifvit eftertänksam.

— Är själsblindhet obotlig? Det vill säga, återkommer aldrig minnet?

— Det är helt olika. Hos många återvänder medvetandet, men hos många blir det borta ända till döden.

— Och här —?

Han pekade på Margret.

Läkaren ryckte på axlarna.

— Som jag sagt, man kan icke förutsäga någonting bestämdt. Möjligt att hennes minne återvänder, serdeles om våldsamma nervskakningar varit medverkande till sjukdomen, — så är bättring att hoppas.

— Och medlet till bättring? frågade han läkaren.

— Hvila och lugn är det enda, som jag kan ordinera åt den sjuka. —

Läkaren hade redan för länge sedan lemnat slottet, och alltjemt satt Edgar vid sjuklägret och grubblade öfver, hvad vetenskapsmannen hade sagt honom.

Och dervid dök äfven den frågan upp hos honom:

— Är Margret skyldig?

Edgar kastade en blick på Margret, på hennes ädla ansigte och sågade derpå till sig sjelf: Nej, Margret är icke skyldig. Det var en skickelse af den hämnande Nemesis —

Men straxt derpå började åter tvifvel uppstiga hos honom.

Men hvad hade hon då menat med utropet: »Tillbaka, tillbaka! Gud har dömt!»

Under sådana plågsamma tankar och tvifvel förgick dagen och ånyo genomvakade Edgar en ängslig natt.

Först mot morgonen njöt han någon sömn. Men den var icke hvarken stärkande eller vederqvickande. När han slutligen steg upp var det första han gjorde att gå till Margret.

På vägen dit mötte han mistress Wigtown.

— Kommer tant från henne?

— Ja, Edgar! Ack, det är icke något tecken till bättring. Margret ligger med öppna ögon. Man vet icke, om hon är vaken eller hon sofver. Hon talar icke ett ord, och hennes blick är uttryckslös.

— Har läkaren varit här ännu i dag?

Och botemedlet?

— Lugn och stillhet!

Aftonen med sin dystra tystnad nalkades.

Edgar stod vid den älskades sjukläger.

Plötsligt vände Margret ansigtet åt honom.

Hennes läppar rörde sig. Edgar ville fatta hennes hand, ville säga henne ömma ord. Då for en nervös skakning genom den älskades gestalt.

— Hvarför ser ni så hårdt på mig? kom det darrande från hennes läppar.

— Margret! Känner du mig ickel utbrast Edgar smärtsamt.

Den sjuka gaf icke något svar. Det tycktes, som om hon alldeles icke hade hört Edgars ord.

— Min älskade, mitt enda och allt! begynte denne på nytt. Det är jag, din Edgar, känner du icke igen mig?

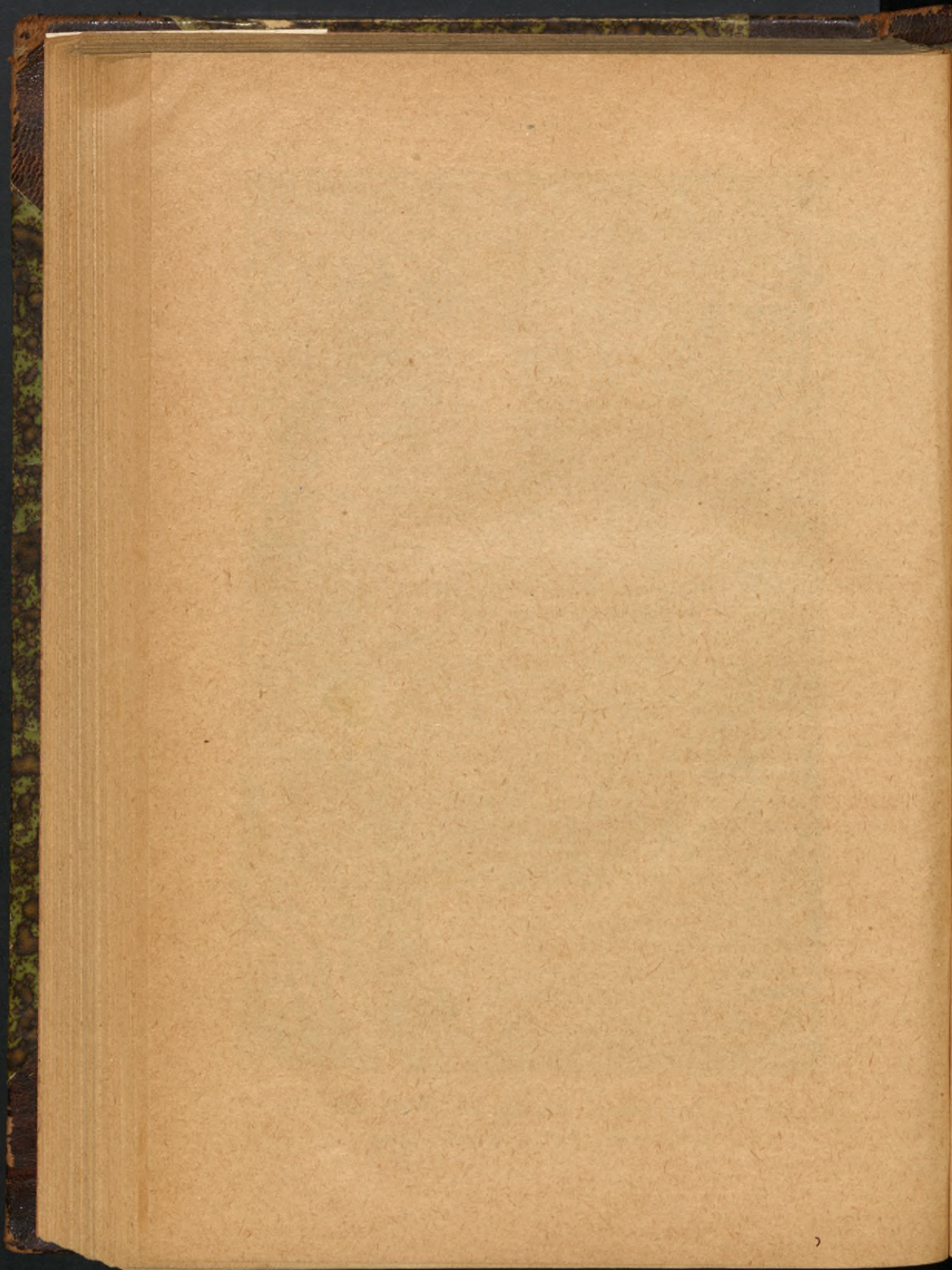
Margret såg stort på honom. Derpå sade hon tyst:

— Hu! jag är rädd för er!

Edgar kände sig djupt bedröfvad. Han begynte allt mera frukta, att Margret hade fallit offer för en sinnessjukdom, och han beslöt att enträget fråga läkaren.

13) Hon upplyfte hotande handen och riktade sina vred-
gade blickar mot de ofvan stående.

TJUGOFÖRSTA KAPITLET.

Hvar är vittnet till gerningen?

På morgonen följande dag kom läkaren, och efter lång undersökning samt noggrant iakttagande af Margret, förklarade han, att han måste betrakta den sjukas tillstånd som mycket farligt.

— Och hvad sjukdomen beträffar, herr doktor, så är det den ni nämde i går? frågade Edgar.

— Visserligen, själsblindhet, och just den intensivaste, som jag hittills lärt känna!

— Ni säger, att den själsblinde glömmet allt?

— Så är det; allt hvad hon upplefvat, innan sjukdomsorsaken inträffade har fullkomligt fallit i glömska.

— Sedan läkaren gifvit några föreskrifter, tog han afsked och lemnade Edgar allena med den sjuka.

Edgar gick tyst ut ur rummet, in i det bredvid liggande och ställde sig vid det åt parken vettande fönstret samt betraktade tankfullt det höstliga landskapet. —

Vädret hade blifvit något bättre. Solens strålar banade sig emellanåt väg mellan molnen.

— Om det skulle vara så, som läkaren sade; om Margret verkligen förgätit allt, — hvilken lycka för henne. Men — och Edgar kände en lindrig rysning, — om Margret påminner sig, hvad som skett i det förfärliga ögonblicket? Om hon talade om det! Huru lätt skulle hon icke under sitt lidande kunna yttra ett ödesdigert ord, eller göra en bemärkning, som — —

Han utstötte en suck.

— Att jag icke skall kunna bli qvitt dessa tvifvel, dessa förfärliga tankar, fortsatte han. Och just idag är jag ängsligare en annars!

— Om man finner honom, och han *skall* blifva funnen, — hvad då? — Man måste göra sig den frågan, *hvem var mördaren?* Och — och —

Edgar pressade händerna mot pannan, på hvilken stodo stora svett droppar.

— Drängen hade sett Margret springa till hållplatsen, och sjelf har jag frågat honom efter henne, — det kan blifva betänkligt! — Och då, — hvem vet, att icke äfven andra sett henne? — Om folk fanns i närheten, som sett gerningen, om —

O, det hade en förfärlig betydelse detta *om!*

Edgar stannade i sin vandring fram och åter i rummet, samt ställde sig och stirrade ut i rymden.

Faran är stor! Hur skall jag kunna rädda den arma kvinnan? — Genom flykt? Nej, nej, det är omöjligt! Margret är ju sjuk och sanslös, — men hon är det sedan den der aftonen, då Wildenfels blef mördad, — o himmelske Fader, — befria mig från mina qval, — jag — jag förtviflar —

Ha, utbrast han. Om de komma för att häkta Margret, — Gud! Är det möjligt?! Men nej, — hon är ju själsblind, — hur skulle man kunna häkta en sådan? Och ändå! Och ändå!

Under sådana plågsamma tankar förgick hela den dagen. Följande morgon gick han in till Margret.

— Hur känner du dig i dag, min kära Margret?

Denna såg förvånad på honom. Hennes läppar förblefvo obevekligt stumma.

Edgar kämpade på nytt med sina tvifvel. Hade Margret förstått hans fråga? — Och om hon det gjort, hvarför svarade hon icke?

Nu vände Margret sitt hufvud åt den sidan, der mistress Wigtown och Edgar stodo, och hennes läppar hviskade fram orden:

— Hvar är jag, — hur kom jag hit? — är jag då sjuk? Och när man icke straxt svarade henne, föll den sjuka i djupt begrundande.

Straxt derpå somnade Margret åter, och liksom förra natten liknade hon en marmorgestalt, så blek var hon.

Det var fram på förmiddagen. Edgar satt i sitt rum och arbetade, idet han besvarade flere affärsbref, då det anmäldes för honom, att en afdelning soldater åter blifvit beordrade hit för att reparera de förfärliga skador, som oväder och öfversvämning förorsakat.

Betjenten utbad sig äfven herr Malchows befallning, för den händelse gästvänskap på slottet skulle begäras för officeren. Edgar for med handen öfver pannan.

— Godt, skulle man begära inqvartering, så beviljas den helt enkelt; i öfrigt vill jag icke hafva med saken att skaffa!

Betjenten aflägsnade sig, under det Edgar slog samman böckerna och låste in såväl dem som brefven i ett skåp.

Man hade ju anmält för honom att soldaterna skulle laga fördämningen. Måste de icke då finna liket?

Denna tanke plågade nu Edgar.

Hvad skulle, hvad kunde han göra, för att afvärja faran, som hotade hans älskade Margret?

Edgar kände sig maktlös. Han fann ingen utväg, så mycket han än grubblade.

Han ringde.

En betjent trädde in.

— Låt genast sadla en ridhäst!

Två minuter sprängde slottsherrn derifrån. Hans mål var hållplatsen.

Snart hade han anländt till hållplatsen. En förskräcklig anblick af förödelse mötte honom der.

Rundt omkring lågo af stormen nedbrutna grönar, unga träd, buskar, redskap från stationshuset och vaktstugan, ja till och med delar af den senare, som vågorna hade rykt bort med sig. I dælderna stod vattnet fots högt, och folket hade fullt upp att göra med att anbringa aflopp, hvori de ännu kvarvarande vattenmassorna kunde rinna bort.

Sjelfva banvallen erbjöd en faslig anblick. Man hade för sent bemärkt faran, för att i rättan tid afvärja den. Vågorna hade därför sköljt bort en stor del af banvallen.

En mängd jernvägssleepers lågo i vild oordning om hvarandra, under det skenorna delvis sväfvade i luften.

Edgars blick ilade oroligt omkring. Skulle han hafva miss-tagit sig om platsen.

Men nej, — der rann ju den vida bäcken, och der utgjöt han sina vågor i den forsande floden, — det var intet tvifvel, — Edgar befann sig på samma ställe, der —

Han ryckte till.

Men liket, — det fanns icke längre der.

Hvart hade det tagit vägen? Edgar måste luta sig ned till hästen. Förskräckelsen hotade att tillintetgöra honom.

I hans hjerna jagade de mest förtviflande, djerfvaste och äfventyrligaste tankar.

Om man hade bevittnat hans gerning?

Edgar kände, huru hans ansigte bleknade.
Blodet ville stelna i hans ådror.

Om — —

Han vågade ej ens tänka tanken till slut, — så förfärlig
var den, — så förskräcklig för den man, hvars hjerta blödde af
tusen sår, och för hvars ögon det nu skymde; han var ej längre
sig sjelf mäktig.

TJUGOANDRA KAPITLET.

Du blir min hustru!

Vinden tjöt sin entoniga melodi kring Bärenburgs knutar och tinnar.

Regnet piskade taken. Och från och till smattrade det af en hagelskur på desamma.

När jagstlottets gamle vårdare såg elden vid trappans nedra ända fatta tag i det torra träet, glömde han spöksynen och endast en tanke sysselsatte honom: Släckning af elden.

— Stanna ni qvar, herr justitieråd och försäkra er om flickan. Jag skall ensam släcka elden. Den är obetydlig ropade han uppåt trappan.

Derpå ilade han efter en låda med aska och stjelpte denna ut öfver lågorna, som med otrolig snabbhet hade tärt på det torra träet.

Hans hustru hade under tiden ilat tillbaka till Ingas rum och hemtat den der brinnande lampan.

Justitierådet sökte förmå Inga att begifva sig tillbaka till sitt rum.

Inga svarade honom icke.

Hon endast gjorde afvärjande rörelser med handen.

Emellertid framskaffade Eberhard äfven en korg våt sand och kastade denna på golfvet i förstugan, så att all fara nu var aflägsnad.

— Inga, ni måste tillbaka till ert rum, sade nu justitierådet till den obeslutsamma, som nu stod och lutade sig mot trappans räckverk.

Hon stod ännu under inflytande af, hvad hon nyss upplefvat. Den spöklika gestaltens ord ljödo åter i hennes öra. Hon kunde ännu se henne framför sig. Sjelf såg hon icke någon utväg, huru hon skulle kunna undkomma sina plågoandar, och

derför hade hon till hälften beslutat att gå tillbaka till det rum, som för henne utgjorde ett slags fängelse.

Utän att svara justitierådet ett enda ord, vände hon sig plötsligt om och gick långsamt uppför trappan.

Eberhards hustru följde efter henne, under det justitierådet stannade qvar i det lilla yttre rummet och med eldiga ögon följde Ingas rörelser.

Denna trädde in i midten af rummet, såg sig omkring och tryckte händerna hårdt samman som till bön.

Men ingen bön kom, utan endast smärta och förtviflan, som kämpade en förfärlig kamp inom henne.

— Nådig fröken, skall jag skaffa er en kopp the eller vin? Resan har väl ansträngt eder mycket, och i natt var det kallt och stormigt.

Inga skakade på hufvudet, utan att ett ord kom öfver hennes läppar.

Hon bevärdigade ej ens den talande med en blick.

Denna var obeslutsam, hvad hon skulle göra.

— Jag hemtar er aftonmåltid, nådig fröken, sade hon slutligen, för att göra ett slut på den pinsamma tystnad, som herskade i rummet. Hon gick bort till dörren.

I Ingas inre rasade en outhärlig smärta. Hon kände, att hon var i sina fienders våld, utan att kunna göra det ringaste emot dem.

Öfverväldigad af smärta och förtviflan sprang hon fram till den i ett hörn af rummet uppbäddade sängen och kastade sig med ett högt anskri på densamma.

Eberhards fru gick stillatigande ut och stängde dörren efter sig.

Planitz vågade icke följa frun. Han stannade på sin lyssnarepost och lade örat till dörren.

Ingenting rörde sig i rummet. Han hörde blott en suck.

När fru Eberhard kom tillbaka med måltiden, skakades Inga af köldrysningar.

— Nådig fröken, kom och spisa litet. Här är äfven en värmande dryck. Ni mår icke bra.

Intet svar. I gummans min kunde man läsa farhåga för Ingas tillstånd.

När frun lemnade rummet, följde Planitz efter henne.

Inga var nu allena. Hon reste sig, gick fram till bordet, slog i ett glas vatten åt sig och drack det.

Emellertid hade justitierådet Planitz begifvit sig ned i botten-våningen. Hans dystra, vredgade blick föll på den unge mannen, som just blef af Eberhard förd in i rummet.

— Ovärdige pojkslyngel! Skäms du icke, att uppträde inför mig i ett sådant tillstånd?

— I hvad för ett? sade den tilltalade sluddrande.

— Du är ju drucken.

— Jag?

— Ja du!

— Hvem har sagt det? — — Bevisa det, herr justitieråd

Planitz. Jag — jag —

— Var icke dertill oförskämnd. Den tomma flaskan här är beviset för, hvad du gjort i min frånvaro. Har du alls ingen ambition?

— Mera än du — hygg—li—ga justi—ti—eråd.

— Jag är kännare. Hvar är cognacen ifrån? . . .

— Från din kä—kä—källare — hä?

Eberhard gick emellan, när justitierådet gjorde min af att rusa på den druckne och tukta honom.

— Eländige, utstötte Planitz. Du är icke värd att jag vidrör dig med ett finger. Jag ville höja upp dig och bringa dig upp på ett högre trappsteg i samhället, men jag inser, att all min möda är förgäfvad.

Justitierådet vände sig derpå till Eberhard:

— Led honom till hans sofrum, så att han kan hvila ruset af sig.

Hugo lät villigt föra bort sig.

— Ah, sade han, i det han vände sig om i dörren. Du kunde väl unna mig litet cognac, när jag fått fara illa som en hund.

Planitz stod som en förtviflad kvar i midten af rummet.

— Uslingen förblifver en usling, — så mycken möda jag än gör mig att bringa honom på andra vägar.

Han afbröt plötsligen sitt samtal med sig sjelf, ty han märkte först nu, att han icke var ensam i rummet. Fru Eberhard hade gått fram till ugnen och fattat kopparkannen samt bar den till bordet.

— Herr justitieråd, drick en toddy, jag skall hemta upp en annan butelj cognac.

Planitz nickade, satte sig i länstolen bredvid ugnen samt utstötte en djup suck.

Toddyn blef tillagad och Planitz störtade den i sig och förföll derefter i djupt grubbleri.

Plötsligt sprang han upp. En tanke for genom hans hjerna.

Utan att säga ett ord rusade han ut genom dörren och uppför trappan. Darrande kom han in i sitt rum.

Hasligt ryckte han upp reskofferten och tog ett litet skrin derur.

Med detta ilade han ned i bottenvåningen, sedan han väl tillstängt kofferten.

Det måtte varit viktiga papper, han här tog fram ur skrinet, ty hvarje särskildt af dem togs upp med största försigtighet och efter genomseendet vek han dem lika omsorgsfullt samman och lade ned dem igen.

Eberhard och hans hustru utbytte ängsliga blickar med hvarandra.

När Planitz väl igenlåst skrinet, sprang han upp och blef stående midt i rummet.

— Eberhard, sade han, När visade hon sig här förra gången?

— Hvem? frågade denne.

— *Hon* — hon — hon — den hvita damen.

— Det var för öfver år och dag sedan.

— Det är icke något svar, Eberhard, jag vill veta det bestämdt.

— Det var kort före jul i fjol. Men jag tror att spökenas antal har ökat sig, ty förutom hvita damen visa sig äfven flera andra gestalter.

— Ah prat!

— Herr justitieråd, så sannt en Gud finnes i himmelen, jag har sett dem!

Planitz hade vändt sig åt sidan, liksom ville han icke höra gubbens försäkran.

En paus uppstod i samtalet.

Det knackade på fönstret.

— Herre i himlen; skrek fru Eberhard. Här har ni svaret, herr justitieråd.

Man såg åt fönstret.

— Sannerligen det är den grå gumman.

Planitz ryckte häftigt till och tog ett par steg tillbaka samt blef ängestfullt stående med vidöppen mun.

Planitz såg ett par glödande ögon och ett ansigte, som var skrynkligt och gulnadt.

Den grå gumman, som Eberhards hustru hade kallat den spöklika synen, lyftade nu hotande handen och knackade derpå åter på rutan, hvarefter hon pekade uppåt. Hennes fingrar knöto sig derpå åter, och hennes mun öppnade sig för att tala.

— För tusan! skrek Planitz. Ut Eberhard! Öppna dörren! Vi måste gå spöket på lifvet!

Som en vansinnig rusade han ut ur rummet.

— Hihih! skrattade det under fönstret. Derpå försvann gestalten liksom i ett snömoln.

Planitz hade ute på gården hemtat en stor käpp och rusade dermed i den rigtning, hvaråt gestalten hade försvunnit.

Eberhard blef stående i husets dörr.

— Fördömda spöke! utstötte Planitz. Akta dig hvem du än må vara! En kropp, en menskelig kropp är du, och min kula skall nå den, om du åter korsar min väg!

— Hihih! ljudet bakom den uppretades rygg.

Denne såg sig om, men såg ingenting.

— Kom, sade Eberhard, det gagnar icke till något att anställa vidare efterforskningar. Den gråa gumman är elak! —

Åter ljudet det gälla »hihihi» från spökets strupe, alldeles i gubbens närhet. Hvar var hon? Ingen af dem båda kunde säga det.

Planitz bet samman tänderna af vrede, men nu öfverfölls han äfven af rädsla, och då han icke kunde förklara denna syn, så beröfvade ovissheten honom hans kallblodighet.

Eberhard ville börja ett samtal med justitierådet, men denne sade helt kort:

— För mig till mitt rum!

Efter några minuter var han der lemnad ensam med sig sjelf.

Han lade sig att sofva, men hans sömn var orolig.

Inga blef sittande i sin länstol, ända tills hon började frysa. Då först lade hon sig, dock påklädd, på sängen och höljde in sig i täcket.

I detta läge fann fru Eberhard henne, då hon kom in med morgonkaffet.

Inga afböjde kaffet och drack endast ett glas vatten. Hon reste sig upp från sängen och satte sig åter i länstolen. Framtiden syntes henne dyster. Hon förstod att hon var i skurkarnes våld.

Till hennes förvåning kom hvarken Planitz eller Hugo den dagen in i hennes rum. Detta tyckte hon bäst om, ty blotta tanken på dem uppretade henne.

Aftonen kom, men ingen vederqvickande sömn ville tillsluta hennes tunga ögonlock. Hon fick feber och blef matt.

Men oakadt fru Eberhards uppmaning kunde hon icke förmas att gå till sängs.

Tredje dagen kom, och Inga befann sig i samma tillstånd.

Endast några glas vatten och några stycken hvetebröd hade utgjort hennes föda sedan hon kom till Bärenburg.

Äfven i dag vägrade hon att förtära någon mat.

Klockan var omkring tio på förmiddagen.

Solen inträngde genom fönstret i taket. Febern hade lemnat henne, och hon kände sig något bättre. Hon endast hade blifvit mattare genom brist på föda.

— Skall jag förtvifla, skall jag döda mig?

Dessa ord kommo emellanåt öfver hennes läppar.

Slutligen reste hon sig upp. Hennes blick irrade genom rummet och stannade vid bordet. Hon slog i ett glas vin åt sig och drack ur detsamma i långsamma drag. Det tycktes, som om nytt lif pulserade genom hennes kropp.

Hon undrade just, hvarför Planitz icke uppsökte henne, då hon hörde att dörren till yttre rummet öppnades.

Straxt derpå knackade det på den starka jerndörr till det rum, der hon befann sig.

Inga ropade icke något »stig in.» Hon blef väntansfullt stående midt i rummet.

Dörren öppnades och Hugo von Falkenberg trädde in.

— Hvad vill ni? frågade Inga och lät sin blick glida öfver den inträdande, under det hon bibehöll en stolt hållning.

Hugo lade hatt och käpp på en stol.

— Hvad jag önskar, sade han, — är litet och dock mycket! Vill ni icke sätta er ned, nådig fröken, jag har åtskilligt att tala med er om.

Det öfverraskade Inga, att Hugo icke längre begagnade den sjelfmedvetna tonen i sitt uttryckssätt. Det låg snarare något vemodigt i hans ord.

Inga lemnade Hugos uppmaning obeaktad.

Vreden kokade inom henne. Hon visste nog, att Hugo endast var ett verktyg för Planitz, men, sedan hon fallit offer för en afskyvärd plan, hatade hon denne lika mycket som Planitz.

— Innan jag på något sätt inlåter mig i underhandlingen med eder, så säg mig, hvar jag befinner mig och hvarför man har fört mig hit? Jag vill icke höra några undanflykter!

— Jag skall säga er allt, om ni lugnt vill höra på mig.

— Ni står i förbund med den nedrige, som under årtionden kallats Falkenbergs juridiska ombud och, — ha! — — ja, nu anar jag det också. — Det var ni, som förde mig hit.

Hugo nickade medgifvande.

— Det var jag, nådig fröken!

Hugos blick var i detta nu häftad vid Ingas gestalt. Det var icke längre den fräcka blicken, som hon en gång mött på Falkenberg, utan ur hans ögon talade beundran för Inga.

— Hvarför gjorde ni det? frågade hon.

— Hvarför? upprepade Hugo, ryckande på axlarna. Ni vet ju min bevekelsegrund allt för väl. Ni vet ju, att jag älskar er!

Djup purpurrodnad uppsteg på Ingas ansigte.

— Vanhelga icke det vackra ordet kärlek med er mun. Hvad vet ni om kärlek? I ären skurkar, infama, nedriga bedragare båda två.

— Det kan nog förefalla er så, då ni ännu har mitt första uppträdande på Falkenberg i friskt minne. Men jag svär eder, att under de senaste dagarne tilldragit sig saker, som af mig gjort en annan människa. Fråga mig icke derom, ty jag skulle blifva eder svaret skyldig, men —

— Tigi! utropade Inga, full af harm. Jag känner den bevekelsegrund, som föranleder er att uppträda i en annan rol. Ni har insett, att ni ingenting förmår emot mig utan min vilja. Den skall vara starkare än stål och jern, ty metallens styrka kan brytas af någon kraft, men mot min vilja skola alla edra bemödanden vara fäfänga.

— Edra afvisande ord beröfvar mig icke modet. Jag upprepar det, jag älskar er innerligt. Ni skulle hafva barmhertighet och medlidande med mig, om ni kände den själskamp, som jag fått utstå under de senaste tjugufyra timmarne.

— Barmhertighet med er? skrattade Inga smärtsamt berörd. Nej, nej, nej och tusen gånger nej, — jag föraktar, jag afskyr, jag hatar er af hela min själ!

— Ni skall lära att högakta och värdera mig, när ni närmare lär känna mig.

— Aldrig! . . . fri, fri vill jag vara!

— Ni kan vara det i nästa stund, Inga, om ni gifver ert samtycke!

— Till hvad?

— Att blifva min maka!

— Er maka? utbrast Inga i en snäsande ton. Aldrig! skrek hon som en förtviflad och vek ett steg tillbaka samt for med handen öfver ögonen, som ville hon förjaga en spöksyn. Förr dör jag, än jag blir hustru åt en förbrytare! vid Gud i himlen, heldre döden, än er hustru!

Inga skälfdde i hela kroppen.

— Och ändå skall ni blifva min hustru! förklarade han med isigt lugn. Ni måste blifva det, Inga. Stöt mig icke tillbaka, ty jag har medel och utvägar att tvinga er.

— Om ni till er första förbrytelse vill lägga en andra!

— Jag har icke begått någon förbrytelse. Ni behöfver ett skydd af en stark arm, Inga! Ni känner icke de moln, som sammandraga sig öfver ert hufvud.

— Hvilka moln hota mig? Tala!

— Jag får icke säga det, — för er skull får jag icke säga det. Ännu en gång säger jag er, att jag upprigtigt älskar er. Jag skall bryta det starkaste motstånd, jag skall bryta det för er lyckas skull!

Omkring Ingas läppar spelade en föraktsfull ryckning, då hon upplyfte hufvudet och öppnade munnen för att tala.

— För min lyckas skull! utbrast hon bittert. Om någon sin en lögn klingat vedervärdig, så är det den af er i detta ögonblick uttalade. Hvem är ni? Ett eländigt verktyg i en kanske ännu eländigare skurks händer! Bort, — bort, — säger jag er! Bort från mina ögon! Jag vill icke längre se er!

Hugo såg med orubblig beslutsamhet på den talande.

En minuts pinsam tystnad inträdde.

Inga bäfvade plötsligt. Det föreföll henne, som om hon hört ett buller uppe öfver sig. Hennes öga irrade upp till fönstret i taket. Hade icke en ruta öppnats der?

Hon tänkte på det hvita spökets ord: »Jag skall rädda dig!»

— Jag går icke, förr än jag från edra läppar fått ett jakande svar!

— Jag svär er, att jag aldrig blir er hustru!

— Inga, svär icke. Ni kan blifva tvungen att bryta er ed!

Äfven dessa ord uttalades med skarp betoning och hotande.

— Inga, sade han. Jag kan icke vika tillbaka! I min hjerna brinner det som eld. Inga, jag älskar dig, — du skall blifva min hustru!

Vid de sista orden hade han lagt armen om hennes lif och och tryckte henne till sitt bröst.

Hans läppar vidrörde just Ingas panna.

Med ett förtviflans skrik slet hon sig lös.

— Bort ifrån mig, nedrigel! skrek hon.

— Jag är ingen nedrig, framstötte Hugo, men dina ord klinga som englars musik. Inga, jag tillber dig, — jag — jag —

Längre kom icke Hugo i sin förklaring. Vid fönstret i taket hördes nu ett tydligt buller.

Straxt derpå hördes en mansröst:

— Inga, jag känner din hemlighet, tänk på den lille Egon!

Inga var icke längre sig sjelf mäktig. Med ett genomträngande skrik sjönk hon vanmäktig ned.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Mellan fruktan och hopp.

Det dröjde länge, innan Edgar förmådde hemta sig så mycket från sitt bedöfningsstillstånd, att han kunde samla sina tankar.

Den döde befann sig icke längre der.

Derom hade han öfvertygat sig. Han hade alltså blifvit bortskaffad.

Men hvem hade gjort detta hemska arbete?

Edgar fruktade att någon människa kunde hafva gjort det.

Men hade han icke då ovilkorligen fått veta det? Var det icke tydligt att på en så liten plats, som denna by var, skulle en sådan händelse blifvit ett allmänt samtalsämne?

— Kanske! mumlade Edgar. Kanske har naturen, som förorsakat en så våldsam förstörelse, fulländat himlens hämd!

Två dagar hade emellertid åter förflutit.

Mistress Wigtown och Edgar hade en stund talat med hvarandra.

En paus hade derefter uppstått.

Mistress Wigtown gick fram till fönstret.

— Hvilken plötslig förändring i vädret! I går regnade det ännu, och i dag —

Edgar reste sig upp och närmade sig den gamla damen.

— Sannerligen! svarade han vemodfullt. Det blir vinter!

Miss Wigtown utstötte en suck.

— Hvad dock allt här i lifvet är förgängligt.

Edgar rörde fundersamt på hufvudet.

— Ja, det är sannt! sade han i sorgsen ton. Ack, det tyckes mig, som skulle det äfven i mitt sinne blifva vinter, ty inga vänliga hoppets knoppar, ingen atom af gryende lycka vill visa sig för mig.

— Du skall icke förtvifa, käre Edgar! förmanade mistress Wigtown, som älskade slottsherrn med en moders ömhet. Du är ju ung ännu, — hoppas altså!

— Hoppas! framstötte han bittert. Hoppas! — Jag får tillstå det, tant — detta begrepp har icke någon tillämpning på mig!

Efter en paus frågade han:

— Har tant varit inne hos *henne*.

Mistress Wigtown nickade jakande.

— Och hur var det med den arma?

— Som i går. Förändringen är obetydlig. Hon tyckes vara något upprörd, utan att hon hade några feberfantasier.

— Jag vet, jag vet! nickade Edgar. Under det Margret tyckes vara i fullkomligt sjäslugn och nästan förefaller känslolös, har jag sett, huru hennes kropp ofta anfallas af en långvarig darrning, — isynnerhet när man har talat med henne.

— Har du gjort det, Edgar?

— Ja, i går, — men jag fick icke något svar.

— Säg mig, käre Edgar, har du ingen aning om orsaken till denna så plötsliga sjukdom?

— Egendomlig är den sannerligen! anmärkte Edgar undvikande.

— Har du icke märkt, Edgar, att det tyckes vara en besynnerlig motsägelse mellan den af läkaren försäkrade glömskan och vår Margrets beteende?

— På hvad sätt, kära tant?

— Minns du icke, att när du frågade Margret, huru hon mädde, då svarade hon: »Hvar är jag? — Är jag då sjuk?»

— Visserligen, det sade hon.

— Nåväl, Edgar! Om hon framställer den frågan, hvar hon är, så måate hon hafva, om än endast drömlika begrepp om en annan vistelseort, der hon egentligen skulle befinna sig.

— Det inser jag! sade Edgar Malchow tankfullt.

— Och vidare! Om Margret frågade, om hon var sjuk, så måste hon dock känna skilnaden mellan att vara sjuk och frisk, hvilket leder till tron, att hon måtte sysselsätta tanken.

— Och hvilken slutsats drar tant deraf? frågade Edgar med spänning.

— Att Margrets insjuknande måste hafva förorsakats af någon förskräcklig tilldragelse.

— Jag måste instämma i tants åsigt!

— Jag förmodar vidare, att denna tilldragelse, hvilken hos Margret förorsakat själsblindhet, som läkaren kallar den, helt visst inträffat under aftonen, då Margret kom så blek och förstörd hem, alldeles som en vansinnig.

— Det är utan tvifvel.

— En half timma derefter kom du hem, Edgar.

— En förfärlig ångest dref mig att söka efter henne.

— Men hvarför lät du Margret gå ut i sådant väder? Det måtte varit viktiga skäl, som dref dertill! tillade hon.

Edgar hemtade djupt efter andan.

Han kämpade med ett allvarligt beslut.

— Min dyra tant! sade han slutligen. Tant har rätt, — det var mycket viktiga skäl, som tvingade mig att handla så! Men ni skall få veta hela olyckan.

— En olycka? utbrast den gamla damen förvånad.

Slottsherrn nickade sorgset.

— Tala! bad den gamla damen.

— Blif icke förskräckt, kära tant, det är något förfärligt, jag har att säga er, — så rysligt, så fasligt —

— För Guds skull, Edgar! Hvad det än må vara, så säg det fort.

— Ja, det är en förfärlig olycka, och såvidt mina läppar icke äro dömda till tystnad, då det tillika gäller en annans hemlighet, skall tant få veta allt.

— Jag skall tiga som grafven!

— Tack, — så hör då —

Edgar berättade nu det hufvudsakliga af hvad vi redan veta. —

— Och hvem, — hvem hade begått denna olyckliga gerning? — o, en förfärlig aning säger mig att du vet det, Edgar.

— Ja, — ja, jag vet det — hon har sjelf sagt mig det —

— Hvem — hvem — — —

— Margret!

— *Hvad* har hon sagt, Edgar? — *Hvad?*

— »Gud har dömt!»

— Barmhertige Gud. Ah, — hvad är det åt mig? Hon, Margret, har sagt så, — hon visste alltså — —

— O, hon visste det, ty hennes händer höllo dolken —

— En dolk! En dolk! Edgar! Hvad säger du? — Jag har väl icke hört rätt — en — nej — hur kunde Margret —

Den gamla damen sjönk samman, ansigtet sjönk ned mot bröstet, ur hvilket kom ett hväsande ljud med andedräkten.

Edgar sprang upp. Han trodde att mistress Wigtown var döende.

— O, denna förskräckelse dödar henne!

Mistress Wigtown hörde dessa ord.

— Ack nej — man dör icke så lätt, läspade hon och smålog dervid.

O, det var ett leende, som nästan liknade vansinnets.

— Tant, kära tant Wigtown, — o, sansa er, — min Gud — —

Den gamla damen samlade sin sjelfbeherskning och tvingade sig till en så lugn ton som möjligt, då hon sade:

— Det är nu öfver. Var icke ängslig, käre Edgar, utan fortsätt nu.

— Jag har ingenting att tillägga, svarade han djupt uppskakad. När jag fann liket, satte jag mig in i hela situationen. Jag tänkte på Margrets ord: »Gud har dömt;» jag tänkte på dolken i hennes hand, hennes förtviflade beteende, och det stod för mig som en förfärlig visshet.

— O, Gud! utbrast mistress Wigtown. Det är för mycket, — för mycket.

Hon dolde ansigtet i sina händer.

Efter en stund hade hon något lugnat sig.

Hon reste sig, räckte Edgar handen och sade i en ton af rörande ömhet och deltagande:

— Hvad du i dag har anförtrott mig, käre Edgar, stannar för alltid inom mitt bröst. Jag ville gerna säga dig några tröstens ord, men jag förmår icke nu med bästa vilja, — jag måste först hemta mig, måste först tänka efter det förfärliga, som jag fått höra. Edgar, — den arma är fri från skuld! Äfven om hon varit ett Nemesis hämnande verktyg, så talade hon dock sanning: *Gud* har dömt! — —

Det var på eftermiddagen.

Edgar hade redan en timmes tid suttit vid sin älskades läger och försökte inleda ett samtal med henne.

Till sin tillfredsställelse kunde han märka, att Margret uttryckte sig helt begripligt. Man hade nästan kunnat tro, att hennes lidande försvunnit, om icke vid hvarje ord en fullständig brist på minne varit tydlig.

Hon tycktes icke heller känna igen Edgar, åtminstone icke som den, hvilken hon hade känt, innan hon blef sjuk.

Liksom föregående dag, hade Margret frågat Edgar, hvar hon befann sig, och han hade svarat henne:

— I slottet Malchow.

Det tycktes som om denna förklaring lugnade henne, ty hon frågade icke vidare.

Edgar, som hade för afsigt, att genom detta samtal öfvertyga sig om, huruvida Margret var medveten om något ögonblick från den der natten, frågade i likgiltig ton:

— Känner ni icke slottet Malchow?

Margret skakade på hufvudet.

— Och ändå har ni redan varit här länge!

Hon såg på honom med stora ögon.

— Jag? — och dervid for hon med handen öfver pannan.
 — Påminner ni er icke? Det blef så stormigt väder, —
 ni sjelf — —

Edgar afbröt plötsligt. Han fruktade att begå en oklokhet, men Margret vände sitt ansigte emot honom, och derpå låg ett så oskuldskraftigt uttryck.

— Jag vet derom ingenting, svarade hon.

— Ni kom hit från England, Margret!

— Från England? — Hvar är det?

— Vet ni det icke längre? — Och derpå var ni kort tid på ert gods — —

— Har jag då något gods?

— Till och med flera! svarade Edgar, tvingande sig till ett leende, medan hans hjerta blödde.

— Men derom vet jag ingenting!

— Försök blott att påminna er det, Margret.

Hennes ansigte antog ett eftersinnande uttryck och ögonen livvades något. Plötsligt ryckte hon till.

Edgar förskräcktes, — om hon nu återkom till fullt medvetande och minnet återvände. — —

Uppdöko nu bilder från den der förskräckliga dagen för hennes själ? Det tycktes nästan så.

Emellanåt for Margret med handen öfver pannan, bakom hvilken, enligt läkarens utsago det förflutna slumrade. Ville hon väcka upp det!

Med alltmer stigande ängslan såg Edgar huru hennes själskamp alltmer afspeglade sig i hennes ansigte, och hvart ögonblick gjorde Edgar sig den frågan, hvilken utgång denna kamp skulle få.

Det led inga tvifvel att hos henne hade framträdt dunkla bilder från den förfärliga natten, då hon ropat: Gud har dömt!

Plötsligt frågade hon, liksom vaknade hon ur en dröm:

— *Träffade ni mig icke der borta vid anhaltstationen?*

— Ja, Margret, jag träffade er der.

— *Der, — ja der!* sade Margret eftersinnande.

— Det var intet tvifvel underkastadt. Den olyckliga såg för sin själs ögon Wildenfels gestalt ligga der, ty efter en kort paus frågade hon vidare:

— *Hvad skedde med honom?*

Denna fråga gjorde hon i likgiltig ton.

— Jag vet det icke, Margret, svarade Edgar.

— Männe han skall komma hit?

— Nej han kommer icke! svarade Edgar mekaniskt.

— Jaså!

Hvad detta ord ljöd kallt och affärsmässigt!

Edgar kastade en blick på Margrets ansigte.

Han gjorde dervid en upptäckt.

I hennes ögon stodo tårar.

I detta ögonblick inträdde läkaren.

På en förstulen vink af denne lemnade Edgar rummet, för att ute i korridoren med otålighet afvakta den dom, som läkaren skulle fälla.

Slutligen kom denne ut ur Margrets rum.

— Nå, herr doktor? frågade Edgar oroligt.

— Det går bättre, än jag trodde mig kunna förmoda, förklarade läkaren.

— Verkligen? utbrast Edgar glad. Då skulle man således kunna hoppas på hennes tillfrisknande?

— Visserligen, såvida den sjuka slipper sinnesrörelser.

— Hur fann ni patienten för öfrigt?

— Lugn och sansad! ljöd svaret. Jag försökte ett likgiltigt samtal, — hon talade dervid om en hållstation — —

Edgar förskräcktes.

Hon hade talat om *hållstationen!* Om läkaren fattade misstankar?

— Det tyckes som om hon en gång vid en hållstation mött något, som hon dunkelt påminner sig.

— Hvad sade hon derom?

— Ingenting annat, än att hon några gånger nämnde den och dervid ryckte till.

— Och det har varit eder påfallande, herr doktor?

— Till min glädje! Ty jag ser deri ett bevis på ett gryende minne, och ju mera det framträder desto bättre för henne! För öfrigt tyckes det mig, som om den tilldragelse, hvilken förorsakade hennes insjuknande, uppdök för hennes själ, om än endast helt dunkelt.

Edgar blef allt mera förskräckt. Kunde icke redan denna förmodan bringa fara för hans älskade Margret? Han kastade en förstulen blick på läkaren, men dennes min hade ett fullkomligt lugnt uttryck.

— Det är en lycka för Margret, tänkte Edgar för sig sjelf, att läkaren icke känner sammanhanget, och så vidt det beror på mig, skall han heller icke erfara det!

Anade vetenskapsmannen, hvad som försiggick inom Edgar, eller kunde han läsa det i dennes bleka ansigte.

Man hade nästan kunnat tro det, ty helt plötsligt vände sig läkaren med den betydelsefulla frågan till Edgar:

— Känner ni kanske de tilldragelser, som inträffade straxt innan den unga damen blef sjuk?

— Nej, svarade Edgar Malchow utan betänkande.

— Jag vill snarare säga de händelser, som enligt eder mening hafva föranledt eller kunde hafva föranledt sjukdomen.

— Jag förstår er nog, men mig är icke det ringaste bekant.

— Ni har icke heller någon förmodan?

— Tyvärr sväfvat jag i detta hänseende i fullständig ovisshet.

— Efter allt, hvad jag hittills iakttagit, sade läkaren efter kort betänkande, så är jag öfvertygad, att sjukdomsorsaken står i nära samband med den nämnda platsen.

— Kan nog vara riktigt! menade Edgar eftersinnande.

— Häraf följer, att en förändring af vistelseort skulle vara bäst för patienten. Ni borde föra henne till hennes eget gods.

— Anser ni att detta kan ske utan fara för hennes tillstånd?

— Var obekymrad. Jag måste endast göra er uppmärksam på en sak!

— Edgar såg på honom med spänning.

— Akta er så, att framför allt hvarje sinnesrörelse undvikes för den sjuka.

— Jag ansvarar för att detta skall ske.

— Och vidare måste ni söka afhålla henne från hvarje påminnelse om den händelse, hvilken föranledt själsblindheten.

— Men huru skall detta städse kunna vara möjligt!

— Derigenom, att ni så litet som möjligt inlåter eder på dylika samtal.

— Mycket riktigt, men jag känner icke de ifrågavarande händelserna, invände Edgar i öfverenstämmelse med sin förut uttalade försäkran i detta afseende.

Läkaren ryckte på axlarne.

— Ni skall emellertid småningom derom bilda eder ett omdöme, som åtminstone har sannolikhet för sig. Det är min pligt att derpå göra eder uppmärksam, att om mina anordningar icke strängt följas, så icke blott fördröjes tillfrisknandet, utan eder skyddsling skall då kunna blifva fullt svagsint, och då —

— Och då? frågade Edgar.

— Då vore hvarje hopp förlorat, — den arma måste då till ett dårhus!

Dagen efter detta samtal mellan läkaren och Edgar, lemnade en stor resvagn slottet.

I denna befunno sig Margret, mistress Wigtown och Edgar.

För ingen af dem hade läkarens anvisning varit mera välkommen än för den senare.

Äfven han trodde att ombyte af vistelseort var det bästa för hans älskades tillstånd, och ansåg derigenom äfven den värsta faran för Margret aflägsnad.

Edgar hade skyndsamt träffat de nödiga förberedelserna till resan.

Inhöljd i filtar och kuddar lutade Magret sig tillbaka och sade icke ett ord.

Hennes ansigte hade ett likgiltigt uttryck.

Man kom allt närmare det hemska stället.

Nu ryckte Margret till.

Vagnen, som för Margrets skull for långsamt, kom nu förbi det ställe, der Wildenfels lik legat.

— Här, kom det från hennes läppar. Här var det jag såg honom —

Hon afbröt sig och såg eftertänksamt ut genom vagnsfönstret. Derpå for hon med handen öfver pannan.

— Jag gick ju att möta honom. Han låg på marken och sade ej ett ord till mig, och jag gick min väg igen.

— Mötte ni icke någon? frågade Edgar.

Margret såg stort på honom och skakade på hufvudet.

— Hvar kan han nu vara? frågade hon.

Edgar andades lättare.

Hvad skulle han svara henne.

Redan sväfvade hemligheten på hans läppar, redan öppnade han dessa, för att säga Margret, att Wildenfels icke längre hörde till de lefvandes antal. Då tänkte han på läkarens ord:

Då skall hopp om räddning vara förloradt. Den arma måste då tagas in på ett dårhus.

Han såg på sin älskades ansigte och svarade:

— Som jag hörde, har han flytt, emedan detektiver sökte efter honom.

Det tycktes som om Margret kände sig något lättad af detta svar. Hon frågade icke vidare.

Sedan man kommit till jernvägsstationen och beträdt perongen, hade Edgar snart löst biljetter. Man hade satt sig in i en kupé, och tåget hade satt sig i rörelse.

Efter en timmas färd stannade tåget, och strax derefter förde en vagn de resande till Margret Heimbürgs gods.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

Den svarta damen.

De förutsättningar, som läkaren hade knutit till ett ortombyte, hade fullständigt inträffat.

Redan samma afton, som Margret anlände till sitt gods, visade hon sig friskare än förut, och när hon följande morgon efter en vederkvickande sömn åter visade sig, sågo mistress Wigtown och Edgar till sin glädje, att resans besvärligheter icke utöfvat något menligt inflytande på den sjuka.

Den, som såg henne, måste säga till sig sjelf, att Margret var kroppsligen fullständigt frisk och att ortombytet hade gjort underverk.

Hennes sätt hade blifvit lifvigare och ingaf Edgar de djerfvaste förhoppningar.

Han beslöt att följande dag återvända hem. — —

Han ville ju hafva visshet angående Wildenfels lik.

Närmare ett hundratal arbetare voro sysselsatta med att reparera den skadade fördämningen samt göra sådana anstalter, som för framtiden kunde hindra en liknande katastrof.

Edgar befann sig i en nervös oro.

Hade man funnit den döde?

— Jag måste skaffa mig visshet, mumlade han. Antingen så eller så!

Han ringde.

En betjent inträdde.

— Vet ni något närmare om arbetenas fortgång vid fördämningen?

— Jag har ännu icke varit der i dag, men i går —

En häftig knackning på dörren afbröt honom.

— Stig in! ropade Edgar.

Kusken steg in i rummet.

— Hvad vill ni?

— Nådige herre, det har hændt noget förfärligt.

Edgar skiftade färg. Hans ansigte blef blekt.

Han anade, hvad han skulle få höra.

— Något förfärligt? Hvad är det då, och framför allt, *hvar?*

— I närheten af anhaltstationen! Man har der funnit liket af en mördad karl.

— Mördad!

Med alla tecken till den största förskräckelse utstötte Edgar detta utrop.

Han hade ju icke väntat något annat svar af kusken, men han tvang sig till denna komedi, dels för att föra sin omgivning bakom ljuset och dessutom för att vinna tid.

Ingen fick ju märka, att han visste något derom.

— Ja, nådige herre! bekräftade kusken. Den stackarn har fallit offer för ett mord!

— *Hvar* sade ni, att man funnit honom?

— I dyn, icke långt ifrån anhaltstationen.

— Men kanske han har förolyckats vid öfversvämningen.

— Nej, som man säger, har han ett djupt sticksår i bröstet.

— Som man säger! sade Edgar misstroget.

— Och icke långt ifrån honom fann man en dolk.

— Ah! — Är man mördaren på spåren?

— Derom kunde jag icke få veta någonting!

— Hvad vinningslystnaden går långt nu för tiden.

— I detta fall tyckes det ej vara något rån.

— Hvad annars?

— Troligtvis af hämnd!

— Hur kan ni förmoda det?

— Icke blott jag, utan nästan alla voro af den åsigten.

— Hvarför det?

— Hos den mördade fanns något litet pengar och på hans hand en ring!

— Nå, och — —

— En som mördar för att råna skulle nog tagit det alltsammans.

Då emellertid Edgar icke sjelf hyste några tvifvel om förhållandet så frågade han icke vidare, utan affärdade kusken.

En stund derefter knackade det åter på dörren.

Fredrik kom in i rummet.

— Nå, hvad är det?

— Tingsvaktmästaren är här och önskar tala med eder, nådige herre!

— Han må komma in!

— Ödmjukaste tjänare, herr Malchow. Kronofogden har sändt mig till eder och ber er hafva godheten straxt komma till honom.

— Det gäller kanske det egendomliga fyndet, som man har gjort?

— Hvad, ni vet det redan?

— Man har just nyss talat om det för mig.

— Ack ja! Det är förskräckliga tider, vi lefva i. Men vet ni, det är just därför, att — —

Edgar var icke hågad att höra på vaktmästarens filosofi. Han afbröt honom därför:

— Önskar kronofogden att jag kommer till hans bostad?

— Bevare mig! Vill ni blott komma med strax, så skall jag föra er till stället, der den mördade blifvit funnen!

Få minuter derefter lemnade båda slottet, och ankommo snart till fyndorten.

En hel mängd nyfiket folk hade samlat sig.

När kronofogden varseblef Edgar, räckte han honom handen till helsning.

— God dag, herr Malchow, jag har låtit bedja er komma hit för att bevittna en vigtig embetshandling.

Edgar bugade sig och teg.

— Ser ni här, hvad man har upptäckt! fortsatte kronofogden och pekade på liket.

Edgar igenkände den mördade vid första anblicken.

Det var Erik Wildenfels!

Under flera minuter förlorade sig slottsherrn i dystert betraktande af liket.

Då ryckte han plötsligt till. Om man betraktade honom!

Denna tanke var så förfärlig, att Edgar begynte darra i hela kroppen.

Var det väl möjligt, att man kunde betrakta honom? Skulle icke det förutsätta en bestämd misstanke emot honom? En misstanke!

Edgar tog med handen åt pannan, som ville han samla tankarne, hvilka der korsade sig som ett virrvarr.

Han begynte vackla och måste hålla sig fast vid en större buske, för att icke falla omkull.

Då kände han, att någon vidrörde hans arm.

Kronofogden stod bredvid honom.

— Anblicken af liket beröfvar er sansningen herr Malchow, det ser också rysligt ut, skall jag låta gifva er ett glas vatten?

Tingsvaktmästaren gjorde en betydelsefull rörelse med handen åt sin bröstficka.

Der befann sig utan tvifvel något, som han ansåg kraftigare än vatten.

Men när herr Malchow tackande afböjde kronofogdens erbjudande, lät vaktmästaren handen åter sjunka ned.

Edgar kände situationen pinsam.

— Har ni någon förmodan om, hvem den mördade kan hafva varit? frågade Edgar.

— Icke det ringaste, min herre!

— Kan det hafva varit någon af byns folk?

— Nej, det är det icke, men jag hade en förmodan! Kanske — han blef afbruten genom ankomsten af en vagn, ur hvilken stego flere herrar.

Det var rättsläkaren och ett par af rättens embetsmän.

Kronofogden vände sig nu till dessa.

Den ene af dem frågade:

— Befinner sig den mördade ännu i samma ställning, som då han blef funnen?

Kronofogden bejakade frågan.

— Då får jag bedja doktorn yttra sin mening, om likets bortforslande kan ske före läkareundersökningen, eller om denna bör ske på stället.

Läkaren kastade en blick på liket, lutade sig ned för att flygtigt undersöka detsamma, och sade derpå:

— Jag skulle föredraga att det strax transporteras bort.

På en vink af kronofogden kommo flera karlar fram med en bår, och sedan poliskommissarien hade gjort några anteckningar om fyndorten och dylikt, blef liket bortburet och fördt till bårhuset.

Här skulle läkareundersökningen ega rum.

— Han har blifvit mördad med en dolk! sade läkaren.

— Kanske med denna dolk? frågade poliskommissarien, i det han framräckte det i den mördades närhet funna vapnet.

Läkaren underkastade dolken en noggrann pröfning. Edgar darrade så uppskakad var han.

— Mina herrar! sade läkaren. Det är icke osannolikt, utan nästan visst att denna dolk blifvit stött i hjertat på den mördade.

— När kan döden hafva inträdt? frågade polismannen.

— I det tillstånd liket befinner sig, är det svårt att afgöra, men det har åtminstone skett för öfver en vecka sedan!

— Kanske redan före det förskräckliga övadret?

— Nej det måste jag bestrida!

— Alltså antingen under eller efter den natt, då öfversvämningen egde rum?

— Det senare fallet är sannolikt!

— Hvarföre? frågade poliskommissarien.

Edgar stod som på glödande kol.

Han hade hoppats att läkarens utsago skulle lydt mera sväfvande, och nu talade man om den förskräckliga natten med en ifver, som kom honom att bäfva.

Med spänning afvaktade han läkarens svar.

— Det har väl icke undgått er, mina herrar, att liket låg temligen djupt nere i dyn.

— Visserligen! bekräftade polismannen.

— Vidare hafva vi sett, att jordmassan icke hopat sig omkring den döde utan befanns i temligen lika nivå med den öfriga marken.

— Det är riktigt! utbrast poliskommissarien.

— Här af följer att denna slammiga massa icke först genom öfversvämningen blifvit dufförd, utan att den befann sig der, redan innan den döde blef ditkastad.

— Alldeles riktigt, menade polismannen. Öfversvämningen hade redan skett när gerningen blef utförd!

— Ätminstone enligt min mening!

— Tror ni, herr doktor, att en kamp har föregått mordet?

— Det betviflar jag, den måtte åtminstone varit endast helt kort.

— Ni har icke märkt några spår deraf?

— Nej! Den stöt, som blifvit riktad mot den mördades hjerta, har med en alltför hemsk säkerhet träffat hjertat och medfört ögonblicklig död.

Poliskommissarien tackade och vände sig derpå till kronofogden:

— Känner ni igen den mördade?

— Nej! Men jag tror mig kunna med visshet antaga, att det är en fremling.

— Hur så?

— Ingen af byns invånare saknas.

— Ni har tagit reda derpå?

— Ja!

— Har ni någon förmodan, hvem den mördade kan hafva varit?

— Det har jag heller icke, — men kanske — —

Kronofogden gjorde en rörelse med handen och pekade på godsegaren Edgar Malchow.

Denne ryckte häftigt till. Hvad skulle det betyda? Hyste man således *ändå* misstankar?

— Kan ni, herr Malchow, meddela oss något närmare angående den mördades person?

— Icke det ringaste!

Poliskommissarien kastade en frågande blick på kronofogden.
— Jag ber om ursäkt, sade denne, om jag har en förmodan, som kanske kan vara ett misstag. —

— Var så god och säg!

— Då den mördade icke är härifrån orten, så tillåter jag mig den förmodan, att det kanske kan vara en arbetare från herr Malchows fabriker.

Poliskommissarien trädde nu närmare.

— Denna möjlighet tyckes icke osannolik.

Edgar ryckte på axlarna.

Han var glad att det ej utgjorde någon fara för Margret.

— Hvad menar ni derom, herr Malchow? frågade polismannen.

— Jag kan icke fälla något bestämdt omdöme derom, men anser det vara föga sannolikt.

— Hvaraf drager ni den slutsatsen?

— Då det väl antagligen är ett mord med rån.

— Det är ännu icke afgjort, herr Malchow!

Huru märkvärdigt skarpt ljödo icke de orden! Eller tyckte han bara så, emedan han tänkte på, att han hade ett visst intresse af, att man ansåg det för ett mord med rån.

— Oafsedt den frågan, fortfor Edgar, måste jag antaga, att jag, om någon af mina arbetare hade blifvit sänd till mig, så hade jag erhållit någon underrättelse derom. För öfrigt kan man få veta det på telegrafisk väg.

— Skulle det kunna ske straxt?

— Ja visst, herr kommissarie!

— Då skulle ni dermed göra oss en stor tjänst.

— Mycket gerna. Tillåt mig blott en anmärkning.

— Var så god, herr Malchow!

— För den händelse någon i affärsärende blifvit sänd till mig från mina fabriker, så får jag dock antaga, att man dertill icke utsett en arbetare, utan någon af befälet.

— Hvaraf slutar ni till, att den mördade måste vara en arbetare?

Åter föreföll det Edgar, som om polismannen talade i en påtagligen skarp ton!

— Det har jag icke försäkrat. Men nog kan jag försäkra, att den mördade icke är något af befälet i mina fabriker.

— Oaktadt det vanställda ansigtet?

— Oaktadt detta! försäkrade Edgar med bestämdhet.

— Det återstår ännu en möjlighet! sade poliskommissarien plötsligt.

— Och den skulle vara?

— Kanske har någon arbetare blifvit afskedad och har kommit hit, för att besvara sig deröfver hos eder.

— Till slut är allting möjligt! tillade Edgar retad. För öfrigt kan jag icke inse, hvarför den mördade nödvändigt skall vara någon af mitt folk.

— Det har ingen försäkrat, herr Malchow! svarade polismannen alvarligt. Men vi måste söka någon hållpunkt, som kunde tjenat till att finna mördarens spår.

— Jag trodde, det var frågan om den mördade?

— Mycket riktigt. Lyckas det oss att fastställa dennes person, så blir det lättare att utforska, om han kanske hade någon personlig fiende, — en fiende, som kunde hafva önskat hans död —

Edgar lutade sig ned mot det bord, vid hvilket han stod och skref några rader på ett papper.

— Här är telegrammet, som jag tänkte afsända, sade han derpå.

Han räckte papperet åt polismannen.

Denne kastade en pröfvande blick derpå, samt lemnade det tillbaka med orden:

— Jag tackar, det är tillräckligt så!

Få minuter senare bar vaktmästaren telegrammet till jernvägstelegrafan.

Poliskommissarien gick några gånger fram och åter i rummet. Derpå vände han sig till kronofogden:

— Var ni närvarande när liket blef funnet?

— Nej, jag blef straxt derefter tillkallad.

— En fråga, herr doktor, vände han sig nu till läkaren. Kunde ni vid undersökningen af den döde iakttaga, om han förutsett faran, alltså kanske har flytt för sin mördare, eller om han plötsligen blifvit öfverfallen?

— Efter så lång tid är ett dylikt omdöme icke längre möjligt. Men jag tror, att stöten har plötsligt blifvit rigtad. Den säkerhet, med hvilken mördaren har träffat hjertat, låter förmoda, att han icke genom någon afvärjande eller undvikande rörelse sökt hindra mördaren!

— Jag drager deraf den slutsatsen, att mördaren har i bakhåll lurat på sitt offer, samt öfverfallit det och, efter fullbordadt dåd, släpat bort det.

— Äfven jag är af den åsigten, sade poliskommissarien. Sedan denne rigtat ännu några frågor till de närvarande och förklarar, att han icke hade något att invända mot den mördades bisättning, aflägsnade sig Edgar, och kände sig något lättad från det tryck som besvärat honom.

Det var dagen derpå.

Genom sin förvaltare hade Edgar erfarit, att Wildenfels lik hade blifvit begrafvet, och, detta i en kista som har blifvit gjord

lufttät, på det att förruttnelsen måtte försiggå långsamt, emedan man möjligen kunde vilja åter gräfvä upp liket.

På Edgar gjorde detta meddelande ett lättande intryck, ty han sade sig, att den mördade ändå måste dag efter dag blifva allt mera öigenkänlig.

Den inträdande betjenten anmälde, att verkställande direktören från Edgars fabriker hade ankommit och önskade få göra sin uppvaktning.

— Låt honom stiga in!

Straxt derpå inträdde en herre af medelålder, med ett intelligen, karaktersfullt ansigte.

Malchow gick honom några steg till mötes.

— Välkommen, min käre direktör. Det gläder mig, att ni kommit så snart, jag hade egentligen icke väntat er förr än i afton.

Den tilltalade bugade sig häftigt.

— Edert telegram träffade mig en kvarts timma före tågets afgång, och så — —

— Godt, det gläder mig att redan se eder här.

— Affärsböckerna hafva anländt?

— Der ligga de. Orsaken, hvarför jag kallar er hit, är den, att jag tänker resa bort!

— På längre tid, om jag får fråga?

— Kanske; min hälsa är mycket angripen, så att jag möjligen kommer att resa till Södern!

— Ah, och först önskar ni revidera böckerna?

— Det är med eder omsorgsfulla ledning icke nödigt. Men jag önskade få en inblick i sakernas nuvarande ställning, och då jag snart afreser — kanske redan i morgon — så önskade jag, att vi genast gå till arbetet; det vill säga först — —

— Var så god, herr Malchow, jag står till tjänst!

— Var ni förvånad öfver gårdagens telegram?

— Visserligen! Som jag telegraferade tillbaka och äfven nu kan försäkra, att samtliga tjänstemans- och arbetarepersonalen är fulltalig.

— Alldeles riktigt. Och detsamma var väl äfven fallet för åtta dagar sedan?

— Ja, visserligen!

Sedan båda herrarne ännu en stund pratat med hvarandra, öfvergingo de till affärerna, som tack vare den mönstergilla ordning, som herrskade vid Edgars fabriker, öfverraskande fort genomgås.

När direktören efter omkring två timmar aflägsnade sig, andades Edgar lättare.

Han hoppades nu någon tid få hängifva sig åt hvilan, men han skulle deri finna sig bittert gäckad. En fruktansvärd öfverraskning väntade honom!

Endast för en kort stund hade Edgars tankar sysselsatt sig med affärerna, derefter sväfvade de, som helt naturligt var, tillbaka till Wildenfels och Margret.

— Jag har all anledning att tacka Gud för, att Margret icke längre är kvar här i slottet, sade han eftertänksamt. När jag besinnar, hvad som hade kunnat ske, om Margret ännu var kvar här. Huru lätt kunde hon icke af någon fått kännedom om, att man funnit den mördade, och då — då —

Han blickade dystert framför sig.

— Himmel! Hvilka följder det kunde haft —

Han sprang upp från stolen och gick oroligt på golfvet.

Blotta tanken på de möjliga följderna, injagade hos honom fasa.

— Ja, ja — tidningarna basuna redan ut det, anmärkte Edgar bittert. Tidningarna hafva redan anstiftat mycket ondt, — visserligen hafva de äfven kommit mången missdådare på spåren, — men i detta fall vore det vid Gud bättre, att de tego, ty Margret har begått gerningen i vansinne.

— Eller skulle det vara annorlunda? frågade han sig plötsligen. Skulle endast ett oblidt öde —

— Nej, nej, utbrast han svårmodigt, bevisen äro alltför tydliga, att Margret har begått handlingen. Ja, hon är det, som nedstuckit den dämon, hvilken tycktes af naturen vara skapad till att endast stifva ondt, och den goda mistress Wigtown må hafva rätt, när hon skrifer till mig: *Gud* har dömt!

Liksom så ofta lät Edgar bilderna af det förflutna rullas upp för hans själ.

Han hade försjunkit så djupt i sina tanker, att han icke hörde, huru det knackade på dörren.

Knackningen upprepades, men Edgar märkte det icke. Nu öppnades dörren sakta.

Betjentens ansigte blef synligt i dörren.

— Nädig herrn sofver, sade han, vänd tillbaka mot korridoren, der någon tycktes vänta.

— Jag måste tala med honom, svarade en fruntimmersröst.

— Men, min dam —

— Väck honom, annars gör jag eder ansvarig.
Betjenten skakade på hufvudet. Han visste icke huru han skulle göra.

I detta ögonblick lyftade slottsherrn upp hufvudet.

— Hvad vill ni här, Fredrik?

— Förlåt, nådig herre, en dam önskar att bestämdt få tala med er.

Edgar kom raskt till besinning. En tanke for genom honom.

Om det var Margret.

— En dam? frågade han bestört. Hvem är det?

— Hon förtiger hårdnackadt sitt namn.

— Så bed henne komma igen i morgon.

— Förlåt, invände betjenten. Damen låter icke afvisa sig.

— Ack, min herre, ljöd en mjuk stämman fram bakom dörren. Jag ber er enträget, låt mig få tala med er nu, — denna timma.

Edgars ansigte gladdes vid denna röst, som var honom fullkomligt obekant, ty han var belåten med, att det icke var Margret.

— Låt damen stiga in, Fredrik.

I nästa ögonblick trädde en djupt beslöjad gestalt in i rummet. Hennes figur var behagfull. Hon tycktes vara omkring trettio år.

Långsamt steg hon fram till slottets herre.

Hon helsade med en graciös nigning, som Edgar besvarade med en viss vördnad.

Derpå slog hon tillbaka slöjan.

Ett egendomligt ansigte visade sig för Edgars blickar.

Det måste en gång hafva varit vackert, — mycket vackert, derom vittnade de vackert och mildt svängda läpparna, de sköna, mörka ögonen, beskuggade af oförlikneliga ögonbryn, de regelbundna dragen, den höga, ädla pannan och den om den grekiska profilen påminnande näsan.

Men denna skönhet var till en del förvissnad, ej genom åldern, — ty som sagt är, damen kunde på sin höjd vara trettio år; men på hennes ansigte hade sorg och bekymmer ingräft sina outplånliga drag.

Under några sekunder herskade djup tystnad i rummet. Edgar måste bryta densamma:

— Får jag fråga, med hvem jag har den äran —

— Utan tvifvel står jag inför herr Edgar Malchow?

— Det är jag!

— Ni tillåter mig väl, att jag förtiger mitt namn!

— Hvarför det? frågade Edgar förvånad.

Det är en hemlighet, — en dyster hemlighet, som tvingar mig till denna kanske i ert tycke besynnerliga bön.

— Jag kan icke neka, att det förefaller mig besynnerligt!

— Men ändå vägrar ni väl icke densamma?

Hennes ton ljöd bedjande, bönfallande.

— Om det icke kan vara annorlunda, så måste jag väl åtnöja mig med ert inkognito!

— Tack, herr Malchow?

— Framför allt ber jag er taga plats och säga mig, hvad som för er till mig.

Den främmande satte sig ned på den erbjudna stolen, hemtade djupt efter andan och sade derpå:

— Hvar är Margret Heimburg?

Denna fråga kom så oväntadt, så plötsligt att Edgar ett ögonblick råkade i förlägenhet, hvad han skulle svara.

— Känner ni denna dam? frågade han derpå, mera för att vinna tid till öfverläggning.

— Skulle jag väl annars fråga efter hennes vistelseort? ljöd det som svar.

— Nåväl då, — Margret är icke längre här.

— Icke längre här? utbrast hon klagande. O, Gud! Jag ville tala med henne!

— Det är tyvärr omöjligt!

— O, det är det väl icke! — Jag måste tala med henne! Hör ni? Jag måste tala med Margret!

— Jag beklagar, att jag måste säga er, att det kan icke låta göra sig.

— Men hvarför icke? Om Margret icke längre är här, så säg mig hennes vistelseort och jag skall resa dit.

— Margret är sjuk, — svårt sjuk! Hvarje sinnesrörelse måste undvikas, om hon ej skall taga döden deraf.

— Min Gud är det så svårt?

— Värre än ni kan ana, min dam!

— Och dock måste jag tala med henne! klagade hon. Det är angående en hemlighet.

— Så ondt det gör mig, måste jag dock förklara för eder, att något samtal med Margret är för det närvarande alldeles omöjligt.

— Men hvad skall jag då göra? klagade hon. Herr Malchow, ni ser mig i den största förtviflan!

Edgar besinnade sig ännu några minuter.

— Om det är så angeläget, så meddela det nödvändigaste åt mig, och jag skall begagna första gynnsamma tillfälle att sätta Margret i kändedom derom.

— Så tacksam jag är er för edert erbjudande, kan jag dock icke antaga det!

— Ah, ni har icke något förtroende för mig, svarade Malchow, och dock begär ni sådant af mig!

— Det är icke det, min herre — —

— Eder hitkomst bevisar, att ni känner mitt förhållande till Margret!

— Edert förhållande? frågade damen förvånad.

— Skulle det vara obekant, att Margret står mitt hjerta nära, mycket nära?

På hennes ansigte målade sig glad förvåning.

— Verkligen? utbrast hon lifigt. Skulle det vara möjligt, att Margret — —

— Är för mig det dyrbaraste, jag eger på jorden!

— Ah, hvad jag tackar er för dessa ord!

— Hvarför?

— De äro mig ett bevis på att han har ljugit!

— Men, ursäkta mig, om hvem talar ni nu?

— Tillåt mig, att jag förtiger hans namn!

— Åter blickade hon så, bedjande på Edgar, att han undertryckte en anmärkning öfver det besynnerliga i hennes beteende.

— Som ni vill! I så fall måste ni förlåta mig, att ni ingalunda förpligtigar mig till alltför stort förtroende.

— Må vara, herr Malchow! Men de förhanden varande förhållandena tvinga mig till denna återhållsamhet.

— Ni talade nyss om, att en man hade ljugit för er, hur skall jag förstå det?

— Han sade mig att Margret var hans maka!

— Det undgick den främmande damen att Edgar ryckte till. Nog hade han haft en aning om, hvem hon skulle kunna tala om, men nu var det visshet, det var om Wildenfels.

Edgar öfverlade med sig sjelf, huru han skulle förhålla sig.

— Ah, det var en besynnerlig försäkran! svarade han i ironisk ton,

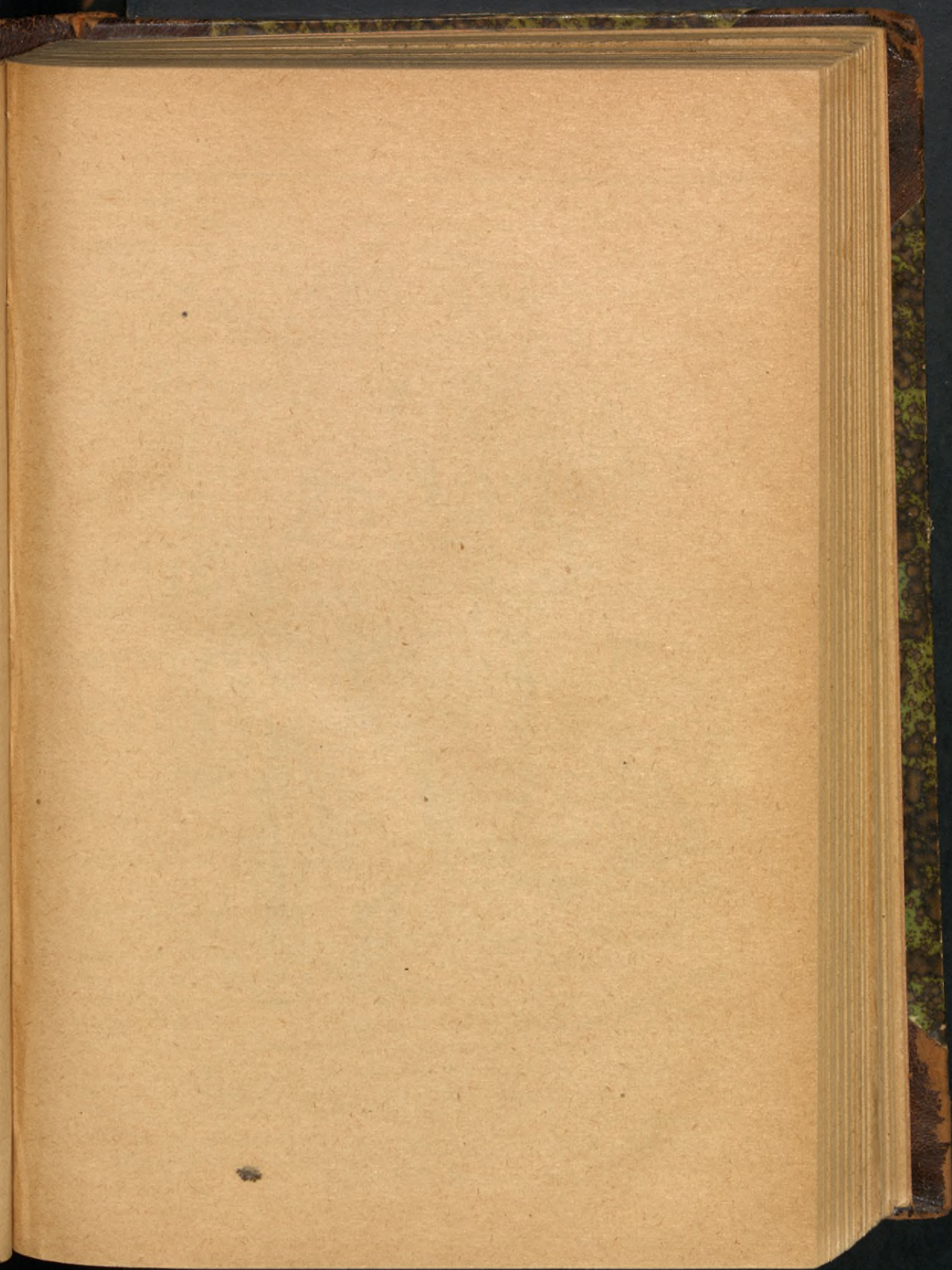
— Och jag är lycklig, att af er höra, att han har ljugit för mig!

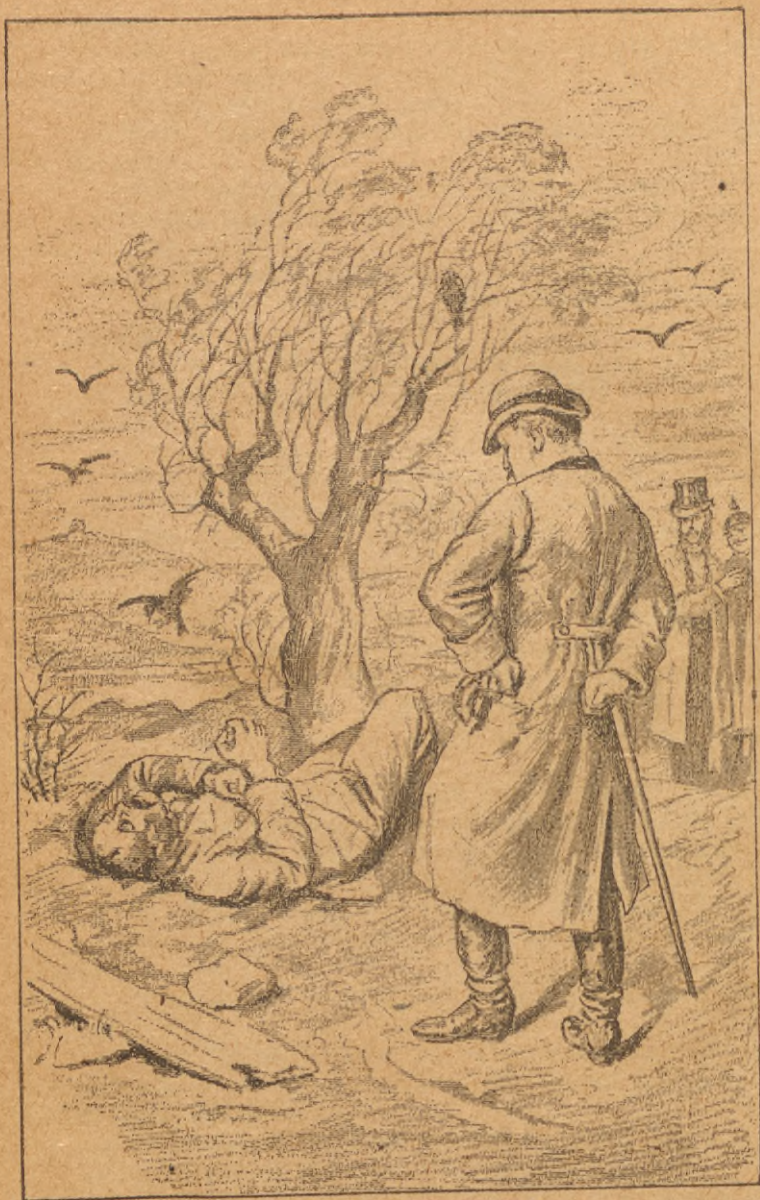
— Men hvilket intresse har ni af denne man, hvars namn ni förtiger och om hvilken ni berättar mig, att han gifvit sig ut för att vara Margrets make?

— Mitt intresse för honom är större än ni anar!

Hon sade dessa ord med skälvande stämma.

— Jag anar alls ingenting. Det vore mig ju rent af omöjligt. Men om ni tillåter, vill jag fråga, i hvilket förhållande står ni till den hemlighetsfulle mannen?

15) Vid första anblicken igenkände Edgar den mördade.
Det var Erik Wildenfels.

Stark rodnad öfvergöt hennes ansigte.

Edgar förstod, att det gällde en ömtålig hemlighet, och teg. Han ville öfverlåta åt damen, om hon ville svara eller icke.

Så förflyto några minuter under pinsam tystnad. Slutligen afbröt damen densamma med orden:

— Det är min pligt, att vara öppen, och lät mig därför få tillstå för er, att jag har stått i ett ömt förhållande till denne man, hvars namn jag förtiger.

— Har stått? eftersade Edgar, i det han följde en ovilkorlig tankegång.

Eller ännu står, men jag vet icke om han ännu lefver, kanske —

Liksom gripen af ett plötsligt minne, skälfdde hon.

— Nå i hvad fall som helst, så kan jag gifva eder den lugnande försäkran, att väl ingen gör anspråk på ert hjertas man, allerminst Margret! försäkrade Edgar.

— O, jag tackar er för dessa ord!

Hon skakades deraf som af frossan. Hon tycktes stå under inflytande af någon plågsam tanke.

— Hvad fattas er, min dam? Jag ser, att ni bleknar, ni darrar!

— Ah, det är ett förskräckligt minne, som kommer mig att bäfva. Ni måste ursäkta mig, min herre!

— Ah, jag ber, jag har ingenting att förlåta er! Genom något mera förtroende från er sida skulle jag kanske finna mig manad till frågan, hvad för ett minne det är, som plågar er, och om det står i samband med Margret.

— Med Margret? Nej! Oaktadt jag just därför har kommit hit. — Ah, när jag tänker derpå, — o, så förfärligt, — så fasligt!

Edgar hostade, för att påminna damen, att detta icke var platsen för ett samtal för sig sjelf.

— Ack, min herre, — då ni, — eller då snarare Margret står edert hjerta så nära, och då Margret, som ni försäkrar, *icke är* hans maka, så vill jag åtminstone icke dölja för er, hvad som emellanåt uppfyller mig med sådan fasa —

— Jag ber, tala ni!

Edgar sade dessa ord så formligt, så likgiltigt, och ändå darrade han för det, som han nu måste få höra. Han anade att ett nytt missöde förestod Margret.

Han kastade en förstulen, forskande blick på damen, och nu först märkte han att *hon var klädd i djup sorgdrägt.*

En hemsk känsla bemäktigade sig honom vid denna upptäckt. För hvem sörjde hon? Helt visst för Erik Wildenfels!

Hon visste alltså, att denne var död! Kanhända kände hon också —

Edgar vågade icke fortsätta denna förfärliga tanke. Den var till sina slutledningar så ryslig, att han bleknade och bäfvade,

— Ah herr Malchow, begynte damen. Det var en förfärlig natt. — Förlåt, herr Malchow, om jag icke kan berätta eder det i fullt sammanhang. Påminnelsen derom upprör mig och beröfvar mig nästan besinningen.

Edgar böjde instämmande på hufvudet. Han motsåg med spänning damens meddelande.

— Ni vet, att under den förfärliga natten, fördämningen brast och en öfversvämning derigenom förorsakades. Kort förut hade vi anländt till anhaltstationen — min — min fästman och jag. Der skiljde han sig från mig, för att hemta pengar åt oss —

— Pengar från hvem?

— Från Margret! Som jag redan sagt er, försäkrade han, att Margret var hans hustru.

— Det var besynnerligt!

— Han försäkrade att han den aftonen skulle emottaga en stor summa pengar af henne, och att han ville gifva mig en del deraf, ty äfven jag befann mig i den största förlägenhet.

— Har ni fått pengarne?

— Nej, men hör nu vidare; min vän, — hon uttalade detta ord med en pinsam tvekan, likväl måste hon taga sin tillflykt till detta uttryck, då hon icke ville förråda sin fästmans namn, — bad mig, att jag skulle vänta på honom i väntsalen, han ville uppsöka sin hustru, som för tillfället vistades på slottet Malchow och som han stämt möte med för att få pengar af henne.

— Föreföll icke det eder besynnerligt? afbröt Edgar den berättande.

— Hvad menar ni, herr Malchow?

— Som ni säger, hade er vän lofvat hemta pengar hos sin hustru. Måste ni icke betvifla, att hustrun skulle vara hågad att gifva honom en större summa pengar, hvars ändamål hon icke visste.

— Mycket rätt, min herre! Jag gjorde mig verkligen den frågan och därför stannade jag icke i väntsalen utan företog mig att följa honom på afstånd.

— Ni har alltså spioneradt på honom? frågade Edgar.

— Svartsjukan dref mig efter honom. Då förlorade jag hans spår. Det var mörka natten. Jag var obekant med platsen och visste icke hvar jag befann mig. Då såg jag allt stå

under vatten framför mig. Jag tilltrorde mig icke att gå längre. Jag visste ju heller icke, hvar jag skulle söka min vän.

— Ni visste således icke, hvar sammanträffandet mellan honom och Margret skulle ega rum?

Nej, han hade icke nämnt stället för mig. Jag gick tillbaka till stationen. Det var ett förskräckligt oväder. Regnet flöt i strömmar och dertill tjöt stormen. Men ännu förfärligare var det skrik, som ljöd genom natten. Jag ryckte till. Jag förmådde knappt hålla mig uppe på mina ben. Hvad hade skett? Så frågade jag mig, och gripen af en plötslig aning, ännu hemskare än det rasande ovädret, vände jag mig om och lyssnade i den riktning, hvarifrån skriket kommit!

Damen gjorde ett uppehåll i sin berättelse. Hon hemtade djupt efter andan.

Med rysning hade slottsherrn hört på henne, oakadt han till hälften anade, hvad som nu skulle komma, väntade han det dock med feberaktig spänning.

— Kanske hade ni misstagit er på skriket? frågade han.

— O, nej! utropade damen. Det var icke något misstag! Med mitt af ångesten skärpta öga sökte jag genomtränga mörkret och då märkte jag mörka gestalter, som rörde sig lifligt. Jag hörde ett stönande, liksom af en, hvilken kämpar med döden. —

— Jag trodde, att blodet skulle stelna i mina ådror. Jag ville skrika; men tungan nekade mig sin tjänst. Jag ville ila till stället, der utan tvifvel ett blodsdåd skedde, — men fötterna voro som fastnaglade vid stället der jag stod. —

— Det svartnade för mina ögon. Jag förmådde icke längre se något, men mitt öra lyssnade ännu ut i den rysliga natten. Plötsligt hörde jag ett skrik. Det var ett vansinnets, ett förviflans skrik, och det kom från en kvinnas strupe —

— En qvima, der i det ovädret. Ni har väl misstagit er! afbröt Edgar damen,

— Nej, nej! svarade denna med energiskt uttryck. Min första tanke var, att det var Margret, min väns hustru, och jag har haft den tanken ända tills nu. Ja, herr Malchow, ända tills ni försäkrade mig, att Margret var ogift och att hon står ert hjärta nära!

Skymningen hade inbrutit, och det hade varit passande, att Edgar hade tillkallat betjenten för att tända ljus. Men han underlät detta, för att icke låta se sitt bleka, ångestfulla ansigte.

— Skriket upprepades. Då hörde jag namnet *Erik* ropas. Det var min väns namn. Ah! När jag tänker derpå! Jag trodde jag skulle blifvit vansinnig af smärta, ty det blef mig

allt tydligare, att man hade mördat honom, — mördat, kanske af — svartsjuka!

— Hvad säger ni? utbrast Edgar förskräckt!

— Jag säger, hvad jag då kände, och var jag då icke berättigad till ett sådant antagande? Besinna att ropet Erik ljöd från en kvinnas strupe, och sedan —

Damen ryste. Hennes gestalt darrade.

— Och sedan? frågade Edgar med vibrerande röst.

— I sådana förskräckelsens, fasans och ångestens ögonblick skärpas sinnena. Så skedde det äfven med mig. Jag förmodade oakadt det herskande mörkret ännu se, huru en kvinnogestalt lutade sig ned, och jag hörde huru hon uppgaf ett vildt skrik, hvarefter hon som piskad af furier jagade derifrån.

— Och ni? frågade Edgar. Förföljde ni den flyende?

— Jag hade nog velat göra det, ty jag ansåg henne för min väns mörderska, men mina lemmar voro som förlamade. Jag kunde under flera minuter icke röra mig från stället, och när jag någorlunda hade hemtat mig, så var den flyende för länge sedan försvunnen, och dessutom kunde jag icke komma öfver det djupa vattnet, hvars bro vågorna hade ryckt bort med sig.

— Och er vän, som ni kallade Erik, — lefver han ännu?

— Nej han är död!

Högljudt snyftande uttalade hon dessa ord. Hennes smärta var i detta ögonblick hjertslitande.

— Kanske, min dam, har ni ändå misstagit er! Kanhända han lefver ännu!

— Nej! utbrast den främmande. Han blef mördad den natten; man har ju också funnit honom.

— Hvad? utbrast Edgar förskräckt,

— Tills i dag på morgonen hoppades jag ännu, — äfven om mitt hopp, efter hvad jag den natten upplefvat, endast var svagt; men den sista guistan af hopp försvann, då jag läste en tidningsnotis, enligt hvilken liket af en mördad främling hade blifvit funnen —

— Jag hörde talas derom!

— Flera andra tidningar meddelade samma underrättelse, och på beskrifningen förstod jag med visshet att den mördade var min vän!

— Har ni icke gjort något försök att få se liket?

— Det är redan begravvet! Och hvad skulle det gagna mig till? sade hon gråtande. Död är död, inga tårar förmå uppväcka honom igen.

— Jag har läst den der tidningsnotisen, utan tvifvel har väl ett rån blifvit begånget!

Den främmande damen suckade djupt.

— Äfven jag tror det nu, ehuru ett fruntimmers närvaro den der fasans natten ännu i dag är mig oförklarlig.

— Ni vidblifver, att ni har sett ett fruntimmer der? Jag måste öppet tillstå, att jag icke riktigt kan tro derpå!

— Jag har icke misstagit mig! svarade damen med all bestämdhet. I hvad fall som helst är jag tvungen att tala med Margret!

— Med Margret? Hvad har hon med den der fasliga natten att göra?

— Mera kanske, än ni anar! Jag kom, som jag sedan sagt er, hit för att framför allt fråga Margret, om hon var Eriks hustru, och sedan för att anförtro henne något viktigt!

— Ni vill icke säga det åt mig?

— Jag kan det icke!

— Rör det Margret ensam?

— Om förlåtelse, herr Malchow, men det är min hemlighet! Edgar beherskade sin rörelse. Han eftertänkte, hvad det väl kunde vara, som damen hade att meddela Margret, och så kom han slutligen till den tanken att denna kanske kände Margrets egen hemlighet, hennes förfutna.

Hans oro blef större, då han måste säga till sig sjelf, att främlingen kunde vara Margrets fiende och skada henne.

Han eftersinnade, huru damen, som han aldrig förr sett, skulle kunna förmås att tala. Men det ville icke lyckas honom, att finna en räddande tanke.

— Som ni sade mig, hade er vän försäkrat er, att han af Margret skulle erhålla en större penningesumma, och ni trodde honom?

— Jag hade ingen anledning att tvifla derpå.

— Men hur kom den mördade att just nämna Margret?

— Han har väl dertill haft sina giltiga skäl! svarade damen hemlighetsfullt.

— Och hvilka?

— Det är jag för närvarande ur stånd att bedöma! Men jag tror, att Margret, om jag kunde få tala med henne, skulle vinna klarhet.

— Jag misstager mig väl äfven i det antagandet att ni önskar det samtalet äfven i ert eget intresse?

— Hvaraf kan ni sluta till det?

— Ni väntade att den der aftonen få en större summa pengar af er vän! Han blef mördad på vägen, sedan han kanske äfven verkligen af någon dam hade fått pengarne —

— Och som då af svartsjuka mördade honom! aftröt honom damen med upprörd stämma.

— Han blef alltså röfvad, och ni har intill denna stund icke fått den af er väntade summan!

— Vårt samtal tager en affärsmässig vändning!

— Genom denna komma vi kanske säkrare till målet!

— Må det vara!

Med dessa ord tog hon fram ett litet skrin, som hon haft under sin kappa.

— Döljer detta föremål hemligheten?

— Ja, min herre!

— Då tillåter ni mig väl, att jag själf öfverlemnar skrinet åt Margret!

— Men, — herr Malchow, jag ber er — —

— Frukta icke, att jag skall lemna edert intresse obeaktadt. Hvilken summa hade ni hoppats få af eder vän?

'Damen såg misstroget på Edgar och sade derpå:

— Han lofvade mig 2,000 mark!

— Godt, ni skall af mig få 3,000!

— Af er? utbrast damen och tog ett steg tillbaka.

— Ja, af mig! bekräftade Edgar. Det vill säga emot öfverlemnande af detta skrin!

— Men det döljer en hemlighet!

— Håller ni den fal för det priset?

— Endast Margret får erfara den!

Edgar rättade sig stolt upp.

— Min dam, om jag lofvar er, att icke öppna skrinet, samt att öfverlemna det åt Margret i samma tillstånd, i hvilket jag erhållit det af er, — är det eder nog?

Damen stirrade eftertänksamt mot golfvet.

Derpå suckade hon djupt och sade:

— Må vara, ni skall få hemligheten, öfverlemna den öppnad åt Margret.

Edgar gick fram till sitt skrifbord och framtog ur ett fack några sedlar samt räknade upp dem på bordet.

— Tretusen mark! Får jag be?

Med darrande händer skrapade hon åt sig pengarne och öfverlemnade åt Edgar det hemlighetsfulla skrinet. Men då hon räckte honom det, suckade hon djupt, som om hon ogerna skiljde sig af med detta föremål.

— Jag tackar er! sade Edgar med rörd stämma. Så snart Margret åter blifvit frisk, skall jag underrätta edert besök samt gifva henne skrinet. Och nu ännu en fråga: får jag veta ert namn?

— Herr Malchow! Låt mig få förtiga det!

— Men Margret vill naturligtvis veta — —

— Skrinets innehåll skall säga henne nog!

— Nå, jag vill icke vara envis! — Har ni någon bestämd misstanke angående mordet å er vän?

Damen, som redan hade neddragit slöjan, kastade genom densamma en glödande blick på Edgar. —

— Dödt är dödt! svarade hon derpå i dof ton. Ingen misstanke, vore den än så grundad, förmår återkalla den älskade till lif åt mig, — *Gud må döma!*

Säg det bara så ut, eller var det verklighet, att damen sade de sista orden med höjd stämma? Denna fråga ställde Edgar ännu ofta till sig sjelf, sedan damen redan för länge sedan hade lemnat slottet.

Dervid hvilade hans blick med ängsligt uttryck på skrinet, som hans darrande hand redan läst upp.

Redan ville han lyfta upp locket, — alltmera stegrades hans oro och farhåga för Margret, men då segrade rättskänslan hos honom, — han hade gifvit sitt ord, — han ville också hålla det.

— Hvad manne det kan innehålla för en hemlighet, mumlade Edgar, under det han oroligt rörde sig i rummet. O, min stackars Margret! Hvad är det som nu väntar dig! Kanske kan jag icke skydda dig. Jag är kanske maktlös gent emot det som närmar sig!

— O, Gud! fortfar han efter en stund. De sista tvifveln försvinna allt mera! Ja, det vore en dårskap att bestrida, — Margret är den som har mördat Erik Wildenfels, och — hon har ett vittne till sin olyckliga handling, — ha! — och jag vet icke, hvem det är!

TJUGUFEMTE KAPITLET.

I lyckans solsken.

Edgar hade tillbragt en orolig natt.

Han företog på morgonen en ridtur, som hade ett välgörande inflytande på hans kropp, men på hans sinne blef det utan verkan. Alltjemt pinade honom minnet af föregående afton och föreställningar om den fara, som hotade hans Margret.

Han läste tidningarna, men dessa sväfvade alla i dunklet och dock behöfdes det endast två ord, — uttalade af den hemlighetsfulla damen i svarta slöjan; och full klarhet skulle uppstå! Men till hvilket pris?! —

Edgar stod vid fönstret.

Han såg eftersinnande genom rutorna ut i den vinterklädda parken, då godsets förvaltare trädde in i rummet.

— Om ursäkt, nådig herre, om jag stör —

— Är det någon vigtig underrättelse?

— En underrättelse har jag; om den är vigtig eller icke må ni sjelf afgöra. Undersökningskommissionen har kommit tillbaka.

— Det kommer kanske att ske många gånger ännu, anmärkte Edgar, skenbart likgiltig, men i sitt inre darrande af rörelse.

— Jag kommer just ifrån byn, der jag måste utstå ett kort förhör.

— Ni? frågade Edgar förundrad.

— Hållkarlen i gästgifvargården har nämligen sagt, att en dam från slottet hade under den der förskräckliga natten som en vansinnig sprungit till stationen och —

Han kunde icke fullborda meningen. En häftig knackning på dörren afbröt honom.

Edgar ryckte till. En hemlig aning kom plötsligt öfver honom. Om den främmande damen ändå hade sqvallrat.

— Skall jag kanske öppna? frågade förvaltaren.

Edgar nickade medgifvande.

Förvaltaren gick till dörren, genom hvilken i nästa ögonblick betjenten Fredrik steg in.

— Nådig herre, kronofogden har just anländt och begär att få tala med er. Jag sade visserligen, att ni för i dag på förmiddagen hade undanbedt er hvarje besök; men han begär i lagens namn att blifva insläppt.

Det ryckte till kring Edgars läppar.

— För in honom.

Betjenten gick, och efter honom följde förvaltaren.

Denne ville icke blifva sedd af kronofogden och gjorde just en vändning för att dölja sig bakom en af de tjocka pelarne i den mörka korridoren, då kronofogden inträdde och märkte honom.

— Ah, herr förvaltare, ni har visst varit hos er principal?

— Till tjenst, herr kronofogde.

— Det var skada, ty nu får jag icke förundra mig, om herr Malchow är beredd på ändamålet med mitt besök.

Han uttalade dessa ord med en så egendomlig betoning, som i första ögonblicket satte förvaltaren i förlägenhet; men han sansade sig fort och svarade!

— Om ni menar, att jag icke skulle fått tala med herr Malchow, så beklagar jag, att ni icke gaf er önskan tillkänna.

— Ni har utan tvifvel meddeladt herr Malchow, att ni varit underkastad förhör, icke sant?

— Med er tillåtelse, herr kronofogde, en förvaltare brukar också hafva affärsmeddelanden att göra sin principal!

Kronofogden blickade skarpt och forskande på förvaltaren. Derpå gick han genom dörren, som Fredrik i rätta ögonblicket hade öppnat, och trädde in i slottsherrns arbetsrum.

— Herr Malchow? sade han derpå med en lätt bugning.

— Det är jag, ijöd det reserverade svaret.

— Misstager jag mig icke, så har jag redan haft nöjet —

— Alldeles riktigt, i förgårs i borgmästaregården. Jag ville först bedja er komma till mig på min byrå, men ansåg det enklare att uppsöka er. Det är angående mordaffären.

Edgar sammandrog ögonbrynen och svarade, med en handrörelse, inbjudande tjänstemannen att sitta.

— Jag är sannerligen nyfiken, i hvad mån jag skulle vara i tillfälle att bidraga till belysning af det egendomliga mörker, som herskar öfver detta brott.

— Jag har redan hört förvaltaren. Kanske är ni i tillfälle att bekräfta dennes uppgifter.

— Det måste jag betvifla.

- Må vi försöka! Ni har besök af en dam här i slottet?
 — Har haft, herr kronofogde. Damen är redan afrest.
 — För hur länge sedan?
 — För några dagar sedan.
 — Det var skada; jag hade gerna velat höra henne.
 — Det skulle varit omöjligt äfven för den händelse, att damen ännu var qvar här.
 — På hvad sätt då, herr Malchow?
 — Hon har insjuknat svårt. Läkaren, som behandlade henne, kan bekräfta det.
 — Damen heter Margret Heimbürg?
 — Det är verkligen hennes namn!
 — Som ni säger, är hon svårt sjuk?
 — Visserligen! Läkaren —
 — Att börja med behöfva vi honom icke! Deremot är det af större intresse, sedan hvad tid hon varit sjuk!
 — Redan sedan längre tid tillbaka!
 — Kanske den der natten, då fördämningen bröts?
 — Nej, redan förut. Redan när hon kom hit, var hon opasslig och samma dag sjuknade hon häftigt.
 — Kan ni säga mig, huru det kom sig?
 — Man hade ute i det fria funnit henne liggande vanmäktig.
 — Var det på dagen, eller —
 — Det var om aftonen.
 — Det regnade förfärligt, icke sannt?
 — Visserligen, men jag hör, att ni är så väl underrättad, att —
 — Att det endast behöfs några tillägg från er sida, är naturligt.
 Han sade dessa ord med isig köld, och dervid hvilade hans forskande blick på Edgar Malchow.
 — Om mina tillägg tillfredställa er, så kan ni hafva rätt!
 — Kan ni säga hvarför damen gått ut, oaktadt det regnade så starkt?
 — Nej!
 — Ni skulle således icke veta det?
 — Nej, det vet jag icke, och det är ju helt förklarligt, när ni besinnar, att jag icke kan behandla mina gäster, som ni behandlar mig!
 — Eder harm är icke på sin plats, min herre! svarade kronofogden med stränghet.
 Derpå fortsatte han:
 — Denna Margret Heimbürg hade på aftonen varit i gästgifvargården för att legitimera en tiggare och landstrykare.

Edgar bleknade.

Den man, som satt framför honom tycktes veta allt.

— Jag vet ingenting derom.

— Icke heller om den uppbrända halmstacken?

— Ack ja, det påminner jag mig, — men det är länge sedan!

— Det var natten till den dag, då Margret Heimburg ankom till slottet.

— Hvad samband skulle damen hafva med halmstacken?

— En tiggare, som blifvit anhållen, såsom misstänkt för att hafva anlagt elden, åberopade sig på henne för att blifva frikänd.

Edgar sprang upp.

— Herr kronofogde, det låter äfventyrligt!

— Denna beteckning är den mest träffande! Margret Heimburg kom tillstädes och förklarade, att denna menniska hade en gång genom en ädel, modig handling förvärfvat sig hennes tack-samhet, så att hon kunde ansvara för att han ej var mordbrännaren.

— Hvad skedde med tiggaren?

— Han blef naturligtvis frigifven.

— Det var mycket oförsigtigt! Man måste söka att få fast honom!

— Var obekymrad, myndigheterna veta, hvad de böra göra. Men framför allt ville jag erfara, hvad ni vet om den saken?

— Icke det ringaste!

— Det är skada, ty kanske vi nu måste förhöra damen!

— Det kan jag icke hindra. Men jag får nämna, att hon är absolut oförmögen att förhöras.

— Ni har redan sagt det; men det är väl icke någon så långvarig sjukdom.

Edgar ryckte på axlarna.

— Enligt läkarens utsago kan den till och med vara obotlig, ty det är mindre ett kroppsligt än mera ett själslidande, — en sjukdom som beröfvat henne minnet.

— Alltså en sinnessjukdom? utbrast kronofogden öfver-raskad.

— Ja!

— Godt, — men kan icke den sjukdomen hafva varit för handen, redan när damen kom hit till slottet?

— Ingalunda, om hon än af naturen var något melankolisk.

— Och när blef Margret Heimburg beröfvad minnet?

Edgar tvekade ett ögonblick med svaret.

— Den förfärliga natten, då öfversvämningen skedde!

— Denna försäkran är icke oriktig, ty just den aftonen hade man sett damen som en vansinnig springa ned mot stationen.

— Så har verkligen äfven varit fallet!

— Det gällde således att möta någon, som skulle komma med tåget?

— Nej, herr kronofogdel! När ovädret hade utbrutit, ankom plötsligen till slottet underrättelsen om öfversvämningen. Med hennes nervösa tillstånd verkade denna underrättelse i högsta grad oroande på henne, så att hon förklarade, att hon måste själf öfvertyga sig om det förefallna.

— Och ni hindrade icke damen deri?

— Hur kan ni betvifla det? Jag sökte lugna henne, och hoppades att mina förmaningar verkat. Jag gick upp på mitt rum. Vi brukade gemensamt intaga vårt thé, — men när den tiden kom, och Margret icke syntes till, begaf jag mig till hennes rum, utan att träffa henne der.

— Hon skulle således hafva gått utan er vetskap?

— Så är det! Ni kan nog tänka er med hvilken ångest jag skyndade ut och ilade efter henne men utan att anträffa henne. När jag kom tillbaka hem, var hon redan der, — svårt sjuk och utan minsta medvetande.

Edgar talade med ett sådant öfvertygande uttryck, att kronofogden satte fullständig tro till hans ord.

— Ännu en fråga, herr Malchow. När ni lemnade slottet för att söka efter damen, hade ni då någon aning om, hvar ni möjligen kunde finna henne?

— Vid det dåvarande ovädret tog jag för gifvet, att hon hade gått in i gästgifvargården, och jag frågade därför efter henne der.

— Och fick veta att man sett henne springa till anhaltstationen?

— Alldeles riktigt; utan tvifvel hade hon begifvit sig dit, emedan fördämningen nedbrutits der.

Kronofogden hade upptagit hela förhöret i sitt protokoll.

Plötsligt frågade han:

— Påminner ni er, om Margret Heimburg kände någon med namnet Erik?

— Icke som jag vet! svarade Edgar lugnt.

— Den der tiggaren hette så. Han förde dock inga papper med sig.

— Tillåt mig en fråga, sade Edgar.

— Var så god; om min embetspligt tillåter det, skall jag svara er.

— Det förefaller mig besynnerligt, att ni underkastar mig ett så pinsamt förhör angående Margret Heimburg.

— Det pinsamma skulle ni väl knappast känt, om ni icke varit så uppretad.

— Men när jag betänker, att man kan ställa, hvad jag vågar försäkra, fullkomligt aktningvärda personer i förbindelse med ett blodigt brott — —

— Tillåt mig, herr Malchow, att erinra er, att vi icke kunna taga något hänsyn till personen, och i närvarande fall kunde de mest obetydliga saker vara af stort intresse för att finna rätta spåret. Jag har den äran, herr Malchow!

Denne ledsagade kronofogden ut genom dörren och återvände derpå in i sitt rum.

— Det blir allt mera inveckladt! utbrast han och mätte rummet med oroliga steg. Det är en lycka, att Margret icke är här! Men hvad skall det blifva af detta? — — —

Ifriga efterforskningar blefvo anställda, och redan följande dag hade de ett resultat, som förskräckte Edgar:

Spåret förde till Erik Wildenfels! Men hur var det möjligt?

Så frågade Edgar sig, och dock gaf tidningen, som han följande morgon höll i sin darrande hand, tillräcklig upplysning.

Under rubriken »Kriminelt» befann sig nämligen följande notis, tryckt med fetstil:

»Angående det hemlighetsfulla mordet i Gross-Naundorf hafva vi erfarit, att i den närbelägna staden N . . . en herre och en dam, som logerade der tillsammans, plötsligt hafva försvunnit. Ifrågavarande herre hade skrivit in sig under namnet Erik Wildenfels, och man förmodar, att han möjligen är den mördade, emedan han och damen just under den der förskräckliga natten hade afrest till Gross-Naundorf, utan att återvända derifrån, oakadt han sagt, att han skulle hemta en större summa pengar. Möjligen föreligger alltså ett mord med rån. Man ämnar utfästa en belöning åt den, som kan uppgifva nämnda dams vistelseort, emedan hon möjligen kan just vara, eller åtminstone stå i förbindelse med mördaren.»

Sedan Edgar läst denna notis icke blott en utan flera gånger, sammankramade han tidningen krampaktigt i sin hand.

Alltså uppdök ändå namnet Erik Wildenfels.

Edgar befann sig i själsängest.

— Min Gud i himlen! skrek Edgar förtviflad. Om man häktar den främmande damen, och om hon skulle berätta om den der förfärliga natten! Hon hade ju hört en fruntimmersröst skrika namnet Erik. Hon hade ju sett — —

— Allsnäktigel! — Och denna gestalt var — Margret — Eriks mörderska!

Några minuter förgingo under tystnad. Derpå sprang han upp, gick raskt till dörren och öppnade den.

— Ingen har lyssnat! mumlade han derpå. Men jag måste lägga band på mig, ty stundom hafva väggarne öron!

Derpå blef han stående framför sin chifonier, der han hade gömt det hemlighetsfulla skrinet.

— Jag kan icke uthärda längre! hviskade han med bäfvande läppar. Jag måste till henne, till Margret, för att fly med hennel! Men först —

Han afbröt sig, stack nyckeln i låset och öppnade klaffen. Nu började han en hemlighetsfull verksamhet.

Han drog ut en liten låda, som innehöll hans privatkorrespondens och tog fram den ena efter den andra af de ordnade packorna, löste upp dem och underkastade innehållet en pröfning.

— Det kännes tungt för mig, men det måste ske för Margrets skull!

Derpå tog han dessa bref, kastade ännu en sista blick på dem och befordrade dem derefter in i kaminen, hvarest de snart gingo upp i lågor.

Efter att hafva ordnat de öfriga brefven, tillkallade han betjenten.

— Jag vill afresa om en timma, ordna det nödvändiga för resan och bed förvaltaren komma till mig.

Snart derefter inträdde denne och emottog af sin principal de nödiga anvisningarna.

— Min hälsa är så angripen, att jag behöfver resa. Det är möjligt, att jag tillbringar vintern utomlands. Hvad er be- träffar, så vet jag, att jag kan lita på er omsorg och energi. Jag tror att någon skriftvexling ej är nödvändig emellan oss.

— Huru menar ni, frågade förvaltaren tvekande.

— Jag vill vara förskonad från alla affärer.

— Edert förtroende lättar betydligt min uppgift, och jag skall göra mig förtjent deraf.

Förvaltaren aflägsnade sig.

— Det är således ordnad! Min direktör har redan fått sina anvisningar, och jag kan alltså resa utan farhåga för mina affärsintressen.

En timma senare åkte han i en elegant vagn till stationen. Der afskedade han kusk och betjent, samt inskärpte hos dem, att de hade att ställa sig under förvaltarens befäl.

Derpå trädde han in i väntsalen, hvarest han gick att lösa biljett.

— Kurirtåget är en half timme försenadt, anmälde biljettförsäljaren.

Edgar blef förstämnd öfver denna underrättelse. Hur skulle han tillbringa denna halftimma?

För att icke blifva sedd och igenkänd förskansade han sig bakom en tidning, som han tycktes uppmärksamt studera.

Men bokstäfverna dansade för hans ögon.

Han hade icke sinneslugn nog att kunna läsa den långtrådiga artikeln.

Emellanåt sväfvade hans blick öfver tidningen, bort till passagerarne, som samlades i salen.

Det fanns ingen bekant ibland dem.

Han andades lättare, då kurirtågets ankomst anmäldes, och nu ringde klockan på perrongen.

Edgar reste sig för att så raskt som möjligt taga plats i kupéen, som han beställt åt sig ensam, då plötsligt en herre gick emot honom.

— Ah, herr Malchow! Ni vill vända slottet ryggen? Ljöd det som ett hån i hans öra.

Edgar såg förvånad upp.

Han måste beherska sig för att ej i detta ögonblick förlora fattningen.

Kronofogden stod framför honom.

— Ja, jag ämnar verkligen resa; min hälsa behöfver det nödvändigt!

— Då önskar jag er en framgångsrik kur!

Edgar bugade sig artigt och ville ila förbi mannen, då denne lätt lade sin hand på hans skuldra.

Ännu ett ögonblick, min herre! Ni skulle visa oss en stor tjänst, om ni kunde meddela oss, i hvad förhållande Margret Heimburg stod till den der Erik.

— Men, herr kronofogde! — Jag sade er ju redan då ni besökte mig, att — —

— Att ni icke visste det! Min anhållan sträcker sig också mera till framtiden. Kanske blir ni i tillfälle att få veta det.

— Om det är mig möjligt! svarade Edgar.

— Ni skulle dermed göra oss en stor tjänst, ty vi kunde då kanske fastställa den mördades person.

— Huru så? frågade Edgar förvånad.

— Man har i hans kläder funnit ett papper, på hvilket stod skrifvet namnet Erik! — Men tåget väntar er — lycklig resa och framgångsrikt tillfrisknande!

Kronofogden, som egendomligt hade betonat ordet tillfrisknande, trädde tillbaka med en bugning, under det Edgar, knappt mäktig sina sinnen, rusade ut på perrongen och in i kupéen.

Tåget pustade åstad derifrån.

Det verkadel mumlade kronofogden med ett sarkastisk leen-

de. Detta papper, som icke existerar i verkligheten, skall nog drifva honom att komma den hemlighetsfulle Erik på spåren.

Efter dessa ord lemnade han bangården.

Han anade naturligtvis icke det ringaste, att ett så tragiskt sammanhang fanns mellan Erik och Margret.

Edgar befann sig i en sinnesstämning, som är svår att skildra.

Han kände sig ansatt af en vild fasa.

Han sprang upp och gick oroligt af och an i den trånga kupéen.

Derpå sjönk han med en djup suck åter ned på soffan, sammanknäppte händerna och mumlade en bön.

Det var ett lugnt, nästan behagligt lif, som Margret förde på sin egendom vid Eisenberg. Med moderlig omsorg och ömhet bistods hon af mistress Wigtown.

Denna förstod mäterligt att hänvända Margrets uppmärksamhet på likgiltiga ting, och undvek med stor skicklighet hvarje sinnesrörelse, som så lätt kunde hafva de betänkligaste följder.

Vädret hade slagit om, och en nästan behaglig köld hade följt på den förut fuktiga väderleken.

Äfven detta verkade välgörande på Margrets tillstånd.

Emellanåt kom läkaren dit.

Hvarje gång han kom, ljöd hans omdöme gynnsammare än förut.

Margret kunde snart betraktas som tillfrisknad.

Svårmodet upphörde, och ögonen blickade så lifligt och oskyldigt som ett barns.

När Missstress Wigtown betraktade henne så, ställde hon mången gång till sig sjelf den frågan, om Margrets minne började vakna, och om verkligheten uppdök för hennes själ.

Men när hon då åter blickade i det lugna, milda ögat, måste hon tvifla derpå.

Så satt hon äfven i dag på eftermiddagen jemte Margret vid fönstret.

Båda blickade ut i naturen, hvarest snön föll ned i flockar, just ett sådant snöfall, som ungdomen drömmer om.

Mistress Wigtown hade redan fått telegram, som underrättade henne om Edgars ankomst och med spänd väntan emotsåg

hon hans inträffande, emedan hon af det sätt hvarpå Margret skulle helsa honom, kunde de döma, huruvida minnet återvände.

Hon hade dagen förut haft ett längre samtal med läkaren, och då hade denne, bland annat, äfven meddelat henne, att vid normalt förlopp af tillfrisknandet skulle minnet att börja med komma i obestämda konturer, men sedan börja med längre tillbakaliggande förhållanden.

Mistress Wigtown satt just och tänkte på läkarens ord, och eftersinnade huru hon bäst skulle tillgodogöra dem i praktiken.

— Hvad tänker ni nu på, min kära? frågade hon mildt Margret.

Margret for med handen öfver pannan, som om hon ville fasthålla en tanke, hvilken var på väg att undfly henne.

Derpå svarade hon sakta:

— Att han alls icke kommer hit; han var ju alltid så snäll och vänlig mot mig!

— Talar ni om Edgar?

Margret såg upp vid nämmandet af detta namn.

Hon hörde det nu för första gången sedan lång tid, ty mistress Wigtown hade hittills förteget det.

— Edgar, Edgar, upprepade hon eftersinnande.

Men derpå tillade hon lifligt:

— Ack, om han ändå kom!

Det låg en sådan innerlighet och ett sådant känslodjup i uttrycket, hvarmed Margret sade dessa ord, att mistress Wigtown blef djupt rörd deraf.

Hon slöt sin fordna sällskapsdam i sina armar och tryckte en kyss på hennes rodnande kinder.

I detta ögonblick öppnades dörren.

Edgar trädde in.

Genom det buller, som förorsakats vid dörrens öppnande, hade Margret uppmärksamt vändt sig om.

Hennes ögon blefvo fuktiga vid anblicken af den älskade. Hennes gestalt bäfvade lindrigt, och kinderna fingo en liflig rodnad.

Hon hade utan tvifvel igenkänt honom.

Så långt hade minnet återvänt hos henne, att Edgar icke syntes henne som en främling, utan snarare som en vän.

I detta ögonblick glömde Edgar alla qual, för hvilka han varit ett byte under de sednaste dagarne. Ja, han glömde i första ögonblicket den fara, hvori Margret sväfvade.

Han tänkte endast på att han nu ånyo var hos den älskade, och att denna hade känt igen honom!

Han hade velat skynda till henne och sluta den hulda, kära varelsen till sitt bröst och betäcka hennes rosenläppar med glödande kyssar!

Men då mötte han en varnande blick från mistress Wigtown, och lydande en instinktmässig ingifvelse, blef han stående på dörrtröskeln, för att fortfarande ostörd kunna njuta anblicken af den älskade.

Men Margret reste sig och gick honom tillmötes.

Oaktadt hennes ansigte var alvarsamt, uttryckte det dock den inre glädje, hon kände vid återseendet.

Hon räckte Edgar handen. Hennes läppar rörde sig.

— God dag, Margret! utbrast Edgar och kunde knappast lägga band på sin rörelse.

— God dag! eftersade den sjuka med mild röst, i det hon besvarade den älskades handtryckning.

— Hur står det till med min Margret? frågade han derpå, med afsigt undvikande att använda hvarken ni eller du.

— Tack! Edgar, jag känner mig icke sjuk!

— Gud ske lof för det! kom det innerligt från hans läppar. Den älskade hade ju åter tilltalat honom med Edgar, ett bevis på en framskriden bättring i hennes tillstånd.

Han förde Margret vid handen tillbaka till hennes plats. Derpå skyndade han till misress Wigtown och helsade henne med få, men om innerlig tacksamhet vittnande ord samt kysste vördnadsfullt hennes hand.

Derpå fästades hans tårglänsande öga på den älskades ansigte, som eftertänksamt blickade framför sig.

Edgar vågade icke störa henne deri.

Han samtalade med mistress Wigtown om likgiltiga saker, och så snart han märkte att Margret visade något intresse för samtalet, gaf han henne harmlösa frågor, hvilka hon besvarade lugnt och förståndigt.

Af mistress Wigtown erfor han, att Margret hvarje afton brukade gå tidigt till hvila, och det glädde honom, ty han ville utförligt tala med den gamla damen om hela saksförhållandet, innan han åter närmade sig Margret.

Aftonen hade snart inbrutit. I kaminen brann en liffig brasa, och från den i taket hängande lampan utbredde sig ett behagligt rosafärgadt sken, som båda delarne bidrogo att ännu mera öka den behagliga sinnesstämning, i hvilken man befann sig.

Om Edgar hade hoppats, att Margret skulle uppsöka sin sängkammare, så hade han bedragit sig.

Frågande blickade hans ögon på mistress Wigtown, och denna smålog betydelsefullt, när hon såg, att Margret icke visade ringaste tecken till trötthet.

Edgar förstod den gamla damens blick och hans hjerta jublade vid denna iakttagelse, att den älskade kunde glädja sig åt, att en del af hennes minne hade återvändt, och att hon hade känt igen honom som hennes hjertas vän.

Följande morgon vaknade Edgar ur en vederqvickande och af ljufva drömmar beledsagad sömn.

Den tanke, med hvilken han om aftonen inslumrat, var äfven den första om morgonen, — tanken på Margret.

Han kunde knappt lägga band på sin otålighet, och han var glad, när det knackade på dörren och den inträdande betjenten anmälde att mistress Wigtown lät bedja honom så snart som möjligt besöka henne.

Han fullbordade hastigt sin toilett. Mistress Wigtown emottog honom i samma rum, der han föregående dag helsat de båda damerna.

Den gamla damen smålog vänligt.

— Det gläder mig, Edgar, att jag kan meddela dig det mest gynnsamma. Och nu skildrade hon Margrets tillstånd och läkarens utsago.

Vädret hade förändrat sig. Solen strålade från en klar, blå himmel.

— Ah, der kommer brefbäraren. Väntar du underrättelser, Edgar?

— Nej, jag har gifvit nödiga anvisningar, så att mitt folk har fått instruktioner för hela vintern.

— Men om något skulle hända?

— I så fall, har förvaltaren att skriva till mig, men jag tror icke —

En knackning. Edgar öppnade. En betjent lemnade ett bref.

— Till eder, nådig herre!

Edgar kunde knappt tro sina ögon.

Hans hand darrade, när han bröt brefvet.

Förvaltaren meddelade honom deri, att kronofogden åter varit på slottet och hållit stränga efterforskningar, samt hade äfven underkastat tjenstepersonalen förhör.

När Edgar läst brefvet, öfverlemnade han det åt mistress Wigtown.

— Hvad säger tant derom?

— Att ditt beslut att resa måste oförtöfvadt sättas i verkställighet.

— Min förvaltare utbeder sig instruktioner.

— Hvaruti skall han instrueras? Jag anser bäst, att det blir så ringa brevexling som möjligt. Underrätta honom emellanåt om eder adress, utan att närmare ingå på hans ueddelanden.

— Tack för det rådet, bättre kunde det icke vara!

— Skall jag nu kalla på Margret?

Mistress Wigtown reste sig och gick till dörren.

Denna öppnades i detsamma och in trädde — Margret.

Med en hastig rörelse dolde Edgar brevet. Derpå skyndade han den älskade till mötes, tryckte hennes hand och frågade henne i öm ton:

— Hur har min Margret sofvit i natt?

Margret smålog då hon svarade:

— O, det var en vederqvickande sömn! Jag har icke på länge befunnit mig så väl som idag!

— Och nu kom man väl för att helsa god morgon på vår käre mistress Wigtown?

— Mistress Wigtown? — O, och äfven på — dig, Edgar!

Detta *dig* kom tvekande öfver hennes läppar, men det var uttaladt, och Edgar hade velat jublande omfamna den älskade, om icke tanken på det allvarliga närvarande hade dämpat hans känslösvall.

— Äfven mig? utbrast han glad.

Nu såg Margret stort på honom. Hon tycktes vara förvånad öfver hans fråga.

Häruti såg Mistress Wigtown ett förnyadt bevis på fortfarande bättring.

— Får jag bedja min Margret om någonting? frågade Edgar.

Margret nickade tankfullt.

— Och skall man afslå min bön? ljöd det åter från hans läppar, som dervid kringspelades af ett leende. Den älskade skakade energiskt på hufvudet.

— Nå, jag ber min Margret om, att redan idag resa med mig till Italien.

Nu lyftade hon upp hufvudet och såg förvånad på Edgar.

— Till Italien? Hvarför skall jag dit?

— För hälsans skull!

— Men jag är ju icke sjuk!

— Om än icke sjuk, så dock konvalescent. Det är nödvändigt, att du reser till Södern.

— Nej, nej, svarade hon bestämdt. Jag far icke till Italien.

— Margret! bad Edgar i öm ton. Äfven läkaren har förordat, att du uppehåller dig i varmare klimat på andra sidan alperna!

— Det är nog bäst, att du uppfyller Edgars önskan, mitt barn, sade den gamla damen vänligt. För öfrigt följer jag med eder!

— Då lyste det till i Margrets ögon, och liffigare än hittills ljöd det från hennes läppar:

— Ni följer med?

— Ja visst, jag skall väl icke låta vår kära Margret resa ensam!

Den sjukas ögon skimrade nu fuktiga, och i det hon rigtade dem på den älskade, sade hon sakt, nästan skyggt:

— Ja, jag reser med till Rivieran.

Mistress Wigtown nickade vänligt åt henne, och Edgar talade om förberedelserna till resan.

— Jag skall vidtaga anordningarne för afresan! förklarade den gamla damen och lemnade Edgar och Margret qvar i rummet, när hon, vänligt helsande, gick ut.

Edgar gick fram till Margret.

— Margret! bäfvade det från hans läppar.

— Edgar! hviskade hon, och ett rosenskimmer utbredde sig dervid öfver hennes ansigte.

Han gick fram till henne.

Han kunde icke längre beherska sig.

Sin arm lade han om hennes lif.

Vid denna handling bäfvade han, då han betänkte att hon kunde slita sig ifrån honom och stöta honom tillbaka.

Men ingenting af detta skedde.

Han såg att han icke längre var henne likgiltig.

Hon lät honom trycka sig intill hans bröst.

— Älskade! Margret! Du är min!

Hon såg med glädjeskimrande ögon på honom,

— Snart skall du vara min hustru. I det soliga Italien, i Rivierans förtjusande stad skall prestens välsignelse förena oss.

Han ville kyssa henne, men i detta ögonblick saknade han mod dertill.

En lindrig bäfvan genomfor Margret.

Derpå blef hon alvarsam.

Hennes ansigtsdrag antogo ett eftertänksamt uttryck.

Hvad skulle det betyda?

Tänkte hon nu på de ord, som Edgar nyss hade sagt, eller uppökto obestämda minnen för hennes själ?

Men snart började hennes drag få ett vemodfullt uttryck. Hennes barm höjde och sänkte sig häftigt. Hennes läppar öppnade sig långsamt, liksom för att säga något.

— Margret! hviskade Edgar, som vunnit nytt mod. Margret, snart är du min ljufva maka! Kom, kyss mig!

Under det han sade detta, lade han åter armen om hennes lif och drog den älskade, mildt, tveksamt motsträfviga intill sig.

— Ja! utbrast hon plötsligen. Ja, Edgar! Jag skall kyssa dig, — en enda, en sista gång!

Och hon förde sina svällande läppar intill hans. Men innan hon ännu berörde dem, började hon ånyo i en ton, som bäfvade af vemod:

— En enda, en sista gång Edgar!

Och Edgar?

En rysning lopp genom hans gestalt. Det heta blod, som för en sekund sedan vildt strömmade genom hans ådror, tycktes plötsligt vilja stelna. Han tryckte sina läppar mot den älskades, men han kände icke kyssen.

Hon gjorde sig mildt lös från honom.

— Hvarför — hvarför, Margret, skulle det vara för sista gången? — O, — älskade, du skall ofta kyssa, — mig, — din Edgar — —

Margret skakade på hufvudet.

— Nej, nej, — det får icke vara! — Till Italien, — till Genua vill jag resa, — och der inrätta ett hem åt mig, — o, — det är skönt i detta beundransvärda land, — men din maka kan jag aldrig vara —

— Margret! utbrast Edgar lidelsefullt. Under Italiens himmel, der, hvarest nästan är evig sommar, skall din kärlek till mig skjuta kraftiga knoppar och blommor, — der skall du bevilja hvad du nu vägrar mig!

Hans röst darrade, när han sade detta. Måste han icke frukta, att det vaknande minnet erinrade henne om Wildenfels.

Men hon gaf honom ingen grund till denna förmodan.

Hon blott såg på honom med sina stora, mörka ögon och skakade på hufvudet, alldeles som ville hon säga:

— Nej Edgar, det går icke!

— Margret, begynte han åter. Du gläder dig åt Italien? Hon nickade jakande.

— Och der skall du bära mitt namn, icke sant?

Åter skakade hon på hufvudet.

— O, nej! ditt namn är rent och tadelfritt, och jag, — jag — —

Hon förstummades plötsligt samt förskönk åter i djupt begrundande. Slutligen utbrast hon:

— Hvad har det blifvit af honom?

I dessa ord låg en omisskännelig ångest.

— Han är borta, — långt borta, svarade Edgar likgiltigt men dock med en bäfvan i sitt inre.

— Borta? eftersade hon. Kommer han tillbaka?

— Nej, aldrig, min älskade!

Det tycktes som om denna förklaring verkade lugnande på henne.

Mistress Wigtown trädde nu in i rummet och tillkännagaf:

— Förberedelserna äro vidtagna, och om en timma resa vi, min älskling!

Hon räckte Margret handen, som denna tryckte med innerlighet.

— Om en timma, hviskade hon. Ack, då äro vi snart i det herliga, soliga Italien!

Oaktadt den vinterliga årstiden herskade det vackraste väder den dag, då de tre personerna anlände till bangården i Genua.

Resan hade varit angenäm, och Margret kände sig lika frisk och kry, som den dag hon lemnade Eisenberg.

Redan samma dag flyttade de in i en villa, som Malchow redan på telegrafisk väg förhyrt.

Denna villa, som nu för längre tid skulle utgöra ett hem för tre ädla menniskor, låg nära vid en kastanieallé och vätte med gafvelfacaden åt en idyllisk park.

Margret kände sig öfverlycklig i sitt nya hem, och Edgar uppgaf icke hoppet att vinna hennes lyckliggörande ja.

Margret hade icke mera talat om Erik Wildenfels. — . —

Några dagar hade förflutit.

Man hade just intagit middagsmåltiden och Mistress Wigtown hade, enligt sin vana, lagt sig att hvila.

Edgar och Margret sutto på tu man hand i det rum, hvars dörr förde till en veranda, som låg utåt parken.

— Om du icke har något deremot, kära Margret, så vilja vi promenera litet i parken, anmärkte Edgar, sedan båda suttit tysta en stund.

Margret reste sig upp, kastade en kärleksfull blick på Edgar och svarade i hjertlig ton, medan ett leende spelade kring hennes läppar:

— Jag promenerar gerna med dig, men jag känner mig något trött, och —

Ah, då skola vi sätta oss i verandan.

— Nej svarade hon ängsligt, i det hennes kinder purprades. Heldre der i löfsalen.

Hon pekade på ett ställe i parken.

Edgar nickade medgifvande.

Han bjöd sin älskade armen och de gingo tiggande dit, hvarest en med gröna slingerväxter beskuggad bänk inbjöd de älskande att sitta.

Under flera minuter sutto de tysta bredvid hvarandra, men båda tycktes de sysselsatta med viktiga tankar.

Om det nu var en tillfällighet eller med afsigt, som Edgar med sin hand vidrörde den älskades arm, allt nog, det undgick honom icke, huru Margret spratt till, och huru hennes ögon plötsligt började stråla.

Tydligen hade ett nytt medvetande inträdt i hennes sjäslif, och åt detta hängaf hon sig med ett välbehag, som man endast sjelf kan känna, men ej kan skildras.

Edgar såg med sitt afkärleken skärpta öga denna hemlighetsfulla företeelse. Han kände samtidigt i sitt bröst känslorna flamma upp, och viljelöst lydande dessa, omfamnade han plötsligt den älskade och tryckte henne lidelsefullt till sitt bröst.

— Margret häfvade det från hans läppar. Margret, mitt enda och allt! Säg, älskar du mig?

— Edgar!

Blott detta enda ord svarade hon, och dock, hvilken hän- gifven kärlek låg ej uttryckt i det ordet.

— Det är då sant, jublade Edgar. Det är då sant, hvad jag så länge känt, min Margret älskar mig?

— Din Margret, sade hon darrande. Hon älskar dig, men —

— O, det finnes intet men. Detta elaka ord finnes icke till, när två älskande hjertan ingå förbund med hvarandra; det får icke inblandas i den ljufva bekännelse, som jag nyss hört från dina läppar.

Han lutade sig ned till henne och tryckte en kyss på hennes läppar. Margret lät det ske utan motsträfvighet.

— Mitt kära hjerta utbrast han derpå. Säg mig det ännu en gång, att du älskar mig.

I stället för svar lutade Margret sitt hufvud intill hans bröst.

— Alltså är det sannt, utbrast han och betäckte den älska-
des hår, panna och kinder med glödande kyssar.

Minuter förgingo i salig hänförelse. När dess glöd något
hade mildrats, utbrast Edgar med innerligt uttryck i ton och
åtbörder:

— Du, Margret, är mitt lifs sol, — och snart, — snart
skall jag kalla dig min ljufva maka.

Då hemtade Margret djupt efter andan och hviskade:

— Edgar, din hustru, — jag får dock icke —

— Och hvem skulle väl förmena det, då kärlekens röst
bjuder det?

Hon blickade några sekunder eftertänksamt framför sig,
derpå mumlade hon:

— Han, — han kunde komma, — men nej, — hvar är
jag då?

Hennes ögon irrade dervid sökande omkring i löfverket.

— Hos mig är du, älskade! Hos din Edgar!

— Ja! hviskade hon, lyckligt leende, jag är hos dig!

— Och snart blir du min älskade hustru?

Ännu en gång antog hennes ansigte ett eftertänksamt ut-
tryck; derpå upplarnade det, liksom om ett dystert minne plöts-
ligt hade vikit ifrån henne, och från hennes läppar ljöd det med
rörd stämma:

— Ja, min Edgar; jag vill blifva din! — —

Namnet Erik tycktes helt och hållet försvunnet ur Margrets
minne, och likaså hade hon förgätit alla de händelser, som stodo
i förbindelse med Wildenfels plötsliga bortgång.

Emellanåt ledde Edgar samtalen på deras förestående
bröllop.

Då gaf Margret städse sin glädje tillkänna, att snart blifva
hans hustru, och den, som såg henne, hade kunnat tvifla på,
att hon ännu led af själsblindhet, som hon ej på länge skulle
bliwa qvitt.

Och dock var det så.

Edgar önskade det ej heller annorlunda. Det fullständiga
tillfrisknandet måste ju ske så småningom, såvida ej en förfärlig
katastrof skulle inträffa.

— Förlita dig på Gud. Han styr allt till det bästa! tröstade
mistress Wigtown honom.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Spök-händer.

Vi lemnade Inga i det fängselika rummet på Bärenburg samma ögonblick, då hotelsen hade blifvit ropad till henne från det i taket varande, med galler försedda fönstret.

Hon hade då sanslös sjunkit ned.

Att dörren till hennes rum stängdes och riglades, hade hon icke hört.

Icke hade hon heller märkt att fönstret åter blef tillstängt.

En välgörande vanmakt fängslade henne.

I det rum, som Planitz själf bebodde, herskade en djup tystnad.

Planitz satt själf med dyster, trotsig min i hörnet af en liten soffa. Emellanåt rigtade han sina ögon mot dörren, liksom om han väntade någon.

Orolig reste han sig upp och gick flera gånger fram och åter i rummet.

— Han har gjort sin sak bra; han spelade präktigt den beslutsamme förälskade! Han spelade —

Planitz gnuggade förnöjdt händerna.

Nu stannade han och blickade först mot taket och sedan mot golfvet.

— Hm! mumlade han och lutade eftertänksamt hufvudet mot handen. Spelade han verkligen den förälskade eller har han verkligen blifvit anfäktad af lidelsen?

Åter begynte han grubbla.

— Ja, så är det! utstötte han. Han är verkligen förälskad, den narren! . . . Nå gerna för mig! Desto mera energiskt skall han väl fullfölja sitt mål! Men — men! — Hvad var det? Var det blott fraser, när han sade, att hon behöfde ett starkt skydd för att afvärja en hotande fara? Hm, — hm!

Steg hördes ute i gången.

— Ah, han kommer sjelf, — så mycket bättre!

I nästa minut stod den föregifne Hugo von Falkenberg i rummet.

Dessa båda mötte hvarandra nu icke som bundsförvandter, utan som två motståndare, hvilka icke riktigt lita på hvarandra.

Ur Hugos ansigte hade det fräcka, utmanande draget fullständigt försvunnit.

Ett djupt, dystert allvar låg i hans blick.

— Hvad vill du? frågade Planitz i det han skarpt betraktade honom.

— Jag vill hafva klarhet!

— Hvaröfver?

— Och det kan du fråga?

Ett hånfullt, halft föraktligt leende spelade kring hans läppar.

— Naturligtvis! svarade Planitz. Jag vet icke, hvad du vill hafva klarhet i. Men sätt dig!

Hugo satte sig långsamt ned.

— När du i förrgår sade mig, att jag spelade »va banque» om hela min framtid och du kallade mig en ärelös bof —

— Håll, Hugo! Det var förargelsen och vreden som öfvervåldigade mig, när jag såg dig lik en drucken usling framför mig, så du får ursäkta mitt uttryck!

— Du behöfver icke ursäkta dig inför mig, ty du talade ju fullkomligt sanning! Ja, jag erkänner öppet för dig, att jag anser mig sjelf som en ärelös bof. Men jag har varit det. Ditt tillrop har väckt upp mig och kommit mig att fatta ett beslut.

— Du har kommit till beslut?

— Mitt lif, som blifvit förgiftadt genom min uppfostran och gjort värdelöst, har jag beslutat att förbättra. Jag har icke sjelf varit skuld till, att jag blifvit en ärelös bof. Hvarje menniska är en produkt af sin uppfostran. Ärelösa bofvar födas icke, utan de uppammas. Lyckligtvis har jag ännu i rättan tid kommit att lära känna mig sjelf, innan jag sjönk till botten i lastens dy. Och hvad var orsaken? Din förebråelse samt det herrliga solskenet från Ingas ögon!

— Du talar, som ur en bok, sade Planitz med belåtet leende kring läpparne. Men var nu upprigtig! Är detta ditt allvar, som du nu säger, eller vill du spela en gästroll inför mig? Om det är sanning, så är vår framgång säker!

— Den komedi, som jag hade att spela på din befallning, är slutad!

Hvarje af dessa ord uttalades af Hugo med en särskildt betoning, och detta bibragte Planitz den öfvertygelsen, att hans uttalande var grundadt på sanning.

— Denna komedi hade redan för länge sedan kunnat föra till ett resultat, om du icke hade uppjudit allt, för att hos Inga göra dig så afskydd som möjligt. Tänk på ditt uppträdande i slottet och sedan — hu! Jag ryser ännu när jag tänker på, huru du piskade den stackars döfstumma!

— Det skedde ännu under bannet af min dåliga uppfostran. Visste jag, att jag hade något hjerta? Visste jag, att i en människas bröst kan finnas ädla känslor? Nej! Jag behöfde först upplysas derom genom yttre påverkan, för att jag skulle komma till denna kännedom!

Planitz ville knappast tro sina öron.

Men tvifvel fanns ännu hos honom.

— Det gläder mig, Hugo, att du talar så. Det är ännu icke för sent att på fredlig väg tvinga Inga. Visa dig från din fördelaktigaste sida och — sannerligen! — hon skulle icke vara en qvinna, om hon icke skulle gifva med sig!

— Tala icke så lättsinnigt! Inga är en ädel varelse, och endast en enda skugga fördunklar hennes bild för mig! Öfver den punkten måste jag hafva klarhet, om jag skall följa mitt hjertas röst.

— Hvad vill du veta?

— Hvad har tilldragit sig i hennes förflutna? Du ropade till henne antydan om den lille Egon. Jag har grubblat der-öfver, ty hon sjönk ju vanmäktig ned, när hon hörde de orden.

— Ja, men jag vet ingenting vidare derom.

— Hvem är den lille Egon?

— Jag upprepar, jag vet det icke!

— Du vet allt, men du vill icke säga mig det.

— Vid Gud —

— Svär icke! Jag skulle ändå icke tro dig.

— Hvad är det för en ton du tar?

— Öfvertygelsens ton. Jag vet, hvem jag är, jag vet, hvad jag skulle spela för en roll! men af rollens framställare har framträdt en man, som icke längre har lust att spela komedi, utan som vill handla sjelfständigt.

Planitz bleknade.

— Du vill då frångå vårt fördrag?

— Icke hvad beträffar kapitalets afstående åt dig. Men först måste jag komma så långt. Om du vill, att jag skall uppnå det utstakade målet, näväl, så säg mig sanningen, som angär Ingas hemlighet?

— På mitt hedersord, Hugo, jag vet det icke!

— Då var således din försäkran endast en tom hotelse?

— Ja!

Det inträdde en paus i underhandlingen.

— Jag har ännu en fråga att göra dig! sade Hugo efter några minuter.

— Hvad är det om?

— Det vet du bättre än jag!

— Du menar den felande länken i bevisen?

— Ja visst! Om jag uppträder som Ingas friare, så måste jag hafva ett hufvudbevis. Skall hon icke en dag säga till mig: Hvad vill du? Hvad vågar du? Är du från dina sinnen? ... Är du icke min köttslige bror? Är icke din far också min? Är väl förhållandet annorlunda? Nu är jag Hugo von Falkenberg, den rättmätige sonen till den mördade Wolf von Falkenberg, och Inga?

Planitz stirrade mällös på den talande.

— Hon är dotter till en dansös!

— Visserligen, men Wolf von Falkenberg har i sitt testamente betecknat henne som sin kära dotter och har åt henne köpt namnet Inga von Tannenburg!

— Hvem säger, att han har erkänt henne som sin dotter?

— Du har ju sjelf uppsatt testamentet. Du har sjelf berättat mig, att om detta icke varit händelsen, så skulle hon aldrig blifvit erkänd som egarinna till Falkenberg!

Ett hemskt leende gled öfver Planitz ansigte.

— Jag visste, att du en dag skulle framkomma till mig med denna angelägenhet, och just därför har jag uppbjudit allt, för att fylla luckan i bevisen.

— Nå?

— Jag får det under de närmaste dagarne!

— Och hvem är jag då, om jag icke är Ingas bror?

— Du är det och du är det icke! —

— Det vet jag!

— Förstå mig rätt och ansätt mig icke mera nu!

— Jag skulle helst sett, att jag icke hade behöft spela en Falkenberg!

— Du måste det!

— Jag tror, att jag under mitt verkliga namn skulle lättare komma till målet, än under —

Hugo afbröt sig plötsligt.

— Hvad var det? framstötte han. Afven Planitz hade bleknat och stirrade förvirrad och ängsligt omkring i rummet.

— Hihibi! ljudet. Alltså icke en Falkenberg! Hihibi!..

En bedragare! ... Hihibi! ... Inga, hör du det?

Hvar kom rösten ifrån?

Denna fråga sväfvade på bädas läppar

Plötsligt öppnades det ena fönstret.

— Hihibi!

Nu aflägsnade sig rösten.

Planitz rusade fram till fönstret och tittade ut. Ingenting rörde sig. Intet buller hördes.

Han sprang som en vansinnig ut om dörren och ropade på husets förvaltare och dennes hustru.

Dessa kommo.

Äfven Hugo hade gått ut ur rummet. Båda undersökte nu hvarje vinkel och vrå i rummets närhet. Men oakadt en hel timmas sökande, blef det icke funnet, huru man utifrån kunde tala in i rummet.

— Det gamla nästet är fullt af hemligheter, herr justitieråd. Ni har ju aldrig velat tro mig, när jag berättat er derom!

— Det finns inga spöken!

— Jo, det finnes, herr justitieråd! Någon annan skulle icke uthärdat här på Bärenburg ett år, men jag —

Med en afvärjande rörelse afskar Planitz hans meddelande.

— Sök utforska, hvar de finnas, då!

— Der, der, ja der — i ruinen af östra flygeln! inväande Eberhard.

— Nä, så jaga bort dem!

— Hvem kan våga sig dit? Det gamla nästet är ju fallfärdigt, så man vet icke, om man lefvande kommer ut igen derifrån.

— Ah, ni hare! . . .

Ett hemskt bultande och brakande afbröt utlåtandet. Två stora stenar kommo dansande nedför trätrapporna.

— Hihhi! hördes det åter.

— Der uppe äro de! Efter dem! skrek Planitz. Nu kunna vi med detsamma göra ett slut på spökerierna!

Med dessa ord rusade han uppför trappan.

Hugo och Eberhard ville följa efter honom, men knappt hade de beträdd trappan, förr än ett bokstafligt hagel af stenar och murbruk afskräckte dem.

En sten hade träffat Planitz.

Med en vild ed sjönk han ned öfversköld af blod.

— Hihhi! ljöd det nästan omedelbart derpå.

Eberhard sprang uppför trappan och ledde ned sin herre.

Hugo von Falkenberg tycktes icke hafva någon lust att följa det ännu osedda spöket, ty utsigten till ett liknande emottagande afskräckte honom.

Han ledsagade Eberhard och Planitz till den senares rum. Här nedsatte de den sårade på en soffa och förhundo honom, så godt det lät sig göra.

Stenen hade förorsakat ett stort sår.

— Och jag skall nog finna och tillintetgöra dessa eländiga

bedragare, som hafva innästlat sig i min egendom! brummade justitierådet, när han lutade sig i ett hörn af soffan.

Blodförlusten hade temligen mattat honom.

Han föll i vanmakt!

— Stanna här, jag skall hemta vatten! läspade Eberhard.

Vid dessa till Hugo talade ord sprang husförvaltaren bort.

Hugo blickade allvarsamt på den liggande.

Endast tunga andetag kommo ur dennes bröst.

Det hade blifvit afton. Stormen der ute i det fria hade lagt sig.

Fru Eberhard kom in till Inga.

— Stackars barn! sade hon halfhögt för sig sjelf, när hon kastat en blick på Inga, som lik en vansinnig satt framför sängen och stirrade mot golvet.

— Nädig fröken, skall jag hemta edra saker upp till er? Eder reskoffert och annat som fanns i vagnen.

Den tilltalade såg upp.

— Hvar är jag, — säg mig det först, sade hon i bedjande ton.

— Jag måste blott upprepa, att endast herr Planitz och den unga herrn kunna säga er det!

Inga öfverlade några ögonblick.

Derpå lyste det till i hennes ögon.

— Ja, skaffa hit mina saker! sade hon.

Efter en kvarts timmas förlopp stodo de önskade sakerna i Ingas rum.

— Ännu en sak, nädig fröken! Vill ni icke förtära något? Om ni har någon särskild önskan, så skall den blifva uppfylld.

— Jag skall sedan äta något, men nu vill jag först öppna min koffert.

Inga hade redan tagit nyckeln upp ur sin ficka och öppnade nu den lilla reskofferten.

— Här, sade Inga, i det hon tog fram en med guldmynt fylld börs och tog derur ett guldmynt, som hon räckte åt gumman. Detta guldmynt tillhör er, om ni säger mig, hvar jag är. Mera vill jag icke veta.

Gumman tycktes vara obeslutsam.

Hon lade pekfinger på munnen, som ville hon antyda, att hon icke tordes tala.

— Jag kan och får icke säga, hvar ni befinner er! Behåll edra pengar!

Det oakadt räckte hon fram handen och fattade guldmynnet samt antydde med en handrörelse att hon ville skriva.

Inga framtog sin anteckningsbok och lade på bordet.

Gumman lutade sig öfver den och skref. »Ni är i jagtslottet Bärenburg, fem timmars väg från hufvudstaden!»

Inga vinkade tacksamt åt gumman. Hon andades nu lättare.

Jag skulle önska en kopp riktigt varmt kaffe, vill ni skaffa mig det? frågade Inga.

När Inga fick kaffet, drack hon ur det i ett enda drag.

— Nu kan ni väl säga mig, hvarthän fönstret leder? frågade Inga.

— Hvarföre? En sträng, frågande blick ur gummans ögon gled öfver Inga.

— Emedan jag önskar veta det. Haha! skrattade hon. Ni tror, att jag tänker på flykt. Titta dit upp! Der kan knappt hälften af en menniska komma igenom, så icke är det att tänka på.

Dessa ord betogo gumman hennes fruktan.

— Ah, det kan jag säga er. Fönstret mynnar utåt husets vind och just till en liten oläst vindskammare.

— Jag tackar er!

— Ni kan för öfrigt vara lugn i dag. Herr Planitz kan icke i dag hålla vakt der uppe.

— Hvarför icke?

— Hörde ni icke bullret i dag?

— Jo, hvad har hänt?

Fru Eberhard berättade hvad som inträffat.

— Men ni behöfver icke vara rädd för spökena, fröken! tillade hon.

Inga blef nu lemnad ensam.

Hon packade upp sina saker. Hon bytte nu om kläder för första gången under sin fångenskap.

— Jag måste nu tänka på något sätt att fly! mumlade hon för sig sjelf, i det hon ryckte länstolen fram till det med mat besatta bordet. Sedan tre dagar hade hon icke förtärt något. Hon stillade nu sin hunger med några stycken kött, samt njöt afven några glas vin.

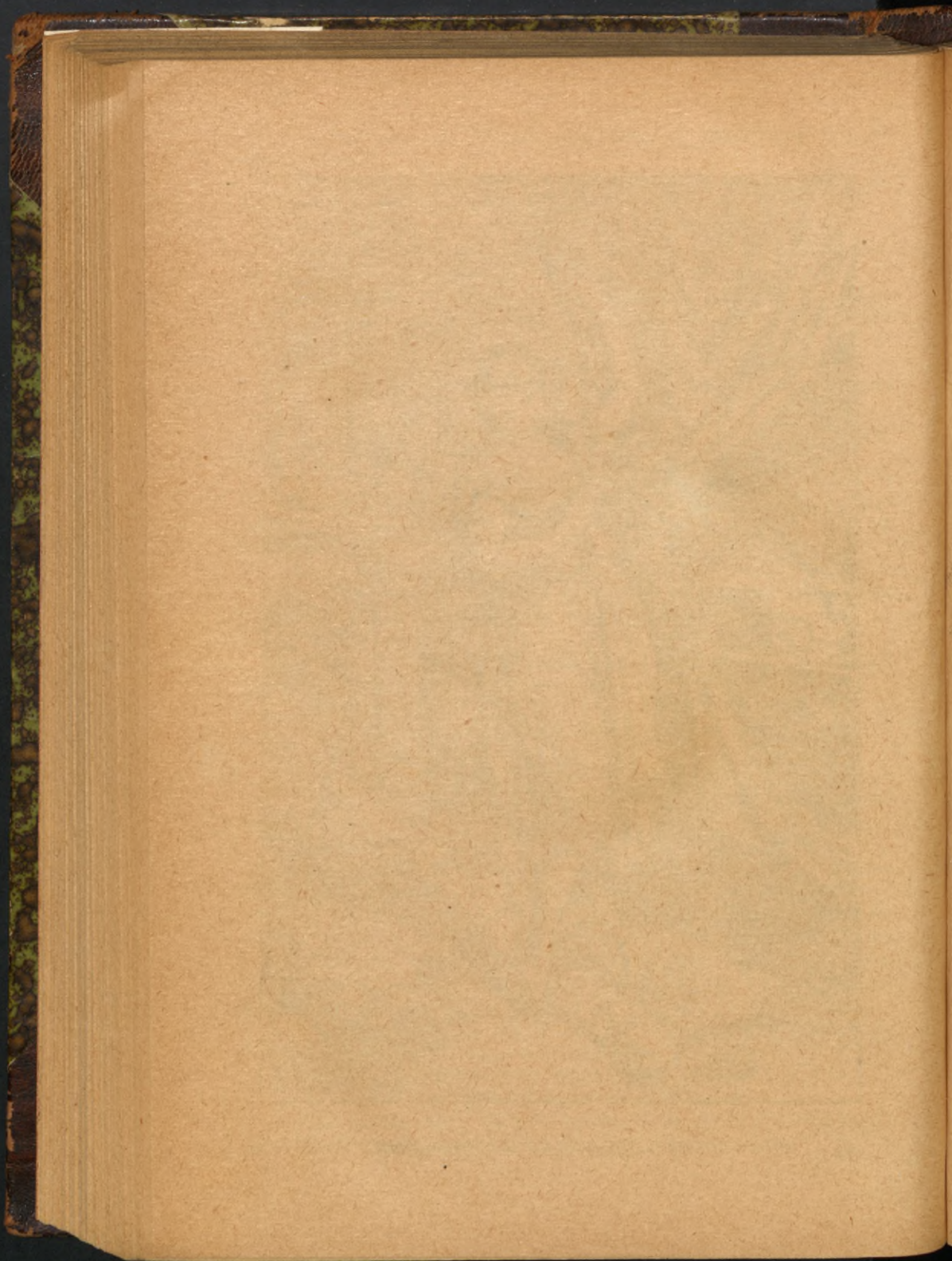
— I morgon skall jag undersöka fönstret, tänkte hon. Inga uppsökte nu sitt hviloläger och släckte ljuset.

De djerfvaste flyktplaner korsade genom hennes hjerna.

Då trodde hon sig höra en sakta knackning.

Hon tänkte dock att hon misstagit sig, ty allt förblef lugnt. Men knackningen upprepades; den blef något starkare.

— Det låter, som om man med något jern knackade mot rutan?

En nervös darrning genomfor Ingas kropp.

Knackningen upprepades.

Inga sprang upp från sängen. Något misstag var icke gerna möjligt. Ett luftdrag från takfönstret strök mot Ingas heta panna.

— Har min knackning väckt dig, min dotter? frågade en öm fruntimmersröst.

— Jag är vaken och står i midten af rummet!

— Tänd ljus!

Inga lydde uppmaningen.

— Bred dina sängsbolster under fönstret och blif icke förskräckt!

Inga gjorde, som det begärdes. Hennes hjerta klappade våldsamt. Nu hörde hon nästan dess slag.

Ett brakande hördes i taket. Enstaka stenar föllo ned på kuddarne. Inga kunde se, att två personer fattade i gallret och skakade det. Åter lossnade kalk och stycken af stenar.

Det egendomliga »hihihi», som hade injagat så mycken skräck hos Planitz och Hugo, trängde nu till Ingas öra. Hon ryste, när hon hörde det.

Men hon öfvervann sin fruktan. Hon erinrade sig, att den hvita damen i trappan hade sagt till henne: »jag skall rädda dig!»

Ännu några ryckningar och, — kras! — i taket blef en temligen stor fyrkantig öppning.

— Raskt, — barn! Jag räddar dig! ljud rösten.

— Hvad skall jag göra?

— Här är en lina med knutar! Fatta säkert tag med händer och fötter! Vi skola draga upp dig!

Inga skyndade till sin koffert, stoppade på sig några föremål och började derpå modigt hålla sig fast i linan, som de drogo i höjden.

— Fatta tag med ena armen i höjden! hörde hon en fruntimmersröst omedelbart bredvid sig. Det var den hvita fruns röst.

— Fortare, barn, — jag hör steg! Man kommer! ljud det i Ingas öra.

Inga såg, att hon nu befann sig i närheten af taket. Ännu några djerfva tag och hon måste befinna sig utom sitt fängelse.

Men öppningen var för liten. Darrande omfattade hon sin räddarinnas arm, men derpå kände hon att linan under hennes fötter gaf vika.

Hon sväfvade mellan golf och tak. Nu fattade äfven den andra personen tag i henne.

— Hållen mig, jag störtar ner! utstötte Inga ängsligt.

— Bara mod! mod! ljud det i hennes öron. Håll dig fast, barn!

Inga arbetade som en förtviflad. Hon kände, att hon förlorade krafterna och att hennes tunna klädning hade rifvits sönder mot den skarpa stenkanten. Nu rann en varm blodström nedåt hennes kropp. Hon kände nu, att hon äfven hade sårat sig.

Det svartnade för Ingas ögon. Hon måste tillsluta dem för ett ögonblick.

— Fort, fort! ljud det till henne.

— Jag kan icke mera!

Hon gjorde ännu en förtviflad ansträngning att arbeta sig upp genom öppningen.

Knappt hade de sista orden glidit öfver hennes läppar, då en ljusblixt upplyste rummet uppe öfver henne.

— Med ett skrik blandade sig knallen af ett skott. Ett andra skott följde på det första. Inga störtade ned på de med stenar och murbruk öfverströdda sängbolstrarne.

Bullret af flyende steg trängde till hennes öra, äfvenså en ed från Planitz strupe!

Nu visade sig dennes ansigte i taköppningen. Han såg förfärlig ut, och hans anblick blef genom den duk, hvarmed hufvudet var förbundet, ännu mera afskräckande. Han öppnade nu munnen.

— Nej, min dufva, lilla, så lätt flyr du icke ur din bur!
Du —

Inga föll i vanmakt. —

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Afgörandet nalkas.

Ett lyckans solsken!

Så torde rättast den tillvaro kallas, hvori Margret tillbragte sina dagar.

Flera dagar hade förflutit sedan deras ankomst till Genua.

Det var en vacker eftermiddag. Margret och mistress Wigtown sutto på verandan.

En suck kom öfver den senares läppar.

— Är ni ledsen öfver något? frågade Margret.

— Jag tänker på, när jag sist var i Italien. Det är många år sedan. Här förlorade jag min man och här beröfvade man mig mitt barn. När jag ser dig, som liknar henne, kommer jag att tänka på min lilla Erna.

— Berätta mig derom?

— Ah, det är en lång historia, som jag en annan gång skall berätta dig, blott icke i dag, — o, min stackars make, — när jag tänker derpå, — mitt hjerta vill brista.

— Dyra mistress, utbrast Margret och fattade hennes hand.

Ja, mitt barn, det var en förfärlig tid, då min make rycktes ifrån mig, — och sedan, — sedan dömdes man honom till döden!

— Till döden, undslapp det Margrets läppar. O, det är ju förfärligt! Bortryckt från sin älskade maka och så — af rättad —

— Nej, derhän kom det icke, utbrast mistress Wigtown, djupt rörd af Margrets deltagande.

Dennes beteende visade icke något tecken till, att hon var själsblind.

— Eder man blef alltså benådad?

— Icke heller det; min man blef på hemligt sätt befriad ur fängelset och bortförd.

— Och hvar finns han nu?

— Ack, han är väl för länge sedan död, svarade mistress Wigtown sorgset.

— Ni vet det således icke?

— Den gamla damen skakade på hufvudet.

— Om han ännu lefde, så tror jag, att en inre känsla skulle säga mig det. Jag sörjer alltså min man som död. Men vi människor måste foga oss i Guds vilja.

— Amen, tillade Margret.

Några minuter förgingo. Margret upptog ånyo samtalet och frågade:

— Och ert barn?

— Ack, Erna var fem år gammal, då man bortförde henne från mig.

Men huru kom det sig, att hon försvann?

— Låt mig tåga dermed, Margret!

— Skedde det här i Italien?

— Mistress Wigtown nickade.

— Och ni har icke kunnat finna något spår af ert barn?

— Nej, alla efterforskningar voro förgäfves. När jag såg, att jag måste begråta min dotter som död, lemnade jag Italien och flyttade öfver till England. På slottet Roxbourgh engagerade jag er som sällskap, och sedan den dagen började ett nytt lif för mig. Den brännande smärtan i mitt bröst gaf vika för det vemod, som undergifvet finner sig i ödet och möjliggör att hafva någon glädje i lifvet. Den dag, då himlen sände mig er, gaf den mig en ersättning, ty er, Margret, betraktar jag som mitt eget barn, som min dotter, och Gud vet, att en mor icke kan innerligare älska sitt barn, än jag älskar er.

Hennes röst vibrerade, läpparne skälfd, under det mistress Wigtown sade dessa ord, och hennes ögon skimrade i fuktig glans.

Afven Margret hade blifvit rörd af dessa ord och då den gamla damen slutat, sprang Margret upp från sin stol, skyndade bort till mistress Wigtown och sjönk till hennes fötter, under det hon snyftande utbrast:

— Ja, dyraste mistress, ni har alltid älskat mig, som om jag vore ert eget barn, — o, att jag finge kalla er min moder!

— Det får du, mitt barn, sade mistress Wigtown och lade liksom välsignande sina händer på Margrets hufvud.

Då ryckte hon plötsligt till.

Hon hade ju låtit minnena hänföra sig till att inför Margret anslå en ton och sätta denna i en sinnesrörelse, som kunde blifva farlig för henne.

Om Margret nu plötsligen vaknade ur sin minnesslummer?

Denna tanke, så förfärlig den var, upplifvade den gamla damens viljekraft.

— Det får icke ske, sade hon för sig sjelf.

Hon fattade Margrets händer, drog den ännu snyftande till sitt bröst och började nu ett så lifligt samtal, att Margrets tårar snart upphörde och det allvarsamma, melankoliska draget på hennes ansigte förvandlades i leende.

Det var ett saligt leende, hvars lyckliga uttryck nådde sin höjdpunkt, då mistress Wigtown sade till henne:

— Rätt så, min Margret! Du skall vara glad, annars skulle Edgar bli ledsen! Besinna, om han kom och såg spår af tårar på ditt ansigte. —

Medan dessa scener utspelades, uppehöll sig Edgar i sitt rum.

I handen höll han ett bref från sin förvaltare.

Denne berättade att mordhistorien ännu befann sig i dunkel. Den eftersökta svarta damen var icke funnen. Man trodde sig vara gerningsmannen på spåren.

Edgar bäfvade vid tanken, att någon kunde bli oskyldigt anklagad och dömd.

— Mätte himlen afvärja att någon oskyldig får lida! Jag skall skydda min Margret och om så behöfves försvara henne med mitt lif, ty hvad hon än må hafva gjort, så har den goda mistress Wigtown rätt: *Gud har dömt!*

Dessa sista ord tycktes förläna honom lugn och frid.

Jag måste till henne, till min Margret! mumlade han. Hennes anblick upplifvar mig på nytt. I hennes ögon vill jag läsa den lycka, som beherskar oss båda och som, om Gud vill, rätt snart skall förena oss.

Han gömde brefvet i sin rockficka.

Snart träffade han mistress Wigtown och Margret ute i verandan.

Margret kände igen hans steg, när han nalkades.

Hon vände sig till honom:

— Der är ju du, min älskade Edgar! utbrast hon och ville omfamna honom.

Men i detsamma föllo hennes ögon på hans alvarsamma ansigte.

— Hvad fattas dig, min älskade Edgar?

— Ingenting, min älskade Margret!

— Ah jo! Det förefaller mig, som om jag på din panna såg ett moln af missmod!

— O nej, Margret!

— Säg, Edgar, hvad är det, som bekymrar dig?

Margret såg i sin ömma farhåga så förtjusande ut, att hos Edgar alla andra tankar öfvervunnos af dem på den älskade.

Han utmålade för sig den lycka, han skulle hafva vid hennes sida.

Försvunna voro alla sorger och bekymmer.

Hans ton var skämtsam, då han svarade:

— Denna omvexling, kära Margret, tyckes mig något ovanlig!

— Hvilken omvexling? frågade hon förvånad.

— Jo, den har nyhetens behag!

— Så tala då, Edgar! bad hon.

— Jo, ser du, älskade! utbrast han gladare. Dagligen har du försäkrat mig att väl ingen kunde se gladare och lyckligare ut än jag, och nu försäkrar du motsatsen!

Mistress Wigtown, som förstod att något af allvarsam art hade förefallit, instämde i munterheten, i afsigt att afhålla Margret från dystra tankar, och så brast äfven Margret ut i skratt.

— Ah, du elake! utropade hon skälmaktigt hotande. Du tror dig väl böra säga det, emedan nyheten vanligen har ett behag för oss?

— Bravo! utbrast Edgar.

Derpå slöt han den älskade i sina armar och tryckte en öm kyss på hennes panna.

Sedan satte han sig ned vid bordet bredvid henne och en half timma förgick under angenämt samtal.

Nu öppnades dörren till verandan och en betjent sade:

— Nådig herre, en kommissarie är här.

Edgar reste sig upp.

— En kommissarie? frågade han förvånad.

— Till tjänst, ers nåd, en polis —

Edgar lät icke betjenten tala ut. Med raska steg skyndade han ut ur verandan.

— Hvar är denne herre? frågade han.

— I salongen, — der väntar han ers nåd.

— Det är bra!

Edgar begaf sig dit.

— Herr Edgar Malchow? om jag får fråga.

— Det är jag!

— Från Tyskland?

— Ja visst, min herre! — Men kanske jag får veta —

— Utan tvifvel har betjenten sagt er, att en poliskommissarie önskade tala med er. Mitt namn är Cerrini!

— Och hvilken omständighet har jag att tacka för ert besök?

— Det rör några formaliteter, som höra samman med ert vistande i Rivieran.

Edgar kände sig lättad af dessa ord.

— Sannerligen, herr kommissarie, vet jag icke hvilka formaliteter, ni talar om. Såvidt jag vet, har jag uppfyllt dem, som myndigheterna bruka ställa på utländingar.

— Icke så alldeles, svarade Cerrini med fint leende.

Edgar studsade. Det låg något oroande i polismannens be- teende.

— Jag måste bedja er om närmare förklaring, herr kom- missarie! Högst sannolikt handlar det om våra legitimationer? Tjenstemannen nickade.

— Alldeles, herr Malchow. Passen äro i ordning hvad er och mistress Wigtown beträffar, men ni har äfven en ung dam i ert sällskap —

— Ah, jäså, ni menar Margret Heimburg? Det är alldeles riktigt.

— Och för denna dams skull sökte jag upp er, herr Mal- chow. I eder legitimation står nämligen ingenting nämndt om, i hvad släktskapsförhållande hon står till er.

Edgar öfverlade ett ögonblick.

Derpå svarade han raskt:

— Hon är min fästmö!

Öfver polismannens ansigte gled ett leende.

— Om förlåtelse, min herre! Det vore önskligt om förhål- landet mellan er och denna dam kunde finna en bestämdare be- teckning.

— Men hvarför det? Är det icke tillräckligt?

Cerrini ryckte på axlarna.

— Jag beklagar, att jag endast kan göra er uppmärksam på de lagliga föreskrifterna. Jag måste därför bedja er fullstän- diga er fästmö's legitimation.

— Det skall ske!

— Jag har den äran, herr Malchow!

Cerrini bugade sig och gick.

Edgar blickade småleende efter honom.

— Om det icke är annat, så skall det snart blifva be- sörjdt!

Medan han sålunda lugnade sig sjelf lemnade han salongen och gick till verandan.

Snart stod han åter vid bordet, bredvid Margret.

Men, hvad var det? Margret, som förut så gladt hade ilat Edgar tillmötes, blef nu lugnt sittande.

Det tycktes, som om hon alls icke hade bemärkt Edgars ankomst.

Djupt nedlutad öfver en tidning, stirrade hon på ett be- stämmt ställe i densamma.

Ännu hade Edgar icke gifvit akt derpå.

Han förundrade sig öfver hennes besynnerliga beteende och sökte efter orsaken till densamma.

Derpå kastade han en orolig blick på mistress Wigtown, som lätt vinkade med handen åt honom, som ville hon säga:

— Var icke ängslig, Edgar!

Men han kunde dock ej undertrycka en önskan att se sin fästmö i ansigtet och deri läsa, om han hade orsak till be-
dröfvelse.

Han lutade sig ned till henne.

Men hvad skulle det betyda?

Margrets kinder hade plötsligen blifvit bleka, i hennes ögon låg ett uttryck af den värsta förskräckelse, och hennes läppar tycktes blodtomma.

— Hvad är det, kära Margret, hvad fattas dig? frågade Edgar, endast med möda döljande sin bestörning.

Margret svarade icke. Hennes ögon häftades ännu på tidningen.

— Men, älskade —

Edgar hann icke längre.

Med ett hjertslitande skrik sprang Margret upp från sin stol, och hennes ansigte visade den rysligaste förskräckelse.

— Edgar, Edgar! skrek hon gällt. Är det sannt?

— Men hvad talar du om, mitt hjerta? frågade Malchow, som redan darrade i alla lemmar. Du är upprörd, sansa dig!

— Nej, nej! skrek hon. Det är sannt, — Edgar, — Edgar —

Hon sjönk med en djup suck tillbaka på stolen. Edgar började ana oråd. Han stirrade på tidningen.

Der stod verkligen mordhistorien omtalad, och äfven det förfärliga ovädret samt öfversvämningen.

Margret sprang åter upp och skrek:

— Edgar. Det är alltså sannt, — jag — jag har sjelf läst det.

Med öfvermenschlig kraft tvingade Edgar sig till ett leende.

— Lugna dig, mitt hjerta, hvad du här har läst, är icke annat än en fabel, utsprungen ur en fantast's hjerna!

Margret såg stort på honom.

Hennes blick var en vansinnigs.

En nervös darning lopp igenom hennes gestalt. Mistress Wigtown och Edgar sågo nu att den kris inträffat, som de fruktadt.

Margret såg sig omkring med vilda blickar.

Hon utstötte ett vansinnigt skrik och utbrast:

— Ah! — Det är sanning, Edgar! Denna natt — huh —
 hvad stormen tjuter! — Jag måste bort — bort till honom!

— Nej, nej, — o, hvad vattnet brusar! Men — framåt
 — han får icke gå längre — han får icke gå till byn — der —
 der — i närheten — ja der är han — och nu — nu —

Några ängsliga minuter förgingo.

— Barmhertige Gud! — Dolken — der — der —

Nu tryckte hon händerna mot bröstet.

Åter utstötte hon ett gällt skrik.

— Gud har dömt!

Margret rusade bort från verandan. Under ett ögonblick
 kände Edgar sig som förlamad af fasa, han trodde vansinnet
 skulle bemäktiga sig honom sjelf.

Men snart förstod han den förfärliga verkligheten och ru-
 sade efter den flyende.

— Margret! Älskade Margret, ropade han bedjande. Kom
 till mig!

Då hämmade den olyckliga sina steg och vände sig till
 honom:

— Edgar — Edgar — ser du icke dolken der — den blod-
 iga knifven i hans bröst — Edgar — han är död! Ah — död!
 — O, Gud! — Fly med mig, Edgar — de — de komma! Useh,
 hvad stormen tjuter — Gud har dömt!

Derpå sträckte hon ut handen med en åtbörd af fasa och
 ilade åter i vildt lopp derifrån.

— Gud i himlen! Barmhertige fader, skydda min stackars
 Margret!

Med dessa ord sprang Malchow med fördubblad ansträng-
 ning genom parkan, der hans älskade ilade fram, och mellan
 hvars träd det susade som en klagosång om förlorad lycka.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Falkenbergarnes familjeskatt.

Vi lemna nu staden Genua och begifva oss tillbaka till Tyskland, för att der följa loppet af vår berättelse, och detta vid slottet Falkenberg.

I jordväningen af det förbannade slottet, som byggnaden i Streitwald kallades af befolkningen deromkring, suto Doris och hennes far, greve Horst von Falkenberg jemte den gamle Krischan.

De måtte haft ett lifligt samtal, ty alla tre personerna tycktes mycket upprörda.

Isynnerhet på Doris kinder glödde en stark rodnad.

Nu herskade tystnad.

Slutligen började grefven ånyo:

— Det var orätt af er Krischan, att ni berättade för min dotter alla enskildheter om sorgedramat på Falkenberg. Hvarför gjorde ni det?

Krischan ryckte på axlarna.

— Kunde ni icke tåga?

— Låt det vara, herr greve! Det är nu engång skedd, intet ord deraf kan återtagas.

— Visserligen!

— Ser ni, herr greve, vi stå helt enkelt inför nödvändigheten att göra, hvad som anstår män: att handla!

I detta ögonblick öppnades dörren, och öfver tröskeln trädde en person, som kom Horst von Falkenberg att blekna.

Det var den döfstumma.

Grefven såg med stirrande blick på den inträdande. Han kunde icke taga sina ögon ifrån den behagliga gestalten, och hans läppar mumlade:

Åh! Hvilken likhet! — Men med hvem, med hvem?

Han lutade hufvudet mot högra handen, och under det han kastade en förstulen blick på den döfstumma, sökte han påminna sig, men han kunde ej finna, hvem den döfstumma liknade.

Han vände sig till Krischan.

— Hvem är denna flicka frågade han tyst.

— Ack herr grefve, det är en olycklig döfstum!

— Är hon beslägtad med er?

— Beslägtad? — Beror på hur man tager det. Hon är visserligen icke slägt med mig genom blodets band, men genom den barnliga tacksamheten.

— Har hon varit hos eder länge?

— Ja visst, herr grefve! Jag emottog flickan en gång i barns ställe; ack, den arma hade inga föräldrar, och jag är hennes ende vän.

Efter en stunds tystnad började grefven:

— Hvar manne Ingelfingen är?

Krischan höjde på axlarna.

— Det vet jag icke!

— Har ni ingenting hört om honom?

— Ingen har någon aning om, hvar han vistas!

— Ha! Denne Ingelfingen, denne skurk fruktar min hämnd!

— Ah!

Den gamle Krischan brast ut i ett skratt.

— Er hämnd, nådig herre! Tro icke det, ty på er tänker Ingelfingen allraminst!

— Menar ni?

— Ja! Men när jag tänker på historien i grafhvalvet! Ah, jag skulle vilja vara tillstädes, när den skurken återkommer till slottet, och han visste att ni fanns der. Ah, hvad han skulle svära och förbanna!

— Säg, Krischan! Hvarifrån vet ni reda på allt så bra?

Åter syntes det breda leendet.

— Betjenten har berättat mig det, och sedan har jag talat med tingsvaktmästarne. Ni kan icke föreställa er, herr grefve, hvad det glädde dem, att det gick, som det gick. Ni må veta, att en af dem har till och med stått i herr grefvens tjänst.

— Är det också sannt, allt hvad ni berättat mig?

Den gamle Krischan sprang upp från sin stol och utbrast:

— Nar ni någonsin hört mig tala osanning, herr grefve?

Då måtte blixten slå ned mig på stället —

Han förstummades vid anblicken af Doris, som skalkaktigt smålog. Han utbrast:

— Gråla gerna, herr grefve! Gråla bara på mig, för det jag talar om blixten, medan det ligger snö derute.

— Skadar icke, käre vän! sade grefven.

Krischan skakade på hufvudet.

— Vet ni hvad, herr grefve? började han plötsligt. Man väntar er!

— Hvem? frågade han förundrad.

— Hahaha! Hela trakten talar om er återkomst!

— Men hur är det möjligt? Anser man mig då icke för död eller åtminstone som flyktad långt bort?

— Ah, nej, det goda folket försäkrar alla, att de sett er, herr grefve!

— Har man sagt er det, Krischan?

Denne nickade lifligt.

— Javisst! Men jag har ställt mig dum! Folket skall ingenting få veta, alls ingenting!

Grefve Horst von Falkenberg tycktes vara belåten med denna gubbens förklaring.

En stund blickade han drömmande framför sig.

Derefter reste han sig upp och sade:

— Nu till verket, gamle vän! Jag tror det är tid, vi bryta upp.

Krischan kastade en blick på sitt ur.

— Visserligen, herr grefve, nu kunna vi gå.

Båda reste sig.

Vid dörren vände gubben Krischan sig om till den döfstumma, som ängsligt såg på honom.

Han tecknade något åt henne, som hon tycktes förstå. Derefter gingo grefven och Krischan ut i förstugan och nedför en trappa, som förde till den underjordiska gången.

Efter en lång vandring hade de kommit till ändan af gången. De befunno sig nu framför det hemlighetsfulla grafhvalfvet.

Här blefvo de båda männen stående.

Krischan framtog under sin tjocka tröja en liten lykta, och snart spridde den ett sparsamt ljus.

— Ni har väl nyckeln, herr grefve?

Horst von Falkenberg nickade.

Han tog fram den stora nyckeln och öppnade den jernbeslagna dörren. Knarrande gick den upp på sina gångjern.

De trädde in och kommo till den grift, der så mången kista var förvarad, innehållande de jordiska kvarlevorna af så många stolta anor.

Grefven fattade i sin ledsagares arm.

— Här, sade han. Här högg jag tag i den skurken Ingelfingen —.

— Jag vet, — jag vet, nådig herrel! svarade gubben torrt, och gick med lyktan förut till den andra gången.

Snart kom man till det ställe, der skatten skulle befinna sig. Det var en kista, som man hade satt in i väggen.

En del af den kalk, hvarmed kistan var betäckt, för att den derigenom skulle se likadan ut som muren och ej bli upptäckt, var redan aflägsnad, och snart kunde man se nyckelhålet.

Kistan var igenlåst.

Grefven trädde närmare.

— Vet ni också, Krischan, hvad denna kista döljer? Om vi nu skulle blifva gäckade i våra förhoppningar?

Gubben skakade energiskt på hufvudet.

— Var icke rädd för det, nådig herre! Jag vet det bättre!

— Huru så? frågade grefven förvånad och tillika tviflande.

— Agnes från arrendatorshuset sade mig det.

— Hvad? frågade grefven ännu mera förvånad.

— Hon sade, att här funnos juveler och guld, som Ingelfingen förde hit och gömde under eldsvådan!

— Ingelfingen! mumlade Horst von Falkenberg med harm.

Han har fört dem hit, Krischan?

— Men jag säger, att skatten tillhör er, herr grefve! Det är Falkenbergiska familjens egendom, som ligger begrafven här!

— Om det skulle vara sannt —.

— Tvifla icke derpå, nådig herre!

Denne betraktade med egendomliga blickar kistan.

— Ack — en tanke faller mig in, nådig herre!

— Tala, min vän!

— Jag menar, om skatten icke längre skulle vara der?

— Icke mera här? Huru menar ni?

— Jo, Ingelfingen kunde ju hafva tagit den!

Horst von Falkenberg brast ut i skratt.

— Det är omöjligt! Han må visserligen hafva nyckeln till denna kista, och därför kunna vi ej så lätt öppna den, men det är ändå icke möjligt för honom att komma in i gången, min vän!

— Ni har rätt, nådig herre! Låset är ännu alldeles oskadadt. Familjeskatten är alltså ännu kvar der inne.

— Jag tror, menade grefven eftertänksamt, att Ingelfingen nog skall komma tillbaka, för att hemta dessa värdesaker.

Krischan lutade hufvudet mot bröstet.

Men plötsligt lyfte han det åter upp och utbrast:

— Ah! Nu är allt mig klart!

— Hvad menar ni, min vän?

— Ah, denne skurk, — han lär väl komma tillbaka och vilja öppna gången.

— Kan det vara möjligt?

— Ja, jag är säker derom. Men han må göra det — vi förstå att hålla vakt!

Den gamle Krischan hade uttalat dessa ord i en upprörd ton.
Grefven räckte honom sin hand.

— Ni har alltid varit en trogen, bra vän, jag vet mycket väl, att jag kan lita på er!

Krischan brummade några obegripliga ord.

Han tycke icke om att man berömde honom.

— Om vi bara hade kistan öppnad —

— Och visste, hvad som är i den? tillade grefven.

Gubben tog en knif upp ur fickan och knackade dermed flera gånger mot kistans jernvägg.

— Att döma af klangen, så är den full!

— Men hur skola vi öppna den?

— Jag vet ett medel, herr grefve!

— Säg det!

— Jag har verktyg; vi öppna den helt enkelt med våld!

— Det blir väl den enda utvägen.

— Visserligen, herr grefve! — Vill ni kanske vänta här? —

Jag skall hemta verktygen.

Grefven nickade, och snart var gubben försvunnen.

Efter en stund återkom han.

— Har ni verktygen? frågade grefven.

— Ja, ers nåd!

— Nå, då är det godt!

Grefven nickade.

Krischan hade medfört två stora borrh för att borra ut låset.
Efter ett ansträngande arbete lyckades de bryta ut detsamma.

Med en jernstång bröt Krischan nu ner en del af den kistan omgifvande muren, så att denna blef ledig och kunde lyftas ned på golvet.

Med våld sprängde man locket.

Ett glädjeskri undslapp grefven, när han såg kistans innehåll.

— Nå, herr grefve! utbrast Krischan. Hade jag icke rätt? Kistan är fylld, ända till brädden! Hvad det glittrar och gnistrar! Horst von Falkenberg var utom sig af glädje.

Tanken att allt, hvad han här såg framför sig nu skulle vara hans eget, — denna tanke var så mäktig samt ofattbar tillika, att den nästan beröfvade honom hans sinnen.

Han lutade sig öfver kistan, sträckte ut handen och rörde nyfiket omkring bland innehållet.

Slutligen reste han sig upp.

Han tryckte hjertligt Krischans hand och sade i rörd ton:

— Jag tackar er!

— Tacka Gud! svarade gubben.

— När jag besinnar, att jag för en timma sedan ännu var fattig, och nu —

— Nu är ni rik, nådig herre! utbrast Krischan lifligt. Och nu skola vi taga med oss så mycket, vi kunna bära!

Utan att först afvakta befallning derom fyllde han ifrigt sina fickor af kistans innehåll, ja till och med stöfvelskaften måste göra tjänst, för att kunna medtaga så mycket som möjligt af kostbarheterna.

Horst von Falkenberg kunde icke undertrycka ett flyktigt leende.

Med skarpt öga utvalde han sjelf blott det mest värdefulla, och till hans belåtenhet förmådde han äfven att dermed fylla sina fickor så rikligt, att de qvarblifvande skatterna icke voro af särdeles stort värde, jemförda med, hvad de båda männen togo med sig.

Gubben Krischan pustade.

— Det var ett arbete, nådig herre! sade han med sitt breda, godmodiga leende. Jag skulle vilja vara anställd hos eder som skattgräfvare och vara ifrigt sysselsatt från morgon till qväll.

— Denna önskan torde vara svår att uppfylla. Vi få vara nöjda med detta så länge. Men säg, hvad skola vi nu göra med kistan?

— Vi kunna icke stänga igen kistan!

— Nej, det inser jag!

— Men om nu denne Ingelfingen skulle komma!

— Han skall icke komma!

— Ers nåd säger det med mycken tillförsigt!

— Gången är ju stängd!

— Ah, jag dumhufvud! Det tänkte jag icke på!

— Man måste låta det stå sådant det är.

Krischan nickade, lade ned locket, samlade verktygen, och båda lemnade nu det hemlighetsfulla stället.

Sedan grefven väl tillstängt den yttre dörren, anträdde de återvägen i den underjordiska gången.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Mellan lif och död.

— Det är, så man kan förtvifva! utbrast jägmästare Brückner, då han steg in i det rum, der greve Horst von Falkenberg och hans dotter ännu voro närvarande.

— Hvad har då händt? frågade Doris.

— Om jag bara tordes tåga! Men det går icke an; jag måste säga eder det. Ni kan icke stanna här längre, herr greve!

— Min herre, jag vill icke längre, taga eder gästvänskap i anspråk, än som är förenligt med eder säkerhet.

— Nå, nå, det är icke så jag menar, herr greve. Men hör sjelf, hur det gått mig inne i staden, och döm sedan!

— Ack, min Gud, hvad skall jag få höra! sade Doris.

— Tala, herr jägmästare, vände greven sig till denne. Jag är en man, som skall veta att bära ödets skickelser.

— Jag vet! nickade jägmästaren. Det är på det hela taget icke mycket, jag har att säga eder, men detta är viktigt nog!

— Ni var i staden, herr jägmästare?

— Jag kommer just derifrån, — och äfven från ett annat ställe —.

Greven och hans dotter sågo bestörta ut.

— Hvar var ni dessutom, säg det.

— På kronofogdekontoret!

Greven bleknade.

— Hade man beställt er dit?

— Ja, och detta till och med under hotelse af straff! Saken är alvarsam, mycket alvarsam.

— Och hvad sade man er der?

— Och det kan ni fråga? Man sade mig icke så mycket, men man frågade desto mera.

— Hvad gjorde ni, herr jägmästare?

— Jag sade *sanningen!*

Grefven sprang upp.

— Sanningen! Ah! Då skall man åter komma, för att häkta mig!

— Det vet Gud! svarade jägmästaren doft. Men jag sade dem äfven, att ni åter hade flytt härifrån, och att jag icke visste hvarthän.

— Då vet man således icke, att jag *nu* är hos er?

— Nej! framstötte jägmästaren. Dessutom måste jag lofva dem, att genast lemna underrättelse, om ni, herr grefve, åter skulle dyka upp här i trakten.

— Jag vet, att ni icke skall göra det!

— Ah, det är ännu icke allt!

Jägmästaren tog fram en tidning.

Med stirrande blickar hvilade grefvens öga på ett med fetstil tryckt ställe.

— Ah, — ett pris har blifvit utsatt för mitt gripande! mumlade han.

— Ja, tyvärr, snart är det väl spridt åt alla håll. En belöning af 3,000 mark har blifvit utlofvad.

— Hvad skall jag göra? frågade grefven.

Jägmästaren ryckte på axlarna.

— Ja, den som det visste! Framför allt gäller frågan, hvad som nu skall ske!

— Ja, suckade grefven. Hvad är att göra?

— Ack, min far, kanske kunde du dölja dig i den vilde jägarens hus?

— Hos den gamle Krischan?

— Ja visst, min far!

— Hvad menar ni derom, herr jägmästare?

Denne skakade på hufvudet.

— Öppet sagdt är jag deremot!

— Men af hvad skäl? utbrast Doris. Jag vet intet annat ställe, der min far skulle kunna finna en säker tillflykt.

— Hvem ansvarar för er säkerhet *der*?

— Ah, den gamle Krischan är mig trogen.

— Och dock skulle hans hat mot mig kunna förleda honom, att förråda er.

— Hans hat mot er, herr jägmästare?

— Krischan är min dödsfiende!

— Hur är det möjligt? frågade Doris förskräckt.

— Låtom oss icke tala derom! sade jägmästaren afvärjande.

Jag vill icke nu tala derom. Framför allt gäller det nu eder fars säkerhet!

- Öppet sagdt, sade flyktingen, tror jag mig säker der!
- Nå, så anförtra er åt Krischan. Må Gud beskydda er!
Han räckte flyktingen handen.
- Lef väl, herr grefve. Ni kan hvarje stund räkna på min tillgifvenhet!
- Så måste jag då åter blifva en förföljd flykting!
- Tyvärr är polisen i rörelse för att gripa er! Huru gerna —. Han förstummades plötsligt och såg ängsligt mot dörren. Grefven bleknade.
- Jag hör steg! hviskade Doris. Kom fader!
- Nu knackade det på dörren.
- Fort! fort! hviskade jägmästaren till flyktingen. Fort upp!
Doris fattade sin far vid handen och drog honom med sig till rummet bredvid.
- Jägmästaren gick att öppna.
En gendarm trädde in i rummet.
- Herr jägmästare Brückner!
- Det är jag! Hvad önskar ni?
- Ni har troligen eder bekant, att den flyktiga grefve Horst von Falkenberg eftersökes.
- Ja, visst är *det* mig bekant, men ännu en gång, hvad önskar ni?
- Jag har i uppdrag att söka flyktingen hos er!
- Hos mig? — Här är han icke!
- Derom skall jag sjelf öfvertyga mig?
Jägmästaren visade ett vredgadt ansigte.
- Hvad vill det säga? Jag har i dag på morgonen varit hos kronofogden, och är icke väl kommen tillbaka derifrån, så kommer ni?!
- Gendarmen ryckte på axlarna.
- Jag beklagar, att jag måste besvära er, men befallningen lyder så!
- Det förstår jag icke! Hvarför söker ni honom just hos mig?
- Emedan man har skäl till antagandet, att —
- Ah! utbrast jägmästaren, som gjorde sig all möda att vinna tid åt grefven. Ni vågar tala om misstankar. Blixt och dunder, emot mig!
- Lugna er! svarade gendarmen kyligt. Jag har endast att utföra mitt uppdrag, och jag förutsätter, att ni skall understödja mig deri, eller åtminstone icke hindra mig!
- Hvarmed skall jag understödja er?
- I husundersökningen, herr jägmästare!
- Och jag säger er, att grefven är icke här!
- Derom måste jag sjelf öfvertyga mig!

— Hvad? Ni misstror mina ord? Det är då för starkt!
 — Disputera icke med mig, min herre! — Jag skall nu
 utföra mitt uppdrag!

I samma ögonblick, som det knackade bakom dörren, hade,
 som vi sett, grefven och hans dotter lemnat rummet.

De hade gått in i sidorummet.

Der lyssnade de, hvem det var som kom.

— En gendarm! hviskade Doris.

— Jag är förlorad!

— Nej, min far! hviskade Doris. Kom — fly!

Grefven ryste, som i feber.

— Heldre döden, än jag gifver mig fången!

— Tala icke så, älskade fader! Du får icke dö, — ännu
 finnes det räddning!

— Det är för sent, barn!

— Fader, jag ber, jag besvär dig, — fly, — ännu är
 det tid —.

Hon pekade på klädsåpet, hvarifrån vägen förde till den
 genom Streitwald ledande underjordiska gången.

Grefven skakade på hufvudet.

— För Guds skull, min far! Fly! sade Doris.

Men den annars så starke, alla ödets slag trotsande mannen
 hade förlorat allt hopp — han trodde icke längre på någon
 räddning.

— Mitt barn, — låt oss taga afsked af hvarandra!

— Fader! suckade Doris förtviflad. Tala icke så!

— Var stark, mitt barn! Vi måste skiljas, sade grefven.

Jag skulle icke för andra gången kunna fördraga fångenskapen,
 och därför vill jag dö. Gå, mitt barn, du vet, hvar familje-
 skatten ligger, tag dig, hvad du behöfver och fly. Och om för-
 följarne komma — då — då skall revolvern bringa mig lugn.

Doris dälde sitt snyftande ansigte i båda händerna.

— O, Gud! stönade hon. Finnes det ingen annan utväg?

— Arma barn! mumlade grefven sorgset. För din skull
 har jag trotsat ödet. För din skull ville jag återvinna min ära,
 ville öfverbevisa och straffa den skyldige, men det skulle icke
 blifva så — jag inser det nu — det är för sent!

— För sent! upprepade han med dof röst och tog fram
 revolvern.

Han betraktade den med dystra blickar.

— Du skall vara min siste vän och visa mig den sista tjensten här i världen! — Ja du bringar mig hvila!

Doris hade hastigt aftorkat sina tårar.

Nu kastade hon sig till grefvens fötter och vred i vild smärta sina händer.

— Min dyre, älskade fader, kom, fly!

Ett leende gled öfver hans ansigte — ett vansinnets leende.

— Min far —

Hon kunde icke fullborda meningen.

En rå karlröst trängde upp till henne. Det var gendarmens röst.

— Jag säger er, herr jägmästare, jag skall finna grefven!

— Nej, och ännu en gång nej! — Ni kan lugnt begifva er i väg! svarade jägmästaren.

— Jag skall först se efter deruppe!

— Det är öfverflödigt!

— Aha! Skulle kanske just —

Vidare förstod Doris icke, men deremot hörde hon något annat, som väl var egnadt, att komma blodet i hennes ådror att stelna. Trappan knarrade under tunga steg, och dertill hördes bullret af en eftersläpande sabel.

Det var gendarmen.

I nästa ögonblick måste han komma, och då var den arme, olycklige grefven förlorad.

Nu gällde det att fatta ett raskt beslut.

Och Doris utförde detta med en energi, som endast den största förtviflan kunde förläna henne.

Hon gick fram till grefven.

Denne hade äfven hört stegen.

Hans läppar voro hårdt sammanpressade, och i hans ögon lyste en hemsk eld.

Han höll revolvern i handen.

— Älskade fader! utbrast Doris. Ännu är det tid; der, der är den hemliga utgången —

— Lef väl, mitt arma barn! Gud skydde dig!

— Nej! Du får icke dö!

Med vild energi fattade hon plötsligt revolvern och höll krampaktigt fast i den.

— Barn, hvad gör du!

Men i samma ögonblick ryckte Doris till sig vapnet.

— Fly, fader, — Gud skall skydda dig! Fly!

I detsamma hade hon öppnat skåpsdörren och med förtviflans kraft sköt hon fadren in i skåpet och stängde dörren, i det hon ännu en gång bad honom:

— Fly! Fly!

Hon hade icke väl sagt det förr än rummets dörr öppnades.

— Gud hjelpe min stackars far! mumlade hon för sig sjelf.

— Ah, — fröken Doris!

Denna blickade upp.

Gendarmen stod framför henne.

Tigande stirrade hon på honom. Dennes ögon sväfvade omkring i rummet.

— Hvar är grefven? utbrast han.

Doris ville svara. Hon öppnade läpparne, — men då svartnade det för hennes ögon. Hennes sinnen förvirrades.

— Vill ni säga mig, hvar grefven är. Han var ju nyss här?

Den ängsliga flickan vacklade.

— Ni har gömt honom! Tillstå det bara.

Då ljud ett verop från Doris läppar. Hon tumlade, och i nästa ögonblick sjönk hon till golvet.

En vanmakt hade fattat henne.

— Fördömt! mumlade gendarmen. Det hade jag bordt kunna se. Nu får jag naturligtvis ingenting veta!

Han närmade sig den vanmäktige, lyfte henne upp och satte henne på en stol.

— Om det bara fanns vatten i närheten!

Han såg sig sökande omkring.

Plötsligt blef han uppmärksam och lyssnade.

— Aha! Hvad var det?

Efter detta nästan glada utrop rigtades hans blick mot klädsåpet.

Han gick fram till detsamma.

— Härifrån kom bullret! mumlade han. Ah, nu igen grefve, — du undgår mig icke!

Hans hand darrade, och nyckeln vreds om i låset.

I nästa ögonblick måste den arme flyktingen falla i gendarmens händer.

TRETTIONDE KAPITLET.

I snöyrän.

De spökhänder, som hade försökt rädda Inga, kunde man icke, trots allt sökande, finna.

— Det har icke varit några spöken, menade Planitz. Detta allt är gjordt med människohand, sade han och pekade på hålet i taket.

— Men, herr justitieråd!

— Inga men, Eberhard. Det är så!

— Hvar äro då verktygen, herr justitieråd. Se bara dit! Äro människohänder istånd att göra ett sådant arbete? Gallret var väl inmuradt, och äfven om stenarne voro aflägsnade, fordrades stor kraft till att aflägsna gallret! Se bara här. Två starka jernband måste slitas sönder!

— De voro väl upprostade!

Planitz tittade skarpare på det betecknade stället. Plötsligt rykte han till.

— Hvad är det? utbrast han.

Han pekade med fingret på golfvet.

— Blod, — blod! framstötte han. Min kula har alltså hittat sin väg! Se bara dit, Eberhard, och der, — der — går blodspåret vidare. Ah! Vill ni ännu påstå att det varit spöken? När fångo spökerna människoblod?

Han följde blodspåret. Det förde till gafvelväggen och upphörde der.

Förundrad såg Planitz sig om.

Någon ingång syntes icke till.

— Men här tyckes det, som hade de försvunnit.

— Ah, herr justitieråd! Blodsdropparne äro sedan förra natten. Det ligger ju damm på dem. Det skulle icke vara fallet, om de voro färska. De äro redan en dag gamla.

— Hihih! ljud det.
Planitz bleknade.

Hvar fanns spöket? Den skarpa tonen i skrattet ljud, som om det kom från något ställe i närheten. Nu visste han det. Under hans fötter bultade det tydligt. Kunde det vara annorstädes? Justitierådet stampade i golvet så, att om det varit tomrum derunder, skulle golvet gifvit vika.

— Hihih!

— Vi skola hålla afräkning med hvarandra, eländiga spökel utbrast Planitz, utom sig af raseri. Kryp fram och ställ dig framför mig!

Rasande ryckte han fram revolvern.

— Kom fram ur ditt gömställe!

— Hihih! ljud det åter i närheten.

Nu kom tonen ofvanifrån. De båda männen sågo upp till taket.

I samma ögonblick susade en temligen stor tegelsten ned och träffade justitierådets hand, så att han släppte revolvern.

Planitz rasade som en vansinnig; han skrek, han svor och rasade några minuter, dervid han utstötte de rysligaste förbannelser mot de osynliga, hvilkas makt var så hemlighetsfull.

— Besynnerligt, att spökerna med ens blifvit så ondsinta. Jag har känt dem i många år, men aldrig har något händt mig, det måste väl —

Ett fasans skrik ljud nedifrån.

Det kom från en kvinlig strupe.

Båda förstodo, att det var Inga, som utstött detsamma.

De skyndade ned.

Inga hade på Planitz anordning blifvit förd till ett annat rum. Fru Eberhard gjorde sig all möda att vårda henne samt lindra hennes smärtor.

Men i foten kände Inga en stickande plåga, som ökades, då hon rörde på foten.

Fru Eberhard hade just lagt nytt omslag om den sjuka foten. Eberhard gick in i rummet.

Han trädde fram till Inga, som låg på en bekväm soffa.

Han undersökte foten.

Vid hvarje tryckning af hans finger utstötte Inga ett skrik af smärta.

— Foten är vrickad ur led, nådig fröken, sade Eberhard.

Det borde vi straxt sett efter, så hade vi sparat er mycken smärta. Det är högt på tiden att den blir tagen rätt igen.

Ängestsvetten steg fram på Planitz panna.

Han darrade vid tanken, att läkares tillkallande kunde blifva nödvändig, ty skulle icke då Inga inviga denne i hemligheten, och det vore ju att förråda allt.

Ännu är icke allt förloradt, sade han, med otålighet bitande sig i underläppen. Har jag icke ännu betydliga förråd af opium och kloroform. De måste hjälpa mig, om —

Han teg, ty just nu gaf Inga åter upp ett förtvifladt skrik.

— Lugna er, fröken, det måste vara, förklarade Eberhard. Det är icke den första ledvrickning, som jag behandlat.

Gubben drog och gned. Plötsligt utstötte Inga ännu en gång ett skrik. Derpå tog Eberhard handen ifrån flickans fot och sade med en viss belåtenhet:

— Så, nu är foten i ordning. Nu kalkvattensomslag, för att förekomma inflammation.

Fru Eberhard tog nu en stor flaska, som innehöll en mjölkig vätska, skakade den och slog en del af innehållet i en skål, hvarest lågo dukar och lappar.

Med dessa afkyld hon nu den redan något svullna foten.

Inga stönade sakt. Derpå vände hon bort ansigtet och dolde det i kuddarne.

Eberhard och justitierådet gingo ut ur rummet.

— Ni måste åter ställa gallret i ordning. Inga måste föras tillbaka hit. Hvarje möjlighet till flykt måste betagas henne.

— Herr justitieråd, jag tror knappt att jag kan fästa gallret igen.

— Hvarför icke.

— Besinna kölden. Kalken binder icke, och icke heller kan man nu få någon kalk.

Planitz bet sig förargad i läpparne.

— Vi kunna ju tillsluta öppningen med jernstänger. Det måste gå. Tänk bara efter.

Eberhard skakade på hufvudet.

— Herr justitieråd, ni betänker icke en sak.

— Nå, hvad då?

— De båda spö—

— Åt h—e! skrek Planitz, tig med den der spökhistorien. Det finns inga spöken, utan bara väsen med kött och blod. Det skall jag nog bevisa er. Alltså, nå, hur går det?

— Vi kunna ju försöka det, herr råd. I skjulet derborta ligger gammalt jern. Vi skola spika igen hålet.

— Och det så, att dessa så kallade spöken förlorar lusten att taga bort jernet.

Eberhard sade icke ett ord.

Han endast drog en djup suck.

Slutligen utbrast han:

— Jag skall genast gå dit, herr justitieråd, men ni måste gå med ditupp.

Naturligtvis, bekräftade denna.

Eberhard måste förbinda justitierådets blodiga hand. Derpå gick han för att hemta jernstänger och jernband samt nödiga verktyg.

Planitz steg åter uppför trappan.

Han begaf sig till det lilla rum, som beboddes af Hugo. Denne satt vid fönstret och såg på snöflockarne, som oupphörligt föllo ned.

På hans ansigte låg nu utbredt ett djupt alvar.

När justitierådet steg in, vände Hugo sig om, utan att på något sätt helsa den inträdande.

— Hvad skall det betyda, att du icke alls bryr dig om att taga del i hela historien? frågade Planitz.

— Hvarför skulle jag det göra? Jag har icke alls något intresse af att slåss med spökona. Jag skulle helst vilja gifva hela saken en helt annan vändning.

— Du?

— Ja, jag!

— Hvilken?

Justitierådets ögon voro väntansfullt fästade vid den unge mannen.

Jag är mätt på att spela arfvinge till Falkenberg, sade han trotsigt.

Planitz bäfvade i sitt innersta vid dessa ord. Hans ansigte blef krittblekt.

— Hvad! utbrast han. Du vill trotsa mig. Du vill rifva ned den byggnad hvarpå jag arbetat i årtal.

— Ja! kom det torrt och bestämt från Hugos läppar.

— Eländigel! utbrast justitierådet.

— Kalla mig, hvad du behagar, svarade Hugo med en hånfull axelryckning. Jag vet, att jag var en eländig. Men förstå mig rätt: Jag har varit det. Sedan jag här på Bärenburg skådat i Ingas ögon, har jag blifvit vacklande i alla mina beslut. Jag vill icke längre spela en bofs rol. Jag vill icke längre uppträda som arfvinge till Falkenberg, ty det är ju vanvett, att både vilja gifva mig ut för hennes broder och bedja om hennes hand. Nej, jag skall tillkämpa mig henne, och hon skall tillhöra mig.

— Skall — skall, det är det rätta ordet! Ja hon måste tillhöra dig, för hvad pris som helst, men —

För justitierådets själ framträdde egendomliga bilder. Han tänkte på, att Inga aldrig skulle, aldrig kunde gå in på det, ty hennes make lefde ju. Visserligen var han död för världen. I sina medborgerliga förhållanden var Inga den stolte Eckbert von Prittwitz enka, inför världen gällde hon som sådan, inför honom också —?

Han bet sig i läpparne, så att dessa voro nära att blöda, ty han såg numera icke någon utväg, om Hugo afkastade masken. Hans hjerna arbetade hastigt.

Slutligen tycktes han hafva fattat ett beslut, ty hans ögon lyste till.

Han gick fram till Hugo, som redan hade rest sig upp från sin plats.

— Älskar du henne verkligen?

— Vansinnigt! sade denne.

— Det blifver naturligtvis den gamla visan!

— Tig! svarade Hugo. Väl må det vara lidelsen som kommer mitt hjerta att klappa högre, när jag blott tänker på Inga, men jag känner, att en djupare känsla har bemäktigat sig hela min varelse. Inga *måste* blifva min!

— Du har henne i handen!

Justitierådets ögon lyste till. Han ville iakttaga verkan af dessa ord.

— Det är motbjudande för mig att betvinga henne som *fånge!*

— Narr!

Hugos vrede lågade upp.

— Jag vet, att hon har afvisat mig. Men måste hon icke göra det? Hade jag icke uppträdt inför henne —

— Ah, äntligen kommer du till insigt om dina fel, afbröt Planitz.

— Dem har jag redan länge insett. Jag frågade mig, hvad jag egentligen var. Mellan den der tidpunkten och denna stund ligger en lång tid.

— Icke ett ord mera om dina dårskaper! Jag vill endast säga dig ännu några ord. Jag fogar mig i ditt förändrade åskådningssätt. Du behöfver icke längre fortsätta den hittills spelade rolen. Men du kan icke uppträda inför henne under ditt verkliga namn. Du vet —

Han höjde hotande pekfingret.

— Jag vet, hvad du vill säga, och dock —

— Nämmandet af ditt verkliga namn bringar dig i galgen!

Hugo skälfdde. Hans ögon slöto sig och hans kropp genomfors af en nervös darrning och ryckning.

Han slog som i förtviflan händerna för ansigtet.

Förfärlige, framstötte han; — säg icke om det ordet!

Planitz tycktes glädja sig åt hans förtviflan.

— Jag måste säga dig det, för att du skall låta bli att begå ett nytt lättsinnigt streck.

Hugo ryste åter.

— Hugo, sade han derpå, i det han tvingade sin röst till en halfhög hviskning. Du vet, att det var jag, som räddade dig ifrån galgen, och du vet äfven, att ett ord af mig vore tillräckligt att tillintetgöra dig.

— Jag vet det, men jag vet också, att du dermed äfven sjelf skulle störta i förderfvot! Så snart du söker förråda mig, uppträder jag inför rätten och säger, när man frågar efter mitt namn —

Längre kom icke Hugo.

Som en rasande rusade Planitz på honom och tryckte handen mot hans mun.

— Vansinnige däre, framstötte han. Icke ett ord mera, annars förgäter jag —

Hugo slet sig lös.

De stodo nu midt emot hvarandra, utan att någon af dem sade ett enda ord.

— Akta dig!

Med dessa ord rusade Planitz bort för att på sitt rum öfverlemna sig åt utbrottet af den smärta som ansatte honom.

Det hade snöat under två dagars tid.

Snöflingorna föllo långsamt ned. Endast emellanåt dref vinden dem något litet framåt.

Inga satt under aftonen samma dag upprätt i sin bädd.

Hon hade försökt att gå på den dåliga foten.

Smärtan plågade henne vid hvarje steg, men hon öfvervann den. Hon ville veta, om hon kunde begagna sin fot, ty endast en tanke sysselsatte henne nu: flykt ur detta hus.

Plötsligt kom hon att tänka på det egendomliga, att hvarken fru Eberhard eller någon annan i huset borde märka, att hon åter kunde stödja på foten. Jag måste stanna qvar i detta rum, hade hon sagt till sig sjelf. Härifrån flyr jag!

Hennes inbillningskraft arbetade oupphörligt med denna tanke.

Hon pratade ännu några likgiltiga ord med sin vårdarinna. Derpå förklarade hon, att hon var trött och låtsade somna.

Hon låg med tillslutna ögon, men hennes tankar arbetade på plan till flykt. Endast emellanåt öppnade hon något litet på ögonlocken och såg förstulet på sin vårdarinna.

Denna kämpade mot sömnen.

Inga förhöll sig lugnt och stilla.

Visaren på uret hade ryckt en timma fram.

Tunga djupa andedrag förkunnade för Inga att vakterskan hade insomnat.

Hon reste sig upp i sängen och lät det forskande ögat granska omgifningen.

Det föreföll henne, som om hon hade hört en knackning.

Plötsligt ryckte hon till.

Knackningen blef tydligare.

Inga ryste.

Utanför fönstret rörde sig en gestalt.

Den lade just ansigtet till fönsterrutan och i dess ögon afspeglades ljuset i rummet.

Och nu! Ljöd det icke, som om man slog med en käpp mot rutan.

Ängslan och glädje utkämpade en kamp i Ingas inre. Hennes hjerta slog häftigare, ty hon sadé till sig sjelf, att gestalten der ute hade kommit för att befria henne ur Planitz händer.

Om fru Eberhard nu vaknade!

En ängslig blick på denna, derpå reste Inga sig ur bädden.

Visserligen smärtade foten henne, men tanken på räddning besegrade alla betänkligheter.

Det förekom Inga, som om den spöklika gumman der ute hade utstött ett glädjerop.

Denna vinkade nu.

Inga steg med klappande hjerta fram till fönstret.

Darrande af rörelse vred hon om fönstrets rigel och öppnade fönstret.

En kall luftström slog emot henne.

— Skynda dig, barn! hörde hon gumman hviska. Kläd dig varmt, eller — vänta! — gif mig ut dina kläder, så skall jag bringa dem i säkerhet. Glöm icke dina pengar och dina värdesaker! — Raska på, innan din vakterska vaknar och slår alarm! — Gör det ondt i foten ännu?

— Ja! hviskade Inga.

— Sök att öfvervinna smärtan, — du behöfver din fot.

Med feberaktig brådska, och sedan hon först stängt till fönstret, samlade Inga tillsammans sina kläder samt gömde pengarne och värdesakerna på sig.

Åter öppnade hon fönstret och räckte ut kläderna.

En kall luftström inträngde i rummet och träffade vakterskan, som i länstolen hade insomnat. Under inverkan af kylan ryckte hon till och öppnade ögonen.

Fruktan och förtviflan bemäktigade sig Inga.

Hvad skulle hon göra, om fru Eberhard rusade på henne och ryckte henne ifrån fönstret samt slog alarm?

Inga blef stående orörlig?

Hennes hjerta klappade så högt, att hon fruktade, det hennes vakterska skulle höra det.

Gumman tittade åt sängen.

Hon tycktes icke märkt något, ty med ett välbelåtet leende vände hon hufvudet åt andra sidan och sökte återtaga sin afbrunna sömn.

Ännu några minuter stod Inga orörlig och lyssnade med ångest till sin vakterskas andetag.

Först när dessa blefvo tyngre och långsammare, vände hon sig mot fönstret och öppnade detta, under det hon kastade en ångslig sidoblick på fru Eberhard.

Denna rörde sig icke.

— Kom fort, barn! Jag ser ljus i din plågoandes rum! Han tyckes hafva märkt buller.

— Hvad skall jag göra?

— Svinga dig upp på fönsterkarmen! — Så! — Vänd dig nu om! — Så! — fatta nu fäste med fötterna på spalieren på väggen. Den är säker och bär dig! —

Vinden hade något ökat sig och lekte med Ingas fladdrande nattdrägt. Försigtigt satte Inga foten på spalieren. Den knakade.

— Ingen rädsla, barn, stig ned.

Den grå gumman stod alltjemt på samma plats, medan Inga sökte fatta fäste längre ned på spalieren.

En häftig vindstöt blåste genom skogen.

Den lekte med den flyendes upplösta hår och ryckte åter i den lätta nattdräkten.

— Fortare barn man kommer! ljud nu gummans röst.

Nu tog vinden betydligt till.

Med all kraft blåste den mot Bärenburg, som ville den omkullkasta den byggnad, der just en besynnerlig handling af orätt och grymhet utspelades.

— Klirrrr—rrr!

Inga blef häftigt förskräckt, när hon hörde glaset gå sönder. Stormen hade fattat tag i det öppnade fönstret och slungat det mot väggen, så att glaset gick i skärfvor.

Ett fruntimmers skrik blandade sig med glasets klirrande.

Vakterskan hade vaknat och såg, hvad som hade händt. Hon ville rusa fram till det öppna fönstret, men, kommen framför det-samma, tog hon ett steg tillbaka.

Den grå gummans knotiga hand utsträcktes hotande mot fönstret, under det hon samtidigt lät höra sitt hånande:

— Hihihil

— Mina krafter äro slut, hviskade nu Inga.

Hennes fötter darrade, och i den skadade foten märktes en stickande smärta.

Hennes bröst arbetade väldigt. Hon kände, att hon icke en minut längre skulle kunna hålla sig fast vid spalieren.

Den kalla vinden tycktes vilja förvandla hennes blod till is. Hon tillslöt ögonen.

— Kom, — kom! ropade en ängslig stämma nedifrån.

Inga släppte sitt tag och föll.

I samma ögonblick syntes Planitz i det öppna fönstret.

— Förbannadt! — Hon är bortal skrek han.

Han tittade ut och försökte genomtränga mörkret.

Oaktadt naturen nu åter skakade ned snön i oerhörda massor, och en spöklik slöja skymde för hans ögon, kunde han dock iakttaga, att spökenas hvita gestalter voro sysselsatta der nere.

Nu hade hans ögon vant sig något vid mörkret. Han såg att de båda spökena buro bort ett mörkt föremål.

Det var honom klart, att detta kunde icke vara någon annan än Inga.

— Stå stilla! röt han med stentorstämman.

De handlande personerna bekymrade sig ej om hans rop.

Han ryckte fram revolvern.

Just som han skulle trycka af skottet, fattade emellertid någon tag i hans arm och höjde den uppåt.

Kulan flög in bland träden.

Rasande såg han sig om.

Vid skenet af lampan igenkände han, att det var Hugo, som stod bredvid honom; kall, lugn och beslutsam.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Förföljd — förrådd?

I den icke långt från jägmästarens boställe belägna byn Prittwitz herskade ett rörligt lif.

Gendarmer ströfvade omkring i alla riktningar.

Öfverkonstapeln satt ensam inne i skänkrummet på gästgifvargården. Han svor och väsnades.

Allt emellanåt kommo människor och uppgäfvo, att de hade sett grefven.

Nu inträdde en gendarm.

— Man har sett honom! utbrast han glad.

— Hvar? Hvar? frågade öfverkonstapeln.

— Der borta i Streitwald.

— Det är den gamla historien! Den ene har sett honom vid vädereken, den andre vid slottet Falkenberg.

— Om ursäkt, herr öfverkonstapel, dessa båda ställen ligga icke så långt ifrån hvarandra, och därför är antagandet mycket sannolikt, att —

— Det vet jag, snäste förmannen, hvad som är sannolikt eller icke!

— Jag ber om ursäkt, herr öfverkonstapel!

— Hvad I dock ären för slugt folk! fortior denne. I viljen till och med gifva mig råd, liksom om I förstoden det bättre än jag!

— Jag menade att grefven är sannolikt i skogen!

— Naturligtvis. Om ni icke kan säga något bättre, så tig heldrel!

Den sålunda afsnäste undertryckte ett flygtigt leende. Han visste mycket väl, hur pass öfverkonstapelns skarpsinne var beskaffadt.

— Har ni varit i närheten af det så kallade förbannade slottet?

— Nej, herr öfverkonstapel.

— Godt! Skynda er och samla mig straxt så mycket folk som möjligt. Vi vilja aflägga ett besök i det gamla nästet.

Gendarmen lemnade skyndsamt rummet, i hvilket straxt derpå byns fjerdingsman trädde in.

— Nå? har ni kunnat uträtta något? frågade öfverkonstapeln honom.

— Tyvärr icke det ringaste!

— Ah! Äro då dessa bönder alla så vridna? skrek öfverkonstapeln och blåste upp sig.

— Jag har talat till folkets samveten och sagt dem, att det vore ett verk af rättvisa, om de sökte hjälpa flyktingen.

— Och hvad hafva karlarne svarat?

— Att det syntes dem rättast att hjälpa grefven på flykten!

— Pocker skulle taga sådant folk!

— Om förlåtelse, det är hederligt folk, som handla af trohet mot sin fordne herre!

— Jaså! Liksom om man måste vara trogen mot en förbrytare. Folket har då bestämdt vägrat?

— Alldeles bestämdt!

— Har ni då icke föreställt dem, att grefven äfven utan de dumma böndernas hjälp, icke slipper undan oss!

— Jo visst; man menade, att ni kunde bara försöka!

— Och penningbelöningen?

Fjerdingsmannen skrattade och sade:

— Så snart jag talade om pengar, började de att rasa och skrika. De ropade till mig, att jag kunde ju förtjena pengarne, om jag ville; men de ville icke deltaga i grefvens häktande.

— Fördömdt! Det kallar jag egensinnighet!

Öfverkonstapeln Lärka tänkte visserligen annorlunda angående den saken, än bönderna i Prittwitz. Honom var det helt visst likgiltigt, huruvida grefven var oskyldig eller icke. För honom var belöningen hufvudsaken.

Snart hade gendarmerna församlats.

Öfverkonstapeln saknade dock ännu två af dem.

Må vi se efter, hvar de tagit vägen.

Det var gendarmen Peter, som vi redan hafva lärt känna vid kapitlets början samt gendarmen Kluge, densamme som dagen förut hade hållit husundersökning hos jägmästaren.

Båda hade mötts för en half timma sedan och gingo nu med raska steg landsvägen framåt.

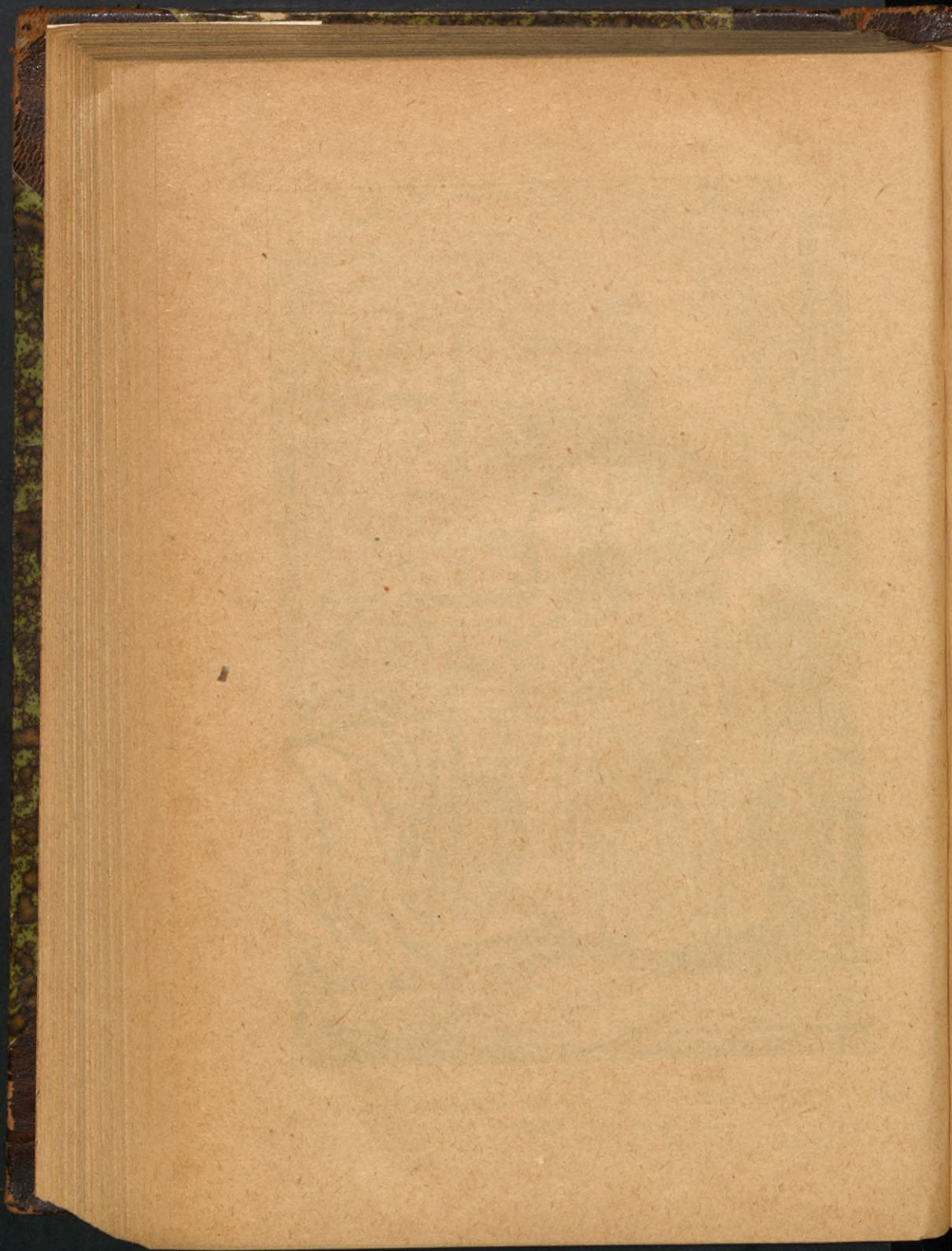
Kluge utstötte en djup suck.

— Nå, kamrat! Är du kanske rädd för grefvens skull?

19)

*Doris följde med ögonen den utsträckta handen
En Gendarm! hviskade hon.*

— Ah katten heller, svarade den andre missmodigt. När man ströfvar omkring hela dagen och uträttar ingenting.

— Ah, det skall nog lyckas oss!

— Det betviflar jag mycket!

— Du är ju fyndig nog kamrat, hånade Peter.

Den andre såg förargad ut.

— Har du uträttat mer än jag?

— Hm, — jag har åtminstone icke låtit grefven slippa undan mig!

— Det vill säga, du skulle icke en gång vara klok nog, att kunna finna hans spår.

— Nå, du hade ju grefven i närheten och höll icke fast honom.

— Fördömdt! Jag kan icke neka till det. Emot spöken skulle likväl äfven du kämpa förgäfves.

— Emot spöken, säger du?

— Ja, om grefven icke är pocker sjelf så står han åtminstone i beröring med honom.

— Sådana undanflykter äro för barnsliga.

— Säg, hvad du vill. I mitt ställe skulle du tänka det samma.

— Det betviflar jag. Om jag ser en förbrytare, så häktar jag honom helt enkelt.

— Och om han gör sig osynlig?

Peter brast ut i ett skallande skratt.

— Tror du verkligen på sådana dumbeter?

Kluge berättade nu för kamraten, hvad som händt vid huseundersökningen hos jägmästaren.

— Skåpet har väl någon hemlig dörr! menade Peter.

De båda karlarne gingo nu med raska steg fram till gästgifvargården. Öfverkonstapeln mottog dem med en flod af skällsord. Det dröjde en stund innan Kluge och Peter fingo göra sina meddelanden.

— Veten I icke bättre besked, så tigen heldre! till det gamla slottet skola vi också gå!

Efter dessa ord besteg han sin häst. Äfven de öfriga ridande gendarmerna satte sig upp på sina hästar.

— Nu framåt! Glömmen icke belöningen 3,000 mark. Om jag griper grefven, så får jag alla penningarna; men lyckas det er att fånga honom, så erhållen I äfven en del af dem. — Så står det i instruktionen!

Man red nu en lång stund.

Plötsligt hördes öfverkonstapel Lärkas röst:

— Halt! Stån stilla skurkar!

Han pekade med sabeln. De öfriga gendarmerna blefvo förvånade öfver deras förmans besynnerliga beteende. Dennes ögon rullade hemskt.

Alla följde med blicken den rigtning, hvaråt han pekade, men ingen kunde se något.

— Framåt! kommenderade Lärka. Gripen honom.

— Grefven! Grefven! skreko gendarmarne och sprängde med vild fart efter sin anförare.

— Stån stilla skurkl röt han, när han kommit på tjugu stegs afstånd från en trädstam. Stå, annars — —

Rösten nekade honom plötsligt sin tjänst. Hans ögon stirrade i tomma rymden.

— Ah! röt han skummande af raseri. Karlen försvann med ens!

— Han har gjort sig osynlig! mumlade Kluge, under det han kastade en ängslig blick till stället, der han kort förut hade sett grefvens skäggiga ansigte.

— Framåt, folk! ropade öfverkonstapeln. Söken upp för brytaren!

Genast spridde sig gendarmarne åt alla håll, för att söka den förmodade grefven.

— Han skall icke undgå oss! röt öfverkonstapeln.

Lärka såg i andanom sig i besittning af belöningen och skrek:

— Söken, folk! — Tretusen mark i belöning äro mig säkra, deraf erhåller hvar och en af er en tiondedel, det vill säga trettio mark!

Han tänkte dervid för sig sjelf:

— Karlarne kunna ju icke räkna till att tiondedelen af 3000 måste vara 300.

— Hör du hvad vår Lärka sjunger för en visa! hviskade en gendarm till en af sina kamrater.

— Hm, — melodien behagar mig nog, men jag är icke belåten med texten!

— Hur menar du? frågade Kluge, som steg fram till dem.

— Dumbhufvud! Tiondedelen af 3000 är ju 300, och icke trettio!

— Aj! Vi lära väl icke få någonting, ty nu har grefven åter gjort sig osynlig!

Den andra ville just svara, då ett skrik hördes.

— Hvad har händt?

Gendarmarne hade dragit sig tätare tillsammans och några hade kommit fram till det träd bakom hvilket man trodde sig hafva sett grefvens ansigte titta fram.

Plötsligt ropade en gendarm:

— Aha! Han har gömt sig i det ihåliga trädet!

Nu ropades allmänt:

— Fram, karl! I lagens namn —

Öfverkonstapel Lärka kom till stället. Hans ansigte lyste, när han upprepade sina underordnades rop:

— I lagens namn! Grefve Horst von Falkenberg, ni är arresterad!

Den som satt i trädet nickade liksom mekaniskt med hufvudet.

— Jag befäller er att straxt lemna trädet, vi bruka eljest våld!

Åter samma hufvudnickning.

— Nu går det då för långt! ropade öfverkonstapeln rasande. Framåt, folk! Drag fram förbrytaren åt mig!

Genast grep en af gendarmerna verket an.

Med ett djerft tag grep kan den karl i kragen, som så litet aktade öfverkonstapelns befallning.

Nu — en ryckning och — —

En ryslig svordom kom från gendarmens läppar.

I den upplyftade handen höll han endast en peruk, som stod i samband med en grå skäggmask.

Öfverkonstapel Lärka blef blek af förargelse.

— Ah! Det skall karlen få betala!

Med detta rop sprang han ned af hästen och rusade fram till trädstammen. Hans darrande hand sträcktes in i öppningen

— Nu fram, slyngell! Du skall få ångra, att du har gäckats med mig genom denna maskerad! — Fördömdt! Hvad vill det säga? Vill du komma fram?

Han högg i ett dugtigt tag och drog arrestanten fram samt slungade honom med en gräslig ed till marken.

Det var hvarken grefven eller ens någon annan människa, utan en af trasor hopbunden docka, sådan som de man brukar begagna till fogelskrämmor.

Gendarmarne sågo förbluffade ut.

Mången ibland dem skulle haft god lust att skratta af hjertans lust, men öfverkonstapelns vredeglödande ansigte nödgade dem att låta bli det.

— Skaffa undan det der, så jag slipper se det! skrek han.

Då detta skett, gaf han befallning att marschera till det förbannade slottet.

Öfverkonstapel Lärka var ytterst onådigt stämd och det skulle visst gått den stackars grefven ganska illa, om han nu hade råkat i dennes händer.

— För dessa trotsiga människor måste man statuera ett exempell utbrast han.

Man red nu vidare och närmade sig målet.
Plötsligt ljöd ett hundskall.

— Bestar! skrek öfverkonstapeln, när han blef varse två
praktiga newfondländare. Vill ni tiga!

Han svängde retad sin sabel mot det ena af djuret, som
redan gjorde min af att bita i ryttarens vador, så att denne fann
för rådligt draga sig något tillbaka.

Man hade kommit fram till den yttersta omhågnaden.
Några minuter föringo.

Slutligen kom gubben Krischan långsamt fram och öpp-
nade.

— Nå, blir det snart? dundrade öfverkonstapeln. I lagens
namn —

— Vilja herrarna stiga in eller viljen I afgöra edra affärer
här ute?

— Det faller af sig sjelf! Ni är den gamle Krischan?

— Det är mitt namn! Och ni?

— Jag är som ni ser, en gendarmeri- öfverkonstapel! Och
släpp oss nu in i huset.

Gubben skakade på hufvudet.

— Jag vet icke, om det går an!

— Aha! Hvad vill det säga? dundrade Lärka. När jag
vill, så går det an!

— Så! Det betviflar jag! — Ville ni icke fånga grefven?

— Visserligen!

— Nå, har ni fått tag i honom?

Lärka upptog denna fråga mycket onådigt.

— Öppna bara och släpp oss in, annars —

— Nånå, efter ni nödvändigt så vill, men ni får sjelf an-
svara för följderna. Det står icke rätt till derinne!

— Aha, det tror jag nog; men vi äro icke rädda, må
spökerna komma! Visa oss nu alla rummen i kråknästet!

— Gud vare honom nådig! mumlade Krischan.

— Ja visst! sade Lärka. Om vi träffa grefven, så Gud
nåde honom!

— Ack! menade Krischan. Grefven är icke hos mig, det
behöfver ni icke se efter! Så, framåt folk! Söken öfverallt!

TRETTIOANDRA KAPITLET.

I fruktansvärd fara.

Gendarmer hade omringadt den gamla slottsruinen vid Falkenberg.

Lika visst som öfverkonstapel Lärka var öfvertygad om att greiven fanns gömd hos Krischan, lika förvissad trodde man sig här vara att han ovilkorligen fanns i den gamla slottsruinen.

Så mycket större blef därför förvåningen, när två gendarmer kommo från »det förbannade slottet» med öfverkonstapelns befallning att de skulle lemna ruinen och komma honom till förstärkning.

— Det kan jag icke begripa, mumlade gendarmen Peter. Här är greiven så bestämdt, som jag står här.

Han räknade de närvarande gendarmerna.

Sex man lät han stanna qvar hos sig. De öfriga sändes ut i alla riktningar.

Derpå kallade han Kluge till sig.

— Kluge, jag vet att du är en dugtig karl!

— Ah, i dag på morgonen påstod du motsatsen!

— Hm, — tror du ännu på grefvens förmåga att göra sig osynlig?

Kluge teg förlägen.

Han tilltrorde sig icke riktigt att besvara denna fråga med ja, emedan han fruktade Peters bitande hån.

Men å andra sidan ville han heller icke förneka, hvad som var hans öfvertygelse.

— Om du hade upplefvat vårt äfventyr i dag, så skulle du tänka annorlunda derom, menade han.

— Ala! Hvad har då händt?

Kluge berättade om fågelskrämman och hur greiven åter gjort sig osynlig.

Petter skrattade.

— Jag säger dig, Kluge, du är en dugtig karl, men du skulle icke vara så vidskeplig, det duger icke!

— Hm, — men hvad jag sjelf har sett, kan ingen få mig att tvifla på!

— Ja, nu tala vi icke mera derom! Jag har ett uppdrag åt dig, som du kan förtjena mycket pengar på!

— Låt höra? Jag skall väl till jägmästarens?

Peter nickade.

— Ja, det skall du! Der kan du göra en god fångst!

Kluge skakade på hufvudet.

— Det förstår jag icke! tillstod han upprigtigt.

— Du skall snart begripa det.

Peter förklarade honom nu hvad det var frågan om.

— Nå, tilltror du dig att utföra den planen?

— Du menar, att grefven skall komma dit?

— Utan tvifvel!

— Godt, det skall ske!

Peter nickade belåtet, och Kluge ville just aflägsna sig, då något föll honom in.

— Vore det icke bättre, om någon följde med mig?

— Tror du dig icke om, att fasthålla grefven?

— Hm, jag ville likväl heldre — —

— Godt; jag skall skicka en kamrat efter dig.

Kluge hade aflägsnat sig.

En kvarts timma derefter kom en gendarm och anmälde för Peter att grefven varit synlig vid vädereken.

— Har du icke sett fel? brummade Peter.

— Nej, jag såg tydligt och gaf straxt ett tecken åt den längre bort stående vaktposten.

— Nå, och grefven?

— Det lyckades honom åter att undkomma! Men vi sågo i hvad riktning han flydde.

— Nå?

— Åt Prittwitz jägmästareboställe.

— Man förföljde honom väl?

— Vi äro alla till fots.

— Hm! Peter öfverlade några sekunder.

— Du sadlar straxt två hästar; med den ena rider du till jägmästarebostället, och på den andra skall en af de andra rida till det förbannade slottet och öfverbringa underrättelsen åt öfverkonstapeln.

Han skref några ord på ett papper.

— Och jag skall rida till jägmästarebostället?

— Ja, der håller du vakt i trädgården, tills din kamrat Kluge kallar på dig.

— Är han der?

— Fråga icke så mycket! Det förstås af sig sjelf, att du icke bör visa dig der för någon. Gif akt på hvar och en som går in i huset, och om du skulle se grefven, så låt honom lugnt gå till ofvanrummet. Är han väl deruppe, så går äfven du dit upp, — men försigtigt! Det står mycket på spel!

Oaktadt öfverkonstapel Lärka icke hade lyckats finna grefven i det »förbannade slottet», så var han dock öfvertygad om, att denne höll sig dold der.

— Hvad är det för en dörr? Hvert leder den?

Krischan ryckte på axlarna.

— Vill ni svara mig! Öppna dörren för oss!

— Jag törs icke! förklarade Krischan.

— Öppna, säger jag er, annars —

Nu ställde sig gubben Krischan i position.

— Nå, eller? sade han.

— Annars häktar jag er i lagens namn.

— Står det i eder instruktion?

Öfverkonstapeln rasade och svor.

Men gubben bibehöll sitt lugn.

— Hvarför öppnar ni icke? skrek Lärka. Hvad är der för något i rummet?

— Det är djefvulsköket!

— Ah, ni vill gäckas med mig. Antingen —

— Det är sanning, min herre! Den som beträder djefvulsköket är dödens barn!

— Jag frågar för sista gången, vill ni öppna eller icke?

— Nej! Jag törs icke!

— Godt! Då skall jag öppna, och ve eder —

— Låt heldre bli, herr öfverkonstapel; det kunde blifva er död!

— Tig! Hit med en yxa!

Gubben Krischan lyftade, liksom beskärmande sig, händerna höjden, hela hans väsen uttryckte ångest och oro.

En yxa hade hemtats af en gendarm.

Öfverkonstapeln högg med den i dörren.

— Och om så f—n sjelf —

Lärka förstummades plötsligen.

Yxan sjönk in genom dörren. Lärkas ansigte blef blekt, och ögonen trädde tillbaka i sina hålor.

En förfärlig förskräckelse bemäktigade sig honom, och hans underordnade stodo som stelnade af förfäran.

Bakom dörren hade nämligen uppstått ett larm, så att man skulle trott en hel skara onda hexor der varit sysselsatta. Det var ett förfärligt surrande och brusande, kraxande och knarrande.

— O, herr öfverkonstapel! sade Krischan stönande. Det har ni på ert samvete!

Lärka var ej mäktig ett ord. Hans blick stirrade fasansfullt på dörren, bakom hvilken helvetesspektaklet hördes.

— Alla goda andar! stammade Krischan.

— Gud hjelpe oss! ljudet från öfverkonstapelns läppar.

Slutligen tog han dock mod till sig.

— Ah, må hvem som vill tro på det der helvetesbullret! skrek han. Framåt, gubbe, öppna, annars stormar jag dörren med våld.

Krischan skökade på sitt gråa hufvud.

— Nej, sade han darrande. Jag skulle då blifva både er och min mördare! Jag besvär eder, lemna genast detta förbannade slott. Undvik förderfvet!

— Så att grefven skall få vara ostörd! sade en af gendarmerna hånande.

Öfverkonstapel Lärka befann sig i en förtviflad sinnesstämning. Han kämpade med ett beslut, och snart hade han fattadt ett sådant.

Han ville ur instruktionsboken hemta visshet, huru han hade att göra under dylika omständigheter. —

Men ack! — Der stod icke talat något alls om strid mot andar.

— Vår Lärka finner icke någon passande melodi till sin sång! hviskade en gendarm till en annan.

Lärka kastade en vredgad blick mot dörren.

Då hördes plötsligt ett egendomligt buller och dörren öppnade sig långsamt i midten, de båda flygeldörrarne rörde sig upp som förda af en osynlig hand.

En gendarm sträckte nyfiket fram hufvudet och ett ah! undslapp hans läppar.

Nu trodde Lärka tiden vara kommen att visa sitt mod.

Men plötsligt hämmade han sina steg. — rummet var ju tomt.

I bakgrunden stod ett gammalt väggur.

Det surrande och brusande bullret började ånyo. Kedjorna i uret rasslade, och loden träffade golfvet, men studsade som

slungade af andehänder åter uppåt. Visarne som voro ett halft dussin i stället för de vanliga två, vred sig omkring i vild ifver, och slagverket slog med en styrka, som ville det slå för ett helt århundrande på en gång.

Förbluffad såg öfverkonstapeln sig omkring i det besynnerliga rummet, hvars enda möbel just var detta ur.

Derpå utbröt han rasande!

— Segra eller dö!

Denna djerfva tanke tycktes elda upp hans mod, ty med ett visst dödsförakt rusade han med dragen sabel fram emot spökuret och måttade ett väldigt hugg mot detsamma.

Och sällsamt! Detta ur förvandlade sig icke i någon djefvul, som bemäktigade sig den djerfve öfverkonstapeln, — nej, det gjorde, hvad hvarje annat ur också skulle gjort vid ett sådant angrepp, det brast i stycken, sönderföll i en mängd delar, som skramlande föllo till golvet och rullade åt alla riktningar.

Det var för mycket för vår Lärka!

Han insåg nu, att man hade hållit honom för narr.

Hans vrede bröt ut mot Krischan.

— Ni har dristat er att gäckas med lagen!

— Det har icke fallit mig in, herr öfverkonstapel! Grefven varnade mig för det rummet!

— Hvem?

— Grefve Horst von Falkenberg!

— Var han här?

— Ja, herr öfverkonstapel! För omkring en timme sedan lemnade han detta hus!

— Fördömt! Det skall ni få betala mig! Jag skall låta arrestera er på stället!

— Står det också i eder instruktion, herr öfverkonstapel?

Denne hade just ett svar på tungan, då en ryttare kom sprängande framåt landsvägen.

Det var en gendarm.

Han stannade vid yttre porten, steg af hästen och band honom. Porten stod öppen och han kom obehindradt in till sin förman.

— Nå? Hvad är det? tillspordes han af denne.

I stället för svar räckte gendarmen honom en skriftlig anmälan.

— Hvad? — Ni har sett grefven?

— Alldeles, herr öfverkonstapel! Han kom från denna trakt och flydde åt Prittwitz-hållet. Sannolikt — —

— När var det? När? afbröt honom den stränge.

— Det var för omkring en timma sedan.

— Det är han; Upp! Efter honom! utbrast han och rusade ut ur rummet, följd af gendarmerna.

Vid porten blef han stående.

— Min häst! — Hvar är min häst?

— Jag ser ingen, sade en, medan en annan pekade på det djur, som stod bunden i närheten af porten.

— Det är icke min häst! röt Lärka, hvars organ icke svarade mot hans namn.

Lärka måste beqväma sig till att begagna den underordnades häst.

Hans häst var borta.

Kluge hade iklädt sig civil dräkt och begaf sig till jägmästarbostället.

Han observerade att hunden var borta och kalkylerade att då måste hans herre också vara borta.

Efter att hafva sett sig omkring åt alla sidor, närmade han sig huset.

I förstugan stannade han och lyssnade.

En suck trängde till hans öron.

— Aha! Fröken Doris är här! Det var bra!

Stöflorna drog han nu af sig och smög sig uppför trappan och in i rummet der uppe.

Ingen var der inne.

Med två steg befann han sig vid klädskaåpet, hvars dörr han öppnade.

— Brrr! Här är mörkt!

Han kastade en nyfiken blick på skåpets inre.

— Tretusen mark mumlade han. För det priset vill jag då våga det.

Kluge steg in i klädesskåpet och ville draga dörren till efter sig, men han stötte den genast upp igen.

— Det kan icke tusan uthärda; jag qväfs här! Men det blir väl ingen annan råd! Lemnar jag dörren öppen och grefven kommer, så har han tid nog att fly. Innan jag kommer ut ur skåpet, kan han hafva gjort sig osynlig.

Kluge drog nu dörren till, han sökte i sin ficka efter tändstickor, — men fann inga.

Det kunde också varit farligt, ty skåpet var fullt af kläder, och Kluge hade lätt kunnat ställa till en olycka.

Han hade redan tillbragt fem minuter i skåpet. Han tyckte redan tiden blef lång.

Af otålighet stampade han med foten i golvet.

Då, — hvad var det?

Det knarrade i skåpet och ett skrik undslapp gendarmens läppar.

Golvet gaf vika och sänkte sig med honom ned i djupet.

Derpå blef allt tyst, — hemskt tyst.

En stund låg Kluge nästan som sanslös på golvet.

När han slutligen vaknade ur sin bedöfning, spejade han omkring sig med förtviflade blickar.

Djupt mörker omgaf honom,

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

Eden.

Kluge försökte återkomma till klädesskåpet. Men tyvärr kunde han icke finna den mekanik, som kunde föra honom upp igen.

Golfvet var jemt och glatt.

Taket visade icke det minsta spår af att der fanns någon del, som var rörlig.

Han kände de största qval.

Till sig sjelf måste han säga, att om icke en lycklig tillfällighet befriade honom, så måste han omkomma här. — —

När Kluge beträdde jägmästarhuset, hade en suck trängt till hans öron.

Doris hade sedan gårdagen utstått svåra stunder och utgjutit otaliga tårar.

Vi lemnade henne i det ögonblick, då hon blef sanslös, vid åsynen af den fara, hvori hennes far sväfvade.

Han befann sig ju i klädskåpet.

Gendarmen kunde ju hvilket ögonblick som helst öppna detsamma, och då måste hennes far falla i dennes händer.

Då hon vaknade till sans, gick hon ned och frågade jägmästaren, om gendarmen hade gått igen.

Hon andades lättare, när jägmästaren försäkrade henne att den fruktade redan för länge sedan hade lemnat huset.

— Gud ske lof! utbrast hon. Min far är tills vidare räddad! Men huru länge skall han kunna glädja sig åt den skenbara friheten.

Följande dag hade jägmästaren och hans hund Tyras varit ute hela dagen.

Skymningen inbröt. Doris satt vid fönstret och suckade.

— Ack om ändå jägmästaren kom hem snart!

Slutligen hördes hundskall.

— Gud ske lof! hviskade Doris. Jägmästaren kommer. Jag kan icke uthärda längre. Jag måste till min far.

Med raska steg trädde jägmästaren in i stugan.

Doris reste sig upp och gick honom till mötes.

Straxt såg hon att jägmästaren var mycket upprörd. Hans kinder voro rodnade. Ögonen blickade vredgadt.

— Ett fördömdt värdskap! utbrast han och hängde sin bössa på väggen. Öfverallt, hvar man kommer, ser man gendarmar. Jag måste blifva rätt grof för att hålla dem på afstånd.

Doris suckade tungt.

— Min stackars far! När skall han finna lugn?

— När? — Ja när! Ja, det vet Gud! Ofta frågar jag mig sjelf, hvarför icke allting går som det skulle. Skurken gläder sig obesväradt af sin tillvaro, och er stackars far, den nådige herr grefven, måste gömma sig, liksom om det vore han, som vore en gemen förbrytare.

Doris hade sjunkit ned på en stol och dolde ansiktet i sina händer.

— På detta sättet kan det icke fortfara, mumlade jägmästaren. Om grefven stannar längre här, så är han förlorad, vi kunna icke skydda honom.

Doris hade hört de sista orden och såg upp.

— Herr jägmästare, utbrast hon bedjande. Råd mig och hjälp mig!

— Hvad skall jag råda eder, nådig fröken? Eder herr fader är i svårt trångmål, — jag vet det, — och ni vet också, att jag icke är den siste, när det gäller att visa eder familj en tjänst, — men nu är det slut med min vishet.

— Min Gud, hvad skall göras?

— Ja, om jag bara det visste. Så mycket är klart, att grefven befinner sig i den största fara. Snart får man reda på hans gömställe. Flykt är därför det enda medlet, — men huru den skall verkställas, det vet jag ännu icke sjelf.

Ni anser alltså att gömstället hos Krischan icke är säkert?

Jägmästaren skrattade.

— Kan jag anse det som säkert, när gendarmerna redan äro i närheten?

— För Guds skull, har det redan kommit så långt —

— Nå, lugna er, gendarmerna hafva ingenting funnit.

— Jag måste till min far! förklarade Doris i bestämd ton.

— Men om man ser eder?

— Gud skall vara med mig!

— Besinna, att polisen redan blifvit uppmärksam på klädskaåpet. Hvem vet om ni ens kan gå upp i rummet ofvanpå utan att blifva sedd!

Grefvedotterns ögon fylldes med tårar.

— Skall jag ännu längre låta min far vara ensam? Hvem vet, i hvilken fara han nu sväfvar! Ni vet att han nästan förlorat modet, — kanske kan min närvaro hindra, att min far hängifver sig åt förtviflan!

— Jag kan och får icke hindra eder! svarade jägmästaren alvarsamt. Men jag skall först se efter, om luften är ren.

Dermed lemnade han rummet.

Efter några minuter kom han tillbaka.

— Det är ingen der, sade han. Jag var der uppe och har äfven företagit en tur rundt omkring huset. Det torde därför vara bäst, att ni genast begifver er iväg, i fall detta skulle vara er afsigt.

— Ja, det är mitt beslut, herr jägmästare!

— Gå då med Gud, fröken! Må han vara med eder och er stackars fader! — Och skulle vi icke återse hvarandra, så — en lycklig flykt — mina lyckönskningar följa er!

Han räckte Doris handen, och grefvedottern tryckte den.

— Vi återse hvarandra! Min och min faders tack för allt hvad ni gjort för oss: må Gud återgälda eder det!

Hennes ögon fylldes med tårar.

Ännu en gång nickade hon vänligt åt jägmästaren.

Derpå lemnade hon rummet.

I förstugan hemtade hon djupt efter andan.

Uppkommen i rummet ofvanpå, gick Doris fram till klädskaåpet och öppnade dörren.

Hon steg in i skåpet, tryckte på knappen, och golvet vek under hennes fötter. Hon sjönk ned i djupet.

I samma ögonblick hon nådde botten, sprang hon af den bräda, hvarpå hon stod, och denna for genast åter i höjden.

Doris hemtade djupt efter andan, derpå hviskade hon.

— Nu, min dyre fader, nu skola vi snart återse hvarandra!

Plötsligt ryckte hon till.

Ett buller trängde till hennes öron.

Doris lyssnade ängsligt. Hon hörde steg, som närmade sig.

Och nu!

Ett ångestskrik undslapp hennes läppar. En mörk skugga uppdök för hennes blickar. —

— Fader! utropade Doris hvars första tanke var, att det var grefven.

— Aha, min lilla docka, ljud en främmande röst i hennes öra. Er far är jag icke, utan en annan person, som äfven torde intressera sig för eder.

Doris darrade i hela kroppen.

I sin ångest visste hon icke, hvad hon skulle göra, — det var mörkt i rummet. Hon kunde därför icke känna igen den, som stod framför henne.

— Hvem är ni? frågade hon med bäfvande röst.

— Jag skall genast vara till tjänst! ljud det hänfullt. Till-låt mig, att jag först tänder ljus!

En tändsticka flammade upp. Dermed tände den hämska människan ett ljus.

— Nå, känner ni nu igen mig, fröken Doris?

Denna gaf icke något svar.

— Ah, — jag är idag civilt klädd, igår såg ni mig i unieform!

— Hvad vill ni? framstötte Doris.

— Ah, jag har ännu icke besvarat den första frågan; jag är gendarmen Kluge!

En köldrysning for igenom grefvedottern. En gendarm befann sig här, — och han kom helt visst genom den hemlighetsfulla gången, — hennes fader var kanske redan häktad —

Med blixstens snabbhet jagade dessa tankar genom hennes hjerna.

— Känner ni icke igen mig? tog Kluge till ordet. Ni blef visserligen straxt vänmäktig igår —

— Ännu en gång, hvad vill ni här? frågade hon derpå.

— Ah, och det kan ni fråga? Jag vill tala med er fader!

— Som ni ser, är grefven icke här!

— Ah, — vi skola söka upp honom!

En tanke uppkom nu hos Doris.

— Spara er mödal! Med min far kan ni icke tala.

— Aha, det få vi väl se. Grefven lär väl icke länge låta vänta på sig, och är han väl här, så —

— Nå? frågade Doris i utmanande ton, oaktadt hon skälde.

— Då skall jag häkta honom i lagens namn.

— Hvarför gjorde ni icke det i går?

— Hvarföre? Emedan jag icke visste, att klädkåpet hade en utgång i bottnen.

— Hur vet ni det nu?

— Vill ni gäckas med mig? Hvarifrån skulle jag annars veta det, — än genom att jag sjelf har farit den vägen hit. —

Doris andades lättare. Hon visste nu, hvad hon ville veta.

Hon hade fruktat, att Kluge kommit genom den underjordiska gången, och nu såg hon sig befriad från denna plågsamma ångest.

Hans närvaro här bevisade nu äfven, att han ännu icke hade upptäckt den dörr, som ledde till gången, och hon ville nu draga försorg om, att detta icke skulle ske.

— Ni tror alltså, att min far kommer hit?

Gendarmen smålog triumferande.

— Ja, så säkert som jag lofver!

— Min herre, ni misstär er, — min far *var* här. men han är icke här nu längre!

— Haha! Då skulle jag ju hafva sett grefven.

— Såg ni honom igår?

Gendarmen teg och kånge sig träffad.

Derpå frågade han:

— Om det förhåller sig så, som ni säger, hvarför kom ni då hit?

— Af samma anledning som ni.

— Det stämmer icke! Ni sade, att ni skulle kommit för att se grefven, och nu försäkrar ni, att han redan är borta härifrån.

Doris gick bort till hissapparaten.

— Hvad ämnar ni göra? frågade Kluge ängsligt.

— Jag vill upp till min far!

— Ah! — Ni tar väl naturligtvis mig med er!

— Det kan det icke bli fråga om, min herre!

— Hvad, — ni vill lemna mig ensam kvar här? Det får ni icke!

— Hm, — hvem skulle hindra mig?

— Jag, skrek gendarmen. I lagens namn —

Längre kom han icke.

Ett oartikuleradt ljud undslapp i stället hans läppar.

Doris hade med en rask rörelse släckt ljuset och kastadt till golvet.

— Adjö, min herre! sade hon, Jag går!

— Fröken! skrek han ängsligt. Jag kan väl icke stanna här!

— Ni måste dö! ljöd det med ihålig grafröst från Doris läppar.

— Ah. Hvad säger ni?

— Bered er på döden! Bed —

Kluge darrade i hela kroppen.

— Nådiga fröken — det — det kan icke vara ert alvar, — nej — jag dö — hu!

— Det är mitt alvar! ljöd det, Ni har sjelf nedstigit i ert graf!

— I min graf!

— En förskräcklig död väntar er, — ni skall långsamt hungra ihjel!

— För allt heligt, fröken, — rädda mig!

— Det törs jag icke, — den ande, med hvilken min fader står i förbund, fordrar ert lif!

— Anden! Hu! Anden! mumlade Kluge.

— Som ni genom er snöda vinningslystnad har uppretat emot er! utbrast Doris.

— Det — det är icke sannt!

— Vill ni också ljuga inför dödens ansigte? fortsatte grefvedottern straffande. Har ni icke stigit hit ned för att — —

— Fröken! Jag har icke stigit ned, — skåpbotten sjönk under mina fötter —

— Till straff för det ni ville min fader illa!

— Nej! Nej!

— Emedan ni genom denna nedriga handling tänkte förskaffa er belöningen.

— Ack, fröken, jag är fattig!

— Jag skulle kunna göra er rik!

— O, gör det, nådig fröken.

— Hundra thaler hade jag gerna frivilligt gifvit er! —

— Fröken! Ni är en engel!

— Ni skulle kunnat lefva lugnt och gladt!

— Ja — jag skall ännu göra det, — fröken, jag skall —

— Och nu måste ni dö, olycklige!

Gendarmen suckade och stönade.

Hans panna var betäckt med ångestsvett, under det en köldrysning lopp igenom hans kropp.

Han kastade sig på knä och skrek:

— O, nåd! nåd, fröken! Låt mig icke dö, — tag mig med upp.

— Hvilken skada om en så ung man, som ni ännu är! svarade Doris sorgset. Vid er ålder har man ännu lust att lefva!

— Ni har helt visst ännu föräldrar?

— O, min stackars goda moder!

— Och en söt, snäll fästmö?

— Frida! skrek gendarmen förtviflad. Frida skall jag aldrig återse dig!

Doris kämpade en strid med sig sjelf.

Tårarne stodo henne i ögonen, när hon såg gendarmens förtviflan och smärta.

Den rol, hon nu spelade, föll sig tung för henne. Men det måste vara — hon måste dölja hemligheten om den underjordiska gången, och detta tycktes henne omöjligt på annat sätt.

Hon teg nu några minuter.

Gendarmens snyftningar ljödo hemskt.

Sakta, med knappt hörbara steg närmade hon sig honom och lade handen på hans skuldra. Kluge ryckte häftigt till.

Ah! — Hvem är der? Hvem rör vid mig?

— Hvar är min dotter? Mitt barn? ljöd det med förfärlig röst i hans öron.

— Hvem är du? skrek gendarmen ängsligt.

— Grefve Horst von Falkenberg!

— Grefven? sade Kluge, skälfvande, och hans tänder klappade, liksom hos en som har frossan.

— Ja, det är jag, — kom med mig!

Kluge kände sig fattad vid handen, och dragen bort.

Nu hördes ett rasslande buller, — det var samma buller, som Kluge hört, när Doris kom ned. —

— Herr grefve! mumlade han. Jag besvär er, tag mig med upp!

— Nej! Ni måste dö!

Och straxt derpå hördes åter samma buller, — apparaten gick sannolikt åter upp.

Nu var det slut med Kluges själsnärvaro. Han kastade sig ned på golvet och skrek högt om hjälp samt grät som ett barn. —

— O, min mor, min Frida! snyftade han. Jag skall aldrig återse er! O, — Gud, — om jag ändå denna enda gång kunde blifva räddad, — så skulle jag aldrig mera förfölja grefven, — jag skulle hänga uniformen på en spik och blifva en ärlig meniska, — o Gud, — låt mig icke dö, — allt, — allt vill jag göra, — blott icke dö, — nej, nej. — icke dö!

Han hade höljt sitt ansigte med händerna, då han nu lyftade upp det, lyste plötsligen ett ljussken.

— Hu! En ande! hviskade gendarmen bäfvande.

— Gud har hört din bön! sade den spöklika rösten.

Kluge vågade icke se upp. Under intrycket af den ångest, som beherskade honom, var han fast öfvertygad att en engel hade kommit ned från himlen för att rädda honom.

— Res dig upp! sade rösten.

Kluge lydde.

Han såg en gestalt framför sig. Ljuset bländade hans ögon.

Först småningom förmådde han känna igen gestalten, — det var Doris, grefvedottern.

— Nådig fröken! hviskade han.

— Det är jag!

— Ni vill rädda mig? Vill ni befodra mig upp i dagsljuset?

— Du skall blifva räddad, men endast på ett vilkor, — du måste aflägga en ed!

— Tusen i stället för en! utbrast Kluge, som fick nytt mod vid utsigten att blifva befriad från hungersdöden.

— Det är en förskräcklig ed, — bryter du den, så är du hemfallen åt grefvens bundsförvandt!

— Anden, — anden! mumlade Kluge rysande.

— Ja! sade Doris högtidligt. Denna ande, med hvilken grefven står i förbund, skulle förfölja dig steg för steg och i osynlig gestalt omsväfva dig — och om du blef menedare, skulle den döda dig!

— Nej, nej! — Jag vill lefva, — för min mor, — för min Frida!

— Må ske då! förklarade grefvedottern.

— Jag svär, sade gendarmen och höjde upp högra handen.

— Ännu vet du icke, hvad du skall svära! Hör alltså: Om du åter kommer upp i dagsljuset, så måste du iakttaga evig tystnad angående denna händelse!

— Jag skall tiga som grafven!

— Ingen menniska får ana, att du vet något om detta underjordiska rum och skåpets hemlighet!

— Ingen skall få veta det!

— Om du möter grefven, så får du icke låtsas se honom!

— Jag vill blifva blind, om jag gör annorlunda!

— Vidare måste du genast taga afsked!

— Icke en timma längre blir jag gendarm!

— Om man frågar dig, hvad du ville i skåpet?

— Så skall jag säga, att jag ämnade stjäla!

— Men om man genom löfte om belöning ville förmå dig att förråda allt?

— Så skulle jag tillbakavisa det och säga, att jag alls ingenting vet.

— Hvilket straff skall träffa dig, om du bryter din ed?

— Dödens straff!

— Godt! Svär nu!

Gendarmen sträckte åter upp sin hand och från hans bäfvande läppar ljöd det edsformulär, som Doris med hög röst förestafvade honom.

När Kluge hade aflagt eden, grep Doris ned i sin klädningsficka och tog upp en börs.

Denna räckte hon åt gendarmen och sade:

— Tag denna, det är visserligen icke 3,000 mark, men det räcker dock att lefva af den första tiden.

Kluge emottog under varma tacksägelser börsen. Nu tog Doris en duk, som hon hade om halsen, och band den för gendarmens ögon.

— Kom nu!

Hon förde honom vid handen till det ställe, der mekanismen fanns, som sätte hissapparaten i gång. Det var vid en af hvalfpelarne. Den skiljde sig icke det ringaste från de öfriga.

Doris tryckte på en hemlig knapp.

Ett rasslande ljud hördes åter.

— Stig upp härpå! befalldes hon.

Kluge lydde.

— Och nu adjö, — glöm icke, hvad jag har sagt, och tänk på, att du måste dö, om du bryter eden.

— Aldrig skall jag bryta den, nådig fröken!

— Stå säkert, — nu börjar färden.

— Jag ensam? frågade Kluge ängsligt.

— Ja, — jag stannar här nere för att invänta min fars skyddsandel!

Gendarmen ryste. Han bar respekt för denna skyddsandel!

— Ännu en sak, sade Doris. Så snart du är der uppe, så lemna du genast skåpet och rummet såväl som jägmästarebo-stället.

— Om jag blott redan hade dem bakom mig! suckade Kluge.

I morgon bittida lägger du in om afsked, och lemna så fort som möjligt trakten.

Gendarmen nickade otåligt.

Doris tryckte på knappen och hissen for upp.

— Gud ske lof! hviskade Doris. Den faran är nu lyckligt öfverstånden. Jag tror bestämdt, att Kluge aldrig skall förråda ett ord. Men nu framåt! — Min stackars far lär väl med smärta vänta mig!

Hon vände sig ifrån den pelare, vid hvilken hon stod, samt gick till den hemliga utgången.

Men knappt hade hon gått några steg framåt, förr än hon ryckte till, samt blef stående och lyssnade.

En förfärlig ångest utpräglade sig nu i hennes ansigte, läpparne bleknade, och bäfvande ljudet från desamma:

— O, allsmäktige Gud! Jag hör röster. — Om man nu kommer, — — min stackars far — skulle då vara — förlorad!

TRETTIOFJERDE KAPITLET.

En mångrottans hemlighet.

Allt tätare och tätare föll snön på det gamla Bärenburg och dess omgivning.

O fall, fall, goda snö, betäck allt med din slöja och dölj ingången, genom hvilken de båda spöklika gestalterna hade inträdt med Inga. Rädda henne, hvars hjerta hotar att brista under den sista tidens tilldragelser. —

Eberhard bär en lykta och går genom den flera fot djupa snön.

— Här hoppade hon ned, stönade Planitz.

Hans ögon sökte genomtränga natten.

Äfven Hugo var ute och sökte efter flyktingarne.

— När spåren hafva en början, så måste de väl också hafva ett slut!

Man sökte och sökte, men spåret upphörde utan att man kunde finna någon ingång, der de upphörde.

Eberhard var öfvertygad, att här hade öfverjordiska krafter medverkat.

Medan Planitz och hans ledsagare höllo på med sina efterforskningar, låg Inga i en mjuk, varm bädd inom ruinen.

Ingen bland skogsboarne och ej ens förvaltaren på Bärenburg visste att inom ruinen ännu fanns ett antal rum oskadade. Isynnerhet var detta fallet med den så kallade mångrottan.

Den förre egaren hade låtit inrätta detta rum så, att man trodde sig vara i ett slags stort, turkiskt tält, som tycktes vara uppslagit i ett större rum.

Inom detta tält låg Inga. Den gråa gumman och den tystlätna hvita damen voro ifrigt sysselsatta. Den vanmakt, i hvilken Inga befunnit sig, hade försvunnit, och de båda fruntimmerna hade lagt kylande omslag på hennes fot.

De lågo mot hvarandra, när Inga förundrad rigtade blicken uppåt. Öfver henne var nemligen ett himlahvalf med otaliga stjernor.

— Hvar är jag! O, säg mig det? bad Inga.

— Du är i godt förvar, mitt barn! Se dit bort, der ljuset kommer ifrån till detta rum, och du skall förstå, att du är i mångrottan.

— Mångrottan, sade Inga förvånad.

Hon vände på hufvudet och ett gladt utrop kom från hennes strupe, när hon såg halfmånen blicka ned.

Oaktadt hon var öfvertygad, att hon var vaken och icke drömde, tog hon sig dock om pannan, liksom för att förvissa sig om, att det var verklighet, hvad hon här såg.

— Du förvånar dig, min dotter, att finna något dylikt här, icke sannt?

Inga nickade.

— Hvar är jag, I goda väsen? frågade Inga ännu en gång.

— I Bärenburg, svarade den grå gumman med ett vänligt leende.

— I Bärenburg? . . . Omöjligt!

— Och dock är det så! . . . Du är ännu icke bekant här, icke sannt?

— Nej!

— Nå, då får jag säga dig, att det hus, i hvilket skurken höll dig inspärrad, endast är en sidobyggnad till Bärenburg. Sjelfva borgen, eller rättare sagdt slottet instörtade för en del år sedan och bildar nu en ruin! När han kommer tillbaka —

— Ah!

Detta utrop af hälften glädje, hälften fasa, kom öfver den hvita damens läppar. Inga såg på denna.

Den gråa gumman blickade ängsligt än på Inga och än på den hvita damen.

— Bry dig icke om hennes besynnerliga beteende, mitt barn, begynte gumman, i det hon vände sig till Inga. Den stackars varelsen är en beklagansvärd, liksom du. En gång såg hon sig i lyckans solsken, men ett grymt öde omintetgjorde med ens alla hennes förhoppningar. Men derom en annan gång.

Inga blickade medlidsamt på den ännu helt stilla stående.

— Du kan tryggt lita på henne, fortfor gumman. Hon skall gerna berätta dig sin kärlekshistoria. Hon behöfver enhvar, som hon kan få lätta sitt hjerta för. Olyckan har förvirrat hennes sinnen, men hon gör ingen något ondt.

— Då ären I, goda väsen, således inga spöken och förfogar icke öfver onaturliga krafter, som man på Bärenburg har velat inbilla mig.

— Se på oss, känn, och ditt sunda förnuft skall säga dig, att du har med människor att göra.

— Så kunde ju heller inga spöken handla eller tala, det måste vara människor. Men huru komma dessa in i detta besynnerliga rum?

— Vi räddade dig och buro dig hit!

— Har jag legat länge sanslös? frågade Inga.

— Ja!

— Men det är väl ännu natt?

Inga vände vid dessa ord hufvudet åt den ljusa månskifvan.

— Nej, nej, mitt barn, det är länge sedan ljusan dag. Solen står högt på himlen och bryter sina strålar mot snölagret, som ligger uppe öfver oss.

Detta lät som en saga för Inga.

— Öfver oss ligger snö? — Hvad är då det der?

Hon pekade med handen på månen i taket.

— Det är ett konstgjordt ljus, sade den grå gumman förklarande. Ser du min dotter, den förre egaren till Bärenburg hörde till de egendomliga människor, som söka hela sin lycka i att lefva skiljda ifrån verlden. Han måtte hafva utstått mången svår kamp i lifvet, innan han drog sig tillbaka. Under årtal bygdes och arbetades tills det inre hade blifvit ombildadt till ett sagoslott. Detta högt hvälfda rum utgjorde hans älsklingsrum. Här drömde han bort de skönaste åren af sitt lif.

— Det är alltså ingen verklig himmel, som är utspänd öfver mig, och det där är icke månen?

— Nej, barn, allt det der är konstgjordt. Du skall få lära känna äfven andra saker här, när du blir så bra, att du kan gå omkring.

Inga såg närmare på taket och tältets närmaste omgifning.

Nu först kunde hon märka, att halfmånen visserligen var konstnärligt gjord efter den naturliga, men visade dock icke samma kraft som denna.

— Vid Bärenburgs instörtande, fortfor den gamla, blefvo dessa hvalf och äfven några andra rum stående oskadade. Du känner helt visst, hur behagligt varmt här är. Der är endast möjligt derigenom, att vid raset skadades icke ugnarne. Under sommaren samla vi samman ved åt oss, för att kunna elda dermed

om vintern. Men äfven om detta icke vore fallet, så skulle vi icke frysa. De dyrbara pelstäckena hålla en varm.

Inga förvånades.

— Hvar får ni då mat ifrån? frågade hon.

— Den koka vi sjelfva åt oss.

— Men —

Gumman skrattade och betraktade Inga med synbart välbehag.

— Jag läser dina tankar. Du tror väl, att vi i dessa kläder äfven umgås med den yttre världen? Nej, min dotter. Skola vi visa oss bland människor, så rätta vi oss efter människoseder och kläda oss, som invånarne i denna trakt. Vi hafva tid nog der-till. Under sommaren skaffa vi oss förlag, så att vi icke behöfva lemna vår borg under den kalla årstiden. Se här!

Vid dessa ord drog gumman undan ett tjockt draperi i täl-tet, och Inga kunde se, huru en stor mängd födoämnen här voro upphängda.

Hon skakade på hufvudet. Vinflaskor, conservlådor, grönsaker, frukt och åtskilliga rökade köttvaror funnos här i den mest mönstergilla ordning.

Den hvita damen hade hittills blifvit stående på samma ställe, utan att röra sig eller bekymra sig om de båda andras samtal.

Vid det buller, som uppstod, när draperiet drogs undan, tycktes hon vakna ur sin bedöfning.

Hon suckade djupt.

— Han kommer icke! kom det vemodsfullt öfver den hvita damens läppar.

— Han skall komma, Ludmilla, och hemta dig!

— Till bröllop? ljöd det ur den spöklika varelsens mun.

— Ja, barn, han hemtar dig till bröllop!

— Men jag hör ingen musik. Sade han icke, att han med ett festligt tåg skulle hemta mig till sitt slott?

— Det sade han icke, Ludmilla.

— Icke? kom det långsamt och sorgset öfver den hvita damens läppar. Men han kommer?

— Ja!

— O, hvad jag gläder mig! Min bästa, goda mor, hemta brudslöjan och brudkronan åt mig, så att jag värdigt kan taga emot honom. Fort, fort, min goda moder!

Gumman skakade sorgset på hufvudet.

— Det är ännu god tid, Ludmilla, förklarade hon lugnande.

Hennes ögon hvilade några ögonblick på Inga, derpå vände hon sig åter till Ludmilla.

— Ser du icke, att der är redan en brudtärna, men att hon är sjuk och först måste blifva frisk?

— En brudtärna?

Den vansinnigas ansigte klarnade.

Hon steg bort till Inga.

— O, så vacker du är!... Så vacker!... Så vacker, som jag!... Rodna icke, — det är sant!... Har du också en fästman?... Ja, ja, jag ser det på dig!... Du är också lycklig, när du tänker på honom!... Din fästman kommer väl också till bröllopet?... Hör du hur klockorna ringa?... Nu strö barnen blommor på vägen!... Ack, de herrliga rosorna!... Trampa icke sönder dem, annars krossar du min lycka!... Icke sant, de komma?... Lyssna, — lyssna!...

— Ludmilla, icke vidare!

Dessa ord uttalades strängt och befallande af den grå gummans mun.

Ludmilla ryckte till.

Inga förstod att hon hade en sinnesrubbad framför sig. Med vemod betraktade hon denna.

Ludmilla lutade sig ned till henne och frågade:

— Hur heter du?

— Inga!

— Inga! Hvad det klingar vackert!... Och du är min väninna?... Icke sant, du stannar hos mig tills bröllopet är öfver!... O, jag måste hafva någon som förstår mig, som jag kan berätta allt, — hm!

Plötsligt ryckte hon till.

— Hur heter din fästman? framstötte hon.

— Jag har ingen fästman, jag är en ung fru!

— En ung fru? Så herrligt det klingar, det ordet!... O, jag skall också snart vara en ung fru, liksom du; ty han kommer snart, — snart.

Hennes ögon riktades mot tältets ingång.

— Berätta mig om ditt bröllop, mycket... jag måste veta allt!

— Hvad jag har att berätta er, goda varelser, är blott bittert och sorgligt, bara olycka har jag haft i hela mitt lif.

— O, berätta oss det, utbrast Ludmilla upprörd. Andras olycka hjälper en att lättare bära sin egen. Äfven du är olycklig?... Ack ja, du föll ju i händerna på den der skurken!... Vi anade det och därför kommo vi också för att rädda dig.

— Känner I honom?

— Förbannad vare han! Hans gerningar ropa till himlen om hämnd. Men himlen har uppskjutit den.

— Menar ni Planitz?

— Ja, honom menar jag just! O, hvad jag gläder mig, att

jag åter lyckats tillintetgöra en af hans förryckta gerningar. Han är ett afskum, en förbrytare, — en — mördare!

Inga utstötte ett skrik af förvåning och förskräckelse.

— Planitz, en förbrytare, — en mördare? . . .

— Ja, min dotter!

— Hvad veten I om honom? O, berätta mig allt, så att jag i förening med eder kan rycka masken af honom!

— Det kan du icke, mitt barn, han ställer alltid så till, att han har *sken* af rätt för sig.

— Berätta, — berätta! bad Inga.

— O, om jag kunde tala, sade gumman, — men en ed binder våra tungor, en förfärlig ed.

— Behöfver man hålla en ed, hvartill man blifvit tvingad af en skurk?

Gumman smålog.

— Du missförstår oss. Det är icke honom, vi hafva svurit eden, utan den olycklige förre egaren af Bärenburg, som lik en förbrytare måste nattetid fly ur detta sagoslott, emedan han hade anförtrott sina hemligheter och sina förhållanden åt denna skurk. Han har hämnat sig på honom, ty sagoslottet med all sin prakt ligger som en ruin.

— Huru gick det till?

— När han var afrest —

— Hvem?

— Slottets förre egare!

— Hvad hette han?

— Det törs jag icke säga. Den olyckliges namn sammanhänger med hemligheten, som vi svurit att förtiga.

— Men Planitz känner hans namn?

— Ja, såväl hans verkliga, som äfven hans antagna namn, som han förde här.

— Vill ni icke åtminstone säga mig det senare?

— Reinhold Ackerman!

Inga kunde icke påminna sig hafva hört det.

Den grå gumman torkade en tår ur ögat.

— Reinhold är sedan den olycksdagen försvunnen. Vi hafva genomskött alla lokaler här och öfvertygat oss att endast en del af Bärenburg hade instörtat; men han var borta.

— Hvem sökten I?

— Honom, som har mitt lifs hemlighet i sina händer.

— Ludmilla kastade en vredgad blick på henne.

— Nej, nej, Ludmilla, jag förråder icke din och min hemlighet!

Gumman sammanknäppte händerna och blickade eftertänksamt mot golivet.

Inga drog en djup suck.

Ludmilla begynte nu:

— Jag har icke mera någon hemlighet. Endast jag sjelf är mig en hemlighet och hon, hon känner den!

— Om hvem talar du nu, Ludmilla? frågade gumman.

— Hvem skulle jag väl annars tala om, än om henne... om den vackra Margret?... Hahaha! Inga!... Hon var min väninna tills hon blef min fiende! Och hvarför... för... för...

Hon hade under de sista orden rest sig upp och gick med utsträckta armar mot tältets ingång.

— Han kommer ännu icke!... besynnerligt!... Han hade lofvat att lemna mig underrättelser!... Erik, hvar är Margret Heimbürg?

Inga utstötte ett undertryckt skrik, när hon hörde namnet Margret Heimbürg.

— Hvad är det, barn? frågade gumman förundrad. Känner du Margret Heimbürg?... Vet du, hvar hon är?

— Jag har känt en dam med det namnet; men hon reste till England. Sedan har jag hört, att hon flydde, emedan hon följdes af en man.

— Erik, sade Ludmilla. Erik, hvar är du? Kom ändtligen och hemta mig till bröllop!

En tystnad inträdde.

Derpå fortsatte hon:

— Han hör mig icke!... Kanske för han Margret med sig?... Margret?... Ha, om hon vore här, så skulle jag —

— Ludmilla!

Strängt tillrättavisande kom detta ord öfver gummans läppar.

Ludmilla fattade Ingas hand och sade:

— Hör på mig, du skall få veta min och Margret Heimbürgs hemlighet!

Inga afvaktade med klappande hjerta den svagsintas meddelande. —

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

Stölden i jägmästarebostället.

Oaktadt jägmästaren varit öfvertygad, att luften var ren, som han sade, så var han dock orolig.

Än stod han vid fönstret och trummade på rutan, än gick han oroligt fram och åter.

Slutligen gick han upp i öfre rummet.

Med förvåning såg han Doris väska ligga på bordet.

— Hvad skall det betyda? mumlade han. Utan tvifvel har hon glömt den qvar, och hon skall sakna den mycket, ty hon satte stort värde på detta verkliga pryddliga föremål.

Han såg på sitt ur.

Nu är det en timma sedan. Doris kan nu vara hos sin far.

Jägmästaren satte sig på en stol.

Plötsligt sprang han upp.

— Aha! Hvad var det?

Han hade hört buller i klädsåpet.

Nu blef det åter tyst.

— Hm, — skulle jag hafva misstagit mig?

Men nej! Bullret upprepades, och, utan att besinna sig sprang jägmästaren fram till skåpet och öppnade hastigt dörren.

— Hvad är detta?

Denna fråga var berättigad, ty framför hans ögon uppdök plötsligt en gestalt.

Det var Kluge.

Han darrade i hela kroppen.

— Aha! Fram med dig. Så! Nu, stå mig till svars! Hvad vill du här?

Kluge bleknade.

— Ack, min käre, gode herre! sade han jämrande. Förlåtelse — förbarmande!

— Jag vill veta, hvad du söker här, skurk!

— Det är så kallt, herr jägmästare, — jag frös!

— Vänta bara, jag skall värma dig.

Jägmästaren tog fram en käpp.

— Ack, låt mig få gå min väg! Nöden har ju drivit mig!

— Låta dig gå? skrattade jägmästaren. Nej jag skall låta sätta in dig, men först skall du göra bekantskap med min käpp.

— Nå, vill du tala? dundrade han vidare.

Då sjönk gendarmen ned på knä och sträckte upp händerna samt skrek med jämmerlig röst.

— Nåd, nåd, förbarmande, — jag ville i skåpet —

— Stjåla något, skurk? fulländade jägmästaren meningen.

— Ja, — jag — ville, — men så kom ni, — jag gömde mig der, och hoppades kunna fly. Nåd, nåd, herr jägmästare! Gif mig fri!

— Så att du kan bestjåla mig en annan gång!

Vid Gud, det skall jag aldrig göra om igen!

— Så säga de alla!

— Nej, nej, jag besvär eder, herre! Jag vill blifva en ärlig människa, jag skall lemna trakten och förtjena mitt bröd på ärligt sätt!

— Hm, — hm! Jägmästarens blick började uttrycka medlidande.

Medan han stod och tänkte på, om han skulle låta tjuften gå, fick han se väskan, och kom ihåg, att Doris brukade hafva sin börs förvarad i densamma.

Han öppnade den för att se, om den fanns.

Men väskan var tom.

— Skurk! Du har ju redan bestulit mig!

— Nej! Vid Gud, herr jägmästare! ljöd det från Kluges läppar.

— Hvad? Vill du likväl anropa Gud? — Visa mig dina fickor! Fram med allt, hvad du har der!

Kluge lydde, skälfvande i hvarje lem.

Redan nästa sekund höll han i handen den börs, som Doris hade gifvit honom.

— Spetsbof! Usling! skrek jägmästaren och lät sin käpp hagla på gendarmens rygg.

Kluge sökte komma undan men jägmästaren höll honom fast.

— Bara tålmod, min gosse! sade han. Denna käpp skall för dig öppna ett annat verksamhetsfält!

Jägmästaren upphörde icke att slå, förr än han var nästan uttröttad.

Kluge hade velat skrika af smärta, men han ville ej att kamraterna skulle höra honom.

— Så, nu ut härifrån! ropade jägmästaren! Den lagliga bestraffningen skall du slippa! Jag tänker du fått nog af min.

— Hallå! Slyngell! Hur sköter du din pligt!

Dessa ord skrek gendarmen Peter omkring en timme senare än föregående uppträdde.

— Är det så man håller vakt?!

— Om förlåtelse, kollega! Men denna köld är outhärdlig! En lycka, att du kom, annars hade jag väl frusit ihjel.

— Så mycket bättre! Sådana odugliga karlar behöfva vi icke!

— Aha! utbrast den andre. Är det så du menar? Ställ dig då här och vänta i tre timmar, så får ni se, du hade väl för länge sedan sprungit härifrån!

Dessa ord vexplades mellan gendarmerna så högt, att jägmästaren stördes af bullret.

— Det går nu för långt! brummade denne förargad. Först spetsbofven der uppe, och nu —

Han sprang upp, kallade till sig sin stora hund och begaf sig ned i trädgården.

Detta skedde i samma ögonblick, som Peter frågade sin kamrat, om han icke hade märkt något misstänkt.

— Icke det ringaste, förklarade den andre. Men jag skulle vilja veta, hvar Kluge håller hus!

Naturligtvis i — klädskaftet hade Peter velat svara, men han förstummades.

Ett hundskall höjdes i hans omedelbara närhet.

— Hallå! Hvad är nu å färde? hörde man jägmästarens röst. Har det nu kommit så långt, att man nattetid spionerar omkring min bostad?

— Om ursäkt, herr jägmästare, sade Peter. Ni har väl ingenting emot, om vi sköta vår tjänst!

— Tusan må ta både er och er tjänst, om ni icke förstår den bättre!

— Aha! Väg edra ord, annars —

— Vill ni arrestera mig kanske? ljöd jägmästarens svar. Det är er så likt! Spetsbofvar låten I gå lösa, och hederligt folk beröfven I deras nattrol!

— Nogl! afbröt Peter. Om vi anställa efterforskningar i er trädgård, så göra vi det på vår förmans befallning och ni skall icke hindra oss der!

— Det skola vi se! Tyras! Hvad menar du?

Det kloka djuret morrade och visade tänderna.

— Laga nu med så I kommen utur min trädgård!

— Det kan icke falla oss in, vi stanna här!

— Skall då Tyras visa er vägen?

— Vi måste vänta tills grefven kommer.

Jägmästaren brast ut i ett skallande skratt.

— Grefven? hånade han. Ah, då komma berrarne för sent. Han är redan borta öfver bergen! Men det är rätt åt er. Här stån I nu i trädgården och bråken, medan man betjälér mig der uppe —

— Hvad? frågade båda med en mun.

— Ja, hade ni gjort er pligt, så hade icke en spetsbofsmu git sig in i mitt rum.

Gendarmerna studsade. De kände en hemsk aning.

— Hvem talar ni egentligen om?

— Om den slyngeln, som var i mitt klädsåp och, enligt hvad han sjelf erkände, ville stjåla min öfverrock.

— Hvar är den spetsbofven? frågade Peter som blef allt mera betänklik till mods.

— Borta! Men dassförinnan gaf jag honom en duktig lektion med min kåpp.

— Ni säger, att han var i klädsåpet? Då var det ju vår kamrat.

Jägmästaren studsade.

— En snygg kamrat! sade han gäckande,

— Jag måste hafva visshet, muamlade Peter för sig sjelf.

Derpå steg han fram till jägmästaren och bad honom besvara några frågor.

— Gerna, men jag har icke lust att stå länge och prata med eder!

— Hvad har han stulit?

— En börs, den ligger ännu der uppe, om ni vill se den!

Peter skakade på hufvudet.

— Besynnerligt! Var der icke någon mera i klädsåpet?

— Nå, jag tycker det är nog med en. Och nu godnatt!

Om i skolen stanna qvar i trädgården så låt mig åtminstone få sofva i ro!

Det var följande morgon.

— Jägmästaren hade tillbringat en orolig natt. Tankarne på det upplefvade äfventyret med tjuften och isynnerhet på Doris och hennes fader hade beröfvat honom sömnen.

Han öfverlade, hvad han skulle kunna göra till grefve Horst von Falkenbergs bästa, då en af rättens vaktmästare trädde in.

— Nå, hvad bar ni att säga? frågade han förargad.

— En kallelse till tingshuset!

Jägmästaren brummar några ord i skägget, men tog derefter stämningen och läste den.

— Hvad, — redan i dag? — När skall det då taga slut med detta trakasserii!

Vaktmästaren rykte på axlarna, bugade sig och lemnade rummet.

— Det är så man kan blifva tokig! mumlade jägmästaren.

Han klädde sig och for till Isenbrunn.

— Jag har att förhöra er i saken angående den efterlyste grefve Horst von Falkenberg.

— Jag vet verkligen icke, hvad jag skulle kunna meddela i den saken!

— Det få vi väl se!

— Men jag var ju här i förgår!

— Det bevisar blott, huru alvarsam saken är för er!

— För mig? frågade jägmästaren förvånad.

— Hvad vet ni om grefvens närvarande vistelseort?

— Ingenting; absolut ingenting!

— Jag får göra er uppmärksam på, att ni kan göras ansvarig för edra uppgifter!

— Jag vet, hvad jag säger, — det skulle vara första gången i mitt lif, som en lögn skall gå öfver mina läppar.

— Vid ert förhör i förgår försäkrade ni också, att grefven icke uppehöll sig hos er.

— Det var sanning!

— Och dock skall, enligt polisens anmälan, den förföljde hafva funnits hos er.

— Det måste jag bestämdt bestrida!

— Hvarför bemödade ni er då att försvåra gendamerne utöfvande af deras skyldighet? Eller bestrider ni äfven det?

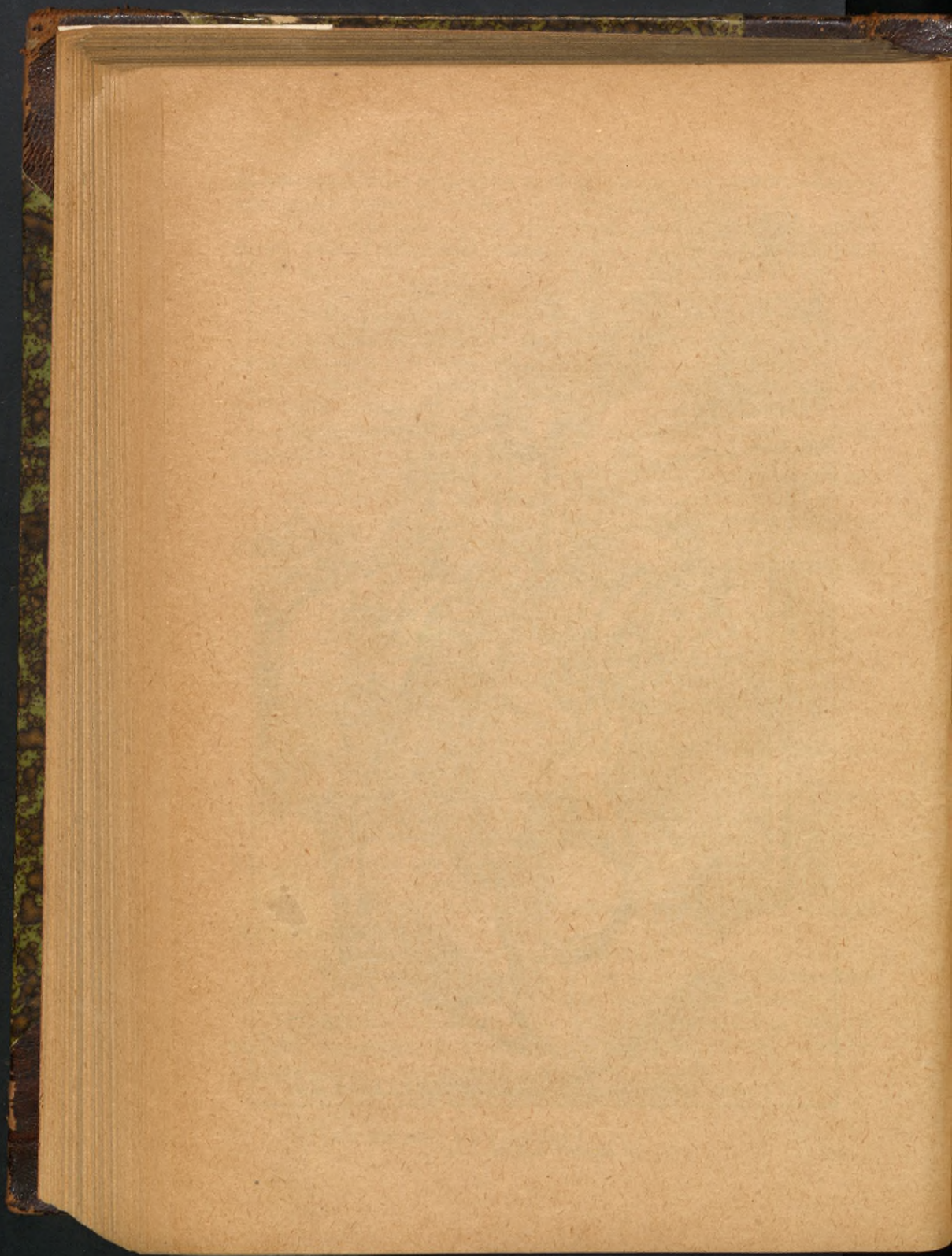
— Alldeles bestämdt, herr polisdomare! Att jag icke var särdeles uppbyggd af gendamerne besök, kan ni väl finna begripligt!

— I ert boställe finnes ett rum en trappa upp?

— Ja!

— Och der står ett klädskap?

— Det är riktigt!

— Något egendomligt måtte det vara med detta klädskap.

— På hvad sätt?

— Enligt rapporten skall grefven hafva funnits i klädskapet, men straxt derpå varit försvunnen, när gendarmen såg efter.

— Då har gendarmen missjagit sig.

— Det kan jag icke så der utan vidare tro. Det finnes en omständighet, som motsäger ert antagande.

— Och det skulle vara?

— I rummet fanns grefvens dotter, som blef vanmäktig, så snart gendarmen steg in.

— Det är ju något som händer damerna så lätt! anmärkte jägmästaren leende.

— Jag kan icke vara tillfredställd med denna förklaring. Jag är snarare böjd för att antaga, det vanmakten härledde sig af sinnesrörelse, tillfölje af den fara, som hotade hennes far.

— Nål men antag att grefven hade befunnit sig i skåpet, hvart skulle han då hafva tagit vägen så hastigt?

— Det är för att få veta detta, som jag låtit kalla er hit!

— Mig? — Hur skall jag kunna veta det? Jag har ju redan förklarat, att jag icke känner till grefvens vistelseort.

— Det är just skåpet frågan gäller! Skulle händelsevis skåpet hafva någon hemlig utgång?

Jägmästaren blef allt mera kallsinnig. Ett hänfullt leende lekte kring hans mun.

— Saken är mycket alvarsam! Ni måste medgifva, att hemliga utgångar existera mångenstädes.

— Men om det vore fallet med skåpet, så borde jag väl veta det

— Ni vet alltså verkligen ingenting?

— Icke det ringaste! försäkrade jägmästaren med säkerhet i tonen.

— Det är skada! Vi blifva tvungna att undersöka skåpet. Jag måste hafva visshet.

— Jag kan med största lugn emotse denna undersökning.

— Så mycket bättre för er. För öfrigt väntar jag närmare upplysningar af grefvens dotter. Jag skall förhöra henne en af de närmaste dagarne. Hon bor väl ännu hos eder?

Jägmästaren bejakade frågan.

— Det låter i rapporten, som om hon icke mera syntes till i er bostad.

— Då var hon väl utgången.

— Kanske till sin far?

— Det är möjligt. Naturligtvis kan jag icke fordra räkenskap af henne för hennes görande och låtande.

— Det skulle likväl förvåna mig, herr jägmästare, om ni icke skulle veta, när den unga damen besöker sin far.

— Nej, det vet jag icke! Jag skulle heller icke vilja veta det, för att icke behöfva vitna derom.

— Ni är mycket upprigtig; af edra ord framgår tydligt, att ni är en vän till den efterlyste grefven von Falkenberg!

— Det nekar jag icke till, sade jägmästaren i en stolt ton. Grefvens öde gör mig ondt, och detta rättfärdigar äfven mitt förhållande gent emot hans dotter.

— Må vi öfvergå till en annan sak. Ni har, enligt rapporten, denna natt sökt hindra gendarmerna i deras tjensteutöfning samt äfven sårat dem med ord.

— Jag har icke velat sära någon; men när en oförvitlig man, som jag, fortfarande blifver besvärad af gendarmerna, när man icke en gång kan få hafva nattro, så får man väl icke föränka mig, om jag säger min mening en gång.

— Det lär ni väl ännu aldrig hafva underlåtit, anmärkte den förhörande sarkastiskt. Men oafsedt sårandet, så lär ni sökt att med er hunds tillhjälp tvinga gendarmerna att lemna trädgården.

— Jag skulle tro, att jag hade min goda rätt dertill.

— Nej, det hade ni icke. En man af eder bildningsgrad och i eder ställning kunde omöjligen vara i tvifvel derom. Vill ni vara god uppgifva orsaken till ert handlingssätt?

— Det har jag redan gjort, jag var uppretad —

— Dermed sökte ni rättfärdiga förolämpningarna; men hvarför ville ni tvinga gendarmerna att lemna trädgården?

Jägmästaren kände sig träffad och teg.

— Jag skall säga er det, herr jägmästare! Ni var öfvertygad, att grefven under natten skulle komma till er, och därför ville ni aflägsna gendarmerna.

— Det måste jag bestrida; då gendarmerna hela natten uppehöll sig i min trädgård, så torde de äfven kunna intyga, att grefven icke kom.

— Rapporten talar äfven om en stöld, som skall hafva egt rum hos eder. Ni har för gendarmerna uppgifvit, att man stulit en börs hos eder.

— Det är riktigt, svarade jägmästaren.

— Vill ni meddela mig de närmare omständigheterna?

Jägmästaren ryckte sig, förlägen, i skägget.

— Jag har sjelf bestraffat tjuifven, och jag vill icke yrka —

— Det gäller nu icke personen, utan sjelfva stölden; jag ber er derföre berätta mig saken utförligt.

— Nåja, saken är temligen enkel. Jag gick upp i rummet en trappa upp —

— Aha! utbrast den förhörande med ett sarkastiskt leende.

— Jag finner ingenting förunderligt deri, utbrast jägmästaren retad. Jag må väl hafva lof att —

— Jag ber, håll er till saken. Ni gick alltså upp i rummet ofvanpå, förmodligen till klädsåpet, icke sannt?

Jägmästaren bet sig i läppen; men fortfor:

— Jag öppnade dörren till klädsåpet, då plötsligt en främmande karl trädde fram derifrån. Min första tanke var, att jag hade en spetsbof framför mig, och detta bekräftade sig också.

— Han har stulit en börs med dess innehåll?

— Ja!

— Är förlusten stor?

— Jag tog börsen tillbaka från honom.

— Tillhörde den er?

— Nej, den tillhörde fröken von Falkenberg.

— Hvar fanns börsen?

— I en liten väska, som låg på bordet i närheten af klädsåpet.

— Brukar den unga damen ofta låta pengar ligga så der framme?

— Det kan jag icke säga, i detta fall måtte det varit en glömska.

— Hvar fanns den unga fröken, medan stölden begicks?

— Som jag redan sagt, var hon utgången.

— Ni vet icke hvarthän?

— Nej!

Jägmästaren omtalade nu hela förloppet! när han slutat, frågade polisdomaren:

— Ni har äfven talat om det för gendarmerna och en af dem yttrade, att en kamrat till honom var gömd i klädsåpet. Är det eder något bekant derom?

Jägmästaren ryckte på axlarna.

— Om ifrågavarande person verkligen var en gendarm, så kan jag icke hafva något att invända deremot, och det gör mig då ondt, att jag lät karlen löpa sin väg.

— Det skulle ni icke gjort. Nå, vi äro tjuften på spåren, — och det tyckes som om gendarmen Kluge skulle vara samma person. Men hvad fattas er, herr jägmästare? Ni blir ju blek —

— Af förargelse öfver, att jag på alla sidor skall vara omgifven af spioner, — men det skall jag göra slut på, — med spetsbofvar gör man inga omständigheter!

— Ni torde göra bäst i att icke öfverskrida lagens gränser. Det återstår ännu en fråga: tror ni er kunna igenkänna den ifrågavarande tjuften?

— Jag hoppas det.

— Godt!

En ringning.

En vaktmästare trädde in och emottog ett papper med tillsägelse:

— Föres genast in.

Få minuter derefter öppnades dörren och en civilt klädd man trädde in.

— Känner ni igen denne? frågade polisdomaren, i det han pekade på den inträdande.

Den tillfrågade vände sig om.

Men knappt hade han kastat en blick på personen, förr än han förargad utbrast:

— Fördömde spetsbof! Är du också här?

— Ni tyckes förgäta, hvar ni befinner er, herr jägmästare!

— Jag ber om ursäkt, men det är sannerligen icke underligt om —

— Ni känner honom alltså?

— Det är samme spetsbof, som jag genompryglade i natt.

— Ni försäkrar alltså, att det var han som begick stölden?

— Ja, det försäkrar jag! Han lär väl icke vilja neka till det?

— Hvad har ni att svara derpå, gendarm Kluge?

— Jag förmodar att hela tjufhistorien är en fantasibild af herr jägmästaren —

— Hvad vågar ni? skrek jägmästaren häftigt till.

— Lugna er! befallde polisdomaren strängt. Gendarm Kluge, var ni i det klädskap, som står i rummet en trappa upp hos jägmästaren?

— Ja! Jag hade befallning att der afvakta grefvens ankomst.

— Nekar ni till stölden?

— Naturligtvis!

— Har ni bevis för beskyllningen, herr jägmästare?

— Ja, om mitt ord är nog som bevis!

— Det gäller icke i rättssaker. Eder beskyllning gäller en hittills tadelfri tjänsteman. Ni bör således förstå, att jag först måste hafva fullvigtiga bevis, innan jag kan fästa afseende vid anklagelsen.

— Med andra ord; — ni tror mig icke.

— Min åsigt i det hänseendet betyder ingenting till saken!

Efter dessa för jägmästaren förkrossande ord anställde polisdomaren ännu ett kort förhör med honom och lät honom derpå aflägsna sig.

Kluge kastade efter honom en triumferande blick.

Han hade hållit sin ed till fröken Doris och dock dragit sig ur knipan. Han kunde hoppas blifva frikänd, då jägmästaren icke hade några bevis.

Polisdomaren vände sig nu till honom med frågan:

— Hur länge uppehöll ni er i klädsåpet?

— Flera timmar. Jag kunde icke längre uthärda i det trånga rummet, och så lemnade jag det.

— Säg någon eder?

— Det tror jag icke.

— Gjorde ni sjelf några iakttagelser, medan ni uppehöll er i skåpet?

— Icke det ringaste.

— Jag är nödsakad att tills vidare låta häkta eder!

Kluge ryckte på axlarna och sade derpå:

— Min oskuld skall snart komma i dagen.

På vägen hem hade jägmästaren allt annat än angenäma tankar. Det kränkte honom djupt, att man icke satte tro till hans försäkran. Han förargade sig dessutom öfver, att han varit så oförsigtig gent emot gendarmerna.

— Det vore godt om denna historia väl vore öfverstånden!

Hemkommen fann han några civilklädda herrar på post utanför hans bostad.

— Skulle förundra mig, om det icke åter vore sådana der blankhjelmar, — men tyst, — jag skall tåga — för den gode grefvens skull.

Han tillbragte sin tid plågad af qvalfull oro, utan att kunna erfara något om grefven och hans dotter och endast hänvisad till hvad tidningarna eller folkets samtal kunde låta honom erfara.

Hyad hade blifvit af grefven? Var hans dotter hos honom, eller befann sig den beklagansvärde flyktingen redan i sina fien-

ders händer? Hvem hade det varit, hvars närmande steg grefven hört i den underjordiska gången?

Var det en gendarm eller en personlig fiende. Kanske en förrädare, som traktade efter den utfästade belöningen, eller kanske en förbrytare, som ville rövva grefvens skatter?

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

Under ödets förbannelse.

Berättelsens lopp för oss nu åter till Genua, till den måleriska Rivieran.

— Gud har dömdt!

Det var detta rop, som Margret hade utstött, under det hon som en förtviflad rusade åstad genom parken.

Vi känna orsaken till detta hastigt påkomna tillstånd. —

Edgar var ett byte för qvalfull ångest. Midt i parken fanns en å; om Margret sprang ned i vattnet? Förfärliga tanke, vid hvilken Edgar ryste.

— O Gud! Gud! stönade han. Skydda min Margret. Låt henne ej duka under i dyster förtviflan!

I verandan stod mistress Wigtown. Hennes af smärta uppfyllda blick var riktad mot himlen, medan hon vred händerna och bad.

Hon hade velat springa efter den flyende, men fötterna nekade henne sin tjänst. Hon sjönk tillbaka i stolen och höljde det bleka ansigtet i händerna.

— Bort — bort! ljöd det nu genom parken. Ah — han kommer! — knifven! — Edgar — ser du den icke? — fly — ah — han är död! — Vel! Vel!

Edgar sprang efter henne.

— Margret! Margret! vänta! — Det är jag, din Edgar!

— Ve, ve! ljöd det från Margrets läppar, och hennes fötter buro henne fortfarande i vild flykt vidare.

Mistress Wigtown hade rest sig upp.

— Min Gud, hur skall detta sluta! Der är vattnet, — om Margret störtar sig der! Hennes tillstånd gränsar till vansinne! Och jag är dömd till overksamhet här! Men hvad kunde jag göra?

Hon ryckte i klocksträng a och meddelade åt tjänstepersonalen, att den unga damen hade flytt under ett plötsligt anfall af vansinne.

— Den som återför min älskling oskadd hit till mig, erhåller denna! utbrast hon och höll upp en guld fylld börs.

Betjenterna lemnade villan och sprungo i alla riktningar utåt parken samt hoppades på detta sätt kunna genskjuta den flyende.

Minut efter minut ökades afståndet mellan Margret och Edgar.

— Margret! ropade han. Din Edgar kommer, — för den eviga barmhertighetens skull, stanna! Margret, — bästa Margret!

— Tillbakal skrek denna. Tillbaka! Gud har dömdt!

Edgar kände, huru hans fötter började neka honom sin tjänst och hans knän begynte darra.

Och nu! Der låg den lilla sjön, i hvars klara vatten solens gyllene strålar återspeglade sig — och Margret styrde sina steg till densamma. Allt snabbare blef hennes lopp.

Emellertid närmade sig de utsända betjenterna från andra sidan.

Edgar ropade till dem:

— Tag fast henne! — Jag skall furstligt belöna er!

Som erfarenheten ofta lärt, att vansinnet har en sällsam grad af instinktmässig försigtighet, så var äfven fallet med Margret.

Hon vände hastigt i riktning mot staden.

Edgar och betjenterna hade bemödat sig förgäfves.

Förfäran bemäktigade sig Edgar, när hans älskade hade uppnått den stora gata, på hvilken en mängd människor brukade promenera.

Men i dag var det ödsligt der. Den med mörka moln öfverdragna himlen hade afhållit folk från att gå ut.

Det må här nämnas, att staden Genua, som från hamnen småningom stiger till en höjd af omkring 150 meter, är omgifven af två murar, en inre och en yttre.

Emellan dessa båda murar ligger en kedja af kullar och deremellan måleriska dalar med sina stolta palats såväl som farliga hyddor, och det hela gränsar å båda sidor till den östliga och vestliga Rivieran.

Snart befann sig Margret inom murarne och sprang genom kors- och tvärgator, hvilka till största delen voro så tränga, att något åkdon icke kunde passera der.

Nu blef Margrets förföljande allt svårare och tillika äfven för den olyckliga sjelf mera farligt, då hennes väg ofta förde

öfver de talrika broarne, som förmedla samfärdseln från den ena kullen till den andra.

Folket stannade och sågo förvånade efter den flyende.

Några utstötte ropet:

— Till polisen! Upp till polisen!

— En vansinnig! ropade andra.

— För himmelens skull! mumlade Edgar. Bara icke polisen

Han samlade alla sina krafter, för att följa den älskade. Nu vred hon in i en tvärgata. Edgar sprang vidare för att möta henne vid nästa tvärgata, — men snart märkte han, att han misstagit sig om vägen.

Han var ju ännu obekant med Genuas gatnät, och så irrade han i sin brådskan vidare, än till höger, än till venster, — men förgäfvades, — han kunde icke mera se den älskade.

Betjenterna från villan hade visserligen icke förlorat Margret ur sigte, men å andra sidan förvärrades den flyendes belägenhet, om än utan afsigt.

Tillfölje af den belöning, som blifvit dem lofvad, lämnade de hvarje hänsyn å sido vid förföljandet och tillkallade polisens hjälp.

Edgar hörde dessa rop och begaf sig i den riktning, han hörde dem från samt lyckades på så sätt återfinna betjenterna.

— Hvar är hon, pustade han.

De tillfrågade pekade framåt med den utsträckta handen. Den beklagansvärda jagade vidare med ett försprång af några hundra steg. Vinden som antydde ett annalkande oväder och tilltagit i styrka, hade upplöst hennes hår och nu fladdrade de upplösta flätorna i luften.

— Till hjälp! Polis! skrek betjenterna.

— För Guds skull sade Edgar. Kalla icke på polisen!

Betjenterna sågo förvånade på honom.

— Hvarför icke det, signor? frågade denne.

Edgar märkte att han hade begått en oförsigtighet med denna varning och gjort betjenterna misstroga.

Han ansåg för klokast att lemna frågan obesvarad. Med ängsliga åtbörder pekade han blott på Margret och utbrast:

— Min Gud, hvart springer hon hän?

Då upprepades ropen efter polis, och den betjent, som förut talat med Edgar, vände sig nu till honom och sade:

— Om icke hjälp kommer, så är signoran förlorad!

Edgar stirrade på den talande.

Ordet förlorad kom honom att bäfva.

— Förlorad! stönade han.

— Ja, Signor! Der är den stora bron del Carignano! —
Om Signoran i sitt vansinne störtar sig ned derifrån! Om, —
barmhertige Gud! om — —

Edgar lät honom icke tala till slut, — med fördubblad hastighet ilade han framåt, under det han högt ropade:

— Margret! Margret! Stanna! Stanna!

— Stanna! Signora, stanna! ropade de öfriga betjenterna om hvarandra.

— Polis, polis! ljöd det genom luften.

— Den kommer redan, — der, der! — sade andra.

— Plats der! ropade nu några karlröster.

Det var poliskonstaplar, som sökte bana sig väg genom folkhopen.

— Stackars Margret, — du är förlorad! suckade Edgar.

Till sin förskräckelse märkte han nu, att polis tillstömmade från alla sidor.

— Edgar plågades af ångest, att man skulle fasttaga Margret och att hon skulle förråda sig genom sina feberaktiga utbrott.

I gatorna uppstod ett förfärligt larm:

Som icke alla visste, att den flyende var en vansinnig, så trodde många, att det var en förrymd förbryterska.

— En tjuf! Tag fatt henne!

— Ah! Der springer mörderskan, — hon har qväft sitt barn!

— Se på den herrn der! Hans käresta har lupit ifrån honom!

— Sävida, hon icke rent af är en — — —

Edgar hörde dess utrop, som ljödo om hvarandra, men han förstod dem knappt, — hans tankar hvilade blott på den fara, som Margret störtade sig uti, om hon föll i polisens händer, — den lifsfara, som nu hotade henne, aktade han ej en gång på.

Margret hade kommit till den omnämnda bron. Skrikandet ökades, och talrikare blef polisen, som deltog i den grymma jagen. Nu kom folk äfven från den andra ändan af bron, och Edgar hoppades nu, att dessa skulle taga fast henne, och att hon således ej skulle komma i polisens händer.

Men redan i nästa ögonblick skulle en anblick erbjuda sig för honom, som kunde komma honom att stelna af fasa.

Margret befann sig midt på bron.

Hennes förföljare närmade sig redan från båda håll, då hon med ett gällt skrik svingade sig upp på bröstvärnnet.

Samtidigt ljöd genom hopen ett utrop af förskräckelse.

— Ah, hon är förlorad, ljöd en röst bredvid honom.

Edgar vände sig förskräckt åt sidan.

— Hvad säger ni!

— Arma signora. Hon var väl er festmö?

— Så tala då, bad Edgar.

— Ah, vet ni då icke, att den, som från denna bro störtar ned i djupet, är räddningslöst förlorad? Derifrån kommer man icke tillbaka.

Det svartnade för Edgars ögon. Han förmådde icke se den älskade. Hvar fanns hon nu? Hade det förskräckliga redan hänt? Han hade sett henne på bröstväret. Hade hon kastat sig ned?

— O, Gud! mumlade han. Det är Ponte del Carignano! — Ah, — om hon verkligen störtat ned, då —

Han fullbordade icke meningen. Anyo samlade han sina krafter och sprang framåt bron, som på en längd af 110 meter är spänd öfven en 30 meter djup klyfta och sammanbinder tvenne kullar.

— Arma signora, hörde han åter den sladdrande folkhoppen säga. Hon är förlorad. Ah, — Andreasdagen fordrar hvarje år sina offer.

Edgar sprang vidare.

Han snubblade öfver en sten och föll mot den hårda stenväggen samt slog pannan i så att den blödde.

Men raskt reste han sig upp.

Han aktade icke om smärtan eller blodet utan sprang vidare.

— Margret, ljud det från hans läppar. Margret!

— Hon är räddad sade en polis, som trädde fram till honom. I sista ögonblicket lyckades det oss att hindra henne från det farliga hoppet.

Edgar stirrade omkring sig.

— Hvar är hon? stammade han.

Poliskonstapeln pekade på ett ställe, der omkring sex polismän hade grupperat sig omkring en person.

Utan att besinna sig sprang han fram till gruppen.

— O, min Margret utropade han af glädje öfver, att hon var räddad, och tillika af ångest, öfver hvad som kunde hota henne från polisens sida.

— Hvem är denna dam?

Med dessa ord vände sig en polisman till Edgar.

— Det är en tyska, — en släkting till mig.

— Er hustru är det således icke, signor.

Det var en egendomlig ton, hvori polismannen framställde frågan, och Edgar kände sig egendomligt berörd deraf.

— Nej, nej, svarade han. Men släpp mig nu fram till henne.

— Det går icke så hastigt. Kan ni legitimera eder? Hvem är ni egentligen?

— Men hvartill detta? — Ser ni då icke —

Han pekade med ängsliga åtbörder på Margret, som gjorde alla ansträngningar för att slita sig lös och åter fly.

Men poliskonstaplarne höllo henne hårdhänt. Ett rop af smärta undslapp hennes läppar.

Edgar harmades öfver det hårdhänta sätt, hvarmed man behandlade henne; men man var ju tvungen dertill.

— Min herre, sade en poliskommissarie, jag är nödsakad att tills vidare taga vara på signoran, då ni icke kan legitimera er.

— Med hvad rätt gör ni det? Denna dam är en tyska, — jag skall besvara mig hos konsuln.

Polismannen ryckte på axlarna.

— Jag kan icke handla annorlunda, än min pligt bjuder mig, sade han derpå. Det står eder ju fritt att följa med, kanske —

Edgar åhörde icke, hvad polismannen vidare hade att säga. Han rusade fram till gruppen och fattade sin älskade vid handen.

— Margret, sade han i innerlig ton, vill du komma med mig?

— Hon stirrade på honom och ryckte med våld sin hand ur hans.

— Bort, bort, ljöd det från hennes läppar. Gud har dömt!

— Hör ni det, skrek folket. Hon säger sjelf, att Gud har dömt, och denne tysk vill tränga sig på henne.

Emellertid hade alltmåra hotande moln uppstigit på himlen, och nu började ett häftigt regn strömma ned.

— Framåt, ropade kommissarien. Skaffa fram en vagn!

— Min Gud hviskade Edgar, hvars blickar voro med ångest rigtade på den älskade. Hvad skall det blifva af detta?

— Ah! skrek nu Margret. Ovädret bryter löst, — der, — der ligger han, — — bort! — der, Erik Wildenfels död!

— Edgar kämpade med de förfärligaste kval i sin själ. Hvarje ord, som ljöd från Margrets läppar, inträngde som dolkstyg i hans hjerta och erinrade honom, om det dystra öde, under hvars förbannelse han och hans älskade fingo lida.

Hans blick irrade rådlös omkring.

Den fästades med ett uttryck af fasa på poliskommissarien, som hade tagit fram sin anteckningsbok och noterade ord för ord, hvad Margret yttrade.

Nu först kom Edgar äfven att tänka på, att polismannen hade tilltalat honom på tyska språket.

En ny grund till ångest och plågosamma farhågor.

Margret hade åter blifvit lugnare.

Den förskräckliga öfverretningen hade följts af en viss slapphet, som nästan betog henne medvetandet.

— Vagnen kommer! ropade några af de kringstående; men samtidigt ljöd äfven ropet:

— Plats! plats! Kungen kommer;

I sjelfva verket blef också en kunglig vagn synlig. Den närmade sig hastigt skådeplatsen för denna upprörande scen.

— Det är högsta tiden! brummade poliskommissarien. Vi måste fort undan. Kungen skall icke vid sitt sällsynta och korta besök i vår stad blifva vittne till ett så pinsamt uppträde.

Den af polisen reqvirerade vagnen körde nu fram under, det att hurrah-rop hördes på afstånd.

— Framåt! befallde poliskommissarien sina underlydande. Raskt med signoran in i vagnen.

Edgar tryckte handen mot hjertat.

— Margret, hans varmt älskade Margret, hans enda och hans allt skulle blifva förd bort, — af polisen, — kanske för att gå en dyster framtid tillmötes.

— Han gjorde ännu ett sista försök att förmå polismännen till att afstå derifrån, men förgäfves.

— Då skola vi åtminstone fara till min villa, — ni kan ju följa mig, och der skall jag tillfredsställande legitimera damen. Poliskommissarien kastade en hastig blick på den bedjande. Derpå öfverlade han ett ögonblick, i det han betänksamt strök sina mustascher.

Redan öppnade han munnen och Edgar vågade hoppas.

Men i detta ögonblick framträdde en liten, undersåtsig herre.

Hans bleka, intilligenta ansigte beskuggades af blå glasögon. En mörk, högst enkel öfverrock betäckte hans gestalt.

Edgar ryckte häftigt till.

Han trodde sig redan för en stund sedan hafva sett denne man i polismännens närhet.

Dertill kom en annan sak.

Edgar tyckte sig igenkänna ansigtet.

Ett ord, herr kommissarie! vände den civilklädde herrn sig till denne, hvarid han samtidigt visade honom ett litet föremål, som han höll inuti handen, och detta så, att Edgar icke kunde se det.

Knappt hade poliskommissarien kastat blicken derpå, förr än han genast intog en aktningsfull hållning och helsade artigt.

— Jag står eder till tjänst! sade han och detta på tyska språket. —

— Kungen kommer! Lefve kungen! ropades det nu enstämmigt bland folkhopen.

— Hade ni för afsigt, att uppfylla denne herres bön? frågade främlingen och kastade dervid en vänlig blick på Edgar, så att denne full af hopp andades lättare.

— Hm, jag kan egentligen icke se något hinder därför, min herre! svarade kommissarien. Ja, jag skall följa med honom till hans bostad!

— Gud vare lof! tänkte Edgar och gjorde en rörelse att ila fram till Margret, som man redan höll på med att föra till vagnen.

Då lade sig den civilkläddes hand på hans skuldra.

— Jag beklagar, min herre, att jag måste protestera emot denna herr kommissariens tillåtelse!

— Med hvilken rätt, min herre? utbrast Edgar uppretad.

— Känner ni icke igen mig, min herre?

— Jag vet icke, hvem ni är, eller huru ni kan känna mitt namn, men jag tänker, det gör ingenting till saken!

— Då ni icke alls tyckes vilja känna igen mig, så måste jag tillåta mig att presentera mig för eder! Jag är criminaldetektiven Salche!

Edgar ryckte till.

Således verkligen. Han hade icke misstagit sig, när han trodde sig hafva sett det ansigtet förr.

Ja, han kände igen denne herre redan ifrån hemmet och en tung börda tycktes nu lägga sig på hans själ.

Man förföljde således Margret till och med i utlandet!

Detta samt den omständigheten, att man hade sändt den, enligt hvad Edgar visste, skickligaste detektiven till Italien, bevisade att man från rättens sida tog saken mycket alvarsamt.

Man hyste således en bestämd misstanke mot Margret!

O, den var förfärlig, denna tanke, och Edgar måste samla hela sin själfbeherskning, för att icke förråda sig genom att visa sig bestört.

Men det hade dock icke undgått detektiven, att Edgars ansigte bleknade.

— Hvad försiggår här! ropade plötsligt en skarp befalande röst.

Det var en högre polisembetsman, som trädde fram till kommissarien.

Denne underrättade med några ord sin förman om, hvad som förefallit.

— Nå, hvarför dröjer ni här? utbrast denne i skarp, tillrättavisande ton. Framåt, gör vägen fri! Kungen kommer!

Den kungliga vagnen hade nu kommit ganska nära.

Med ett uttryck af otålighet emotsåg Edgar dess ankomst. Han hade fattadt ett förtvifladt beslut. Han ville söka landsfadrens skydd för sin dyra Margret. Men äfven detta, om än svaga hopp skulle blifva tillintet-

gjordt.

Vagnen stannade vid kyrkan Santa Maria del Carignano, till hvilken bron förde.

Kungen steg ur och gick med sina adjutanter in i det helgade rummet.

— Ni ser, min herre! vände kommissarien sig nu till Edgar. Jag kan tyvärr icke uppfylla eder begäran. Icke heller kan jag under närvarande omständigheter tillåta er att få ledsaga damen till prefekturen.

Edgar stod som tillintetgjord vid dessa förklaringar.

— Och det skall en tysk dam nödgas tåla? sade han suckande.

— Ansvaret derför tager jag på mig! svarade herr Salche.

Emellertid hade man redan fört Margret in i vagnen. Viljelöst lät hon nu detta ske. Hon förändrade icke heller sitt beteende, när en polis satte sig midt emot henne.

Straxt derpå steg poliskommissarien upp i vagnen och satte sig bredvid Margret.

Åkdonet for åstad derifrån.

Hvarthän?

Till fängelset. Margret i fängelse!

Edgar var knappt mäktig sina sinnen, när denna tanke uppsteg hos honom.

— Ni gör väl, herr Malchow att något ordna eder toilette! sade nu detektiven till honom. Er anblick är i denna stund allt annat än inbjudande.

Edgar tog sig om pannan. De tankar, som nu jagade genom hans hjerna, voro som förvirrade. Det gick rundt för honom, så han trodde hufvudet skulle sprängas.

Folkets hånfulla anmärkningar bragte honom först någorlunda till sig sjelf.

Han förstod att han befann sig i en fatal yttre belägenhet.

I hastigheten och upprörd öfver Margrets flykt, hade han sprungit ut utan hatt, och han hade i sin ångest knappt märkt huru regnet strömmade ned och blod flöt från hans sår i pannan.

Han kände att han icke längre fick prisgifva sig åt mängdens hån. Han vinkade åt en bärare.

— En vagn befallde han denna.

Bäraren skakade på hufvudet.

— Ja för signoran, — men icke för er! förklarade han med dyster min.

— Se hur tecknet af Guds vrede bränner på hans panna.

— Hörde ni icke, när hon skrek: Gud har dömt!

— Sant! Mycket sant! ropade flera samtidigt. I stället för den stackars signoran skulle man heldre hafva fört bort honom!

— Ah, det kunna vi ju ställa om!

Och den förtörnade folkhopen trängde sig på den svårt pröfvade mannen. Deras miner voro hotande och olycksbådande.

Ett hemskt mummel lopp genom mängden.

Den ångest, hvarmed Misstress Wigtown afvaktade betjenternas återkomst, var mycket stor.

Hennes tårade blick sväfvade än utåt parken, än till uret, hvars visare rastlöst ryckte framåt, som ville den återtaga försummad tid.

Emellanåt mumlade hennes läppar en bön, under det djupa suckar framträngde från hennes bröst.

Nära två timmar hade förflutit, då äntligen den ene betjenten återkom efter den andra.

Deras bleka ansigten förkunnade ingenting godt.

— Hvar har ni min älskling? utropade misstress Wigtown redan på långt afstånd emot dem!

Man berättade henne allt, hvad vi redan skildrat, med undantag af det uppträde, som egt rum mellan detektiven och Edgar. De visste icke, hvar nådig herrn fanns. Han hade plötsligen försvunnit bland folkmassan, förklarade de.

Oaktadt misstress Wigtown ännu icke kände verkliga förloppet, och ehuru hon icke hade någon aning om de förvecklingar, som Edgar i sista ögonblicket råkat ut för, till följe af detektivens uppträdande och folkmassans hållning, så uppfylldes dock hennes hjerta med en rädd aning, att något förfärligt förestod hennes älskling, som hon kallade Margret, och med feberaktig otålighet afvaktade hon Edgars ankomst.

Bland betjenterna befann sig äfven en som hette Francesco.

Denne åtnjöt Edgars särskilda förtroende, emedan han visade sig i hvarje hänseende duglig.

Men misstress Wigtown hade det oaktadt icke kunnat fatta fullt förtroende till honom. En inre känsla manade henne till försigtighet, ja, stundom kände hon liksom en hemlig aning om, att en fara hotade genom honom.

Redan mången gång hade misstress Wigtown tänkt öfver detta, och hon hade då sökt bekämpa sina farhågor som haltlösa, — men snart dök de åter upp hos henne och uppväckte de mest egendomliga förmodanden.

Så skedde äfven nu.

Hon hade visserligen icke mera än blott en aning, men denna sade henne: Francesco kan mycket väl stå i något samband med den olycka, som nu träffat Margret, och drifven af begär att få reda på saken, lät hon kalla betjenten.

Francesco kom som alltid med ödmjuk hållning.

— Hvad befaller signora? frågade han i undergifven ton, under det hans bleka ansigte antog uttrycket af den djupaste tillgifvenhet.

Misstress Wigtown lät sina pröfvande blickar glida öfver hans lilla men korpulenta gestalt.

Derpå sade hon:

— Hvar lemnade ni den unga damen?

— På bron del Carignano, signora.

— Som man sagt mig, försvann herr Malchow plötsligt bland folkhopen!

— Så är det också! jag sökte förgäfvnes finna nådig herrn!

— Det tycker jag är besynnerligt! menade mistress Wigtown betänksamt. Skulle herr Malchow verkligen hafva lemnat damen i sticket?

— Visst icke! svarade Francesco. Men människomassan var så uppretad, de trängde sannolikt nådig herrn undan och —

— Och ni lemnade honom?

— O nej, signora! Jag sökte honom öfverallt, men förgäfvnes! När signora Heimborg for bort i vagnen, sprang jag hit, för att lemna underrättelse.

Mistress Wigtown rigtade ännu några frågor till betjenten, hvilka denne klart och tydligt besvarade, så att hon åter kände sina tvivel vika.

Endast en sak kunde hon icke begripa, att Edgar skulle hafva lemnat Margret i sticket! att denna hade i en vagn blifvit förd till polisprefektoren hade man förtegat för henne.

Den gamla damen affärdade betjenten. Hon var icke i en sådan sinnesstämning, att hon skulle kunnat anställa ett strängt förhör med honom. Hon kände sig icke nu vuxen, denna uppgift.

Men inom sig beslöt hon att begagna första bästa tillfälle dertill. Med växande ångest och längtan inväntade hon Edgar, men ännu en ångslig timma! förgick, innan denne kom tillbaka. —
— Hvar är Margret? utropade hon till honom.
Edgar blickade dystert mot golvet. En smärtsam suck kom från hans bröst.

— Ack, dyra mistress, vi gå svåra tider tillmötes!

— Tala! Din min förkunnar mig ingenting godt.

Edgar sjönk ned på en stol och stirrade några minuter framför sig; under det den gamla damens blickar med ångslig spänning voro riktade på honom.

Slutligen begynte han och berättade hela den fasansfulla tilldragelsen, ända tills det ögonblick, då folkhopan hade omringat honom.

— Min Gud! det är ju förfärligt! utbrast mistress Wigtown, när Edgar hade slutat. Hur lyckades det dig då —

— Tala icke om mig, kära mistress! Jag kom slutligen fri ifrån den uppretade massan, — det lyckades mig också att ordna min toilette, och derpå for jag till polisen!

— Är Margret kvar der? afbröt honom mistress Wigtown.

Edgar nickade jakande.

— Man har icke lemnat henne fri?

— Tyvärr framhärda myndigheterna i att först måste den erforderliga legitimationen ega rum.

— Men det är ju dock emot all rätt!

— Jag har ännu icke sagt er allt, mistress, — detektiven Salche är här!

Mistress Wigtown bleknade.

Derpå for hon med handen öfver pannan och hviskade:

— Min Gud! Hur är det med mig?

— Hvad menar ni, dyra mistress? frågade Edgar ångsligt.

— En tanke rann mig plötsligt i sinnet, — men derom sedan! Lyckades det er icke, att skaffa den nödiga legitimationen?

— Jag sprang till konsuln, påkallade hans skydd, — men han förklarade rent ut, att han ingenting kunde göra; före mig hade herr Salche varit hos honom, och dennes meddelanden tvingade honom till den största försigtighet.

— Min Gud! Hvad är då att göra?

— Det frågade jag mig också. Ni vet ännu icke, hvad polismannen ville mig i dag, — äfven han kom för Margrets legitimation!

— Men det ser ju nästan ut, som om man hyste misstanke emot henne!

— Tyvärr! stönade Edgar. Tyvärr måste jag bekräfta denna er åsigt!

— Några vidare åtgärder har icke vidtagits?

— Jag telegraferade till tyska ministern i Rom och erhöll underrättelsen, att hans excellens skulle komma i morgon med anledning af kungens ankomst.

— Hyser ni hopp?

— Ja, — men det är det enda, som jag vågar hysa.

— Och Margret? — O, Gud, den stackars flickan! Utan vänner, utan kärlek och vård, måste hon vistas bland främlingar. Edgar suckade djupt.

— Jag kunde med knapp nöd åstadkomma, att två vakter-skor anskaffades åt henne. Äfven läkaren kom. Han förklarade, att endast den kärleksfullaste vård kunde bota henne. Min Gud! Hur skall detta sluta?

Mistress Wigtown gick fram och åter i rummet samt vred händerna af förtviflan.

Plötsligt stannade hon.

På hennes ansigte tronade uttrycket af ett ädelt beslut.

— Margret får icke tillbringa denna natt bland främmande menniskor!

— Dyra mistress! Hvad skola vi göra? utropade Edgar och sprang upp.

— Jag skall fara dit och tala med herrarne, och jag hoppas till Gud, att han förlänar min tunga kraft att tala och upplifva deras hjertan med en fläkt af kärleken. En glad aning säger mig att det skall lyckas mig föra Margret tillbaka.

— Oh, utbrast han djupt rörd. Mätte det lyckas! Mitt hjerta skall klappa för er af evig tacksamhet!

Mistress Wigtown smålog.

— Hvad jag gör, svarade hon, och hennes läppar ryckte krampaktigt, gör jag icke allenast för er, käre Edgar, utan äfven för mig!

Derpå räckte hon honom handen, som häftigt darrade.

— Jag skall följa med er, tant!

— Nej, nej, afböjde hon. Jag vill vara ensam. Vänta mig här, — mig och Margret!

— Och jag skall här förblifva i overksamhet?

— Bed för oss, käre Edgar. Dessutom kan du äfven ställa om att en duglig läkare är tillstädes, och att äfven allt annat är i ordning åt Margret.

Mistress Wigtown talade med en sådan tillförsigt, att Edgar på nytt började fatta mod och nästan med en glad känsla tog afsked af den gamla damen.

O, hade han anat, med hvilket tungt hjerta mistress Wigtown en kvarts timma senare lemnade villan. Hon hade först varit uppe på sitt rum och ur ett litet jernskrin framtagit åtskilliga papper, som hon stoppat på sig.

— Gifve Gud att denna svåra väg icke må vara förgäfves!
I raskt traf förde derpå vagnen henne till staden, och snart höll den framför prefektoren.

Det fattades endast ännu några få minuter före embets-
timmarnes slut. Mistress Wigtown måste betrakta det som en
lycka, om hon ännu kunde få företräde.

Ödet var henne gynnsamt.

Föreståndaren för den ifrågavarande afdelningen var ännu
närvarande och mottog hennes anmälan.

— Gud ske lof! hviskade hon. Vågstycket har redan till
hälften lyckats!

Hennes läppar mumlade en kort, men innerlig bön.

Derpå trädde hon in till embetsmannen, som med en för-
vånad blick emottog henne.

Omkring en kvarts timma derefter lemnade mistress Wigtown
rummet.

Hon hade under denna tid ifrigt samtalat med embetsmannen.

Emellanåt hade det till och med tyckts som om hon häftigt
snyftade, och som om denne med goda ord sökte lugna och
trösta henne.

Men när hon trädde ut, visade hennes af gråt rodnande
ansigte ett gladt drag.

Det tårdränkta ögat klickade lyckligt leende.

Hon vände sig om till embetsmannen, räckte honom handen
och sade i rörd ton:

Min tacksamhet, signor! Mätte Gud vedergälla eder, hvad
ni i denna stund har gjort för mig!

— Det var min pligt, hvad jag har gjort, ingenting vidare!
Men tillåt mig nu, att jag låter föra er till den unga damen.

— O, jag skall sjelf söka upp henne, min herre, besvara
eder icke nu vidare!

— Embetsmannen vinkade på en af sina underordnade samt
tog derpå med en artig bugning afsked af mistress Wigtown.

En fjerdedels timma senare rullade en vagn ut från Genua.
I bakre sätet sutto mistress Wigtown och en sjukvakterska, —
men midt emot dem en blek fruntimmersgestalt, som nästan
medvetslöst lutade sig i de kuddar, hvarmed hon var omhöljd. —
Det var Margret!

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Detektiven.

Några dagar hade förflutit.

Margret låg svårt sjuk. Den förfärliga öfverretning, som bemäktigat sig henne, när hon läste berättelsen om mordet vid anhaltstationen, hade skakat hennes själ till den grad, att mistress Wigtown och Edgar hyste de allravärsta farhågor. Tyvärr var icke läkaren i tillfälle att kunna skingra dessa farhågor.

— Gifver ni oss icke något hopp, herr doktor? frågade Edgar i ängslig ton.

— Jag vill icke beröfva eder hoppet, men det är min pligt att säga er, att jag finner signorans tillstånd mycket betänkligt!

— Herr doktor! utbrast Edgar lidelsefullt. Jag besvär er, rädda min fästmö, — hon får icke dö! Hon måste hållas vid lif!

— Döden är väl ej att befara, men — vansinne!

Edgar drog en smärtsam suck.

— Säg mig, fortfor läkaren. Hade signoran redan förut något själslidande.

Edgar bejakade detta och skildrade i få ord Margrets tillstånd, när hon på slottet insjuknade i själsblindhet.

— Jag anade det! menade läkaren. I detta fall är lugn det bästa botemedlet. Akta alltså den sjuka för alla sinnesrörelser och all oro!

Han föreskref derefter några lugnande läkemedel och tog derpå afsked.

När han öppnade den till förstugan ledande dörren, sprang hastigt en gestalt åt sidan och smög sig undan bakom en pelare, som dolde honom för läkarens blickar.

Det var Francesco, Edgars betjent, — han hade lyssnat,

Och det var i dag icke första gången, som detta skedde!

Sedan den dag, då våra tre vänner flyttade in i villan, hade

Francesco utöfvat en spions verksamhet och i sin anteckningsbok noterat alla omständigheter och tilldragelser, som skedde i villan samt tycktes honom värda att gifva akt på.

Dessa anteckningar skedde med en teckenskrift, som endast den deri invigde kunde förstå.

Han tog sorgfälligt vara på denna bok och lade den aldrig ifrån sig.

Edgar hade icke den ringaste aning om allt detta. Tvärtom hade han fattat större förtroende till den spionerande Francesco, och äfven mistress Wigtown sökte öfvervinna de hos henne uppstigande tviflen.

Det var först senare — men tyvärr försent — som de skulle komma att inse hvem de hade skänkt sitt förtroende.

Sedan läkaren hade lämnat villan, öfverlemnade sig Edgar åt dystra tankar. Det tycktes sannerligen, som skulle all lycka blifva honom förvägrad här i världen, — honom och hans varmt älskade Margret.

Ack! Hvilka svåra, förtviflansfulla timmar hade han icke genomlevvat på sitt slott, huru hade han icke darrat för sin Margret, för hennes personliga säkerhet gent emot den hämnande rättvisan.

Derpå hade följt stunder af lycka, — stunder, hvilka endast allt för raskt på tidens ström susade bort i evighetens haf!

Ty knappt hade Edgar hunnit glädja sig öfver den ljufva lycka, som Margrets förklaring hade beredt honom, att hon ville tillhöra honom, så kom ett nytt slag af ödet.

Margret återföll i sitt förra tillstånd, från hvilket han redan hade trott henne räddad.

Och icke nog dermed.

Genom sitt uppträdande hade hon hänledt myndigheternas uppmärksamhet på sig. Edgar hade måst finna sig i att åse, huru hon blef tagen i förvar af polisen, och endast den ädla mistress Wigtowns mellankomst hade han att tacka för att den älskade åter befann sig i frihet.

Han visste ännu icke, på hvad sätt detta hade lyckats den gamla damen.

Redan ofta hade en fråga i det hänseendet sväfvat honom på läpparne, men den hårdnackade tystnad, hvarmed mistress Wigtown behandlade hela denna angelägenhet, nödgade honom att undertrycka sin nyfikenhet och vänta tills denna sjelf skulle meddela honom de närmare omständigheterna.

Han betviflade icke, att det hade skett genom något utomordentligt medel.

Han hade måst lida för mycket af myndigheternas misstro under skräckdagarna, för att hon skulle kunna sätta tro till en så plötslig sinnesförändring utan tvingande anledning.

Det hade heller icke fattats honom åtskilliga andra obehagligheter under de sednaste dagarna.

Dagen efter den afton, då mistress Wigtown hade fört tillbaka sin älskling, hade Edgar varit hos tyska gesandten, som på besök uppehöll sig i Genua.

Diplomaten hade uppmärksamt åhört hans klagomål, men derpå med en axelryckning svarat, att han ingenting kunde göra i denna sak.

Om rätt myndigheterna i hans hemland ansåg det nödvändigt att sända detektiver till Rivieran för att gifva akt på honom och hans fästmö, så måste de härtill hafva tvingande skäl, skäl hvilkas bedömande var honom obekant.

Edgar förstod af första blicken, att dessa skäl icke voro gesandten så alldeles obekanta, och han kände sig derföre så mycket mera bestört öfver dennes undvikande förklaringar.

Utan tvifvel hade man från rättsmyndigheternas sida underrettat diplomaten.

Edgar kunde derföre icke dölja för sig, att Margrets angelägenhet stod mycket alvarsam.

Denna sista tanke plågade honom natt och dag.

Edgar led nu nästan ännu mera deraf än i hemmet, och dertill kom den älskades svåra insjuknande, som uppfyllde hans inre med ängslig farhåga.

I det första utbrottet af sin vrede hade han velat anföra besvär öfver myndigheternas tillvägagående, men mistress Wigtown, som de förfärliga tilldragelserna ändå icke förmått beröfva en lugn öfverläggning, afrådde honom derifrån, i det hon gjorde honom uppmärksam derpå, att Edgar genom ett alltför skarpt inskridande kunde bereda sig och sin fästmö ännu flera obehagligheter, under det man kunde hoppas, att angelägenheten så småningom kunde blifva bortglömd.

Detta sednare hopp delade Edgar visserligen icke, men han gillade de grunder, som den gamla damen anført för sin afrådande mening, och så underlät han att göra de besvär, han hade haft för afsigt.

Oaktadt de båda sednaste dagarne hade aflupit utan något störande, så kämpade Edgar dock med elaka farhågor.

Emellanåt såg han framför sig detektivens bleka ansigte, såg i andanom polisen närma sig och bemäktiga sig hans stackars Margret, som de släpade bort till de anklagades bänk och till — schavotten!

Ett oartikuleradt skrik kom från hans läppar. Dessa skräckbilder stodo så lifigt för hans själ, att han ovilkorligen kände sig försatt in i en verklighet af förskräckelse och fasa.

Plötsligt ryckte han till, — en skugga hade dykt upp framför honom.

Edgar bäfvade i alla lemmar. Han kände sig till mods, som om ett spöke stod framför honom och hotade att omfamna honom.

— Signor! ljöd det nu i hans öron.

Vid ljudet af denna röst kom Edgar åter till sig.

— Ah, är det ni, Francesco! Hvad har ni att meddela?

— Signoran låter bedja er intaga frukosten tillsammans med henne.

— Godt! Jag skall komma! sade Edgar tankspridd. Derpå mumlade han några ord för sig sjelf.

Francesco ville aflägsna sig, men Edgar vinkade på honom att vänta.

— Hvad befaller signor!

— Ni har alltid varit mig en trogen tjänare!

— Jag bemödar mig att göra min pligt! svarade Francesco ödmjukt.

— Skulle ni vilja stanna hos mig äfven framdeles?

— Jag känner ingen större önskan, signor!

— Äfven om jag lämnar denna ort?

— Hvad, ni vill bort härifrån? frågade betjenten förvånad.

— Af hälsoskäl! Det spanska klimatet lär vara mera lämpligt.

— Nämligen för den unga damen! sade Francesco.

Edgar nickade.

— Ni följer alltså med mig?

— Om signor det vill, så af hjertat gerna!

En half timma derefter bad Francesco om en half timmas frihet. Detta fick han och »den trogne tjänaren» lemnade villan och begaf sig till polisprefekturen.

Der hade han ett längre samtal med en högre polisman.

— Det blir alltså vid vårt aftal. Ni säger att mot aftonen är den sjuka mest orolig?

Francesco nickade jakande.

— Och ni menar att i detta tillstånd kan man bäst få veta något?

— Ätminstone är jag öfvertygad derom!

— Godt, jag skall komma!

— Och förhöret eger rum redan förut?

— Ja visst! — Jag behöfver väl icke kalla på er?

— Det är icke nödvändigt; jag väntar vid dörren och skall vara till hands på ögonblicket.

De båda männen, af hvilka den ene var en poliskommisarie och den andra en vanlig betjent, — han bar åtminstone livré

som en sådan, — skakade förtroligt hvarandras händer, derpå tog Francesco afsked.

När han kom tillbaka till villan, visade han den ödmjukaste hållning i världen.

Edgar hade satt mistress Wigtown i kännedom om sin önskan att utbyta vistelsen i Rivieran mot en sådan i Spanien.

Han hade känslan af, att han nu kunde lugnare emotse framtiden.

Men denna känsla försvann snart.

Onda aningar började åter få makt öfver hans sinne.

Liksom före utbrottet af ett förfärligt oväder, så hvilade nu både på mistress Wigtowns och Edgars hjerta en tryckande känsla. Båda sutto på verandan.

De hade just lemnat Margret.

— Hvad tänker ni nu på, dyra mistress? frågade Edgar.

— Jag tänkte på, huru olyckan förföljer er och Margret, utan att det lyckas oss aflägsna orsaken till detta missförhållande.

— Ja, orsakerna, mumlade Edgar. Gud vet, när detta obehag tar slut. Ständigt förföljas vi af ödet, och det skall icke ens lemna oss, om vi uppehålla oss i Spanien.

— Är det er bestämda afsigt att lemna Rivieran?

— Jag vet ingen annan utväg!

— Ni tror, att Margret der snarare skulle kunna tillfriskna?

— Vi skola åtminstone hoppas det! Det hufvudsakliga skälet är dock, att jag vill rycka Margret undan myndigheternas pinsamma efterforskningar.

I detta ögonblick rörde sig den tjocka portieren, som hängde framför den till verandan förande dörren. Den senare stod öppen, så att hvarje ord, som talades på verandan, tydligen kunde höras i rummet.

Mistress Wigtown skakade sorgset hufvudet.

— Denna förutsättning kan jag icke dela.

— Detektiven skall följa er äfven till Spanien och äfven der sätta myndigheterna i rörelse mot er och Margret, ty sedan man en gång hyser misstanke mot Margret —

— Tyvärr! afbröt Edgar henne. Och jag förmår icke bevisa motsatsen!

— Ni tror, att Margret är skyldig?

Åter rörde sig portieren.

— Jag måste ju det! stönade Edgar.

— Uppgif ännu icke hoppet. Kanske var Margret endast vittne till mordet!

— Nej, nej! utbrast Edgar med vilda åtbörder. Jag har hundra gånger gjort mig den frågan, men lika ofta har jag svarat mig! Ja, Margret är skyldig, hon har dödat Erik Wildenfels.

För tredje gången rörde sig portieren.
Mistress Wigtown reste sig upp. Hennes ögon voro fyllda af tårar.

— Jag skall nu gå till henne och läsa i hennes drag, att hon icke är någon mörderska.

— Ja, men jag skall nödgas svara er som Faust på påskdagsmorgonen: »Budskapet hör jag nog, men tron fattas mig.»

Mistress Wigtown trädde fram till Edgar, räckte honom handen och sade med högtidlig ton:

— Mätte den der englasången på påskmorgonen rätt snart tränga till edra öron, på det att ni, liksom Faust, förhoppningsfullt skall utropa: Tårarne rinna, — jorden har mig åter.

Edgar kastade en lång blick på den gamla damen och sade derpå i rörd ton:

— Den der sången skall väl aldrig ljuda för mig. Men, som Gud vill, jag måste bära det, om min hjertans Margret —

Han kunde icke tala vidare; han dolde ansigtet i sina händer och snyftade.

Mistress Wigtown kastade en vemodsfull blick på Edgar. Derpå lemnade hon verandan och gick till Margret.

Knäppt hade dörren stängts efter damen, förr än en mans gestalt försigtigt trädde fram bakom portieren.

Det var betjenten Francesco.

Han smög sig som en skugga fram i dörren till verandan och tittade in.

Edgar såg upp.

— Hvad har ni der? frågade han betjenten.

— En polis lemnade just nu detta bref!

Hastigt bröt Edgar detsamma.

Han märkte ej huru betjenten förstulet gaf akt på honom. Hans blickar var riktade på brefvet, i hvilket han blef uppfordrad att genast begifva sig till polisprefekturen.

Han kramade samman papperet och gaf betjenten en vink att aflägsna sig. Några minuter derefter återkom mistress Wigtown.

— Jag har nu, liksom så ofta förut skådat i Margrets ansigte, och hennes drag sade mig detsamma, som de ständigt förkunnat för mig: Margret är icke någon mörderska! sade hon högtidligt.

Hennes blick riktades dervid andäktigt mot himlen, och liksom till en bekräftelse på hennes ord genombröto solens strålar molnen och sände sitt gyllene ljus in i rummet.

— Var modig och förtvifla icke! fortfor hon. Ser ni icke, huru solstrålarne segerrikt genomtränga molnen, så skall äfven Margrets oskuld segra mot ödet, som Gud sände henne, icke för att hon dömes, utan på det hon må bättre kunna njuta den sanna lyckan, — lyckan att blifva förenad med er.

— Mätte det ske, som ni säger, dyra mistress! sade Edgar sorgset. Men jag vågar knappt hoppas. Se här ännu en kallelse!

— Förlora blott icke modet. Med ju mera tillförsigt ni uppträder inför rätten, desto lättare skall det lyckas er att afvärja den obestämda misstanka, som man hyser mot Margret.

Edgar tog ett djupt andedrag.

— Vi återse hvarandra, dyra mistress, sade han derpå, räckande henne handen. Jag måste gå, det är högt på tiden.

Gå med Gud! Och framför allt: Guds förtröstan, mod och hopp!

Edgar for till prefekturen.

— Ni har, begynte embetsmannen, vid ert första förhör sagt, att ni ville anföra besvär öfver polisens förhållande, isynnerhet mot eder fästmö's häktande. Hittills har icke något sådant inkommit, herr Malchow.

— Jag har beslutat afstå derifrån.

— Af hvilka skäl?

— Skulle jag vara förpligtad att aflägga räkenskap för, hvad jag finner för godt att underlåta?

— Förpligtad dertill är ni icke, men det torde ligga i ert intresse, om ni kunde öfvertyga oss om, att icke fruktan för vidare ingripande från myndigheternas sida afhållit er derifrån.

— Hittills förstår jag icke, i hvad mening ni talar om intresse.

— Det måste förundra mig, herr Malchow. Det förhållandet allena, att vi anse oss nödsakade att anhålla er fästmö Margret Heimburg, måste väl visa er, med hvilken ifver vi gifva akt på edra steg.

Edgar tog ett steg tillbaka och sade i stolt ton:

— Herr kommissarie, jag måste bedja er om en närmare förklaring.

— För det ändamålet har jag låtit kalla er, det vill säga, de frågor, som jag skall ställa till eder, torde förklara tillräckligt.

Efter dessa ord bläddrade kommissarien i handlingarne, som lågo framför honom.

— Det handlar, som ni nog förstått, om ett i er hemort föröfvadt mord. Åtskilliga omständigheter hafva ledt till den förmodan, att er fästmö Margret Heimburg skulle stå i ett visst samband med mordgerningen, äfven om man ännu icke hittills framkommit med misstanken, att hon sjelf kunde vara mörderskan.

— Hittills ännu icke? frågade Edgar förvånad.

— Visserligen, ty från i dag står saken betydligt alvarsamare för er fästmö.

— Det är mig obegripligt.

— Vill ni först säga mig, i hvilket tillstånd er fästmö be fann sig, när ni kom till Rivieran.

— Hon var temligen tillfrisknad.

— Alltså måste hon hafva varit sjuk?

— Det var hon, och detta mer till själen än till kroppen.

— Det uppträdde, som afspelades för tre dagar sedan här i staden, var väl en följd af ett plötsligt insjuknande?

— Så är det, herr kommissarie, ett återfall inträffade helt oväntadt.

— Huru uppstod det?

Edgar såg tigande framför sig. Vågade han väl gifva upplysning om orsaken? Måste han icke frukta att derigenom göra ställningen farligare för Margret?

Då Edgar teg, sade kommissarien:

— Ni måste medgifva att denna omständighet hade sammanhang med Erik Wildenfels mord!

Då Edgar hörde detta namn, ryckte han till. Det var således ingen hemlighet längre, hvad den mördade hette.

— Om ni talar om den person, som blef mördad vid anhaltstationen —

— Javisst, min herre, om honom talar jag!

— Jag visste icke, att man lyckats få reda på den mördades namn.

— Sedan i förrgår är den hemligheten avslöjad, herr Malchow, och vi hafva er fästmö att tacka därför.

— Jag förstår er icke, hvad menar ni?

— Det förvånar mig så mycket mera, som ni utan tvifvel redan haft tillfälle att iakttaga dylika utbrott af er fästmö!

— Men, herr kommissarie!

— Ni måste således känna till det sammanhang i hvilket er fästmö talade än om en knif, än om en död, derpå om reguväder och slutligen om Erik Wildenfels?

— Jag måste bestrida, att min fästmö har yttrat det namnet!

— Ni försäkrar alltså, att ni icke hört detta namn?

— Jag försäkrar, att min fästmö icke har uttalat det.

— Det bevisar hvilket intresse ni har för det namnet. Ni skulle annars icke bestrida något mot er egen öfvertygelse, då det redan är bevisadt.

Edgar förmådde knappt bibehålla sin fattning.

— Herr kommissarie, sade han. Jag kan icke tillerkänna er rätt att betvifla mina ord.

— Ni får själf vidkännas följderna af eder utsago. Nu önskar jag veta, om er fästmö är i ett sådant tillstånd, att hon kan förhöras.

— Alldeles icke!

— Godt; jag har ännu en angifvelse att sätta er i känne-
dom om, enligt hvilken Margret Heimbürg skall vara Erik Wil-
denfels mörderska, enligt hvad hon sjelf har sagt.

Edgar sprang upp från stolen och såg stirrande på den
talande.

— Hvem har angifvit det? Hvem vågar —

— Det gör tills vidare ingenting till saken! Hvad har ni
att svara derpå?

— Blott ett, — min fästmö är oskyldig!

— Men ni skall dock sjelf hafva sagt motsatsen!

— Det bestrider jag med bestämdhet!

— Besinna er, herr Malchow! I dag på eftermiddagen, när
ni satt på verandan, talade ni med mistress Wigtown — ah, hvad
fattas er? Ni bleknar ju!

Han ringde och en vaktmästare kom in.

— Ett glas vatten åt denne herre.

Mekaniskt förde Edgar glaset till sina läppar och drack ur
det med ett drag.

— Min herrel sade han derpå. Hvad ni säger mig, måste
verka uppskakande på mig, ty det bevisar, att jag är omgifven
af spioner.

— Ni medgifver alltså?

— Att jag suttit på verandan jemte mistress Wigtown och
samtalat? Ja!

— Och, att ni dervid sagt: Ja, Margret är Erik Wildenfels
mörderska. Medgifver ni det?

Edgar drog ett djupt andedrag. Han kämpade med ett
beslut.

— Nej, utbrast han häftigt. Jag har icke sagt det, kan
icke hafva sagt det!

— Naturligtvis måste jag underrätta myndigheterna i er
hemort om dessa saker, men jag måste under så graverande om-
ständigheter låta arrestera er och er fästmö.

Edgar tumlade tillbaka.

— Emot mig och min fästmö? stammade han.

— Tyvärr!

— Men ni har ju sjelf sett Margret, ser hon då ut som
en mörderska?

— Det är icke nog för polisen. För öfrigt står det er fritt
att anföra besvär.

— Det skall jag naturligtvis göra!

— Tills det kommer svar från er hemort, skall jag åtnöja
mig med att hålla er i arrest i eder egen bostad, såvida ni är
beredd att ställa säkerhet!

— Och om jag vägrar det?

— Då måste jag behålla er här!

— Och min fästmö?

— Skulle under läkareuppsigt föras hit!

— Nej, sade Edgar beslutsamt. Det får icke ske!

— Jag har sagt på hvad vilkor det kan uppskjutas.

— Huru hög borgen fordrar ni?

— Fem tusen lire för person —

Edgar förskräcktes.

— Så mycket! utbrast han. Och när måste jag skaffa summan?

— Så snart ni vill lemna detta hus.

— Hvad? — Ni vill icke en gång tillåta mig att först fara hem?

— Jag beklagar!

— Men hur skall jag genast kunna skaffa ett så stort belopp? Så mycket har jag icke med mig.

— Det blir er sak, herr Malchow. För öfrigt är det nog med en anvisning på någon härvarande bank.

Edgar hemtade djupt efter andan. Hans belägenhet var så alvarsam, att han började förtvifla.

Han fick dock en räddande tanke. Han bad om tillåtelse att på telegrafisk väg få beloppet anvisadt från sin direktör. Härpå ingick kommissarien.

En vaktmästare afsändes med telegrammet. Enligt detta ombads Malchowskabetablissemmentets direktör att genast telegrafiskt anvisa 8,000 mark.

— Ni ser, min herre, sade Edgar, sedan vaktmästaren aflägsnat sig, att jag har gjort anstalt för anskaffande af säkerheten. Jag ber er nu om tillåtelse att få aflägsna mig.

— Det kan icke tillåtas. Först måste säkerheten vara erlagd. Dessutom får jag meddela er, att ni icke utan föregående anmälan får byta om bostad och i intet fall lemna trakten eller Italien.

— Min fästmöns sjukdom utesluter denna möjlighet.

— I dag på förmiddagen var ni af annan åsigt; då menade ni, att en resa till Spanien skulle vara möjlig för er fästmö!

Edgar förskräcktes. Utan tvifvel var han omgifven af spioner.

— Jag nekar icke att jag hade denna idé, men jag har redan uppgifvit den som utförbar sade han.

— Känner ni en viss Erik Wildenfels?

— Endast flyktigt!

— Var han icke identisk med den mördade?

— Ätminstone kunde jag icke i honom igenkänna Erik Wildenfels.

— I hvad förhållande stod Margret till Erik Wildenfels?

— Icke i något alls. De kände icke hvarandra.

— Men hur kommer det sig då, att hon flera gånger med tecken till förskräckelse ropade hans namn? — Jag måste der-vid anmärka, att detta faktum står fast oaktadt ert bestridande.

— Jag kan endast upprepa mitt bestridande.

— Hur kom er fästmö till staden?

— Hon flydde ur villan!

— För någon bestämd fara? Eller till följe af vanvettets föreställningar?

— Det sednare var fallet!

— Och orsaken dertill känner ni icke?

— Tyvärr icke!

— Ni söker kringgå sanningen!

— Min herre! utbrast Edgar uppbrusande.

— Var lugn, om jag får bedja er! sade kommissarien strängt. Jag sade, att ni bemödar er att kringgå sanningen, det skall jag straxt bevisa er.

Edgar bäfvade. Han måste vara beredd på det värsta, efter hvad han under den sista timman erfarit.

— Er fästmö satt på verandan med mistress Wigtown. Då kom ni, — en polisman ville tala med er. När ni återkom, såg ni er fästmö störrande betrakta en tidningsartikel, — det var en tidning från er hemort, herr Malchow! Denna tidningsartikel innehöll en utförlig berättelse om händelsen vid anhaltstationen. Under inflytande deraf var det som er fästmö kände sig medveten om gerningen och plågad af samvetsqual sprang hon derifrån, — genom parken, till staden! Ni ser jag är väl underrättad, eller vill ni förneka, att det så förhåller sig?

Edgar var som träffad af åskan. Han darrade i hela kroppen. Hans ansigte var dödsblekt.

I detta ögonblick inkom vaktmästaren och öfverlemnade åt kommissarien ett telegram. Denne öppnade det hastigt och sade till Edgar:

— Eder angelägenhet har realiserat sig. Beloppet är anvisadt till depositions-kassan här. Det behöfs nu endast ert skriftliga erkännande, att ni afsäger er hvarje anspråk på beloppet, för den händelse att ni eller er fästmö skulle lemna denna trakt, utan att först hafva inhemtat tillåtelse dertill.

Edgar nickade tigande. Han hade visst undertecknat hvad som helst för att komma ut ur detta hus med dess kyliga, för honom tryckande atmosfär.

En timme sednare suto Edgar och misstress Wigtown i ett af villans rum.

Den gamla damen åhörde bekymrad hans berättelse.

När Edgar slutat, sade hon:

— Vi äro således omgifna af spioner. Det måste vara Francesco! At hvem var det ni sade att ni skulle resa till Spanien? Hvem bär dagligen in tidningarna till oss? Hvem har således spelat berättelsen om mordet under Margrets ögon?

Edgar sprang upp.

— Denne skurk skulle alltså vara orsak till allt detta elände!

En knackning på dörren afbröt honom. Straxt derpå inträdde en herre, — det var poliskommissarien, som för en timme sedan hade förhört Edgar.

Mistress Wigtown reste sig upp och gick till sidorummet, hvarifrån högljudda, förvirrade ljud trängde ut.

— Jag har kommit för att förhöra er fästmö.

— Det kan icke vara ert alvar! svarade Edgar upprörd. Åtminstone måste jag göra det beroende af läkarens tillåtelse!

— Till hjälp! Ve, ve, ljud det från sidorummet. Hu! Knifven! Hu! — Han är död, — Erik! Erik Wildenfels, — död, — död! Har Gud verkligen dömt?

Öfver kommissariens ansigte ryckte ett satiriskt leende, när han hörde dessa utbrott.

— Brukar er fästmö ofta hafva dylika samtal med sig sjelf? frågade han hånfullt och gjorde derpå en rörelse åt dörren till sidorummet.

Edgar trädde i vägen för honom.

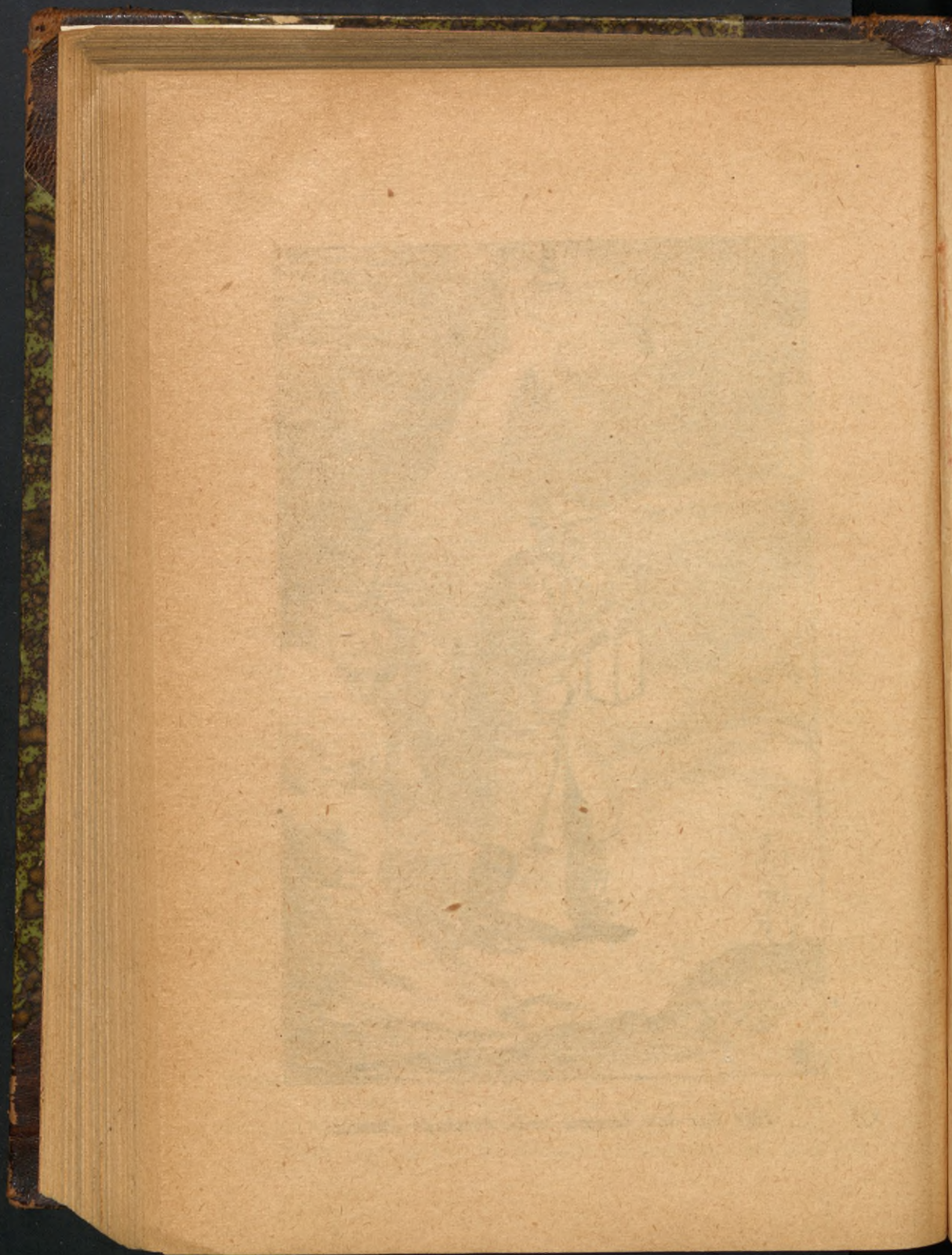
På hans ansigte låg ett uttryck af beslutsamhet.

— Ni får på intet vilkor gå ditin! sade han. Först skall läkaren afgöra det. Jag skall låta tillkalla honom.

— Det vill alltså säga, att ni vill med våld hindra mig från att utöfva min pligt? sade kommissarien med höjd röst.

Edgar ville svara, då Margrets stämma ånyo lät höra sig:

— Hu, — dolken! Hvad vattnet brusar! bort, — bort! Han är död, Erik är död, — han kommer icke, — ah, — och jag, — jag har själf —

— Mördat honom! ifyllde kommissarien i kall ton.

Edgar ryckte till. På hans panna stod ångestsvetten.

— Ännu en gång uppfordrar jag er, herr, Malchow, släpp mig in i rummet, jag måste annars bruka våld!

— Nej! röt Edgar. Endast öfver mitt lik för vägen till henne.

— Godt! Ni tvingar mig till att bruka våld!

Edgar bäfvade vid tanken på hvad som skulle komma. Om polisen med våld tränge in i rummet, der Margret fanns, så var han förlorad.

Vansinnet drog då in i den omsløjade själen. Förfärliga tankel!

— Herr kommissarie! sade han häftigt och trädde fram till denne. Haf förbarmande med en olycklig!

Han ryckte blott på axlarna och svarade:

— Min pligt tvingar mig att lemna hvarje hänsyn å sido!

— Men ni lastar en så svår skuld på ert samvete! utbrast Edgar ångsligt. Hör ni då icke, att det är en vansinnig som talar derinne.

— Ni måste medgifva, att det står i mycket nära samband med angifvelsen.

— Skenet, skenet! lita på, att det icke är annat!

— Hjälp! — Ve, ve! — Han kommer! — Fly Edgar! Fly, — hu, dolken, — hvad det blixtrar, — och der — Erik, — jag är — din —

— Hör ni det? frågade kommissarien skarpt.

— O, olyckliga ödel stönade Edgar.

I detta ögonblick öppnades dörren.

Francesco trädde in. Vid anblicken af denne spion greps Edgar af raseri. Han glömde, hvad klokheten bjöd honom och rusade på den trolöse betjenten.

— Skurk! dundrade han. Du är alltså en förrädare!

— Han sökte gripa tag om halsen.

— Herr kollega! utbrast Francesco.

— Hvad vill det säga? Edgar tog ett steg tillbaka.

Betjenten hade kallat kommissarien kollega.

Han kastade en forskande blick på Francesco.

Då, — hvad var det?

Skägget, som för en stund sedan betäckt betjentens ansigte, hade plötsligt försvunnit, — ett blekt, kallt ansigte blickade emot Edgar.

Denne vacklade, stödde handen mot en stol och från hans bäfvande läppar ljöd det:

— Hvem — hvem är ni?

— Eder tillgifne tjenare, herr Malchow ljöd det hänfullt!
Jag är detektiven Salche!

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

På flykten.

Vi lemnade grefve Horst von Falkenberg i det ögonblick då buller af närmande steg trängde till hans öra, och han, fruktande för att hafva en fiende i närheten, med förtviflans mod gick densamma tillmötes.

Han såg en skugga.

— Hvem der? ropade han mot den ankommande. Svara annars skjutar jag!

Efter några få minuter trädde en gestalt fram så nära honom, att han kunde urskilja den.

Det var en ung, blek man, som tycktes stå under intryck af en förskräcklig ångest.

Grefven insåg, att denna människa kunde icke blifva farlig för honom; men hvar kom han ifrån?

— Hvem är du? frågade han barskt.

— Nåd, förbarmande! stönade ynglingen.

— Svara mig! skrek Falkenberg.

— Döda mig icke, herre — jag, — jag är oskyldig!

— Vill du säga, hvem du är?

— En stackars betjent, som är i lifsfara!

— I lifsfara?

— Ja, herre, om ni dödar mig!

— Det skall bero på dig sjelf, pojke! Om du säger sanningen, så skall lifvet blifva dig efterskänkt, men så snart du ljuger, då nåde dig Gud!

— Nej, nej! svarade han darrande, Jag skall säga rena sanningen. Fråga mig, herre?

— Vet du, hvem jag är?

— Nej, herre!

— Du behöfver heller icke veta det!

— Hos hvem är du betjent?

— Hos baron Ingelfingen.

— Hvad vill du här?

— Ingelfingen har skickat mig hit.

— Men, — hur kom du hit in?

— Genom en dörr från gamla kapellet.

Grefven tänkte efter. Han visste icke af någon annan dörr än stendörren, som förde till gången.

— Är den dörren stängd?

— Ja, herre, — Ingelfingen har gifvit mig nyckeln till densamma.

— Gif hit den!

Ingelfingens bud räckte grefven en stor nyckel, som denne pröfvande betraktade.

— Till stendörren passar den icke, och Ingelfingen känner icke heller dess mekanik, alltså existerar det en andra dörr! tänkte han. Högt sade han:

— Alltså har Ingelfingen sändt dig hit? För hvad ändamål?

— Jag skulle öfvertyga mig om, huruvida skatten fanns kvar i grafhvalvet.

— En skatt? frågade Falkenberg synbart förundrad.

— Ja, herre, det skall vara en jernkista.

— Nå, har du funnit den?

— Nej, jag såg efter öfver allt, men kunde ingenting upptäcka.

— Det skall Ingelfingen icke tycka om!

— Det bryr jag mig icke om, bara jag kommer ifrån det med lifvet.

— Det låter höra sig. Egentligen hade du förtjent döden, ty hvar och en obefogad, som beträder detta rysliga ställe, är hemfallen åt döden.

Främlingen ryste,

— Nå! bad han. Skona mitt lif! Släpp mig ut ur denna underjordiska gång!

— Hvad skall du säga Ingelfingen, när han frågar dig?

— Att jag icke har funnit skatten!

— Godt, du kan tillägga, att du mött grefveslottets hämnande andel!

— Det skall jag göra herre!

— Nå, kom då, så skall jag ledsaga dig till utgången.

— Tack, herre, — men, tillade han tvekande. Är ni verkligen den hämnande anden?

— Det är jag! — Gå förut!

Grefven sade dessa ord i en dof ton. Som en röst från grafven trängde de till den darrande ynglingens öron. Denne gick, och grefven följde efter honom med lyktan.

Innan de ännu hunnit till stendörren trädde Ingelfingens bud åt sidan.

Horst von Falkenberg lyftade upp lyktan. För hans förvånande blick visade sig ett stycke af muren, — åtminstone såg den ut alldeles som denna.

— Här är dörren! sade ynglingen och tog nyckeln ur grefvens hand samt satte den i en liten öppning.

Nu blef det klart för grefven, att han befann sig framför en ingång, som hvarken han eller Krischan hittills hade känt till.

Det var en vanlig dörr, som man invändigt hade rappat, så att den liknade muren.

Ingelfingens bud öppnade den.

— Så, gå nu, och säg din husbonde, att han skall akta sig för grefveslottets hämnande ande, och företag er aldrig mera att beträda detta rum!

Ynglingen gick ut; men gjorde en rörelse för att taga ur nyckeln, hvori dock grefven förekom honom, slog dörren igen, och efter det han sorgfälligt riglat densamma, stoppade han nyckeln i fickan.

— Den faran är nu undanröjd! mumlade han och gick tillbaka till det ställe, der han hade skrinet stående.

En timma hade förflutit. Grefven tänkte på sitt läge och ånyo ville de smärtsamma känslorna få makt öfver honom.

Då hörde han ånyo steg.

Han lyssnade.

Det är min dotter, — jag känner igen hennes steg mumlade han. Det duktiga barnet! Hon har ingen ro, hon kommer för att trösta sin far.

Några timmar sednare suto den gamle Krischan, grefven och Doris i Djefvulsköket i det förbannade slottet.

Doris hade berättat sitt äfventyr, som hon upplefvat på väg till fadern.

— Men när nu Ingelfingen får veta, att jag är här, så är jag icke längre säker på detta ställe.

— Det blir ingenting annat öfrigt än att fly, sade Doris. Jag följer med dig. Flykten skall lyckas!

— Du säger det med sådan tillförsigt. Har du någon plan?

— Jag anser för bäst, att vi kläda ut oss som gamla fruntimmer, sade Doris.

— Idéen är god! sade Krischan! som gammal gumma torde ni resa säkrast, herr greve!

— Och dessutom, sade Doris, vill jag bedja vår vän Krischan, att ni, medan vi på omvägar, fara till stationen Dürenback, i min fars förklädnad till häst, visar er här och der i neyden för att leda spåret ifrån oss!

— Denna bön hade ni icke behöft, jag skulle i allt fall uppfylla den af mig sjelf!

— Må Gud vedergälla dig, hvad du gör för mig sade greven och tryckte Krischans hand.

— Jag gör blott min pligt, herr greve!

Följande förmiddag var gendarmeriet åter på benen. Meddelanden inkommo, att man sett greven, än här än der. Planlöst genomströfvade man skog och mark. Ny anmälan kom, att man sett greven på väg att fly till häst.

Genast galopperade tre ryttare åstad i den angifna riktningen.

Vi behöfva väl ej säga, att det var ingen annan än Krischan, som kostymeradt sig likt greven.

Gendarmerna sprängde i vild fart framåt landsvägen. På afstånd sågo de den flyende förgifne greven.

— Efter honom! — ropade den ene gendarmen. Om vi skynda oss, så är belöningen oss säker.

Plötsligt höllo de sina hästar.

— Jag ser der en mörk punkt!

— Ah, det är en resvagn!

— Hvad angår det oss! Der rider greven —

— Ser du icke, hur han närmar sig resvagnen.

— Ja, du har rätt! Men hvad är att göra!

— Vi dela oss, — två förfölja ryttaren och den tredje vagnen.

Godt, vi få nog samma väg!

— Misstag! Vagnen vrider nu af från stora landsvägen. Framåt kamrater, — det gäller 1,000 mark för hvar och en af oss!

Nu kom från andra sidan en fjerde gendarm framsprängande. Må vi betrakta de resaende i vagnen.

Det var två damer, och det af den ålder, som ingifver de efter kärlek smäktande männen respekt.

Båda voro gammalmodigt klädda. Du sutto midt emot hvarandra.

Den på främre sätet sittande, bar ett flor af mörkgrå färg, bakom hvilket tunna silfverlockar tittade fram, under det att hufvudet var inhöljdt i en kapott med långa fransar. Blåa glasögon beskuggade ögonen, och en respirator skyddade läpparne för drag.

En liknande anblick erbjöd damen på bakre sätet. Äfven hennes ögon beskuggades af glasögon, men hennes voro mörkgröna. Af samma färg var floret, som hängde ned från en hatt, hvars oerhörda storlek härledde sig från den sagorika forntiden och hvar omsorgsfullt sammanbunden under de kantiga käkarna.

Den först skildrade damen bar en oformlig respels, och fötterna hade hon i en fotpåse.

Hon tycktes vara den äldsta af dem båda. Den mest djerfve smickrare skulle nödgas uppskatta henne till minst 70 år. Båda sågo oafbrutet på hvarandra.

— Man förföljer oss! hviskade den ena. Gendarmerna äro efter oss.

— Mod, min far! svarade den yngre. Mod! Gud skall vara med oss!

De båda gendarmerna, som redo efter resvagnen kommo närmare. De båda andra satte efter Krischan. Som vi sågo, hade dessa inslagit en annan riktning.

— Man kommer! stönade grefven. Jag hör steg!

— Låtom oss icke tappa modet, fader! tröstade Doris. I vår förklädnad skall man icke så lätt känna igen oss.

— Men man hyser misstanke, och det är betänkligt nog!

— Doris ville svara något, då hon plötsligt ryckte till.

— Hallåh! Der äro de ju! ropade en högljudd röst triumferande. Derpå blef klapp af hästhofvar hörbart.

Ryttarne hade kommit nära vagnen.

— Mod, min far! Mod! hviskade Doris ännu en gång till grefven. Glöm icke att du skall föreställa en gammal matrona. Äfven jag måste uppföra mig som en sådan.

— Halt, kusk! Håll skreko gendarmerna. När vagnen det oaktadt for vidare, sprängde dessa fram och fattade hästarne i

tygeln. Vagnen måste nu stanna. Vagnsfönsterna voro stängda tillfölje af den herskande kölden.

— Hvad är det? frågade en kraxande fruntimmersröst. Samtidigt sköts fönstergardinen åt sidan och den ena resandes skrynkliga ansigte blef synligt.

Gendarmerna, som nu befunno sig vid sidan om vagnen och hade trott sig finna grefven der, visade förvånade ansigten.

— Fy! sade den ene. En gammal kärring, och så full!

— Fördömt! Mitt hjerta står stilla! ljudet från den andres läppar.

— Hvarför anhåller ni vår vagn? fortfor den kraxande rösten. Vi hafva brådtom!

— Om er tillåtelse, svarade gendarmen. Vi vilja veta, hvem som är i eder vagn? Svara!

— Ack du store Gud, hvad världen nu för tiden är ond! Icke en gång två gamla damer, som min tant och jag kunna få vara i fred för karlar.

— Aha! Gumman inbillar sig, att man vill göra henne en kärleksförklaring!

Ett skallande skratt från kamraten belönade denna tarfliga qvickhet.

— Far vidare, kusk! ropade nu grefven i den värsta nästön han kunde åstadkomma. Vi måste vidare!

— Det bestämma vil snäste den gendarm, som hittills fört ordet. Först och främst: hvem är ni?

— Ack, min Gud! Som ni ser, två gamla hederliga fruntimmer, som icke önska annat, än att få vara ifred för herrar.

— Visa edra pass!

Grefven bäfvade i sitt innersta.

— Hvertill behöfva vi pass? sade Doris med kraxande röst. Vi resa ju här i landet.

— Gör ingenting! Ni måste legitimera er.

— Och jag säger, kraxade Doris, att vi icke behöfva det! Jag skall besvära mig. Min dotterson är också gendarm; han skall nog säga herrarne det!

De båda ryttarne studsade.

— Hvem är er dotterson? Hur heter den gendarmen?

— Nej, det är då skamligt! Men i morgon skola vi skriva till din dotterson, Kluge har alltid haft något att säga, sade grefven i stark nästön.

— På de båda ryttarnes ansigten målade sig förvåning.

— Gendarmen Kluge skulle det vara vår kamrat? Vi måste undersöka den saken, hviskade den ene.

Derpå vände han sig till Doris med frågan:

— Hur skulle er dotterson heta?

— Det ha vi ju redan sagt er!

— Och han är gendarm?

— Naturligtvis! Han blir väl snart kommissarie!

— Hm, — hvar är han stationerad?

— Han är ju här i närheten, ni måtte väl känna honom!

— Naturligtvis känna vi honom! — Och ni skulle vara hans mormor?

— Ja, naturligtvis! Och jag skall också bli det, så länge jag lefver.

Doris förstod att på ett så träffande sätt efterhärma en gammal gummas hållning, att de båda gendarmerna verkligen fördes bak ljuset.

De voro fullkomligt öfvertygade, att de sågo sin kamrats mormor, och de förargade sig att de hade följt vagnen, der de hade hoppats finna greffen.

— Det skall den gamla hexan bittert få betala! tänkte den ene.

Härmed vände han sig till Doris:

— Då ni är vår kamrats mormor, så vet ni väl nyheten om honom?

— Ah, hvad skulle jag då veta?

— Hvad, — ni vet det ännu icke? — Hm, — det är skada!

— Så tala då! Rör det min dotterson?

— Näja, ni skall glädja er deråt!

— Ah! Då har han väl blifvit kommissarie?

Gendarmen skakade på hufvudet och mumlade något i skägget, som lät likt: gamla uggla!

— Han har väl aldrig blifvit president? frågade gumman med de blå glasögonen.

— Misshugg, mormor!

»Mormor» slog händerna samman öfver hufvudet.

— Min himmel! Jag har så ofta sagt om den dugtige pojken, du blir en gång justitieminister. Icke sannt, det har han nu blifvit?

— Något ditåt kanske, men ändå icke alldeles detsamma, svarade den tillfrågade hänfullt. Er dotterson har blifvit spetsbof.

I sitt sträfvande att spela den började komedien till slut samt äfven att så raskt som möjligt komma vidare, utbrast Doris:

— Det vore ju förskräckligt! Min snälle dotterson skulle blifvit en tjuf. Ack, och så kär han alltid haft sin gamla mormor.

Doris låtsade häftigt snyfta.

Det har verkat, mumlade gendarmen, som talat sist, och hans kamrat sade högt:

— Kär säger ni att han haft er, mormor, det måtte jag säga. Ännu i går menade han: »Nå, när bara den gamla nattugglan har kolat vippen, så får jag hennes pengar».

— Ah, den otacksamme, snyftade Doris och fortfor derpå, vänd till grefven: låtom oss skynda oss, tant, jag förskjuter honom, — han har upphört att vara min dotterson!

Tanten nickade och åtnöjde sig med att utstöta en djup suck.

— Kör bara ni, kusk, ropade Doris till denne.

Redan ville han efterkomma befallningen, och det tycktes som om de båda gendarmerna icke hade något deremot, då plötsligt höga rop hördes på afstånd.

— Bevare oss der kommer han igen, skrek Doris, i det hon kastade rädda blickar ut genom fönstret.

Gendarmerna studsade.

— Hvem talar ni om, mormor?

— Men ser ni då icke ryttaren der? Han förföljer oss, för en stund sedan ville han stiga in i vår vagn, ack dessa närgångna karlar!

Gendarmerna sågo på hvarandra. Ryttaren kom nu närmare. Men när han såg gendarmerna vid vagnen sprängde han derifrån.

— Det är grefven, — efter honom!

— Ack lemna oss icke! ropade Doris.

— Hvad skola vi här?

— Ledsaga oss, — ryttaren förföljer oss annars! Han hade sådana förskräckliga ögon — —

— Prata icke så mycket skräp, vi kunna icke följa er. — Framåt, kamrat, — ryttaren der borta är grefven, efter honom!

— Men, kära herrar —

Gendarmerna svarade icke utan redo derifrån.

Kusken drog i tyglarne och vagnen sattes åter i rörelse.

Grefve Horst von Falkenberg andades lättare. Han räckte Doris handen och sade i djupt rörd ton:

— Tack, goda barn!

— Men, min far, du skall väl icke tacka mig! — Det var en verklig lycka, att Krischan åter lät se sig. Hvem vet, hvad som annars kunnat hända.

— Ja, hviskade grefven, många obehag äro oss väl besvärda, innan vi hafva funnit en säker tillflyktsort.

— Må vi förtrösta på Gud, han har fört oss hit och skall äfven hädanefter skydda oss.

Flyktingarne fingo nu resa ostörda.

Slutligen kom man till stationen Dürenback.

De båda matronorna klättrade ur vagnen. Bärare kommo och transporterade in den tunga kofferten, — den värdefullaste

delen af familjeskatten befann sig deri. En annan erbjöd sig att lösa biljetter.

Grefven uppgaf en på denna sidan liggande station. Från denna ville man på en bibana fortsätta flykten. Snart voro biljetterna lösta. Grefven tryckte ett guldmynt i handen på kusken, och vagnen för derifrån. »Lycklig resa», hade kusken hviskat till grefven, och denne hade svarat »det gifve Gud!»

Få minuter derefter stego flyktingarna in i en kupé. Tåget satte sig i rörelse, och grefven ville just gifva sin glädje luft i ett »Gud ske lof!» då han märkte, att en tredje person var närvarande i kupéen, och att denne med egendomliga blickar betraktade flyktingarna.

TRETTIONONDE KAPITLET.

En som var medveten om Margrets hemlighet.

I mångrottan på Bärenburg suto två ungdomliga gestalter bredvid hvarandra. Hvar och en af dem hade genomlevvat sina bittra hjertesorger. Inga von Tannenburg väntade med otålighet att få höra Ludmillas historia. Hon önskade lära känna Margrets hemlighet.

Ludmilla for plötsligt upp.

— Ja! utbrast hon. Icke sannt, du vet, att han icke är hennes make! — Nej, nej, Erik är *min* make! — Margret ljuger, när hon säger, att han är hennes make! — — och han kommer, han kommer snart! Hör du hans steg? — — Lyssna — — lyssna — —

Inga lyssnade. Det föreföll henne verkligen, som om hon hörde ett aflägsset buller, derpå blef allt plötsligt åter tyst.

— Tror du, att jag är nog vackert klädd? Jag vet bestämdt, att han redan i dag hemtar mig till bröllop! Erik, Erik!

Den hvita damen på Bärenburg lät sina stora, talande ögon hvila på Inga. Derpå lopp en darning genom hennes kropp.

— Icke sannt, utbrast hon, du går gerna med? Ack nej det är ju sannt! Du är ju en ung fru! En ung fru! Hvad det klingar vackert! Men, du vill ju berätta mig om ditt bröllop!

Inga fruktade att Ludmilla icke skulle förråda Margrets hemlighet, och hon bragte derför samtalen skickligt på den samma.

— Ja, jag skall berätta dig om henne, — kom!

— Tyst, tyst, så att den gråa gumman icke hör det! . . . Säg mig blott en sak! . . . Vet du, hvar barnet är? . . . Har Margret det hos sig?

— Hvilket barn talar du om?

Ludmilla stirrade mot golvet.

— Ah! utbrast hon plötsligt. Du måste veta hvar barnet är! . . . Sade hon icke att du hade barnet! . . . Hvar är det? . . .

Inga ryste, när hon betraktade Ludmillas ansigte. Detta hade under de sista minuterna alldeles förändrats.

Hennes drag hade blifvit hårda och alvarsamma. Förskräckelse och fruktan afspeglade sig i hennes ansigte. Med ögonen gnistrande af vrede utbrast hon plötsligt:

— Gif hit barnet, Inga, annars vid Gud i himlen — —

Det hade förefallit Inga, som om Ludmilla vore rädd för något osynligt, och nu på en gång uppträdde hon hotande och utmanande.

— Jag ber dig, Ludmilla, lugna dig!

— Jag lugna mig? skrek hon. Nej aldrig! Gif mig hit mitt barn! . . . Så vacker den lille gossen är! Hvad sägen I? skrek hon derpå. I sägen att han är död! . . . I ären lögnare! Gif mig mitt barn, min lille blondlockige gosse! I hafven stulit honom ifrån mig! Och du! — hon sträckte ut händerna efter Inga, — du har stulit mitt barn!

Inga sprang undan, ty lidelsen lyste ur den vansinnigas ögon. Inga måste stödja sig mot väggen, ty foten smärtade henne åter.

Ludmilla följde henne och ville just gripa henne; men innan hon fick göra det, trädde den grå gumman emellan dem båda.

— Ludmilla! Blott detta enda ord kom öfver den grå gummans läppar, men det klingade tillrättavisande, vredgadt och hotande.

Den tilltalade såg ett ögonblick på henne. Derpå vände hon sig om och grät högljudt.

Under tiden hade gumman genom en rörelse med handen låtit Inga förstå, att hon skulle aflägsna sig. Hon beredde sig just dertill; men knapt hade hon tagit några steg, förr än den svagsinta föll i ett nytt raseri.

— Hvad? skrek Ludmilla. Du vill fly? Ja, ja, — det onda samvetet! Här stannar du! Ned på knä! Tillstå, hvar är min son?

Som en rasande störtade hon sig på Inga. Denna utstötte ett ångestskri, ty hon förstod att om det kom till brottning, skulle hon blifva underlägsen.

Men innan Ludmilla hann upp Inga, lade gummans armar sig om den uppretade och tryckte henne så hårdt, att hon skrek.

— Ludmilla, sansa dig! ropade hon halft bedjande, halft befallande. Skall jag slita sönder din bruddrägt! Skall jag söndertrampa blommorna? Ser du icke de vackra rosor, som ligga

på vägen? Trampa icke på dem, du trampar då på din egen lycka! Hör du klockorna? De kalla till kyrkan, till altaret! Och der . . . ser jag rätt? Det är . . . det är . . .

— Wildenfels! utstötte Ludmilla häftigt upprörd.

Inga ryste, när hon hörde detta namn. Var det icke nära sammanknutet med hennes väninna Margrets öde? Var den man, som den vansinniga nämnt, densamme, som hade ingripit i Margrets öde?

Alla dessa frågor uppdöko inom henne, men hon hade ingen tid att tänka öfver dem, ty Ludmilla utstötte ett vildt skrik och rusade ut ur rummet, under det hon ropade namnet Erik. —

Under utropet: mitt stackars svagsinta barn! sprang gumman efter henne och lemnade Inga ensam.

— Min Gud, hur skall detta sluta? Och hvilka äro dessa båda besynnerliga varelser?

Hon försjönk i djupt begrundande.

Eckberts bild stod framför hennes själ.

— Eckbert, hviskade hon. Eckbert, du lefver och älskar mig! Hvad var det han sade i brevet: »Mitt sista ord i lifvet skall vara: Inga!» . . . O, du gode Gud, kan du lugnt åse två af dina varelsers smärta? Hvad har jag gjort, att din hand hvilar så tungt på mig?

Hennes läppar rörde sig ännu, men icke en stafvelse gled öfver desamma.

Under samtalet med sig sjelf hade hon icke märkt ett egenomligt buller, som uppstått icke långt ifrån henne. Först när detta ökades och öfvergick till knarrande och brakande, afbröt hon sig. Det föreföll Inga, som om plankorna med våld brötos ur sina fogar.

Der! . . . Hvad var det nu? . . . Brakandet tilltog i häftighet. Golfvet brast några steg ifrån henne.

— Barmhertige Gud! utstötte Inga ängsligt. Jag ser en hand och der — ett blekt ansigte!

Hon stirrade på det brustna stället i golfvet.

Derpå uppgaf hon ett ängestskri. I ett nu stod en man framför henne.

För Ingas ögon mörknade det. Hon märkte att en lykta blef synlig i golföppningen och en andra människogestalt steg upp ur densamma.

Inga blef förskräckt. Det var Hugo von Falkenberg, som stod framför henne. Karlen med lyktan, som visat den inträngande vägen i ruinen, stod ännu i mörker. I första ögonblicket antog Inga, att det var Planitz. Först när ljuset föll på hans ansigte igenkände hon förvaltaren på Bärenburg.

— Inga, blif icke rädd, — frukta ingenting af mig! Jag kommer för att hemta er ur dessa ru — —

— Nu först tycktes Hugo bemärkt rummets egendomlighet. Han afbröt sig och såg på hvalfvet, hvarifrån mänskenet spred sig i grottan.

— Inga, jag har kommit för att rädda er! Jag har tvingat förvaltaren att visa mig hit. Kom, fly med mig!

— Det går icke! Jag vill det icke! Fly heldre sjelf ur dessa rum, ty kommer mångrottans egarinnor tillbaka, så göra de bruk af sin rätt.

— Tala icke så, fröken Inga. Ruinen tillhör justitierådet, och hvad som tillhör honom, det —

Från afstånd hördes den vansinnigas skrik ända till den plats, der Inga befann sig.

— Hon kommer, sade Inga, sedan hon märkt att en dörr stängdes. Straxt derpå hördes steg.

Hugo blickade ängsligt åt det ställe i grottan, från hvilket det besynnerliga ljudet hade hörts.

— Hvem var det? framstötte han, i det han vände sig till förvaltaren.

— Nädig herre, låt mig få skynda mig tillbaka! sade denne i ängslig ton.

— Stanna här! befalde Hugo. Derpå såg han på den bleka kvinnogestalten.

— Inga, ni måste bort härifån! Redan denna stund.

— Jag kan icke gå, jag har brutit min fot!

Allt blodet steg Inga åt hufvudet, när hon uttalade denna osanning.

— Så mycket snarare bör ni då lemna detta ställe, ty här kan ni ju icke få någon hjälp! Dessa så kallade spöken kunna icke bistå er!

Den grå gummans steg hördes.

Inga återvann härigenom sitt mod.

Denna hade ju haft mod och beslutsamhet nog att befria henne ur justitierådets händer. Skulle hon icke äfven denna gång kunna visa sin hemlighetsfulla makt?

— Hihihii!

— Gummans skratt genomskar luften, när hon såg det nedifrån öppnade tillträdet till grottan.

Förvaltaren tumlade mot väggen, ty det utstötta »hihihi» hade en ton af stor vrede.

— Följ mig, Inga! Vid Gud, jag menar ärligt! utbrast Hugo skyndsamt.

— Aldrig! Ludmilla, till hjälp!

Hugo märkte, att det nu måste handlas.

Utan att säga ett ord, fattade han Inga och försökte taga henne upp på armen.

Men Inga gjorde motstånd.

— Ludmilla, hitåt! . . . Hjelp din syster och —

Fortsättningen af dessa ord, hvilka ropades af den grå gumman, kunde Inga icke förstå.

Hugo ville för andra gången rusa på Inga. Redan sträckte han ut händerna efter henne, redan vidrörde hans fingrar den darrande gestalten, då han plötsligt gaf upp ett skrik af smärta.

— Hihih! skrattade gumman och svängde en tunn, blank jernstaf i handen. Ut ärelösa slyngel!

Jernstafven for åter susande genom luften och slog i nästa ögonblick ned på den inträngandes hufvud.

Med ett skrik, som skar genom märg och ben sjönk Hugo till golvet. Inga såg, huru förvaltaren sprang fram till den slagne. Derpå mörknade det för hennes ögon. Men det var ingen vanmakt, som närmade sig henne, utan det var månskenet, som försvann, hvilket nyss upplyst rummet.

Ogenomträngligt mörker inhöljde nu det hela.

— Kom mitt barn, stöd dig på mig! hörde Inga hviskas bredvid sig. Derpå kände hon sig upplyftad af gumman och i nästa ögonblick blef hon bortburen.

— Hit in! hviskade den grå gumman.

Inga märkte, att en trädörr öppnades. Samtidigt märkte hon steg, som tycktes komma från en trätappa.

— Ludmilla, hitåt! ropade den gamla till den ankommande.

Derpå stängdes dörren, och Inga befann sig ensam i ett mörkt rum.

Hon hörde huru gumman utanför hviskade några ord till den vansinniga; derpå märkte hon att båda aflägsnade sig.

De båda spöklika gestalterna begåfv sig till det ställe der Hugo fallit. Ljuset från den krossade lycktan brann ännu och belyste nödortfigt den närmaste omgifningen.

Förvaltaren erbjöd en beklaglig anblick. Han reste sig upp och bad om förskoning.

— Ned!

Blott detta ord fick han till svar.

Som en undergifven tjänare fattade han tigande den krossade lycktan och gick till öppningen i golvet.

— Förrådare! kom det nu från gummans läppar. Hur håller du ditt löfte? . . . Vet du icke, att vi kunna straffa dig förfärligt!

— Nåd — barmhertighet bad denne.

— Ned, och skynda dig, — om fem minuter är äfven den

ingången raserad. Det var den enda, som du kände till. Än en gång, skynda dig!

Förvaltaren tycktes icke hafva någon lust att stanna längre på detta hemska ställe, ty han försvann hastigt genom golfvets öppning.

Två minuter derefter bäfvade jorden. Inga kunde icke begripa, hvad det betydde.

Gumman hade kastat Hugos kropp ned genom golfvet och derpå gifvit tecken åt Ludmilla att förstöra ingången.

Ett brakande och knakande uppstod. Bjelkar, bräder, murbruk och stenar lösrycktes och föllo på öppningen i golfvet samt bildade för Hugo en lefvande graf.

Derpå kände Inga sig fattad vid handen.

— Kom, min dotter, — du måste bort härifrån.

— Hvarthän? frågade denna.

— Det skall du få se!

Inga kände sig upplyftad och bortburen.

FYRATIONDE KAPITLET.

Doris i slottet Falkenberg.

Kluge hade blifvit frikänd från stölden, då jägmästaren mot hans nekande ingenting kunde bevisa.

Jägmästaren harmades.

Han gick uppretad några steg fram och åter i rummet en trappa upp.

Framför hans själ stodo tydligt de bilder som utspelats i detta rum.

— Skall denna gång någonsin mera blifva använd? mumlade han för sig sjelf.

Han gick bort mot skåpet.

Men, hvad var det? —

Jägmästaren ryckte till. Han hade hört ett buller. Han visste knappt, om han skulle tro sina öron.

Bullret blef tydligare, — det kom bestämdt från skåpet.

Hvad skulle detta betyda?

Han fick icke lång tid att tänka efter detta, ty skåpet öppnades, och för jägmästarens blickar uppdök en gestalt, som han aldrig förr i sitt lif hade sett. En gammal gumma stod framför honom.

Kring hennes hufvud nedhänge hvita hårstrån, som till hälften voro täckta med en babytt. På näsan satt glasögon med hornbågar och runda, mörka glas.

En veckrik klädning betäckte hennes gestalt.

— God dag, herr jägmästare!

Denne nickade. Han visste icke hvad han skulle svara.

— Känner ni icke igen mig, herr jägmästare?

— Sannerligen, stammade han, jag vet icke hvem ni är, och framför allt, hur har ni kommit hit?

— Hvem jag är? — Det skall ni snart få se. Och huru

jag kommit hit? Nå, helt enkelt genom den underjordiska gången!

Jägmästaren ryckte till.

Det fanns ju ingen annan, som kände hemligheten af denna gång, mer än han och Krischan samt grefven och dennes dotter.

Men hur hade ännu en person fått reda på den? Hemligheten var förrädd. Han skakade på hufvudet och lade pannan i djupa veck.

Nu brast den gamla gumman i ett klingande, lustigt skratt.

— Ni känner mig således verkligen icke? Då måste min förklädning vara förträfflig. Nå ja, — annars hade det helt visst icke heller lyckats mig bringa min far i säkerhet! Jag skall helsa så hjertligt ifrån honom och säga er, att han aldrig skall förgäta, hvad ni — —

En snyftning qvåfde de de sista orden.

Jägmästaren för med handen öfver pannan och mumlade:

— Min Gud! Denna röst!

Plötsligt ryckte han till, steg fram till den förklädda, fattade hennes hand och sade:

— Jag kan icke längre bära ovissheten! Säg mig, — är ni — —

— Ja, jag är Doris, dotter till den stackars flykting, som hvarje dag innesluter er i sina böner!

— Tusen gånger välkommen, nådig fröken! Jag gläder mig att se er frisk och välbehållen åter, så mycket mera, som er härvaro bevisar för mig, att er herr fader är i säkerhet.

Doris räckte jägmästaren sin hand, som denne fattade och tryckte.

— Nå, kära fröken berätta nu om er gode herr fader!

— Det är icke mycket, jag har att säga er, herr jägmästare. Men om ni vill vara så god och lemna mig ensam ett ögonblick, så skall jag först byta om drägt.

Jägmästaren nickade. Derpå kastade han en missbelåten blick på den drägt, hvori Doris befann sig. Den behagade honom icke.

Han lemnade rummet, och när grefvedottren efter några minuter ropade hans namn, utbrast han vid inträdandet.

— Så tycker jag om att se er, fröken! Men i det förra omhöljet, — hu!

— Den drägten har dock gjort min far och mig förträffliga tjänster, ty jag måste erkänna att jag till och med i den drägten gällde för hans dotter, så gammal såg han ut i sin drägt.

— Nu gissar jag det! Man talade i Prittwitz om ett par gamla damer som farit i resvagn!

— Det var just min far och jag. Dräggarna hade vi den gamle Krischan att tacka för. Det var han som ledde och förberedde vår flykt.

Jägmästaren rynkade pannan.

— Hm, — ja, mumlade han för sig sjelf. Nå, hur är det med er herr fader?

— Gud ske lof! Min far är frisk och i godt förvar. Hoppet lefver ånyo upp hos honom —

— Emedan ni, nådig fröken ständigt ingifver honom nytt!

— Jag måste väl det göra —

— Deri gör ni rätt! Grefven kan vara stolt öfver sin dotter!

— Ni smickrar, herr jägmästare!

— Visst icke! försäkrade denne ifrigt. Men när jag besinnar hur förtviflad grefven var, och huru ni som en tröstande engel ingaf honom nytt hopp, då, kära fröken, måste jag säga, att — —

Den gode mannen kunde icke fullända meningen. Tårar perlade i hans ögon och lupo nedåt kinderna.

Doris berättade nu om flykten.

När hon slutat sitt meddelande, frågade hon:

— Man sade att gendarmen Kluge hade begått stöld. Hur förhåller det sig dermed?

Jägmästaren omtalade förloppet, och nu blef det Doris tur att förklara, hvad hon visste om saken.

— Här är börsen med pengarne, sade jägmästaren.

— Jag måste vid tillfälle hålla honom skadeslös för hvad han fått lida och för förlusten. Men nu har jag en plan att återställa min fars ära!

— Kan det vara möjligt? frågade jägmästaren.

— Det skall lyckas! Framför allt, tack för ert bref! Ni gaf mig deri en fingervisning, på hvad sätt jag skulle utföra min plan.

— Och ni är sinnad att ingå derpå?

— Det är orsaken till min härvaro.

— Att ni kommit så skyndsamt, är mycket gynnsamt. För åtta dagar sedan annonserade slottsfogden efter en sällskapsdam åt sin fru. Men här kan ni läsa sjelf.

Jägmästaren tog iram en tidning och lemnade den åt Doris.

— Platsen är som vore den ämnad för mig! förklarade Doris, sedan hon läst annonsen. De erforderliga kunskaperna har jag, och den underordnade ställningen skall blifva mig lätt att bära, när jag tänker på det mål, hvaråt jag helgat mina krafter.

Med beundran såg jägmästaren på henne.

Han räckte henne derpå handen och sade i rörd högtidlig ton:

— Gud skall vara med eder!

Några dagar hade gått.

I Slottsfogdens bostad på slottet Falkenberg herskade ett rörligt lif.

Doris hade föregående dag tillträtt sin anställning som sällskapsdam hos slottsfogdens fru.

Den unga frökens behagliga väsende hade straxt vunnit den gamla damen, så att denna fick anställningen på gynnsamma vilkor.

På aftonen skulle ett större sällskap samlas i salongen.

Fru Falkner var en stor väninna af musik; hon försäkrade sig icke kunna lefva utan denna njutning. Redan sedan lång tid tillbaka så sjuklig att hon icke ens kunde röra en fot, utan måste fara i en rullstol, fann hon den största njutning af de musikaftnar, vid hvilka dels dilleltanter, dels medlemmar af det storhertigluga kapellet medverkade, och hvartill kringboende vänner och bekanta erhöilo inbjudning.

Äfven i dag skulle detta vara fallet, och med spänd väntan emotsåg Doris de ankommande. Hon kände sig icke alldeles fri från farhåga, att det kunde komma personer, för hvilka hon, utan att veta det, var bekant, kanske just under hennes nuvarande namn.

Till hennes lycka fick hon icke tid att grubbla deröfver, ty fru Falkner hade än det, än ett annat uppdrag att meddela henne, för att allt skulle gestalta sig värdigt till den förestående aftonen.

Slutligen hade denna inbrutit.

Salongen, hvarest den präktiga konsertflygeln stod, fylldes småningom med gäster. Doris var vice värdinna, under det att fru Falkner sjelf satt i sin rullstol i bakgrunden af rummet.

När alla gästerna helsat, gaf fru Falkner tecken till att börja konserten.

Sedan quartetten hade slutat en komposition af Beethoven, belönades utförandet med rikligt bifall; och den nästa stycke föregående pausen begagnades flitigt till konversation.

— Ni har då sannerligen fått en riktig fé i huset, nådig fru! väude sig en kavaljer till fru Falkner.

Denna smålog mildt.

— För mig är fröken Doris en engell sade hon rörd. Jag kan icke nog tacka min lyckliga stjärna, som fört denna berliga flicka i huset.

Ett mummel af bifall gick genom raden af gäster. Äfven på dessa hade Doris gjort det bästa intryck, och hon visade sig glad öfver det beröm, som fru Falkner gaf henne.

— Ni känner er utan tvifvel lycklig, fortfor kavaljeren, när denna engel omsväfvar er med sina vingslag!

— Ah, ljud en spetsig stämma i närheten. Baronens svärmar!

— För det sköna och goda skall menniskan alltid svärma, fröken Königsdörfer gaf baronen kyligt till svar.

— Det är riktigt, bekräftade värdinnan. Och fröken Friedenau är lika skön som god.

Charlotte Königsdörfer, — vi känna henne från de första kapitlen i vår berättelse, — var ingalunda glad öfver dessa fru Falkners ord. Hon hade varit van, att man hyllade henne, och att de yngre herrarne, — baronen var ännu ganska ung! — omsvärmade henne för hennes sinliga, yppiga skönhet. Äfven i dag hade hon hoppats göra eröfringar, oaktadt de kärleksförhållanden, hvori hon redan stod. Visserligen gällde hennes lustar i dag en man, hvars ankomst alla längtansfullt ännu väntade, men det oaktadt förargade det henne, att en annan i hennes närvaro blef betecknad som skönhet.

— Bah! svarade hon hånande. Skönheten är för sådana personer, som måste lefva af sitt förvärf, ofta en olycka, och hvad det goda beträffar —

Charlotte ryckte på axlarna.

— Nå, vill ni icke fullända? menade fru Falkner leende.

— Och hvad det goda beträffar? sade baronen.

— Ah, — denna flicka måste man först försöka. På några dagar kan man icke bedöma en sådan person!

— Ni borde tilltro mig denna skarpa blick! svarade fru Falkner.

— Utan tvifvel, sade baronen, förtjenar fröken Friedenau redan genom sin bländande skönhet en odelad beundran! — Ären I icke af min mening, mina damer?

De damer, till hvilka baronen vände sig, voro redan i den ålder, som tillät dem att svara medgifvande.

Charlotte Königsdörfer bet sig i läpparne och slungade baronen en vredgad blick.

Nu öppnades dörren, — Doris trädde in. Hon hade icke någon aning om det samtal, som just hade blifvit fördt. Hon gaf icke helle akt på fröken Königsdörfers onda blick, utan gick fram till fru Falkner och gjorde sig underrättad om hvad denna önskade.

— Jag har icke nu någon önskan, min kära fröken. Kom, sätt er här bredvid mig och hör på musiken, som straxt skall börja.

— Ni är visst en stor väninna af musik? vände sig baronen till Doris.

— Det nekar jag icke till, svarade hon obesväradt. Isynnerhet tycker jag om de gamla klassikerna.

— Ah, då har ni försummat något mycket vackert, — en herlig kvartett af Beethoven —

— Just Beethovens musik uppfyller mig med stor förtjusning.

— Ni sade mig det i går, när vi talade om musik, vände fru Falkner sig till Doris, och för att bereda er en glädje har jag tagit hänsyn dertill vid uppställandet af programmet.

Charlotte Königsdörfer bäfvade i sitt innersta af raseri.

Redan hyste hon tanken att resa sig upp och taga afsked från sällskapet, när hon kom att tänka på den gäst, som ännu icke hade anländt. Hon hade ju föresatt sig att eröfra hans hjerta, och detta bestämde henne för att uthärdas.

— Ni måste känna er mycket smickrad, fröken Friedenau, att blifva så utmärkt af ert herrskap!

Doris höjde långsamt på hufvudet och såg med kall, lugn blick på Charlotte.

— Jag skulle icke hafva sökt min nu innehafvande plats, om jag icke haft den öfvertygelsen att förtjena nådig fruns välvilja!

— Ah, ah! ropade Charlotte gäckande. Så stolt! Tro ni mig, domestikerna misstaga sig ofta angående sina förtjenster!

— Jag medger möjligheten af hvad ni säger, hvad förtjensten beträffar, — äfven hos mig torde det vara fallet, och jag ber er, nådig fru, icke vara allt för efterläten mot mig!

— Ah, denna bön behöfves icke, min kära Doris! svarade den gamla damen med innerlighet.

Grefvedottern bugade sig och sade derpå, i det hon stolt reste på sig:

— Som sagdt, jag medgifver hvad ni sagt, nådig fröken, men om jag också skulle förhöja mig i afseende på mina förtjenster, — på *min ställning* misstager jag mig *icke!*

— Ah, förträffligt! hånade Charlotte. Om ni alltid tänker så, skall ni aldrig sakna lönande förvärf, när nådig frun — —

Denna lutade sig fram.

— Hvad talade ni just nyss om, min kära? frågade hon i skarp ton.

— Min Gud! Ni vill väl ännu njuta en glad lefnadsafton, och dertill bidrager omvexling i er omgifning. Derför skulle ni alltså vid tillfälle göra ett nytt val — —

Charlotte hatade redan grefvedottern. Med djefvulsk beräkning afsköt hon de giftiga pilarne, som hon var öfvertygad skulle såra sällskapsdamen dödligt.

Fru Falkner skakade på hfvudet.

— Icke sant, hviskade baronen till Doris. Det är en härlig uppgift, ni här uppfyller?

— Ja visst, herr baron, svarade Doris. Och jag tillägger, det är den skönaste uppgiften i mitt lif, — måtte den lyckas mig!

Musiken började nu med den herliga Egmont-ouvertyren af Beethoven. Man måste höra denna ädla, djupt genomandliga musik, för att begripa den, — beskrivas låter den sig icke!

Alla, utom Charlotte lyssnade beundrande till denna tonbild och kände sig försatta utom verkligheten, — långt bort, — bort till det obekanta rike, der guddomsväsendet uppenbarar sig.

När ouvertyren var slut, hvilade ett heligt lugn öfver sällskapet, — ingen af de närvarande vågade med ett bifallsrop afbryta tystnaden.

Doris begagnade tystnaden för att lemna salongen.

Hon ville vara ensam några minuter med sina tankar.

Hon begaf sig nu till köket, der hon hade åtskilliga anordningar att göra. Under tiden hade ett lifligt samtal utvecklats sig i salongen. Man talade om åtskilliga mästare, om deras konstigtningar och om den motsats, hvori en del nyare kompositörer stå till de klassiska.

— Den klassiska musiken är alltför enkel! sade Charlotte Königsdörfer högmodigt.

— Och så svår att förstå, icke sannt? sade baronen illparigt.

— Ah! och kring hennes läppar ryckte det föraktligt. Den nya riktningen tillhör framtiden. Menar ni icke detsamma?

Dessa sista ord rigtade hon till fru Falkner. Denna svarade med ett leende:

— Jag tänker mig alltid, att framtiden är beroende af det förflutna.

— Så är det! bekräftade baronen.

— Jag svärmar blott för Wagner! utbrast Charlotte.

Nu öppnades dörren och in trädde en smärt manlig gestalt.

I den ännu unge mannens drag låg något, som i första ögonblicket måste intaga hvarje hjerta.

— Ah! utbrast fru Falkner gladt. Ändtligen kommer ni! Vi hafva längtat mycket efter er!

Den ankomne bugade sig djupt.

— Jag skulle skatta mig lycklig, om jag fick öfverflytta denna kompliment på min vän.

Dervid pekade han på sin viollåda, som han bar i handen.

Fru Falkner presenterade honom nu för det öfriga sällskapet.

Han var son till en rik bankir vid namn Hofmann och sysselsatt i dennes affär. Men under sina fristunder öfvade han sig mycket i violspelning, och hans färdighet gick vida utöfver en vanlig dilettants.

Så snart Claudius Hofmann uppträdde som konstnär, gjorde han det alltid under det antagna italienske namnet Emanuel Cellini.

Under detta namn hade han också blifvit presenterad för sällskapet.

Han blef mycket förekommande bemött från alla håll, ty hans ryckte som konstnär, föregick honom, dertill var han en intim vän med prinsen af Hochberg, hvilket särdeles i damernas ögon förlänade honom en viss trollkraft.

Med stor otålighet afvaktade man hans uppträdande. Charlotte Köningsdörfer riktigt slukade honom med ögonen.

Hon förstod skickligt att inleda honom i ett samtal, och då han var verldsman från topp till tå, så kom han henne till mötes med största älskvärdhet.

— Andra afdelningen skall straxt börja, signor Cellini! yände sig fru Falkner till konstnären. Den är hufvudsakligen bestämd för sång.

— Ack! svarade Cellini vekt. Jag älskar sången.

— Och ni framför allt eder violin! invände Charlotte ifrigt.

Cellini bugade sig artigt, men i denna bugning låg något afmätt, som Charlotte likväl icke märkte.

— Jag kan blott instämma i vår väninnas ord! sade fru Falkner, och snart bestormade man från alla håll konstnären att börja sitt föredrag.

Cellini reste sig, tog sitt instrument ur lädan och stämde detsamma.

— Ack! hviskade Charlotte, men högt nog för att Cellini skulle kunna höra det. Hvad det skulle varit herligt, om jag på pianot, — — men min konst är så ringa —

Cellini hade märkt dessa ord, och — en dyster skugga lade sig öfver hans panna.

Charlotte märkte det. Blodet steg åt hennes kinder. Fru Falkner såg sig sökande omkring i rummet.

— Hvar är Doris? hviskade hon och ynkade den vid dörren stående betjenten till sig.

— Jag låter bedja fröken Friedenau komma hit!

Betjenten försvann. Straxt derefter steg Doris in. Hon hade icke sett konstnären, men väl han henne. I hans ögon lyste det sällsamt till, som om plötsligt en lycklig känsla hade kommit öfver honom. Grefvedottern trädde fram till fru Falkner och underrättade sig om hennes önskan.

— Min önskan, kära Doris, är att ni nu stannar här.

— Jag har ännu några anordningar att göra för soupéen —

— Ack! — hvilken verksamhet! sade Charlotte, som satt i närheten. Jag beundrar ert hushållssinne!

— Då ni känner min ställning, svarade Doris kallt, så bör ni finna det förklarligt. Jag får väl bedja er, nådig fru, att nu låta mig gå?

Vid de sista orden, som voro rigtade till fru Falkner gjorde hon en bebaglig nigning för denna och lemnade derpå salongen.

De anordningar, hon hade att göra, tog blott några minuter i anspråk, så att Doris redan kort derefter hade kunnat återvända till salongen.

Men hon gjorde det dock icke.

En för henne oförklarlig känsla afhöll henne derifrån.

Till salongen stötte ett litet hörnrum. Der skulle soupéen intagas. Doris begaf sig dit för att öfvervaka förberedelserna.

Suart voro dessa gjorda, och Doris befann sig ensam i rummet.

I ett hörn stod ett gammalmodigt piano, på hvilket Mozart sades hafva spelat en gång.

Ej underligt därför, om fru Falkner sällan lät sina händer vidröra detta minne.

Längtan fattade Doris att öppna det. Men en viss skygghet afhöll henne derifrån.

Hon beslöt gå tillbaka in i salongen. Redan hade hon öppnat dörren, då hon plötsligt stannade. En herrlig musik hördes.

Lyssnande upplyftade hon sitt vackra hufvud. Tonerna voro henne bekanta, och dock kände hon den ej i detta ögonblick.

Det var en af Haydns omtyckta sonater, som konstnären framlockade ur sitt instrument.

Ännu hade Doris icke sett den föredragande. En aning drog igenom hennes själ. Det förekom henne, som tillhörde denna konstfärdiga hand en man, som icke var henne främmande.

Serénaden var slut. Doris kände sig berörd af densamma. En hemlighetsfull bäfvan lopp igenom hennes hjerta.

Högt bifall belönade föredraget. Ännu stod Doris med dörren på glänt. Hon väntade, tills den spelande skulle visa sig.

Visserligen hade hon helt enkelt kunnat träda in i salongen, men en oförklarlig skygghet höll henne tillbaka. Hvarföre?

Nu! Grefvedotterns hjerta klappade häftigare! Hon hörde, huru den osynlige konstnären lade bort sitt instrument och begaf sig till sin sittplats.

Åter ryckte Doris till. Hon hade sett honom.

— Min Gud! — Det är han, — det är han, — o min aning!

— Ah! hörde hon Charlotte Königsdörfer säga. Det var superb! Det var pråktigt, storartadt! Jag gör eder verkligen min kompliment, signor Cellini!

— Signor Cellini! hviskade Doris vid dörren. Han kallar sig Cellini, — det är icke sannt! O Gud, hvad är åt mig? — Hans namn är mig obekant, — Cellini, — — nej, nej, så heter han icke, — och hans ansigte, hans röst! — Ah! hviskade hon nu under intrycket af ett minne, medan kinderna bleknade, — *speldosan!*

Nästan mekaniskt gick hon till det gamla pianot, öppnade det och satte sig ned på stolen.

Och nu lät hon de fina händerna glida öfver tangenterna. Först var det en vemodfull tonbild, som hon framlockade ur det gamla klaveret, derpå blef spelet liffigare, och slutligen framträngde den förträffliga efterhärmingen af en speldosa till de i salongen närvarandes öron. Den lifliga konversationen afstannade. Man lyssnade.

Så pråktigt tonerna klingade! Signor Cellini var den förste, som gaf akt på den sällsamma musiken. Först ryckte han till, som om ett minne dök upp för houom, derpå antog hans ansigte ett eftertänksamt uttryck.

— Hvilken egendomlig musik! hviskade han halfhögt, vändande sig till fru Falkner.

— Sannerligen, jag har ännu aldrig hört något dylikt!

— Hvem är den mästare, som föredrager denna herrliga tonbild?

Den gamla damen smålog.

— Jag skulle mycket misstaga mig, om — — men låtom oss sjelfva se efter!

Hon vinkade på betjenten, denne trädde fram och förde derpå sin herskarinna till den halföppna dörren till sidorummet.

— Öppna! befallde fru Falkner.

Doris spelade alltjemt och var så djupt försänkt i sina fantasier, att hon icke märkte, när dörren öppnades och fru Falkner samt signor Cellini blefvo synliga och stego in i rummet.

Emanuel Cellini vände icke bort blicken från den behagliga företeelsen.

Hans kinder rodnade. Bröstat arbetade väldigt, och i ögonen låg ett uttryck af onämbar längtan.

Nu närmade sig föredraget sitt slut. »Speldosa» förklingade i några milda, vemodfulla ackorder; Doris reste sig upp.

Emellertid hade virtuosen närmast sig; hennes första blick träffade honom.

— Doris! ljöd det hviskande från hans läppar.

Grefvedottern rodnade och derpå betäcktes hennes kinder af blekhet.

— Vi måste här vara främmande för hvarandra! hviskade hon djupt rodnande och ängsligt. Och medan hon sade dessa ord, som endast voro hörbara för honom, besvarade hon hans helsning med en djup nigning.

När hon åter lyftade upp ögonen, träffade hennes blick en tredje person, som betraktade Doris med fiendtliga, hatfulla blickar.

Det var Charlotte Königsdörfer.

FYRATIOFÖRSTA KAPITLET.

En väninna — en vän.

Det var dagen derpå. Ute herskade snöväder. Vinden, som kom från öster, dref snön yrande framför sig. Dertill var det skarp köld.

Fru Falkner satt vid fönstret. En behaglig värme herskade i rummet och den gamla frun befann sig i en glad sinnesstämning.

Plötsligt hördes bjellerklang. En släda stannade på slottsgården.

— Ah, mumlade den gamla damen. Fröken Königsdörfer kommer! hvad kan hon vilja i dag?

En knackning hördes på dörren, och fru Falkner fick icke tid att säga: stig in! ty dörren rycktes upp, och — Gharlotte rusade in i rummet.

Hon tycktes söka någon.

— Hvar kan hon vara? mumlade hon. Hvar? Hvar?

Fru Falkner helsade på den ankomna. Med uttryck af förvåning hvilade hennes blick på Charlotte, som var ytterst märkvärdigt klädd.

Den gamla damen kände Charlotte som något behagsjuk; men i dag fick hon intrycket af, att denna ville med all makt behaga någon.

Charlotte stod, som vore hon helt och hållet upptagen af sina tankar på någon idé, hvilken helt och hållet beröfvade henne sjelfbeherskningen.

— Vill ni icke taga plats? frågade fru Falkner vänligt.

Först nu kom Charlotte Königsdörfer till sig. Hon trädde raskt fram till fru Falkner och räckte henne handen, på hvilken flere briljantringar gnistrade.

— Ack, så tankspridd jag är! sade hon med ett kokett leende, som tycktes ämnadt att intaga fru Falkner. Färden har medtagit mig något, — det är så elakt väder!

Fru Falkner nickade.

— Ja, — här i rummet är behagligare, och ingen skulle utan trängande orsak lemna sina rum.

Det låg i dessa ord en viss uppmaning till Charlotte, att uppgifva någon bestämd anledning för sitt sällsamma besök. Men Charlotte låtsade som om hon icke hade märkt det och sade i likgiltig ton:

— Hos er är det så hemtrefligt, nådig fru! Här är det angenämt att få prata en stund.

Hon tillade i allvarligare ton:

— Jag måste tillstå för er, att mitt besök härledde sig från önskan att få tala med er!

— Det var sannerligen en något vågad önskan, min bästa!

— Ah, hvarför? frågade Charlotte förvånad och på samma gång förskräckt, ty fru Falkners ord ljödo som ett afböjande och Charlotte hade gerna velat hafva visshet om ett och annat. Det var ju det egentliga ändamålet med hennes ankomst.

— Emedan, svarade fru Falkner, jag i mina år väl har svårt att följa ert ungdomliga temperament. Men må vi försöka. Om ni vill visa mig en tjänst —

— Ah, tusen för en! skyndade sig Charlotte att svara.

— Så anspråksfull är jag icke! Skulle ni vilja föra mig något närmare kaminen?

— Jag är lycklig, att kunna göra det!

Charlotte ställde sig bakom rullstolen och sköt den bort till kaminen, men — gjorde bakom den gamla damens rygg en hånfull grimas.

— Ack, min nådiga fru! sade hon derpå, sedan hon tagit plats midt emot den gamla damen. Framför allt måste jag tacka för den herrliga, njutningsrika afton, som jag i går upplefde hos er!

— Ack, jag har sannerligen den minsta delen deri. Tack-samhetspligten är tvärtom helt och hållet på min sida! Hela sällskapet och icke minst konstnärerna bidrogo att göra aftonen njutningsrik för mig!

— Ack, det var sannerligen rätt vackert. Så oförnöjsamt det låter, så måste jag dock tillstå, att jag rätt ofta önskade hafva tillfälle att närvara vid en sådan soiré i eder salong.

— Oaktadt den gammalklassiska musiken!

Charlotte bet sig i läpparne. Hon erinrade sig sitt ogynnsamma omdöme, som från alla håll blifvit så illa upptaget.

— Till och med, svarade hon, oaktadt signor Cellini!

— Ah! Hans föredrag behagade er således icke?!

— Tvärtom, jag fann det oförlikneligt!

— Jag förstår er icke, min kära!

— O, nådig fru! Signor Cellini är en oförliknelig konstnär! Jag har ännu aldrig hört ett skönare violinföredrag!

— Men er anmärkning förut, »till och med oaktadt signor Cellini», hur skall jag förstå det?

— Gaf ni icke akt på hans beteende?

— Han betedde sig som en fulländad gentleman.

— Visserligen! Men jag fordrar mera än det, — och signor Cellini var så kall, så kylig emot mig —

— Men för all del, kära fröken! Jag finner tvärtom, att signoren var ovanligt älskvärd emot er. Utmärkte han er icke genom att flera gånger tala till er?

— Ah ja, — i början! — Då trodde jag till och med, att jag icke var honom alldeles likgiltig. O, nådig fru, om ni visste hvad det vill säga att svärma för en konstnär, och att blifva tillbakastött af denne.

— Det har han bestämdt icke gjort!

— Så? Var han icke sedan tillbakadragen emot mig? Tror ni, att ett så finkänsligt och ömt kännande hjerta, som mitt icke behöfver mera än, en vänlig, innerlig blick för att jubla, mera än en kylig tillbakadragenhet för att känna sig tillbakastött?

Fru Falkner kastade en förskräckt blick på Charlotte, hon hade förstätt, att hos denna unga qvinna lågade en förfärlig lidelsefullhet.

— Ja, nådig fru, jag var otröstlig, när jag skiljdes härifrån. Ni har själf märkt, hur älskvärd och förekommande han i början var emot mig —

— Visserligen, min kära! bekräftade den gamla damen.

— Och sedan blef han så kall, — men jag vet nog, hvar för —

— Om jag förstår er rätt, sade fru Falkner lugnande, så tror ni er kunna antaga en bestämd orsak till signor Cellini's beteende?

— Visserligen, — o, jag har gifvit akt på allt. Ingenting har undgått mig, — icke det minsta! Ha — »Speldosan» — ja, — sedan det ögonblicket blef han en helt annan.

— Ni talar om »Speldosan», min kära? frågade den gamla damen, som alltmåra förvånades.

— Haha! Säg ni icke, huru alla lyssnade, och framför alla signor Cellini — och ändå var det just ingenting annat än ett eländigt pinglande, som hvarje skolbar —

— Ni förifrar er för mycket, min kära! svarade fru Falkner leende. Det fordras sannerligen något till att på klaveret så förvillande efterhärma en speldosa, som min sällskapsdam gjorde det!

— Ack! Er sällskapsdam! fnissade Charlotte.

— Och dessutom, fortfor fru Falkner, är signor Cellini en så erkänt skicklig konstnär, att —

— Ja, vid Gud, det är han!

— Att man kan betrakta hans omdöme som tongifvande! fullbordade den gamle damen sin mening.

— Ja, om detta omdöme gällde sjelfva utförandet, men så — Charlotte tvärtystnade och kastade på fru Falkner en rask, forskande blick.

— Edra ord äro mig en verklig gåta, min kära! Hvem kunde då enligt er mening den förträfflige konstnärens omdöme hafva gällt?

— Ab, hvem annars, än eder säll —

Hon fullbordade icke meningen, ty i detta ögonblick öppnades dörren.

Hvarken Charlotte eller fru Falkner hade hört en sakt knackning.

Doris trädde in. Hon helsade först på fru Falkner och derefter på Charlotte Königsdörfer.

Med en stolt nickning besvarade den sednare sällskapsdamens helsning. Hennes ansigte visade först ett högmodigt och derpå straxt ett hatfullt uttryck.

Doris såg Charlottes blick och tänkte:

— Hon är min fiende. Godt, jag skall rätta mitt handlingssätt derefter!

— Jag ber om ursäkt, nådig fru, sade Doris, om jag har stört. Tidningarna äro just ankomna.

— Jag tackar er, kära fröken. Sedan skall ni hafva godheten att föreläsa för mig!

Fru Falkner gaf med handen en vink, att Doris kunde aflägsna sig.

Doris neg och lemnade rummet. Det hade icke undgått henne, att Charlotte betraktat henne skarpt, och äfven hade hon bemärkt i hvilket uppretat tillstånd Charlotte Königsdörfer befann sig.

När hon öppnade dörren, kastade hon ännu en flyktig blick tillbaka, — den mötte Charlottes.

— En präktig flicka! mumlade fru Falkner för sig sjelf!

— Talar ni om er sällskapsdam? frågade Charlotte med bitande ton.

— Om henne! Finner ni mitt beröm otillräckligt?

— Tvärtom, finner jag det vara för mycket!

— Ni har en fördöm, kära Charlotte. Om ni kände fröken Doris närmare, så —

— Om förlåtelse, nådig fru! Ni känner denna person ännu allt för litet. Man kan misstaga sig! Hvad kan icke gömma

25) *»Hör mig, unga, sköna qvinna! Du skall höra min
och Margret Heimburgs hemlighet.»*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
 5 EAST ASH STREET
 CHICAGO, ILL. 60607

sig bakom en sällskapsdams namn! Man har nyligen hört orontalas dylika äfventyrer: kor.

Den gamla damen skakade på hufvudet.

— Hvarföre har ni denna ogynsamma mening emot min sällskapsdam?

— Det skall jag säga er. Jag har betraktat henne. Jag har funnit en likhet.

— Men, får då min sällskapsdam icke likna någon? skratade den gamla damen godmodigt? Hvem gäller denna likhet?

— Hm, — det vet jag icke sjelf ännu. Men hennes ansigtsdrag förekomma mig bekanta, och jag råder er, att vara på er vakt!

— Men hvarför då?

— Då lutade Charlotte sig ned och hviskade till fru Falkner:

— Doris är *icke* den hon synes vara!

— Ah! Ni förmodar väl icke någon förklädd prinsessa henne?

— Visst *icke* det! Tvärtom —

— Nå? Har ni någon bestämd misstanke?

— Låt mig tills vidare tåga med den saken. Jag anklagar ingen, utan att hafva erforderliga bevis. Men ni kunde kanske vara mig behjelpig dervid!

— Det betviflar jag. För det första hyser jag icke den ringaste misstanke emot Doris, och för det andra så är hela hennes väsen så öppet, att jag verkligen icke visste, huru jag skulle börja, för att få veta något om henne, som hon icke sjelf har meddelat mig!

— Om ni vill säga mig, huru ni lärt känna Doris, så kunde jag kanske deraf vinna någon utgångspunkt.

— Det skedde på enklaste vis i världen! Min man annonserade och några dagar derefter sökte Doris platsen.

— Och ni engagerade henne genast? Utan vidare?

— Hvarför skulle jag icke det? Hela hennes uppträdande intog mig till hennes fördel, så att jag icke tvekade, och jag kan endast upppepa: något bättre val hade jag icke kunnat träffa!

— Mätte ni icke misstaga er, nådig fru!

— Sakert icke! Jag är fast öfvertygad, att ni en dag skall tillstå för mig, hur ondt det gör er, att hafva hyst en misstanke emot min sällskapsdam.

— Med största glädje skulle jag aflägga denna bekännelse, så snart jag öfvertygat mig om orättvisan i min nuvarande mening. Men, — men —

— Ah, min kära! Här gifves icke något men! Ni gör Doris orätt, Ni måste lära att tycka om denna engel!

— Så snart jag lärt känna henne, med nöje. Är hon häri från trakten?

— Det är hon väl icke, sade den gamla damen tvekande.

— Ni skulle en gång låta henne berätta sin lefnadshistoria! —

— Det gör hon icke!

— Hvad? Charlotte reste sig med en häftig rörelse.

— Jag har redan gjort flera försök att förmå Doris till meddelanden om sina lefnadsöden, men i denna punkt iakttagar hon tystnad.

— Ah! utbrast Charlotte triumferande. Det är ju tillräckligt!

— Hvad menar ni? frågade fru Falkner.

— Besinnar ni då icke, min nådiga, att denna person måste hafva någon anledning att förtiga sin härkomst? Det är ju bekant, huru gerna sällskapsdamer tala om sitt förflutna! Än är det modrens sjukdom, fadrens död eller bankrutt, än åter är det andra olyckshändelser, som hafva försatt flickan i nödvändigheten att antaga plats. Och denna Doris, denna engel, som ni säger, afstår ifrån att tala om det, — hon höljer in sitt förflutna i en ogenomtränglig hemlighet! O, det låter en blicka djupt nog! Jag upprepar det, Doris är icke hvad hon synes vara, jag anser henne för en äfventyrerska!

— Ah! Ni dömer något förhastadt, och det är orätt!

— Gräla gärna på mig! Men jag säger er, akta er för hennel! Men jag skall nog utgrunda hennes hemlighet, lita på det, nådig fru!

— Ah, jag vill icke veta någon hemligbet, som man döljer för mig som sådan. Anser Doris det lämpligt att tala om det, så må hon göra det, i motsatt fall harnas jag icke på henne.

— Doris förtjenar icke ert ädelmod! utbrast riddargods-egaredottern med eldiga blickar. Men tålmod, — jag skall afslöja den der personen, så sannt jag lefver!

En knackning på dörren kom henne att tystna.

— Bejanten trädde in och lemnade fru Falkner ett telegram.

— Budet lemnade det just nu, sade han och lemnade rummet.

— Med darrande händer öppnade fru Falkner telegrammet, under det Charlotte förstulet betraktade henne.

— Ah, utbrast den gamla damen i en ton af glad förvåning. Denne Cellini är en gentleman från topp till tå.

— Från honom? frågade Charlotte, och en rodnad steg upp på hennes kinder.

Fru Falkner räckte henne brefvet:

— Var så god och läs!

— »Tack, nådig fru, för eder älskvärda gästfrihet och innerlig helsning till alla! Särskildt beder jag er framföra min kompliment till er sällskapsdam! Fröken har förtjust mig med speldosan! Eder tillgifne Emanuel Cellini.»

— Med halfhög röst läste Charlotte dessa ord, derpå räckte hon telegrammet tillbaka till fru Falkner.

— Jag tackar er, sade hon och bemödade sig att hyckla den största likgiltighet; men det oakadt ljud hennes ton harmful.

— Ack, skulle ni vilja visa mig den tjensten att ringa?

— Mycket gerna! och Charlotte följde denna uppmaning. Då betjenten kom in, fick han befallning att tillkalla fröken Doris.

— Doris kom.

— Stig närmare, min kära fröken! sade Fru Falkner i vänlig ton. Jag har att framföra en helsning till er!

Charlotte satt som på glödande kol; hon hade kunnat strypa Doris, denne henne misshagliga person!

— En helsning? frågade Doris. Jag vet sannerligen icke, hvem jag skulle vänta helsning ifrån!

— Nä, så läs sjelf, — eller ännu bättre, — kanske behagar ni, min fröken läsa upp det för henne —

Hon vände sig dervid till Charlotte. Denne blef blek af förargelse.

— Ni menar, nådig fru? stammade hon.

— Jag vill bedja er föreläsa telegrammet?

Charlotte var utom sig. Hon var bragt i förlägenhet. Hvad skulle hon göra? Afböja det? — Men af hvad skäl?

— Det vore grymt af mig, svarade hon slutligen, om jag ville beröfva fröken tillfalle, att med egna ögon se, huru högt man värderar er!

— Nåväl, förklarade fru Falkner, så läs det sjelf, mitt barn!

Dermed räckte hon Doris telegrammet, som denna läste med återhållen andedrägt.

Två par ögon hvilade under tiden på henne, — den gamla damens och Charlottes, den förras med ett uttryck af välvilja, den sednares med hatfullhet.

En sällsam förändring försiggick med Doris. Då hennes blick kom till slutorden, blefvo hennes kinder än bleka än röda, hennes gestalt bäfvade, och handen, som höll papperet, darrade häftigt.

— Han är henne icke likgiltig! tänkte fru Falkner vid sig sjelf. Nå, jag kan gratulera konstnären till hans val, och äfven henne! — De båda äro som skapade för hvarandra!

— Ha! Denna slinka vill tränga sig mellan mig och honom! tänkte Charlotte. Men ve henne!

Nu räckte Doris telegrammet tillbaka till fru Falkner, och tackade henne.

— Det glädjer mig, att signor Celline har tänkt på er! sade den gamla damen. Denna uppmärksamhet hedrar honom! Charlotte bet sig i läpparne.

— Hör, ni det, invände hon, att denna uppmärksamhet hedrar er. Ni måste göra mycket för att bevisa er den värdig.

Ett ironiskt leende ryckte kring grefvedottrens munvinkel, när hon, vänd till fru Falkner, svarade:

— Af en gäst i ert hus, nådig fru, och isynnerhet af signor Cellini, vågar jag vara öfvertygad, att han skulle vara för stolt att slösa en hedersbevisning på en ovärdig.

— Ni har sagt min egen tanke fröken Doris, utbrast fru Falkner. Signor Cellini är en gentleman, ni kan därför glädja er åt hans aktning, redan på den grund ni nämnde.

— Denna scen blef allt pinsammare för Doris, hon bad därför den gamla damen att få draga sig tillbaka.

— Jag skall låta bedja er komma, kära fröken så snart jag behöfver er! svarade fru Falkner.

Doris gjorde en nigning för den gamla damen såväl som för Charlotte och lemnade derpå rummet.

Hon uppsökte sitt eget rum.

Der gick hon långsamt fram och åter, ställde sig derpå vid fönstret, samt lät sina ögon blicka utåt vinterlandskapet.

— Svåra strider rörestå mig, sade hon för sig sjelf. Jag känner allt mer och mer de svårigheter, som ställa sig i min väg. Men, om Gud vill, så skall jag öfvervinna dem. Det är en helig, en rättvis sak, som jag förfäktar. Välan då, jag skall modigt kämpa! Gud skall förläna mig segern.

Hon teg och lutade kinden mot flata handen. Några minuter tillbragte hon i djupt begrundande.

Då hördes buller nere i slottsgården.

Släden for fram och riddargodsegaredottern besteg den samma.

Med rask fart gled släden ut genom porten.

Hon är min fiende, mumlade Doris. Redan af hennes bemärkningar kunde jag inse det, men af de blickar, hon tillkastat mig, tycktes det som om hon lurande betraktade mig. Skulle hon ana, att jag icke blott är här som sällskapsdam? Skulle hon förmoda, hvem jag är? O, då skulle jag verkligen få ett svårt spel! Men, må det vara hur det vill, jag skall icke rygga, men jag skall vara klok och försigtig, då skall jag icke heller behöfva frukta denna fiende.

Ännu länge blickade hon efter den bortilande släden. Derpå satte hon sig vid fönstret och tog ett broderi i handen.

Men, så djupt hon än nedlutade sig öfver detsamma, ville det ändå icke gå riktigt bra. Hennes tankar voro fästade vid hennes förnämsta förehafvande, det som egentligen hade fört henne hit till slottet.

Några timmar hade förflutit. Doris lade undan sitt broderi och lemnade rummet.

Hon ville göra en tur genom slottet, så långt som omständigheten tilläto det.

Om någon hade frågat henne, hvarföre hon vill göra det, så skulle hon knappast vetat, hvad hon skulle svara.

Hon hade egentligen icke någon särskild grund dertill. Ett aningsfullt begär dref henne dertill, och Doris gjorde sig icke själf någon räkenskap dertill.

Hon hade ännu icke kommit långt, då hon stötte på en gammal man med hvitt hår.

Det var gamle Jakob, om hvilken Krischan berättat vid grefvedotterns första besök hos honom och dervid försäkrat att denne visste allt, hvad som förefallit i slottet och inom den grefliga familjen.

Oaktadt Doris aldrig sett honom förr, kände hon igen honom på beskrifningen, under det han å andra sidan förutsatte, att hon måste vara bekant för honom.

Detta var vissemligen fallet men, — den gamle Jakob ryckte förskräckt till, då han fick se henne.

— Gud! Gud! hviskade han för sig själf. Hvad är åt mig?

Hans panna lade sig i djupa veck.

— Hvem kan hon vara? — Detta ansigte! — — Ah, — nu ljusnar det i mitt gamla hufvud, — det är — — men nej, — det vore ju omöjligt —

Långsamt närmade han sig Doris, som hade märkt förändringen i hans ansigtsdrag.

När han kommit närmare, såg han nyfiket på henne och gick derpå med en helsning förbi henne.

— God dag, min hedersman! sade Doris vänligt.

— Den gamle Jakob ryckte åter till.

— Denna röst! tänkte han för sig sjelf. Det är mig, som jag hade hört den för länge sedan. Hm, — hur Jakob tänkte efter!... Hvem talade så?

— Skakande på hufvudet gick han sin väg. Men han kom icke långt.

— Den plötsliga, oförberedda anblicken af grefvedottern, som oakadt han ju icke kände henne som sådan, uppväckte tusen minnen i hans bröst, verkade så mäktigt på honom, att han var nära falla i vanmakt.

En suck kom öfver hans läppar.

Grefvinnan hörde den samt vände sig till gubben och sprang fram till honom.

Hon kom i rätta ögonblicket, för att hindra honom från att falla.

Med vänliga ord nödgade hon den gamle att lägga sin arm i hennes.

Derpå förde hon honom långsamt till sitt rum.

Matbeten försvann snart från honom, och sedan han tömt ett glas starkt vin, som grefvedottern slagit i åt honom, lifvades hans kinder och ögon. Han var åter den gamle rörlige Jakob.

— Jag tackar er, min kära fröken! sade han med rörd stämma. Det är alltid vackert, när ungdomen tager sig an alderdomen!

Grefvedottern rodnade.

Oaktadt detta beröm kom ur en enkel tjenares mun, glädde det henne dock, ja, det uppfyllde henne med stolthet.

— Jag gjorde blott min pligt, gode gubbe! svarade hon, under det hon med nyfiket intresse betraktade den gamle betjenten. Men huru kunde det komma sig, att ni så plötsligt föll i vanmakt? Blef ni förskräckt öfver något?

— Ack nej, sade den tillfrågade tvekande.

— Och ändå föreföll det mig, som något hade häftigt inverkat på er! fortsatte Doris och såg dervid med ett bedjande uttryck på gubben.

— Nå, jag kan väl säga er det, min fröken, det vill säga — och hans röst ljöd hemlighetsfull — hvem är ni?

— Jag är sällskapsdam hos fru Falkner! svarade hon leende.

— Godt! Er anblick påminde mig om herr grefven!

— Grefven är ju död, som jag hörde?

— Ack nej, den grefven, som jag talar om, lefver väl ännu, men ack — —

En suck undslapp hans läppar.

— Finnes det då flera grefvar Falkenberg?

— Min Gud, det är sorgliga historier, som icke passar för ett så ungt sinne som ert! Ja det fanns två grefvar, den ene hette Horst, den andre Wolf, den ene var god, — själagod, men den andre —

Gubben Jakob afbröt här. Han skakade på hufvudet och såg grubblande mot golvet.

— Ah, jag ber er, gode gubbe! utbrast Doris i bedjande ton. Berätta mig om de båda bröderna. De voro väl bröder? tillade hon raskt.

— Ja, de voro bröder af hvilka den ene blef mördad, den andre blef arresterad som mördare.

— Min Gud, det är ju förfärligt. Hvem var mördaren? Grefve Horst?

— Han skulle det vara, ännu i dag hvilat den förfärliga misstanken på honom. Men må vi lemna den saken! Ungdomen solar sig heldre i framtidens solstrålar, den bör ingenting veta om det förflutnas skuggor! Det är också bättre så.

— Jag ber, berätta mig om de båda grefvarne.

Gubbens ansigte antog ett godmodigt uttryck.

— Jag skulle gerna efterkomma er önskan, sade han derpå, men jag vet icke, om jag förs. Nej, nej, jag kan icke våga det.

— Hvarför icke då, min bäste? invände Doris.

Jakob lutade sig något fram och hviskade hemlighetsfullt:

— Jag är rädd för Ingelfingen, han är så hämdlysten, och då — —

— Och dertill? bad Doris.

— Och dertill är han den nu lefvande grefvens dödsfiende, — han söker skada honom, hvar han kan! Vi hafva ju helt nyligen sett det.

— Hvem är då denne Ingelfingen? Det förefaller mig, som om jag hört det namnet förut!

— Det kan nog vara! Baron Ingelfingen är adoptifson till den mördade grefven.

— Är denne baron här i slottet?

— Nej, nu är han bortrest, ingen vet hvarthän; ofta blir han borta månadsvis, så är han här åter en kort tid. Han för ett äfventyrligt hemlighetsfullt lif.

— Nå, om han icke är närvarande, så behöfver ni väl icke vara rädd för honom.

— Så talar ungdomen! Den dömer blott efter, hvad den ser och hör, men tänker icke på de faror, som lura i bakhåll. Ja, ja, och gubben kastade en pröfvande blick på grefvedottern. Herr grefve Horst var äfven så, han trodde också en hvar, alltid öppen och ärlig, tänkte han icke på de många faror som lurade på honom, och nu måste den gode, adle grefven, som aldrig

gjort någon något ondt, flyende genomsträfvat världen, den arme nådig grefven har icke mera något hem — —

— Och misstanken hvilar alltjemt på grefve Horst? frågade

Doris.

— Tyvärr! suckade gubben.

— Om han då verkligen är oskyldig?

— Det vet Gud i himlen, och, tillade han rörd, äfven jag vet det. *Grefve Horst von Falkenberg är oskyldig!*

— Vet ni det? frågade Doris.

— Hm, — om jag vet det! — Men jag måste tåga, måste äse orättvisan, som sker den gode, ädle grefven. O, om jag kunde tala!

Han såg med dystra blickar framför sig. Doris blef allt mera upprörd. Hennes kinder glödde och ur hennes ögon talade en feberaktig uppretning.

Den gamle Jakob visste alltså, att hennes fader var oskyldig. Han kände utan tvifvel äfven grefve Wolfs mördare, ty han hade ju nyss mumlat: o, om jag kunde tala! Men hvarför talade han då icke? Hvad hindrade honom deri?

Doris gjorde sig dessa frågor. Hon utstod förfärliga själsqual. Om bara denne gubbe ville tala! — Men han förblef stum, hans läppar rörde sig visserligen, men något ljud kom icke öfver desamma.

— Ni vet det, utbrast hon plötsligt, att min — — att grefven är oskyldig! — Men hvem var det då, som mördade hans broder?

Jakob skakade sitt gråa hufvud, men sade ingenting.

— Känner ni mördaren? frågade Doris med häftighet i tonen.

Han nickade.

— Ja, jag känner honom!

— Hvem? Hvem är det? kom det från Doris läppar.

Gubben lyftade upp hufvudet och kastade en förvånad och dock mycket sägande blick på Doris.

— O, jag ber er, säg mig det! Jag måste veta det! Ni gör ett Gudi behagligt verk!

— Hon talade med så hjertslitande upprörd ton, att det nästan var underligt, om den gamle betjeten icke hyste misstankar.

— Eder skall jag berätta det, men icke nu, — en annan gång!

— Men hvarför icke nu? frågade hon hastigt. Hvem vet — —

Doris förstummades plötsligt och lyssnade.

— Min Gud, utbrast hon bleknande. Alarinklockan!

— Äfven gubben blef förskräckt.

— Hvad kan det betyda? hviskade han med darrande röst. Doris ville just svara, då det blef rörelse i korridoren och på trapporna. Betjenter ilade hastigt hit och dit. På deras ansigten syntes ångest och sinnesrörelse.

Nu ljud ropet:

— Eld! Eld! Därhuset i Isenbrunn brinner!

FYRTIONDEANDRA KAPITLET.

I dårhusets lågor.

Fru Falkner satt i sin rullstol och vred händerna.

— Min Gud, min Gud, kom det från hennes bäfvande läppar. Hvilken olycka! — De arma människorna, som kanske icke kunna rädda sig ur lågorna.

Hon såg ut genom fönstret.

— Ja, det är dårhuset! O, Gud, skydda de stackars människorna; låt det vara nog med deras tröstlösa öde; gif dem icke till pris åt döden i lågorna!

Hennes händer sammanknäpptes till bön.

Allt större blef larmet, allt dofvare ringningen, och allt ljusare lyste det på himlen, som tycktes förvandlad till ett haf af lågor.

Nästan som sinnesfrånvarande, bestormad af hundratals tankar, gick Doris genom korridoren. Emellanåt hämmade hon sina steg samt stannade för att lyssna.

Två betjenter kommo framskyndande.

— Hör, hviskade den ene, äfven olycksklockan ringer!

Den andre höll andan. Hans ansigte bleknade.

— Hvad har det att betyda? stammade han.

— En olycka! svarade den förre doft. Det är klockan på det förfallna slottstornet. Hör du icke dess klagande ton! Hul! Det hörs som kom ljudet ifrån grafven!

— Hvem manne ringer med den!

— Så du frågar! Har någonsin någon människa rört vid den klockan. Det är underjordiska andar, som sätta den i rörelse, när —

Den talande fullbordade icke meningen, utan sprang derifrån, och den andre följde honom.

Doris stod som förstenad. Hon hade redan hört talas så mycket om olycksklockan. Om vidskepelsen besannade sig! Om verkligen en olycka förestod hennes familj, — och kanske hennes fader.

Medan Doris hängaf sig åt dessa tankar, dök plötsligt en gubbes gestalt upp framför henne. Det var den gamle Jakob. Hans ansigte var blekt och uttryckte ångest.

— Ack, hvilken olycka! suckade han.

— De arma människorna! sade Doris med bäfvande röst. En frisk, människa kan knapt hjälpa sig sjelf i en sådan fara, hur skall det då gå dessa vansinniga inspärrade?

— Och dertill ringer äfven klockan i det gamla slottstornet! Ack!

— Hvarför ringer man då med den klockan? frågade Doris, fattad af en plötslig ingifvelse.

Gubben såg egendomligt på henne.

— Nå ni frågar! Den klockan ringer af sig sjelf, och alltid då, när en olycka förestår.

— Som därhusets brand?

— Ack nej, den olycka som bebådas af klockan i det gamla slottet, rör alltid sjelfva den grefliga familjen.

— Hur kan elden hafva uppstått? Kanske har den blifvit anlagd?

Gubben nickade tankfullt.

— Anlagd! Ja, det lär nog vara så, — annorlunda är det icke.

— Ni tyckes hafva en bestämd förmodan?

— Jakob strök med handen öfver pannan.

— Besynnerligt, mumlade han, att jag just i dag måste tänka så lifligt på den tokiga Lora på Isenbrunn —

— På hvem? frågade Doris hastigt.

— Besynnerligt! fortfor gubben, liksom drömmande.

— Ni talar om en tokig Lora?

— Den gamle betjenten nickade.

— Ack, kära fröken, det är en olycklig, hvars själ omhöljes af vansinnets makt.

— Den stackaren! utbrast Doris deltagande.

— Beklaga icke den tokiga Lora, kära fröken! Det är en lycka för henne, att hon är vansinnig!

— Då har hon väl erfarit något ännu värre!

— Hum, andra hafva fått erfara det af henne! Men jag säger, det är väl för henne, att hon icke vet, hvilken olycka hon har åstadkommit.

— Ack, svarade Doris med hemlighetsfull min. Historien om den tokiga Lora på Isenbrunn står väl i sammanhang med sorgedramat på slottet Falkenberg.

Jakob blickade mot golfvet, liksom tvekade han att svara.

— Ack berätta mig något, om den tokiga Lora!

Den gamle betjanten skakade på hufvudet.

— Icke i dag, kära fröken, kanske en annan gång!

Emellertid hade larmet blifvit allt större.

Plötsligt fick Doris en idé.

— Hur långt är det härifrån till Isenbrunn? frågade hon hastigt.

— Man behöfver fyra timmar för att komma dit till fots.

Med vagn dröjer det omkring hälften så länge.

— Är vägen lämplig att rida på?

— Förträfflig! Men hvarför denna fråga?

— Hur lång tid behöfver man till häst?

— Det beror helt och hållet på ryttaren. Till häst kan man genom Streitwald komma till Isenbrunn på en timma.

— Godt, förklarade Doris. Då skall jag rida dit.

— Ni, fröken? frågade gubben förvånad. Kan ni då rida.

— Ja, min far har lärt mig det!

Betjanten såg förvånad på henne.

— Ni vill till Isenbrunn?

— Ja visst, och det genast, om ni vill hafva godheten —

— Men hvarför? Ni har ju alldeles inga skäl dertill —

— Bekymra er icke derom, min vän! bad Doris. Gif mig en häst!

— Det kan jag icke! Vänd er till fogden, ty ni måste i alla fall fråga honom om tillåtelse.

Annu en gång bad hon den gamle Jakob ombesörja en häst åt henne, men den grånade betjanten skakade vägrande på hufvudet och förklarade:

— Jag törs icke!

Doris sprang derifrån — till slottetgården. Der mötte hon fogden.

— Ja, det är en elak eldsvåda! sade han till Doris, när han såg hennes ängsliga min. Det blifver väl icke en sten kvar på den andre.

— Ack de arma människorna! utbrast Doris.

— Gud förbarme sig öfver dem! suckade herr Falkner. Nå, — vårt folk är der, det gör sin skyldighet!

— Men det finnes likväl inga fruntimmer der, herr Falkner!

Denne smålog.

Jag vet sannerligen icke, hvad de skulle der, att göra!

O, utbrast Doris. Vi fruntimmer äro kanske lika så

nödvändiga som männen. Besinna då, de många förolyckade, som det skall blifva, — ack, mitt hjerta vill brista, när jag tänker derpå!

— Visserligen, det är rätt sorgligt! Men hvad är det att göra dervid?

— Ack, herr Falkner, jag ber, gif mig tillåtelse att begifva mig till brandstället.

— Hvad skulle ni kunna uträtta der, fröken?

— Kanske mera, än jag sjelf anar! Jag skall taga charpi och förbandssaker med mig, samt äfven några salvor och medikamenter —

Herr Falkner kastade en beundrande blick på Doris.

— Hm, menade han i öfverläggande ton, om ni tror, att — nå, jag skall först tala med min fru. Om hon tillåter sin sällskapsdam att fara bort så här sent, — men det betviflar jag!

Ryckande på axlerna gick han upp i sin bostad. Doris befann sig i en stark sinnesrörelse.

Den gamle Jakob hade ju för henne talat om den tokiga Lora. Men hvem var denna? Krischans antydningar gäfvö ingen klarhet i den saken, och af Jakob hade hon blott fått veta att den tokiga Lora anstiftat mycket förderf och nu var vansinnig.

Men ju mera Doris tänkte derpå, desto tydligare framstod för hennes själ bilden af en vacker qvinna.

Hon var ännu ung, denna qvinna. Hennes af yppigt hår omramade ansigte hade ett förtjusande behag. Och denna unga, sköna qvinna föreställde sig Doris som vansinning, — med flygande hår, aftärdt ansigte, med uttryckslösa, djupt i hålorna insjunkna ögon.

Och derpå trodde Doris sig höra en gäll röst, som skrek: Haha! Jag är den tokiga Lora på Isenbrunn! Hahaha!

— Min Gud! hviskade Doris för sig sjelf. Hur är det med mig? Hur kommer det sig, att jag just hyser ett så lifligt intresse för denna olyckliga?

Hennes ögon fylldes med tårar.

— Det förefaller mig, som skulle jag hålla af henne! Hur är det fatt med mig? — O, mitt hjerta, — det vill springa af ve och smärta! Men hvarför är jag så sorgsen —

— Det behöfver ni icke vara! ljöd herr Falkners röst vid sidan om henne. Jag har talat med min hustru. Hon gifver sin tillåtelse. Om det alltså är er afsigt, så skall jag låta en vagn strax köra fram.

— Ack, herr Falkner, snar hjälp är af nöden! Om ni tillåter, skall jag taga en häst!

Den gamle herrn såg förundrad på henne; men Doris såg

så modig och själfmedveten ut, att han icke fann något betänkligt i att uppfylla hennes önskan.

— Gerna för mig, förklarade han. Ni förstår väl att handhafva en häst, hvad?

Doris bejakade frågan, och Falkner gaf befallning att lägga en damsadel på Tella.

Under det detta skedde, ombesörjde Doris åtskilligt, som hon beslöt att taga med sig. Det var verkligen hennes afsigt att bistå de sårade. Hennes goda hjerta dref henne dertill.

Men derjemte kände hon sig äfven af en hemlighetsfull aning drifven till brandstället, — hon tänkte fortfarande på den tokiga Lora, hvars bild än i tydliga, än i förvirrade konturer sväfvade för hennes själ.

Slutligen hade det kommit så långt, att Tella stod sadlad framför dörren, och der bredvid stod en annan häst, som en betjent höll vid tygeln.

— Josef får följa er, min fröken, förklarade Falkner.

— Min hjertligaste tack, herr Falkner! sade Doris.

— Blottställ er icke för någon fara, min fröken! Josef är ansvarig för er säkerhet!

Doris svingade sig upp på hästen, helsade behagfullt och sprängde derpå ut genom porten, följd af betjenten, som, sedan de kommit ut på vägen höll sig på sidan om henne.

Herr Falkner kastade en lång blick efter Doris.

— Så ståtlig hon tager sig ut till häst! mumlade han. Man skulle kunna anse henne för en borgfröken från fordnatider.

Doris förmådde knappt afvakta den tidpunkt, då hon skulle inträffa vid brandstället. I starkt traf bar det åstad framåt slottsvägen till Streitwald, som man snart uppnådde.

Sedan de kommit in i skogen, styrde hon efter en stund hästens steg mot det förbannade slottet.

Förundrad följde Josef henne.

Han hade en fråga på läpparne men ännu teg han i hopp att Doris skulle rida förbi det förbannade slottet.

Han gaf sin häst sporrarne för att vara i hennes omedelbara närhet.

Nu befunno de sig vid den yttre omhågnaden. Josef

kände sitt hjärta klappa. Han kastade en lång, rädd blick på den gamla byggnaden.

Då stannade Doris sin häst och sprang af densamma.

— För Guds skull, min fröken! Hvad vill ni göra?

— Till den gamle Krischan!

— Hvad? Ni vill väl icke in i det förbannade slottet?

— Hvarför icke? svarade Doris, som tvang sig till ett leende.

Den vilde jägaren! Han kunde göra er illa!

— Var utan bekymmer!

— Doris närmade sig klocksträngen. Josef gjorde min af att äfven lemna sin häst.

— Blif sittande, befalde Doris. Jag kommer straxt tillbaka.

— Hvad, jag skulle låta er ensam gå dit in? Aldrig!

— Dårskaper! utbrast Doris med ovilja och satte klockan i rörelse. Den gamle Krischan är en snäll man; för honom behöfver ingen vara rädd.

— Känner ni honom då? frågade betjenten förundrad.

— Ja! ljudet det korta svaret. Straxt derpå blefvo steg hörbara. Den gamle Krischan kom för att öppna.

— Min Gud, utbrast han förvånad. Fröken Fridenan!

Ni här!

— Om ett ord, herr Krischan! Hon följde honom ett stycke genom gången.

— Vill ni följa med mig? frågade hon derpå. Det brinner En förfärlig eldsvåda —

— Ni är upprörd, fröken! Hvad fattas er?

— Därhuset i Isenbrunn brinner!

— Gubben Krischan kastade en pröfvande blick på Doris och skakade på hufvudet. Grefvedotterns beteende föreföll honom besynnerligt.

— Jag har nog sett eldskenet, sade han derpå, men jag visste icke, att det är därhuset som brinner. O, Lora, Lora! Det har *du* gjort!

Han gick tillbaka, för att hemta en häst, Doris stod försjunken i tankar. Åter hade hon hört Loras namn. Hvilken hemlighet omsväfvade denna qvinna?

Outsägliga känslor bestormade Doris.

Gubben Krischans röst bragte henne åter till sig sjelf.

Han befann sig redan till häst ute på landsvägen.

— Kom nu, fröken! Elden tyckes taga allt mera öfverhand!

Med betjentens tillhjelp besteg Doris åter hästen. Sedan gubben Krischan stängt trädgårdsdörren, sprängde de alla tre der¹från.

Allt starkare blef eldskenet på firmamentet. Ju längre de tre ryttarne kommo framåt, desto mera märkbart blef larmet. Spöklikt ljud alarmklockan genom den stilla natten, dertill hördes äfven alarmsignaler från fjärran och förvirradt buller af röster.

Doris tänkte fortfarande på den tokiga Lora på Isenbrunn. Dennas bild stod alltjemt för hennes själ. Äfven Krischan tänkte på den olyckliga.

— Lora! mumlade han emellanåt. Lora! Det har du gjort! Vägen blef alltmera lifvig. Sprutor kommo ännu framkörande och brandmanskap ilade i mängd till brandstället.

Doris och den gamle Krischan hade knappast talat ett ord med hvarandra under vägen.

Plötsligt hördes ett »ah!» från bådass läppar.

De hade nästan samtidigt utstött detsamma.

På afstånd uppdök därhuset för deras blickar.

Men hvilken förfärlig anblick det erbjöd!

Beläget på en höjd, bildade den borgartade byggnaden, som i forna tider begagnats till riddarsäte, men sedan många år varit inrättadt till därhus, nästan ett enda eldhaf.

Det lössläppta elementet hade hufvudsakligen bemäktigat sig den venstra flygeln, — just den del, i hvilken de obotliga befann sig, — dessa olyckliga, som minst voro i tillfälle att kunna undfly det rasande elementet, och hvilkas räddning var svårast, ja kanske omöjlig.

Doris bäfvade vid dessa meddelanden, som den gamle Krischan gjorde henne.

— Min Gud! utbrast hon. Det är då förfärligt! — Och vi skulle vara maktlösa här?

— Vi skola icke förlora modet! sade Krischan. Ännu äro vi icke vid brandstället!

De tre personerna sporrade änyo sina hästar och jagade uppåt den kulle, på hvilken den slottslike byggnaden reste sig.

Nu hade de anländt till därhusets gård, — de höllo in sina frustande hästar och stego af desamma.

En ifrig rörelse utvecklades på gården. Här arbetade sprutorna med full ansträngning, der klättrade brandmanskap med djerft mod uppför stegarne, för att rädda hvad som kunde räddas, der trängde raskt folk fram, med yxor brytande sig väg in i den brinnande byggnaden. De aktade icke på de faror, som hotade dem.

Derunder ljud det dofva ljudet af alarmklockor, kommandorop skallade såväl som hornsignaler från brandkårerna.

Emellanåt hördes vilda skrik och undertryckta rop om hjälp.

De stackars inspärrade, hvilkas räddning ännu icke hade lyckats, utstötte dessa rop. De kände sig nära döden. Deras

sjuka själar omgäfvo dem med skräckbilder af en förtviflad fantasi. Och dock måste denna stå tillbaka för den förfärliga verkligheten!

— Plats, plats! ljud en röst från en befälhafvare för brandmanskapet. Han gaf sitt folk befallning att visa ut obehöriga från gården.

Detta skedde just i det ögonblick, då den gamle Krischan och Doris samt betjenten Josef ankommo.

Ett ångestskrik undslapp Doris läppar, när hon såg eldens rasande framfart.

— Barmhertige Gud, utbrast hon. Dessa arma varelser! — Der uppe, — ser ni, — der äro ännu menniskor, — himmel, om de icke kunna räddas!

Krischan kastade en blick ditupp, en blick full af förtviflan.

Men derpå trängde han framåt, och högt ljud från hans läppar:

— Hvar är den tokiga Lora?

— Der! der! ljud det från flera håll.

— Är hon räddad? frågade han tviflande.

— Nej, ljud svaret. Ännu icke! Lora är der uppe.

— Hvar? Hvar? skrek Krischan med öfvermenschlig stämma.

— Der! och åtskilliga armar pekade åt den flygel, hvarest elden rasade som värst.

— O, Gud! utbrast Krischan.

Derpå rusade han framåt mot den brinnande byggnaden.

I detta ögonblick skedde det fruktade, förfärliga.

Takstolen instörtade.

Med ångestfulla blickar såg Doris detta. Hon hade känslan af, att hon måste rusa in i detta brinnande qualmiga kaos, men hennes fötter blefvo som förlamade häftade vid stället.

— Lora! Lora! skrek Krischan.

Vildt skrik, förtviflade ångestrop, stönanden och suckar, rytande och raseri.

— Hjelp! Hjelp! ljud det än här, än der. Rysligt ljödo de åt döden i lågorna hemfallnas skrik genom luften.

— Lora! hördes det åter från Krischans läppar. Jag kommer för att rädda dig.

Sökande såg hans ögon omkring.

— Ett tåg, ropade han derpå. Ett tåg!

Genom mängden gick ett utrop af förvåning, man kunde icke begripa, hvad Krischan egentligen hade för afsigt.

— Han vill väl icke dit upp? mumlade en af brandmanskapet.

— Det vore vansinne!

— Och dock tyckes det vara hans afsigt!
 — Han skulle knappt kunna komma ditupp, men åtminstone skulle han icke komma tillbaka derifrån.

— Se, der har han ett tåg.

— Vid Gud, han kastar upp det.

— Är karlen tokig?

— Tåget har fastnat, — ha! Der uppe är ju en af våra! Den talande pekade åt ett fönster i öfversta våningen. Der var nu en af brandmanskapet synlig.

Krischan såg honom och ropade till honom att binda fast tåget.

Detta skedde. Karlen försvann och lyckades komma ut ur huset.

Krischan fattade tag i tåget och spände det med all kraft.

— Det håller! mumlade han.

— Hjelp! Hjelp! ljöd det der uppe, — det var en kvinnors röst, i hvilken Krischan trodde sig igenkänna den tokiga Lora.

— Jag kommer, sade gubben och klättrade oaktadt sin ålder uppåt tåget.

På gården hade hviskningarne och mumlet förstummats.

Med ängsliga blickar följde man den modige, som vågade sitt lif, för att rädda en kvinna ur lågorna.

Och denna kvinna var en svagsint. Kanske var hon redan död och hade funnit sin graf i lågorna.

Krischan klättrade högre upp.

Doris, som stod tätt vid tåget, darrade i hela kroppen.

Åter hördes ett doft brakande.

En del af öfre våningen instörtade och rykande, glödande spillror föllo ned på gården.

Det blef allt tystare.

Endast enstaka kommandorop skallade genom luften, hvar till hördes det enformiga bullret från de arbetande pumparne och sprutorna.

Då, — Doris vacklade, hon ville sjunka vanmäktig till marken, under det samtidigt ett skrik genomskar luften.

FYRTIONDETREDJE KAPITLET.

Den tokiga Lora.

Det förfärliga ångestskrik, som undslapp Doris läppar, åtföljdes af ett mångstämmigt som lopp genom mängden.

— En vansinnig! ljud det här.

— Gubben är förlorad! hördes det der.

— Krischan! ropade Doris, som hade bekämpat sin hotande vanmakt. Krischan! upprepade hon. En vansinnig!

Nu först såg den vildé jägaren upp, och hvad han såg kom honom att blekna.

Uppe vid fönstret, der tåget var fästadt, lutade sig en karl ut. Hans af vansinne förvridna ansigte visade ett djefvulskt leende. Hans ögon stirrade, läpparne utstötte oartikulerade ljud.

— O, Gud! stammade Doris. Min fars räddare är förlorad

Denna farhåga var tyvärr alltför berättigad; ty den vansinnige höll en knif i den utsträckta handen och förde denna närmare tåget.

Han gjorde med knifven en skära i tåget.

Krischan såg det.

Han sväfvade mellan lif och död.

Blek stod Doris och stirrade med fasa på den gamle Krischan, som samlade alla sina krafter för att så hastigt som möjligt komma upp.

— Undan här! ljud en rå karlröst.

Det var en af brandmanskapet, som uttalade dessa ord. Och det var högt på tiden.

Ty straxt derefter brakade det förbi Krischan, brinnande bjälkar och glödheta stenar och samlade sig nere på gården, der Doris nyss stått, till en rykande ruinhög.

Röken steg upp till den vilde jägaren. Han måste tillsluta ögonen.

— Mod! Mod! sade han till sig sjelf.

Då hördes en klagande qvinnoröst.

— Hjelp! Hjelp! ljöd det genom nattluften. Hjelp, för barmhertighetens skull!

— Lora! Jag kommer! hördes det från Krischans läppar.

Under det han klättrade upp, fortfor den vansinnige med sitt djefvulska verk.

— Tillbaka! skrek Krischan och kastade en hotande blick på den förryckte.

Denne log ett sataniskt leende.

Snittet gick djupt i strecket. Krischans lif hängde nära nog på ett hår.

— Hjelp, ljöd åter den qvinliga stämman, men svagare än förut.

Krischan trodde, att det var den tokiga Lora, och mumlade:

— O, Gud, hon dör kanske!

Han klättrade högre upp. Blott några fot skiljde honom ännu från fönsteröppningen. Om han kunde fatta tag i fönsterkarmen, så vore han räddad!

Så tänkte åtminstone Krischan. Han aktade icke på de faror, som uppifrån lurade på honom.

Med all kraftansträngning klättrade han högre. Nu stödjer han foten mot den glödande väggen. Med en förtviflad rörelse svingade han sig upp och fattade tag i fönsterkarmen.

— Gud ske lof! mumlade han. Jag — —

Han fullbordade icke meningen.

Ängest och förtviflan förvredo hans ansigte.

Den vansinnige hade släppt tåget, men omfattade gubbens handled och höjde hotande knifven för att stöta den i sitt offer.

Denna rysliga företeelse undgick icke Doris. Hon stirrade förfärad dit upp.

Slutligen lyckades det den vilde jägaren att få fäste.

Ännu ett ögonblick och han var uppe i fönstret.

Bifallsrop ljödo upp till honom. Men han aktade icke på dem. En ny kamp förestod honom.

Den vansinnige ställde sig i vägen för honom.

— Hjelp! Hjelp! ljöd det på afstånd.

— Vill du lemna mig vägen fri! skrek Krischan.

Den vansinnige skar tänderna och svängde hotande knifven. Åter trängde hjelprop till gubbens öron.

Krischan sökte tränga undan den förryckte. Redan trodde han sig hafva vunnit spelet, då, — hvad är det?

Taket brast, kalkmassa och brinnande plankor störtade ned. Från alla håll trängde lågorna till honom. En qväfvande rök fyllde rummet.

— Hjelp! Hjelp! ljöd ropet till hans öron.

Krischan trodde han skulle qväfvas.

— Så går det icke, mumlade han och störtade tillbaka till fönstret.

Plankorna brunno och kolades under honom, — hvad bekymrade det honom? Hans Lora, hans enda älskade, — därhus-hjonet ville han rädda!

Han lutade sig så långt som möjligt ut genom fönstret och skrek:

— Vatten! Fort! Vatten!

Pumparne arbetade. En tjock vattenstråle trängde mot den glödande väggen. Ånga och rök hvirflade upp.

Krischan tog upp en näsduk, höll den emot strålen och band den, väl genomfuktad för munnen.

— Nu till verket!

— Dö! ljöd en ryslig stämman i hans öra. Du måste dö!

Den vansinniges fingrar grepo om hans hals, — Krischan befann sig åter i den största fara.

— Du måste dö! röt den rasande.

Det blef en förfärlig kamp. Slutligen lyckades det Krischan att göra sig lös ifrån sin motståndare.

Åter föllo delar af taket ned. Lågorna slog förfärliga upp omkring dem.

— Du måste dö! röt den vansinnige och sökte på nytt fatta tag i Krischan.

Då, när denne redan ånyo grep om hans hals, fattade han den vansinnige och kastade honom med en förtviflad stöt ifrån sig. Den olycklige störtade på hufvudet i lågorna, som girigt omslöt honom.

Ett förskräckligt rytande, som från en tiger, kom ur hans strupe. Han tjöt af smärta.

Från alla sidor fladdrade lågorna emot Krischan.

— Min Gud! mumlade han. Han trängde vidare.

— Lora! Lora! ropade han.

Ett svagt rop om hjälp svarade honom.

— Jag kommer! Med detta utrop ilade han framåt.

Han hade uppnått dörren. Han öppnade den, — ett bråd-djup gapade emot honom. Plankorna i förstugans golf hade redan nedstörtat!

— Hjelp! ljöd det från afstånd.

— Lora dö! pustade han. Och jag kan icke rädda henne.

Han såg sig med förtviflade blickar omkring.

— Gud ske lof, ännu äro icke bjelkarne förstörda, — hjälp mig, himmel, att jag kan komma till det andra rummet.

Ett djerft hopp! Bjelken knakar under honom, den ena foten gled undan. Krischans sinnen förvirrades.

— O, Gud — hjälp — —

Detta rop kom honom åter att sansa sig. Det lyckades honom att få fäste med foten. Han rusade vidare.

Åter befann han sig framför en dörr, och bakom denna hördes jämrande rop om hjälp.

— Lora! jag kommer! Mod! Mod!

Han fattade i låsets handtag. Men dörren var riglad.

Krischan såg sig förtviflad omkring efter en yxa eller något liknande, — men han kunde icke finna något sådant. Med all kraft spände han emot dörren, så att den knakade. Slutligen var vägen öppen.

En qväfvande rök kom emot honom. Krischan måste stanna för att hemta andan och samla krafter.

Slutligen förmådde han genomtränga det från och till af lågor upplysta mörkret i rummet, och nu' såg han en kvinlig bestalt som krampaktigt höll sig fast vid en jernsäng, under det hennes läppar rörde sig.

Märkvärdigt! Hon är fullständigt vid sina sinnen, så mycket en vansinnig kan vara det. Den förfärliga bettan och den rysliga ångesten hafva icke beröfvat henne medvetandet.

Krischan gick fram till den olyckliga.

— Lora! ljud det dervid från hans läppar. Gud ske lof!

Men i nästa ögonblick ryggade han tillbaka och mumlade:

— Det är icke Lora!

Men han kunde ju icke öfverlemna henne åt sitt öde. Nej! Han omfattade den olyckliga för att lyfta henne upp.

— Ha! ljud det från dennas läppar. Är det du, Ingelfingen!

Krischan ryckte till. Såg han ett offer för denne skurk framför sig?

Tusen tankar korsade genom hans hjerna, men alla öfvervägdes af denna: du måste rädda henne, redan för denne eländiges skull, mot hvilken hon kanske kan blifva ett rättvisans verktyg.

Endast en så stark, modig karakter som den vilde jägaren kunde lemna rum för sådana tankar, midt under den fara, hvori han sjelf sväfvade.

Men han lefde ju icke för sin egen skull. Hans lefnads-mål var ju ett heligt, för hvilket han, om så skulle behöfts, hade offrat sig sjelf.

— Ingelfingen, — du, — du! ljud det åter från därhus-hjonets läppar.

Krischan bar henne ut ur rummet.

Nu stod han åter i förstugan. Framför honom var det rykande djupet och på andra sidan den räddande dörren, som han endast undan kom genom ett djerft hopp.

Om han nu åter gled med foten, så var han förlorad, — döden väntade då på honom i djupet.

Men han måste våga det. Det fanns ingen annan utväg till räddning!

Han gjorde hoppet, och det lyckades honom!

Lyckligt nådde han den halft förkolade dörrtröskeln. Snart var han med sin börda vid fönstret.

När folkmassan såg honom, utbröt ett högt bifallsjubel; men den vilde jägaren skakade på hufvudet och vinkade afvärande. Hans tankar voro nu för allvarsamma, att han skulle kunnat finna något behag deri.

Han drog upp det vid fönstret fätsade tåget, band dess nedre del om den vansinnigas kropp och sänkte henne derefter ned mot gården.

Snart var den räddade lösgjord och inburen i den tillfölje af gynnande vind skonade sidoflygeln.

Men äfven för Krischan var det på högsta tiden att tänka på egen räddning.

Taket instörtade allt mer och mer. Lågorna slog redan omkring fönstret. Gnistor och rök slog honom i ansigtet. Om Krischan dröjde ännu längre, var han förlorad!

Och dock dröjde han ännu ett ögonblick. Han lyssnade, om kanske något nytt hjelprop trängde till hans öra.

Men ingenting märktes, och då lemnade han rummet. Det var på högsta tiden, kanske redan för sent.

Brakande instörtade taket fullständigt. Redan föll en del af försterbeklädnaden ned.

Krischan halade sig nedåt tåget. Han tänkte icke på, att detta var till största delen afskuret.

Först när han kom till detta ställe, märkte han sitt förfärliga läge, men nu var det för sent.

Dertill kom, att det afskurna stället på tåget blef allt tunnare, och samtidigt sprutade ett riktigt regn af gnistor ned på honom.

Doris såg det. Dödsängest tryckte henne. Hon ville så gerna hulptit och dock var hon maktlös. Och nu skedde det fruktade. Tåget brast och Krischan störtade ned i den glödande högen af spillror.

Ett doft stönande framträngde ur hans mun, under det Doris uppgaf ett hjertslitande skrik och störtade till marken.

Men det var icke vanmakt som omslöjade hennes sinnen. Med klart medvetande skulle hon se, det som i nästa ögonblick hände.

Ofvanifrån nedstörtade brinnande bjälkar och glödande stenmassor. De begrafde Krischan, hvars kläder redan hade fattat eld.

Ett skrik skallade genom folkmassan, som kände sig vanmäktig att hjälpa den raske Krischan, — han var förlorad.

— Allsmäktige! hviskade Doris. Denna ädla människa, som en gång räddat min far från en skymflig död, — han skall nu dö — dö denna förfärliga, kvalfulla död, och jag, — jag kan icke rädda honom.

Men då fick hon en idé.

— Karlar! utropade hon med vidt hörbar röst. Den som räddar den gamle Krischan, får 3,000 mark!

Då ryckte hon till. Hon hade i sin närhet sett en fruntimmersgestalt, som betraktade henne med lågande blickar.

Det var Charlotte Königsdörfer.

— Ack! mumlade denna. Det är ju alltför snällt! En sällskapsdam — 3,000 mark! Den hemligheten måste jag taga reda på!

Hennes glödande blickar rigtades genomborrande på Doris, som upprepade sitt löfte till karlarne.

— Tre tusen mark åt den som räddar honom!

— Ni har rätt mycket pengar till öfvers, mycket för en tje-nande person! ljöd det i hennes öra. Det var Charlotte, som obemärkt smugit sig fram till Doris. Skulle ni kanske —

Hon gjorde en betydelsefull rörelse med handen.

Doris hade ett häftigt svar på tungan, men hon lade band på sig. Der låg ju hennes faders räddare, och ingen tycktes vilja komma honom till hjälp.

— Fördubbla ni sämman! sade Doris med bedjande ton. Edra ord hafva kanske mera vigt än mina —

— Lora! Lora! hördes det mångstämmigt i detta ögonblick.

Doris såg upp. En rysning lopp igenom henne.

Der kom en qvinna springande. Håret fladdrade och vansinne lyste ur hennes ansigte. Så hade Doris äfven föreställt sig den tokiga Lora, och detta hemlighetsfulla öfverensstämmande mellan aning och verklighet kom henne att bäfva.

Med vilda språng skyndade Lora fram till högen af spillror, dit hvarest brandmanskapet förgäfvess bemödat sig att komma, för att rycka gubben Krischan ur lågorna.

— Undan! skrek den tokiga Lora och sprang upp i ruinhögen.

— Hon vill rädda honom? hviskade några.

— Hon dör med honom! bäfvade det från andras läppar.

Men Försynen hade annorlunda beslutit. Den vansinniga hade i detta ögonblick jättekrafter. Hon rymde undan de glö-

dande bjälkarne. Hennes kläder kolades. En vidrig lukt vittnade om brännsår, som hon redan ådragit sig.

Men Lora aktade icke derom.

Med vild hast rymde hon undan bjälkar, plankor, stenar och aska. Med sin knotiga hand tryckte hon på den vilde jägarens brinnande kläder, fattade tag i denne och släpade honom ur den rykande och glödande högen, som få ögonblick senare skulle blifvit honom en säker graf.

Men ansträngningen hade utmattat den vansinniga. Kraftlös sjönk hon ned och lät äfven den räddade sjunka ned på marken. Starka karlar buro nu in honom i den sidoflygel, der redan den af Krischan räddade vansinniga befann sig.

Förvirrade rop hördes. De gällde den tokiga Lora, som med vilda språng skyndade derifrån.

I högra handen höll hon ett brinnande stycke trä. Det var en fasaväckande anblick som den tokiga Lora erbjöd. En blott halfklädd qvinna med fladdrande hår och i handen hållande en brand, som hon under vansinniga åtbörder svängde omkring sig.

Obegripliga ljud kommo öfver hennes läppar.

Derpå ett kraxande skrik, — ett gällt skratt, — Lora hade försvunnit för de omkringståendes blickar.

Med hemsk rysning hade Doris åsett detta uppträde. Den förskräckliga anblicken kom henne att bäfva.

Lefde Krischan ännu? Denna fråga trängde sig med all makt på Doris. Hon sansade sig och gick bort till den venstra flygeln af därhuset.

Derinne hade man i all hast beredt två sängplatser och nedbäddat såväl Krischan som den af honom räddade vansinniga.

— Ingelfingen, mumlade den senare emellanåt. Du skall, — du får icke dö, — nej, nej, — hu —

Krischan låg nästan liflös. Han var helt och hållet betäckt med brännsår.

När Doris såg honom ligga så, brast hon i tårar.

Den raske mannen! Han dör! undslapp snyftande hennes bröst.

Krischan som några sekunder legat medvetlös, kom nu åter till sans och slog upp ögonen.

Han kastade en blick på Doris, — en blick full af sorg och utsägbar ångest.

Doris knäböjde bredvid den svårt sårade, fattade hans högra hand och gjorde ett försök att le genom tårarne.

Men det lyckades henne icke, hon kände sig öfvermannad af onämbar smärta. Öfver Krischans ansigte drog en smärtsam ryckning. Derpå hviskade han:

— Jag dör, — min stund är kommen och —

— Ännu icke, trogne vän, ljöd det smärtsamt från hennes läppar. Ni tillfrisknar åter, och då, — då —

Gubben skakade hufvudet.

— Det är snart slut med mig, — jag känner det, — och hör derföre, — en hemlighet —

Han tillslöt ögonen, hans bröst rosslade.

Doris hade knäppt samman händerna, hennes själ bad en varm bön för den döende. Ja, äfven hon kände det, att blott en kort tid var honom afmätt, och derför höll hon ögonen vändande rigtade på hans läppar. — Han bade ju talat om en hemlighet.

Ängsliga minuter förgingo. Slutligen slog Krischan upp ögonen.

Hans blick var stel som en döendes.

— Hör ni, hviskade han med ängslig hast. — Ännu vet ni icke alla slottets hemligheter, — er fars, — — o Gud — —

Med ett doft stönande sjönk han tillbaka. Doris kämpade med förtviflan. Krischan talade om hennes faders hemligheter! Han är så ängslig att få säga det, — om han nu skulle dö. — —

Den vilde jägaren bestod en liknande kamp.

Han kände dödsengeln omsväfva sig och beröra hans panna, och dock bade han ännu något viktigt på hjertat, — om han nu icke skulle kunna anförtro det åt Doris —

Hans panna betäcktes med svett, — det var dödsvetten.

— Gud! Bistå mig! mumlade han. Jag måste tala, — jag måste säga henne —

Rösten blef svagare, den sjönk ned till ett ohörbart mummel. Doris lutade hufvudet ned till honom.

— Tala, min vän, hviskade hon bedjande.

— Ja, ja, började han sakta, med bäfvande ton, — här, — nyckeln — —

Han försökte taga fram en nyckel ur sina benkläder — det lyckades honom, — han tog fram nyckeln.

— Här, — tag den, — — bredvid vägguret, — i väggskåpet, — o, Gud, — gif mig kraft, att jag —

Hans hufvud sjönk tillbaka. Ett ögonblick trodde Doris, att han hade slutat. Men nej, — lifskraften rörde sig hos honom på nytt.

Krischan lyftade änyo upp hufvudet. Doris stödde det nu med handen, under det tårar fuktade hennes ansigte.

— Gråt icke, stammade han. Ni — — ännu tårar nog, — — men der, — i väggskåpet, — bredvid uret, — — det gråa paketet, — gif eder fader — —

Doris böjde på hufvudet till tecken, att hon förstätt honom.

— Gif — det — — icke — åt — någon annan — —

— Nej, min vän! hviskade Doris.
— Blott — åt er far, — svär det —
— Jag svär det —

— Ni — icke öppna det! utbrast den döende krampaktigt.
— Vid Gud den allsmåttige svär jag er att lemna paketet
öppnad till min fader!

— Godt, — jag — —

Krischan fösmådde icke tala vidare.

I detta ögonblick kommo två män in i rummet, de voro läkare.

De skakade tviflande på hufvudet, när de sågo den vilde
jägaren.

— Här är nog ingenting att göra! sade den ene.

Doris reste sig upp.

Då läkaren slutat sin undersökning, frågade hon:

— Finnes det något hopp, herr doktor?

Läkaren skakade på hufvudet.

— Brännsåren äro för svåra min fröken, att det skulle vara
skäl hysa det ringaste hopp. Den stackars mannen torde väl
knappast lefva öfver natten.

Efter dessa ord aflägsnade sig läkaren. Hans kollega hade
under tiden undersökt den vansinniga.

Krischan hviskade ännu några ord, när läkarne gått:

— Erna! Drag försorg — för den döfstumma. — Ja, —
hon — — sammanhängser med — hemligheten om — — mun-
nen förstummades.

FYRTIONDEFJERDE KAPITLET.

Ormen hväser!

Under det de i förra kapitlet skildrade scenerna utspelades vid brandstället, tillbragte fru Falkner timmar af ängslan och sinnesrörelse.

Med tillhjälp af en tjensteflicka blef hon förd till sängs, men hon kunde icke somna.

Tidigt på morgonen kom Charlotte Königsdörfer farande till slottet.

Snabbfotad sprang hon ur slädan. En betjent öppnade dörren.

— Anmäl mig för fru Falkner.

— Nådig frun sofver, jag törs icke väcka henne!

— Jag måste tala med henne!

Slutligen gick betjenten för att anmäla henne.

— Nå? frågade Charlotte, när denne kom tillbaka.

— Nådig frun låter bedja er hafva några minuters tålmod.

Riddargodsegaredottern nickade, räckte betjenten ett mynt och gick fram till fönstret.

— Ha! mumlade hon. Der kommer Doris, — raskt bakom pelaren, hon får icke se mig!

En minut senare var Doris inne hos fru Falkner, men efter ett kort samtal lemnade hon åter denna och begaf sig straxt åter på åter från slottet.

Charlotte såg henne ila ut ur slottsgården.

— Ack, mumlade hon. Hvad vill det säga? Jag hade god lust att gå efter henne! Der ligger någon hemlighet bakom.

Slutligen öppnades dörren. En betjent förde in rullstolen, hvarest den gamla damen satt. Hon såg blek och angripen ut.

Ack, nådig fru, så angripen ni ser ut!

— För två minuter sedan var jag beredd på de värsta under-
rättelser, jag kunde få.

— Hvad menar ni? frågade Charlotte.

— Jag fruktade, att min engel, min sällskapsdam kunde
hafva drabbats af något ondt, men Gud ske lof — —

— Hon är tillbaka?

— Ack! Ni vet det således?

— Jag var äfven vid eldsvådan!

— Den dugtiga, ädla flickan!

— Huru, nådig fru?

— När jag besinnar, huru hon i går red bort, — endast
emedan hennes goda hjerta dref henne dit — der både död och
förderf hotade.

— Ack, min nådiga, jag måste taga er ur eder villfarelse.

— Säg mig heldre orsaken till edert så tidiga besök?

— Min Gud, det är just det jag ämnar. Jag anser det
som min pligt, att underrätta om det bedrägeri, som utan tvifvel
begås hos eder.

— Ni vill väl icke påstå, att min sällskapsdam skulle göra
sig skyldig till bedrägeri?

— Jo, framstötte Charlotte. Det försäkrar jag!

— Jag väntar få höra bevis, oaktadt jag tviflar på deras
riktighet.

— Er sällskapsdam har ju försäkrat, att hon är alldeles
främmande här på orten. Hon visade emellertid i går, att hon
var bekant med den gamle Krischan! Hon kom i hans sällskap
till eldsvådan.

— Deri finner jag ingenting besynnerligt. De kunna ju
hafva sammanträffat på vägen dit.

— Men tänk er, när Krischan var i fara, ty han hade stör-
tat ned i en brinnande ruinhög, var hon mycket ifrig att man
skulle rädda honom.

— Det hedrar hennes goda hjerta.

— Har ni edra pengar i säkert förvar?

— Hvarföre denna fråga?

— Emedan er sällskapsdam är en äfventyrerska, en bedra-
gerska, som bara lägger an på att locka till sig ansedda män
genom sina sirennät —

— Håll inne med sådant, min kära! Ni går verkligen
för långt.

— Nej, det är sannt! Signor Cellini var förekommande
emot mig, men så snart Doris uppträdde, så —

— Ah, kära fröken, ni förräder der en känsla, som är eder
ovärdig!

Charlotte rodnade, och straxt derpå bleknade hon. Hon kände sig träffad af den gamla damens ord, — hon hade för-rådt sig i sin ifver.

— Jag vet icke, svarade hon, hvilka känslor ni talar om. Jag är blott medveten om min pligt, som fört mig till eder.

— Och om hvars anledning ni misstager er.

— Om det så vore! Men min skarpa blick bedrager mig icke. Hur kunde väl en så kallad sällskapsdam utlofva 3,000 mark i belöning åt den som räddade den gamle Krischan?

— Gjorde Doris det?

— Ja, nådig fru!

— Det var besynnerligt! Men det är henne så likt! Aldrig förnekar sig hennes goda hjerta!

Den intriganta Charlotte studsade. Detta svar hade hon icke väntat!

— Men, min nådiga, besinnar ni då icke, — hur kan en sällskapsdam hafva en så stor summa?

— Hvarför skulle hon icke det kunna hafva! Det är ju icke något så stort kapital!

— Men man kastar icke bort den summan, när man är hänvisad till att antaga plats!

— Deruti kan ni hafva rätt; men jag har ingenting emot, om Doris vill uppoffra den summan. Det förtjenar mitt fulla bifall!

— Men här behöfves det att hafva ögonen öppna! Om, såsom jag antager, eder sällskapsdam är medellös — —

— Då vet hon, att endast ett ord af henne behöfves, och jag skulle genast gifva henne den erforderliga summan.

Charlotte sprang upp.

— Hvad, nådig fru, ni framhårdar ändå i ert förtroende, oaktadt ni fått bevis, att Doris måste hafva varit falsk emot er!

— Det kan jag icke inse!

— Tänk på hennes sammanträffande med Krischan!

— Jag sade er ju min tanke derom.

— I edert intresse beklagar jag djupt detta förtroende, som ni tyckes hysa till er sällskapsdam. Om fröken Doris hade plats hos mig och något dylikt hände, så skulle jag jaga henne ur huset.

Fru Falkner ryckte på axlarna.

— Jag skall tala med Doris, men icke för att anklaga henne, utan för att försvara henne!

— Jag har anklagat, jag skall också skaffa de felande bevisen, utbrast Charlotte.

— Ah, ni medgifver då, att ni icke bevisat någonting? Ni borde heldre göra afbön hos fröken Doris, att ni kunnat hysa en dylik misstanke emot henne!

— Aldrig skall det ske! Och hvad bevisen beträffar, så skall jag kanske skaffa dem genast, om ni vill vara så god och tillkalla fröken Doris.

— Hvarför skulle jag göra det?

— Jag vill avslöja äfventyrerskan.

— Eder ifver, att tjena mig, för eder allt för långt. För öfrigt är min sällskapsdam nu ej hemma.

Charlotte fann sig gäckad. Hon hade trott att Doris for bort fru Falkner ovetande. Doris hade sagt, att hon måste fara bort för att uträtta något, som en helig pligt ålade henne.

Charlotte bet sig i läpparne.

— Nädig fru, sade hon. Ni behöfver ju icke så utan vidare dela min åsigt, men ni skulle dock hålla ögat bättre på henne, om icke för annat, så för att öfvertyga er, att jag gör flickan orätt.

— Derom är jag öfvertygad, kära Charlotte! Om ni, liksom jag, hade Doris hos eder hela dagarne, så vore det eder omöjligt att kasta den ringaste misstanke på henne, — ni skulle då liksom jag säga: Doris är en engel!

Charlotte bet sig åter i underläppen.

Hvad fru Falkner nu sade henne, behagade henne alldeles icke.

Hon sökte nu leda samtalet in på likgiltiga saker, och till slut försäkrade hon, att det endast varit för att varna fru Falkner för ett bedrägeri, som hon anlagat Doris.

Den gamla damen räckte henne handen till afsked och sade:

— Låt det der vara godt och väl, min kära, och må vi betrakta hela denna angelägenhet som undangjord.

Doris hade begifvit sig till Streitwald för att i det förbande slottet uträtta det uppdrag hon åtagit sig och hemta det gråa paketet.

Vid ett föregående besök hade den gamle Krischan förklarad för henne på hvad sätt hon skulle ringa, för att, i händelse af hans frånvaro, den döfstumma skulle komma i tillfälle att öppna för henne.

Efter lång väntan blef det öppnadt.

Den döfstumma pekade åt huset, ryckte på axlarna och skakade på hufvudet, som ville hon säga: det är ingen hemma!

Doris förstod henne och gjorde en bedjande åtbörd samt räckte handen genom gallret. Men den döfstumma gjorde samma nekande åtbörd med hufvudet.

Grefvedottern såg rädlös mot det förbannade slottet. Hon måste dit in.

Då påminde hon sig, att hon hade en liten anteckningsbok hos sig. Raskt tog hon fram den och skref på ett derur ryckt blad:

— Släpp mig in! Den gamle Krischan är svårt sjuk, — han har skickat mig hit!

Derpå räckte hon papperet åt den döfstumma.

Knappt hade denna läst det, så utbad hon sig med en uttrycksfull åtbörd blyertspennan och skref på papperet:

— För mig till honom!

— Jag måste in! förklarade Doris skriftligen. Den döfstumma dröjde ännu.

Men slutligen öppnade hon dörren, Doris trädde in och följde henne in i huset.

Här först räckte hon den olyckliga handen, omfamnade henne och kysste henne på pannan.

Den döfstummas ansigtsdrag antogo ett mildare uttryck. Hon nickade lifigt, som ville hon säga: Ja, ja, — ni är icke elak; ni kan stanna här.

Doris skref några ord på ett pappersblad.

Den döfstumma tog sin griffeltafla och nu uppstod följande skriftliga samtal:

— Hvar är min fosterfader?

— Han ligger sjuk i Isenbrunn!

— Har han skickat er hit?

— Ja, jag skall hemta något och bringa till honom!

— Det låter sig icke göra!

— Hvarföre icke?

— Jag får icke låta någon taga bort något!

— Men jag har bestämd anvisning, låt mig sjelf se efter!

— Doris reste sig och gick några steg åt sidorummet. Då ställde sig den döfstumma i vägen för henne. Hon kunde ju icke tala, men hennes åtbörder uttryckte: I detta rum får ingen främmande person gå in.

Med bedjande åtbörder sökte Doris uppnå sitt mål. Ingenting hjälpte. Den döfstumma förblef bestämd. Ater tog Doris griffeltaflan i handen.

- 27) *Margret befann sig midt på bron, och redan närmade sig förföljarne från båda sidor.*

— Jag måste till väggskåpet, som finnes bredvid uren!
skref hon.

Den döfstumma skakade på hufvudet.

— Hvarför hindrar ni mig? Jag är ju dock er väninna!

— Till skåpet får ingen komma!

— Jag har nyckeln dertill! och Doris drog den upp ur fickan och visade den.

— För mig till honom!

— Nej!

Doris var utom sig.

Hon ville ännu icke säga, att den gamle Krischan var död, af fruktan att den döfstumma då i sin smärta kunde blifva ännu mera motspänstig.

Lika litet kunde hon uppfylla dennas begäran att föra henne till honom.

Hon var rädlös.

Ännu en gång försökte hon på skriftlig väg göra tydligt att hon i sidorummet måste till väggskåpet, och att den gamle Krischans lycka var beroende deraf. Men den döfstumma förblef vid sin vägran, och när Doris vågade försöket att tränga in i rummet, ställde den döfstumma sig i vägen.

Doris klappade henne på kinderna, tryckte ömt hennes händer, — men ingenting hjälpte.

— O, Gud! utbrast Doris förtviflad. Hvad skall jag göra? Med våld kan jag icke bemäktiga mig paketet. Jag får för Krischans skull icke förgräpa mig på den stackars flickan! — Men — — om andra skulle komma, — — o, — himmelske fader! Skall hemligheten vara förlorad för min stackars far? — Kanske bringar det honom räddning — —

Hon tog afsked af den olyckliga flickan och rusade derifrån samt var snart tillbaka i slottet.

Vid gåendet förbi fru Falkners dörr, hörde hon sitt namn uttalas der inne. Hon stannade ett ögonblick och hörde att det var Charlotte Königsdörfers röst.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Under förhørsdomarens ögon.

I Isenbrunn herskade stor bestörtning. Man frågade sig, på hvad sätt den förfärliga eldsvådan uppstått. Man beklagade allmänt de stackars inspärrade, som hade fallit offer för den rasande elden, och hvars antal man ännu icke ens kände.

Ingen tänkte dervid på den tokiga Lora. Krischan och den gamle Jakob voro de enda, som förde det namnet på tungan beträffande eidens uppkomst.

Man emotsåg med spänning resultatet af undersökningen.

Gendarmer hade blifvit uppställda omkring platsen, och ingen fick tillträde dit. Detta var ett bevis på huru allvarligt man tog saken.

Med pinsam noggrannhet genomforskade man nästan hvarje vrå af den efter högra flygeln qvarvarande ruinen. Man följde eldens spår.

— Sen I, mina herrar, sade en skarpsinnig poliskommisarie. Otvifvelaktigt ledes spåret till detta rum. För öfrigt märker jag här en svafvelrök som hittills undgått mig!

De öfriga herrarne trädde närmare. Ett till hälften förfallet rum låg framför dem.

Man hittade på golvet några förkolade pappersblad, som lågo inklämda mellan trästycken, hvilka tycktes hafva tillhört en säng.

— Ah, det var en intressant upptäckt!

— Utan tvifvel har här stått en säng.

— Mellan dessa papper finner jag svafvelstickor, de hafva blifvit skonade af elden!

— Det är besynnerligt utbrast polisdomaren.

Han lät tillkalla en af därhusets tjänstemän.

— Anmäl mig för direktören!

— Herr medicinalrådet Eisenschmidt är svårt sårad. Han blef skadad i går; en vägg föll, och han kunde icke komma fort nog undan, så att en stor sten föll på honom.

— Hvar skedde det? Kanske i detta rum?

— Ja! svarade tjänstemannen. Jag tror, att det var här

— Hvem bebodde detta rum?

— Den tokiga Lora.

— En vansinnig alltså?

— Ja, hon har varit här i 17 år.

Undersökningsdomären gjorde några anteckningar, likaså de öfriga herrarne, derpå uppfordrades tjänstemannen att ledsaga dem vid deras rundtur samt här och der gifva svar på deras frågor.

Undersökningen gaf vid handen att elden hade kräft flera offer. Bland dessa tre döda och några svårt sårade. Bland de förra den vansinnige, som Krischan vid sin kamp med honom kastat in i lågorna.

— Vi hörde talas om en djerf räddning, som den vilde jägaren utfört. Huru förhåller det sig?

Den tillfrågade omtalade den gripande räddningsscenen samt omnämnde dervid äfven den gamle Krischans förtviflade kamp med den vansinnige.

— Ni säger, att han ville rädda den tokiga Lora? Var hon honom då bekant?

— Troligen, ty han frågade efter henne? Men den tokiga Lora var icke mera der uppe. Hon kom senare fram och räddade Krischan.

— Hvar kom hon ifrån?

— Det vet jag icke!

— Hvem var det fruntimret, som han räddade?

— Ett dårhushjon, vid namn Gertrud.

— Var hon obotligt sjuk?

— Ja, hon var i den afdelningen. Hennes rum låg vid andra korridoren.

— Står denna vansinniga i något förhållande till Krischan?

— Icke så vidt jag vet. Tjänstemannen berättade nu om den fara, hvori Krischan sväfvat och huru den tokiga Lora slutligen räddade honom.

— Kom Krischan ensam hit?

— Nej, i sällskap med en betjent från slottet Falkenberg och en ung dam; som jag hörde skall hon vara sällskapsdam hos fru Falkner.

— Hvad ville hon här?

— Det vet jag icke; men hon utlofvade en summa af 3,000 mark åt den, som räddade Krischan ur ruinhögen.

— Hvad? Tretusen mark, och en sällskapsdam bjöd en sådan summa. Känna de båda hvarandra närmare?

— Sannolikt. Den unga damen uppehöll sig en lång stund vid gubbens dödsbädd.

— Ah, han är alltså död?

— Vi trodde så, men läkaren har sedan sagt, att det blott var en krampaktig sanslöshet, men ännu har han ej vaknat.

Är han svårt sårad?

— Man anser att han icke kan komma sig.

— Så mycket nödvändigare är det, att han blir förhörd. Vill ni föra oss till honom?

Detta skedde, och man trädde in i det rum, der Krischan låg.

Hans ansigte var stelt och kallt, hans kropp orörlig, han liknade verkligen en död, ty ögonen tycktes till och med vara brustna.

En läkare trädde nu in. Han helsade på de närvarande herrarne, och på deras frågor angående Krischans tillstånd, svarade han:

— På en timmas tid ännu lär han väl knappt vakna, och hvem vet, om han icke straxt derpå insomnar för alltid.

— Hvem är denna der? frågade undersökningsdomaren och pekade på den vansinniga.

— Det är Gertrud, som den vilde jägaren med egen lifsfara räddade.

I detta ögonblick vaknade den vansinniga.

— Ingelfingen, hviskade hon bäfvande, Ingelfingen, — du, — du hatar mig, — hu, — undan —

— Hvad är det för ett namn? frågade förhørsdomaren förundrad.

— Hon har redan nämnt det ofta. Det tyckes som om hon förr måtte hafva stått i närmare förhållande till honom.

— Till baron von Ingelfingen?

— Ja jag tror det, ty någon annan med det namnet existerar ju icke i hela omnejden.

— Hvad föranleder er till det antagandet, att denna Gertrud skulle ha stått i närmare förhållande till baronen?

— Hon försäkrar beständigt att hon känner honom, utbryter stundom i ömma tillrop, sedan beklagar hon sig åter, att han trolöst öfvergifver henne.

— Har hon äfven förut visat denna fruktan för Ingelfingen, som nyss märktes af hennes ord?

— Aldrig förr, men sedan Krischan räddat henne, har hon flera gånger visat räddsla för Ingelfingen.

Denna omständighet förekom honom misstänkt, ehuru han egentligen icke visste hvarför.

— Hon var väl den sista lefvande personen i den brinnande slottsflygeln?

— Ja, besynnerligt nog har hon endast ringa brännsår.

— Hvarför säger ni besynnerligt nog? frågade förhørsdomaren misstroget.

— Emedan hon just befann sig på det farligaste stället.

Förhørsdomaren nickade. Han beslöt att gifva akt på denna vansinniga. Han ställde ännu några frågor till tjänstemannen, derpå lemnade herrarne rummet och begåfvo sig till mottagnings-salongen, för att der rådslå om, hvad som borde företagas.

Vi hafva af läkarens mun hört, att den gamle Krischan ännu icke dött af sina brännsår och att han endast befann sig i en stelkramp, liknande vanmakt.

Men läkaren besinnade dervid icke, att Krischan, oakadt stelkrampen, dock var vid fullt medvetande och kunde höra samt förstå hvarje ord af samtalet.

Han hade förut fruktat, att man skulle anse honom som död och begrava honom lefvande. Nu fick han en känsla af hopp, när han af läkarens mun hört, att han icke ansågs för död, utan endast som skendöd.

Ännu låg han länge orörlig, derpå gick en ryckning genom hans kropp, han rörde sig, slog upp ögonen fullständigt och såg sig ängsligt omkring.

Nu såg han den bredvid honom liggande vansinniga, som han med egen lifsfara räddat. —

Han ville rigta en fråga till henne, men han teg, när han märkte, att Gertrud låg sanslös. En sjukvaktare inträdde.

När denne varseblef Krischan, tog han förvånad ett steg tillbaka.

— Hur är det med eder? frågade han derpå ängsligt.

— Ack, den förfärliga smärtan, men jag tänker, den skall väl slutligen gå öfver!

— Vill ni förtära något?

— Hm, ett glas öl och en pipa stark tobak skulle smaka mig, om ni därför —

Sjukvaktaren smålog.

— Det lär väl herr direktören svårigen tillåta er, men om ni vill hafva en kraftig soppa — —

Krischan skakade på hufvudet. Den kosten var han icke van vid.

— Men säg mig, hvem har burit mig hit?

— Den tokiga Lora räddade er ur ruinhögen!

— Ah, Lora har alltså gjort det? mumlade han och till

lade: Hon har således ännu icke glömt mig! — — Skulle hon —

Sjukvakten hade gått ut, och Krischan tänkte på sin forndna kärlek, — Lora på Isenbrunn.

En timma hade förflutit.

Man hade satt gendarmeriet i rörelse för att fånga den tokiga Lora. Men alla deras bemödanden tycktes vara förgäfvade.

Plötsligt hördes ropet:

— Lora! Den tokiga Lora kommer!

Den vansinniga kom verkligen springande. Efter henne voro några gendarmar, som hade sökt upp henne i skogen.

Från hennes läppar hördes förvirrade ljud.

Antingen det nu var hennes afsigt eller ej, men hon rusade in i det rum, der den gamle Krischan och Gertrud lågo.

Den sednare hade vaknat. Hon stirrade på Lora, och hennes blickar visade något liknande glädje.

— Här är du, Gertrud! utbrast den ankomna.

Hon tycktes icke observera Krischan.

— Håll ut, Gertrud! Jag säger dig, — håll ut!

Gertrud reste sig upp från sängen, der hon låg påklädd.

— Kom, Gertrud, kom! — Ingelfingen är icke i slottet, — nej, nej, — så kom då, — jag söker upp honom! — Jag hemtar honom, — — så kom då, Gertrud! hväste den tokiga Lora vildt.

Gertrud hade med en sats sprungit ur sängen och med en andra var hon vid dörren.

Gendarmerna gifvo ej mera akt på Lora, emedan de trodde, att hon icke åter skulle rymma, sedan hon nu återvändt.

Hon kunde därför obehindradt lemna rummet, och Gertrud följde henne.

— Kom, kom med! ljöd det åter. Hu! ser du icke hur de brinna, — bröllopsfacklorna? — Haha! Ingelfingen — —

— Han kommer! hviskade Gertrud rysande.

— Nej, nej, jag hemtar honom! Kom med, — bröllopsfacklorna, — hu, så de brinna, — jag skall illuminera för honom, — hämnd! hämnd!

Med ett gällt skratt rusade den tokiga Lora derifrån. Gertrud sprang efter henne. Gendarmerna kommo just nedför trappan.

— Der springer hon sin väg nu igen! ropade den ene.

Gendarmerna rusade efter henne. En vild jagt begynte.

— Haha! skrattade Lora. Der är Ingelfingen, — nu skola vi hålla bröllop, — gläd dig, — Ingelfingen, — — två hulda brudar vänta dig, — — hahahaha!

Plötsligt hade de båda vansinniga försvunnit. Ingen kunde förklara hvarthän. Det tycktes nästan som om jorden hade uppslukat dem.

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

Ingelfingens plan.

Två dagar hade förflutit sedan de i förra kapitlet berättade tilldragelserna.

Krischan led förfärliga plågor.

Medicinalrådet Eisenschmidts sår voro icke af så farlig natur, som man från början fruktat.

Det hade lyckats två gendarmer att gripa den tokiga Lora och föra henne tillbaka.

Man hade funnit henne vid skogskanten, stilla och sluten, icke ett ljud kom öfver hennes läppar. Som bruten till kropp och själ vacklade hon vid gendarmernas sida fram på gården.

Hon hade icke gjort något motstånd, utan godvilligt följt med dem.

Blott emellanåt hade hon mumlat några obegripliga ord.

Hon blef undersökt af läkaren, och denne gjorde den sällsamma iakttagelsen, att en egendomlig förändring hade inträdt i den vansinnigas själslif, ty icke blott att hennes uppretade tillstånd hade lagt sig, utan hennes ansigtsuttryck hade blifvit ett helt annat.

Det tycktes som om den tokiga Lora sysselsatte sin tanke med bestämda föreställningar.

Enligt därhusläkarens åsigt var detta en följd af sinnesrörelsen vid eldsvådan, och visst ingen ofördelaktig, utan man kunde snarare hoppas att i den sjukas sinnestillstånd en vändning till det bättre skulle inträffa.

Snart derefter kom äfven Gertrud.

Hennes gripande hade erbjudit större svårigheter. Endast med största ansträngning förmåddes hon att följa med gendarmerna.

En stormig natt hade inbrutit.

Den gråkalla östanvinden blåste fram öfver fälten och dref snön framför sig.

Till därhuset i Isenbrunn ankom en ryttare.

Han ryckte i klocksträngen, sedan han stigit ned från hästen.

Portvaktens ansigte visade sig.

— Hvem kommer så sent?

— Är herr medicinalrådet här?

— Ja, men herr direktören är svårt sjuk.

— Jag vet det, för mig till honom!

— Det törs jag icke! Kom igen i morgon.

Den ankomne stampade otåligt med foten.

— Anmäl mig genast för direktören. Han väntar mig.

Portvakten försvann och kom strax tillbaka medden tjänstgörande läkaren.

— Ni önskar tala med medicinalrådet?

— Ja, ja! Jag har redan sagt det åt denne man!

— I hvilken angelägenhet, om jag får fråga?

— Derom är jag väl eder ingen förklaring skyldig.

— Jag beklagar att icke kunna bevilja er begäran. Herr direktören är sjuk, han har förbjudit hvarje störande, som för öfrigt vi läkare ej heller kunna tillåta.

— Men jag måste tala med medicinalrådet redan i dag, i en nödvändig angelägenhet.

— Handlar det om någon sjuk person?

— Visserligen!

— Som kanske skulle upptagas här?

— Ryttaren gjorde en rörelse af ovilja, derpå grep han hastigt ned i fickan, tog upp ett visitkort och lennade det åt läkaren.

— Ni skall till och med förtjena direktörens tacksamhet, om ni genast vill gifva honom detta kort. Var försäkrad, att han då utan vidare låter kalla mig upp!

— Nå, det vill jag göra, förutsatt, att herr direktören icke soffer, ty i så fall —

— Skulle jag vänta, tills han vaknat!

Läkaren kastade en förvånad blick på den herre, som icke på något sätt lät afvisa sig.

Skakande på hufvudet gick han upp till direktörens bostad.

Denne låg vaken.

— Jag ber om ursäkt, herr doktor, att jag vågar störa oakadt ert förbud.

— Den sjukets ansigte uttryckte spänd väntan.

— Har någon anländt?

— Ni väntar alltså — och läkaren öfverräckte vid dessa ord visitkortet, som den främmande gifvit honom.

— Baron von —, haf godheten för denne herre upp till mig!

Läkaren lemnade rummet och några minuter derefter be-
trädde den ankomne detsamma.

Det var baron von Ingelfingen.

Hans ansigte var blekt. Det visade tydliga spår af den
största bestörtning.

— Sitt ner, herr baron sade den sjuke. Ni kommer for-
tare, än jag förmodade. Jag hade först väntat er i morgon
bittida.

— Jag erhöll ert telegram förra natten och reste genast med
första snälltåg!

— Det är bra, sakerna stå alvarsamt, mycket alvarsamt!

Ingelfingen ryckte till och kastade en ängslig blick på di-
rektören.

— Hvar är hon? frågade han derpå.

— I det af elden skonade sjukhuset för kroppsligt lidande.

— Hade hon rymt?

— Tyvärr! Jag var sjelf sanslös, men efter hvad jag er-
farit, hade hon oftare uttalat ert namn, än hvad som är önskligt!

— Men hur kunde man låta henne rymma?

Direktören ryckte på axlarna.

— Vid en sådan katastrof, som denna eldsvåda var, är
allt möjligt. Ni vet ju för öfrigt hur svårt jag sjelf har blifvit
träffad deraf. Jag var absolut oförmögen att verksamt ingripa.

— Hvad skall nu ske?

— Det vet jag icke!

Ingelfingen blef allt mera ängslig.

— Saken är betänkelig! Har hon pratat något?

— Derom är jag i ovisshet.

Baronen hemtade djupt efter andan.

— Det är ju en stygg historia, herr direktör! Jag måste
tillstå, att jag sväfvade i icke ringa ängest.

— Det kan jag nog förstå, herr baron, emellertid —

— Ni måste råda mig och hjälpa mig!

— Hur skulle jag det kunna? svarade direktören.

— Jag hoppas det, hvarför telegraferade ni annars efter mig.

— Det skedde i ert intresse, herr baron!

— Icke i edert?

Denna fråga ljöd trotsig och tillika lurande.

— Må vi icke disputeras derom, sade Eisenschmidt förargad.
Att något måste ske, är klart, och jag räknar härvid på er upp-
finningsförmåga.

— Fördömt! Den kunde lätt lämna mig i sticket.

— Det är visst illa, mycket illa, herr baron! Den vansinniga kunde pladdra, och då —

Medicinalrådet ryckte på axlarna och tittade på sned på Ingelfingen.

— Det får hon icke! utbrast Ingelfingen. Vi måste förhindra det!

— Låt höra, på hvad sätt?

Baronen såg eftertänksam ut.

— Hon måste bort härifrån! sade han.

— Lättare sagdt än gjordt!

— Ni måste medgifva att det finnes väl knappast någon annan utväg!

Eisenschmidt nickade tankfull.

— Visserligen, menade han, men som jag sade er, saken är rätt fatal, jag vet verkligen icke —

— På så sätt komma vi icke någon väg! svarade Ingelfingen otåligt.

Han kunde knappt dölja den ångest och fruktan, för hvilken han var ett byte.

— Så gif mig då ett råd! sade han, när medicinalrådet teg.

— Min Gud, ni har ju själf framkastat ett förslag! Utför det om jag får bedja er! Mitt hufvud är verkligen för virrigt tillfölje af de uppskakande händelserna, och för öfrigt, — mina sår —

Eisenschmidt lät höra ett smärftfullt stönande.

— Må pocker taga dina sår! tänkte Ingelfingen. Högt sade han:

— Ack, jag beklagar detta missöde, herr medicinalråd! Jag inser, att en lång underhandling med eder kunde vara skadlig, därför skola vi afgöra saken i möjligaste korthet.

— Att — att tala faller sig svårt för mig! läspade direktören.

— Hvad den gamle krabaten kan förställa sig! hviskade Ingelfingen för sig själf, under det han tankfullt gick fram och åter i rummet.

Plötsligt stannade han.

— Hon måste försvinna, och det redan nästa natt!

— Men hur, min käre baron?

— Det enklaste är att hon föres bort i en resvagn.

— Ni tyckes föreställa er den saken vara lätt!

— Visst icke, men jag inser, att det finnes intet annat medel.

— Hon står under bevakning, det skulle väcka uppmärksamhet!

— Man måste tänka ut medel.

— Och sedan hufvudsaken! Hela ansvaret faller på mig!

- Ah, det blir en lätt sak, att vält det ifrån eder.
 — Hur skulle jag det kunna. Förhørsdomaren tycktes fästa särskild uppmärksamhet vid min person.
 — Ni är för ängslig, herr medicinalråd!
 — Jag känner tyngden af mitt ansvar, om den der personen plötsligen försvinner.
 — Min Gud, hon kan ju hafva rymt!
 — Det skall man icke tro!
 — Hvarför icke! Hvem skulle väl kunna bevisa motsatsen? Eisenschmidt tillöt ögonen; han brukade alltid göra detta, när han ansträngde tanken.
 Ingelfingen triumferade i tysthet. Han kände sin kamrat alltför väl; för att veta, att denne nu skulle vara benägen att ingå på hans plan.
 — Jag vet bara icke, huru det skall utföras.
 Ingelfingen ryckte sin stol närmare sängen, satte sig och utvecklade för medicinalrådet den uttänkta planen.
 — Nå, hvad säger ni derom? frågade han.
 — Hm, — det kunde kanske —
 — Ab, — intet kanske! Detta fula ord har jag aldrig kunnat tala. Alltså äro vi ense derom?
 — Godt, må ske då! — i morgon alltså?
 — Sedan det blifvit skymning!
 Ingelfingen reste sig och räckte medicinalrådet handen.
 — Jag tackar er! Vi återse hvarandra!
 Straxt derefter sprängde Ingelfingen derifrån.
 Hvarthän? Till slottet Følkenberg red han icke.

Ungefär samtidigt utspelades en upprörande scen i en annan del af därhuset.

Öfver gården smög sig en qvinlig gestalt. Hon var endast lätt klädd. Den hvinande stormen piskade snön i hennes ansigte, ryckte i hennes hår och omsusade henne med sin isiga köld.

Gestalten kände icke detta.

Hon ilade till det rum der Krischan låg.

Ett sparsamt ljussken skimrade henne tillmötes. Krischan sof.
 — Der! ljudet som en andefläkt från den qvinliga gestaltens läppar. Der är han!

Hon trippade fram till honom och blef stående vid sängen.
Hennes ögon hvilade på den bleke mannen.

Och nu begynte hon gråta.

— Det är han, — det är han! ljöd det dervid från hennes läppar. O Gud, hur är det med mig? — Länge, — ack ja, — länge är det sedan, — o, — och hon lutade sitt ansigte ned till den sjukes, — o förlåt din Lora! — Jag stod under lidelsens inflytande, när jag bedrog dig.

Hon talade vidare, men det var ett obegripligt mummel.

Då vaknade den sjuke, han slog upp ögonen, de träffade den kvinliga gestalten.

— Lora! hviskade han. Lora, är det du?

Han räckte handen åt den tokiga Lora. Denna hade begagnat sin vaktares ouppmärksamhet och lemnat sitt rum.

Några sekunder höll han hennes hand i sin under det hans ögon lyste vid påminnelsen om hans gamla kärlek.

— Det är du! kom det ännu en gång från hans läppar.

Den tokiga Lora nickade.

Derpå kom det snyftande från hennes läppar:

— Förlåt mig, hvad jag en gång har gjort dig!

Hennes snyftningar blevo häftigare, hon tycktes vara ett byte för onämbar smärta.

Har hennes själ plötsligen tillfrisknat? Kan hon nu plötsligen påminna sig hvad hon har gjort? Allt det obehag, som hon en gång framkallat?

— Lora, mumlade Krischan, fattad af utsäglich smärta, kom och sätt dig här hos mig, — berätta mig om förflydda tider! Jag står, som jag tror, vid evighetens port. Tala, — förklara allt för mig!

Den vansinniga for med handen öfver pannan, liksom ville hon ordna minnena, som började samla sig bakom densamma.

Den vansinniga ville just sätta sig. Hon öppnade munnen för att tala, — då rycktes dörren upp och två sjukvaktare rusade in och sprungo fram till den tokiga Lora.

Ett halfqväfdt skrik undslapp hennes läppar.

Derpå blef hon bortförd af vaktarne, oaktadt hon bad, att hon skulle få stanna en stund.

Men Krischan såg långtansfullt efter henne och mumlade:

— Ack, om hon ville tala! Hon vet det allt!

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

Hemligheten i lågor.

Vi lemnade Doris i det ögonblick, då hon återvändt från sitt besök i det förbannade slottet.

Hon hade i korridoren plötsligt hört sitt namn nämnas.

En egendomlig känsla hade förmått henne att då stanna och lyssna.

Aldrig i sitt lif hade hon förr gjort det, — men nu kunde hon icke emotstå ingifvelsen att göra det, då hon hört att de samtalande voro Charlotte Königsdörfer och — den gamle Jakob.

Charlotte hade händelsevis träffat på den gamle Jakob och då frågat honom hvad han visste om Doris.

Förundrad tittade gubben på den frågande och svarade derpå i hänryckt ton:

— O, hon är en engel! Må Gud gifva att hon får stanna många, många år här i slottet! Kanske mycket då skulle blifva annorlunda!

— Ni är en svärmare! hånade Charlotte.

— Vid min ålder? svarade han suckande. Tro ni mig, om ni lärde känna fröken Doris —

— Jag känner henne redan! hväste Charlotte.

— Och ändå frågar ni?

— Ah, jag har mina skäl dertill. I låten eder alla bedåras af det yttre skenet! I skullen hafva ögonen mera öppna, så vore det bättre för eder!

— Men, min Gud, hvarför då?

Emedan hon för er alla bakom ljuset, — men jag skall afslöja denna person! Hon är en äfventyrerska, en bedragerska! Jakob skakade på hufvudet.

- Det är icke sannt, man har ljugit för er, min dam!
 — Så? — Säg mig då är denna person förmögen?
 — Det vet jag icke, men jag tror, att, om hon vore förmögen —
 — Så skulle hon icke tagit plats, icke sannt?
 — Jakob nickade, och nu utspann sig ett samtal liknande det mellan Charlotte och fru Falkner.

En timma sednare satt Doris ensam på sitt rum.

Fru Falkner hade gifvit henne frihet för denna förmiddag, emedan denna var mycket ansträngd och utmattad efter Charlottes tidiga besök.

Doris kinder voro bleka. Ur hennes ögon talade oro och farhåga.

— O, allsmäktige Gud! hviskade hon bedjande. Gif att jag må lyckligt fullborda det började verket! Förläna mig ditt bistånd, din välsignelse, på det att det må lyckas mig bringa min stackars hårdt pröfvade faders oskuld i dagen! Du vet ju, att han icke har någon del i blodsskulden, och derföre, o Herre, låt det vara nog af min faders qvalfulla lidanden, låt honom icke tömma den bittra bägaren ända till botten! Styrk mitt mod, om jag skulle förtvifva, visa du, min Fader i himmelen, mig den rätta vägen, som jag har att vandra. Amen!

Genom denna bön kände sig Doris på nytt modig. Med förnyadt hopp emotsåg hon framtiden och beslöt inom sig att gå tillväga med möjligaste klokhet, ja, om det så skulle behövas, äfven taga sin tillflykt till förställning.

En tröstande tanke var det för henne, att hon för det första åtnjöt fru Falkners obegränsade förtroende och för det andra hade satt sig i gunst hos den gamle Jakob.

Af honom hade hon ju äfven fått löftet, att han skulle berättas för henne om sorgedramat på slottet Falkenberg. Han hade äfven låtit förstå, att han kände greffe Wolfs verkliga mördare.

Till honom ville hon så snart som möjligt vända sig, kanske var han i stånd, att afslöja den dystra hemligheten, och då —

Under det Doris tänkte derpå, rodnade hennes kinder, hennes ögon blefvo lifvigare, och gladt hopp uppfyllde åter hennes hjerta.

Några timmar sednare inträdde en betjent och anmälde att fru Falkner bad henne intaga middagen i hennes sällskap.

Doris reste sig och begaf sig till sin husmoder.
Fru Falkner emottog henne med ett vänligt leende.

— Godt, att ni kommer! Middagen är redan serverad, låt om oss spisa!

Doris tog plats gent emot fru Falkner.

En liten stund herskade tystnad i rummet.

Slutligen började fru Falkner:

— Har ni hvilat er tillräckligt, fröken Doris?

— Ah, nådig fru! Jag känner mig alls icke trött!

— Ja, ja, ungdomen! Men oakadt den, så måste jag då säga, att ni har bestämdt öfveranstängt er! Hela natten, — utan en enda timmes hvila —

— Sinnesrörelsen förjagade hvarje trötthet. Ack, det var en förfärlig olycka, nådig fru!

Fru Falkner nickade.

— Jag har redan hört derom af fröken Königsdörfer, som var hos mig!

— Ah!

Doris tvang sig till en förvånad min.

— Denna dam kunde icke nog berätta om er ifver!

Doris kände det i detta ögonblick som en lycka, att hon i dag på morgonen hört samtalet mellan Charlotte Königsdörfer och den gamle betjenten Jakob. Hon måste antaga, att fru Falkner var underrättad om allt, och insåg fördelen att vara förberedd derpå.

— Med fröken Königsdörfers bekanta älskvärdhet, måste jag antaga att denna dam varit alltför efterläten i sina omdömen om mig! svarade hon nu i likgiltig ton.

— Visst icke, min kära! Gud! När jag besinnar, huru förskräckligt det ögonblick måste hafva varit, då den, — ack! hvad heter han nu — —

— Den gamle Krischan? Eller som folket kallar honom, den vilde jägaren?

— Alldeles riktigt! Ni känner honom?

— Endast helt flyktigt, nådig fru!

— Nä ja, jag menar, hur den gamla mannen hängde på tåget!

— Som en vansinnig hade till hälften genomskurit!

— Men det är ju förfärligt!

— Ja, nådig fru! Det var sannerligen rysligt att se, när den raske mannen klättrade upp, för att rädda en vansinnigs lif, och det der odjuret började i vansinnig ifver afskära det råddande tåget.

— Och det såg ni, kära Doris?

— Ja! O, Jag skall aldrig glömma det ögonblicket!

Fru Falkner fann att Charlotte icke hade berättat henne allt på långt när; sannolikt gestaltade sig denna sak helt annorlunda, än Charlotte i sin ifver hade berättat den.

— Lyckades det den vilde jägaren att utföra sitt ädla verk?

— Ja, det lyckades honom! Annu i dag betraktar jag det som ett himmelens under!

Fru Falkner bad nu Doris berätta hela förloppet.

När sällskapsdamen närmade sig det ögonblick, då hon åt den, som räddade den förolyckade, utlofvade tretusen mark i belöning, afbröt henne fru Falkner med orden:

— Det är ju sannerligen riktigt ädelt, min kära Doris! Så skulle väl knappast en annan flicka i edra förhållanden handla!

Hon räckte dervid handen åt sällskapsdamen, som lätt rodnade.

— Ni förlänar allt för stort värde åt min ringa gerning, nådig fru! Jag ber om förlåtelse, men jag måste göra en be-kännelsé!

— En be-kännelse? Hvad? — Ah, hvad skulle då min kära Doris hafva begått?

— Minst sagdt en stor egenmäktighet!

— Ni sätter mig verkligen i förvåning! Men innan ni biktar er för mig, vill jag först försäkra er om min fulla förlåtelse, om sådan skulle behövas.

— Ah, jag behöfver den blott allt för väl!

— Nåväl! Den är eder beviljad!

— Tack, nådig fru! Då jag bjöd en belöning af 3,000 mark, gjorde jag det i ert namn, nådig fru!

— Ni gör mig der en kompliment, för hvilken jag måste vara eder tacksam!

Ehuru Doris mycket väl förstod meningen med dessa ord, såg hon dock frågande på fru Falkner.

— Visserligen! fortsatte denna. Ty då ni utbjöd den belöningen, förutsatte ni, att jag utan något betänkande från min sida skulle uppfylla det af er gifna löftet, icke sannt?

— Ja, nådig fru, — det nekar jag icke till, — det tänkte jag!

— Och ni förmodar riktigt. Det gläder mig, att ni har känt mig så väl. Emottag som ett uttryck af mitt erkännande den försäkran, att ni vid hvarje tillfälle eger att för välgörande ändamål förfoga öfver min börs. Jag gifver eder oinskränkt fullmakt dertill.

Doris kände sig lycklig öfver den gamla damens ord. Hon tackade henne i valda ordalag, men fru Falkner afböjde hvarje tacksägelse och försäkrade att hon i stället ansåg sig vara Doris gäldenär.

— Och den vilde jägaren, är han svårt sårad?

— Ack, den raske mannen har dött af sina brännsår.
 — Så beklagansvärdt! Vet ni då, att han är död?
 — Jag var närvarande, då han utandades sin sista suck.

— Ack, jag gissar! Ni har bistått honom i hans sista stund, ni har tröstat honom.

— Såvidt mina svaga krafter förmådde, ja.

— Dog han lätt eller under gräsliga smärtor?

— På sina smärtor tänkte han väl icke i sitt lifs sista ögonblick, men jag kan heller icke försäkra, att han dog lätt.

— Efterlemnar han anhöriga?

— Ja, han har anförtrott mig sitt testamente!

— I bättre händer kunde han icke anförtro det. Jag är öfvertygad, att ni troget skall uppfylla hans förtroendet!

— Det har jag svurit honom och skall också hålla min ed!

— Rätt så, mitt barn!

Ater räckte fru Falkner sin sällskapsdam handen.

Betjenten inträdde med deserten.

När de båda damerna åter blefvo allena, tog fru Falkner till ordet:

— Ni måste i dag hvila eder, men först ber jag er föredraga något på pianot.

Doris reste sig och gick fram till instrumentet samt slog sig ned framför

Hennes ögon sökte notställaren.

— Ack, jag ber, något ur fri fantasi! utbrast fru Falkner.

— Får jag bedja er säga i hvilken riktning?

— Nå, mitt kära barn, — »Speldosan!» upprepa Speldosan för mig.

Doris kände, huru de förrädiska kinderna rodnade.

Fru Falkner lyssnade med förtjusning. Doris spelade med känsla. Man hörde det på tonerna, såg det på uttrycket i hennes ansigt, huru mycket tonbilden harmonierade med hennes hela inre väsen.

När Doris slutat föredraget, gaf fru Falkner henne frihet, och hon uppsökte åter sitt rum, för att äntligen få hvila sig.

Men ännu på länge kunde hon icke finna någon hvila. Framför sig såg hon — signor Cellinis bild.

Så förlöt en timma under mellankoliskt grubbel. Plötsligt förskräcktes hon.

Förvirrade rop hördes genom slottet, och nu ljud åter alarmklockan.

Doris sprang fram till fönstret.

— Min Gud! skrek hon. Hela himlen har blifvit röd. Det måtte vara en förfärlig eldsvåda!

Larmet i slottet blef allt större.

Doris gick ned till fru Falkner.

Denna emottog henne med ett blekt, förskräckt ansigte.

— Guds vrede tyckes hvila öfver denna trakt! För tre dagar sedan rasade elden i dårhuset i Isenbrunn, och nu — —

— Hvar manne det brinner? hviskade Doris.

I detta ögonblick knackade det på dörren. En betjent trädde in.

— Kommer ni med underrättelser? utbrast fru Falkner. —

— Ja, nådig fru! Det förbannade slottet i Streitwald brinner!

Ett skrik ljud genom rummet. Doris hade utstött det. Hennes händer utsträcktes hjälpsökande mot höjden.

— Allsmäktige Gud! mumlade hon. Hemligheten! Den är förlorad! Förstörd!

Rådlös, nästan förtviflad såg hon sig omkring.

Hon utbad sig, att få rida till brandstället, och slutligen gaf fru Falkner sitt medgifvande.

Snart sprängde hon ut ur gården, Hon gaf sig ej ens tid att vänta på betjenten, som fått ordres att följa henne.

Må vi gå några timmar tillbaka i vår berättelse.

Den döfstumma hade tillbragt två ängsliga dagar och tre ännu ängsligare nätter.

Som vi veta, hade Doris vid sitt besök i det förbannade slottet endast sagt, att Krischan var svårt sjuk, men dervid förtog, hvar han befann sig.

Doris, som var i den fasta öfvertygelsen, att Krischan icke mera var vid lif, hade ännu icke vågat sätta den döfstumma i kännedom derom.

Hon ville framför allt bemäktiga sig det hemlighetsfulla paketet, för att kunna uppfylla det löfte hon gifvit den döende.

Den döfstumma ansåg alltså sin faderliga vän för betänkligt sjuk, och den tanken, att icke vara hos honom och få vårda honom, nedtryckte henne.

Timma efter timma förgick.

Då öppnades plöteligt dörren. En gestalt trädde in.

Från den döfstummas läppar ljud ett oartikuleradt skrik.

Med ett uttryck af dödsängest stirrade hon på den inträdande.

Det var den tokiga Lora. Hvad ville hon här?

— Hihih! ljudet nu från hennes läppar. Tänd då ljus, min lilla dufva, jag, — jag medför helsningar från —

Hon trädde närmare den döfstumma. Denna ryckte till.

Hon beherrskade sig emellertid så mycket, att hon tände ett ljus.

När hon igenkände Lora, — hon hade sett denna vid ett föregående tillfälle, — blef hon åter rädd, ty hon var ängslig för att denna förde ondt i sinnet.

— Hvad du darrar, stackars lilla dufva! — Jag gör dig intet ondt! — Fråga blott, — honom, — Krischan, han låter helsa dig —

Dervid fattade hon den döfstummas händer med ena handen, under det hon med den andra klappade hennes kinder.

Den döfstumma kände sig sällsamt berörd.

Att den tokiga Lora ville helsa henne ifrån någon, det hade den döfstumma läst på hennes läppar, — men från hvem? Från Krischan?

Hon tog sin griffeltafla i handen och ville derpå göra sig förstådd af den vansinniga.

Men denna skakade på hufvudet och vinkade afvärjande med handen.

— Icke skriva, — jag icke läsa, — ack, — du är döfstum, — stackars barn! — Ja, ja, han har ju sagt mig det, — men jag vill söka —

Hennes blickar, som hade förlorat sitt vansinniga uttryck, sväfvade omkring i rummet, derpå trippade hon än hit, än dit.

Det tycktes som om hon sökte något. Nu trädde hon fram till skrifbordet och vidrörde det med sina fingrar.

— Nej! mumlade hon. Der är det icke!

Derpå gick hon till en byrå och andra möbler, hvarvid hvarje gång samma beteende upprepades.

Den döfstumma hade noga gifvit akt på henne.

— Om hon söker något, så har väl min fosterfader skickat henne, — då kan han icke heller vara långt borta, — jag skall söka upp honom!

Denna tankegång följde hon. Hon gick till dörren. Den vansinniga märkte det.

Först när denna ljudlöst öppnade dörren, vände den tokiga Lora sig om.

— Hi, — du gå bort, — jag stanna här, — hihih, — det är bra!

Flickan betraktade Lora och blef hemsk till mods.

Hon grep till flykten.

Bakom henne ljudet den tokiga Loras klingande skratt.

Denna fattade ljuset och närmade sig fönstergardinerna. Ett ögonblick derefter stodo dessa i låga.

Hon begaf sig till sängkammaren. På vägen dit såg hon en flaska. Hon fattade den och kastade den i lågorna. Det var fotogén i flaskan. I ett nu hade elden spridt sig öfver hela golfvet.

Den tokiga Lora såg med ett djefvulskt smil på sitt verk. Derpå gick hon ut i köket, bar in hvad bränsle der fanns och kastade det i lågorna.

Det dröjde icke länge, förr än elden blef bemärkt, men ack, det var för sent!

Alarmklockorna på Prittwitz och Falkenberg ljödo. Brandmanskap ilade till med sina sprutor för att bekämpa det rasande elementet.

Men det förbannade slottet slickades redan på alla sidor af lågorna.

För sent!

Denna tanke lade sig tungt på grefvedotterns sinne, då hon alltmera närmade sig platsen. Hon tryckte sporrarne i hästens sidor, så att den stegrade sig.

Den skyggade åt sidan, — ett skrik ljud genom natten. Doris hade störtat af hästen.

På landsvägen kom nu en tvåspänd vagn farande.

— En häst, nådig fröken! sade kusken.

— Det ser jag, — det är ju Tella ifrån slottet! Håll, jag vill stiga ur.

Vagnen stannade; en dam steg ur. Det var Charlotte Königsdörfer.

— Sannerligen! Det är verkligen Tella. — och der, — ett fruntimmer liggande! Kusk! Kom —

Den kallade sprang af kuskbocken!

— Hitåt! ropade Charlotte. Efter allt utseende har någon förolyckats.

— Det är ju en dam, nådig fröken!

— Sannerligen! — Ah, — min aning! Det är fru Falkners sällskapsdam, som jag ser! — Ah, hvad gör hon här?

I detta ögonblick rörde sig Doris. Understödd af kusken reste hon sig upp från marken.

Missödet hade lyckligtvis varit utan svåra följder.

— Det är ju ett intressant äfventyr! gäckade Charlotte. Elden tyckes hafva en särskild dragningskraft för eder!

Endast flyktigt helsade Doris på Charlotte och sade derpå:

— Ni ursäktar visst, om jag ber eder fortsätta samtalet senare. Jag har brådtom!

— Om ni har brådtom, så förutsätter jag, att ni vill tillbaka till ert herrskap!

— Tvärtom, jag måste fram till eldsvådan!

— Hvad? Ni lemnar den gamla damen, som ni dock ej har kommit i tjenst hos för att promenera ensam om nätterna?

— Jag har det lugnande medvetandet att nådig frun gillar mitt förhållande!

— Och ni tyckes deraf göra bruk till att göra hvad ni vill! Om ni vore i min tjenst — —

— Ursäkta, min dam, hvarföre förutsätta ett sådant fall, som jag måste förklara för absolut omöjligt?

— Naturligtvis! Sådana personer kan jag icke använda! Mitt folk måste åtminstone arbeta för de pengar jag kastar ut till dem.

— Ännu en gång, ursäkta mig; jag får icke längre försumma mig!

— Ni stannar här! skrek Charlotte, utom sig. Derpå sträckte hon befallande ut sin hand mot sin dödsfiende, som hon helst skulle velat strypa.

Doris kastade en kall blick på henne. Stolt rätade hon upp sig.

— Ni glömmar, med hvem ni talar! sade hon och vände sig derpå till hästen.

— Tella, kom! ropade hon till det kloka djuret.

I nästa ögonblick stod detta brövid henne. Hon svingade sig upp i sadeln och sprängde derifrån, utan att bevärdiga Charlotte med flera ord.

— Oförskämda! hväste riddargodsfröparedottern. Det skall du få betala mig!

— Kör, ropade hon derpå till kusken och satte sig upp i vagnen.

— Efter befallning nådig fröken!

Kusken besteg skyndsamt bocken och åkdonet rullade åstad i samma riktning som Doris tagit.

Doris var en öfverd ryttarinna. Hon kom fram till brandstället långt förr än Charlotte.

Straxt sprang hon af hästen och, efter att hafva bundit den, ilade hon fram till byggnadens ingång. Här blef hon af brandmanskapet hindrad att komma in. Slutligen kom dock jägmästaren tillstädes, och sedan Doris sagt honom att det gällde en hemlighet, som kunde rädda hennes far, tog han det på sitt ansvar och följde henne in.

Tjock rök trängde emot henne, golfvet var upphettadt och väggarne stektes af lågorna.

Doris aktade icke derpå. Hon gick vidare till det rum, hvilket låg utanför det, hvarest väggskåpet fanns.

— Ni är tokig! ljög en rå karlröst bakom henne. Vill ni omkomma i lågorna?

Snart stod hon vid skåpet. Hon kände för sig efter nyckelhålet, — se det kunde hon icke för rök.

Då kom hon att besinna sig, — hon hade ju glömt nyckeln hemma, den hade hon ju låst ner i sin koffert, der den låg i godt förvar.

Den förfärliga ångest och sinnesrörelse, som underrättelsen om att det förbannade slottet brann, hade till den grad bemäktigat sig henne, att hon glömt det viktigaste.

Doris trodde det åtminstone.

— O Gud! Hvad skall jag nu taga mig till, suckade hon djupt.

Tät rök omgaf henne. Hon visste knappt nu, hvar hon skulle finna utgången från rummet.

I rummet bredvid höllo just ett par karlar på att bära ut möbler, de voro glada att nu hafva räddat, hvad som kunde räddas.

Nu lemnade de rummet och gingo ut i förstugan.

— Vänta, sade den ene. Var der icke något inne i sidorummet?

— Ingenting af värde! En gammal klocka och ett gammalt skåp, — men det skulle föröfrigt vara fåfång möda, — der har elden redan framskridit för långt.

— Hm, — då kunna vi ju stänga dörren, — det vill säga båda dörrarne.

— Som du vill. Det är kanske bäst.

De båda karlarne vände nu tillbaka och stängde dörrarne. Doris stod bedöfvad lutad mot skåpet och märkte dem icke. Hon hörde icke att dörrarne stängdes, — lågorna fingo allt mera framfart, — snart måste de fatta i Doris kläder, — och hon kan icke fly undan, ty dörren är ju stängd. — Doris är förlorad, — den fruktansvärda döden i lågorna väntar henne.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET.

I jägmästarebostället vid Prittwitz.

— Hvar är den döfstumma? Hvar, — hvar är hon?
Så hördes det bland den folkmängd, som omgaf den brinnande byggnaden.

— Hon har flytt, menade några, och andra tillade:

— Förmodligen är hon den som anstiftat eldsvådan. Hvem skulle det annars kunna vara?

— Om det icke är den tokiga Lora!

— Prat! Hon är ju på dårhuset. Hvad skulle hon för öfrigt här?

En hemlighetsfull åxelryckning, som förbluffade de omkringstående, var svaret.

Ingen hade märkt den upprörande scen, som några minuter förut utspelades i byggnadens inre.

När Doris ryckte sig lös från jägmästarens hand och denne af brandmanskap hindrades att genast följa efter henne, vann denna ett försprång.

Han kom just tillstädes när de båda karlarne stängde dörren.

— För Guds skull, pustade han. Hvar är hon?

— Hvem?

— En ung dam, — hon måste vara här —.

— Här är ingen i detta rum. Vi voro sjelfva derinne.

— Men hon kom in här, — vi måste fort se efter, annars är hon förlorad!

Man öppnade, men rummet var tomt.

— Fröken Doris! skrek han af alla krafter. Intet svar följde. Han gick till sidorummet.

Jägmästaren kände kallsvetten på sin panna. Hela rummet var fylt med rök, blott emellanåt upplyste en uppfammande låga rummet.

Vid detta matta sken varseblef jägmästaren Doris. Hon stod lutad uppåt skåpet.

Han fattade henne och bar ut henne.

[På vägen ut mötte han de två brandmanskarlarne.

— Jag ber eder, sök att rädda skåpet, som står der inne. — Det finnes viktiga saker i detsamma.

Jägmästaren anade detta, när han såg att Doris stannat vid skåpet.

— Fördömdt! Det blir ingen lätt sak! fick han till svar.

— Försök det bara, — I skolen icke komma att ångra det!

De båda karlarne lyckades verkligen efter ansträngande arbete skaffa skåpet ut i förstugan, sedan de först ryckt det löst ur väggen.

Der stod Jägmästaren och Doris.

Luftdraget hade väckt henne ur hennes bedöfning. Hennes kläder voro illa åtgångna af elden; men hon sjelf var skonad.

Med ängsliga blickar såg Doris sig omkring.

— O Gud! Hemligheten! mumlade hon.

— Lugna er, nådig fröken, hviskade jägmästaren. Skåpet blir straxt utburet. Det innehåller väl hemligheten? Icke sannt?

Doris såg förskräckt på sin räddare.

— Vet ni det?

— Jag förmodade det, —/men der kommer man med det!

Skåpet tycktes vara tungt. Karlarne satte det ned i förstugan för att hvila sig.

Nu först tänkte Doris åter på nyckeln. Hon stack mekaniskt handen ned i klädningsfickan, — och huru egendomligt, — den fanns der.

— Man kallar på oss! sade en af karlarne. Den gamla möbeln kan ju stå kvar ett ögonblick.

Karlarne aflägsnade sig.

— Nu gäller det att handla raskt! sade jägmästaren. Jag skall hålla vakt vid dörren.

Doris öppnade skåpet.

Hon tog derur ett försegladt paket, som hon vid eldskenet kunde se bar adressen:

»Till Grefve Horst von Falkenberg.»

— Gud ske lof! hviskade Doris och gömde raskt paketet. Hemligheten är räddad! Mätte den bringa lycka åt min stäckars fader!

Derpå stängde hon skyndsamt skåpet, och straxt derpå kommo de båda karlarne tillbaka för att bära ut det i det fria.

Jägmästaren och Doris gingo ut, och kort efter, när de aflägsnat sig långt nog från huset, trädde en annan person ut från detsamma.

Det var Charlotte Königsdörfer.

En djefvulsk, triumferande blick sköt ur hennes ögon. Hon såg efter Doris och hväste:

— Ab! Du undgår mig icke! Hvem är du? Din hemlighet skall icke länge förblifva dold för mig!

Af försigtighet hade Doris snart skiljts från jägmästaren. Huru lätt kunde icke hennes inkognito blifva förrådt, och då hade hon varit tvungen att uppgifva sin ställning som sällskapsdam hos fru Falkner, men med detsamma hennes planer för fadrens räddning.

När jägmästaren kom hem och steg in i salen på nedre botten, tog han förskräckt ett steg tillbaka.

På golfvet satt en blek, halfklädd kvinna.

— Drömmer jag eller är jag vaken? mumlade han. Nej, nej! fortfor han. Det är Lora!

Han gick långsamt fram till den vansinniga och betraktade henne med pröfvande blickar.

— Lora! utbrast han i vek ton. Lora! Du här!

Denna reste sig upp, gick fram till soffan och satte sig derpå. Hon strök nu håret ur pannan.

Det dröjde några minuter, innan jägmästaren hade hemtat sig ur sin förvåning öfver det oväntade besöket.

Vi veta att den tokiga Lora, sedan hon öfvergifvit Krischan, hade varit jägmästarens fru, men äfven blifvit denne otrogen.

Men härpå tänkte icke denne nu. Han såg blott den olyckliga kvinnan framför sig. Och då bemäktigades han af sällsamma känslor.

Gamla minnen döko upp för honom.

Han tänkte på den tid då han känt sig lycklig vid hennes sida; han tänkte på den kärlek hon då hade skänkt honom.

Visst var den tiden längesedan flydd, men de känslor, som då besjälade honom, hade icke helt och hållet försvunnit, — och i detta ögonblick kände jägmästaren, att han älskade denna olyckliga kvinna.

Lora, sade han. Huru länge är det sedan jag såg dig sista gången! Känner du icke igen mig?

Den tokiga Lora stirrade en stund på jägmästaren. Derpå utbrast hon:

— Brückner!

— Ja, du känner igen mig! utbrast jägmästaren glad. Du har alltså icke glömt mig. Stackars Lora! Låtom oss prata om förgångna tider.

Han satte sig bredvid henne på soffan.

Han tänkte dervid:

— Hon har ett ljust ögonblick, det vill jag begagna.

Derföre talade han en stund till henne i ömma ordalag.

Den tokiga Lora lyssnade till hans ord.

Hon rigtade sina ögon upp till jägmästaren, som ville hon läsa hvarje ord på läpparne.

— Ser du Lora! fortfor nu den gamle mannen. Du känner ju Falkenbergs hemlighet? Icke sannt?

Den vansinniga nickade.

Hennes ögon lyste, när hon hörde ordet Falkenberg.

— Ja, — det var den natten! — Hu! — Eldfacklorna! — — Der! Hör du klockan i slottstornet?

— Tala om för mig, Lora, hvad som då skedde?

Lora öppnade munnen, för att tala, hennes läppar rörde sig, men icke ett ord kom öfver hennes läppar, så mycket hon än tycktes bemöda sig.

Och nu sprang hon upp.

Hon brast ut i ett gällt, vedervärdigt, kallt klingande skratt.

Det ljusa ögonblicket var slut. Den tokiga Lora var åter hemfallen åt vansinnet. Hennes utsträckta armar arbetade i luften.

Hon pratade allehanda osammanhängande saker om hvart annat, skrattade och grät.

Med vemod betraktade jägmästaren henne.

Han hade hoppats att hon skulle afslöjat det hemlighetsfulla dunkel, som inhöljde sorgedramat på slottet Falkenberg.

Och nu hade hon återfallit i det förra tillståndet.

Hon skrek och rasade, så jägmästaren var rädlös och visste icke hvad han skulle företaga sig med henne.

Hans ögon irrade hjälpsökande omkring i rummet.

Tillbaka till därhuset i Isenbrunn?

Han försökte med vänligt tilltal lugna henne.

Då gick hon åter bort till soffan.

Hennes vansinniga blick irrade öfver väggen. Då, — med ens lopp en bäfvan genom hennes gestalt. Hon vidrörde med den darrande handen en tafia, som hängde på väggen.

Det var en fotografi af en ung, blomstrande skön qvinna.

— Känner du henne? frågade jägmästaren.

Lora strök med handen öfver pannan, som ville hon samla tankarne.

— Denna bild, — hviskade hon. Ha!... Hvad är åt

mig?... Hvar är jag?... Hvad är det för en bild?... Hänger den taflan på Falkenberg?

Derpå såg hon frågande på jägmästaren.

— Känner du den icke, kära Lora? Påminn dig! Titta ännu en gång noga på den!

Hon hemtade djupt efter andan. Någoting tycktes försiggå i hennes själ.

Slutligen räckte hon jägmästaren handen.

— Det är, — det — det är — — min bild!

— Ja, Lora! Du har känt igen dig sjelf! Lora, bed Gud, att han låter dig behålla ditt förstånd.

Hon sjönk snyftande till hans bröst.

— Förlåt mig! utbrast hon.

— Jag har förlåtit dig, Lora!

Tårar runno nedför den grånade mannens kinder. Så vek om hjertat hade han icke varit på länge.

Han fattade Loras hand och förde henne åter till soffan, utan att släppa hennes hand ur sin.

— Du, — du — förlåta mig? ljöd det nu i ängsligt frågande ton från hennes läppar.

— Ja, Lora, — redan för länge sedan. Mätte Gud äfven förlåta dig!

— Gud — är — god! sade hon.

— Gud är god mot alla, som säga sanningen!

Det var liksom om en aning sagt henne, hvad jägmästaren syftade på.

— Ja, ja, — jag — skall säga sanningen, — att — Gud — må förlåta mig!

— Gör det, Lora! bad jägmästaren. Bekänn allt för mig, allt, — allt!

— Hvad — skall jag då bekänna? frågade hon plötsligt och såg egendomligt på jägmästaren.

— Berätta mig om den förskräckliga natten!

— Hu! — Eldfacklorna! Till brölloppet! Men der — jag — Hör du olycksklockan?

— Lora, jag vet allt! Dölj ingenting för mig!

— Nej, — barnet —.

Hon darrade häftigt.

— Den fasliga natten, Lora, när slottet Falbenberg brann ned —.

— Hu, — eldfacklorna, — hejsan, — hvad det brinner. Hör du hur lågorna sprakal... Hon får icke gifta sig med honom!... Klockan!...

Hennes ansigte glänste i vild glädje.

Jägmästaren satt som på nålar. Om den tokiga Lora åter-

föll i sitt förra tillstånd, — nu, i det ögoblick, då han kanske skulle kunnat få veta allt.

— Säg mig likväl allt, Lora, Gud skall belöna dig därför! Hvad skedde den natten?

— Hvad? frågade den vansinnige naivt.

— Det var något förfärligt, fasligt! Icke sannt? Och du vet det allt!

Lora skakade som af frossan.

— Hvad var det? frågade jägmästaren.

— Han upprepade sin fråga flera gånger, men Lora teg. Hon stirrade besinnande framför sig.

— Hon söker i sitt minne! tänkte jägmästaren och äfven han teg.

Några minuter förgingo under pinsam tystnad. Jägmästaren ryckte otåligt på sin stol.

Plötsligt lyfte Lora upp hufvudet.

Ville hon tala? Ville hon aflyfta slöjan, som omgaf den dystra hemligheten?

Nu öppnade Lora läpparne, hon sträckte som ett öfvergifvet barn, ut armarna efter honom.

Derpå började hon sjunga.

— O, det var en ryslig melodi, som ljud från hennes läppar.

Jägmästaren ryste.

— Lora! utropade han förskräckt. Lora! Hvad har du för dig, — Gud hör dig, bed till honom!

— Min ödn? skrek den vansinniga gällt, och nu begynte hon dansa och utföra de vansinnigaste rörelser.

— Hahaha! Facklorna! — Hejsan! — Det var en natt! — Brückner, gif mig en fackla!

Vildt skratt qväfde de efterföljande orden.

Derpå rusade hon fram till jägmästaren, fattade honom vid armen och ryckte honom bort med sig i virflande dans.

— Skynda dig? skrattade hon dervid. Skynda dig Brückner! Bärarne komma!

Jägmästaren gjorde förtvifladt motstånd.

— Lora! utbrast han pustande. Sansa dig! Gif mig svar på mina frågor.

— Haha — brudsängen! — Hvar, — hvar är den?

Hon stötte honom ifrån sig.

— Gå! sade hon. Du får icke kyssa mig!

Med en qvalfull suck sjönk jägmästaren ned på en stol.

— Men, du skall kyssa mig, — jag är din brud, annars — ha! Bröllopsfacklorna!

Den tokiga Lora omfamnade honom.

Hon grep tag i hans skägg och rörde i detsamma, under det hon tryckte hans hufvud intill sig.

— Lora! utbrast jägmästaren. Ja, — jag skall kyssa dig.

— Hvar är min brudsäng? Deruppe står den, — jag vet det! Kom, Brückner, kom!

Den gamla mannen sökte lugna henne.

Men det lyckades icke.

— Kom, Brückner, brudsängen — vinkar oss, — din Lora kallar på dig.

Hon ryckte sig åter lös ifrån honom.

Vildt sprang hon omkring i rummet samt grät och skrek.

Derpå förvred hon munnen. Egendomliga ljud framträngde ur densamma.

Det ljud som brandsignaler.

Dervid arbetade hon med armarne i luften.

Kom hit, — nej, nej, — dit upp — der uppe, der — der äro de — barnet — det brännes —

Den tokiga Lora brast ut i ett tjut.

Nu närmade hon sig dörren.

Till brudsängen! — Hahaha! — Vägen är spärrad! — Hu! Hvad det brinner, så det sprakar! Ljusa lågor.

— Lora! Lora! ropade jägmästaren och sökte fasthålla den motsträfviga.

Han närmade sig henne, men i samma ögonblick undvek hon honom.

— Hejsan! Hejsan! — Raskt i sängen — ha — det är der uppe, ja — hvar är barnet —

Hon öppnade dörren och rusade ut.

— Hit med bröllopsfacklorna! hörde han henne tydligt ropa, under det hon sprang uppför trappan.

— Haha, — adjö Brückner! ropade hon.

Derpå slog hon dörren igen utifrån.

Redan befann sig jägmästaren vid densamma, — han ville springa efter Lora, då vred hon om nyckeln i låset; han var nu fången i sitt eget rum.

— Barmhertige Gud! Hvad tar hon sig till! suckade den gamle mannen. Till hans öra trängde stegen af den i öfre rummet omkringspringande vansinniga.

Straxt derefter hörde han ett buller uppe öfver sig.

Ett hjertslitande skrik genomskar i nästa ögonblick luften.

— Eld! eld! hördes det.

Från jägmästareboställets vindfönster slogo lågorna ut.

FYRTIONIONDE KAPITLET.

Fiendens bundsförvandt.

Morgonrodnaden grydde redan i öster, när elden i det förbannade slottet kunde betraktas som öfvervunnen.

Brandmanskapet hade uppjudit alla krafter för att blifva herre öfver det rasande elementet, och efter outhärlig möda, efter hårdt ansträngande arbete hade det lyckats dem att så till vida dämpa elden, att en del af byggnaden blef stående kvar.

De raska karlarne hoppades åtminstone detta, och redan blef en afdelning af dem hemkommenderad. Hornsignalerna skallade genom skogen, och den första kolonen af de nu trötta karlarne stod marschberedd.

Då hördes ropet.

— Der kommer hon! Den döfstumma!

Allas blickar riktades åt gångstigen i skogen. Der kom en flicka framspringande. Hennes upplösta hår fladdrade för vinden.

Det var den döfstumma.

I hennes ögon lyste det hemskt af smärta. Nu kastade hon sig ned på marken.

Hon rotade med händerna i jorden, ref sig i håret och ryckte kläderna af sig.

— Hon har förlorat förståndet!

— Samvetet lemnar henne ingen rol!

— Se mordbrännerskan, så hon är ängslig för straffet!

— Hon gör sig illa, om hon får fortsätta så.

— Ah, nu vill hon in i huset!

— Tillbaka! tillbaka! dundrade flera röster emot henne.

Den döfstumma såg sig med vilda blickar omkring.

Hennes anlete förvrides af raseri.

Nu lyftade hon armarne upp mot himlen, som ville hon besvärja denna. Åter brusar hennes vrede upp.

De ljud, som kommo från hennes läppar läto rysliga.

— Den stackaren! hviskade en af brandmanskapet till sin kamrat. Hon vill kanske säga något, och är likväl döfstum!

— Har du papper och blyerts hos dig?

— Hm, jag skall se efter!

Den talande tog upp en blyertspenna ur fickan.

Detta sågs af den döfstumma. Hon sprang fram till honom och ryckte blyertspennan ifrån honom.

Darrande höll hon den i höjden.

Hennes sökande blick upptäckte i närheten köksbordet med omålad skifva.

Derpå skref hon följande ord:

— Slottsfröken är mördbrännerskan, hon har stuckit eld på huset!

Nyfikna trängde människor sig omkring henne. De trodde sig få läsa hennes sjelfanklagelse.

Ett förvånadt »Ahl!» utsöttes af mängden.

I detta ögonblick sprakar det hemskt i muren.

Samtidigt framtränga lågor här och der.

Elden började rasa på nytt.

En vindstöt for fram öfver den rykande och ångande muren.

Ställningen blir nu hotande.

I den delvis bibehållna gafveln sprakar ock gnistrar det. Enstaka tegel och stenar lossna ur sina fogar och falla ner.

Den döfstumma såg det.

Hon vill till dörren för att komma in i det inre af huset.

— Tillbaka. Gafveln kommer!

— Men den olyckliga hör icke. Hon är ju döf!

Då träda några karlar i vägen för henne och försöka rycka henne ifrån det farliga stället.

— Fort! fort! ropa flera. Gafveln kommer!

En förtviflad kamp utspann sig med den stumma.

Hon ryckte sig lös ifrån dem och sprang in i huset.

Straxt derefter föll gafveln.

Den tycktes hafva begrafvit henne der.

— Den stackars, beklagansvärda varelsen!

Nästan alla uttalade sitt medlidande med den olyckliga flickan.

Några karlar ville försöka rädda henne.

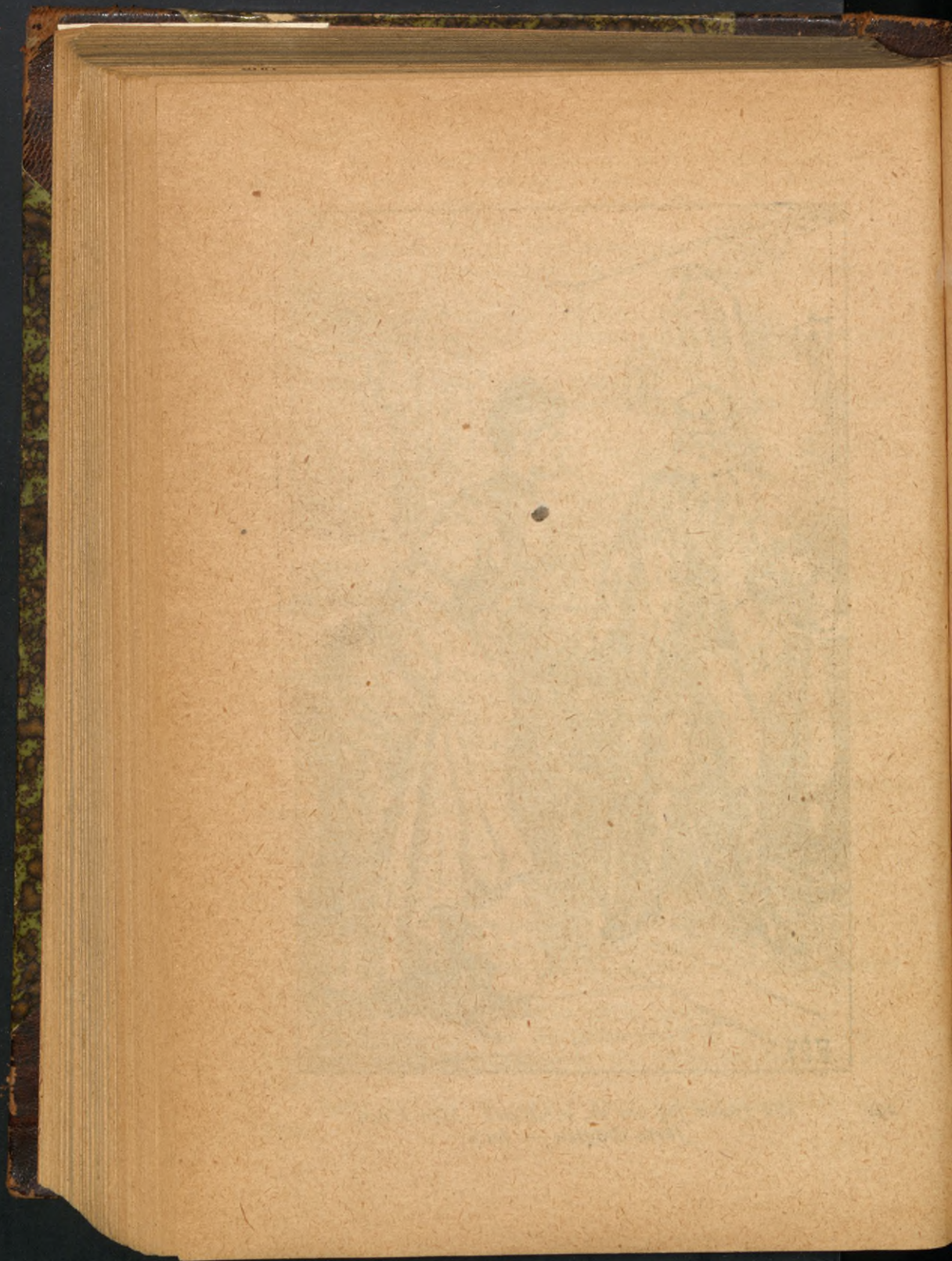
De grepo verket an och sökte under de rykande ruinerna. Ingenting lemnades oförsökt, ty det gällde att rädda ett människolif.

Snön började nu falla i stora flockar och försvårade arbetet.

29)

»Så tycker jag om er, comtesse! Men i den
förra drägten — hu!»

— Nu, — ett rysligt skrik. Det var ett rop af förtviflan.
 Ännu en gång ljud detta rop från husets inre.

Derpå blef det tyst som i grafven.

Har den döfstumma funnit sin graf under ruinerna?

Utan tvifvel, ty nu för tiden ske ju inga underverk.

Så menade åtminstone de karlar, som drypande af svett förrättade sitt arbete.

De tänka icke på, att en skyddsengel vakar öfver oskulden!
 Men allt sökande efter henne var förgäfves.

Man fann henne icke.

Brandmanskapet samlades. Deras uppgift var här löst. De hade gjort, hvad de kunde göra.

Emellertid har det blifvit ljust. Solen steg upp vid horisonten. Dess gyllne sken spridde sig öfver snöflingorna och lät dem skrimra röda.

Sprutorna rasslade derifrån, och med undantag af några brandsoldater, hvilka qvarstannade på vakt, ryckte manskapet derifrån under ängsliga känslor för den försvunna flickans skull.

Men äfven en annan person hade stannat kvar på platsen.
 Det var Charlotte Königsdörfer.

Hon hade just vexlat några ord med en af brandmanskapet och fått veta, hvem den döfstumma hade anklagat.

— Hon! Skulle hon alltså hafva gjort det munlade Charlotte, medan ett triumferande uttryck syntes i hennes ansigte.

— Men huru kom den döfstumma till detta antagande? fortsatte hon sitt samtal med sig sjelf. Jag vet ju dock, att hon är oskyldig och att hon först kom till platsen, sedan byggnaden redan stod i lågor.

— Nej! utbrast Charlotte. Hon har icke gjort det! Men något intresse hade hon, som förde henne till huset! Hon sade ju sjelf, — —

— Ha! fortsatte hon. Jag såg ju, att hon öppnade skåpet, och huru hon dervid darrade liksom en förbryterska, som fruktar blifva tagen på bar gerning. Deri ligger någon hemlighet. Den måste jag taga reda på!

Hon gick fram till köksbordet och läste:

»Slottsfröken är mordbrännerskan. Hon har stuckit eld på huset!»

— Hur kunde den döfstumma veta det? frågade Charlotte en af brandsoldaterna.

Denne ryckte på axlarna.

— Det blir väl rättens sak att taga reda derpå. Jag bryr icke min hjerna dermed.

— Har ni sett slottsfröken?

— Naturligtvis! Hon var ju nyss här!

— Hon var der inne i huset, icke sannt?

— Det tycktes mig så.

— Tog hon icke något med sig bort?

— Det vet jag icke! ljöd det korta svaret från den trötte mannen.

— Man måste förfölja henne! utstötte Charlotte. Om hon är mordbrännerskan, så bör hon icke undgå sitt straff!

Brandsoldaten ryckte på axlarna och vände sig föga höfligt bort ifrån Charlotte. Han vände sig i stället till en kamrat, som var sysselsatt med att rymma undan några spillror.

— Sök bara efter! utropade Charlotte.

Vid dessa ord tog hon fram en börs.

Hastigt tog hon några guldmynt ur densamma och räckte brandsoldaten.

— Sök bara! Kanske finner ni något spår som häntyder på brandanläggningen. En sådan svart gerning kräfver hämnd.

Charlotte Königsdörfer höljde sig i dygdighetens mantel. Hon tog sig egendomlig ut deri.

— Jag måste bort! hviskade hon för sig sjelf. Jag måste till fru Falkner. Om hon nu tager Doris i beskydd, så måste jag tvifla på, att hon är riktigt klok!

Hon nickade flyktigt åt brandsoldaten och begaf sig med raska steg till vagnen, som hon steg uti.

Kusken fick befallning att köra.

Charlotte höll nu i vagnen ett samtal med sig sjelf, men hon var oförsigtig nog, att låta kusken höra ett och annat deraf.

Han skrattade godt inom sig.

— Det är rätt åt den gamla mamsellen! mumlade han. Hon vill nu hafva dem alla, — men ungdomen har väl dock företrädet! Och den gamla —

Det var en lycka för honom att han icke uttalade de sista orden högt. Charlotte skulle då hafva straffat honom kännbart därför, ty ingenting var henne mera förskräckligt, än när man kallade henne gammal.

Plötsligt trängde ljudet af hästhofvar till hennes öron. Charlotte såg upp.

— Ah! hviskade hon. En ryttare! Skulle det vara han, kanske?

Ryttaren kom närmare.

Omedelbart framför vagnen höll han in sin häst.

— Ah, Bernhard! Är det du!

— Förbannadt! mumlade ryttaren för sig sjelf. Att jag just skulle möta henne! Hon kommer mycket olägligt för mig! Charlotte befalld att hålla. Hon vinkade ryttaren till sig.

— Hvar ämnar du dig hän, Bernhard?

— Till slottet.

— Tag mig med! bad Charlotte.

— Hvad tänker du på? Det går icke!

— Har du icke något vänligt ord för mig?

— Jag beklagar!

— Bernhard! utbrast Charlotte. Har du glömt allt? Lefver icke minnet qvar hos dig mera? Du vet —

— Hvad då? frågade han med den oskyldigaste min i världen.

— Bernhard! Du gör mig rasande. Du vet, hur mitt hjerta blott slår för dig!

— Ah! Du är tokig! Det visste jag icke!

Det låg en bitande ironi i dessa ord, ett hän, som kom Charlottes kinder att rodna af vrede. Men hon beherskade sig.

— Tag mig med, Bernhard! utbrast hon bedjande. Jag har så mycket att berätta dig.

— Du ser, jag är åtminstone icke nyfiken.

— O, denna köld! Jag kan icke fördraga den!

— Ett glas punsch skulle värma dig!

— Bernhard! Du gäckas grymt med mig!

— Emedan det roar mig!

— O, Bernhard! började hon åter. Påminner du dig icke de ljufva, förtroliga stunder, som vi haft samman? Skulle du icke önska, att dessa stunder komme tillbaka?

— Gud bevara mig derifrån!

— Förr talade du annorlunda! svarade hon förebrående.

— Det hör till det förflutna, min kära!

Charlotte ömsom rodnade och bleknade.

Baron von Ingelfingen hade träffat den sårbaraste punkten.

Vid hvilket annat tillfälle som helst skulle Charlotte hafva gifvit luft åt sin vrede, men nu behöfde hon en bundsförvandt mot sin förmenta rival. Hon var derföre klok nog att undertrycka vreden och hålla god min i elakt spel.

Hon tillkastade Ingelfingen en eldig blick, — en sådan blick som förr satte Ingelfingen i sinnesberusning. Hon sträckte ut sin arm efter honom. Baronon hade tillfälle beundra de yppiga formerna.

Ah, Charlotte visste så väl, huru hon skulle behandla ho-

nom, — denne man, hos hvilken hvarje ädlare känsla tycktes förqväfd och som blott var tillgänglig för det materiella.

— Kom, älskade! hviskade hon.

Hennes hets andedrägt berörde Ingelfingens kinder.

— Kom! Stig in till mig i vagnen!

Ingelfingen var obeslutsam.

— Det går ju icke an! sade han halft förargad. De viktigaste göromål nödga mig till skyndsamhet! Jag har icke någon tid att spilla bort.

— Ingen tid för mig? För din Charlotte?

Ingelfingens blick för förstulet öfver den yppiga gestalten

Hans kinder började rodna.

— Nåväl! förklarade han slutligen och steg af hästen.

Sedan han öfverlemnade denne åt kusken samt stigit i och raskt stängt vagnsdörren, tog han plats bredvid Charlotte. Han gaf kusken befallning köra till slottet Falkenberg.

Charlotte satte sig så nära intill honom som möjligt och omtalade allt hvad hon visste.

Ankomna till Falkenberg stego Charlotte och Ingelfingen ur vagnen, till tjänstepersonalens stora förvåning, och försvunno i slottet.

— Hm, — hm! brummade den gamle Jakob. Går det nu åter till på det viset?

FEMTIONDE KAPITLET.

Den döfstummas hämnd.

Nordanvinden blåste kall, när Charlotte och Ingelfingen stego uppför trapporna i slottet Falkenbergs sidoflygel.

De begåfvos sig till Ingelfingens rum. En betjent fick genast befallning att elda i kaminerna.

Snart blef det en behaglig värme och nu först kastade Charlotte af sig pelsverken samt slog sig ned på den svällande divanen.

— Bernhard, hvarför säger du ingenting?

— Hvad skall jag väl säga? Jag är sannerligen icke vid lynne att här prata bort tiden till ingen nytta.

— Till ingen nytta? eftersade Charlotte. Du har blifvit elak! Förr var du annorlunda, när vi voro samman!

— Förr, hånade Ingelfingen, — du har rätt, när du säger förr. Men det är förgångna tider, som aldrig återvänder. Till den insigten kommer man, när man blir gammal!

— Du är icke gammal!

— Jo då! svarade han. Jag har lefvat för fort i min ungdom. Men det äro kvinnorna och i synnerhet du skuld till! Men tala nu, hvad vill du egentligen?

— O, älskade, icke i denna ton! utbrast hon bedjande. Hvad jag vill? — Du skall älska mig, som du förr älskat mig, du skall blifva min!

— Slå sådana dumbheter ur hufvudet!

— Nej! Du måste blifva min! utropade Charlotte lidelsefullt. Hör du? Du måste!

— Hvem vill tvinga mig dertill? frågade han hånfullt.

— Jag eller snarare mitt hjerta, som slår för dig!

— Jag hör ingenting deraf!

— Kom, älskade! hviskade hon hemlighetsfullt. Du skall få höra det!

— Dervid smög hon sig intill honom, fattade hans hand och tryckte den innerligt.

Ingelfingen förblef kall och vände bort ansigtet.

— Nej, nej! ljöd det från hennes läppar. Det kan jag icke längre bära! Bernhard jag dör, om du icke lofvar att blifva min! Älskade kyss mig!

Och när Ingelfingen gjorde ett försök att värja sig mot hennes ömhetsbetygelser, brann en eldig kyss på hans läppar.

— Brrr! utbrast Ingelfingen och skakade på sig.

— Bernhard! skrek Charlotte. Säg icke så! Du gör mig rasande!

— Det är du ju redan!

— Ah! Jag kunde döda dig af vällust!

— Du talar galenskaper, Charlotte! Om du på dina gamla dagar nödvändigt skall ännu vara förälskad, — nåväl, så tag hvem du behagar, men förskona mig, jag har verkligen allvarligare saker att tänka på!

— Du är en tyrann, Bernhard!

Hon kastade sig till hans bröst och slingrade sina armar om hans hals.

Plötsligt ryckte hon till. Hon kom att tänka på den vansinniga i Isenbrunn.

— Bernhard! Du har en annan kärlek, — en flicka — —

— Bah! Nu blir du till och med svartsjuk!

— O, jag har väl icke mera någon orsak dertill, ty den flickan är vansinnig!

Ingelfingen bleknade.

— Hvem talar du om, Charlotte?

— Hon nämnde ditt namn, Bernhard!

— Så säg då, hvem du talar om!

— Du har gjort henne vansinnig, liksom du också kommer att göra mig vansinnig!

— Därskaper! Säg mig framför allt, hvem du talar om!

— Ah! Du frågar? Jag menar Gertrud, — hon är på därhuset i Isenbrunn!

— Hvad vet du om henne?

— Allt! hviskade hon. Akta dig, Bernhard!

— Prat! Du vill bara forska ut mig.

— Säg mig, hvem är hon?

— Hvad bekymrar det dig, Charlotte?

— Jag måste veta vet!

— Det kan jag icke inse. Ett vansinnigt fruntimmer, — hvad kan det intressera dig?

- En hemlighet ligger bakom. Afslöja den för mig!
 — Min Gud, — hon har förr bott hos oss, — tror jag —
 — Du tror, haha! — Menar du, att jag är belåten med
 det? Säg mig allt, Bernhard!
 — Jag känner den flickan så litet.
 — Det är icke sant! Hon nämnde namnet Ingelfingen!
 — Det har jag ingenting emot!
 — Hon känner dig, Bernhard!
 — Mycket smickrande för mig!
 — Säg mig, hvad du har förehaft med henne!
 — Alls ingenting! Kanske hade hon fått i sitt hufvud, att
 vilja gifta sig med mig, — du kan för öfrigt sjelf taga det som
 varnande exempel! Vansinne och otyglad lidelse —
 — Bernhard, ditt hån dödar mig! Säg hemligheten!
 — Du talar som i feber, Charlotte. Det vore bättre du af-
 kyld din panna med vinterluften.
 — Ah! Du uppmanar mig att gå!
 — Gör mig ondt, jag måste bort härifrån, så snart jag har
 hvilat mig.
 — Hvart skall du hän?
 — Det är min hemlighet!
 — Jag låter dig icke gå, Bernhard!
 Ingelfingen blef ond.
 — Släpp mig! Jag har brådtom!
 — Jag går med, älskade!
 — Kan icke gå an! Hvad skulle folket tänka derom?
 — Det brydde du dig icke om förr! Kom det från hennes
 läppar.
 — Låt det nu vara nog, Charlotte! Du ser, att du ingen-
 ting uträttar med mig!
 — Bernhard! Du har öfvergifvit mig, — den der vansin-
 niga på Isenbrunn — —
 — Du är barnslig!
 — Jag vill hafva en bestämd förklaring!
 — Hvarför det då?
 — Att du bestämdt gifter dig med mig!
 — Brrr! Du skämtar! Hvad tänker du på? — Jag,
 baron von Ingelfingen, — och du, den borgerliga Charlotte Kö-
 nigsdörfer — —
 — Så talade du icke förr, Bernhard!
 — Nog, jag kan icke gifta mig med dig!
 — Bernhard! skrek hon.
 — Du skulle blifva en mycket otrogen hustru.
 Charlotte tog ett steg tillbaka.

— Du förolämpar mig, Bernhard! Har jag gifvit dig någon anledning att anse mig otrogen?

— Nå, det är då för starkt! Du tror dig väl vara en vestal?

Baronen brast ut i gapskratt.

— Se bara på den dygdiga Charlotte, sade han hånfullt. I dag vill hon göra mig till sin man, och för ej länge sedan svärmade hon för en italienare, — åtminstone för ett italienskt namn!

Charlottes ansigte glödde.

— Hvem talar du om, Bernhard?

— Ah, hvem annars, än signor Cellini? Hade du icke utkorat honom till ditt offer! Ville du icke fånga honom i dina nät? — Sannerligen, signor Cellini är stolt, någon annan skulle allt vara honom kärare än just du —

— Bernhard, hur kan du så smäda din tillkommande hustru? — Hvad vet du om Cellini?

— Hvad dina egna läppar förkunnat, hånade baronen.

Charlotte såg stirrande på honom.

— En annan gång skall du icke tänka så högt. Du skulle sett kuskens hånfulla ansigte. Han tyckes just icke svärma för dig, och signor Cellini delar tydligen hans känslor för dig. Men Charlotte, det är tid på, att du går i kloster —

Han kom icke längre, ty som en furie sprang Charlotte upp och rusade på Ingelfingen samt högg tag i hans skuldror.

— Bernhard, utbrast hon lidelsefullt. Vill du göra mig rasande? Skall det vara tacken för all den kärlek, som jag bringat dig?

Ingelfingen betraktade henne under sataniskt leende samt drog derpå lugnt upp sitt ur.

— Sannerligen, sade han i synbart förskräckt ton. Redan så sent! — Du ursäktar mig väl, bästa Charlotte, men jag måste bort.

— Du vill lemna mig, undslapp det hennes läppar.

— Ovilkorligen! Hon väntar på mig.

— Hvem? — Hvem? skrek Charlotte, plågad af svartsjuka.

— Jag har lofvat henne, att gifva mig med henne; om du vill kan du följa med som brudtärna!

— Bernhard!

Lik en vansinnig närmade Charlotte sina utspärrade händer hans ansigte. De långa, skarpa naglarne öppnade för honom en hemsk utsigt.

I detta ögonblick knackade det på dörren.

Hvarken baronen eller Charlotte hörde det.

Då upprepades knackningen högre, så att Charlotte märkte det. Hon for förskräckt tillbaka.

— Der ser du, hvad du kan ställa till med ditt skrik, sade Ingelfingen förargad.

Derpå reste han sig och gick att öppna dörren.

Den gamle Jakob stod der ute. Hans ansigte var blekt.

Det låg ett uttryck af förskräckelse derpå.

— Nå, hvad vill ni? frågade Ingelfingen.

— Ack, herr baron, stammade gubben. Slottsspöket —

— Hvad säger ni nu igen?

— Familjegravven, herr baron, — der spökar det —

— Dumt prat. Ni har drömt, gubbe!

— Nej, nej, herr baron! Det bullrar och knackar der, — alldeles så, som den der aftonen, då —

Den gamla Jakob darrade i hela kroppen. Han kunde knappt få ett ord mera öfver sina läppar.

Ingelfingen bleknade.

— Hvem kan det vara? frågade han med osäker röst.

— Jag, — jag vet det ickel svarade den grånande tjenaren.

Baronen tänkte på familjeskatten, som han hade gömt i det underjordiska hvalfvet. Var det den man ville åt? Ville man röfva bort skatten?

— Vi måste öfvertyga oss, sade han. Gå ni före och lys oss.

Darrande lydde den gamle Jakob. Han begaf sig till sitt rum och hemtade en lykta, som han tände. Därpå gingo de båda männen till familjegravven. Charlotte följde efter dem.

— Stanna då kvar, sade Ingelfingen till henne.

— Jag är rädd att vara ensam, hviskade hon.

Ingelfingen brummade några harmfula ord, men för att icke väcka ännu mera uppseende, lät han henne följa med. Charlotte frös. Hon stack sin arm in under baronens och smög sig tätt intill honom.

— Var icke ängslig, hviskade hon till honom. Gubben har troligen drömt!

Den gamle Jakob hörde mycket väl dessa ord. Han skakade sitt hvita hufvud.

Himlen vete, hvad det fruntimret skall här att göra? tänkte han vid sig sjelf. Så ofta hon uppehåller sig här, blir det alltid en olycka. Och så förtrolig hon är med baronen. Hon borde skämmas. Eller vill hon frambesvärja de gamla tiderna?

Snart hade man kommit till kapellet.

Med darrande hand öppnade gubben Jakob den till familjegravven lörande dörren. Gnisslande vände den sig på sina gångjern.

Man gick nedför trapporna och begaf sig till grafhvalfvet. Plötsligt stannade den gamle Jakob.

— Alla goda andar! mumlade han.

Äfven baronen ryckte till, och Charlotte smög sig närmare intill honom.

På afstånd hördes ett doft tjut. Det liknade ett vildt djurs. Derpå följde ett bultande och brakande.

Ingelfingen lyssnade. Han trodde ej på spöken, men han var rädd att någon skulle röfva bort skatten.

— Framåt, gubbel ropade han. Vi skola se, hvem som har att söka något här i familjegravven!

Men gubben blef stående som fastuaglad.

— Nå, hvarför dröjer ni?

— Herr baron! Vi böra icke reta spökena —

— Dumt prat! — I våra dagar —

Ingelfingen förstummades plötsligt, ty i detta ögonblick ljöd ett rysligt ångestskrik.

— Det är en qvinnoröst, Bernhard! hviskade Charlotte, ry-sande. Kom, låt oss gå tillbaka!

Skriket ljöd ånyo, derpå förvirrade rop och stönande.

Den gamle Jakob skäljde i hela kroppen. Det sparsamma skenet från lyktan kastade sitt osäkra ljus på de kala väggarne. En spökaktig skymning herskade i den underjordiska gången. Åter hördes stönande och vilda oartikulerade skrik.

Hafva de döda stått upp ur sina gravvar?

Är det kanske familjens stammoder, som veklagande öfver sorgedramat på slottet Falkenberg, utbrister i detta dofva, smärtfulla tjut?

— Fördömt! mumlade Ingelfingen. Jag skall ändå se efter, om —

Charlotte tillslöt med sin hand hans mun.

— Älskade! hviskade hon till honom. Reta icke spökena, låt oss gå. Jag dör af ångest. — Hu! — Hör du henne icke? Den dödas röst! — Hvad hon stönar och skriker! — O, — alla goda andar, — bistå oss —

Ännu förfärligare ljud det rysliga stönandet i gången.

— Och nu! Der borta på afstånd uppdök en kvinlig gestalt. Vid det sparsamma lyktskenet kunde ingen känna igen henne.

Tjutande och stönande kom hon närmare.

En brandrök utbredde sig framför henne.

— För Guds skull! kom det ångsligt från Charlottes läppar. Bernhard, — vi vilja fly, — kom, kom, älskade, — hon närmar sig oss! — Hu! — ett spöke —

Ingelfingen förmådde icke mera röra sig ur stället, han var stel af förskräckelse.

Den gamle Jakob mumlade i sin ångest en bön. Charlotte kämpade mot en vanmakt. Hon höll sig krampaktigt fast vid baronen.

— Hon kommer närmare! — Hvem är det?

De båda människors blickar voro stelt riktade på den kvinliga gestalten.

Nu utstötte denne åter ett ljud, — det var en vansinnigs tjut.

Den gamle betjenten förmådde knappt fasthålla lyktan i sin darrande hand.

Med skygga blickar på gestalten drog han sig tillbaka.

— Fege stackare! hväste Ingenfingen; men äfven han gjorde min af att anträda återtåget.

Charlotte sprang förut.

I detta ögonblick utbrast den allt närmare kommande gestalten i ett raseritjut. Hon bevingade sina steg och var nu nära den gamle Jakob.

Denne stirrade på henne med fasa i sina blickar.

— Gud mumlade han. Den döfstumma!

Ingelfingen ryckte till.

— Hvad skall det betyda? ljöd det från hans läppar.

Nu trädde den döfstumma, — ty det var denna — inom den krets som belystes från lyktan.

När Charlotte såg, att Ingelfingen och den gamle betjenten icke följde henne, vände hon ängslig tillbaka och sökte gömma sig bakom den förre.

Då skedde något fruktansvärdt, förfärligt.

Knappt hade den döfstumma vareblifvit Charlotte, förr än hon med ett förfärligt skrik störtade sig på denna.

— Hjelp! hjelp! hväste Charlotte.

Den döfstumma, som vid det herskande halfdunklet icke kunde igenkänna personerna, trodde sig se Doris. Hon betraktade, som bekant, denna som mordbrännerskan.

Oartikulerade ljud kommo öfver hennes läppar, — det ljöd nästan liksom slottsfröken.

— Derpå utstötte hon ånyo ett tjut och kastade sig på Charlotte och anföll henne med vansinnigt våld.

Innan männen kunde hindra det, spände hon fingrarna i Charlottes hals och tryckte den allt mer och mer samman.

Charlotte var på väg att qväfvas. Gurglande ljud kommo ur hennes strupe.

Hennes krafter försvunno.

Hon förmådde icke värja sig för det angrepp, som den döfstumma med förnyad häftighet gjorde.

Ingelfingen ville försöka befria henne, men det lyckades icke.

Med jättekraft, — som blott en vansinnig kan utveckla, trängde den döfstumma Charlotte emot väggen och klämde åt strupen, från hvilken nu endast kom en dof dödsrossling.

Ännu en minut kanske, och Charlotte måste vara förlorad.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Den vansinnigas bortröfvande.

Oaktadt det djupa mörkret hade den egentliga natten ännu icke inbrutit, ty aftonklockorna i de närliggande byarne sände just sina toner ut i den dunkla nattluften.

Afven invånarne på dårhuset i Isenbrunn hörde klockringningen.

Bland dessa var Krischan. Han led svårare smärtor. Så mycket som möjligt sökte han beherska sig; endast emellanåt visade de klagoläten, han gaf ifrån sig, hvilka förfärliga qual han led.

Omkring två timmar före aftonringningen hade man förnyat omslagen på hans sår. Derpå hade han fallit i en halfslummer, ur hvilken nu klocktonerna väckte honom.

Han lyssnade.

Derpå ryckte han plötsligt till.

— Barmhertige Gud! suckade han, hvad är det för klocktoner!

Med synbar ångest såg han på sjukvaktaren, som satt bredvid sängen. Han hade icke förr sett den mannen.

— Käre Krishan, sade denne. Blif icke förskräckt; jag är den nye sjukvaktaren, som från i dag skall vårda er! Önskar ni något? Jag skall förskaffa eder alla lindringar, har det blifvit mig sagdt.

— Ja, hviskade Krischan.

— Säg det då? Om det står i min makt så skall jag straxt skaffa hit det åt eder.

Krischan, som var inhöljd i täcken och kuddar, rättade blicken på sjukvaktaren och sade:

— Torka svetten af min panna!

Den uppfordrade efterkom straxt denna önskan.

Åter hördes klocktonerna ljuda.

— Lyssna! började Krischan. Hvad är det? Klockorna ljuda. Är det någon eldsvåda nu igen.

— Nej, nej, käre Krischan. Det är kyrkklockorna i Prittwitz, som ringa till afton!

Den gamle Krischan andades lättare.

— Klockorna i Prittwitz! hviskade han med darrande läppar. O, huru ofta hafva de icke kallat mig och jag har icke följt deras kallelse! Nu, — nu slå tonerna mot mitt hjertas vägg och ropa till mitt samvete: Syndare, hvarför kommer du icke till din Herre Gud?

Gubben började snyfta.

— Krischan, tala icke så! sade vårdaren lugnande. Ert hjerta är godt, och vår Herre ser samnerligen icke derpå, om man alla söndagar springer till kyrkan, om man tror samt handlar kristligt mot sina medmenniskor. Och det vet hvarje barn, att ni, oakadt ert råa yttre, har ett godt hjerta. Ja, ja, Krischan, om ni än ser förvildad ut, när ni blir skymfad, så qvittra foglarna i skogsträdens grenar, att ni är en trogen vän och rådgifvare åt fattigt folk!

Sjukvårdaren blef rörd, när han såg den gamle mannen ligga der så hjälplös, och tog svettduken samt torkade åter svetten af honom samt lät samtidigt duken uppfånga de tårar, som runno nedför gubben Krischans kinder.

— O, om ni visste, började nu Krischan darrande, hvad som försätter mig i en så betryckt sinnesstämning! Att jag på gamla dagar icke mera har något hem, skulle icke så mycket bekymra mig, som förlusten af min Ella!

— Ella, hvem är Ella?

— Det är den döfstumma flicka, som jag af medlidande upptagit och uppfostrat!

— Ah, jäså, menade sjukvårdaren. Ni tror att någon olycka händt den döfstumma?

Krischan bejakade denna fråga.

— Derom kan jag meddela eder! Den döfstumma lefver, — men —

Sjukvårdaren ångrade nästan, att han gjort denna hemlighetsfulla antydning.

Hvad skall detta men betyda? frågade Krischan.

Sjukvårdaren blef förlägen.

Derpå berättade han i korthet allt. Man hade icke funnit den döfstumma i det brinnande huset, men hon hade sednare visat sig i slottet Falkenberg. Derifrån har man fört henne bort.

— Hvarthän? Hvarthän?

— Det faller sig svårt för mig, att jag skall nödgas säga eder det. Man har fört eder Ella till fängelset i Isenbrunn!

— I fängelse, svarade Krischan. Hvarför?

— Folket påstår, att hon satt eld på det förbannade slottet!

— Det har min Ella icke gjort! framstötte han.

Ett buller på gården trängde in. Man hörde porten öppnas och straxt derpå en vagn köra in på gården.

Krischan kunde tydligen höra förvaltarens röst som talade med en annan person och sade:

— Här ligger den gamle Krischan!

Straxt derpå öppnades dörren och in trädde — Doris.

Omkring hennes läppar lekte ett underbart leende, som naturen blott framtrölar på sådana läppar, hvilka besitta hjertats godhet. Hjertlighet talade ur hennes drag.

I den sjukens ögon perlade glädjetårar. Han ville säga några ord till den ankommande, men de darrande läpparne förmådde knappt sluta sig.

— Fröken Doris, ni här? Blott ett obegripligt ljud kom derefter ur hans strupe.

— Fröken Doris, utbrast han sedan. Är det möjligt! Drömmer jag eller är jag vaken? Det måste vara en skön dröm, fortfor han i röd ton, ty blott englar förmå visa sig för människor i drömmen!

— O, min gode, snälle Krischan, ljöd det från Doris läppar. Ni drömmer icke, och jag är heller icke någon engel, utan en människa som ni!

— Nej, fortfor gubben. Ni är en engel, och mer än tusen gånger har jag bedt vår Herre, att han måtte sända eder! Ni vet ju hvarföre.

Krischan försökte läsa i den unga flickans ögon.

Denna förstod, hvad han ville, och bad därför den närvarande sjukvårdaren lemna henne ensam med den sjuke en half timmes tid.

Han efterkom hennes önskan, och nu ryckte Doris en stol bort till sängen, öppnade den medförda korgen och ställde ett antal flaskor och burkar på bordet.

— Tro icke, att alla dessa fruktsafter och konserver härröra från mig!

— Men från hvem äro de annars?

— Fru Falkner skickade mig hit. Hon har hört talas om er förfärliga olycka och så tror hon, att ni med dessa förfriskningar skall kunna lindra edra kvalfulla plågor.

— O, säg icke så! Jag vet allt för väl, att ni åtminstone har gjort en förbön för mig, ty annars finnes väl ingen på Falkenbergs slott som skulle vara vänligt sinnad emot mig, om det icke just skulle vara fru Falkner, ty hon har ju alltid varit snäll, redan vid den tiden, då —

— Upprör eder icke, Krischan! Må det förflutna med afseende på en så svår olycka hvila!

Vid de sista orden hade hon dragit korken ur en hallon-saftflaska och spädde nu ut en del deraf med vatten samt räckte denna limonad åt Krischans törstande läppar.

— Hvad det svalkar! kom det öfver hans läppar. Hur skall jag kunna tacka er?

Doris gjorde en afvärjande rörelse med handen och smålog.

— Jag har visserligen sagt, må vi låta det förflutna hvila, men, när vi talar om tack, så tror jag, att vi icke kunna afbörda oss en tusendel af den tack, som vi äro skyldiga den snälle Krischan!

Krischan teg, men i hans ögon glänste en fuktig dagg. Minnet af förflutna tider, då den dömde Horst von Falkenberg hade af honom blifvit räddad, uppdök i hans själ.

Doris läste i hans drag.

— Smakar det bra? frågade hon.

— Ja, hviskade Krischan.

Doris blandade ännu ett glas saft och vatten, samt förde det till hans läppar, medan hon lade sin venstra arm under den sjukes hufvud och lyftade upp detta.

När gubben åter sjunkit tillbaka på kuddarne, satte Doris sig på stolen och sade:

— Nå, hör nu, hvad jag har att berätta er!

Gubbens ögon blixtrade till af väntan.

— I Isenbrunn talar man icke om något annat än er hjeltebragd, och man beklagar att ni träffats af olyckan. Men ni kan förlita er på, käre Krischan, att ert hus blifver icke blott uppbyggt igen, utan det blir äfven mycket vackrare. Prinsen af Hochberg, som nu befinner sig på resor i Italien har till magistraten i Isenbrunn på telegrafisk väg anvisat 1000 mark att af eder lyftas hos storhertigligen banken!

— Den gode, snälle herrn, kom det öfver gubbens läppar. Men nådig fr — ja så! Fröken Doris, rättade han. Ni vet väl, hvad jag skulle vilja läsa af eder min, hur är det med —?

— Hemligheten?

Krischan blinkade medgifvande.

— Hemligheten är räddad!

— Hvem har den?

— Jag!

— Gud ske lof, att det så är. Men hur är det med min Ella? frågade Krischan. Det arma barnet skall ju sitta i fängelse!

— Jag har just varit hos fängelsedirektören. Det lider intet tvifvel, att eldsvådorna såväl å ert hus som å jägmästarebostället blifvit anstiftade af den tokiga Lora.

— Då skall man väl släppa min Ella fri? frågade Krischan.

— Ja visst! svarade Doris.

— Men hvart skall hon då taga vägen?

— Jag har redan aftalat med fru Falkner, att hon antager sig henne, tills ni åter kan draga in i ert hus.

— O, nådig fröken, jag tror knappast, att min kropp kan utstå det förfärliga!

— Förtrösta på Gud!

— Det gör jag också! Jag har i dessa dagar sändt flera böner till himlen, än förut under tio år! Jag måste till min skam erkänna detta!

— Jag har ännu mera att berätta er.

— Hvad är det?

— Ella har flytt genom den underjordiska gången. Der, hvarost grafhvalvet utmynnar i gången, stötte hon på Charlotte Königsdörfer och herr von Ingelfingen och kastade sig öfver Charlotte med förtvifladt raseri. Hon trodde, att hon hade mig framför sig.

— Men?

— Ella antog, att det var jag som anstiftat eldsvådan, och Charlotte Königsdörfer fick plikta för mig!

— Barmhertige Gud i himlen, utbrast Krischan. Hur kan flickan komma på sådana tankar!

— Ser jag ut som en mordbrännerska?

— O, nej, bevara oss Gud, en engel i människogestalt som ni är! Men hvad var det ni sade? Ingelfingen skulle äfven hafva varit i slottet?

— Ja, han var der och måste uppbjuda alla sina krafter för att rycka den döfstumma från Charlotte!

— Det hade icke varit skada, om hon fått ögonen utkratsade. Hon är en usel, högfärdig yarelse. O, om jag kunde berätta eder, hvad jag redan vet om denna förderfvade yarelse! Jag har lyssnat till dem båda, när de sammanträffat vid vädereken. Men derom en annan gång.

Krischan gjorde en paus och fortfor:

— Och denne Ingelfingen, hvad vill han här? Den skojarren har något djefvulstyg i sinnet. Ja, ja, jag vet det, han märker, att luften är ren, han vet, att jag nu icke kan träda i hans väg! Haha! skrattade han vildt. Han lär väl vilja bemäktiga sig skatten, men den är det sörjt för. Eder herr far har sjelf tillstängt allt, och endast det största våld skulle kunna spränga jernbanden.

Doris måste äfven berätta för Krischan, huru förargad Ingelfingen blifvit, när han hört, att fru Falkner hade tagit ännu en sällskapsdam till sig.

— Jakob berättade mig, sade Doris, att fru Falkner hade haft en temligen häftig strid med Ingelfingen, och denne hade förklarats, att han skulle uppbjuda allt sitt inflytande för att aflägsna mig ur slottet.

— Haha! han vädrar morgonluft! O Gud, att jag just nu skall vara sjuk och nödgas ligga på sjukbädden!

Doris stannade kvar ännu en timma hos den gamle, sjuke mannen. Hon uppbjöd allt för att lätta hans tröstlösa belägenhet.

Men slutligen måste hon aflägsna sig.

Hon tog afsked af Krischan och lofvade denne, att komma tillbaka under de närmaste dagarne och berätta om allt, hvad som tilldragit sig.

Under det Doris uppehöll sig hos gubben Krischan och sökte trösta denne, utspelades en egendomlig scen vid därhusets bakport.

Den till den lilla porten förande vägen begagnades vanligen endast af arbetsåkdon.

Men den nu framför porten hållande vagnen tillhörde ett annat slag.

När månen emellanåt tittade fram, belyste den en gammal resvagn af den modell, som begagnades i början af detta århundrade.

Vagnsdörren öppnades och två mörka gestalter stego ur densamma.

Den ene af dessa män hade en kraftfull gestalt, under det den andre tycktes vara i yngre åren.

Båda smögo sig längs efter muren och stannade framför den stängda porten.

De knackade på ett särskildt sätt.

Straxt derpå öppnades ett fönster och en lätt hvissling hördes. Den besvarades nedifrån.

Tyst öppnades den lilla porten.

De båda mörka gestalterna försvunno in i huset.

En stund derefter kommo de ned igen.

— Nu komma de! hviskade kusken för sig själf.

Han sprang ned från kuskbocken, ryckte upp vagnsdörren och gjorde sig beredd att gripa i med, om så skulle behövas.

Till sin icke ringa förundran märkte han, att den vansinniga icke gjorde några rörelser. Kusken nickade.

— De hafva väl måst gifva henne något lugnande medel, tänkte han.

De båda gestalterna hade just burit den sjuka fram till vagnen.

I ett nu slog hon upp ögonen.

Skenet från lyktan belyste ett fruntimmersansigte, som förr måtte hafva varit vackert. Nu hade celluften blekt kinderna.

Hon såg sig förskräckt omkring.

— Min Gud, hvar är jag, hvad tänker man företaga med mig?

Knappt hade dessa ord kommit öfver hennes läppar, förr än hon uppgaf ett skrik.

Hon hade igenkänt den äldre af de båda männen.

Hon kände honom blott allt för väl.

— Barmhertige Gud, Ingelfingen, det är du! Har du kommit för att taga mig med dig till slottet? O, Bernhard, så är det! Nu håller du således ditt ord, nu för du mig hem som din hustru! Men hvarför ser du så allvarsamt på mig? Ingelfingen tala, jag vill höra det från dina läppar!

Ingelfingen svarade icke på dessa frågor. Hans blickar irrade oroliga omkring, som om han fruktade att blifva sedd.

— Raskt in i vagnen med henne. Vi hafva ingen tid att förlora!

Den vansinniga, som hade ett ljust ögonblick, förstod att något egendomligt hände henne. En blick på Ingelfingens hårda ansigtsdrag och med detsamma slet hon sig undan baronens omfamning och stod upprätt framför honom.

— Hvart ämnar du föra mig, Bernhard? Innan jag går vidare, måste jag hafva svar, annars, vid den evige Gudens der uppe, gör jag alarm och går tillbaka in i huset!

I Ingelfingens ansigtsdrag, som just belystes af månen, gjorde sig ett hatfullt drag märkbart.

Han tycktes beredd på detta motstånd, ty knappt hade den olyckliga uttalat dessa ord, så kastade Ingelfingens ledsagare på dennes vink en duk öfver hennes hufvud och lade dessutom handen hårdt på hennes mun.

De måste dock uppbjuda alla sina krafter för att bringa den vansinniga till vagnen.

Denna tycktes fullständigt begripit, att hon icke af någon adel orsak bragtes bort härifrån, utan att hon hade nya qval att gå tillmötes. Hon slog omkring sig med händer och fötter samt försvårade på så sätt hennes förande till vagnen.

Ingelfingen skar tänderna af förargelse.

— Eländiga varelse! Vill du nu lyda mig eller icke?

Den vansinniga tycktes hafva förstätt honom. Hon mumlade några ord och sammanknäppte händerna till bön.

Men plötsligt afbröt hon den obegripliga meningen, och ett högt skrik trängde ur hennes strupe.

Ingelfingen lyftade upp sin hand och gaf den olyckliga ett slag på hufvudet.

Det häftiga slaget hade den verkan att den vansinniga domnade och sjönk kraftlöst ned.

Nu blef hon buren in i vagnen.

Två minuter derefter satt kusken på bocken. Hästarne sattes genast i vildt galopp och vagnen rullade derifrån.

— För tusan, mumlade Ingelfingen. Se der, är det icke en vagn, som kommer från stora inkörsporten?

Hans ledsagare följde med sina blickar den angifna riktningen.

— Verkligen, det är en vagn. Hvem kan det vara som nu lemnar dårhuset?

Ingelfingen ryckte till.

— För alla väder, hviskade han, det är ju den gröna täckvagnen från Falkenberg. Hvem har begagnat den? Hvem är här?

Dessa frågor trängde sig öfver hans läppar.

Han skulle gerna velat hafva visshet, men den ur sin bedöfning just uppvaknande vansinniga föranlät honom tillropa kusken att så fort som möjligt taga riktningen mot Prittwitz.

— Skulle min plan vara förrädd? framstötte han, under det hans panna lade sig i djupa veck. Omöjligt! Medicinalrådet har icke pladdrat och sjukvaktaren är rikligen mutad, så han tiger nog som grafven!

Nu gjorde vagnen åter en böjning.

Ingelfingen förlorade den efterföljande vagnen ur sigte. Der till trädde månen in bakom en tjock molnvägg och jorden höljdes i mörker.

Ingelfingen hade omtänksamt dragit försorg om, att kusken förfogade öfver ett par goda hästar. Dessa jagade också raskt åstad på landsvägen mot Prittwitz.

Den vansinniga hade ryckt duken af hufvudet och bad sin rövare om förskoning.

— Jag vet nog, sade hon till Ingelfingen, att du vill åter föra mig till det belgiska dårhuset och icke till Falkenberg, dit jag hör. Haf barmhertighet med mig, Bernhard. Har du då alls icke något hjerta i bröstet? Har satan fullständigt insnärjt dig?

Månen trädde just åter fram och upplyste den vansinnigas af ångest förvridna ansigte.

Ingelfingen hade redan ett svar på sina läppar, då vagnen plötsligt stannade.

Förskräckt släppte Ingelfingen ned fönstret och frågade efter orsaken.

Knappt hade han lutat öfre delen af sin kropp ut genom fönstret, då ett skärande skrik uppfyllde luften.

— Herr baron von Ingelfingen! ropade en skarp röst. Jag känner dig, du skurk. Hvad vill du här? Är du åter på väg att begå ett mord?

— Förbannadt, den vausinniga Lora är det! kom det öfver Ingelfingens läppar.

— Lora, Lora, skrek den i vagnen sittande Gertrud. Lora, rädda mig! Ingelfingen vill åter föra mig till det belgiska därhuset.

Ingelfingen hade aflägsnat sig från fönstret och pressade nu handen mot den ropandes mun.

— Gif mig duken! hviskade han till sin följeslagare. Den vansinniga förråder oss.

— Eländige, hvad har du för dig? skrek Lora vid vagus fönstret.

Hennes af månen belysta ansigte befann sig redan i vagnens inre.

— Rövfare! Mördare! Tjuv! Förbannadt vare ditt lif!

— Framåt! befalde Ingelfingen kusken.

Hästarne drogo åter åstad, men Lora klängde sig fast vid fönstret. Hon hade ställt sig på fotsteget och höll sig fast i fönstrets karm.

— Vill du ned, du olycksaliga varelse! ropade Ingelfingen, i det han hotande höjde knytnäfven.

Lora brast ut i ett kallt, gällt skratt.

— Olycksaliga varelse kallar du mig, utropade hon. Ja, ja, jag är en sådan! Men hyem har gjort mig till en sådan? Du, eländiga skurk, är det! Mins du ännu, hvilket råd du gaf mig på slottet Falkenberg? Minnes du ännu, huru du förde mig till din herre? Minnes du, — ha?

Ett rop af förskräckelse genomskar luften.

Ingelfingen hade sprungit upp och hade stött ned den tokiga Lora från vagnen.

Under det den olyckliga qvinnan vältrade sig på marken och skrek af smärta, körde vagnen åstad. På afstånd såg man slottet Falkenbergs konturer.

Få minuter derefter ankom den gröna vagnen, som skulle föra Doris tillbaka till fru Falkner.

Lora låg sanslös tvärs öfver landsvägen.

Hästarne stegrade sig och sprungo åt sidan.

Kusken hade all möda att lugna de ängsliga djuren.

Doris sprang ur vagnen, för att öfvertyga sig om, hvad djuren hade skyggat för.

Det bleka månskenet belyste landsvägen och den vaumäk-
tiga, ur ett sår i bufvudet blödande Lora från Isenbrunn.

— Barmhertige Gud i himlen, utbrast Doris. Hvad har
skett här?

Den sårade stönade och jämrade sig. Hon förmådde icke
gifva något svar.

Då kusken alltjemt måste fasthålla de rädda djuren, åter-
stod ingenting annat för Doris, än att sjelf lyfta upp den tokiga
Lora från marken och bringa henne in i vagnen.

När vagnen åter satte sig i rörelse, lutade hon sig ned öfver
den olyckliga och försökte förmå henne att tala.

Men Lora låg som en död, och endast en rossling trängde
ur hennes strupe.

— Stackars varsel! sade Doris. Om din mun kunde tala,
så skulle jag kunna få veta mycket!

Efter förloppet af en kvarts timma for vagen in på slotts-
gården vid Falkenberg.

FEMTIOANDRA KAPITLET.

Erik Wildenfels mördare.

Telegrafen hade åt alla håll meddelat underrättelser om mordet.

Bland andra saker, som fäste polisens uppmärksamhet, var knifven, som blifvit funnen icke långt ifrån liket.

Den bar tydliga spår af att hafva blifvit begagnad i åratal.

Till sitt yttre liknade den en sådan knif med starkt skaft, som man får se hos jägare och hos skogsarbetare.

Det är märkvärdigt, hvad en tillfällighet ofta kan spela en stor rol.

Såsnart man kom till insigt om, att knifven kunde hafva tillhört en skogsarbetare togo efterforskningarne en mera ingripande gestalt.

Flera skogarbetare, som vid nämnda tid hade uppehållit sig i närheten af platsen, der mordgerningen begåtts, blefvo tagna i förhör.

De kunde alla intyga, att de den aftonen visserligen befunnit sig i byn och dess närmaste omgifning, men ingen kunde säga, att de hade utfört gerningen eller stod i något förhållande till den.

Grannstaternas polis hade äfven fått kännedom om det förefallna mordet.

Då kom plötsligt en egendomlig upplysning från en af grannstaternas polisembete.

Dess föreståndare fästade uppmärksamheten på följande:

Några veckor före mordet hade en oförbätterlig vagabond blifvet gripen.

Vid hans undersökning hade man funnit en liknande knif som den, hvilken upphittats i närheten af der mordet begåtts.

Samtidigt gjordes ortens polismästare uppmärksam på, att vid den tiden en hel svärm landstrykare af alla slag hade kommit norr ifrån och passerat den trakten.

»Skulle — så slöt han sin berättelse — gerningen möjligen blifvit utförd af en bland de landstrykare, som kort förut påtändt halmstacken?»

Myndigheterna gáfvo sig all möda att anställa efterforskningar i alla riktningar, utan att de likväl funno någon hållpunkt.

Alla grannmyndigheter utvecklade en rastlös verksamhet, för att finna den skyldige, då man förmodade att han måste uppehålla sig i närheten.

Men utan resultat.

Redan började man tro, att gerningen skulle förblifva ostrafad, då den med undersökningen ombetrodde poliskommissarien fick ett bref från en god vän och kollega i landets hufvudstad, deri det hette med afseende på Wildenfels mördare:

»Ännu kan jag icke skilja sanning från dikt i nedanstående meddelande. Men det har i alla fall förekommit ett fall, som kanske skall bringa ljus i mörkret, som sväfver öfver det hemlighetsfulla mordet. Jag erhöi i dag underrättelse om ett inbrott, som skett ej långt ifrån hufvudstaden. Då inbrottstjufven af en väktare ertappades på bar gerning, så kunde jag genast skrida till förhör med gerningsmannen. Karlen är en tegelarbetare från Böhmen, som under sommarmånaderna sökt sitt uppehälle i norra Tyskland. Af hunger och nöd drefs han till sin i hvarje fall förkastliga gerning. Han skall därför erhålla sitt straff. Det egenomliga vid hela historien är följande:

Vid undersökningen af honom fann jag en knif hos honom. Den liknade till det yttre den, hvarmed mordet begicks. Tjufven gaf på mina frågor följande upplysning: »Sådana knifvar utbjudas i alla landsdelar af kringfarande krämare. Jag köpte mig en sådan förra året.» På min fråga, om han sett sådana knifvar hos andra, teg han först några ögonblick, men då jag sade honom att om han sade fulla sanningen kunde det lindra hans straff, så verkade det. »Ja, sade han, jag känner en, som reste med mig till Röhrsdorf. Den karlen är en oförvägen människa, som är i stånd att begå ett mord.» På min fråga efter dennes namn, sade han: »Vi olyckliga människor, som sammanträffa på landsvägen, kalla hvarandra sällan vid namn. På hans knif måste vara inristadt ett namn.

Han är en stor, bredaxlad karl med rödt af bränvin uppsväldt ansigte. Han har rödt helskägge och äfven rödt stripigt hår.» Som ett särskildt kännetecken uppgaf Beludscha, att den obekante hade ett stort ärr på den högra tummen. Dessutom lär han släpa något på venstra benet.»

Brevet innehöll derpå ännu några uppgifter öfver den reseroute, som ifrågavarande vagabond troligen tagit.

Naturligtvis förtjenade dessa underrättelser all uppmärksamhet.

Polisen fick snart karlens signalement, och detsamma telegraferades åt alla håll för att sätta myndigheterna i kännedom derom.

Men det tycktes som om den sökte ej stod att finna.

Om mördarens namn stod på knifven, så måste han heta Eisner. Derom fanns ej mera något tvifvel.

Plötligt kom dock en underrättelse från Strassburg. Denna verkade som en blyxt.

När poliskommissarien Eberhardt inträdde i polisdomarens rum och lade ett telegram framför denne, brast polisdomaren ut i ett glädjerop:

— Inga tvifvel, — inga tvifvel! Det är mördaren och ingen annan!

Hans af rörelse darrande händer fattade ännu en gång telegrammet för att läsa upp det.

Det lydde:

»I dag blef i Steinthorstrasse en karl anhållen, som på högra tummen har ett stort ärr. Denne landstrykare har rödt, stripigt hår, släpar med venstra foten, men påstår sig hvarken hafva varit i Gross-Naundorf eller någonstädes i storhertigdömet. Han uppgifver sig heta Friedrich Müller och säger sig vara född i Hannover. Dessa uppgifter visa sig vara osanna. Man förmodar, att han antingen är en czech, eller att han upplefvat sin ungdom i de länderna der czechiska språket talas. Den fångne blifver strängt bevakad.»

— Vi måste handla så raskt som möjligt, sade polisdomaren till kommissarien. Ju längre en sådan brottsling får vara ensam, desto större svårigheter gör han.

Poliskommissarier med två konstaplar afreste med aftontåget till Strassburg.

När han fick se fången, sade han sig straxt, att denne måste vara egaren till knifven.

Fången förnekade på det bestämdaste att hafva haft någon sådan knif och sade sig hvarken hafva varit i Gross-Naundorf eller i storhertigdömet.

Han blef transporterad till Naundorf. Alla försigtighetsmått vidtogos för att hindra honom att rymma.

När han blef ställd ansigte mot ansigte med tegelarbetaren, förklarade han på det bestämdaste, att han aldrig i hela sitt lif sett den personen.

På Beludschas ansigte svälde vredesådern.

Enligt sitt råa sätt höll han hotande knytnäfven emot fången och utbrast:

— Hvad, du usle skurk, vill du förneka, att du reste samman med mig. Jag skall säga dig den väg, som vi vandrat samman.

— Jag känner dig icke, vet icke, hvem du är!

— Nåväl, mina herrar, fortfor Beludscha, så vill jag säga eder följande: När vi sist sammanträffade, visade han mig sin knif, på hvilken stod namnet Eisner och sade derpå till mig: Den här är bra, när man grundligt vill besörja någon! Då blef jag rädd för karlen och sade inom mig, att antingen var den karlen en mördare, eller skulle han kunna blifva det. Jag beslöt från det ögonblicket att skiljas ifrån honom.

Så betungande dessa ord än voro för den anklagade, så voro de dock icke tillräckliga att väcka en anklagelse.

Beludscha kunde tills vidare icke förebringa mera emot den häktade. Han blef frigifven, men blef ålagd att stanna qvar i staden.

När landtgendarmen i Gross-Naundorf såg den häktade, igenkände han honom straxt på det röda skägget.

Äfven värden såväl som drängen i gästgifvargården förklarade öfverensstämmande, att den rödhåriga främlingen hade legat der öfver natten två dagar före mordet.

Såväl genom innevånarne i Gross-Naundorf, som de närgränsande orterna kunde det konstateras, att den under misstanke för mord stående mannen hade en dag varit sedd bettlande der.

Naturligtvis bestred han äfven dessa uppgifter.

Biljettförsäljaren vid jernvägen äfvensom stationskarlen Wolf påminde sig tydligt att den rödhåriga karlen hade på dagen för mordgerningen varit sedd på stationen.

Biljettförsäljaren igenkände honom icke blott på det röda håret, utan framför allt på det stora äret, som den anklagade hade tvärs öfver tummen.

— Jag kan mycket väl erinra mig — sade han — när den här karlen kom fram till luckan. Han hade ett tvåmarksmynt i handen och ville fara på fjerde klass. När jag sade honom, att nu afgående tåg icke hade fjerde klass, brummade han något i skägget och lade myntet till mig. Vid det tillfället såg jag det öfver tummen löpande äret. Straxt derpå kom en annan

främling, som äfven skulle till stationen Gross-Naundorf. Denne man lade fram en hundramarksedel, och jag vexlade densamma i guld och silver. Jag kan mycket väl påminna mig det ögonblicket, mina herrar! En falsk, giftig blick gled ur den rödhåriges karlens ögon och mötte främlingen.

Stationskarlen vittnade:

— På stationen Gross-Naundorf lemnade endast de båda tåget. Det var en förskräcklig storm- och regndag, och jag tänkte just, att de resande måtte förehafva något mycket viktigt, emedan de genast efter sin ankomst till Gross-Naundorf, skyndade ifrån stationen.

Fängelsevakmästaren framlemnade fångens skjorta. Den var märkt med ett E. Namnet på knifven bar samma begynnelsebokstaf.

När den föregifne Friedrich Müller blef förhållen detta och uppmanad att icke längre neka, förklarade han med den största fräckhet, att han hette Friedrich Müller och icke Eisner, man måtte ju försöka bevisa motsatsen.

Polisdomaren lade bevis till bevis och talade så enträget och öfvertygande till den hårdnackade syndaren, att denne slutligen medgaf, att han samma afton varit i Gross-Naundorf.

När polisdomaren hörde denna bekännelse, darrade han af glädje. Han trodde sig redan hafva vunnit spelet, och sade därför till honom:

— Neka nu icke längre, Müller, eller hvad ni må heta. Medgif helt enkelt, att ni har begått gerningen. Aflägg en öppen bekännelse, och kanske skall rätten då gå mildare tillväga emot er. Kanske skall den till och med —

Han tystnade.

Några ögonblick tycktes Müller kämpa mot ett beslut.

Polisdomaren gjorde sig all möda att framlocka bekännelsen, men det lyckades honom icke.

Blott så mycket kunde han locka ur den förhårdade syndaren, att han medgaf sig hafva rest i samma kupé som den mördade.

— Hvarför for ni till Gross-Naundorf? frågade polisdomaren vidare.

— Jag hade i staden hört talas om öfversvämningen och tänkte söka arbete! svarade han.

På alla poliskontor i storhertigdömet och grannländerna söktes efter namnet Eisner.

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

Hemlighetens bortröfvande.

I slottet Falkenberg hade under de senaste dagarne förekommit åtskilliga förändringar.

Ingelfingen uppträdde ännu som medegare till slottet. Hans vrede rigtades nu mot fru Falkner.

Denna intog en afvärfande hållning.

— Jag vet icke, hur herr baronen kan behaga vilja behandla mig som en underordnad. Jag ber eder blott hålla er vid den gräns, som är uppdragen mellan er och mig. Förmyndaren är den enda, som har något att säga här. Jag antager därför i min tjänst hvem jag behagar. Hvad har ni egentligen att anföra emot fröken Doris? Vill ni vara så god och säga det.

Besvarandet af denna fråga föreföll baronen oangenämt.

Hans min uttryckte missbelåtenhet och förlågenhet.

— Jag kan icke i dag uttala mig derom, förklarade han. Men jag har den obestämda känslan att en fara hotar från det hållet!

Fru Falkner såg skarpt på baronen och märkte mycket väl, huru en darrning lopp igenom Ingelfingen.

— Jag förstår herr baronen icke. Hur skulle en fara kunna hota från en så ren, ädel och god varelse? En person kan blott då vara farlig för oss, när den skulle kunna upptäcka eller förklara en svart gerning. Har någon sådan gerning förblifvit oupptäckt här på Falkenberg?

Ingelfingen bleknade.

Hans skygga blick irrade omkring i rummet.

— Haha! skrattade han. Så menade jag icke. Jag trodde blott att bakom fröken Doris dolde sig en äfventyrerska!

Ett bittert leende spelade kring den gamla damens mun.

Jag har redan en gång hört de orden och då var det en dam, som uttalade dem. Men på beskyllningar af det slaget, sätter jag föga värde.

— Ni menar Charlotte Königsdörfer? frågade han.

— Visserligen, och jag tager väl icke fel, att hon ingifvit er dessa tankar.

— Hvad angår mig den damen. Ni hänsyftar otvifvelaktigt på den omständigheten att den damen nattetid varit med mig i slottskapellet! Jag kan dock försäkra er, fru Falkner, att vi båda måste dit. Vi hade ingen tid att samtala om fru Falkners sällskapsdam.

Samma dags afton försvann Ingelfingen.

Ingen i slottet visste hvarthän han rest.

Doktor Eisenschmidt var den ende som hade detta sig bekant.

Samma natt som Ingelfingen hade försvunnit från slottet, medförde Doris den på vägen funna, tokiga Lora från Isenbrunn.

Som alltid var fru Falkner äfven denna gång beredd att låta den sårade få all hjälp.

Händelsen hade ganska fort blifvit bekant.

Morgonen efter det Lora hade blifvit upptagen i slottet infann sig en gendarm och öfvertygade sig om hennes dervaro.

Derpå lät han med ilbud underrättelsen derom afgå till Isenbrunn för att utbedja sig förhållningsordres, emedan Lora var misstänkt för mordbrand.

Han sjelf qvarstannade i slottet, oaktadt Loras sår voro af den beskaffenhet, att hon icke skulle kunnat rymma.

Några timmar derefter kom en poliskommissarie ledsagad af två konstaplar.

Efter korta förberedelser bar man den stackars vansinniga till den i beredskap stående vagnen, som förde henne till Isenbrunn.

Knappt hade detta skett, så kom plötsligt den döfstumma.

Doris bemödanden hade lyckats.

Alla omständigheter talade för att icke den döfstumma utan Lora varit mordbrännerskan.

I början betedde sig Ella temligen skyggt, men när hon såg huru Doris uppbjöd allt, för att göra hennes vistande på Falkenberg så angenämt som möjligt, blef hon mera förtrolig, ja slutligen följde hon som ett barn efter Doris.

Med fru Falkners tillåtelse hade Doris tagit den döfstumma med till sitt rum, och framdeles skulle Ella bo samman med Doris.

Besynnerligt nog kom följande dag den poliskommissarie tillbaka, som hade hemtat Lora. Efter utseendet ville han inhemta upplysningar angående Loras uppfinnande på vägen; men i sjelfva verket hade hans besök ett annat ändamål.

Han underrättade sig noga om baron von Ingelfingen och förhörde nästan hela tjänstepersonalen i slottet, så att man snart började hviska om äfventyrliga rykten.

Poliskommissarien tycktes framför allt angelägen att få veta Ingelfingens vistelseort, men hvarken den gamle Jakob eller den betjent, som direkt hade att passa upp Ingelfingen, kunde uppgifva annat, än att baronen hade tillbringat en natt och en dag i slottet samt derpå aflägsnat sig.

Med detta besked måste poliskommissarien gifva sig tillfreds.

På samma sätt gjorde han sig underrättad angående Inga von Tannenburg.

Han fick upplysningen, att Inga hade begifvit sig till sitt juridiska biträde, justitierådet Planitz i residensstaden, samt att hon vid sin afresa förklarar att hon från residensstaden skulle begifva sig till sin väninna Margret Heimburg. Dessa voro de enda uppgifter som han fick!

Dermed var förhöret slut.

När kommissarien stigit i vagnen och lemnade slottet, vände han sig ännu en gång om och sade dervid för sig själf:

— I detta slott har händt många underliga saker och jag tror der händer ännu besynnerligare. Ja, ja — förbannelsen!

På vägen till Isenbrunn tog poliskommissarien en öfverkonstapel vid gendarmeriet med i vagnen.

Denne tycktes hafva inväntat kommissarien, ty knappt hade han satt sig ned bredvid denne, så började han:

— Det lider inga tvifvel. Den vansinniga har med våld blifvit bortförd från Isenbrunn. På aftonen klockan åtta skall en större vagn hållit framför därhusets bakport. I denna vagn bortförde man den olyckliga och vagnen tog riktningen mot slottet Falkenberg. Hjulspåren kan man tydligt urskilja från dem som nutida vagnar hafva. Det har varit en gammal resvagn med låga axlar.

Egendomliga tankar jagade genom kommissariens panna. Hvem hade intresse deraf att skaffa bort den olyckliga på ett så hemlighetsfullt sätt? —

Mellan Doris och Ella hade utbildat sig ett slags vänskapsförhållande.

Doris gaf sig all möda att trösta den olyckliga flickan.

Men emellanåt märkte Doris dock en lurande blick.

Var det falskhet, som afspeglade sig i den döfstummas ögon?

— Sannolikt misstror hon mig, eller tänker hon kanske ännu, att jag är den som anlagt mordbranden?

Fru Falkner märkte den oro, som hade bemäktigat sig Doris och frågade henne om orsaken dertill.

Doris omtalade, hvad som tryckte henne.

— Ni skall göra väl i att noga gifva akt på den döfstumma. Ni kunde annars en dag få ångra det.

Doris hade genom fru Falkners ord blifvit misstänksam. Hon gaf akt på alla den döfstummas yttranden och rörelser.

Denna tycktes märka att Doris blifvit misstrogen och gaf sig all möda att vilegeleda henne.

Men äfven detta förändrade beteende undgick icke Doris, ja hon blef så mycket mera uppmärksam.

Ella deremot följde med ögonen alla Doris rörelser.

På eftermiddagen, samma dag som fru Falkner hade varnat Doris, satt Ella med sin så hastigt vunna väninna i rummet och sysselsatte sig med qvinligt handarbete.

Doris reste sig upp och ville taga något ur sitt skrifbord. Hon öppnade dervid äfven en så kallad hemliglåda, i hvilken hon hade det gråa paketet, som enligt Krischans utsago skulle innehålla hennes lifs hemlighet.

Doris ryckte till, när hennes ögon riktades på paketet.

Ella hade noga följt hennes rörelser. På hennes ansigte målade sig plötsligt förskräckelse och förvåning. Hennes ögon irrade vansinnigt omkring. Hon tog sig åt pannan och öppnade ögonen vidt upp. Ett obegripligt ljud trängde fram ur hennes strupe. Ryckningarne i hennes ansigte förrådde att ett beslut grodde inom henne.

Genom det till hälften undertryckta skriket hade Doris förskräckts och vände sig hastigt om samt mötte med sin blick den så lidelsefullt uppretade.

Oaktadt den döfstumma gaf sig all tänkbar möda att synas lugn, så lyckades det henne dock icke.

Halft upprätt stod hon på sin plats och stirrade förskräckt. Angest afspeglades i hennes ansigtsdrag.

Doris förstod, att Ella hade märkt det gråa paketet.

Hon tog den på bordet liggande skrifttaflan och frågade dermed, hvad som hade förskräckt henne så.

Ella svarade på samma sätt, att hon alls icke var förskräckt, hon hade endast varit nyfiken, och bad Doris om förlåtelse.

Doris lät lugna sig genom den döfstummas minspel och rörelser med handen.

Om aftonen qvarstannade Ella ensam i rummet, medan Doris föreläste för fru Falkner och på vanligt sätt måste hålla henne sällskap.

Det hade blifvit sent, då Doris återvände till sitt rum.

Hon steg in så ljudlöst som möjligt och begaf sig derpå till hvila, sedan hon öfvertygat sig om, att Ella sof hårdt.

Till följd af ansträngningarne under de sista dagarne somnade Doris snart. Hon hade ingen aning om, att den döfstumma i sjelfva verket var vaken och endast låtsade sofva.

Omkring en timma efter sedan Doris lagt sig, reste sig den döfstumma upp från sängen och försökte genomtränga mörkret.

Sökande såg hon sig omkring i sängkammaren.

Slottsuret hade just slagit elfva.

Ella hörde dock ingenting. Hon stod i nästa minut bredvid Doris säng och försökte öfvertyga sig om, att denna verkligen sof.

Med största försigtighet närmade hon sig Doris kläder, tog den lilla nyckelknippan och höll den triumferande i sina händer.

Som ett spöke smög hon sig derefter ur sängkammaren och begaf sig in i det af dem båda begagnade boningsrummet.

Hon närmade sig försigtigt skrifbordet.

Mänskenet lyste nu blekt in i rummet.

Hon försökte flera nycklar, tills hon funnit den rätte. Hennes ögon lyste lidelsefullt, när hon stack nyckeln i låset och långsamt öppnade det.

På samma sätt öppnade hon lönnlådan.

Knappt hörbara, gurglande toner kommo ur hennes strupe.

Nu stod hon framför det hemlighetsfulla paketet.

Huru ofta hade icke Krischan visat henne detta och sagt, att det innehöll en viktig hemlighet.

Hon såg åter för sig Krischans ord på griffeltaflan: »Om du skulle komma i nöd, så begif dig med det gråa paketet till prinsen af Hochberg, han skall då draga omsorg för dig i hela ditt lif!»

Denna tanke lifvade den döfstumma. Hastigt tog hon paketet och tryckte det först till sitt bröst och sedan till sina läppar.

I nästa ögonblick stod hon vid fönstret och betraktade det. Hon öppnade fönstret och insöp begärligt den kalla vinterluften. Derpå stängde hon försigtigt lönnlådan och läste äfven den utdragna skrifbordslådan.

Den kalla luftströmmen väckte Doris ur hennes lyckliga drömmar.

— Hvad vill det säga? Har jag glömt stänga fönstret? Men — hvar är Ella? Jag hör buller der ute. Hvad vill den olyckliga?

Nu hörde Doris nyckelbundtens skrammel. En tanke genomfor henne. Vilde Ella bestjåla henne?

Doris sprang ur sängen, kastade en varm morgonklädning öfver sig och gick ut i boningsrummet.

Ett högt skrik skar genom luften.

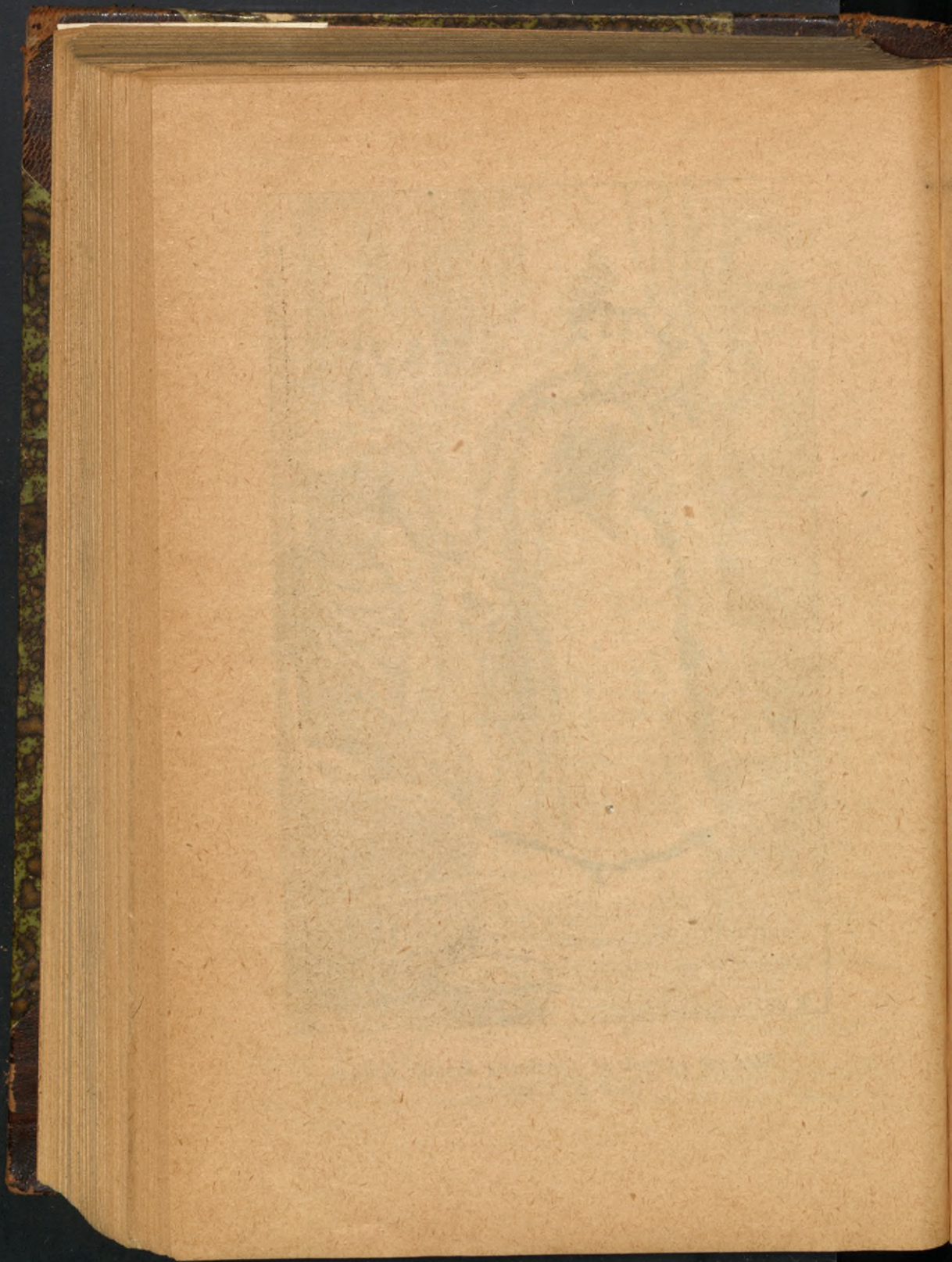
Hon såg, hvad som förefallit. Der låg det hemlighetsfulla paketet vid fönstret.

Som en rasande störtade Doris på den förskräckta döfstumma. Hon ville rycka henne bort ifrån fönstret och derpå bemäktiga sig paketet.

31)

*Med ett uttryck af förödming hvilade hennes
blick på Charlotte.*

Hastigt grep den döfstumma efter detsamma och ville gömma det. Men innan hon hann göra detta hade Doris angripit henne.

En kort brottning uppstod. Derpå släppte Doris plötsligt den döfstumma och tumlade till sidan blek af förskräckelse.

I det sista afgörande ögonblicket hade Ella kastat paketet ut genom fönstret.

Nedifrån hördes ett kallt, hemskt skratt.

— Förlorad, förlorad! kom det ur Doris bröst.

Derpå blef det mörkt för hennes ögon, och i nästa ögonblick sjönk hon ned på en stol.

Hvart hade nu den så sorgfälligt bevarade hemligheten tagit vägen? Hvem stod nedanför och slog upp det hemska skrattet? —

FEMTIOFJERDE KAPITLET.

En osedd lyssnare!

Ater för oss berättelsens förlopp tillbaka till Rivieran vid staden Genua.

När under den ödesdigra aftonen den föregifne trogne tje-
naren hos Edgar Malchow hade kastat af sig masken och visat
sig som detektiven Salche, var det Edgar klart, i hvilket förfärligt
läge han befann sig.

Just denne betjent hade, som vi veta, åtnjutit hans fulla
förtroende och just i hans närvaro hade han varit minst försig-
tig. Nu hade han vunnit öfvertygelsen, att han haft en spion i
sitt hus, och han tordes icke en gång uttömma sin vrede
emot denne, ty han hade ju en polistjensteman från sin hem-
trakt för sig, och denne hade äfven legitimerat sig som sådan.

Mällös stirrade Edgar på detektiven, som gaf honom en
hänfull blick under det äfven poliskommissarien tycktes fröjda
sig åt den hårdt pröfvade mannens qual.

Och nu ljöd ett vildt skrik från rummet.

— Undan! — undan — Erik! — Det — det var icke jag
— nej, — men knifven ha! Man förföljer mig, — fördämningen,
— hu hvad det regnar! — der! der ligger han! — jag har dö-
dat honom — —

— Behöfves det verkligen någon vidare bekännelse? frågade
detektiven sina kolleger.

— Sannerligen, — vi kunna tryggt häkta henne!

En rysning lopp genom Edgar.

— Hvad viljen I? undslapp det hans läppar.

Poliskommissarien ryckte på axlarna.

— Ni hörde ju sjelf er bruds bekännelse! Vill ni ännu
försäkra hennes oskuld, herr Malchow?

— Ja, min herre! Min fästmö är oskyldig!

— Hu! Hvad knifven blänker! ljud det åter. Hu! — hvad jag stötte den i bröstet på honom! — Erik — Erik! — vakna upp — nej, nej — han är död — Wildenfels — —

— Det stämmer ju fullkomligt! sade detektiven.

— Ni hör, hvad er fästmö sjelf säger, herr Malchow, vände sig kommissarien till denne. Behöfs det någon vidare bekännelse?

— Min Gud! Hon talar ju i feberyra!

— Men dessa fantasier måste hafva en orsak.

— Tillfälligheter, som nog komma i dagsljuset.

— Det betviflar jag! Jag tror snarare på ert eget yttra de, att Margret Heimburg är den som mördat Wildenfels.

— Jag hörde när herr Malchow sade dessa ord. Jag stod dold bakom denna gardin! sade Salche.

Poliskommissarien nickade. Derpå gick han bort och talade några ord med sin tyska kollega.

Edgar stod som i dödsängest.

Inne i sidorummet hade det nu blifvit lugnt. Margrets feberanfall hade lagt sig.

— Jag måste förhöra er fästmö. För mig till henne! sade kommissarien.

— Det går icke an!

I detta ögonblick inträdde en betjent och anmälde läkarens ankomst.

— Bed honom stiga in, sade Edgar och andades lättare.

Läkaren inträdde. Han helsade herrarne med förundrade blickar.

— Vill ni, herr doktor, vände sig Edgar till honom, hafva godheten säga dessa herrar, om den sjuka nu kan och får underkastas ett förhör?

— Hvad tänker ni på? utropade läkaren förskräckt. Det kunde ju vara hennes död!

— I hören det, mina herrar! sade Edgar vänd till polismännen. Framhärden I ännu i er begäran?

— Det beror på besvarandet af en fråga, som jag må ställa till herr doktorn?

— Damen har haft yttranden, hvilka herr Malchow försäkrat hafva skett i feber. Är det riktigt?

— Ja visst! Min patient talade förvirradt redan i dag på förmiddagen, och jag måste tillägga, att sjukdomen är mycket betänklig.

— Men nu har hon plötsligt blifvit lugn, och det finner jag besynnerligt.

— Jag som läkare finner det helt naturligt, att en dylik uppskakning obetingat åtföljes af en fullkomlig utmattning.

— Nåväl, men den der uppskakningen står utan tvifvel i samband med någon verklig händelse, icke sannt.

— Jag måste bedja er närmare förklara er fråga!

— Jag menar så, ätt när den sjuka som nyss beskyllde sig sjelf för ett mord, så är det sannolikt, att hon också verkligen har begått det?

— Ingalunda, min herre! Hon kan hafva varit vittne till detsamma.

— Det torde i detta fall synas oantagligt.

— Naturligtvis kan jag icke ingå på juridiska tvistigheter, jag har endast att afgifva mitt vitsord från läkarens ståndpunkt.

— Och det lyder?

— Att som orsak till dylika feberfantasier den ifrågavarande gerningen icke måste antagas verkligen hafva skett. Den sjuka kan till exempel hafva haft en dröm, som iuverkat på hennes nerver, så att hon blifvit själsblind.

— Jag måste framhålla att gerningen verkligen har skett, och att den sjukas fantasier noga öfverensstämma med de särskilda sakförhållandena. Herr Malchows fästmö nämner med betänklig säkerhet icke blott namnet på den mördade, utan äfven stället och tiden för mordgerningen. Med hänsyn dertill måste jag bedja er säga er mening mera utförligt.

Läkaren ryckte på axlarna.

— Om det förhåller sig, som ni säger, så återstår ännu det antagandet, att patienten kan hafva varit vittne till gerningen eller upplefvat något som möjligen står i något sammanhang med mordet. Efter min erfarenhet, och den bekräftas af min kollega i Tyskland, som förut behandlat damen, föregås en själssjukdom, sådan som här föreligger, merändels af inre sinnesrörelse, isynnerhet dock plötslig förskräckelse, oförmodade möten etc.!

— Ni försäkrar alltså, att damen icke har begått mordet?

— Jag försäkrar blott, att hon icke därför måste hafva begått det, emedan hon i sitt — jag framhåller här uttrycket — otillräkneliga tillstånd har anklagat sig sjelf. Detta är för läkaren vanföreställningar, som icke ens för domaren kan gälla som bevis!

— Ah, ni tar ju på så sätt damens parti, som —

— Jag ber att få betrakta vår underhandling som avslutad! svarade läkaren och gick derpå in i sidorummet, hvarest Margret och mistress Wigtown befann sig.

Hans första blick träffade den sjuka, — denna låg blek som en lilja.

Hon liknade en död, ty hennes bröst rörde sig knappt mera, och nästan omärkbar trängde den tunga andedrägten ur hennes mun.

Efter att en stund hafva ångsligt betraktat den sjuka, sade han hviskande:

— Hon sofver temligen hårdt.

Mistress Wigtown gjorde en rörelse med handen åt munnen. På hennes ansigte syntes tydlig ångest.

— Hur kommer det sig, fortfor läkaren. Jag finner —

Då öppnades dörren, de båda polismännen trädde in, — Edgar följde efter. Han såg blek ut.

Mistress Wigtown skälfd.

Hon hade kort förut, för att lugna sin älskling och hindra vidare feberyttanden, gifvit Margret en sömdryck. Om nu läkaren märkte detta och talade om det, så blef situationen ännu mera farlig för den sjuka.

Derför rigtade hon ännu en gång en bedjande blick på läkaren och lade än en gång handen på munnen till tecken att han måtte tiga.

Och läkaren teg. Han skakade på hufvudet liksom ogillande, gick derpå bort till Edgar och sade i förebrående ton:

— Jag har ju sagt er, att hvarje sinnesrörelse för den sjuka skulle undvikas. Det tyckes icke blifvit tillräckligt iakttaget.

— Men, herr doktor, jag ber er —

— Det gör mig ondt, att jag måste säga er att damen befinner sig i en svår kris. Hennes sömn behagar mig alls icke.

— Min Gud, hvad skall jag göra?

— Draga omsorg för, att hon får hafva lugn. Hvarje högt uttaladt ord i hennes närhet kan verka skadligt.

Edgar tryckte händerna mot sitt ansigte.

— Jag är rådlös, stönade han. Dessa herrar pocka på att vilja förhöra den sjuka.

Med en rask rörelse vände läkaren sig till polismännen.

— Är det ert allvar? Jag måste som läkare protestera deremot.

Kommissarien ryckte på axlarna och sade kyligt:

— För mig gäller endast rättsläkarens uttalande. Eder protest bekymrar mig icke.

— Barmhärtige Gud! mumlade Edgar förtviflad. Man mördar min fästmö!

Sedan polismännen hviskat några ord med hvarandra sade kommissarien, att han ville tills vidare uppskjuta förhöret.

Omkring fjorton dagar hade förflutit sedan denna förskräckliga afton.

De emot Edgar och Margret träffade mått och steg voro ännu icke upphäfda. De stodo fortfarande under polisuppsigt.

Poliskommissarien bade för en timma sedan låtit fråga, om Margret kunde underkastas förhör.

Till all lycka var läkaren tillstädes och svarade att den unga damen ännu led af själsblindhet och att något förhör icke kunde ega rum förr än hennes minne fullkomligt återvändt.

Edgar var i dag till mods, som om något oangenämt väntade honom.

Det knackade på dörren. Brefbäraren inträdde och lmnade Edgar ett bref.

Det lydde:

»Högtärade Herr Malchow!

Enligt i tysthet mig meddelade underrättelser är man mördaren nu på det rigtiga spåret, — detta skall, som det påstås föra till *Italien!*»

Detta var den ödesdigra underrättelsen, hvarunder godsörvaltaren tecknat sitt namn.

Edgar bleknade. Papperet föll ur hans hand och han sjönk kraftlös ned.

— Min Gud! hviskade han förtviflad. Vill ännu icke olyckan vika ifrån oss? Skall min älskade Margret verkligen vara förlorad?

Han hörde icke huru dörren öppnades.

En man i civil drägt trädde in och föreställer sig som rättsläkaren.

Edgar hade jemt och nått så mycken besinning, att artigt helsa den inträdande samt taga brefvet upp från golvet.

— Hvarmed kan jag stå herr medicinalrådet till tjänst? frågade han.

Den tilltalade, en äldre herre med värdigt utseende, kastade på Edgar en genomträngande blick. Derpå sade han med skarp röst:

- Ni har här en sjuk dam?
- Ja, herr medicinalråd.
- Denna dam är själsblind?
- Det är hon, min herre!
- För att konstatera detta, har jag kommit hit!
- Den uppgiften kan icke falla sig svår!
- Jag ber, hvar är den sjuka?
- I sin sängkammare, jag skall låta kalla henne.
- Läkaren såg förvånad på honom.
- Jag trodde, att damen var sänsliggande?

— Sedan några dagar är hon det ej mera, naturligtvis har detta intet inflytande på hennes själsjukdom! tillade Edgar ifrigt.

Den gamle herrns läppar krusades till ett sarkastiskt leende.

— Det tyckes som om ni vore mycket angelägen, att man ej skulle tvifla derpå!

— Ni är här ju som läkare och ej som polisdomare, ni torde därför ej göra dylika anmärkningar.

— Hm — hm — jag skall göra undersökningen mycket noggrann!

— Jag anser det vara er pligt, sade Edgar och tillkallade nu en betjent, som han befalldes bedja Margret komma tillstädes.

— Önskar ni, att jag skall vara närvarande vid undersökningen, min herre? frågade han.

— Tvärt om, jag måste bedja er lemna mig ensam med damen.

— Hvarför det? jag tänkte dock, om min fästmo —

— Verkligen är själsblind, afbröt läkaren, så behöfver ni ingenting fruktal!

Edgar ville just svara, men då inträdde Margret. Hon kastade en förvånad blick på den gamle herrn.

— Hvarför har du låtit kalla mig, Edgar? frågade hon derpå.

— Förlåt, denne herre önskar göra dig några frågor! svarade Edgar och lemnade rummet.

Den rättsmedicinska undersökningen varade några minuter. Margret fick åtskilliga frågor, utan att dessa på något sätt påmintes om det som förorsakat hennes sjukdom.

Af svaren insåg den erfarna läkaren, att Margret ännu var själsblind, och att hennes själslif, hvad minnet beträffade, ännu befann sig i ett drömligt tillstånd.

Med spänd uppmärksamhet hade Edgar stått vid dörren och lyssnat. Han hörde huru läkaren slutligen aflägsnade sig, och nu gick han in i rummet.

— Min Margret! utbrast han och trädde fram till den älskade.

— Min Edgar! hviskade hon och slog sina armar om honom.

— Du är min, min! ljöd det från hans läppar, under det hon lutade sitt hufvud mot hans bröst.

— Gud välsigne er! ljöd det, och mistress Wigtown inträdde i rummet.

— Ack, kära tant! utbrast Edgar.

— Moder! min kära moder! ljöd det från Margrets läppar.

Och med mildt våld befriade hon sig från Edgars omfamning och skyndade fram till den hjertegoda gamla frun.

— Icke sannt, jag får ju kalla er så?

— Ja visst, mitt barn! nickade mistress Wigtown.

— O, hvad jag tackar er för denna tillåtelse! utbrast Margret hänryckt.

En betjent trädde nu in med tidningar.

Derpå aflägsnade han sig. Mistress Wigtown tog tidningarne och skyndade sig att aflägsna sig med dem, liksom kunde hon ej gifva sig till tåls att lära känna innehålllet.

Timmar förgingo, timmar af ostörd lycka.

Efter intagen middag, njöt Margret, enligt läkarens bestämelse, sin middagshvila.

Mistress Wigtown och Edgar stannade kvar i salongen.

Mistress Wigtowns ansigte såg mycket alvarsamt ut, och Edgar frågade efter anledningen.

Den gamla damen såg ett ögonblick forskande på Edgar, derpå sade hon med lågmäld röst:

— Jag har något att meddela er, men först skola vi öfvertyga oss, om man icke lyssnar på oss.

Edgar såg öfverraskad ut.

— Ni menar väl icke, att vi åter skulle vara omgifna af spioner?

Mistress Wigtown nickade förtroligt.

— Tyvärr! ljudet suckande från hennes läppar.

Derpå reste hon sig, gick till dörren och öppnade den, men der fanns ingen.

Han undersökte derpå rummet, och först när han öfvertygat sig, att der icke fanns någon, riglade han den såväl som salongsdörren.

— Nu kunna vi ostördt tala!

— Jag tror verkligen, att ni ser allt för svart! menade Edgar tvislande.

— Jag har tyvärr bevis.

Edgar ryckte till.

— Bevis? Och ni misstar er icke?

— Tyvärr kan det omöjligen vara misstag.

— Berätta!

Den gamla damen hemtade djupt efter andan.

Derpå började hon:

— Idag på morgonen kom betjenten in och lemnade tidningarne, märkte ni då ingenting?

— Jag vet verkligen icke, hvad det skulle varit.

— Nåväl, i stället för att som vanligt lägga tidningarne på bordet, räckte han dem åt Margret.

— Nå, kanske var det bara en höflighet af honom?

Mistress Wigtown smålog bittert.

— Jag tog emellertid tidningarne ur hans hand, och det undgick mig icke, att han blef synbart förlägen.

— Hvem var det då?

— Pablo, densamme som för några dagar sedan blef efterskrifven från Florenz.

— Och han skulle vara en spion?

— Det vore lättsinnigt att tvifla derpå, efter den upptäckt som jag gjorde.

— Men det är ju en odräglig tillvaro!

— Vi måste fördraga det och lefva i hoppet på bättre dagar!

— Ack, stundom förefaller det mig som måste jag begrafva allt hopp!

— Det får ni icke, Edgar! Margrets oskuld skall helt visst komma i dagen.

— Men om hon nu —

— Uttala icke denna tanke! Mitt hjerta säger mig, att Margret är oskyldig och att den verkliga mördaren snart skall blifva funnen.

— Gud gifve att jag kunde dela er tillförsigt!

— Skulle ni väl kunna älska en mörderska? sade mistress Wigtown i högtidlig ton.

— Nej! Men en ädel kvinna, som i ett förtvifladt ögonblick felar, — ja.

— Tänk er, bland tidningarne befann sig äfven en tidning från hemmet, hvori fanns en berättelse om mordet.

— Har tant den berättelsen?

— Nej, jag brände straxt upp den.

— Man får icke mera lemna Margret någon tidning, utan att någon af oss först noga genomsett den.

— Det har jag äfven tagit för regel! Men ni inser sjelf, hvilka medel spionerna tillgripa.

— Vi måste afskeda Pablo.

— Det måste jag afråda ifrån. Här är endast den största klokhets på sin plats.

Mistress Wigtown och Edgar samtalade ännu en stund, derpå lemnade de salongen.

De hade knappt stängt dörren förr än en karl kröp fram från sitt gömställe under soffan samt tyst försvann genom balkongdörren nedåt parken.

Det var detektiven Salche.

FEMTIOFEMTE KAPITLET.

Det var jag.

Några veckor hade åter förgått.

Edgar hade underrättat sig om den rättsliga undersökningen och fått veta, att medicinalrådet varit af samma mening som den läkare, hvilken behandlade Margret.

Häraf drog Edgar den slutsatsen, att Margret tills vidare skulle få vara ostörd.

Pablo hade blifvit afskedad.

Edgar anade icke, att hans samtal med mistress Wigtown hade haft en lyssnare.

Det var en härlig Decembermorgon.

Margret och Edgar sutto i balkongrummet.

Nu lyfte Margret upp sitt ansigte. Hennes blick träffade Edgars.

— Min Edgar, hviskade hon med öm ton, under det hon såg på honom kärleksfullt.

— Margret, min älskade Margret! — Hvilken solig dag. — Mätte också vår framtid vara lika solig och klar.

Öfver Margrets ansigte gled en skugga. Hennes ögon antogo ett alvarsamt uttryck.

— Hvad är det, min älskade? frågade Edgar.

— Ack, jag har haft en dröm i natt.

Han smålog.

— Tänk icke derpå. Drömmar flyta som strömmar.

— O, det var en riktigt elak dröm!

Edgar ryckte till.

Hon hade sagt en elak dröm. O, han anade redan, hvad hon kunde hafva drömt.

Han ville skingra hennes tankar derpå och sade:

— Om vi skulle företaga en promenad?

Margret såg stort på honom.

— Se, kära Margret, sådant herligt väder! Skulle icke en gondolfärd i hamnen glädja dig. Kom låtom oss gå!

— Ack, min Edgar, drömmen —

— Glöm den, mitt hjerta. Jag skall låta spänna för vagnen, — en så vacker dag få vi icke låta gå obegagnad.

Edgar reste sig och gick till dörren.

Han kom att tänka på, att hvarken han eller Margret fick lemna huset

De voro båda ännu fångna och stodo under polisuppsigt.

Skulle han först söka tillåtelse hos vederbörande. Men nej! Haa ville ju skingra sin fästmö's tankar, men denna afsigt var ju nu omintetgjord.

Margret förekom honom.

— Låtom oss stanna hemma, min Edgar, sade hon med bedjande ton. Vi kunna ju äfven här njuta af naturen. Och så ville jag berätta för dig min dröm.

När Margret såg, att Edgar lade hatt och käpp ifrån sig, smålog hon lycksaligt.

— Kom, sätt dig åter här hos mig och låtom oss prata.

— Om vår kärlek, om vår lycka och om vår framtid, icke sannt?
— Ack nej, sade hon, jag skall berätta dig min dröm, och du måste tyda den åt mig.

— Alltså har min Margret gjort en gammal fåraherde och drömtydare af mig? försökte Edgar skämta.

Margret nickade lifligt.

Derpå började hon berätta, under det Edgar med tungt hjerta lyssnade till hennes ord.

— Tänk dig, Edgar! Jag drömde att jag var ute i skogen. Plötsligt kom jag till en flod, som vildt forsade fram, — och der såg jag en karl ligga vid mina fötter!

Edgar ryckte till; han ville småle, men i stället lägrade sig ångest på hans ansigte.

— Edgar, det var han! fortfor Margret rysande. Jag lutade mig ned öfver honom, — o, han var mördad! Blod rann ur hans sår.

— Du skall icke dricka the om aftnarne! afbröt Edgar i hopp, att hon skulle glömma drömmens sammanhang. Theet hettar för mycket upp dig och då komma sådana drömmar.

— Jag har icke slutat ännu. Medan jag stod lutad öfver honom genomfor mig en köldrysning, — der kommo menniskor förbi, de pekade finger åt mig och skreko: Se der är mörderskan, hon har mördat honom!

Vid de sista orden höljde hon för sitt ansigte som om hon ville bannlysa bilden, som minnet frammanade för hennes själ.

Minuter af lång tystnad inträdde.

Edgar försökte tala.

Han ville bedja Margret, att hon icke skulle fästa någon betydelse vid denna dröm utan glömma den, men ordet stannade på tungan.

— Icke sannt, Edgar, begynte Margret plötsligen. Det var icke verklighet?

— Men, kära barn —

— Det var en dröm? Bara en dröm?

— Hur kan du fråga så, älskade? Jag hoppas, att du icke tillägger denna dröm någon betydelse, ty den är endast ett foster af en upprörd fantasi. Tänk icke mera derpå, Margret.

— Och ändå kan jag icke glömma den! svarade hon. O, det var förfärligt!

Hon lutade sig tillbaka, hennes blick sväfvade först ut i den soliga landluften, derpå stirrade hon drömmande mot golvet.

Plötsligt sprang hon upp.

Ur hennes ögon lyste vansinne och fasa.

— Nej, nej, utropade hon. Det var ingen dröm!

— Men, Margret, hvad gör du! sade Edgar lugnande.

O, Edgar! Jag känner, att det icke var någon dröm, utan att allt var sanning —

— För Guds skull, utbrast han, säg icke sådana ord, om du älskar mig! Sök att glömma drömmen!

— Aldrig! Aldrig! ljöd det från hennes läppar. Jag kan icke glömma den. — O, nu faller mig något in, Edgar! Minns du ännu, — den der fasliga natten —

Edgar hade gått fram till henne och fattat hennes händer.

Med bedjande uttryck såg han henne i ögonen.

Hennes gestalt darrade.

— Ah, — hur var det nu? utropade hon. Nu vet jag allt, — allt! — Det var en förfärlig natt, — regnet flöt i strömmar! — O, hvad stormen tjöt! Ån svälldes upp. Vattnet strömmade öfver iält och ängar. Vinden piskade vattnet i ansigtet på mig. Jag sprang, — då, — ah, jag ser honom ännu, — huru blodet rinner ur såret, — så han stirrade på mig! — O, — jag vet det, — han hade blifvit mördad — af —

En dof suck framträngde ur hennes bröst, under det hennes huvud nästan kraftlöst sjönk ned.

— Margret! utbrast Edgar ängestfullt. Kom till dig! Det är ingenting sannt af det, som du säger! Du har drömt —

Margret for upp.

— Drömt? ljöd det frågande från hennes läppar. Men, nej! Det var ingen dröm, — det är den dystra verkligheten, — icke sannt, Edgar —

Denne lade sin hand om hennes lif, — men Margret drog sig undan honom.

— Rör mig icke! skrek hon.

Med uttryck af fruktan och fasa i ögonen stirrade hon på Edgar, som i sin själsångest uppsände en bön till Allfaderns thron.

— Edgar! — Jag, — jag ser det, — hu, — rör icke vid mig, — det — var jag! — Edgar. Hvarföre ser du så på mig, Edgar? Tviflar du, kanske, nej, nej! — Jag hatade honom, — ja, — Edgar, — det måste vara så.

Hon bäfvade vid de sista orden.

— Margret, — besinna dig. Du har ju icke gjort det!

— Jo, — vid Gud! Det var jag!

En rysning genomfor Edgar vid denna Margrets sjelfanklagelse.

Men hon talade ju i feberyra, kanske —

Han kom att tänka på brevet, hvori stod att mördarens spår förde till Italien.

Men han försökte dock lugna henne. Han uppbjöd allt för att hos henne framkalla den öfvertygelsen att det endast var en dröm och icke verklighet.

Men Margret afbröt honom med utropet:

— Det var jag! — Jag, — jag har mördat honom.

— Visst icke, älskade! svarade Edgar med högtidlig ton.

Det var ju endast en dröm —

— Nej, nej, det är verklighet. Vet du icke det? Det var den natten, då fördämningen brast, — ha! — Erik är död, — o, hvad jag hatade honom — eller säg, lefver han ännu? Skall denne förfärliga dämon fortfarande plåga mig?

Edgar stod som mellan två eldar.

Bejakade han frågan, så var det väl möjligt att hon slog ur hufvudet den förfärliga anklagelsen för mord, men å andra sidan måste hon frukta för, att tanken på det hennes plågoande Erik ännu vore vid lif skulle stegra hennes sinnesrörelse och kanske snarare bringa den arma till förtviflan.

Förnekade han åter att Wildenfels ännu var vid lif, så måste han frukta, att detta försämrade Margrets tillstånd.

Dock valde han det sednare.

— Nej, svarade han derföre i mild ton. Erik är icke mera vid lif, du behöfver icke mera vara rädd för honom.

Ha! mumlade hon. Han är alltså död?

Edgar bekräftade det med en nickning.

— Död?! — Du vet det med säkerhet?

— Ja visst, kära Margret! — Gud har i sin nåd befriat dig från denna dämon!

— Gud? upprepade hon. Gud har gjort det? Han har satt mordvapnet i min hand? — Edgar! Hvad säger du? — Gud skulle vara mig nådig? — Mig, — en — — mörderska?

— Margret! ljöd det smärftfullt från Edgars läppar. Margret! Säg icke sådana ord, jag vet ju, att du är oskyldig!

— Nej, nej, jag har mördat honom! utbrast hon.

— Det har du icke gjort! försäkrade Edgar. Och om du än hade gjort det, så skulle jag dock älska dig, Margret! Men jag vet, att du icke har gjort det!

Ett ögonblick såg hon frågande på honom.

Derpå ljöd ett trögt skratt från hennes läppar.

Hon sprang upp och såg vildt omkring i rummet.

Derpå åter samma vanvettiga skratt.

— Margret! För Guds skull!

Edgar led förfärliga qual.

Han tänkte på, att de voro på alla håll omgifna med spioner, och han måste frukta, att en sådan skulle komma fram och förklara: »Ser ni, det hjälper er icke att neka, hon tillstår sjelf, att hon är mörderskan!»

— Ha! Hvad vattnet brusar! Edgar! Hör du icke åskan? Ser du icke blixtnel! Hul! Så han ligger der! — Ha, — nu är allt mig klart! Dolken har trängt in i hans hjerta! Gud har dömt!

— Ja, så är det, Margret! Gud har dömt! Derför skall du icke anklaga dig sjelf —

— Nej, nej, Edgar, det vet jag väl, — men hur gick det till? Säg mig det, Edgar! — Hör du? — Du måste säga mig allt.

Edgar svarade undvikande. Han tog plats bredvid henne och sökte draga henne till sig.

Men hon drog sig undan honom.

— Berätta mig allt, hviskade hon. Jag måste veta det.

— Du vet, att du lofvade mig att komma fort tillbaka, begynte Edgar. Han undvek med afsigt att säga orsaken till hennes utgång.

Margret nickade tankfull. Det tycktes som påminne hon sig dunkelt det ögonblick, då hon hade tagit afsked af Edgar för att ännu en gång efterkomma sin plågoandes uppmaning.

— Det förgick en hel timma, men du kom icke. Jag var i stor ångest för dig och sprang efter dig!

— Ah! Och då?

— Slutligen mötte jag dig, men du tycktes icke känna igen mig, — du sprang bort under ropet: Gud har dömt!

— Såde jag det? framstötte Margret.

— Du sade sanningen, älskade!

— Ja, Edgar! Det var jag, — jag — som —

— Margret! kom det i bedjande ton från Edgars läppar.

— Nu har jag visshet Edgar! Jag har mördat honom!
Jag är en förtappad, en af Gud förbannad —

— Tala icke så, älskadel bad Edgar. Kom räck mig din hand —

— Nej, nej, det får icke ske! -- Rör icke vid mig den förbannade —

Den olyckliga skälde.

Edgar tycktes utstå fruktansvärda själsqval.

Han kämpade med tanken på, huru han skulle kunna bereda ett slut på denna situation.

— Ack, om bara mistress Wigtown vore tillstädes, en sömndryck — —

Edgar visste icke, hvar denna dryck fanns, annars hade han själf försökt gifva henne den, för att åstadkomma hvila och glömska.

Åter försökte han fatta den älskades hand.

Men hon undvek honom åter.

— Rör icke vid mig, — jag är en af Gud förbannad —

— Margret! Jag besvär dig vid vår kärlek! Hör du? —
Jag älskar dig! det oaktadt och skall aldrig upphöra att älska dig!

Han uttalade dessa ord med en innerlighet som endast den sannt ur hjertat kommande känslan förmådde förläna åt tonen.

Men hon såg på honom, rädd som ett barn, hvilket fruktar för straff.

— Vik ifrån mig, Edgar! utropade hon ängsligt. Du får icke mera älska mig? Nej! Jag vill det icke, — hör du, — ha!

Margret ryckte till.

— Lyssna! sade hon. Hör du icke! De komma! ljudet från hennes läppar.

Hon blef likblek.

— Ha — der — der — hämndgudinnorna, — hör du icke deras gräsliga sång, — o, Edgar — der — der äro de, — de vilja taga mig. Det var icke jag — nej — det var icke jag!

Hu! Dessa svarta gestalter — hu! —

En dof rossling —

Derpå sjönk Margret tillbaka på stolen, under det en smärtfull suck samtidigt trängde ur hennes bröst. —

Var det en dödssuck? — Skulle den arma nu hafva lidit ut? — Skulle hon nu hafva lemnat denna jämmerdal, der vi förgäfves längta efter den rena, fullkomliga lyckan. Skulle hon hafva borttryckts från de jordiska qvalen för att träda inför den allsmäktiges domstol?

— Men — är icke Gud också kärlekens Gud? Kalla vi honom icke den allgode och den Barmhertige?

— O, Gud! utbrast Edgar. Tag henne icke ifrån mig!

Och dock, — vore det icke bättre, att den olyckliga fick dö, i stället för att lefva ett lif under ett ständigt gnagande samvetsqual, belastad med en blodsgernings förbannelse?

Edgar ryste. Hvad det ordet klingade förfärligt!

Men är Margret då verkligen skyldig? Har hon verkligen begått mordet?

— Den hårdt pröfvade mannen vill förneka detta, men de ord, Margret sjelf utstött, runno upp för honom.

Är hon död? — Nej, sakta andedrag höja ännu det jungfruliga bröstet.

Rosslandet har upphört. En tanke genomfor honom. Nu närmade han sig den älskade. Han lutade sig ned och tryckte en innerlig kyss på hennes panna, derpå smög han sig bort till fönstret.

Landskapet föreföll honom nu så öde och dystert.

— Ack! Hviskade han. Allt är väl nu förbi! Fly bort, I stolta drömmar!

Kunde han väl hoppas en förändring till det bättre?

Ack, nej! Margrets minne hade ju vaknat. En elak dröm hade frambesvurit det fruktade.

Ett buller väckte Edgar ur hans grubbel.

Margret hade vaknat! Hon slog upp ögonen.

— Älskade! hviskade Edgar och skyndade fram till Margret. Mitt hjerta, mitt allt!

Han slog sin arm om henne, lade sig ned på knä bredvid henne och rigtade bedjande sin blick upp till henne.

Men ack, hon smålog icke emot honom. Hon blott såg sorgset på honom, och hennes ansigte var dödsblekt.

— Edgar hviskade hon. Jag hade en dröm!

— Och den bragte dig klarhet, icke sannt?

Margret skakade på hufvudet.

Samtidigt visade hon sig mera upprörd.

— Hul! — Det var en faslig dröm, Edgar, — o Gud, när jag tänker derpå —

Den olyckliga stirrade mot golfvat. Hela hennes gestalt skälfd.

— Jag drömde, började hon. Jag drömde att de kommo, — dörren öppnades, — råa karlar kommo och grepo mig samt släpade mig bort! Hu! — dit till afrättningsplatsen! Hu! Han föreläste dödsdomen, — sedan — ett doft buller, — o, Edgar, hvilken förfärlig dröm! — Men nej, — det är ju sanning, — i morgon redan, — kanske nu, — ha, — jag hör steg — —

Hon sprang upp och såg sig vildt omkring.

— Hör — man kommer —

— Frukta ingenting! Jag är hos dig!

— O Gud!

Ur Margrets ögon talade en outhärlig ångest.

— Nu, — jag hör steg — de komma —

Steg hördes verkligen i korridoren.

Edgar ryckte till. Om det verkligen vore —

Förfärliga tanke!

— Ha, — mau kommer, — o, — de skola släpa bort mig,

hu, — hvad folket pekar finger åt mig, — sådana blickar, — Gud, — jag kan icke fördraga det —

— Var lugn, mitt hjerta! ljöd det från Edgars darrande läppar. Ingen skall komma, ännu är det icke bevisadt att —

— Du betviflar, du tror icke, att jag har mördat honom —

— Och om så vore, så hade Gud för länge sedan förlåtit det!

Margret skakade sorgset på hufvudet.

— Nej, Edgar, Gud förlåter icke ett mord! — Hu, så spökens krets omkring mig, de komma närmare och närmare —

Edgar lyssnade.

Det hade ju nyss förefallit honom, som om han hört steg, och nu var allt tyst! — Hade han då misstagit sig?

— Nej! Det var omöjligt, — äfven Margret hade ju hört det.

Men nu! — Hvarför blef det nu så plötsligt tyst? Stodolagens män för dörren och lyssnade till Margrets ord?

Han kände en köldrysning vid den tanken. Han var rädlös, och visste icke hvad han skulle göra.

— Och om, framstötte han, — och om du har gjort det, — så har du gjort det i vansinne!

— Hahahaba!

Så rysligt detta skratt ljöd!

Margret sprang upp och ilade till dörren.

— För himlens barmhertighets skull! stönade Edgar. Stanna kvar här!

— Nej, nej! Der — der äro poliserna, — här — här är jag, — tag mig med, för mig till schavotten.

Den olyckliga vacklade. Hon höll på att störta till golvet.

Raskt sprang Edgar fram och höll henne uppe.

Och nu, — en förfärlig iakttagelse.

Steg hördes åter i korridoren.

Det var karlsteg, och de närmade sig.

Äfven Margret hörde det.

Blek och vanmäktig sjönk hon i Edgars armar.

— O, Gud! hviskade Edgar. Det förfärligaste blir henne
åtminstone besparadt! — Men, — hvilket uppvaknande!

Nu knackade det på dörren.

— Hjelp! hjelp! De komma, — o Gud, Edgar! Skydda
mig för dem.

Ett förtvifladt ångestskri undslapp Margrets läppar, i samma
ögonblick som hon utsträckte handen mot dörren, för att öppna
den.

Annu tvekade Edgar, om han skulle öppna. Han var öfver-
tygad, att det var polisen.

Men det måste ske.

Knackningen upprepades.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

En bild från flydda dagar.

— Signor Edgar Malchow? ljöd nu en frågande röst utanför dörren.

— Det är jag! svarade Edgar, som med möda bekämpade sin sinnesrörelse.

Derpå öppnade han dörren.

— Signor Malchow? upprepade den inträdande.

Det var ett telegrafbud, som öfverlemnade ett telegram åt Edgar.

— Kostar ingenting! tillade han och helsade Edgar, som öfverraskad såg på honom.

Budet var redan i begrepp att gå, då Edgar kallade honom tillbaka.

— Var ni här icke för en liten stund sedan?

— Nej!

— Kom ni direkt utifrån?

— Ja visst, min herre!

— Då var det en spion! mumlade Edgar och stängde dörren.

Han sammankramade telegrammet.

Hela hans uppmärksamhet var riktad på den älskade, som blek som en lilja låg med halföppna ögon på soffan.

De mest skilda tankar, än hoppets och än fruktans, bestormade nu åter honom.

— Hade någon spion nu åter lyssnat?

Margriet slog upp ögonen och utbrast:

— Edgar, — de voro der — icke sannt? — Hu, — jag är förlorad —

— Lugna dig, mitt hjerta! Ingen gör dig något ondt!

— Nej, nej, jag är förlorad! — O, Edgar, om du älskar mig, så gif mig gift, — ja, — gift, jag måste dö. — Inse det, älskade, — hvad skulle lifvet ännu vara för mig, — o, Edgar, — fastkedja icke ditt öde vid en mörderska, vid en af Gud förbannad! — Gift! — gift! —

Ett hjertskärande skrik följde på dessa ord, derpå sjönk Margret tillbaka på soffan.

En välgörande vanmakt hade fattat henne.

Några minuter derefter inträdde mistress Wigtown i rummet.

— För himlens skull! hviskade hon. Hvad har hänt här?

Edgar meddelade henne om det skedda. Då han slutat, frågade den gamla damen:

— Och telegrammet, Edgar? Hvad innehöll det?

— Jag har ännu icke läst det! Jag har icke mod dertill.

— Gör det, kära Edgar! Kanske bringar det en glad underrättelse.

Han skakade sorgset på hufvudet. Han kunde svärligen våga hoppas det.

— Jag tror icke det! Margret yttrade sig på ett sätt, som utesluter hvarje tvifvel om hennes brottslighet, och då —

Han kramade hårdt telegrammet.

— Öppna och läs det! uppmuntrade mistress Wigtown.

Tvekande vecklade Edgar upp telegrammet. Den största spänning stod att läsa i hans drag.

Med ett uttryck mellan fruktan och hopp rigtade han blicken på det korta innehållet.

— Dyra mistress! Om jag kunde tro det!

— Hvad är det?

— Hör, läs sjelf! Han räckte henne papperet.

Mistress Wigtown läste:

»Jag erfar, att Erik Wildenfels mördare är upptäckt och häktad!»

Flera minuter sågo de båda tigande på hvarandra. Intrycket af telegrammet låter icke beskrifva sig.

Slutligen afbröt misstress Wigtown tystnaden.

— Må vi hoppas till Gud, att denna underrättelse besannar sig!

Jag fruktar att det är ett misstag. Margret —

En knackning på dörren afbröt honom.

— Jag skall öppna, förklarade mistress Wigtown, när hon såg, att Edgar ryckte till. Men framför allt. Mod och sinnesnärvaro!

Hon reste sig och lemnade rummet, samt kom straxt derefter tillbaka.

I handen höll hon ett bref, som hon räckte Edgar.

Det var en kallelse från detektiva polisen.

— Hvad kan man nu åter vilja mig! suckade Edgar. Är det icke nog ledsamheter ännu!

— Fatta mod! Kanske står det i samband med telegrammet. Gå med glädje till dit! svarade hon och räckte honom handen.

Edgar gick.

Med tungt hjerta beträdde han polisbyggnaden.

— Var så god och tag plats, sade poliskommissarien i en så höflig ton, att Edgar andades lättare.

— Det har kommit viktiga underrättelser från er hemort, fortfor kommissarien. Efter allt utseende har man förut utgått från en oriktig förutsättning.

— Under hvilken jag och min fästmö hafva måst lida oskyldigt, svarade Edgar i uppretad ton.

— Om edert antagande är riktigt, så kan jag endast beklaga! förklarade polismannen med en axelryckning.

— Då måtte vi väl nu befinna oss på fri fot?

— Just därför har jag låtit kalla eder. Under vissa omständigheter skulle arresten kunna upphävas.

— Under omständigheter? Hur skall jag förstå det?

— Det behöfves edert uttryckliga löfte att endast efter meddelande med oss förändra er vistelseort.

— Alltså ännu så att säga under polisuppsigt?

— Jag kan icke besvara den frågan. Emellertid måste ni medgifva, att saken förändrats till eder fördel.

— Godt, förklarade Edgar efter någon tvekan. Detta löfte vill jag gifva er och tillika äfven i min fästmöns namn.

— Då må saken vara afgjord. Jag skall lemna er en anvisning, mot hvars uppvisande ni åter kan lyfta den ställda säkerheten.

Edgar ville resa sig upp.

— Jag skulle vilja rigta ännu några frågor till er, herr Malchow.

— Jag står till er tjänst.

— Hur befinner sig er fästmö? Är hon alltjemt lika sjuk?

— Tyvärr har hennes tillstånd åter förvärrats.

— Det beklagar jag lifligt i edert eget intresse.

— På hvad sätt, herr kommissarie?

— Ett förhör med denna dam skulle kunna bringa klarhet i hela saken.

— Det är tyvärr omöjligt, och jag måste öppet säga, att edra egna organs förhållande är skull dertill.

Han talade nu åter i retad ton.

— Hur kan ni försäkra det?

— Med full rätt. Hvarför voro de så uppmärksamma på oss, dessa spioner?

— Hvem talar ni egentligen om?

— Om folk, som står i er tjänst, t. ex. denne herr Salche —

— Min herre! Jag måste bedja er underlåta sådana sårande yttranden. Har ni någon orsak till klagomål, så låt höra, jag är beredd att emottaga dem å embetets vägnar.

Dessa ord bringade Edgar till besinning. Han insåg det okloka i sitt handlingssätt, men nu var det försent. Men för sitt anseendes skull, måste han gå vidare på den inslagna vägen.

— Visst har jag besvär att anföra, — egentligen flera, men nu skall det endast bli frågan om denne herr Salche.

— Anför då, hvad ni har att besvara er öfver!

— Ni vet, att han någon tid var hos mig under en betjents mask.

— Han gjorde detta å tjenstens vägnar.

— Godt! Jag förutsatte, att jag skulle få detta svar, och därför anför jag nu anmälan mot min för detta betjent Francesco.

Kommissarien såg öfverraskad ut.

— Hvad skall det betyda?

— Det skall betyda, att Francesco af pur elakhet gjort sig skyldig till afsigtlig svårare kroppsskada mot min fästnö!

Poliskommissarien lade undan pennan och störrade på Edgar.

— Jag ber er meddela mig, hvaruti denna kroppsskada bestod.

— Det skall skel! Jag skall skaffa läkareintyg, att min fästnö före det der uppträdet var på bättringsvägen.

— Herr Salche bekräftade äfven detsamma.

— Så mycket bättre! Min fästnö hade således aldrig återfallit i detta förfärliga sjukdomstillstånd, om icke hon läst den der tidningsnotisen, som talade om mordet.

— Äfven det meddelade herr Salche mig och jag tillägger, att det just var denna iakttagelse, som tvang oss till så skarpa åtgärder.

— Så-å! Vet ni också, hvem som spelade denna tidning i min fästnö's händer?

— Naturligtvis herr Salche!

— Med andra ord min förre betjent Francesco, och emot honom rigtar jag anklagelsen för uppsåtliga vållad kroppslig skada.

— Ni har ännu icke sagt mig, hvori denna skada skulle bestå!

— Behöfver jag verkligen vara tydligare, min herre? Fran-

cesco visste ju, att min fästmö skulle blifva uppskakad af denna lektyr!

— Det antog han åtminstone, och ni måste medgifva, att han i det hänseendet icke misstog sig.

Edgar såg med stora ögon på kommissarien.

— Icke — misstog sig! eftersade han med vibrerande stämma.

— Naturligtvis! Eller vill ni bestrida, att er fästmö gjort de möjligast tänkbara bekännelser? Att hon erkänt sig hafva utfört mordet?

— Hon gjorde det i feberfantasi.

— Medgifves! Men vill ni vidare bestrida, att ni sjelf understödt dessa bekännelser och uttryckligen förklarar, att er fästmö och ingen annan var Wildenfels mörderska?

Edgar stirrade mot golfvet. Polismannens yttranden formligen nedgjorde honom.

— Jag bestrider icke detta! sade han, men derföre är Francescos förhållande förkastligt. Om min fästmö dör, eller blir vansinnig, så faller skulden på honom!

— Nej, herr Malchow! Den faller på er!

— Ah! Hvad måste jag höra?

— Ja visst! Dertill måste jag bedja er besvara en fråga. Ni försäkrade nyss, att herr Salche måste vetat hvilka följder denna lektyr skulle utöfva på er fästmö.

— Det försäkrar jag ännu.

— Hade ni redan då öfvertygelsen om de skadliga följderna af en dylik lektyr?

— Ja visst, herr kommissarie, det måste jag ju hafva.

— Nåväl, då visste ni alltså äfven redan då, att antingen var er fästmö en mörderska — —

— Nej, det är hon icke!

— Och då — fortfor polismannen ostörd — hade ni till pligt att anmäla förbrytelsen —

— Men, herr kommissarie! afbröt Edgar lidelsefullt.

— Jag ber er, låt mig tala ut! Antingen förelåg alltså nämnda fall, eller, och på denna möjlighet tror jag nu, har er fästmö upplefvat någon tilldragelse, som står i samband med mordaffären. —

— Hvaraf kan ni göra den slutsatsen? frågade Edgar och tog ett djupt andedrag.

— Af er fästmöns utbrott, af hennes egna bekännelser och af er föregående förklaring, enligt hvilken ni var öfvertygad att påminnelsen om mordet måste verka skadligt på er fästmöns tillstånd. Ni medgifver ju det sednare?

— Jag kan icke neka det! sade Edgar.

— Nåväl! Ni kan heller icke förneka, att det hade varit er pligt att underrätta myndigheterna, — högst sannolikt skulle det besparat er och er fästmö alla dessa obehag.

— Men, min Gud, jag kunde ju icke förklara någonting.

— Först gäller det, hvem som var skuld till er fästmö's förnyade insjuknande. Denna skuld kan ni icke välta af eder, och jag anser därför edra besvär mot herr Salche som ändamålslösa.

— Ni vägrar alltså att upptaga dem?

— Jag råder er helt enkelt att afstå derifrån. För öfrigt skulle våra myndigheter endast förmedla saken; afgörandet kom att ske i er hemort.

Edgar andades tungt. Han stred en inre kamp med sig sjelf.

— Tillsvidare skall jag afstå derifrån! förklarade han slutligen.

— Det anser jag också bäst för er. För öfrigt hade ni beredt er och er fästmö en stor fördel, om ni hade varit upprigtig. Ni sade, att er fästmö åter hade blifvit sjukare?

— När jag gick hit, var hon vanmäktig! svarade Edgar med darrande stämma.

— Det beklagar jag så mycket lifvigare som vi hysa önskan att likväl få förhöra henne. Nå, kanske sätter ni oss i tillfälle att kunna afstå derifrån, ty som sagdt, åtgärderna angående eder äro icke fullkomligt upphäfda, men de skulle kanske blifva det i samma ögonblick ni ville förklara för oss hela sakförhållandet, så långt det är eder bekant.

Polismannen reste sig nu upp och öfverlemnade åt Edgar anvisningen på återfåendet af säkerheten samt bugade sig derpå till tecken, att han ansåg samtalen afslutadt.

Sedan Edgar lyftat penningssumman, gick han hem.

Mistress Wigtown mottog honom i yttre rummet. Hennes min förkunnade den största spänning.

— Nå? frågade hon.

— Hur är det med Margret?

— Gud ske lof bättre, än jag tänkte. Jag lät naturligtvis straxt tillkalla läkaren —

— Och hvad sade han?

— Margret måste hafva en lugn och god sömn. För öfrigt hoppades han på hennes snara tillfrisknande.

— Är Margret lugnare?

— Hon har nu sofvit i två timmar och af denna sömn hoppas jag det bästa.

— Ack, bara hon icke åter får en dröm!

— Det fruktar jag icke, då hon ju var mycket utmattad.

För öfrigt tillrådde läkaren så mycket rörelse som möjligt, isynnerhet om aftnarne, så att hon blir trött. Naturligtvis har detta hittills icke varit möjligt, — polisen —

— Den har upphäft arresten och återlemnad säkerheten.

— Gud ske lof! utbrast den gamla damen lifligt. Då har man icke längre någon misstanke?

Edgar berättade nu om sitt samtal med poliskommissarien.

När han slutat, räckte mistress Wigtowa honom handen och sade i högtidlig ton:

— Genom natten till ljus, min vän! Hoppas till Gud, haf förtroende till hans vishet och nåd! Äfven Margrets oskuld skall komma i dagsljuset!

— Mätte, ni hafva rätt! svarade Edgar.

Några dagar hade förlidit.

I Margrets befinnande hade ännu blott föga bättring inträdt.

Mistress Wigtown och Edgar vårdade henne omsorgsfullt. Läkaren kom två gånger dagligen.

Visserligen konstaterade han en fortgående förbättring, men han dolde icke, att denna försiggick ganska långsamt och att enligt hittills gjord erfarenhet kunde nytt återfall befaras.

Så stodo sakerna, då Edgar änyo fick en kallelse till poliskommissarien.

Denne meddelade honom, att på föranledning af myndigheterna i hans hemort åtgärderna mot Edgar och Margret voro inställda, och att Edgar numera var löst från sitt gifna ord, att i händelse ombyte af vistelseort först anmäla det, samt således i hvarje hänseende fri.

— Ni får vara fullkomligt i fred! slöt poliskommissarien

Edgar trodde sig nu kunna telegrafera till sin förvaltare för att fråga, hvem gerningsmannen var.

En timma sednare erhöi han som svar derå följande telegram:

»Den häktade gerningsmannen är en af de fyra lösdrijfvere som tände eld på halmstacken. Han säger icke sitt namn. Deröfver hvilat en hemlighet, och ingen vet, hvem han egentligen är. Att den mördade hette Erik Wildenfels tyckes bevisadt.»

Utan att säga ett ord, räckte Edgar telegrammet åt mistress Wigtown, som läste det med största uppmärksamhet.

— På det hela taget tror jag mig berättigad till den förhoppningen, att Margret icke blott skall gå fri ifrån det, utan att hon verkligen är oskyldig!

Edgar skakade på hufvudet.

— Jag förstår det icke, dyra mistress! svarade Edgar suckande. Man har häktat en oskyldig, under det att Margret — —

Han fullbordade icke meningen, utan tryckte händerna för ansigtet.

Undertryckt snyftande kom från hans bröst.

Mistress Wigtown gick fram till honom, låde sin hand på hans skuldra och talade några tröstens ord för att bekämpa hans förtviflan, och det lyckades henne äfven att få honom i en mera sansad sinnesstämning.

Det var omkring en timma sednare.

En herrlig, solklar eftermiddag utbredde sig öfver Rivieran. Såväl på den inre stadens trånga gator, som i de yttre, förnämre stadsdelarne herskade ett rörligt lif.

Bland fotgängarne befann sig äfven en äldre dam, som med långsamma steg vandrade framåt.

Vi igenkänna i henne mistress Wigtown.

Hon hade begagnat Margrets sömn för att lemna villan och vederqvicka sig något i fria naturen.

Utan att egentligen vilja det, hade hon kommit i den inre stadsdelen, midt i trängseln bland Genuas lifliga innevånare.

Plötsligt måste hon stanna.

Mängden hade sammanträngt sig framför henne.

Hon kunde icke komma hvarken fram eller tillbaka och blef tvungen att vänta tills folket åter hade något skingrat sig.

Der, — hvad var det?

Från närmaste gathörn ljödo tonerna af ett positif, som ifrigt vefvades af en blind gubbe.

Detta var väl äfven orsaken, hvarför folkhopen hade stannat.

Som bekant älska italienarne musik.

De omringade gubben, under det dennes ledsagerska, en flicka på omkring 17 år, insamlade mynt på en blecktallrik.

Åhörarne voro till största delen fattigt folk, — kanske armare än positivspelaren, — med det fanns visst få, som icke gaf en liten kopparslant.

Och så mild hennes röst klingade, när hon tackade!

Äfven misstress Wigtown lyssnade till tonerna, som gubben framlockade ur positivet.

Ack, — för den gamla damen var det något mera än blott en visa, ty tårar runno ur hennes ögon, hennes läppar darrade, och hon måste lägga band på sig för att icke snyfta.

»När som jag mot barnet ler
Ur dess öga modren ser!»

Och denna visa, — ack, äfven hon hade en gång sjungit den under den tid, då hon var en lycklig maka och moder.

Mistress Wigtown tänkte på dessa lyckliga tider.

Positivet förstummades. Folkhopen började någorlunda skingra sig. Endast mistress Wigtown stod kvar på platsen. Liksom försjunken i drömmar blickade hon framför sig, och i hennes ögon glänste tårar.

Slutligen fortsatte hon sin väg.

Hon kom nu förbi flera butikfönster.

Med växande intresse betraktade hon de utställda föremålen. Slutligen fästade ett litet föremål hennes särskilda uppmärksamhet.

Det var en i enkel ram infattad fotografi af en liten två-års flicka.

— Min Gud! hviskade mistress Wigtown. Denna likhet. —

Hon satte lorgnetten till ögat för att bättre kunna urskilja ansigtsdragen.

— Vid Gud! Det är hon! ljöd det från hennes läppar.

Utän tvekan beträdde hon lumphandlaren butik.

Denne, en man i smutsig rock frågade med inställsamma ord efter hennes önskan.

— Jag skulle vilja köpa åtskilligt.

— Här finns vackra koppar, — eller kanske gamla kläder? — Nästan nytt! — Eller ett väggur? — en spegel, kanske oljetafflor? —

— Något dylikt! svarade mistress Wigtown. Jag skall välja ut några taflor. Ni har ju vackra saker till rumsprydnad.

— Det vill jag mena! förklarade han med ett stolt småleende.

— Ack, se då, hvilken förtjusande bild!
 — Ni kan få den för billigt, — två lire! Får jag visa er den?

Mistress Wigtown nickade lifligt.

Handelsmannen tog fram bilden.

Det var den fotografi, som hade väckt mistress Wigtowns uppmärksamhet.

Han lemnade den åt damen, som med darrande hand fattade den.

Hennes blick hvilade på den lillas älskliga ansigte, och från hennes läppar bäfvade det:

— Ja, det är hon, — min älskade, englasöta Erna! — Detta var en af de få bilder som jag egde af henne, och icke en gång bilden blef mig förunnad, äfven den beröfvade man mig.

— Denna fotografi finner visst ert bifall? frågade lump-handlaren lurande.

Den gamla damen nickade tankfullt.

— Önskar ni kanske köpa den?

— Det är min afsigt!

Och liksom hon fruktade att hon kunde förlora den, skynde hon sig att betala den.

Handelsmannen införde försäljningen i en stor bok.

— Ni för väl böcker öfver alla inköp och försäljningar? frågade mistress Wigtown.

— Naturligtvis, lagen föreskrifver så.

— Då kan ni utan tvifvel säga mig, när denna fotografi kom i eder ego.

— Hm, det är länge sedan, — omkring aderton år sedan. För öfrigt är det inköpet ej infördt, emedan man ej tog det så noga vid den tiden.

— Hvem som sålt det åt eder, vet ni icke?

— Det förefaller mig, som ett egendomligt förhållande fanns med denna bild, — men vänta: Jag skall kalla på min hustru, hon vet besked!

Lumphandlaren försvann, och straxt derpå inkom hans hustru i boden.

Den förre följde henne.

Nyfiket betraktade hon mistress Wigtown, men knappt hade hon sett fotografien i dennas hand, förr än hon förskräckt utbrast.

— Aj, du min tid! Daniel, hvad har du gjort?

Daniel trädde närmare.

— Du vet ju att den bilden icke skall säljas! —

— Hm, — jag visste icke, — hvarför icke då?

— Det är en talisman, som skall förhjelpa oss till rikedom.

Nu blef Mistress Wigtown mera uppmärksam.

— Min goda fru! Hvad vet ni om bilden? Säg mig allt.

— Jag vet verkligen ingenting. Bilden får icke säljas. Ni måste lemna den tillbaka.

— Det händer icke! Jag har redan betalt den och den är nu min egendom. På hvad sätt skulle ni väl kunna förvärfva er rikedomar genom den?

— Det är en hemlighet!

— Anförtro den åt mig! Ni skall icke förlora derpå.

— Känner ni barnet på fotografien.

— Mer än ni anar! svarade mistress Wigtown.

— Nå, mycket vet jag ju icke att säga. Det är nu många år sedan en karl sålde den här. Han sade att han kände en hemlighet angående barnet, som sednare skulle inbringa oss mycket pengar.

— Men hvarför åt er? Hade ni något med saken att göra?

— Naturligtvis! Jag måste lofva honom, att efter förloppet af tre år dagligen utställa bilden i fönstret. Om någon visade intresse för den, så skulle jag söka få veta den personens namn. Den ifrågavarande karlen förklarade, att han skulle köpa bilden tillbaka, — och nu har min man såldt den åt er.

— Har någon annan än jag visat intresse för fotografien?

— Hittills icke; men det vore möjligt. —

— Jag lemnar den icke ifrån mig! förklarade mistress Wigtown. Vet ni hvad mannen heter och hvar han bor?

— Nej, han har hvarken sagt mig det ena eller det andra.

Mistress Wigtown tog upp sin börs samt tog derur ett guldmynt och lade det på bordet.

— Ni får tio gånger så mycket, om ni nämner mig mannens namn och hundra gånger så mycket, om ni kan utforska barnets vistelseort. Jag skall emellanåt komma hit och om så behöfves lemna er min adress! Är mannen här i Genua?

— Nej, sade gumman, under det hon med girig blick betraktade guldmyntet. Han sade då, att han skulle resa utomlands, men sedan skulle han komma tillbaka!

— Om jag nu gaf er det tiodubbla, kunde ni då meddela mig närmare upplysning angående den hemlighetsfulle mannen?

— Nej, vid allt heligt! Det kan jag icke!

— Vet ni något närmare om barnet?

— Nej, — han sade blott, att en stor hemlighet var fästad vid detsamma.

— Männe det lefver ännu?

— Det vet jag icke! försäkrade gumman.

— Hvad skall ni nu göra, då ni icke längre har bilden?

— Ack, om jag det visste! svarade den tillfrågade rådlös. Vill ni icke låta mig få den tillbaka?

— Aldrig! utbrast mistress Wigtown. Aldrig skiljer jag mig ifrån denna bild!

— Ack, min Gud, — om han nu kommer, — kanske hade jag kunnat få veta något, men nu. —

— Säg mig, hur såg karlen ut?

— Han hade ett bredt ärr öfver pannan och en haltande gång.

— Var han italienare?

— Han talade vårt språk med utländsk brytning; jag ansåg honom för en tysk.

— Ni tror alltså, att han skall komma tillbaka?

— Det har han svurit mig!

— Jag tackar er. Fotografien skall ni få tillbaka, men icke nu, förklarade mistress Wigtown. Om några dagar bär jag hit det. Pengarne, som ni fått därför, får ni likväl behålla.

Gumman ville tacka, men mistress Wigtown afböjde det.

— Godt! Forska med all ifver. Belöningen skall icke uteblifva, och om Gud vill, så förvärfvar ni derigenom större rikedom, än ni hade kunnat erhålla, af den hemlighetsfulle mannen.

Mistress Wigtown hade sökt bibehålla sitt lugn.

Med stolta steg och högt buret hufvud lemnade hon lump-handlarens bod.

— Nå, min gumma? Hade jag rätt, när jag sålde bilden? Tio sådana guldmynt, om ni kunna skaffa reda på karlen? sade Daniel.

— Och hundra guldmynt, om det lyckas oss att finna barnet! tillade hans gumma hemlighetsfullt.

Mistress Wigtown skyndade emellertid hem. Der aflöste hon Edgar vid Margrets sjukbädd, och medan denna sof, betraktade hon alltjemt på nytt med tårade ögon bilden från flydda dagar.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

Mördaren.

Polisdomaren Hagen gick oroligt fram och åter i sitt arbetsrum.

— Hahaha, skrattade han plötsligt. Detta qvinliga väsen skulle hafva fäst mordvapnet? Det är nästan otänkbart! Men enligt Salches uppgifter lär det väl vara så. Jag, polisdomaren, tror på en skyldigs oskuld? Det är ju så man kan bli tokig, att jag icke skall kunna få klarhet i denna angelägenhet!

Han ringde och befallde att man skulle föra in den häktade Eisner. Efter en stunds förlopp infördes den för mord anklagade.

Hans ansigte hade af fängseluften något förändrats. Hans hy hade blifvit blekare. Det förr af bränvin uppsvalda ansigtet hade gått tillbaka.

— Betraktade man honom från sidan, så måste man säga sig, att der fanns vackra drag. Men man fick icke se honom framifrån, ty då försvann det goda intrycket, som den flyktige betraktaren vann.

På polisdomarens befallning hade han icke blifvit rakad i fängelset.

— Man hade velat se honom med helskägg. Med detta ämnade polisdomaren föra honom inför vittnena. De stripiga röda håren gafvo mannen ett vederstyggligt utseende. Den falska, hemska blicken hvilade trotsigt på polisdomaren.

— Jag har låtit föra hit eder, tog denne till ordet. Jag ville försöka tala med eder i godo. Det har vid undersökningen äfven funnits omständigheter, som skulle kunna blifva gynnsamma för er, om ni vill meddela oss edert verkliga namn!

Den anklagades ögon irrade oroligt omkring. Hans drag antogo uttrycket af en som lyssnar på ett godt budskap. Men derpå gjorde sig åter samma hänfulla drag kring munnen märkbart.

— Gör er icke besvär, herr polisdomare, svarade han trotsigt. Mina uppgifter som jag gjort angående mitt namn, äro rigtiga!

— Jag kan bevisa er motsatsen.

— Det har ni redan flera gånger sagt mig, men ännu har ni ingenting bevisat.

Polisdomarens panna lade sig i veck.

— Ert nekande gagnar icke till någonting! Och nu begynte polisdomaren föreläsa de viktigaste handlingarne i målet för den anklagade.

Derpå vände han sig till honom:

— Jag skall i öfrigt säga er min mening om er. Vet ni, hvad jag anser er för?

En lätt darrning lopp genom den anklagade.

— Ni är icke den, som ni vill synas vara! Ni har sett bättre dagar i er ungdom.

En djup suck trängde ur den anklagades bröst.

— Tro mig, Möller, eller hvad ni må heta. Under min mera än tjugoåriga verkamhet har jag samlat mig nog menniskokänedom, för att kunna fälla ett dylikt omdöme. Oaktadt ni hittills icke sagt mig det ringaste angående er ungdom, så ligger den dock som en uppslagen bok framför mig. Ni har varit bestämd för något bättre. Uttrycket i ert tal låter äfven sluta till, att ni en gång fått god bildning! Kanske var ni er moders älskling?

Den anklagade afbröt med en afvärjande rörelse med handen.

— Jag har icke haft någon moder!

Polisdomarens ögon lyste till.

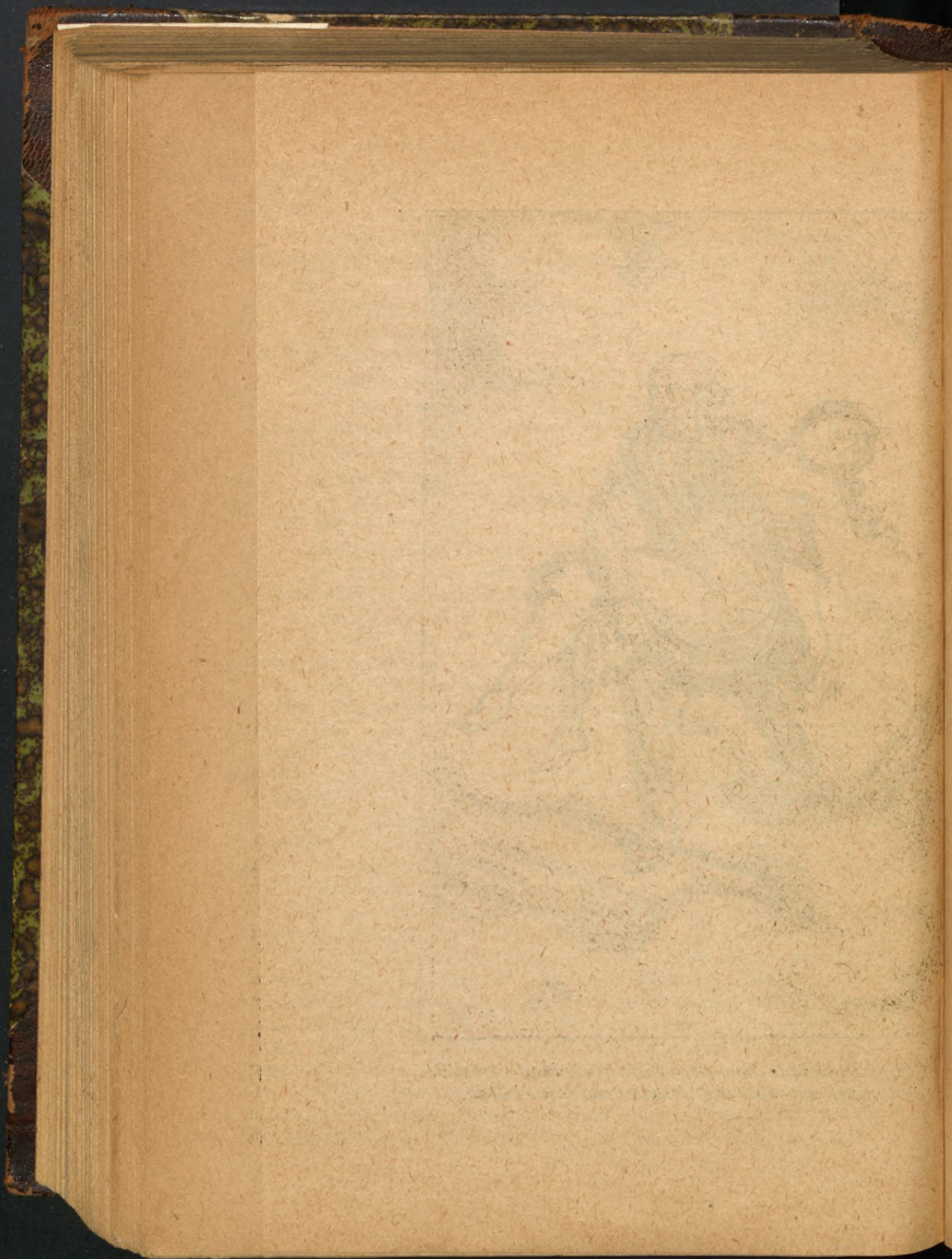
— Ja, då ni icke har lärt känna modershjertat, så förstår jag så mycket mera ert förhållande. Ni har i er ungdom kommit in på lastens bana. Ni hade icke nog moralisk kraft och så gick det steg för steg nedåt ända tills ni hade uppnått mördarens lefnadsbana. Var öfvertygad, att jag förstår eder, och jag beklagar er på det lifligaste. Jag skulle också gerna bevisa eder mitt medlidande, om ni ville säga mig, hvem ni egentligen är!

Några minuter kämpade den anklagade med sig sjelf för att fatta ett beslut, och redan trodde polisdomaren sig hafva segrat, åtminstone lekte ett småleende kring hans läppar.

F. 29.

*Lyckligt uppnådde han den halft förkolnade tröskeln,
och snart var han vid fönstret med sin börda.*

Men derpå togo den anklagades drag åter uttrycket af trotsighet. Han ryckte på axlarne och skakade sitt rödhåriga hufvud.

Ännu en stund bemödade sig polisdomaren att förmå honom till bekännelse, men det lyckades icke.

Slutligen uppgaf han sitt bemödande och lät föra fången tillbaka till cellen.

Följande natt vaknade polisdomaren vid ett buller, som förskräckte honom.

Han såg på klockan.

— Ännu icke fem, sade han. Hvad kan det vara för arbete, som skulle börja så tidigt?

I nästa minut steg han upp.

Han lyssnade åter.

Det förekom honom, som om bullret afstannade.

— Jag måste se efter. Skall jag väcka någon? Skall jag göra alarm? Nej, det skall jag icke göra.

Han klädde sig, tände ett ljus, tog tändstickor på sig samt medtog revolvern från väggen och öfvertygade sig att mekanismen var i ordning.

Så utrustad lemnade han sin sängkammare.

Med filtskorna på fötterna sprang han tyst nedför trapporna ända till husets dörr.

Här stannade han och lyssnade.

— Skulle jag hafva drömt? frågade han sig. Jag skall emellertid undersöka noga. Jag kan ändå icke sova nu.

Försigtigt närmade han sig dörren. Denna var stängd.

Häriifrån begaf han sig till källardörren.

Tydligt hade icke der varit någon.

Plötsligt ryckte han till.

— Liknade icke bullret knakandet af trä? Man har kanske brutit sig in på nedra botten, sprängt sönder fönsterluckorna, och det har varit det buller, som jag hört!

Ett ögonblick öfverlade han med sig sjelf, om han ensam skulle våga sig dit.

Men han var en beslutsam man.

Han begaf sig dit.

— Jag måste hafva visshet!

Vid dessa ord öppnade han dörren. Ljuslågan kastade ett svagt sken in i rummet.

Han befann sig i husets så kallade trädgårdsrum.

Sedan hans blick glidit öfver det väl stängda fönstret, blef han lugnare.

Det var således icke gjort något inbrott.

— Och dock var det icke något misstag. Jag hörde ju tydligt att något sönderbröts med våld.

I detsamma tyckte han sig höra ett misstänkt ljud i trädgården.

Raskt var han framme vid fönstret.

Men det var omöjligt att för dimma se något.

Han satte ljuset på nämaste bord.

Derpå ryckte han upp fönstret.

Hans skarpa öra sökte förgäfvos efter det buller, som han förut märkt.

Men ingenting rörde sig.

Endåst granuens hund hördes skälla, som om någon främmande visade sig för honom.

Jag har väl misstagit mig, hviskade polisdomare Hagen.

Han stängde fönstret och begaf sig tillbaka till sin sängkammare.

Påklädd kastade han sig på sängen och försökte att få sofva något mera.

Men knappt hade några minuter förgått, så hörde han hastiga steg på gatan.

Förvirrade rop hördes. Han kunde tydligt urskilja gatväktarnes röster.

Just som han stod i begrepp att gå fram till fönstret, ringde det på porten.

Något besynnerligt måste hafva tilldragit sig.

Han skyndade sig ned och öppnade.

Det var en fängvaktare i uniform.

— Jag medför en viktig underrättelse. Fångnen har rymt.

— Hvilken fånge?

— Eisner.

Polisdomaren tumlade ett par steg tillbaka.

— Eisner skulle ha rymt? Omöjligt! kom det öfver hans läppar.

— Ändå är det så!

— Men han var ju slagen i bojor!

— Ja, der skulle jättekrafter till för att spränga dem.

Polisdomaren begaf sig till rådstubyggnaden det fortaste han kunde.

Med bedröflig min inträdde han i polismästarens rum.

Denne utbrast:

— Det är tyvärr så, som jag har låtit säga eder. Eisner eller Herman Müller, som han kallar sig, är borta.

— Men hur var det möjligt? Han var ju fängslad strängare än någon annan!

— Det är nog sannt, men det tyckes som om han haft jättekrafter.

Man undersökte nu fängelsecellen, der fången varit innesluten.

Det befanns att fången sönderlagit en kamin och på den skarpa jernkanten affilat handbojorna.

Vid det ställe i väggen der han varit fastkedjad, syntes, att han slipat något mot en invid golfvet befintlig granitsten.

På så sätt hade han gjort sig fri från fotbojorna.

Ett stort hål fanns i muren, den vägen hade han således gått ut.

Vidare befans det att ute i gården en stege stod i kloaktrumman.

Karlen hade passerat genom kloaken.

Ett ljus gick nu upp för polisdomaren.

— Hvart för kanalen hän? frågade han.

— Till floden!

— Genom stengatan?

— Ja visst, herr polisdomare!

— Hufvudkanalen går visst under min egendom?

— Ja, herr polisdomare! Såvidt jag kan påminna mig befinner sig i närheten af er villa det stora jerngallret, som hindrar inträngande från floden!

Polisdomaren omtalade nu det besynnerliga buller, han hört under natten.

Han hade icke väl hunnit till slutet af sin berättelse, då hans betjent kom in i rummet och anmälde:

— Herr polisdomare! Det har skett inbrott hos oss i natt! Nådig frun har sänt mig hit, för att säga eder det.

Embetsmännen växlade betydelsefulla blickar.

— Hvar, hvar? frågade polisdomaren ifrigt.

— I sidobyggnaden. Tjufven har tryckt in en fönsterruta på nedra botten och har på så sätt kommit in i huset. Der fanns i ett skåp herr polisdomarens sommarkläder. Dem har han tagit och lemnat kvar sina egna. Jag har fört dem med mig hit, emedan de kunde vara af intresse.

— På hvad sätt?

— Det är fångkläder.

— Hemta in dem då.

Kläderna kommo in.

— Gud bevara mig! utbrast polisdomaren. Inga tvifvel mera. Här står nr 32 på jackan!

Om icke saken varit så allvarsam, så hade väl herrarne kunnat skratta deråt.

En förrymd mördare flyr i polisdomarens kläder!

FEMTIOÅTTONDE KAPITLET.

Samvetsqval.

Det är midnatt.

Vägguret förkunnar sina tolf slag.

Vid Margrets sjukläger satt Edgar och vakade.

TVÅ nätter å rad hade mistress Wigtown vakat hos den sjuka, men nu hade Edgar nödvändigt velat aflösa den gamla damen.

Hans blick var med ömhet riktad på den sjuka.

Att hon sof glädde honom.

Men emellanåt uppsteg hos honom en fråga, som djupt be-
dröfvade honom.

Hade Margret begått mordet?

Men om hon var oskyldig, hvarför anklagade hon sig då
sjelf för detsamma?

Edgar befann sig i en qvalfull belägenhet.

Om Margret var den, som begått mordet, så led ju en
oskyldig!

Hvad skulle Edgar göra i denna förfärliga kamp mellan
kärlek och pligt?

Den förra bjöd honom att tro på Margrets oskuld, men
pligtens röst ropade till honom:

— Du måste sjelf öfverlemna din fästmö åt rättvisan, ty
annars kostar det en annan menniska lifvet, och du vore då hans
mördare!

Margret rörde sig nu något.

Hon slog upp ögonen.

— Ack! hviskade hon. Hvilken dröm!

Edgar bäfvade.

Hade drömguden ånyo framtrölat de gräsliga bilderna för
henne i sömnen.

Han måste hafva visshet.

Kanhända lyckades det honom att bannlysa drömmen ur hennes minne och följaga de elaka följderne deraf.

— Edgar, hviskade Margret. Du är hos mig!

— Ja, min älskade, det är jag! svarade han med darrande stämma.

— Ack, så vacker den drömmen var! Ack, vi voro så lyckliga, — du — och jag.

— Vill du berätta denna vackra dröm för mig? bad Edgar. Margret nickade och begynte derpå:

— Vi sutto i en jasminlöfsal, äto och hviskade. Ack vi voro så lyckliga, att vi trodde oss alls icke vara på denna jorden utan i paradiset. Det var en herrlig sommardag, solen sken så vänligt ned, och foglarne i träden sjöngo sina lofsånger upp till den azurblåa himlen. Plötsligen förvandlades löfsalen till ett stort tempel. Från himlen nedblickade tusentals stjernor och med ens höjdes upp en englasång, så ljuf och harmonisk att bådas våra ögon fuktades. — Vet du, Edgar, hvad tårar betyda? afbröt Margret i frågande ton.

— Tårar betyda lycka! svarade Edgar. Han var glad att Margret icke haft en elak dröm, men han kunde dock icke värja sig för den tanken, att dröm och verklighet ju stodo i så skarp motsatts till hvarandra!

— Och huru slutade denna sköna dröm? frågade han.

— Ah, den slutade icke så straxt! När englarna hade sjungit sin sång, ljödo basuntoner och derpå hördes en väldig stämma, som sade, att allt lidande från detta nu skulle vara slut och att oskulden skulle triumfera öfver det onda! Derpå framträdde en ljus englagestalt samt lade våra händer i hvarandra, och derpå sjöngo englarna åter en herrlig sång, — då — vaknade jag!

Liksom rörd af denna berättelse tillslöt Margret ögonen. Hon lade hufvudet åter ned på kudden och få minuter derefter hade hon åter insomnat.

Följande morgon berättade Edgar denna dröm för läkaren.

Denne nickade belåtet och sade:

— Försök vid tillfälle att återleda samtalet på denna dröm.

Om den sjuka ännu minnes densamma, så är det ett tecken till fortskridande förbättring, ja äfven till minnets återvändande i allmänhet.

Två dagar förgingo.

I Margrets tillstånd inträdde en bättring. Det drömlif hon lefvat, antog mildare och gladare karakter, och med djupt vemod tänkte Edgar på, att kanske skulle snart den dystra verk-

ligheten framträda i hennes medvetande och den älskade gå nya
qual tillmötes.

Så glad, så oskyldig hon nu visade sig! Var det väl möj-
ligt att hon kunde vara en mörderska?

Margret var ensam i sitt rum.

Mistress Wigtown hade företagit en promenad till staden,
under det Edgar oroligt gick fram och åter i salongen.

Hans själsqual hade förvandlats till samvetsqual.

Är den der lösdrifvaren, som blifvit häktad såsom misstänkt
för mordet, skyldig?

Denna fråga trängde sig alltjemt på honom.

Kunde han, tordes han besvara den med ja?

Väl dref honom hans hjerta dertill, väl sade han till sig
sjelf, att då vore hans älskade Margret befriad från all fara, —
men förståndets röst talade annat. Den sade, att icke den der
menniskan, utan Margret var mörderskan.

Hvilken förfärlig tanke!

Är Margret skyldig, så skulle en annan försona med sitt lif,
det han alls icke begått!

— Gud! Gud! mumlade Edgar i vansinnig förtviflan. Gif
mig en fingervisning, hvad jag skall göra! Belys du med dina
gudomliga strålar den väg, som jag bör vandra, för att vinna
ljus i det mörker, som omgifver mig!

En djup suck undslapp hans bröst.

Edgar led ousägliga qual vid föreställningen, att Margret
var Eriks mörderska och att en annan skulle få lida oskyldigt.

— O Gud! O Gud! stönade han. Visa mig en utväg!

Han rusade ut i parken. Som en rasande sprang han ge-
nom gångarne. Han aktade hvarken på de vackra växtgrupperna
eller på foglarnes sång.

Slutligen hörde Edgar detta. Han tänkte på sin kärleks
vår. Ack så hastigt den förflutit. Endast den kalla vintern hade
blifvit kvar åt honom.

Han förde handen till hjertat.

Der, hvad var det? Hans hand vidrörde ett hårdt föremål,
— det tycktes vara en bok. Hur kom den i hans bröstficka?
Edgar brukade aldrig bära böcker på sig.

Han tog fram boken och ett vemodigt leende smög sig
öfver hans bleka ansigte.

— Den goda mistress Wigtown har stoppat den i min ficka,
mumlade han.

Det var ett litet band af Geibel's dikter.

En röd tråd stack fram mellan bladen.

Mekaniskt slog han upp boken på det stället

Han varseblef der en dikt, som till refräng efter hvarje vers hade »Det måste blifva vår!»

Edgar läste uppmärksamt den vackra dikten. Derpå lade han samman boken, satte sig ned på en bänk och blickade drömmande framför sig.

— Det måste dock blifva vår!» upprepade han. O, om detta diktarens herrliga ord ville uppfyllas äfven på oss!

En lång stund satt Edgar försjunken i drömmerier.

Derpå sprang han hastigt upp och ilade derifrån.

Hans hjerta var åter fullt af oro.

— Hal ljud det från hans bäfvande läppar. Skulle det verkligen vara sant? Skulle min älskade Margret —

— Men nej! fortfor han derpå med en åtbörd af fasa. Hon är skyldig, och om jag lät det ske, att en annan blef afrättad, så vore jag hans mördare!

Det prasslade bland grenarne. Edgar hörde det icke.

Hans tankar sväfvade till hemmet, till en dyster fängelsecell.

Der såg Edgar med sin själs ögon en man smidd i kedjor, — han suckar och stönar, mumlar böner i förtviflan. Från hans panna perlar ångestsvetten, ty i morgon skall den arme afrättas.

Edgar ryste vid denna föreställning.

Han kämpade efter beslut, han förmådde icke fatta något han var rädlös.

Han ville ila tillbaka till Margret, säga henne att —

— Nej, nej! mumlade Edgar, det törs jag icke! — Skulle jag säga Margret, att man har häktat den misstänkte mördaren, så skulle den olyckliga vara istånd att anklaga sig sjelf!

— Men, fortsatte han, måste jag icke göra det? Och om det skulle hafva sådana följder, — men nej, — kanske är Margret dock oskyldig, — men hennes vainsinne, — tilldragelserna under den der natten hafva likväl ännu icke återvändt i hennes minne. Margret anser sig nu för mörderskan, och hennes rättskänsla skulle drifva henne att gå till domaren och säga: Säg honom fri, jag är mörderskan!

Edgar stönade smärtfullt.

— O, att en ljusstråle komme från himlen, för att upplysa detta mörker!

Edgar närmade sig långsamt villan.

Han hade just kommit in, då han hörde en knackning på den andra dörren.

Edgar öppnade.

En brefbärare aflämnade ett bref.

Edgar bröt det hastigt. Han såg på poststämpeln, att det var från hemmet.

I brefvet hette det bland annat:

»Oaktadt den anklagade hårdnackadt nekar, tord det dock icke lyckas honom att gå fri, då så tydliga bevis förefinnas. Särskildt graverande för honom är knifven. Den bär nemligen ett inristat namn, som den anklagade verkligen skall hafva fört. Då han dertill vid gerningens begående bevisligen befunnit sig i närheten och äfven varit synlig i den mördades sällskap samt flera andra viktiga bevis finnas emot honom, så torde undersökningen kunna anses som afslutad och det offentliga afgörandet snart blifva utsatt till bestämd tid. Sinnena hafva nu något lugnats. Fullständigt lugn vinnes väl icke, förr än mördaren fått sitt väl-förtjenta straff.»

Med dessa ord slutade det innehållsrika brefvet.

Edgar läste det ännu en gång.

Han sökte tilltvinga sig större lugn.

Derpå lade han samman brefvet och gick några hvarf fram och åter i rummet.

En förfärlig kamp rasade i hans bröst.

— Jag skall säga Margret allt! utbrast han.

Det var ju ingen lätt sak, han ville göra.

Hur skulle Margret upptaga hans meddelanden? Skulle hon upprepa sin bekännelse eller skulle hon neka? Det sednare var icke att antaga. Tvärtom, — Edgar måste göra sig beredd på det värsta.

— O, om detta svåra steg redan vore taget! suckade Edgar. Om hon bara icke hade haft knifven, så hade jag kunnat hoppas, — men så — o barmhertige Gud, var mig nådig, om gerningen fordrar försoning här på jorden och icke först inför din tron!

Han sjönk ned på knä, knäppte samman händerna och på hans läppar sväfvade bönen »Fader vår!» —

Hans ansigte badade i svett. Hans pulsar slogo hastigt som i feber.

Nu reste han sig upp och vacklade fram till dörren, som förde till Margrets rum.

— Allt, — allt är förlorat, — min lycka är försvunnen! mumlade han. Jag vet det, men jag måste! Jag måste!

Han sträckte ut handen mot dörren.

Men den sjönk kraftlös ned.

— O Gud! stönade han. Alla mina förhoppningar skall jag bära till grafven!

Ännu en gång andades han djupt, derpå fattade han i dörrens handtag, och med orden:

— Det måste vara! Gud vare mig nådig! öppnade han dörren.

FEMTIONIONDE KAPITLET.

Gondolierens berättelse.

Det löfte, som mistress Wigtown hade gifvit lumphandler-
skan, ville hon också hålla.

Medan Edgar bestod den själskamp, som skildrats i förra
kapitlet, begaf sig den gamla damen till en skicklig fotograf för
att låta förfärdiga kopior af Ernas porträtt.

Efter att hafva uträttat detta, gick mistress Wigtown, för-
sjunken i djupa tankar, gatorna framåt.

Det förflutna dök upp för hennes minne.

Det hade varit en härlig afton, då hon med sin sällskaps-
dam hade företagit en gondolfärd på viken.

En ung sjöman, som hon brukade vända sig till och hvars
namn var Guarneri, for med dem ut på det vidsträckta vattnet.
Öfverallt uppdök fartyg med brokig belysning och lustiga visor
hördes.

Mistress Wigtown hade då icke kunnat vända bort blicken
från natthimlen, der tusentals stjernor glittrade, och plötsligen
hade hon utbrustit:

— Se der, aftonstjernan.

Och verkligen, på firmamentet i vester skimrade Venus,
dess magiska glans skiljde sig betydligt från de öfriga stjernornas,
och hennes sällskapsdam utbrast hänryckt:

— Ack diktaren har rätt, när han besjunger dig, den hulda
Venus, den älskligaste bland stjernor.

Tillfället hade så fogat det, att de båda föregående afton
hade hört Rickard Wagners opera Tannhäuser, och genom att
nu se Venus utspann sig ett lifligt samtal om denna opera och
isynnerhet sången till aftonstjernan.

— Ack! utbrast mistress Wigtown. Om jag nu kunde få
höra den sången!

— Tyvärr kan jag icke sjunga bra, menade sällskapsdamen i egendomlig ton.

— Ätminstone har jag ännu aldrig hört er sjunga, sade mistress Wigtown suckande.

Guarneri smålog förstulet.

Han lutade sig ned och tog upp ett föremål från gondolens botten, under det han lemnade åran åt skeppsgossen, som hittills hade stått vid rodet.

De båda passagerarne voro så försjunkna i tankar, att de icke observerade detta.

Plötsligt hörde de harpotoner.

Det var ackorder, som Guarneri framlockade ur sitt instrument.

— Ack, det är ju inledningen till den wagnerska sången! utbrast mistress Wigtown, och nu skedde något oväntadt.

Sällskapsdamen reste sig upp, kastade en innerlig blick på den klart strålande Venus, derpå började hon, ackompanjerad af fiskarens harpospel, sjunga den herrliga sången.

Med klangfull stämma ljöd denna sång ut i natten. De öfriga gondolernas glada sånger förstummades plötsligen. Alla lyssnade till sångerskans toner.

Som en andefläkt klingade det sista ordet ur hennes mun. Gondolieren grep ännu en gång med full kraft i strängarne, der på blef det tyst.

Mistress Wigtown sjönk till sångerskans bröst, grät tårar af rörelse, tårar af djupt känd lycka! —

Denna gripande scen genomlefde nu mistress Wigtown, som, enligt hvad vi förut nämnt, förr hade ett annat namn, ännu en gång, och äfven nu kommo tårar i hennes ögon.

Långsamt vandrade hon framåt. En egendomlig längtan rörde sig inom henne. Hon ville ännu en gång se den der gondolen.

Men ack! — detta fartyg fanns kanske för länge sedan icke mera till, och äfven Guarneri var kanske nu borta.

Plötsligt hämmade hon sina steg.

Hon hade varseblifvit en farkost som tilldrog sig hennes uppmärksamhet.

— Gud, hviskade hon. Det är ju samma gondol, — och karlen, som sitter deri, — hans ansigte är mig bekant! — Skulle det vara hans son?

Raskt beslutet gick hon fram till gondolen.

— Säg mig, min vän, sade mistress Wigtown på italienska till honom, har ni haft denna gondol länge?

— Jag har den efter min fader, signora!

— Eder fader, — hette han icke Guarneri?

Den tillfrågade nickade liffigt.

— Lefver han ännu? Hur är det med honom?

— Ack, signora! Min far är till hälften blind, och jag sköter nu affären. Men då ni är så god och frågar efter honom, så får jag kanske fråga, om ni är den frun från Tyskland, som —

— Som er fader städse tilltalade med signora? Ja, det är jag!

— O, alla helgon vare tack! sade Guarneris son liffigt. Hvad min far skall bli glad, när jag berättar honom —

— Kan jag icke få tala med honom? Jag skulle gerna vilja besöka honom.

Den unge skepparen gjorde ett förläget ansigte.

— Hm. — vi äro fattigt folk, signora, och vår bostad —

— Befinner sig icke i något palats, afbröt mistress Wigtown leende. Det vet jag, och det skall icke hindra mig att besöka den trogne Guarneri, om det tillåtes.

— O, han skulle glädja sig mycket!

Gondolierens ansigte strålade af glädje öfver att kunna tillföra sin fader ett så förnämt besök.

— Om ni vill beskrifva för mig hans bostad, fortfor mistress Wigtown.

— Om signora tillåter, så skall jag föra eder till min fader.

— Men edra göromål —

— Vid denna tiden är ändå icke mycket att förtjena, och den glädje jag gör min gode fader, håller mig skadeslös derför.

Mistress Wigtown betraktade med välvilliga blickar den väderbitna gondolieren. Hans hela väsen, som under en rå yta tydligen dolde en god kärna, behagade henne.

Med ett hopp var han ur gondolen, derpå tog han på sig sin jacka och nu gingo båda derifrån.

Plötsligt blef skepparen stående.

— Har ni glömt något, min vän? frågade mistress Wigtown.

— Ack sade denne, jag kommer att tänka på, hur torftigt klädd jag är, medan signora —

— Ah, det gör ingenting, kom ni bara.

— Men om signora tillåter, att jag går ett litet stycke i förväg.

— Nej, vi gå tillsammans. Ni skall se, att jag icke skämmas för att gå i sällskap med sonen till en gammal vän.

Skepparen kände sig smickrad att denna dam kallade hans far en gammal vän.

— Er far spelade mandolin mycket vackert. Har äfven ni öfvat er i denna konst?

— Jag hoppas förstå den något litet.

— Ah, då måste ni föredraga något för mig.

— Om ni tillåter, signora! var det höfliga svaret.
De stannade nu framför ett hus i en smal gränd.

— Här bo vi, sade gondolieren.

Derpå öppnade han dörren och lät signoran stiga in.

Sedan de stigit uppför fem smala, branta trappor, stannade skepparen vid en dörr och öppnade den.

De trädde in i ett litet, lågt rum, som var mycket tarfligt möbleradt, men allt vittnade om ordning och renlighet.

I bakgrunden af rummet satt en halfblind gubbe i en gammalmodig länstol.

Mistress Wigtown igenkände honom vid första blicken.

— Hvem har du med dig? frågade gubben.

— Det är jag, min vän, svarade mistress Wigtown hastigt.

Känner den gamle Guarneri igen mig?

— Vid alla helgon! Jag misstar mig icke, det är ni signora!

— Ni kände alltså straxt igen mig?

— På er röst, signora! Mina ögon hafva tyvärr blifvit svaga.
Men var hjertligen välkommen och emottag min tack för ert besök.

Sonen ryckte en stol fram i gubbens närhet och inbjöd mistress Wigtown att sitta ned.

— Jag kom för att prata med eder om länge sedan flydda tider. Jag skall fråga eder om mycket och ni måste ursäkta min nyfikenhet.

— Och jag har mycket att berätta er, — tänkte icke att jag någonsin skulle få återse eder. Roberto, sade han derpå, vänd till sonen. Du går väl tillbaka till gondolen.

Roberto visste, att denna fråga var detsamma som en befallning och svarade:

— Jag går straxt, far, men först skall jag uppfylla signorans önskan.

Han gick in i ett litet sidorum, hvarifrån han hemtade mandolinen.

— Det var snällt af er, utbrast mistress Wigtown. Hon lyssnade med spänning till accorderna, som Roberto framlockade ur strängarne.

Och sällsamt! Äfven han spelade Wagners sång »Till af-tonstjernen.»

Det var innerlig känsla i spelet, och mistress Wigtown, som mycket väl förstod den uppmärksamhet, som Roberto visade genom att föredraga just denna sång, blef mycket rörd.

När han slutat, trädde mistress Wigtown fram till honom, räckte honom handen och sade i rörd ton:

— Min innerliga tacksamhet. Gud belöne er!

Roberto svarade ingenting. Han ställde harpan på sin gamla plats och efter ett kort med vördnadsfullt afsked aflägsnade han sig.

En stunds tystnad uppstod. En hvar af dem tänkte väl på förflutna dagar.

— Låt mig omtala för er hvilken tillfällighet, som jag har att tacka för vårt återseende, började mistress Wigtown, och nu berättade hon huru hon för några dagar sedan funnit sitt barns porträtt.

— Har ni aldrig återsett ert barn? afbröt henne gondolieren.

— Hvad, ni vet, att jag förlorade det? frågade mistress Wigtown förvånad.

— Jag vet det, jag var till och med vittne till, när — men ursäkta, signora, att jag afbröt er, förlåt gubben.

Mistress Wigtown blef plötsligen djupt rörd.

Hvad vet ni? frågade hon hastigt. Tala, ni sade att ni varit vittne? — Hvertill?

— Till ert barns bortröfvande, signora!

— Mitt barn? framstötte hon.

— Att det var ert barn, fick jag först veta för några ögonblick sedan.

— O, haf förbarmande med en hårdt pröfvad moder! Berätta mig allt!

— Gerna, signora! Kanske har Gud fört er öfver min tröskel, ehuru —

— Ehuru? eftersade den gamla damen.

— Ehuru jag fruktar, att ni aldrig får återse ert barn! Det är ju redan så länge sedan, — sjutton år ha förflutit sedan dess. Ack, — det var, sköna tider, signora! Minnes ni ännu, när jag for med er sällskapsdam på vattnet, och damen sjöng den vackra sången till aftonstjernen?

— Jag vet, jag vet! hviskade mistress Wigtown som med möda återhöll tårarne.

— Och er gemål —?

— Han blef ryckt från min sida, liksom mitt barn!

— Min Gud, hvilket sorgligt öde, och ni var alltid så god och ädel, signora!

— Ni ville berätta för mig om mitt barn!

— Ja, det ville jag. Alltså för sjutton år sedan, hände det, att en passagerare ville fara med min gondol. Jag hade någon reparation att företaga och dröjde derföre något med färden.

Som ni vet går buskaget temligen nära stranden.

Medan jag sysselsatte mig med reparationen, såg jag en liten flicka leka vid stranden.

— Mitt barn? Min Erna? utbrast mistress Wigtown.
Gondolieren nickade jakande.

— Ni visste, att det var min Erna?

— Nej, men nu vet jag det, ty barnets porträtt har jag sedan sett i fönstret, der ni köpt det! Jag fruktade att barnet skulle falla i vattnet och ville därför springa dit, men herrn, som ville fara i min gondol, var en hög embetsman, och uppfordrade mig strängt att skynda mig!

Men emellanåt kastade jag en ängslig blick till stranden, der barnet lekte.

Plötsligt kom en man fram ur buskaget.

— Hur såg han ut? frågade mistress Wigtown.

— Ah, jag hade kunnat anse honom för eder gemål. Han var en vacker man. Hans ansigte var omramadt af ett svart skägg, hans kläder voro ytterst eleganta. Långsamt närmade han sig barnet och lockade det med smeknamn. Erna! Erna! ljudet från hans läppar.

Barnet lyftade upp hufvudet och såg på den elegante herrn. Det tycktes som tvekade hon att närma sig honom. Men herrn kom allt närmare henne. Dervid såg hon sig försigtighet omkring åt alla sidor.

Emellertid hade jag slutat mitt arbete. Den höge embetsmannen steg i min gondol, och jag måste fara.

Färden gick i början mycket långsamt. Den elegante herrn hade kommit fram till barnet. Då delade buskarne sig och ett fullt hufvud kom fram. På pannan hade han ett ärr, på hvilket jag när som helst skulle kunna känna igen honom!

Mistress Wigtown bäfvade.

— Mannen, som sålde porträttet till lumphandlaren, skall också hafva haft ett ärr i pannan.

— Sannolikt är det samme person.

— Nog möjligt, sade mistress Wigtown och meddelade nu åt den gamle gondolieren den beskrifning, som lumphandlerskan gifvit på mannen.

— Det är han! utbrast Guarneri. Just så såg han ut!

— Och detta odjur röfvade mitt barn?

— Nej. Karlen med ärrret trädde äfven fram ur buskaget. Då mätte visst den lilla hafva sett honom, ty hon utstötte ett rop af förskräckelse. Den elegante herrn, som icke kände orsaken till detta skrik, ty han hade icke sett den andre, trodde att hon blef rädd för honom sjelf och sökte lugna henne med smeknamn, hvilket lyckades honom.

— Och mannen med ärrret?

— Knappt hade denne hört skriket, förr än han drog sig tillbaka. Dervid märkte jag, att han haltade något.

Men han stannade i buskaget och lyssnade, ty jag såg tydligt hans bleka, vanställda ansigte mellan träden.

Ett rasande djur hade icke kunnat blicka vildare än mannen med ärret. Han tycktes vara en dämon, som ville ställa sig i vägen för barnets framtid.

Hvarken den elegante herrn eller barnet sågo honom, och sedan den förre försigtigt sett sig om åt alla sidor, lyftade han med en plötslig rörelse barnet upp, tryckte det till sitt bröst, betäckte dess ansigte och hår med kyssar.

Man hade kunnat tro, att det var barnets fader!

Mistress Wigtown blef underlig till mods.

Den gamle gondolierens ord verkade besynnerligt på henne.

En aning kom öfver henne, och denna aning stadfästes allt mera i hennes inre.

— Ja, det kunde synas så, sade Guarneri vidare. Men såg man närmare, så märkte man mycket väl, att i mannens ansigte låg ett uttryck af vild triumf. Och af de heta kyssar han gaf barnet kunde man betvifla, om det var barnet, dessa kyssar gällde, — det lyste lidelsefullt i hans ögon.

Ännu en gång tryckte han barnet intill sig, så hårdt, att man måste frukta, det barnet skulle qväfvas, derpå flydde han hastigt med sitt byte.

— Och hvad gjorde ni då? sade mistress Wigtown.

Den gamle skepparen teg.

— Hade ni då ingen aning om hvems barn det var?

Guarneri skakade på hufvudet.

— Ni anmälde icke heller händelsen?

— Jag ville göra det, men åtskilliga omständigheter hindrade mig derifrån. Jag kan svära på att den herrn, som for i min gondol hade sin hand med i spelet.

— Hur såg han då ut?

— Det var en gubbe, sådana som det finnes hundratals, något särskildt kännetecken kunde jag icke finna hos honom.

— Ni tror, att han varit delaktig dervid?

— Jag tror det, signora, ty hans beteende var påfallande.

— Var ni då äfven sedan urståndsatt att göra något?

Gondolieren nickade.

— Redan samma dag blef jag värfvad af en grekisk sjökaptan. Den utlofvade höga aflöningen lockade mig, så att jag besinnade mig icke länge, utan stannade tre år på sjön.

— När jag kom tillbaka, anställde jag efterforskningar, men dessa ledde tyvärr icke till något resultat.

Sedermera såg jag visserligen den omnämnda fotografien i fönstret hos lumphandlaren, likheten frapperade mig, jag under rättade mig om säljaren, men jag fick endast undvikande svar.

— Det var besynnerligt. Lumphandlaren's hustru försäkrade mig, att ännu hade ingen frågat efter originalet.

— Jag frågade då icke herne utan hennes man.

Mistress Wigtown och Guarneri talade ännu en lång stund med hvarandra.

Derpå lemnade den förra den gamle gondolierens bostad, icke utan att dervid hafva qvarlemnadt ett rikligt penningebelopp.

SEXTIONDE KAPITLET.

Hvar är hemligheten?

I Doris Friedenaus boningsrum herskade djup tystnad.

De båda flickorna sågo med förebrående blickar på hvarandra, och under några minuter mätte de hvarandra från topp till tå.

Doris darrade i hela kroppen.

Den så sorgfälligt bevarade hemligheten var ju nu försvunnen.

Och den, som hade utfört denna handling, stod i fullkomligt otillräkneligt tillstånd framför henne.

— Förlorad, förlorad, suckade Doris, barmhertige Gud i himlen, Ella, hvad har du gjort?

Den döfstumma såg med stora ögon på henne, utan att ens visa ett tecken till ånger öfver det skedda.

— Olyckliga, hvar är paketet, utbrast Doris och tänkte icke på att den andra var döfstum.

Ett rosslande ljud kom ur Ellas strupe. Hon pekade åt det öppna fönstret.

— Jag vet, jag såg det, utbrast Doris. Der nere är det. Jag måste ut för att rädda det. Store Gud i himmelen, bistå mig. Men hörde jag icke ett skratt nedifrån. Skulle någon halva tagit bort paketet. Jag måste se efter och försöka få tillbaka hemligheten.

Den döfstumma hade med största uppmärksamhet följt alla Doris rörelser.

Hon lät nu höra ett afskyvärdt skrik.

Hon tänkte att Doris nu skulle göra alarm och tillkalla hjälp.

Doris förskräcktes, när hon såg den döfstummas ögon.

— Tillbakal skrek hon emot henne och gjorde med handen en afvärjande rörelse.

Den döfstumma skar tänderna och obegripliga ljud kommo ur hennes strupe.

Doris ville skynda till dörren, men Ella ställde sig i vägen för henne.

En kort kamp egde nu rum, och straxt derpå tumlade Ella bort i ett hörn.

Detta ögonblick begagnade Doris att springa ut.

Hon riglade dörren utifrån, så att Ella nu var fången.

Denna slog med knutna händer på dörren, så det genljöd i hela slottet.

Doris sprang ned. Hon sökte paketet, men kunde icke se det.

Hon hörde ett buller och så en man aflägsna sig åt slottets sidoflygel.

— Barmbertige Gud! hviskade hon, skulle han —

Mannen hade just vikit om hörnet.

Skyggt såg han sig tillbaka.

— Haha, sköna Inga, du kastade det till mig. Ja, ja, fortfor han drömmande, jag vet, hvad det är. Det är mina bref, som du kastat till mig. Orm, du har förrådt mig! Du vill icke mera veta af mig! Godt, jag skall kasta brefven i lågorna, så att ingen får veta, hvad Manfred von Uttenhoven har skrivit till sin en gång älskade! Lef väl, sköna Inga!

Doris hade endast förstätt några få af dessa ord, men dock så mycket, att denne hade kommit i besittning af paketet.

Ett förtviflans skrik trängde ur hennes strupe.

Hon ville rusa framåt, men en hemlighetsfull makt höll henne qvar på stället. Hennes knän begynte darra. Hon kände sig som i feber.

— Hemligheten, hemligheten, skrek hon förtviflad. Karl, hvem ni än må vara, så gif mig min egendom tillbaka.

Doris blickade åter till det ställe, der mannen varit synlig, men der fanns nu ingen.

— Försvunnen, förlorad! skrek hon högt. Derpå föll hon vanmäktig.

Hon skulle hafva fallit till marken och slagit sig hårdt, om icke i detta ögonblick en gestalt hade inträffat och emottagit den vacklande.

— För Guds skull! Nädig fröken, framstötte Jakob, ty det var han. Hvad gör ni här? Hvad söker ni? Min Gud, hvad skall jag tänka.

Doris hörde icke gubbens utlätelser.

Gubben lade henne nu ner på marken samt skyndade efter ett stycke is, hvarmed han fuktade hennes heta panna.

Doris slog upp ögonen. Hon såg den gamle trotjenaren.

— Ar det ni, Jakob? hviskade hon, medan hennes ögon sökte omkring efter någon.

— Ja, det är jag, fröken Doris, gaf han till svar. Hvad ville ni göra här?

Doris svarade icke på frågan, utan reste sig upp från marken, stödde sig med venstra handen på den gamles arm och pekade liksom sinnesfrånvarande på det ställe, der mannens gestalt hade förlorats ur sigte.

— Jakob, hviskade hon med darrande röst. Säg ni någon der?

— Nej, gaf denne till svar. Jag har icke sett någon, nådig fröken, kanske var det blott ett misstag af eder. Hvem skulle väl komma hit?

— O, nej, Jakob, det var någon här. Jag såg tydligen en karl, och han röfvade bort min hemlighet!

Den gamle betjenten skakade betänksamt på hufvudet. Han förstod icke, hvad detta skulle betyda.

— Hvad har händt, nådig fröken? Hur kom ni hit?

Nu hördes åter den döfstummas skrik.

Denna slog med alla krafter på rummets dörr.

— Hör ni, Jakob, det är Ella. Hon har brutit upp mitt skrifbord och stulit min hemlighet samt kastat den ut genom fönstret. En karl stod nedanför och tog upp den, och han sprang bort med paketet.

— Ni har drömt, fröken Doris. Det har ingen varit här.

— Om ingen har varit här, så skulle paketet ligga kvar. Kom, hjälp mig att söka.

— Hvad var det för ett paket?

— Ett litet grå paket med papper.

— Jag skall hjälpa er att söka, menade Jakob, men här på den hårdfrusna marken synes ju hvarje sten tydligt, och jag ser ingenting.

De bemödade sig nu båda att finna den genom fönstret utkastade paketet, men förgäfves.

— Nu kan jag icke längre tillåta, att ni uppehåller er här, ni måste gå tillbaka till ert rum! förklarade gubben.

Doris följde som ett barn den gamle, trogne tjenaren.

— Förlorad, förlorad! suckade hon.

Derpå stödde hon sig åter på gubbens arm och begaf sig med denne tillbaka in i slottet.

Här herskade redan lif. Ellas buller hade väckt upp tienstpersonalen.

Man hade skyndat till och öppnat dörren.

Den döfstumma hade med våld stött de inkommande ifrån sig, samt hade sprungit uppför trappan till vinden.

Nu tycktes hon börja förstå, att hon hade gjort något orätt. Ånger öfver det skedda tycktes stå att läsa i hennes drag. Hon lyfte bedjande händerna mot männen, som närmade sig henne.

Dessa grepo henne och förde henne ned till fru Falkner.

Denna hade låtit rulla fram sig i sin rullstol.

— Min bästa Doris, sade hon till denna, hvad har händt?

Doris berättade det.

— Ja, ja, det har ni för er hjertegodhet. Har jag icke varnat er. Har jag icke sagt er, att ni skulle misstro den döfstumma.

I detta ögonblick fördes denna in.

Hon värjde sig som en förtviflad, ty hon antog, att man ville straffa henne för det fel hon begått.

På fru Falkners min kunde Ella förstå, att hon icke kunde påräkna något medhåll af denna.

Hon ville åter skynda till Doris rum, men denna motsatte sig det på det bestämdaste.

På fru Falkners befallning skulle Ella föras till ett rum i sydliga delen af slottet.

När hon insåg, att inga böner hjälpte, lyfte hon hotande de knutna händerna.

Obegripliga ljud kommo öfver hennes läppar.

Alla, som åsett detta uppträde, voro af den öfvertygelsen, att Doris i detta ögonblick hade funnit en oförsonlig fiende i den döfstumma.

SEXTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ett offer för ko-mano.

Det är en besynnerlig egenskap hos det beryktade giftet »Ko-mano», att det endast då har verkan, när den sjuke förblifver i samma lefnadsförhållanden.

Så snart andra inflytanden göra sig gällande, förlorar det hemska medlet sin kraft och verkan.

Vi äro skyldiga underrätta läsaren om, att vid därhusets brand hade äfven Manfred von Uttenhoven undsluppit sin fångenskap.

Han hade ströfvat omkring och slutligen kommit till Kri-schans nedbrunna hus, hvaraf dock en del stod kvar.

Han sökte efter en ingång och fann den.

Oaktadt en vidrig brandlukt herskade öfverallt aktade han icke derpå.

Plötsligt utstötte han ett glädjerop.

Han hade kommit till köket och der funnit tändstickor och ljus.

I hans af vansinne genomkorsade hjerna hade han endast en tanke: räddning från därhuset och att gömma sig för de ut-sända buden, som kunde föra honom tillbaka till anstalten.

Sedan han upptäckt en lampa, lyste densamma snart. Visserligen utbreddes hon endast ett matt fladdrande sken, men han var belåten dermed.

Med den för vansinniga egna förslagenheten begaf han sig till husets ingång och riglade den, så godt det lät sig göra.

Skrattande gick han derpå tillbaka till köket.

Här sökte han upp allt hvad han behöfde och släpade med sig till det hafförfallna boningsrummet en soffa samt sökte äfven upp täcken och filter med hvilka han kunde skydda sig emot den herskande kölden.

Vid sin ytterligare undersökning fann han ett litet förråd lifsmedel samt några flaskor vin.

Sedan han vederqvickt sig med vinet, försjönk han i en lång sömn.

Det var redan temligen sent när han vaknade följande morgon.

Ett stycke af den gamla muren hade rasat. Bullret hade väckt honom.

Förvirrad och rädd såg han sig omkring i rummet och ansträngde sig för att begripa, hvar han befann sig.

Först sedan han ordnat tankarne och ett ljust ögonblick fullkomligt upplyste hans själs natt, blef det honom klart var han befann sig.

Åter tände han på lampan samt åt af den befintliga maten. Derpå föll han i djupt grubbel.

I hans arma, marterade hjerna kämpade tankarne på det förflytna och blandade sig med det närvarande.

Plötsligt tog han lampan i handen och sökte bland spilrorna i huset. Alldeles samma spökaktiga glädjeskrik, som redan en gång under gårdagen hade uppfyllt rummet, hördes nu ånyo.

Något oväntadt måtte hafva inträffat.

— Gud! Gud! hviskade han. O, det är den nyckel, som för mig kan öppna allt! O, hade jag förr haft er, i blänkande guldmynt, så hade jag för länge sedan flytt ur därhuset! Men jag var så fattig —

Den talande förskräcktes för sina egna ord, derpå tog han med handen åt den heta pannan och stirrade mot golvet, liksom väntade han något, och utbrast derpå:

— Haha! Hvem är jag! Är jag icke Manfred von Uttenhoven, den sköna Inga von Tannenburgs fästman? Ja, hur är det med mig nu? Sade icke medicinalrådet alltid att jag icke var Manfred von Uttenhoven? Och ändå är det så!

Åter stirrade han en kvarts timma mot golvet, under det han satt vid bordet och stödde hufvudet mot båda händerna.

Genom det årslånga vståndet i därhuset och den enformiga sysselsättningen der hade hans tankeverksamhet med afsigt blifvit undergräfd.

Men nu var han fri från allt detta och hans hjerna började återtaga sin verksamhet.

Hans tankar rigtades på det förflytna.

— Ja, ja, utbrast han. Nu vet jag allt. Jag ser mig åter i slottet Falkenberg! Här bredvid mig satt Inga, och der befunno sig de bjudna gästerna. O, hvad musiken klingade förtrollande, så herrligt, att Inga fullständigt hänrycktes deraf! Hvad vi voro lyckliga! Blott en tanke lifvade oss, den lycka, som vi

trodde oss hafva funnit, ville vi rätt länge få njuta! Och jag däre, jag trodde då den djefvulske Ingelfingen. Jag trodde hans försäkringar och besökte honom. Hur var det nu? Riktigt, nu minnes jag. Vi sutto på balkongen och sågo på det förtjusande landskapet! Vi talade om framtiden, om min ställning i slottet Falkenberg och dylikt. Då bragte betjenten en doftande bål och satte den på bordet. Vi drucko och drucko! Vi klingade för Inga och vår framtid! O, jag hör ännu tydligt, huru det tunna glaset sprang sönder i min hand. En förfärlig tanke genomfor mig. Jag tänkte att vår lycka var förstörd. Men då skrattade den djefvulske Ingelfingen och talade om ammsagor och vanstro, tog ett i beredskap hållet glas i hand och slog i det åt mig. Vi klingade ånyo med hvarandra. Nu var Ingelfingen försigtigare. Jag tömde mitt glas i botten. Hvad var det jag läste i Ingelfingens drag? Nu, vet jag det! Djefvulsk glädje målade sig i hvarje hans drag. Han hade nått sitt mål, jag hade tömt gift-drycken. O, när jag tänker på det ögonblicket, då det flöt som eld genom mina ådror, då mitt hjerta hotade att sprängas och mitt hufvud hamrade och bultade, som om jag hade feber! Jag vet mycket väl, huru jag begynte rasa som en vansinnig! Jag vet också, huru jag slog sönder och krossade föremålen omkring mig. Hvad hon nu kallt och hjertlöst stötte mig ifrån sig, som för få minuter sedan hade utgjort min största lefnadslycka!

Ett vildt skratt genomskar luften.

— De kommo . . . de kastade sig öfver mig . . . de höllo mina armar . . . de fängslade mina händer och fötter . . . de släpade mig ned till en vagn. Ännu visste jag icke att jag hade blifvit vansinnig. Derpå blef det natt omkring mig, djup, mörk natt! Och när jag vaknade befann jag mig i en dårhuscell på Isenbrunn. Jag visste, hvar jag var. Man hade fört mig till det rum, som var bestämdt för de våldsamma.

— Väl rände jag hufvudet mot väggen, väl skrek och rasade jag och begärde blifva förd tillbaka till slottet Falkenberg, till henne, som utgjorde hela min lefnadslycka.

Men man gaf icke efter för min vilja, och jag måste tåla, lida och fördraga.

Efter dessa minnen sjönk Manfred von Uttenhoven samman på stolen. Han lutade det heta hufvudet mot händerna och frågade sig:

— Hvar kan nu Inga vara? Har hon tröstat sig och håller hon ännu den ed, som hon svor mig i Steitwaldskogen? Hvad är väl en qvinnas ord, ingenting, en tom dunst, som blåser bort för minsta vindfläkt.

I Manfred von Uttenhovens utlätelser inträdde nu en paus.

Ljusskenet föll på de glänsande guld- och silfvermynten, som lågo strödda på golvet.

Halft glad, halft sorgsen betraktade han nu pengarne och stoppade dem på sig.

Derpå tryckte han högra handen mot pannan och begaf sig till köket.

Här slog han i åt sig ett glas vin och drack ur det. Sedan han känt dryckens lifvande verkan, släckte han ljuset och begaf sig ut i förstugan, för att derifrån komma ut i det fria.

Innan han gjorde detta, såg han sig om åt alla sidor och lyssnade, om ej något buller var märkbart.

Djup tystnad herskade. Snön, som föregående dag hade lagt sig på trädens grenar, låg ännu kvar der.

Man hörde endast skriket af hungriga roffoglar samt emellanåt en hackspetts hackande mot något träd.

Den kalla luften verkade gynnsamt på Manfred von Uttenhoven.

Han kände sig lättad.

— De skola söka mig, började han. De skola finna mig och återföra mig till dårhuset.

Han skakade på sig. Han frös.

— Hu, när jag tänker på, att man åter kunde lägga tvångströja på mig, fångsla mig och slå iskallt vatten på mitt hufvud.

Han suckade djupt.

— Det får icke ske. Jag måste vara försiktig och får icke låta se mig vid dagsljus! Åter in i huset! Hal! Hvad är det?

Han lutade sig fram och lyssnade.

På afstånd hördes bjellrorna af ett ekipage.

Han gick tillbaka in i huset.

— Om en timma blir det natt, sade han. Så länge stannar jag här. Derefter går jag till Prittwitz för att göra några uppköp.

Han fortsatte efter en stund.

— Skada, att jag icke har någon spegel tillhands. Jag gör min toilett, så att man i Prittwitz icke känner igen mig.

Till sin glädje fann han en pels och ett par pelsstöflar.

Glad utbytte han sina tunna skor mot dessa. Äfven fann han en gammal filthatt, som han satte på hufvudet.

Slutligen begaf han sig ut i det fria.

Mycket hade förändrats, sedan den tid då Manfred von Uttenhoven kände till trakten.

Sedan dess hade nya vägar blifvit anlagda.

— Der går vägen till vädereken. Der kommer man till slottet Falkenberg, och den vägen leder till Prittwitz.

Han gick raskt framåt.

I Prittwitz köpte han sig åtskilliga saker, och belastad med dessa, återvände han till det lilla huset.

Under de följande dagarne herskade en svår snöstorm, så att han icke tilltrorde sig att gå ut i det fria.

På fjerde dagen efter det han uppslagit sina bopålar här, fattade han beslutet att återvända till sin egendom.

— Men hvad skall man säga om mig? Skall man icke peka finger åt mig och säga: han är en vansinnig, en sinnesrubbad!

— Ja, de hafva ju rätt, jag var vansinnig! Jag hade icke något förstånd, men var jag också verkligt sinnessjuk? Jag måste svara mig nej! Och dock minnes jag ännu, huru den helvetiska elden brände i mina ådror, hur det hamrade och bultade i mitt arma hufvud, och så huru jag rasade och sökte befria mig ifrån fjjettrarne. Men nu är jag åter frisk och hör åter till samhället.

Han skrattade vildt.

— Men jag måste veta, hvad som har händt, medan jag suttit inspärrad i Isenbrunn!

Han höljde åter in sig i Krischans gamla pels och lemnade det förbannade slottet för att begifva sig till värdshuset, som låg vid vägen till Prittwitz.

Vid den tid, då han blef förklarad för vansinnig, hade värden endast ett litet, halfförfallet hus. Nu fanns i dess ställe ett trefligt, nytt hus.

Manfred von Uttenhoven gick in dit.

Han satte sig ned vid ett bord.

Värden betraktade den besynnerlige gästen och satte fram åt honom, hvad han begärde.

Manfred von Yttenhoven kände välbefinnande genom den behagliga värme, som fanns i rummet.

Han åt och drack samt styrkte sig med starkt öl som sattes fram åt honom.

Det var som om nytt lif strömmade genom hans ådror. Han kände sig stark och sund.

Under tiden lät han värden berätta för sig om slottet Falkenberg och dess invånare.

Han måste lägga band på sig för att icke förråda sig, när han erfor, att Eckbert von Prittwitz hade blifvit gift med Inga von Tannenburg. Men när värden hade meddelat honom, att Eckbert von Prittwitz under bröllopsnatten velat mörda, sin unga fru och sjelf hade gifvit sig döden, förmådde han icke lägga band på sin lidelse.

— Icke sannt, det är förfärligt? fortfar värden.

Manfred von Uttenhoven satt blek och darrande.

— Fortfar! utbrast han. Jag måste veta mera, jag måste veta allt!

Värden måste berätta vidare.

Slutligen betalade han och rusade ut.

— Till slottet Falkenberg, sade han. Jag måste till henne! Jag måste uppfordra henne att följa mig, — jag måste påminna henne om sina löften, om hennes ed. Jag skall göra henne lycklig.

Vansinnet slog sina klor i hans hjerna.

Njutningen af ölet hade retat hans nerver, så att han icke längre kunde skilja det förflutna från verkligheten eller från fantasien.

Han kunde icke tänka sig, att Inga var omöjlig att vinna.

— Falkenberg är ett sagoslott, begynte han, i det han stannade och utsträckte sina händer mot byggnaden. Der finnes en underskön prinsessa! Det är Inga von Tannenburg. Hvar är du?

— O Inga, Inga! hör hur mitt hjerta klappar! Hör du min röst? Den ropar på dig! O kom! Kom till din trogne Manfred och låt honom omfamna dig!

Han stormade vidare framåt, ända tills han kom till ett ställe af vägen, der man kunde höra ett präktigt eko.

— Inga! Inga! skrek han.

Han ryckte till.

— Hvad var det?

Från afstånd ljöd ropet: Inga, Inga! åter.

— Ha! framstötte han, utan att ett ögonblick taga blicken bort från slottets fönster. Inga, du är icke der? Finnes du icke längre vid hörnfönstret och väntar på din trogne Manfred.

Åter skrek han Ingas namn så högt, att ekot upprepades dubbelt.

Rädd lyssnade han till ljudet.

Derpå sprang han framåt som jagad af furier.

Snart hade han kommit fram till slottet.

Han kom ihåg, att slottet förutom hufvudingången äfven hade en liten sidoport, som han fordom begagnat, när han ville sammanträffa med Inga.

Dit rigtade han sina steg.

Snart stod han vid densamma. Hans ögon rigtades ännu en gång på sjelfva slottet och öfver hans läppar kom det.

— Inga, jag kommer!

Han tryckte lätt på den lilla portens klinka.

Egendomligt nog hade man icke på länge gifvit akt på denna sidoport. Den var olåst.

— Hon väntar mig, ty här är öppet, sade han.

Raskt gick han öfver den ljust belysta förgården och dolde sig i skuggan bakom närmaste flygelbyggnad.

Han kom till detta ställe just i det ögonblick, då den döfstumma öppnade fönstret.

— Hon har märkt mig! Hon vill gifva mig ett tecken, att jag är välkommen, hviskade han. Kan jag våga ropa till henne?

Orden hade knappt framhviskats, då han såg en mörk gestalt närma sig det upplysta fönstret och nu . . . Hvad var det?

Ett skrik genomskar luften. De båda gestalterna vid fönstret begynte brottas.

Manfred åsåg detta. Förvirrade ljud trängde till hans öra. Straxt derpå flög ett föremål ned från fönstret och föll i gården.

Manfred von Uttenhoven skrattade och skyndade fram till stället samt tog upp paketet.

— Det är bref! bref! Hahaha! kom det föraktligt öfver hans läppar. Jag förstår, hvad du vill säga dermed, sköna Inga. Du gifver mig tillbaka mina bref, som jag skrifvit till dig!

I hans drag målade sig glädje. Han tryckte paketet till sina läppar och ilade derifrån.

Han hann just se, huru dörren öppnades och en för honom obekant dam utkom.

Hennes skrik träffade hans öra.

Han försvann samma väg han kommit.

En stund blef han stående bakom porten och lyssnade.

— Förföljer man mig? Nej, jag är säker! Men nu framåt. Han tog vägen åt vädereken för att derifrån begifva sig till det förbannade slottet.

Hans ögon irrade oroligt omkring, när han märkte vägens farlighet. Plötsligt trängde ett skrik ur hans strupe.

Han hade förlorat fotfästet och kände huru han med hemsk snabbhet sjönk ned i snön på den branta sluttningen och for ned i djupet.

Plötsligt kände han en stickande smärta i pannan. Hans hufvud hade stött emot en skarp klippa och häraf hade uppkommit ett djupt sår.

En varm vätska rann ned öfver hans ansigte.

— Blod, blod, hviskade han. Derpå mörknade det för hans ögon.

Hastigt grep han ännu en gång efter det funna paketet.

Ur hans strupe kom det:

— Jag här det!

Derpå föll hans hufvud bakåt och hans kropp försvann i en stor snödrifva, som stormen under de senaste dagarne hade sammanhopat.

SEXTIOANDRA KAPITLET.

Medicinalrådets bikt.

Den gamle Krischans kärnfulla natur kullkastade alla läkares beräkningar. Man hade ju konstateradt att när mera än hälften af kroppens öfverhud var förbränd, ansåg man att den olycklige måste duka under; men hos Krischan var mera än tre fjerdedelar deraf bränd, och det oaktadt visade sig den gamles motståndskraftiga natur på ett öfverraskande sätt.

I medicinska kretsar hade man fäst uppmärksamhet vid denna omständighet och åtskilliga vetenskapsmän kommo för att öfvertyga sig derom.

Krischan blef med hvarje dag allt friskare.

Men ännu kunde han icke begagna sina händer, då dessa hade vid hans fall ibland de brinnande spillrorna råkat komma midt i den starkaste elden.

Det stormade och snöade derute.

Innevånarne i Isenbrunn såväl som i de näbelägna byarne sutto i sina bostäder.

Julen nalkades, glädjens och den oändliga kärlekens fest förmådde äfven i dag sända sina lyckostrålar till hvarje människohjerta. Öfver allt var man sysselsatt att förbereda glädje och lycka.

Blott den gamle Krischan låg ensam i sin cell.

Sjukvårdaren, som förut varit ständigt hos honom, hade erhållit en annan syssla. Den man, som kommit i hans ställe, var en färdig, inbunden människa.

Krischans tankar voro rigtade på Doris.

Hon hade på en veckas tid icke varit hos honom. Hvar för? Besvarandet af denna fråga framkallade ångslan hos gubben.

Männe hon var sjuk? Hade hon kanske afrest ifrån slottet Falkenberg.

— Nej, nej, darrade det från hans läppar. Hon har icke glömt den gamle Krischan, som ligger hjälplös på sitt läger. Nej! Hon är mig en god engel. Hennes älskliga ansigte bär samma drag som hennes faders.

Krischan rykte till.

Han blickade skyggt på sjukvaktaren, som om han fruktade, att denne kunde hafva hört de sista orden.

Men sjukvaktaren tycktes icke bekymra sig om gubbens utlåtelse.

— Och hvar manne grefven nu kan vara? fortsatte han samtalet med sig sjelf.

— Hvar? — Förföljd af denna skurk, denne Ingelfingen skall han nödgas fly från ställe till ställe, som ett jagadt rådjur. Hvad han har fått tåla och ännu får tåla mycket, och dock är han oskyldig!

— Ja! jag vet det! Hans enda glädje är Doris. Hon är en modig och beslutsam flicka, och hon skall helt visst afslöja, hvad Ingelfingen har brutit.

— Hvem skulle väl våga uppträda emot honom? — Jag vet ju allt, — och den gamle Jakob vet det också, Men hvad skall väl vi förmå mot den mäktige baron Ingelfingen?

— Kunde vi väl träda fram och anklaga honom och säga: Du, — du skurk har mördat Wolf von Falkenberg! Hvem har sett det? Ingen. Först när lågorna redan slog upp genom slottets tak, förde man honom ut ur sitt rum. — Och han, den eländige menedaren och förbrytaren, han lyfte upp de tre fingrarna inför domaren och svor med kallt blod, att han sett Wolf's broder komma ut från rummet och att ingen annan kunde hafva utfört gerningen.

— O! måtte himlen tillintetgöra honom! — Mätte de förbannelser, som blifvit utslungade öfver honom, gå i fullbordan! Men det är så, det är så här i verlden; den störste skurken har den mesta lyckan och den stackars oskyldige förföljes af polisen, ty lagen vill hafva ett offer.

— Under denna förfärliga misstanke lider min stackars herre. Men jag känner det, att vedergällningens dag närmar sig.

— O Gud! Hvarför skall jag i detta afgörande ögonblick vara så hårdt straffad af Försynen? —

— Man har ju inledt en undersökning. Man vet äfven att det varit baron Ingelfingen som bortförde Gertrud. Men hvem har sagt det? Hvem? — Jo den tokiga Lora! — Man kan ju icke förtänka myndigheterna, om de icke sätta tro till en vansinnigs ord! — O, min Gud!

Gubben afbröt sina reflexioner, och perlande svett stod på hans panna. —

Han tänkte på den, åt hvilken han hade anförtrött de hemlighetsfulla paketen.

Nu hörde han buller på gården. Porten öppnades och en vagn körde in.

Samtidigt märkte han flera röster och till hans öron ljödo tydligt en vaktmästares ord till den anlande:

— Skynda er, herr pastor, vi tro, att herr medicinalrådet dör redan i afton. —

Nu ringde portklockan åter, ett telegrafbud kom för att aflemna ett telegram till direktören personligen.

Portvakten förklarade att detta var omöjligt, men budet lät icke afvisa sig och straxt derpå begaf han sig till direktör Eisen Schmidts sjukläger.

I detta ögonblick öppnades dörren till Krischans rum, och en betjent från Falkenbergs slott trädde in.

— Jag kommer på uppdrag af fru Falkner, sade denne. Hon låter helsa er och skicka er några förfriskningar.

Gubbens ögon strålade.

— O, säg då icke, att fru Falkner har skickat er. Jag vet det bättre: Doris, — fröken Doris har skickat er hit, sade han derpå.

Betjenten rodnade och nickade leende.

— Ni har gissat rätt, Krischan, sade han. Det är verkligen fröken Doris, som har skickat ut mig i detta hundväder, men hon hade uppdragit åt mig att säga, det jag kom från fru Falkner.

— O, den engeln, — den kära engeln, hur skall jag kunna gengälda den kära fröken? — sade Krischan rörd och fortsatte derpå: Säg mig en sak, håller ni icke också af den flickan?

— O, Krischan, hur kan ni fråga så! — Hvem skulle icke hålla af denna engel! Men, — men —

— Hvad menar ni med edra men?

— Jo, fröken har en elak fiende, — ni känner ju Charlotte Königsdörfer. —

Krischan gnisslade med tänderna.

— O, om himlen kunde nedskaka eld och svafvel öfver denna gamla trollpacka. Den varelsen har aldrig gjort annat än stiftat olycka. —

— Icke så högt, Krischan, ni retar upp er onödigtvis och så måste man ju vara försiktig, — Ni vet ju bättre än jag, att Charlotte står väl anskrifven hos Ingelfingen.

— Nånå, invände Krischan. Hon har en gång stått väl hos honom, men det stämmer icke mera. Herr baronen har varit i andra länder och jag tänker att andra qvinnor kommit

hans väg. — Men öppna nu er korg och visa mig, hvad ni har medfört.

Betjenten tog af locket och plockade upp på bordet flaskor och glas samt en stor julbakelse.

Han måste genast skära ett stycke af den sednare och den smakade Krischan innerligt väl.

Likaså tillblandade han åt honom af den medförda frukt-saften en läskedryck och lät gubben dricka.

— Hvad har hänt här? frågade betjenten plötsligt. Jag såg presten komma till direktören; är det så illa med honom?

Krischan nickade.

— Jag tror, att hans sista timma har slagit; — nu har han väl en svår stund, ty — —

Den gamle Krischan teg plötsligen, hans ögon gjorde en betecknande rörelse åt sjukvaktaren.

— Kom närmare, hviskade Krischan till betjenten. Ni vet väl icke, att medicinalrådet Eisenschmidt och baron Ingelfingen spunnit en intrig samman.

— Jag kan icke bevisa det, men jag tror, att Eisenschmidt var Ingelfingens verktyg, hviskade Krischan i betjentens öra.

— Ja, ja, Krischan, jag måste nu gå och skall framföra er helsning till slottet Falkenberg.

— Ja, ja, gör det! Helsa hjertligt fröken Doris och den snälla fru Falkner. Framför min innerliga tacksamhet till dem båda.

De båda männen togo afsked af hvarandra.

Medicinalrådet Eisenschmidt kämpade med döden.

Ängslan och fasa syntes i hans ansigte.

Kallsvetten stod på hans panna och hans bröst höjde och sänkte sig under djupa suckar.

Hans ögon rigtades bedjande på presten.

— Herr pastor, sade han. Är det sannt att Gud kan förlåta äfven den störste syndare?

— Den allsmäktiges kärlek är lika evig som oändlig, herr medicinalråd! Lita på de ord, som jag i egenskap af kyrkans tjänare säger eder. Ni har låtit kalla mig, och jag är beredd att meddela er Herrens heliga nattvard. —

— Nej — ännu icke! Först måste jag lätta mitt samvete. Men jag måste vara allena med eder.

35)

Och nu kastade hon sig förtviflad till marken.

Das ist ein Bildnis der Königin Elisabeth von England.

På en vink af presten blefvo de lemnade ensamma.

— Jag måste dö, herr pastor! Låt mig säga er, hvad som tynger på mitt samvete.

Utanför tjöt decemberstormen och skakade både fönsterluckorna och sjelfva fönstren.

— Hör, huru Herren Gud vredgas! Han hotar mig och vill icke låta mig ingå i himmelriket, ty jag har undvikit Guds ord! — O, Gud! Det, som belastar mitt samvete, är mycket svårt! Men hör!

Presten lutade sig ned till den sjuke och tryckte hans kallande hand.

— Herr pastor! — Den olyckliga vansinniga, som för några dagar blef bortförd från Isenbrunn, har mot all rätt i många år hållits fången af mig. Hon hette Gertrud Malié! Hennes lefnadslycka förstördes genom mig! Hon var en skönhet och hade upptändt en mans hjerta, men han stötte henne ifrån sig. — Han måste stöta henne ifrån sig. Han var gift. Då bländade mig hans guld. Han förde henne till mig. Hon var då frisk, och hon — skulle vara dömd till ett lif i ett dårhus!

Presten ryste.

Den sjuke såg med ängslig min på kyrkans tjenare.

— Fortfar! Ni skall känna er lättare, när ni har be känt allt.

— Den olyckliga blef af mig inspärrad och här — här blef hon — vansinnig. O, att jag kunde återkalla det ögonblick, då satan förbländade mig! — Men — det är för sent!

— Hvar är hon förd hän, herr direktör?

— Jag vet det icke, men hon är i säkerhet!

— I säkerhet! Hvar?

— Det kan jag icke säga! — Der ligger telegrammet, som jag nyss fick. Läs det, herr pastor.

Telegrammet innehöll blott orden:

»Gertrud är i säkerhet!»

Telegrammet var inlemnadt i ett litet ställe vid belgiska gränsen.

— Men det är icke allt, herr pastor! Äfven Manfred von Uttenhoven har på samma sätt blifvit kastad i vansinnets natt.

— Hvarför gjorde ni det, herr direktör?

— Äfven då bländade mig guldets glans! Samme man, som jag redan hade bringat det ena offret, måste jag äfven bringa det andra.

Den sjukens röst blef allt mattare.

— På hvad sätt utförde ni detta.

— Herr pastor! Jag gaf den unge olycklige ett gift, som

de lärda kalla ko-mano. Det kommer från Orienten och dess beståndsdelar äro obekanta. Den, som njuter deraf, dör, eller blir vansinnig! — Jag gaf det åt Manfred von Uttenhoven, emedan han stod i vägen för den der mannens sträfvanden. — Äfven Lora von Isenbrunn har fått af detta förfärliga gift, på det att hennes mun skulle tiga, — tiga med en förbrytelse, som en gång begicks.

— Hvad gjorde hon?

— Herr pastor, jag skall sedan säga eder det. — Nu måste jag berätta eder något annat.

Eisenschmidts röst darrade och hans kropp skakades som af frossan.

— Herr pastor, är det icke förfärligt?

— Visserligen! Men lätta ert samvete och säg mig allt. Hvem har bländat er med guldets glans? Hvem gaf eder det olycksaliga giftet i händerna?

Medicinalrådet utstötte ett kort, undertryckt skrik. Hans händer trycktes mot det högt klappande hjertat.

— Herr pastor! Räck mig nattvarden!

Den tilltalade reste sig från sin plats och gick till bordet, der den halffyllda kalken stod. Han höjde den och sade derpå:

— Vid Gud den allsmäktige, som låter stormen hvina kring huset, uppmanar jag eder, att nämna mig dens namn, som gifvit eder det olyckliga giftet. Förr kan jag icke utbedja åt eder syndernas förlåtelse; tala, doktor Eisenschmidt! Ty om några minuter står ni inför den allgode, men också rättvise. Hvem gaf er giftet?

Doktors glasartade ögon hvilade stelt på presten. Hans läppar rörde sig och gurglande ljud kommo ur hans strupe.

— Herr pastor! — Herr pastor!

— Ni känner honom —

— Det är, — — det är — — In . . .

Ännu ett skrik trängde ur den döendes bröst. Derpå borade han ned hufvudet i den mjuka kudden, en hemsk sträckning af lemmarne och derpå — blef det tyst i rummet.

Liemannen hade svängt sin lie och kallat syndaren bort från hans jordiska lefnadsbana.

Presten satte bort kalken och sände en bön till himlen.

Männe himlens englar buro den skyldiges själ fram till Guds tron.

Hvem skulle vilja försäkra det?

SEXTIOTREDJE KAPITLET.

Santa Lucia.

En mörk vinternatt låg öfver Isenbrunn och dess omgivning.

Det var julafton.

Endast i den flygel af Falkenbergs slott, der slottsfogden Falkner hade sin bostad, voro fönsterna något upplysta af den der tända julgranen.

I rummet sutto fru Falkner och hennes allvarsamme make.

Vid pianot stod Doris Friedenau.

I hennes ögon glänste ett fuktigt skimmer.

Hennes tankar voro långt borta från slottet Falkenberg, ända dit der hennes fader lefde.

Hvad tänkte han väl nu?

Han tänkte nog på sin dotter. Så antog Doris.

Hennes ögon irrade nu bort till fru Falkner och hennes make.

Den gamla damens drag visade i dag en viss tillfredställelse.

— Kom, min dotter, sade hon till Doris, i det hon inbjöd denna att taga plats vid bordet, der hon satt. Hon fortsatte derpå:

— Jag har här några småsaker åt er, och jag skulle gerna vilja veta, om jag har träffat det rätta, för att tillfredställa edra anspråk.

Vid dessa ord pekade hon på midten af bordet, hvarpå låg någon present, som var öfverhöjld med en hvit serviett.

— Anspråk, fru Falkner, känner jag icke. Eder godhet och den vänskap, som ni under min härvaro har visat mig, är för mig den värdefullaste skänk, som ni kunde gifva mig.

— Visst icke, min dotter, ni måste hållas skadeslös för er hjertegodhet och för allt det, som ni under detta år här upplefvat. Men se nu efter under servietten!

Doris aflägsnade denna.

Ett utrop af glädje kom öfver hennes läppar.

I ett litet mörkt etui låg ett värdefullt, med fina former, men dock temligen enkelt smycke.

Inga prälände stenar glittrade emot henne, men de former, som brosch, armband och kedja buro, voro ädla och vackra.

— Men, fru Falkner, sade Doris i högsta grad öfverraskad, hvad skall jag säga? Hur skall jag kunna tacka er? Min mun är för svag dertill.

— Nu inga vidare försäkringar, min kära Doris, om jag får kalla er så.

— O, kalla mig Doris, kalla mig er dotter, eller hur ni vill.

— Ja, ja, kära Doris, ni har träffat ordet. Jag har redan ofta kallat er min dotter, men ännu aldrig har mitt hjertas önskan, att få kalla er min dotter, varit så varm som i detta ögonblick. O, tro mig, jag känner med er, jag känner det, huru ni står ensam i världen, utan far och mor. Jag har också varit ung, jag måste tidigt ut bland främmande människor och vet, huru svårt det kännes, att blifva försatt ur lyckans solsken till den tomma verkligheten. Alltså, min kära Doris, om ni så vill, skall jag hädanefter betrakta er som min dotter, och jag skall kalla er du.

Ett jublande glädjehrop undslapp den unga flickans bröst.

Hon kastade sig till fru Falkners hals och i nästa ögonblick berörde deras läppar hvarandra i en hjertlig kyss.

— Moder, moder, sade Doris, och hennes glädjestrålände ögon sökte läsa i fru Falkners. Ni vill kalla mig er dotter? frågade Doris.

— Ja visst, mitt barn, och du skall från detta ögonblick icke säga ni utan du.

Doris ville svara något, men glädjen tillsnörde hennes strupe.

Slottsfogden, som annars var tyst, allvarsam och förhöll sig lugn, måste träda åt sidan och borttorka en tår, som perlade nedåt hans kind.

Han älskade sin maka och förstod henne så väl, att hon i tysthet kände sig olycklig, emedan de icke hade några barn.

På fru Falkners vink satte hennes make fram en butelj vin, och på hans ringning inkom en tjenstflicka, som i dag måste öfvertaga bestyret att servera maten åt det äkta paret.

Doris ville springa upp och emottaga tallrikarne af tjenstflickan, men fru Falkner sade:

— Blif sittande, min Doris, från detta ögonblick är du mitt barn, min dotter, och icke längre min tjenarinna eller betalda sällskapsdam. Det som fattas dig i lifvet: modershjertat, skall jag bjuda dig. Till mig skall du vända dig, när den elaka, afundsjuka världen förföljer dig och vill tillfoga dig ondt. Ja, ja, min dotter, jag kan säga dig, att jag ofta har i tysthet beklagat dig, när dina fiender Charlotte Königsdörfer och Ella tillfogade dig ondt.

Tjenstflickan hade under tiden satt tallrikar på matbordet.

Fru Falkner prydde med egen hand Doris och fästade på henne det gifna smycket.

Derpå begaf man sig till bords.

Fru Falkner, som för första gången på länge kunde lemna sin rullstol, stödde sig på sin käpp och gick med denna omkring i rummet.

Doris ville hjälpa henne, men hon afböjde det med orden:

— Mitt barn, den glädje jag haft öfver dig, har gjort mig frisk.

Man satte sig till bords.

De bästa och utsöktaste rätter, som slottsfogden hade till sitt förfogande, stodo i dag på bordet, och glädje, innerlig glädje, herskade i den lilla kretsen.

Glaset klingade mot hvarandra och höjde ännu mera feststämningen.

Doris fick icke lemna sin herskarinnas sida.

— Nu, mitt barn, måste du berätta mig om ditt hem och om din långt härifrån vistande fader samt om allt hvad tungt och sorgligt, du har upplefvat i din ungdom. Hvar tillbragte du din barndom?

Öfver Doris ansigte utbredde sig en djup rodnad.

— O, min barndom var herrlig. Jag bodde vid fransksvenska gränsen i den lilla staden Anbreville. Vid tolf års ålder blef jag der upptagen i en stor flickpension, som ännu i dag åtnjuter verldsrykte. För min far var ingen uppoffring stor för att bereda mig den bästa bildning.

— Din fader, säger du, min Doris? Hvar är han?

Besvarandet af denna fråga beredde Doris stora svårigheter.

— Jag vet det icke riktigt. De bref, jag sänder, gå icke direkte till stället, der han vistats, utan jag måste adressera dem till en bankfirma i Hamburg. Detta bankhus står i direkt förbindelse med min fader och sänder honom alla de skrivelser, som angå honom.

— Sänder du dina bref till ett bankhus? Är då din far en rik man?

— Nej, det är han icke, men välbergad är han och föfogar öfver större inkomster än han kan förbruka.

Fru Falkner blef pinsamt berörd af detta meddelande.

Hittills hade hon antagit, att Doris var dotter till någon fattig militär; nu hörde hon, att hennes far befann sig i goda förmögenhetsvilkor.

— Men hvarför återvänder han icke ifrån utlandet? Hvarför tvingar han sin dotter att söka sitt bröd bland främmande menniskor?

— Min fader har icke tvingat mig dertill.

— Hvem annars?

— Jag kom hit af egen drift.

— Du gick af egen drift hit, hit till slottet Falkenberg?

— Ja!

— Hvarföre?

Doris rodnad ökade sig.

— Skall han icke komma tillbaka en dag för att hemta dig?

— Åtminstone icke straxt.

— Hvarföre icke?

— En stor lycka måste först inträffa, innan min fader får komma hit.

— Hvad menar du dermed?

— O Gud! Bespara mig detta meddelande! bad Doris. Min mun skulle icke gerna vilja säga en lögn. Och dock får jag icke förråda för dig, hvarföre min stackars olycklige fader icke får återvända till Tyskland.

— Då gäller det en hemlighet?

— Visserligen! Han var en gång rik och älskad af alla. Men icke blott älskad, äfven afundad!

— Du säger således att afunden ryckte honom från lyckans höjd, — o, säg mig, hur skedde det?

Doris skakade på hufvudet.

— Nej, nej, jag kan icke säga dig det. Jag kan icke förråda för dig den olycksaliga hemlighet, som tvingar honom att blifva borta från det ställe, vid hvilket han hänger fast med hela sitt hjerta. Han skulle hafva gjort något, som han icke har gjort. Man har förföljt honom och han har flytt utomlands.

— Min Gud! Doris, hvad säger du? Det skedde något förfärligt, något rysligt, som dref din far ur landet? Doris, Doris, du heter icke Friedenau, du är en annan, än du utgifver dig för att vara.

— Visserligen, sade Doris, och det är icke den enda lögn, som jag har användt gent emot dig. Jag heter icke Friedenau, —

— Fru Falkner hade sprungit upp från sin plats.

Hastigt fattade hon kryckkäppen och stödde sig derpå, under det hon skarpt betraktade Doris.

— Doris, Doris, sade hon derpå. Jag anar din hemlighet.

En pinsam tystnad inträdde.

Äfven slottsfogden hade sprungit upp från sin plats och stirrade på Doris som på en öfverjordisk uppenbarelse.

— Doris, jag sade dig, att du skulle från denna afton vara mitt barn; men om det är sant, som jag nu föreställer mig, så får du icke vara mitt barn.

Ett skrik från den unga flickans strupe genomskar luften.

— O, nej, nej, du får icke taga tillbaka ditt ord, du måste vara min mor, ty jag behöfver ett kännande modershjerta.

Vid dessa ord hade Doris lagt sina armar om den gamla damen; och båda blickade djupt i hvarandras själar.

— Dagen är mig för helig, min Doris, sade derpå fru Falkner. Behåll din hemlighet. Den tid skall komma, då du friviligt kommer till mig och behöfver min hjälp, — jag vet det! Då, Doris, då kom, omfamna din moder och säg henne, hvad som trycker på ditt hjerta.

Hon såg med en älskande moders ögon på den framför henne stående.

— Doris, hur heter du? O, tala, tala! Du heter icke Doris Friedenau, utan —? utan —?

Fru Falkner kunde icke fortsätta för rörelse.

— Kom, mitt barn, låt det hvila, som vi nu hafva talat om. Låt mig få fira julafton så som jag varit van att fira den. Låt dina skickliga fingrar glida öfver instrumentet och spela för mig den upplyftande julpsalm, som verkar så förtrollande på alla människor.

Doris lät icke säga sig detta två gånger, utan skyndade till pianot, och strax derpå hördes den herrliga julpsalmen.

Fru Falkner hade närmat sig Doris.

Hon lade venstra handen på flickans skuldra, såg henne i ögonen och sade derpå:

— Doris, tack, tusen tack, men nu måste jag sätta mig till instrumentet och spela den älsklingsvisa, som jag tyckte bäst om i min ungdom.

Doris tog fru Falkner under armen och ledde henne till instrumentet. Kryckkäppen sattes åt sidan.

— Hör nu på mig, sade fru Falkner. I lyckliga ögonblick, då hela det förflutna åter framträdde som en lefvande bild för min själ, då måste jag spela min älsklingsvisa.

Och knapt hade hon sagt dessa ord, så ljöd en egendomlig melodi. Det var den italienska folkvisan Santa Lucia.

Fru Falkner hade i sin ungdom åtnjutit en utmärkt musikundervisning och började sedan spela en fri fantasi öfver visan.

Doris kände sig underbart gripen. Hon lyssnade med återhållen andedrägt. Hennes ögon lyste, en lätt darrning lopp igenom hennes kropp och ovilkorligt måste hon föra handen till pannan.

Hvilken underbar verkan denna enkla visa utöfvade.

Det föreföll henne, som om hon öfver sig såg en underbart skön kvinnogestalt som öppnade munnen och sjöng visan. Då afbröt fru Falkner spelet.

Och först svagt, men derpå högre ljud den gamla damens väl skolade stämma:

Silfver äro stjernorna
I vågornas sköte; —
Mildt låter en sakta vind
Mitt segel svälla! —
Kom till mig hit ned
I min bark,
Santa Lucia, Santa Lucia! —

Doris hade höjt armarne, som om plötsligt något hade sväfvat öfver henne. Hon trädde ett steg närmare och tillslöt ögonen.

Alla de herliga bilder, hvilka ännu för kort tid sedan hade varit inneslutna som obestämda minnen i hennes själ, trädde nu fram i sin fulla styrka.

Bilden af denna obekanta, som hon så ofta följt i sina drömmar, stod nu lefvande för hennes själ.

Nu, — nu kände hon plötsligt, hvem denna kunde hafva varit, som syntts henne i drömmen.

Med sin lätt vibrerande röst upprepade fru Falkner visan för andra gången.

Ja, det var toner, som en gång förr hade träffat hennes öra. Det var hennes moders älsklingsvisa.

Doris sammanknäpte andaktsfullt händerna och sjönk ned på knä bredvid fru Falkner.

Först när Doris vidrörde hennes arm och omfattade den, såg hon hvad som hade förefallit.

Bredvid stod hennes make och betraktade under tystnad den herrliga bilden. Fru Falkner lutade sig ned till Doris och såg denna i de lidelsefullt eldiga ögonen.

— Doris, Doris, utbrast hon förskräckt. Hvad skall detta betyda?

— Det var min moders älsklingsvisa!

— Hvad säger du, barn? utropade hon uppspringande och gripande efter sin käpp.

— Den visan har min moder sjungit!

— Doris! Doris! Hvem är du?

Denna insåg att hon förrådt sig.

Nu kunde hon icke träda tillbaka.

— Du frågar, hvem min moder var? O, hon var en skön, en älsklig dam och hade ögon som du. — Och hon lutade sig ned öfver mig och kysste mig och mina guldblonda lockar. O, Gud. Ja, ja! — Jag ser henne nu åter framför mig, tydligare än jag någonsin har sett henne i drömmen. Du har väckt den saligaste känsla hos mig! — Du har bringat mig en icke anad lycka!

— Res dig upp, mitt barn! sade fru Falkner.

Doris reste på sig som i en dröm och såg alltjemt i fru Falkners underbart vackra ögon.

De båda begåfvo sig till närmaste divan och satte sig der.

— Nu, mitt barn, får du icke mera hafva någon hemlighet för mig. Du har sjelf sagt mig, att jag skulle vara din moder, — och nu vaknar känslan af din saliga moder!

— Saliga! eftersade Doris skakande på hufvudet. Nej, nej, min moder lefver, en känsla säger mig att min moder lefver, men hvar, hvar?

— Barn, uttala dig tydligare! Hvem var din moder?

— Jag har ju sagt dig, att jag aldrig känt min moder, det är endast i drömmen, som hon hittills stått framför mig. Men när jag hörde din visa, då fullkomligades denna bild, jag såg och hörde henne tala, ja äfven sjunga hörde jag henne.

— Kom, kom, mitt barn, sade fru Falkner plötsligt. Jag skall visa dig ett väsen, som jag ärar så högt — och af hvilken jag lärt denna visa. Kom med mig till balkongrummet!

Slottsfogden, som tyst hade hört på, blickade efter Doris som efter en öfverjordisk syn.

Först på hans makas upprepade anhållan fattade han en dubbelarmad ljusstake, tände raskt ljusen och begaf sig med sin maka och Doris till balkongrummet.

Detta rum var utstyrdt med all komfort, men var i dag oeldadt. Ett kallt luftdrag kom de inträdande tillmötes, när dörren öppnades. Fru Falkner och hennes make utbytte blickar af hemligt förstånd.

— Se på denna bild, Doris! — Känner du denna dam?

— Med dessa ord pekade fru Falkner på en präktig oljemålning i bred, gyllene ram. Bilden föreställde en ung, skön kvinna.

Doris stod några minuter orörlig framför taflan. Derpå

trädde hon ett steg närmare och såg med fuktig glans i sina ögon i de ögon, som från bilden strålade emot henne.

— Det är min mor! skrek hon plötsligt.

— Din mor, Doris, misstager du dig icke?

— Nej, nej, jag misstar mig icke. — Så såg min moder ut, nu vet jag det. För den eviga barmhertighetens skull, hvem är denna dam?

— Doris, Doris, se dock närmare, kanske du misstager dig —

— Nej, nej! svarade denna.

— Det är min mors herrliga ögon, och ju längre jag betraktar bilden, desto bestämdare vet jag, att det var hon, som sjöng den herrliga visan:

Silfver äro stjernorna
I vågornas sköte —

O, låt mig få sjunga den för dig! Det är mig som om en aflägsen englaharmoni hördes och låt denna visa från min tidigaste barndom ljuda i mina öron.

— Ja, ja! så var det! —

Och mildt, helt mildt begynte hon med sin klockrena stämma sjunga:

»Santa Lucia, Santa Lucia,
Kom till mig hit ned
I min bark —

Derute i naturen hade snöstormen utvecklat sig i starkaste grad.

Stöt på stöt följde. Gardinerna vid fönstret sattes i rörelse af draget.

Doris aktade icke derpå det ringaste.

— O, sjung det ännu en gång! hviskade fru Falkner. Sjung den herrliga visan för mig blott ännu en enda gång. —

— Ja, ja! Det är din moders röst, som talar från dig, upprepa den, mitt barn!

Doris var hänryckt af smärta och glädje och som en andefläkt kommo orden:

»Silfver äro stjernorna
I vågornas sköte —

Derpå blef rösten mera fulltonig:

Mildt låter en sakta vind
Mitt segel svälla —

och nu klingade det i fulla, markerade toner, då hon fortfor:

Kom till mig hitned,
I min bark,
Santa Lucia, Santa Lucia! —

Rasande med all makt skakade stormen i balkongdörren, som icke var låst. —

Ännu en stöt och i nästa ögonblick ryckte dörren upp just som Doris upprepade de sista orden:

Santa Lucia, Santa Lucia! —

med sin klangfulla stämma. Alla tre ryckte förundrade till. I snöstormens brus hade ett rop blandat sig.

Nu klingade det tydligt:

— Doris, Doris, mitt barn!

— Min far! min far! utropade denna lidelsefullt.

— Mitt barn! Jag är här, kom och rädda mig!

— För allt heligt, framstötte slottsfogden förskräckt. Det var ju nådig herr grefvens röst!

— Doris! För den eviga barmhertighetens skull, är det sant, är Horst von Falkenberg din fader?

Doris svarade icke. Hon stormade ned på gården.

Slottsfogden skyndade efter henne.

I hans ögon målade sig fasa, fruktan och ångest.

Han såg huru Doris hängde vid en gråskäggig gubbes hals och huru denne omslöt henne med sina armar och tryckte hundrade kyssar då hennes skönt formade panna.

— Nådig herr grefve! framstötte han. Är det ni, eller är det eder vålnad?

Den tilltalade svarade icke. Han drog sitt barn fastare till sitt bröst, tryckte en hjertlig kyss på hennes ansigte och kinder. Derpå vände han sig först till den frågande:

— Ja, min gode Falkner! Ja, det är jag, min gode Falkner. Jag kommer som en förföljd, som en jagad, hvilken, oakadt så nära målet, dock skall falla offer för ränkor.

— Kom in, kom in, nådig herr grefve, kom in till mig, hvilken osägar lycka!

Den gamle slottsfogden fattade den så plötsligt anländes händer och strax derpå stodo de båda i husets trappuppgång.

— Hvad har hänt, min far? hviskade Doris.

Horst von Falkenberg, ty det var verkligen han, såg sig skyggt omkring.

— Falkner, är någon här i närheten, som kan se mig?
Slottsfogden såg sig omkring.

— Nej här finnes ingen, förklarade han derpå. Alla äro der borta i tjenarerummet, tillade han pekande på den andra flygeln, från hvilken en munter sång hördes.

— Låt oss då gå in! Kom Erna!

Alla tre begåfvo sig nu uppför trappan och kommo till fru Falkners rum.

— Barmhertige Gud! utropade denna. Herr grefve Horst von Falkenberg! Ser jag väl rätt? Ja, ja, det är ni med ert barn! Doris, Doris, nu vet jag, hvem du är! — Nej, nådig fröken, hvem *ni* är!

Det förtroliga du ville ej mera öfver hennes läppar.

Ännu en öm blick på fadern, — derpå skyndade Doris eller Erna, som vi egentligen måste kalla henne, fram och slog sina armar om fru Falkners hals och hviskade med af rörelse darrande röst:

— Du är och förblir min moder!

SEXTIOFJERDE KAPITLET.

En ny plan af justitierådet.

Hugo von Falkenberg, den falske arvingen, hade, såsom läsaren torde erinra sig, af den gråa gumman blifvit stött ned i den underjordiska gången, sedan han bedöfvats af ett slag utaf henne.

Af de nedfallna grushögarne, som lägo framför ingången och tillspärrade denna, hade Hugo ingenting märkt.

Hans bedöfning varade i timmar.

Ändtligen vaknade han upp ur det drömmande tillståndet. Han trefvade sig omkring och sökte erinra sig, hvarest han befann sig.

Den häftiga hufvudvärken, som plågade honom i hög grad, gjorde, att han knapt var i stånd att reda sina tankar.

Han måste anstränga sig med kraft för att kunna i minnet återkalla de passerade tilldragelserna.

Plötsligt blef allt klart för honom. Han såg sig åter i mångrottan ansigte mot ansigte med den gråa gumman. Den gamlas pergamentfärgade, skrynkliga ansigte med sina stränga, glödande ögon dök upp för honom.

Han kände, huru jernstången föll ned på hans hufvud och huru han störtade omkull vid den häftiga smärtan.

Ovilkorligt kände han med handen på den plats af hufvudet, der slaget träffat och som nu var svullnad.

Han hade velat skrika till af smärta, men ångesten och fruktan läto icke skriken riktigt komma fram.

— Hvar kan jag väl vara? började han sin monolog. Hon stötte ju mig till baka i ingången! ja visst! Jag vet det. Jag befinner mig i gången, som leder till Bärenburg. . . . Hu, så unket och rått här är! — Men jag måste ha visshet, huruvida jag verkligen är i gången eller ej.

Han tog upp ur fickan en liten ask med vaxstickor. Snart brann en sådan, och vid dess sken sökte Hugo von Falkenberg att komma till rätta.

Nu först märkte han, att hans kläder voro betäckta af grus samt sönderrifna på flere ställen.

På den plats i rummet, der Hugo befann sig, märkte han en temligen stor öppning. Denna var söndrig, och flere trästycken hängde der färdiga att falla.

Under denna plats låg en stor hög grus och murbruk. Sådant måste äfven finnas ofvanför öppningen, ty då och då lossnade en sten och föll med ett doft ljud till marken.

Först nu återkom Hugo von Falkenberg till full besinning.

— Ja, sade han plötsligt, jag befinner mig i den gång, genom hvilken jag och den gamle Eberhard kommo från Bärenburg. Der måste utgången vara!

Han vände sig nu åt andra sidan och sökte här att finna utgången.

Tegel och grus spärrade vägen för honom.

Ängsligt och förvirradt såg han sig omkring.

— Ingenstädes en öppning, ingenstädes en räddning! . . .
En lefvande graf! mumlade han.

Hans hufvud sjönk ned mot bröstet, och han öfvertänkte sin förfärliga beläsenhet.

— Hvar är Eberhard? Den gamle förvaltaren följde mig ju hit!

Han ansträngde sig af alla krafter för att få klarhet i tanken. Men hur mycket han än benöjade sig, så ville dock icke det passerade strax träda fram för hans blick.

Blott långsamt dök den ena bilden efter den andra upp för hans andes öga.

Han såg den äldrige förvaltaren i Bärenburg åter sådan som han var; då den gråa gumman dref honom till baka till ingången, genom hvilken han trängt in i mängrottan.

— Hur var det väl möjligt, att den underjordiska gången kunnat blifva för mig en lefvande graf? frågade hans läppar med halfhög röst.

Han tände på en ny stryksticka och gick i den riktning, i hvilken Bärenburg måste ligga.

— Det som åstadkommes genom människohänder måste också kunna omintetgöras genom människohänder. Denna grushög spärrar för mig vägen till Bärenburg! Jag skall skaffa undan den! Jag måste fram.

Med dessa ord började han med händerna bearbeta grushögen.

Men då detta arbete visade sig blifva rätt drygt och derjemte söndersargade hans händer, tröttnade han derpå och satte sig att hvila på en sten.

Hans tankar sväfvade nu än bit, än dit. Slutligen försjönk han i ett lethargiskt tillstånd. Så satt han länge.

Plötsligt väcktes han upp ur sin dvala af ett doft bultande och kratsande i hans närhet.

Ovilkorligt vände han sitt hufvud åt det håll, hvarifrån ljudet kom. Hans fantasi fick lif. Han trodde sig se ett fruktansvärdt odjur stiga upp ur marken.

Bullret hördes allt närmare och närmare.

— Hvad kan det vara? mumlade han. Är det icke spadar och hackor, som åstadkomma detta ljud? . . . Man kommer kanske för att rädda mig.

Under det Hugo von Falkenberg dvaldes i den underjordiska gången samt sökte komma ut ur detta fängelse satt justitierådet i sitt rum och lyssnade väntansfullt till hvarje hörbart ljud.

Mer än en timme hade redan gått utan att den gamle Eberhard eller Hugo återkommit.

Förvaltarens hustru måste flere gånger skynda till gången, i hvilken de båda försvunnit.

Men trots alla föreställningar kunde hon icke förmås att tränga vidare.

Planitz försökte visserligen att uppsöka Hugo och Eberhard men redan efter ett par steg kom han till baka ut ur gången.

Han visste knapt sjelf, hvarför han egentligen vände om.

En obestämd ängslan hade bemäktigat sig honom. Då han åter kommit upp på sitt rum, kastade han sig i en länstol och försjönk i tankar.

Dessa ilade tillbaka till det förflutna, till den tid, då han förvärfvade sig Bärenburg.

Åter såg han sin forne väns gestalt, och det föreföll honom i detta ögonblick som om denne hotande lyfte handen mot honom.

Dyster såg Planitz till golvet.

— Bort med denna tanke! sade han. Hvad vill du, Reinhold? Kommer du för att göra mig förebräelser? Ha, förebräelser mot mig? Har jag icke räddat dig från galgen? Och icke blott från galgen utan äfven från den skam, som kommit öfver dig och din familj? Ja, det har jag gjort, men hvilken erkänsla visade du, då jag fordrade min lön? Ha, när jag tänker på den der tiden, löper liksom en kall rysning öfver mig, och jag tror fullt och fast, att din väninna, som såsom epöke gör det gamla nästet osäkert, skall förstå att tända den ena eller den andra minan. Men jag vill icke begifva mig dit ned, jag har icke för den skull kommit till er.

Åter vred han sitt hufvud af och an.

Han sprang upp och hælde i sig ett glas kallt vatten. Han ville släcka den glöd, som rasade i hans inre, men det lyckades honom ej.

Minnena från länge sedan försvunna tider stodo alltjemt outplånliga för själen.

Derjemte marterade och qualde honom tanken på, hvad väl Hugo von Falkenberg, såsom han älskat att kalla sin förtrogne, skulle göra.

— Jag har förestält honom allt, jag har sagt honom, att mångrottan är försedd med alla möjliga inrättningar, för att han icke skall låta sig öfverraskas der. Jag har varnat honom tillräckligt, och nu mera kan han icke annat än motvilligt hafva begifvit sig i faran. Men motvillige duka under i den.

Förargad slog han handen i bordet, så att de derpå stående glasen klingade.

— För tusan! utropade han vildt seende framför sig. . . . Skulle Hugo falla offer för den gamla hexan? . . . Ha, hvad tänker jag på? Hugo är en stark man. Han har den gamle Eberhard med sig, och denne kan nog också taga sin man.

— Hvad kunde väl hända dem?

— Fruktar jag ej att gumman genom sin elakhet och list skall locka äfven mig i fällan? Vid den evige Guden! Hon ropade ju till mig en dag, att jag skulle komma bort till mångrottan, då tänkte hon tillintetgöra mig och vedergälla mig hvad jag förbrutit mot Reinhold Ackerman. . . . Jag förbrutit?

Han strök med handen öfver den brännande pannan, liksom ville han stryka bort något, som skymde för hans blick.

— Men Hugo! Hugo! Hvar är han? Han måste komma!

Darrande grepo hans händer efter uret, och hastigt ilade hans blickar öfver urtaflan för att utröna, hvad tiden led.

— Han måste nu vara till baka. Jag måste gå efter honom.

Han sprang ned till trappan och ropade till förvaltarhustrun att hon ännu en gång skulle gå ned till den underjordiska gången.

Men hon förklarade på det bestämdaste, att hon icke vidare komme att gå dit.

— Hvarför icke? frågade han förargad.

— Hvarför? Helt enkelt därför, att jag hört så förfärliga ljud derifrån. Jag säger er, herr justitieråd, att de komma från mångrottan.

— Galenskaper! Gå bara! Tänd lyktan ännu en gång! Den gamla lydde. Hon skyndade tigande till ett hörn af förstugan och hemtade der en stor lykta, som hon tände med darrande fingrar.

Pröfvande lyfte justitierådet lyktan i höjden, derpå steg han utför trappan, till dess han kom till den källarliknande ingången.

Han tvekade att sätta sina fötter på tröskeln. En tanke uppsteg hos honom, att han kunde råka ut för en olycka.

Efter en kort strid med sig sjelf gick han raskt och modigt framåt.

Han ilade några steg in i gången, då stannade han plötsligt, i det hans hjerta klappade häftigt. Hvad skulle det betyda?

— Jag måste till Hugo. Antingen skall jag rädda mig och honom, eller gå vi under båda. Det gifves ingen annan utväg.

Plötsligt hörde han en skrikande fruntimmersröst.

Strax derpå skar ett ångestrop genom luften och derefter kunde han tydligt höra förvirrade röster.

Obeslutsam stod han der. Han vågade sig hvarken fram eller tillbaka.

Nu hörde han på afstånd bullret af något nedfallande föremål.

Med återhållen andedrägt lyssnade han till hvad detta hade att betyda.

— Det kommer någon! framstötte han. Jag ser ljus.

Hvem är det?

Icke länge behöfde han stanna i okunnighet om hvem den kommande var.

Herr justitieråd! ropade den gamle Eberhards röst.

— Hvad är det?

— Allt är förloradt!

— Förloradt! utropade justitierådet, under det hans bröst hafde sig våldsamt. Hvad säger ni, Eberhard?

— Allt är förloradt.

— Hvar är Hugo?

Innan ordet kom ur förvaltarens mun, ljöd plötsligt ett häftigt brakande vid ändan af gången.

Marken skalf och bäfvade i dess innersta djup.

— Kom, herr justitieråd, eljest äro vi förlorade! Den gamla känner hemligheten. Hon skall tillintetgöra oss, om vi stanna här.

Ett förfärligt dån hördes i nästa minut.

Det föreföll de båda som om hela byggnaden af en osynlig makt brutits i spillror.

Båda skyndade derifrån och först i förstugan stannade Planitz rädd och blek.

Förvaltarehustrun skyndade emot sin man och ledde honom in.

Här föll han nästan vanmäktig ned i en länstol.

De sista minuternas tilldragelser hade verkat tillintetgörande på honom.

Äfven justitierådet skyndade att få visshet om hvad som förefallit.

Han uppmanade den gamle ifrigt att meddela, hvad som skett, men denne skakade endast på hufvudet och stirrade liksom själsfrånvarande på den frågande.

— För pocker, utropade då justitierådet, i det han förargad stampade med foten i golvet, tala, Eberhard, eller lemnar ni redan i afton min egendom!

Förvaltarens hustru utstötte ett gällt skrik.

— Herr justitieråd, yttrade hon, betänk hvad ni säger!

— Ja, ropade justitierådet, han måste bort ur huset, om han icke nu bistår mig. . . . Hvar är Hugo, Eberhard? Säg, hvar är han?

Egarens af Bärenburg hotelser hade icke blifvit utan verkan på den gamle mannen.

— Jag — o, min Gud, så det arbetar i min hjerna! — Jag tror . . .

— Hvad tror ni? — Säg, hvar är Hugo?

— Förlorad!

Justitierådet skar tänderna.

— Förlorad! Hvad vill det säga?

— Jag vet icke, herr justitieråd, hvad som skett, blott så mycket har jag hört, att taket öfver gången störtade ned just som jag lemnade den nyss.

Justitierådet kämpade några minuter med ett beslut, derpå fattade han den på golvet stående lyktan för andra gången och sprang som en besatt utför källartrappan samt skyndade in i gången till den plats, der taket nedstörtat.

Det var klart för Planitz, att mångrottaus gamla herskarinna åstadkommit detta.

Hans händer knöto sig, och liksom drivven af en hemlighetsfull makt anföll han de grus- och stenhögar, som spärrade vägen.

— Jag måste igenom, jag måste fram, jag måste befria honom! På hans lif hänger allt . . . Och icke blott han, äfven hon måste åter i mitt våld. Och vägen till dem båda går endast genom denna grushög.

Planitz insåg, att han ensam icke kunde undanskaffa denna hög.

Han fattade lyktan och vände åter upp till den gamle förvaltaren.

Denne satt fortfarande liksom förlamad i sin länstol.

— Jag måste hafva hjälp att gräfva mig igenom grushögen der nere, sade justitierådet till honom. Hvar skall jag få sådan, Eberhard?

— Res bort till skogsvårdshuset. Der finnas några skogsarbetare, som kanske äro hågade att komma hit med hackor och spadar! . . . Min hustru kan följa med er, herr justitieråd, ty sjelf vågar jag mig icke ut i detta förfärliga väder, stammade den gamle mannen.

En stund senare åkte de båda efter förvaltarens gamla häst bort från gården.

Snöstormen hade aftagit, men snön föll dock ännu ymnigt

Efter en timme kommo de till skogsvårdshuset.

Här låg allt försänkt i djup sömn.

Först efter ett ihärdigt bultande på dörren kom en äldre man fram till fönstret och frågade i knarrig ton, hvad man ville.

Blott efter långa underhandlingar och löfte om riklig ersättning lyckades Planitz få tre kärnfasta karlar till sitt bistånd.

Sedan de stärkt sig med en dugtig klunk brännvin, satte de sig i rörelse för att genom den djupa snön begifva sig till Bärenburg.

Framkomna till ort och ställe fördes arbetarne genast ned i gången.

De grepo genast till arbetet.

Men sedan de förgäfves ansträngt sig i tre timmar, förklarade de, att de icke kunde arbeta längre. Deras lungor blefvo förstörda af det rykande dammet.

Planitz fördubblade ersättningen, och arbetet upptogs å nyo.

Men allt efter som de gräfde, rasade nytt grus ned ofvanifrån. Arbetet syntes sålunda aldrig vilja taga slut.

Ändtligen fram mot middagen upphörde nedrasandet.

Alla andades lättare. Nu trodde man, att arbetet snart skulle bli färdigt.

Hackorna och spadarne svängdes med ny fart, och slutligen började en ljusning skönjas i taket. Denna öfvergick snart till en stor öppning.

Såsom vi veta hade Hugo vaknat upp ur sin bedöfning.

Han hörde de arbetande männen och gaf genom bultande och rop tillkänna, att han befann sig bakom grushögen.

Planitz hjerta började slå häftigt, då han hörde, att Hugo lefde.

Han påskyndade arbetet, och efter ytterligare en stunds gräfning blef Hugos ansigte synligt samt snart derpå hela hans kropp.

Planitz utstötte ett rop af glädje, då han fick se Hugo frisk och välbehållen, ehuru utmattad och medtagen.

— Hvar är Inga? frågade han.

— Hon är der uppe hos den tokiga varelsen.

På afstånd hördes nu ett vidrigt »hi, hi, hi», och strax derpå skalf marken återigen.

Ett doft buller och brakande hördes ånyo.

Genast flydde Planitz och Hugo samt arbetarne ut ur gången och skyndade upp i husets förstuga, för att skydda sig för den okända faran.

SEXTIOFEMTE KAPITLET.

I bann under en osynlig makt.

Inga von Tannenburg lefde ett egendomligt drömlif i Mångrottan.

Hon måste enligt den grå gummans föreskrift lugnt bida på sitt läger samt vårda den vrickade foten. En läkare hade icke kunnat sköta den omsorgsfullare än den godmodiga gamla.

Denna egendomliga qvinna syntes hafva en stor erfarenhet bakom sig och icke blott det, hon egde också en stor mängd läkemedel

Inga kunde ej förstå, hvarifrån hon fått alla dessa, som hon använde med så stor skicklighet.

Under hennes behandling förbättrades foten allt mer och mer, och Inga kunde snart stödja på den; men gumman vakade nog öfver, att hon ej ansträngde den.

Efter hvad som förefallit i går afton vågade Inga icke fråga efter Hugo, och gumman meddelade ej heller någonting om honom.

Så hade större delen af dagen redan gått, då Inga begaf sig till Mångrottan. Hon uppsökte åter den plats, der hon föregående afton samtalat med Ludmilla.

Hon förundrade sig icke litet, då hon på den plats, der Hugo brutit sig igenom, fann en mängd grus o. d.

Ej långt derifrån stod gumman och lyssnade.

— Hvad skall allt detta betyda? frågade Inga.

— Jag måste lyssna, mitt barn, ty dina fiender vilja komma för att hemta och tillintetgöra dig.

Inga tryckte handen mot bröstet, då hon hörde detta. Hon tänkte på Hugo, men att gumman beredt honom en lefvande graf, derom visste hon intet, förr än den gamla nu berättade detta för henne.

— Det är omenskligt af er, förklarade hon. Hvem ger er rätt att offra en menniska?

— Du är ännu ett barn, Inga, svarade den gamla, och känner icke världen. Du tror blindt på din förförars ord. Men hvilken lön får du därför? . . . Derfor låt mig handla! Din fiende, din dödsfiende skall bli tillintetgjord.

— Han är kanske endast ett verktyg i en annans hand.

— Du menar den der skurken, som kallar sig justitieråd? Inga bejakade denna fråga.

— Var lugn, min dotter, äfven hans stund skall komma. Om du visste, hvilka brott och nedrigheter han har på sitt samvete, skulle du stå mig bi i kampen mot denne afgrundsande i människohamn.

Ludmilla, som tigande följt de båda, slog sig nu ned i Mångrottans berså.

Hon såg i dag mera trött och slapp ut än vanligt. Med händerna i knäet satt hon der och stirrade mot golfvet. Hon var oberörd af det som försiggick omkring henne. Då och då kom namnen Wildenfels och Margret öfver hennes läppar.

Gumman lemnade nu de båda och begaf sig till den plats, der den underjordiska gången befann sig.

Derpå vände hon tillbaka och sade med dyster min till Inga:

— De tyckas icke återkomma, men, vid Gud, de hafva befriat din dödsfiende ur hans graf.

Inga såg undrande på gumman. Denna tycktes läsa hennes tankar.

— Ack, sade hon. Du vet ju icke hvad som passerat. Skurken, som ville rycka dig ifrån oss, stötte jag in i gången der och stängde sedan hvarje väg till flykt. — Grafven var annars bestämd för en annan.

— För hvem?

— Hvem annars, om icke han, som är vår gemensamma fiende! Men han är listig och klok. Han vet, att Ackerman icke då kunde tända alla minorna i Mångrottan. Han vet, att Bärenburg lätt kan förvandlas till en grushög samt att alla, som befinna sig i Mångrottan, kunna bli lefvande begrafna.

Ludmilla såg vid dessa ord upp.

— Moder, sade hon med detta besynnerliga tonfall, som är eget för de vansinniga, skall jag hemta eldbranden? Skall jag tända på? Ah, det skall bli skönt! . . . Men gör det icke än! Först måste Erik Wildenfels komma. Först måste bröllopsklockan ljuda —

Ludmilla sprang vid dessa ord upp och lyssnade, liksom ansträngde hon sig att höra ett aflägsset ljud.

— De komma ej än! hviskade hon derpå sorgset. De

komma ej än. De borde dock vara här, jag borde höra Eriks röst.

— Lugna dig, Ludmilla! sade den gamla mildt, och tro hvad jag säger. Han kan icke hemföra dig såsom sin brud, ty han är redan gift.

— Har han då bedragit mig? O, det är förfärligt! Gif mig eldbranden så att jag får tända minan!

Inga lade lugnande sin hand på hennes axel.

— Var lugn, kära Ludmilla, och sätt dig här och tala med mig! Du har ju lofvat att meddela mig alla dina hemligheter. Har du ingenting mer att säga mig?

— Jo, svarade Ludmilla, som emellertid blifvit lugnare till sinnes. Sätt dig här! Jag skall berätta dig, huru den lille vackre gossen blef dömd till döden.

— Ludmilla! ropade gumman och lyfte hotande fingret. Vet du ej, hvad du lofvat och svurit? Gud straffar menedare.

Ludmilla bröt ut i snyftningar. Det förtroliga meddelandet uteblef.

Den gamla, som var nöjd härmed, trippade beskäftigt omkring, lyssnande och spanande.

Då Inga såg, att hon icke vidare kunde förmå Ludmilla att tala, försjönk äfven hon i grubblerier.

Hon kastade sig uttröttad och matt på bädden och började tänka på sin belägenhet.

— De spöklika varelserna äro ju ganska goda. De älska mig. Och hvad allt har icke den gamla gjort för att rädda mig ur den förfärliga människans klor! Jag tillstår det gerna. Men är jag räddad? Nej, jag har blott bytt om fängelse. Det är nu frågan, hvilken fångenskap som är den angenämare. Jag tror nästan, att nya, obekanta faror hota mig här. Ludmilla talar om en eldbrand på ett så hemlighetsfullt sätt samt derom, att den forne egaren af Bärenburg icke antändt alla minorna, hvarmed hela byggnaden kan förvandlas till en grushög. Barmhertige Gud, om något så förfärligt skulle ske!

Återigen förföll Inga i dystra grubblerier. Hon tänkte på den möjligheten, att hon kunde begrafvas under spillrorna af Bärenburg.

— O, om jag visste, att jag strax doge och icke först måste kämpa länge med döden! — — Ack, min Eckbert, min Eckbert!

Ingas monolog afbröts af ett gällt skrik. Det kom från gumman.

Och med detta skrik blandade sig Ludmillas rop:

— Gif mig eldbranden, moder! Våra fiender hota oss! Erik Wildenfels kommer icke. Bröllopsklockan ljuder ej. Hvar

är Egon? Egon är död. O, denna lilla engel, huru skön han är! Egon, Egon! Vakna upp!

Detta barnnamn, som Ludmilla ropade, väckte ett lifligt genljud i Ingas bröst.

— Egon, Egon! ropar den olyckliga, hviskade hon.

Ännu en gång skar ropet »Egon» genom luften.

Då kunde Inga ej längre stanna qvar på sin plats. Hon reste sig och rusade ut i salen, der hon fann den gråa gumman oroligt trippa omkring.

Ludmilla kom nu äfven framspringande till gumman och ropade:

— Moder! Eldbranden!

Gumman reste sig upp mot den vansinniga och ropade:

— Ludmilla, hör du bultandet? Hör du ljudet af hackor och spadar?

En pinsam tystnad inträdde.

Med klappande hjerta lyssnade Inga till de besynnerliga ljuden, som tycktes komma underifrån.

— De komma! yttrade gumman.

— De komma! upprepade Ludmilla med en lidelsefull glöd i ögonen.

Blott allt för väl visste gumman, att, om hon nu sade sanningen, Ludmilla skulle låta förleda sig till någon oöfverlagd handling, och därför tog hon sin tillflykt till en lögn.

— Bröllopskaran kommer! sade hon. Skynda dig, hemta din bruddrägt och kläd dig!

Med ett vansinnigt glädjerop rusade Ludmilla bort, utan att bevärdiga Inga med en blick.

Bultandet och hackandet under marken tilltog i styrka.

— Nu gäller det! hviskade gumman, i det mod och beslut-samhet blixtrade i hennes ögon.

Hon hörde tydligt, huru man arbetade i den underjordiska gången.

I justitierådets rum låg Hugo von Falkenberg och jemrade sig. Förvaltarhustrun uppbjöd alla sina krafter för att lindra den svårt misshandlades smärtor.

Detta var på morgonen efter det Hugo blifvit räddad ur den igenrasade grafven.

På aftonen samma dag började han redan känna sig bättre.

Då kom Planitz in till honom.

— Nu är det nödvändigt, att du räddar Inga, sade han.

— Jag vågar mig icke mer till Mångrottan, svarade Hugo. Jag måste afstå från Inga.

Justitierådet skiftade färg.

— Afstå ifrån! utropade han. Vet du då icke hvad som står på spel?

— Det vet jag. Får jag icke till stånd en förbindelse med Inga, så är jag förlorad.

— Och äfven jag.

— Ja, du först och främst. Du behöfver Ingas penningar mer än jag.

Justitierådets tunna läppar drogo sig till ett hänfullt leende.

— Jag har låtit dig se in något litet i mina förhållanden, sade han med konstladt lugn, men jag trodde ej, att du på ett så oförblommeradt vis skulle slunga mig detta i ansigtet. — Jag antog, att din böjelse för Inga var djup och allvarlig.

— Så är den äfven.

— Du älskar henne alltså?

Hugo vaggade med hufvudet.

— Hvad skall jag svara? Tror du, att det är sådan kärlek, som en oerfaren, svärmisk yngling gripes af, då han första gången får se en vacker qvinna, så misstager du dig. — Jag har lärt mig att räkna. — —

En paus uppstod.

— Arbetarne äro beställda tills i afton, yttrade slutligen Planitz med ett betydelsefullt allvar i rösten. Vill du deltaga i räddningsarbetet.

— Ja, svarade Hugo. Det ligger äfven i mitt intresse, att Inga blir befriad. — — Men äfven du följer väl med till Mångrottan?

— Det är ej nödvändigt.

— Jo.

— Hvarför?

— Emedan du i det afgörande ögonblicket är beslutsammare i handling än jag. — När jag med Eberhard bröt igenom marken i Mångrottan, stod det fast hos mig, att jag icke skulle lemna det hemlighetsfulla rummet utan Inga. — Men då jag såg henne —

— Men då du såg henne, afbröt honom justitierådet leende, då du såg henne, slocknade naturligtvis ditt mod. Icke sant?

— Jo. — Jag fick äfven andra tankar, och jag kunde icke

uppträda nog kraftigt och beslutsamt. Detta är skälet, hvarför jag vill hafva dig med i Mångrottan.

Ett ögonblick öfverlade justitierådet med sig sjelf. Derpå slog han lätt knytnäfven i bordet och sade:

— Nå väl! Det må bli dervid! Jag följer med! — Men låt oss nu öfverlägga om, hvad vi skola göra för den händelse, att du kommer att ega Inga!

— Denna fråga ville jag snarare rigta till dig, invände Hugo. Du måste ju af omtanka för din —

— Tyst!

— Nej, min käre! Nej! — Den tiden är förbi, då jag för dina hotelser förnekade min far. — Från detta ögonblick skall jag kalla dig min fader. — Du är min far.

Justitierådet bleknade.

— Hugo, jag beder dig för himlens skull, vidhåll icke denna uppfattning, ty då går vår plan förlorad och det är förbi med oss båda.

— O, du klokhufvud! Har du då nu mera funnit den felande länken i din kedja? — Skall jag kanske såsom en Falkenberg gifta mig med min närmaste släkting? Nej! Jag har noga öfvertänt saken. Jag kommer obetingadt att uppträda under mitt verkliga namn, under det namn, som du på sin tid gaf mig.

— Hugo, sade justitierådet, gifvande sin röst en viktigare ton, om du uppträder såsom min son, då är det förloradt. — Du vet, att Inga genomskådat mitt görande och låtande, du vet, hvilken förolämpning hon slungat i ansigtet på mig. — Tror du, att hon skall lyda, då jag säger: jag har med denne Hugo von Falkenberg spelat en komedi med er, och nu uppträder han såsom friare till eder hand. — Nej, aldrig i tiden skall hon säga ja.

— Hon skall ej heller göra det, om jag uppträder under ett annat namn.

— Hon skall, hon måste göra det. Hon måste mottaga din hand. — Och om hon icke godvilligt gör det, då har du våld nog i dina händer för att tvinga henne.

— Förklara dig närmare!

— Nå väl! Hör då! Du sjelf har berättat mig, att du, då du beträdde din konstnärsbana, en tid förtjenade dina penningar med hypnotiska försök, och du har skrutit af, att du på så sätt kunde underordna andras vilja under din. Använd detta knep nu! Försätt henne i ett sådant tillstånd, för henne derunder till altaret och tvinga henne att säga ja. — Hon är deretter din maka, du må heta, hvad du vill. —

— Har du hennes papper?

— Allt är i ordning.

Hugo suckade djupt.

— O, Gud! sade han, när jag tänker på, hvilken förkastad varelse jag varit och så ser på, hvad det blifvit af mig på några dagar, känner jag icke igen mig sjelf.

Justitierådet ryckte på axlarne.

— Antager du mitt förslag? frågade han efter en stunds tystnad.

— Den är mycket äfventyrlig din plan, svarade Hugo, men dock utförbar. — Frågan är nu blott, hvar vi skola finna en prest, som är villig att sammanviga oss.

Planitz ryckte till.

— Svara upprigtigt på en fråga! Kan du verkligen hypnotisera en person så, att denne under en eller två dagar villigt följer dig?

Hugo skakade på hufvudet.

— Det vore den personens död.

— Hvarför?

— De respektive hjernpartiernas förlamning skulle döda honom.

— För huru lång tid kan då hypnotiseringen utan fara utsträckas?

— Tre timmar, tror jag.

Justitierådet öfverlade. Hans hjerna arbetadé med blixtsnabbhet, och hans planer voro snart färdiga.

— Godt, det är nog! sade han. Så vidt du är i stånd att under tre timmar göra ditt inflytande öfver Inga gällande, så är hon din, då hafva vi vunnit spelet.

— Men hvad skall hon säga, då hon åter vaknar upp? Hon skall hata mig, men jag vill icke bli hatad utan älskad af henne. Jag å min sida älskar henne utesägligt.

— Du är en svärmare, Hugo! — Du vill således ej?

Hugo funderade en stund. Derpå sade han:

— Jo, jag går in på ditt förslag. Jag skall på detta sätt tvinga Inga att blifva min.

— Det är bra! Vår öfverenskommelse är alltså afslutad, och du vet, hvad du har att göra, när du gjort Inga till din hustru och dermed gjort dig till egare af Falkenberg.

— Men skall man icke protestera mot Ingas giftermål samt vägra att erkänna det?

— Än mer! För dess bestånd skall jag svara. Du vet, att jag gäller såsom landets skickligaste advokat.

Knapt voro dessa ord uttalade, förr än de legda arbetarne kommo för att börja sitt arbete.

Man skred genast till verket.

SEXTIOSJETTE KAPITLET.

En vild jagt.

Polisdomaren von Hagens villa låg — som läsaren torde erinra sig — temligen afsides från den störande gattrafiken. Ingen hade märkt, att Eisner uppehållit sig på polisdomarens egendom. Bra till pass för honom hade äfven den täta dimman kommit, som lagt sig öfver stad och land.

Sedan von Hagen i domshuset fått underrättelse om, att den förrymde förbrytaren varit i hans eget hem, skyndade han hem så fort han förmådde.

Han fann, att allt förhöll sig så som tjenaren berättat. Fönsterluckorna voro uppbrutna, och vid fönstret låg ännu kvar det verktyg, hvarmed inbrottet föröfvats.

Vid första undersökning fann herr von Hagen, att Eisner ur ett klädskaåp medtagit en sommarrock, ett par byxor samt en vest.

Just som von Hagen för sig gjorde den anmärkningen, att Eisner i den rådande kylan måste frysa i dessa kläder, afbröts han plötsligt af tjenaren, som yttrade:

— Nädig herre, den stora reskappan är också borta!

— Ja verkligen! utropade von Hagen, sedan han förvissat sig om, att tjenarens ord voro sanna. — I den kappan bör han åtminstone icke frysa men blir så mycket lättare att finna, ty ingen bär ett sådant plagg på gatorna.

Undersökningen fortsattes och gaf vid handen, att Eisner måste vara ett slugt och beräknande hufvud. Man fann nemligen, att han icke blott tagit de omnämnda öfverplaggen utan äfven försett sig med diverse underkläder.

Hvad som stulits borde emellertid lända till att upptäcka tjuften. Von Hagen sjelf skref upp allt, och en timme senare förde den elektriska gnistan ut åt alla håll en noggrann beskrifning öfver flykten.

Herr von Hagen hade bemäktigats af en nervös oro. — Han skulle och måste åter fasttaga denna brottsling samt befordra honom till rättvist straff.

Strax efter middagen kom polisdirektören till domaren. Denne visste, hvad besöket gälde, och väntande såg han därför på den inträdande.

På uppmaning af von Hagen tog denne plats och började derefter:

— Herr polisdomare, Eisner har blifvit sedd och förföljes å nyo.

Hvar?

I Burkersdorf.

— I Burkersdorf? Är icke det en ort, som ligger ungefär två timmars väg härifrån?

— Jo, svarade polisdirektören. Der har han gjort inbrott.

— Hvar der?

— I värdshuset.

— På ljusa dagen?

— Ja.

— Hur vet ni detta?

— För ungefär en half timme sedan kom värden på värdshuset »Gyllene äpplet» i Burkersdorf till mig med andan i hal-sen och berättade derom.

— Hvad har han stulit der?

— Penningar samt en häst och vagn.

— Är det möjligt?

— Ja, om ni önskar, kan ni få höra allt ur värdshusvärdens egen mun.

— Är han då här?

— Han väntar här nere på gatan.

— Bed honom komma hit upp så fort som möjligt!

Polisdirektören gjorde så, och efter några ögonblick stod värden inför de båda herrarne. Han var en man af omkring 30 år, och af hans hållning såg man, att han varit militär.

På von Hagens uppmaning satte han sig på en stol och började berätta, huru stölden tillgick.

— Vet ni, hvem tjuften var? frågade von Hagen, sedan mannen slutat sin berättelse.

— Ja, herr polisdirektören har upplyst mig derom.

— Har ni någon aning om, hvart mannen tagit vägen?

— Jag tror, att han begaf sig till jernvägsstationen.

— Till hvilken jernvägsstation?

— Dürrenchersdorf.

Med denna upplysning slutade värdshusvärden sitt meddelande. Han fick af von Hagen mottaga många tacksägelser för

de lemnade upplysningarna, och man lofvade honom, att man skulle uppbjuda allt för att fasttaga tjuften.

Polisdirektören fick ännu några förhållningsordres af von Hagen och derpå aflägsnade han sig tillsammans med värden.

En kvarts timme senare blefvo samtliga jernvägsstationer underrättade om flykten, samt meddelade beskrifning på tjuften.

Polisdirektören lofvade sig af denna åtgärd en lycklig följd; och han glädde sig därför mycket, då han snart från stationen i Dürrenchersdorf fick mottaga ett svarstelegram af innehåll, att en man, på hvilken den gifna beskrifningen noga passade in, å sagda station begärt att få köpa biljett till Hamburg, hvilket dock icke låtit sig göra, enär biljetter, gällande längre än till riksgränsen icke såldes.

Af detta telegrafiska meddelande slöt polisdirektören, att Eisner icke kunde komma längre än till gränsen samt att det skulle lyckas att gripa honom der.

Men han gjorde upp räkningen utan värden. Eisner var ett slugt hufvud. Redan vid nästa stad steg han ur, lät hos en barberare svärta sitt hår och förändra sitt utseende på hvarje-handa sätt samt valde derpå en annan väg.

Polisdirektörens befallning, att alla tåg och alla stationer på den angifna linien skulle noga undersökas, blef därför utan resultat.

På morgonen följande dag ingingo flere telegram, som bekräftade det antagandet, att flykten förändrat reseplan.

Myndigheterna blefvo utom sig öfver den farlige brottslingens undkommande.

Ransakningen hade redan afslutats, och Eisner skulle just ställas inför juryn, men då var han plötsligt försvunnen.

Mannens djerfva bragd blef bekantgjord af tidningarna, och äfven direktören i den malchowska fabriken fick kännedom här-om och meddelade underrättelsen till sin i Rivieran vistande hustru.

På Edgar Malchow verkade underrättelsen som en blix från klar himmel.

Han hade alltjemt hoppats, att mördaren kunde bli dömd och att Margret Heimburg ingenting skulle få veta derom.

Hvad skulle väl ske, om man icke lyckades att gripa den förrymde brottslingen?

Denna fråga gjorde Edgar sig väl hundra gånger om dagen, och den försatte honom alltjemt i en upprörd sinnesstämning.

SEXTIOSJUNDE KAPITLET.

Eldbranden, moder!

Bultandet, hackandet och gräfvandet under Mångrottan fortfor. Hemskt ljödo verktygens dofva slag mot den underjordiska gångens väggar och tak.

Bullret tilltog alltjemt i styrka och häftighet.

Lugn och beslutsam stod den gråa gumman på den plats i grottan, under hvilken de af Planitz legda arbetarne gräfde och hackade.

Då och då visade hennes ansigte en hänfull min.

— De skola icke nå sitt mål, läspade hon. De skola obetingadt tillintetgöras af mig, så fort de visa sina hufvuden. Förbannelse öfver dig, Planitz! Förbannelse öfver dig, Hugo, du s. k. Falkenberg! Båda skolen I dö i dag, om I vågen att intränga i mitt hem. — — — Hvad gör jag annat än verkställer Reinhold Ackermans testamente? — —

Hade icke han sjelf redan den afsigten att begrafva den trolöse förrädaren, som kallade sig hans vän, under dessa spillror?

O, kommen, kommen, I skolen få lära känna den gråa gummans hämd!

Ifrigt trippade hon af och an, lyssnande än här, än der, om icke marken under hennes fötter skulle öppna sig.

Den gråa gumman hade alldeles bestämdt antagit, att Planitz och hans följeslagare skulle komma den vägen till Mångrottan.

Planitz var dock klokare i sina afsigter: Han stred med begagnande af krigslist.

I tysthet sade han sig sjelf att, om han kunde bedraga den gamla på sådant sätt, att hon antoge, det han och Hugo skulle komma in genom öppningen, han lättare skulle kunna vinna spelet genom att intränga en annan väg.

Och denna väg var funnen.

Från vinden i Bärenburg förde en mörk, smal gång till midten af Mångrottan.

Dörren till denna gång såg alldeles ut så som de öfriga brädfodringarna i vinden.

En särskild mekanism öppnade dörren.

Hundrade gånger hade väl Planitz och Hugo gått förbi denna dörr, men aldrig hade de anat, att den fört till en gång, som mynnade ut i Mångrottan.

Planitz, som under dessa dagar ännu en gång noga undersökte allt, sade sig, att de båda spöklika varelserna ovilkorligen måste härifrån hafva begifvit sig till Mångrottan.

De hade ju då, när han kämpade den sista striden med dem, försvunnit alldeles inför hans ögon.

Han kände, pröfvade och sökte till dess han omsider fick fatt i mekanism, som öppnade dörren.

Ett glädjerop undslapp honom, då han gjorde denna upptäckt.

Hugo von Falkenberg måste komma till honom och öfvertyga sig derom, att en förbindelse fans mellan sidobyggnaden och Mångrottan samt Bärenburg.

Båda uppkastade nu en plan, som gick ut på att man skulle låta arbetarne fortsätta i den underjordiska gången under det de sjelfva sökte genom den öfverjordiska gången intränga i grottan.

Då vi lemnade Planitz och Hugo under deras samtal, kommo, såsom läsaren torde erinra sig, de af justitierådet legda arbetarne för att söka bryta sig igenom i den underjordiska gången.

Planitz och Hugo visade arbetarne, hvad de hade att göra.

Derpå försåg Planitz sig med snören och band för att, såsom han sade, fångsla de vansinniga.

Sakta och försigtigt smögo de sig såsom spöklika skuggor genom gången, som gick från vinden i Bärenburg till grottan.

De vågade icke tända ljus, enär de fruktade att dermed förråda sig.

Ljudlöst kommo de till Mångrottan samt in i densamma.

Planitz grep Hugo stadigt i armen.

— Se här, hviskade han så tyst som möjligt, under det han lyssnade till ljudet af arbetarnes hackor och spadar.

Hugo, hvars hjerta klappade nästan hörbart, blickade i den angifna riktningen och såg den spöklika gamla stå der.

Ett sakta, undertryckt fnissande kom öfver hennes läppar.

— Hon anar intet ondt, sade Planitz. Nu gäller det att handla. Märk, Hugo, att vi båda nu befinna oss i lifsfara! Jag vet mycket väl, att den halft förryckta R. Ackermann icke sprängde alla minorna. Gumman vet det. Derför, så snart hon ser, att de äro förlorade, tänder hon dem, och vi båda äro begrafna med henne och den andra, som hon kallar Ludmilla.

— Och Inga! genmålde Hugo.

Planitz ryckte på axlarna.

— Naturligtvis skall äfven hon omkomma. — — — Men låt oss nu icke hålla några långa underhandlingar! Vi måste smyga oss fram till gumman samt afskåra för henne hvarje väg till flykt. — — — Här har du ett snöre. Gör deraf en snara och kasta den öfver hennes hufvud! Jag skall göra detsamma.

Nu blefvo slagen i den underjordiska gången hårdare och tydligare, och brakandet af trävirke förrådde, att arbetarne nu trängt fram till detta.

Om några minuter måste de ha slutat sitt arbete.

— Kom nu! hviskade Planitz till sin följeslagare. Störta dig öfver henne och betänk, att allt står på spel för dig.

— Och hvad tänker du göra? frågade Hugo.

— Jag skall komma från den andra sidan och göra detsamma, i fall det ej skulle lyckas för dig.

Nu dök äfven Ludmilla upp och stälde sig lyssnande bredvid den gråa gumman.

— För tusan! hviskade Planitz. Nu ha vi att göra med två. Du vet, om hvilken det först och främst är fråga. Ludmilla är oskyldig, men den gamla måste i vårt våld.

Återigen hördes brakandet af sönderbrutet trävirke.

Planitz påskyndade Hugo.

Denne syntes redan sjelf hafva insett, att det kritiska ögonblicket nu var nära, och han beredde sig att springa fram.

Äfven gjorde han anstalter att fånga den gråa gumman, då han tillbakahölls af Planitz.

— Hör först, hvad de säga! Vi kunna kanske draga nytta af deras samtal.

Ludmilla syntes åter omgifvas af vansinnets natt.

Ett oartikuleradt ljud kom ur hennes strupe, derpå stälde hon sig framför den gråa gumman med utsträckta armar och skrek:

— Eldbranden, moder, eldbranden!

— Ja, Ludmilla, svarade den gamla, du skall hemta eldbranden och tända minan! — Ha, det skall bli ett lustigt lif i Mångrottan! — Låt dem blott först komma — Jag skall låta förrädaren och mördaren Planitz — —

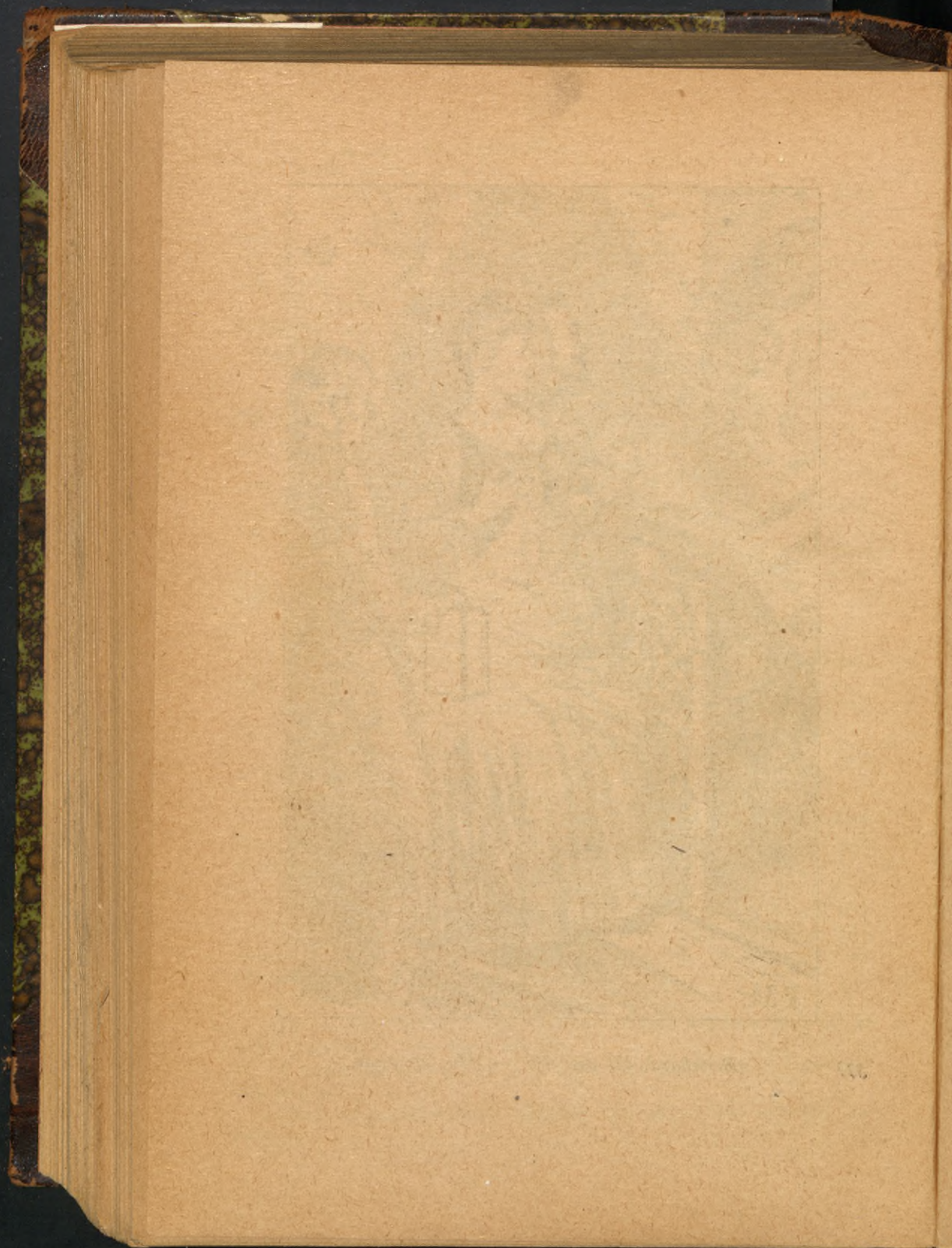
Planitz spratt till vid dessa ord.

Hugo såg dödsblek på honom, liksom väntade han att få höra något svar från hans läppar.

I nästa ögonblick blef han dock åter störd af de bådas rop och samtal.

Hans uppmärksamhet riktades då på de två spöklika varselerna.

— Eldbranden! Eldbranden! ropade Ludmilla.

— Icke ännu, Ludmilla, först skall du springa bort och släcka ljuset, på det att fullkomligt mörker må råda i grottan, och derpå, derpå kan du börja ditt förstörelseverk! — Låt lågorna slå upp och förtära grottan! — Hejsau! — Hurra!

Ett ögonblick teg Ludmilla, men derpå arbetade sig plötsligt ängsliga ljud fram ur hennes bröst.

— Nej, moder, nej, moder, jag kan icke göra det! Ty om allt störtar samman, så begrafver man äfven oss med. Och jag, moder, jag måste lefva. — Du vet ju, att jag är Erik Wildenfels brud. — Du vet, att han kommer för att hemta mig till bröllopet. — O, hur härligt! Huru skönt det skall bli! — Hör du icke ännu klockornas toner? — Moder, gå undan, de komma! — —

— Till baka! ropade plötsligt gumman.

Hon såg, huru en remna uppstod i marken.

Bultandet under henne blef allt starkare.

— Fram nu! uppmanade Planitz. Nu nalkas det afgörande ögonblicket.

De båda hade stått på ett galleri, hvilket befann sig i grottans bakgrund.

Från detta gingo två vägar ned till Mångrottans golf.

För Planitz och Hugo voro dessa vägar synnerligen lämpliga, enär de på dem kunde från två sidor närma sig gumman.

När brakandet i golfvet blef allt starkare och Ludmilla åter började ropa, befalde gumman:

— Nu till verket, Ludmilla!

— Nej, moder, jag gör det icke! Först vill jag veta, hvart jag och Inga skola taga vägen. — Du vet ju, att Inga är hos oss. — Äfven hon väntar på sin brudgum, på sin make, som otålig står der utanför Mångrottan.

Gumman kämpade ett ögonblick efter ett beslut. Hon stirrade mot golfvet, i hvilken en stor öppning nu mera hade uppstått.

— För hit Inga till granitpelaren, derifrån vägen för ut i det fria! Derpå, när detta är gjordt, bär du hit eldbranden till mig och släcker det stora ljuset. I mörker skola de eländige omkomma.

Inga, som störts i sin ro af bultandet och hackandet i den underjordiska delen af Mångrottan, såg nu klart och tydligt, att gumman ärnade utföra en hemsk plan.

Hon insåg, att alla voro förlorade, om den vansinniga hemtade eldbranden och lemnade gumman den.

Väl visste hon, att hon befann sig vid utgången ur hålan. Men en egendomlig känsla bemäktigade sig henne.

Skulle alla dessa personer och i synnerhet de oskyldige arbetarne, som blott voro legda af Planitz, omkomma?

Denna tanke, som snabbt genomskar hennes hjerna, kom hennes hjerta att slå häftigt.

— Ludmilla, hviskade hon, kom låt oss fly in i gången!

— Nej! sade denna, först måste Mångrottan störta tillsammans öfver de eländiga!

— Men då förgås äfven du. — — Men tänk på din brudgum!

Ludmilla såg på Inga, hvarvid hennes drag förvredos.

— Hvad sade du om min brudgum? — Vill du kanske röfva honom från mig? — Vill du kanske sätta dig i mitt ställe? — — Ha! — —

— Ludmilla, lugna dig! — Du talar som en vansinnig.

— Vansinnig! — Ha, det säger ju alltid hon, men Ludmilla är icke vansinnig. Ludmilla vet mycket väl hvad hon vill. — Inga, gå förut och rädda dig! Jag måste hemta eldbranden. — Hör du icke, hur det bultar och slår? — Hör du icke, hur de intränga? —

I samma ögonblick hördes ett starkt brak. En del af taket i den underjordiska gången störtade in.

Samtidigt härmed rusade Planitz och Hugo fram mot den gråa gumman, som ännu stod kvar på samma plats och med ängsliga blickar betraktade männens arbete.

Ett skrik af raseri och ångest trängde sig fram ur hennes strupe. Hon hade igenkänt sin dödsfiende, justitierådet.

— Ha, hvad vill du? skrek hon vildt. Förryckte, gör upp din räkning med himlen! Du är förlorad! — — — Ludmilla, eldbranden!

Planitz, som i ögonblick af den största fara, kunde utveckla det största lugn och klar eftertanke, lät icke bringa sig ur fattningen. Med fullkomlig sinnesnärvaro kastade han snaran om den gamlas kropp.

Gumman visste blott allt för väl, att hon skulle vara förlorad, om hon icke genast befriade sig från snaran.

Hastigt grep hon med händerna om densamma i afsigt att rycka den af sig.

Om icke Hugo i samma ögonblick kommit till och bistått Planitz, skulle gumman säkerligen hafva gjort sig fri.

Nu såg hon sig öfverväldigad och förlorad.

— Hallå, hallå, här äro vi! ropade två arbetare, som just i detsamma stego upp genom öppningen och skyndade fram till justitierådet.

Den gråa gumman insåg, att allt var förloradt.

— Ludmilla! hväste hon, Ludmilla, hvar är du? — Hit med eldbranden! — Släck ljuset!

Inga förstod att, om hon nu släppte Ludmilla lös, denna skulle bringa dem alla i den största fara. Det värsta måste förekommas.

Hon höll fast Ludmilla.

— Släpp mig! ropade denna.

— Hvart hän vill du då?

— Jag skall släcka det stora ljuset samt derpå hemta eldbranden för att tända minan.

Ingas hjerta slog häftigt.

— Stanna här! befalde hon.

— Nej, nej! ropade Ludmilla. Jag måste bort här ifrån.

Inga tiggde och bad.

Hon sökte inbilla den vansinniga, att hon hörde kyrkklockornas ljud, som kallade henne till altaret.

Ludmilla syntes dock icke vilja höra på detta nu mera. Vansinnets makter hade fullständigt omgärdat henne.

Ett ögonblick såg Inga vildt och stirrande på henne, derpå utstötte hon ett rop och sköt Ludmilla ifrån sig.

Ingas fot värkte häftigt, och hon hade svårt för att gå.

Men oafåtligt stod den tanken för henne, att, om Ludmilla finge tillfälle att fullfölja sin afsigt, de alla vore förlorade.

Detta finge ej ske.

Trots smärtan i foten störtade hon sig öfver Ludmilla och i nästa ögonblick kämpade de båda en häftig kämp.

Ingas krafter voro ej svaga, men de senaste dagarnes lidanden hade försvagat dem betydligt.

Hos Ludmilla deremot flammade vansinnet upp och förlånade henne utomordentliga krafter.

Trots detta lyckades det dock Inga att slå den vansinniga till golvet.

Men i nästa ögonblick fick hon af Ludmilla en stöt för bröstet, så att hon tumlade baklänges.

Inga kunde knapt hemta andan, än mindre ropa på hjälp.

Hennes bröst höjde sig häftigt, och hjälpsökande sträckte hon upp händerna.

I nästa minut måste ovilkorligen något afgörande ske.

Denna öfvertygelse tog hos Inga öfverhanden, då hon såg Ludmilla skynda ut ur rummet och begifva sig dit, der elden fans.

Några sekunder senare stod Ludmilla i dörren med den brinnande eldbranden i handen, belyst af elden.

— Ludmilla ropade gumman. Först mörkt, derpå eld! Du vet, Ludmilla, hvad du har att göra!

Inga visste blott allt för väl hvad dessa rop hade att betyda.

— Herr Planitz! utropade hon plötsligt. Hit, här är räddning! — Här är vägen till flykt; ock äfven I, karlar, rädden er så fort I kunnen!

Den vansinniga tände just nu minan. Klart flammade elden upp.

Ett rop af förfäran trängde ur justitierådets strupe.

Väl höll han den gråa gumman fast, men nu var icke hon den farliga, som hotade allas deras lif. Det var Ludmilla.

— Kom Hugo! Kom!

Ingas röst ljöd varnande och liksom en förtviflads rop.

Båda skyndade åt det håll, hvarifrån de hört Inga.

Denna stod ännu vid ändan af den ingång, som förde ut i det fria.

I sin förfäran hade justitierådet släpt den gamla. Och han sprang nu skrikande och ropande genom grottan.

Rädden er! ropade han till arbetarne. I ären förlorade, om I icke kommen straxt!

Männen hade knappt hört och uppfattadt justitierådets ord, förr än ljuset i grottan sloknade.

Djupt svart mörker fylde rummet.

Ett rop af förskräckelse och ångest genomskar luften.

Arbetarne insågo blott allt för väl, att det här var fråga om en allvarsam strid och att de måste rädda sig undan en okänd fara.

— Hvar, hvar är ni, herr justitieråd? ropade de.

— Här! Här! svarade Planitz. Fort hit, eljest ären I förlorade!

Männen skyndade till utgången och befunno sig i nästa minut vid justitierådets sida.

Denne förde männen in i gången.

Hugo, som stod vid Ingas sida, såg, huru Inga började gripas af vanmakt.

— För Guds skull, hjälp mig att lyfta upp och bära ut flickan! — Karlar, tagen uti! — Här, här ligger hon ju nu! —

Raskt tog han upp en vaxsticka och tände den.

Männen, som nu kunde se den vanmäktiga, lyfte upp henne och buro henne så fort som möjligt fram till ändan af gången.

Af det kalla luftdrag, som mötte dem här, slöto de, att de nu antingen redan voro ute i det fria eller att gången här mynnade ut deri.

Det senare befans vara öfverensstämmande med verkligheten.

Blott en gammal, halft förmultnad trädörr spärrade vägen för dem.

Genom en öppning i denna trängde den kalla luften in.

Drifna af själfbevarelse-drift spjånade männen mot dörren och bröto den i spillror samt skyndade ut.

Knapt voro de utkomna i det fria, förr än den ena dofva knallen följde den andra.

Jorden skalf liksom vid jordbäfning, och spillror af den sprängda grottan röko omkring i luften.

Den vansinnigas eldbrand hade gjort sin skyldighet.

Inga hade åter vaknat upp ur sin bedöfning, för att dock i nästa ögonblick hemfalla åt en förfärlig ångest.

En af de kringlungade spillrorna hade träffat hennes hufvud och tillfogat det ett djupt sår, som blödde starkt.

Förskräckt befalde Planitz karlarne att fatta uti den på nytt vanmäktiga flickan samt bära fram henne till Bärenburg.

Så snart detta var gjordt och Inga blifvit öfverlemnad i Hugos samt förvaltaren Eberhards och dennes hustrus vård, hemförlofvade Planitz de legda arbetarne, sedan han fördubblat deras betalning mot löfte, att de icke för någon skulle omtala, hvad de nu varit med om.

SEXTIOÅTTONDE KAPITLET.

En dag före bröllopet.

Trots det att Bärenburg låg midt i skogen samt temligen aflägsset från någon bebodd plats, hade dock explosionen hörts vidt omkring. Och trots det svåra vädret, kommo folk från flere håll för att utröna, hvad det var.

Då man såg verkningarna af explosionen, vaknade minnet af forna tilldragelser, och man erinrade sig, att förr en gång en liknande explosion egt rum. — Då hade underliga rykten kommit i omlopp. Dessa döko nu åter upp. Redan dagen efter tilldragelsen visste man berätta, att den hemlighetsfulla enstöringen, som förr egde Bärenburg, nu återkommit för att förstöra återstoden af sin byggnad.

Följande dag på eftermiddagen kom också en polisman till platsen för att anställa undersökning.

Justitierådet var försigtig. Han förteg så mycket som möjligt af hvad som passerat, men då arbetarne, som varit legda för gräfningen, äfven tillkallades samt togos i förhör, måste sanningen fram.

Polismannen upptecknade noggrant allt hvad som genom förhöret kom i dagen.

Sammanfattningen häraf var, att två hemlighetsfulla väsen sedan flere år till baka hållit till på Bärenburg, hvilka väsen af folket kallades den gråa gumman och den sköna hvita frun.

För att gräfvä fram dessa mystiska varelser ur den underjordiska grotta, hvori de befunno sig, hade Planitz lagt arbetarne.

Plötsligt hade då en fruktansvärd explosion egt rum, hvarvid grottan sprängts i spillror, under hvilka de båda mystiska varelserna blifvit begrafna.

Egendomligt nog förtego samtliga arbetarne, att en kvinna burits ut ur grottan samt afförts till Bärenburg.

Två dagar derefter kom en afdelning pionjärer från närmaste garnisonstad för att gräfva fram de förolyckade under spillrorna.

Men redan efter två timmars arbete, förklarade befälhavaren, att här ingenting var att göra, hvarefter han återvände till staden med sin afdelning.

Planitz andades lättare, sedan pionjärerna försvunnit.

De sista dagarne hade han varit offer för en nervös oro. Han fruktade, att Inga möjligen skulle undkomma honom. Nu måste därför den planen fullbordas, som han föresatt sig.

Men Inga var sjuk. Det sår, hon erhållit vid explosionen, vållade henne stor smärta.

Länge försökte Planitz att på egen hand sköta den sjuka.

Men då hon blef sämre, reste Planitz en dag bort. Då han kom till baka, medförde han en man med mörk blick, som han för förvaltaren och Hugo förestälde såsom läkare. Denna undersökte Ingas sår samt skref ett recept. Och på justitierådets enträgna önsksningar, att han måtte yttra sin upprigtiga mening angående sjukdomen, förklarade han, att verklig fara för lifvet förelåg.

Af detta uttalande blef Hugo, som hyste en djup böjelse för Inga, på det högsta uppskakad, och Planitz själf syntes mycket orolig.

Efter ett långt, hemligt samtal med justitierådet aflägsnade sig läkaren.

Följande natt måste makarne Eberhard vaka vid Ingas bädd. Hon befann sin i ett nästan apathiskt tillstånd. Hon låg der redan såsom ett underbart skönt lik och syntes bida döden såsom en förlossning från smärtorna.

Blott då och då, när hon någon gång tycktes återvinna sansen, drogs hennes mun till ett mildt leende. Hon ville dermed visa makarne Eberhard sin erkänsla för deras bemödanden.

Under det de båda gamla på allt sätt bemödade sig att lindra Ingas smärtor, suto Hugo och Planitz i den senares rum.

Hugo var mycket nedslagen. På hans beteende och hans blick såg Planitz, att en häftig smärta rasade i hans inre.

— Friskt mod, min son! uppmuntrade honom Planitz. Häng icke hufvudet så der utan tänk på, att du måste handla! Utöfva nu din konst på Inga!

— Ingenting är lättare än det, svarade Hugo, i synnerhet under det tillstånd, hvori hon nu befinner sig, men, det är mig motbjudande.

— Det får icke vara dig motbjudande, då du derigenom bereder dig en gyllene framtid.

— Men hur skulle framtiden gestalta sig, om Inga dör?

— Hon skall icke dö.

— Sade icke läkaren att hennes tillstånd var hopplöst?

— Det sade han visserligen, men jag har också litet begrepp. Vid Ingas år fins en stor motståndskraft, och därför kan man icke tala om någon hopplöshet. Men dock måste du handla nu. Inom tjugufyra timmar måste du gifta dig med Inga. — Har du förstått mig?

Hugo stirrade på den talande utan att svara.

— Hvarför ser du på mig så märkvärdigt? Tror du kanske, att jag skämtar? Det är så som jag sagt dig. Det måste raskt skridas till handling. — Ännu en gång säger jag dig, att jag har i min ego erforderliga papper för Inga. — I morgon skall ett ilbud hemta dem, och så snart dessa inträffa, måste du fira bröllop med Inga.

Justitierådet hade uttalat alla dessa befallningar med kallblodighet och dervid utvecklat en fast beslutsamhet, som syntes Hugo allt för mycket affärsmässig.

Dagen efter detta samtal kom ett ilbud till Bärenburg med de papper, som voro nödvändiga för vigseln. Justitierådet granskade dem och fann, att ingenting hindrade utförandet af hans plan.

En stund derefter reste Planitz bort. Då han kom tillbaka sent på aftonen förklarade han för Hugo:

— I morgon afton skall vigseln ske. Bered dig! I morgon bittida skall du visa mig prof på din konst.

— Hvad skall jag då göra?

— Fråga icke så märkvärdigt, Hugo. Du skall sätta Inga i ett hypnotiskt tillstånd samt tvinga henne att inför mina ögon följa dig som ett barn.

Hugos panna förmörkades.

— Men betänk dock, invände han, att ett sådant experiment kunde blifva farligt nu efter den stöt, Inga fått i hufvudet.

— Hvad mer? Du måste —

Med tungt hjerta förklarade Hugo, att han gick in på förslaget. Derpå återvände han till Ingas rum.

Han satt der länge, och egendomliga känslor rasade inom honom, då han åter lemnade rummet.

Han befann sig tydligen i en svår dilemma.

— Det är motbjudande för mig, började han ett tyst samtal med sig sjelf, att på detta sätt vinna Inga. Hellre skulle jag vilja, att hon af fri vilja skänkte mig sin hand. Men såsom saken nu står, måste jag handla på detta sätt.

SEXTIONIONDE KAPITLET.

För andra gången gift.

Afgörandets dag var inne.

Planitz utvecklade en feberaktig brådska.

Skakande på hufvudet fogade sig förvaltaren i alla anordningar, som Planitz gaf honom i uppdrag att utföra.

Till sin icke ringa förvåning måste Eberhard förvandla ett bord till ett slags altare.

Två stora messingsljusstakar af anseelig ålder plaserades derpå på altaret.

Flere gånger försökte den gamle förvaltaren att förmå Planitz att förklara, hvad som skulle komma att försiggå på Bärenburg.

Men han fick intet tillfredsställande svar.

Rummet, i hvilket altaret var upprest, befann sig vid ändan af korridoren temligen afskildt från de andra rummen.

Det var ett rum, som icke blifvit begagnadt på många år, och den gamla fru Eberhard hade därför haft mycket att göra för att nu få det i ordning.

Vi gå nu några timmar tillbaka i vår berättelse och uppsöka Hugo i Ingas rum, der han satt, qvald af skrupler.

Af Planitz hade han fått den bestämdaste befallning att göra Inga underdånig sin vilja.

Han hade redan försökt detta, men utan gynnsamt resultat.

Fortfarande stod han bredvid Ingas bädd och såg den englika varelsen hvila på sin bädd.

Hon låg der i ett nästan medvetslöst tillstånd, som liknade sömn.

En rysning skakade Hugos kropp.

Han gick bort från Ingas bädd och stälde sig i fönstret.

Derute föllo snöflingorna långsamt till marken eller hvirflade de om hvarandra allt eftersom vinden dref dem.

En högtidlig stillhet låg öfver Bärenburg och dess närmaste omgifning.

Hugo märkte dock ingenting af allt detta. Alla hans tankar voro sysselsatta med Inga.

Hennes öde — det visste han — låg i hans händer.

Följde han justitierådets maning och tvang Inga, så måste han inför sig tillstå, att fara för hennes lif och helsa låg för handen.

Underlät han att utföra den uppgjorda planen, så var det slut med hans existens och hans framtid.

Denna inre strid gjorde honom i högsta grad orolig.

— Hvad skall jag göra? hviskade hans läppar, och ur hans bröst trängde sig en djup suck. Det är ju en lätt sak för mig att i dag göra henne underdånig min vilja och ställa henne under den hemliga maktens bann.

Men mitt spel är då en förtviflad spelares drag. Ingas hjerna befinner sig nu efter slaget i ett sådant tillstånd, att den af mitt experiment kan taga obotlig och oberäknelig skada.

Och huru skulle det gå, om Inga doge under min behandling? Allt, allt vore då förloradt, Jag måste då fly för att undgå den straffande rättvisan. Jag måste åter börja mitt vagabondlif, som jag nu trodde skulle vara slut.

— Men, jag är ju ung! Verlden står öppen för mig, och jag behöfver ej grubbla så mycket deröfver. Men med egandet af Falkenberg, egandet af de omätliga rikedomarna, som mitt experiment skulle tillskynda mig, är då förbi. Detta får ej ske; och jag måste därför handla.

Han afbröt sin monolog och gick åter fram till bädden, på hvilken Inga fortfarande låg i nästan medvetslöst tillstånd.

Hon slog i detsamma matt upp sina ögon.

Dessa uttryckte öfverraskning, då de blickade omkring i rummet. Då de föllo på Hugo, förmörkades de.

— Hvad vill ni här? hviskade hon.

— O, Inga, svarade Hugo med bevekande röst, tala ej i så sträng ton! Tänk på, att jag gjort allt för att rycka er undan förderfvet!

— Hvar är den gråa gumman? Hvar är Ludmilla? frågade med darrande röst Inga, som nu synbarligen började draga sig till minnes tilldragelserna i Mångrottan.

— Bekymra er icke om dem, Inga! De skola aldrig mer tala till er.

Inga såg sig omkring liksom, vaknande upp ur en dröm.

— Hvad säger ni? frågade hon med ett tydligt uttryck af förskräckelse.

— Ludmilla och den gråa gumman äro döda.

— Döda? Hur har det tillgått?

Hugo gaf ett undvikande svar, afsedt att lugna hennes sinne. Han hade nu beslutit att söka hypnotisera henne.

Under förevändning, att han skulle lägga om hennes förband fick han tillfälle att beröra henne med händerna.

Vid blotta berörandet gick det liksom en ryckning genom hennes kropp.

Hon slog upp ögonen.

Hugo såg skarpt och oafbrutet in i hennes ögon.

Hon greps af en underbar känsla, som icke kan beskrivas med ord. Den utgjorde en blandning af vällust och fasa.

Hugo strök hennes tinningar med sina fingrar.

Då slöt Inga sina ögon. Hon visste ej mera, hvad som försiggick med henne. Hon befann sig redan under inflytandet af den hypnotiska makten.

— Se på mig! befalde nu Hugo.

Inga slog upp ögonen och såg stadigt på honom.

Hugo insåg, att mycket ej fattades för att hon skulle befinna sig fullkomligt i hans våld.

Då gick dörren upp, och Planitz trädde in.

— Låt ej mig störa dig! hviskade han till Hugo, då han såg, hvarmed denne var sysselsatt.

Tyst, nästan ljudlöst steg justitierådet fram.

Hugo drog i detsamma en suck af lättnad. Han hade fullbordat sitt experiment.

Inga låg der nu ett offer för denna hemlighetsfulla makt, hvars yttringar väl hvarje menniska kan se, men hvilken ännu ingen kan förklara, hvad den egentligen är.

— Stå upp, Inga! befalde nu Hugo.

Justitierådets drag antogo ett uttryck af den högsta spänning. Derpå spred sig ett förnöjdt leende öfver hans ansigte, ty knapt hade orden kommit öfver Hugos läppar, förr än Inga reste sig, och i nästa ögonblick stod hon bredvid sin bädd.

— Inga, fortfar Hugo, i det han gaf sin röst en viss skärpa, fall på knä, ty vi stå inför Herrans altare! Du skall blifva min maka. Säg nu ett högt och tydligt ja!

Såsom ett lydigt barn, som icke vågar göra någon invändning mot en erhållen befallning, böjde Inga knä och svarade derpå med hög och klar röst ja.

— Präktigt! Förträffligt! hviskade Planitz. Du är i sanning en fullkomlig mästare i din konst.

Hugo brydde sig ej om sin faders yttrande. Han befalde Inga att resa sig.

Hon lydde, och när hon rest sig, räckte Hugo henne sin arm och gick med henne omkring i rummet.

Han måste dock kraftigt understödja henne, ty hennes sjuka fot gjorde det svårt för henne att gå.

— Du måste bära henne! hviskade Planitz.

Ej heller nu svarade Hugo sin fader något.

Han fattade den smärta gestalten om midjan och understödde henne sålunda under hennes gående i rummet.

— Låt henne kyssa dig! hviskade justitierådet.

En vredgad blick var det enda svar han fick.

— Hvarför gör du ej det?

Hugo viste mycket väl, hvarför han icke befalde sitt offer att utföra denna handling.

Vi måste här antyda, att det är lätt för en hypnotisör att genast väcka en af honom söfd person.

Han behöfver blott blåsa en eller flere gånger på den hypnotiserades ansigte.

Utän att efterkomma Planitz uppmaning lät Hugo därför Inga återvända till sängen samt lägga sig.

Genom en rörelse med handen antydde han derpå för justitierådet, att denne skulle lemna rummet.

Då han gått lutade Hugo sig ned öfver den sköna qvinnan och blåste upprepade gånger på hennes ögon och panna samt strök med handen öfver hennes tinningar.

Derpå lemnade han rummet tyst och försigtigt som ett spöke.

Försigtigt stängde han dörren och öfverlemnade Inga åt sig sjelf.

— Sofver hon ännu? frågade Planitz, då de åter träffades.

— Nej, svarade Hugo. Hon kommer kanske att under en qvarts timme ännu ligga i ett medvetslöst tillstånd, men derpå skall hon vakna utan att hafva någon aning om, hvad som passerat.

— Men du sade mig en gång, att den hypnotiserade dock bibehåller en dunkel känsla af att något tilldragit sig.

— Ja så förhåller det sig i det fall, att hypnotisören befinner sig hos den söfda i det ögonblick, då denne vaknar.

I detta ögonblick hörde de båda herrarne, huru förvaltarens hustru ropade till sin man, att en vagn höll utanför dörren.

— Det är sannolikt läkaren! hviskade Planitz. För honom behöver du ej hafva några hemligheter. Han är invigd i allt och skall tjena såsom vigselvittne i afton.

Hugos panna lade sig i djupa veck.

— Jag litar icke på den karlen. Han har något dolskt, något falskt i sina ögon.

Justitierådet log.

— Jag vet mycket väl, sade han, hvad som förlänar hans blick detta uttryck. Men det är hans hemlighet och angår ej oss.

— Du känner det säkert? — Han har ett brott på sitt samvete?

— Icke blott ett, Hugo, utan många. Men trots detta kan ingen öfverbevisa honom. Jag har såsom hans advokat räddat honom från Tukthuset. För mig har han bekänt allt, eljest icke för någon i hela världen.

— Och därför är han nu ditt lydiga redskap?

— Ja, och det är väl, att det så förhåller sig, ty jag behöver honom. Det är af vigt, att en läkare är närvarande vid vigseln.

— Hvarför?

— För att, om så skulle behövas, intyga att Inga befann sig vid sina sinnens rätta bruk. —

Här afbröts samtalet, ty i förstugan hördes högljudda röster.

— Det är han.

— Hvem?

— Läkaren. Gå ut och tag emot honom!

— Det må du göra sjelf!

— Hvarför det?

— Jag vill ha lugn. Experimentet har uppskakat mig mer än jag trodde.

Med dessa ord vände Hugo justitierådet ryggen och begaf sig till sitt rum.

Planitz skyndade emot den kommande, skakade lifligt hans hand och förde honom in.

De bådas samtal fördes nu i sakta, hviskande ton, så att till och med det uppmärksammaste öra ej skulle kunnat uppfatta ett ord deraf.

För att, såsom läkaren sade, undersöka patienten, begåfvo sig båda in i Ingas rum.

Hon hade nu vaknat upp och såg sig förundrad omkring i rummet.

Alldeles rätt hade dock icke Hugo haft, då han påstod, att den hypnotiserade icke bibehöll något minne af hvad som förefallit.

Inga syntes verkligen hafva en dunkel aning om att något passerat.

— Hvar är jag? frågade hon. Det förefaller mig, som om jag varit i kyrkan och knäfallit inför altaret.

De båda männen studsade.

— Men den man, som stod vid min sida var icke Eckbert, fortfor Inga, utan en främling, en obekant. — Hvem var han?

De båda männen, som, osedda af Inga, från dörren åhört detta samtal, stego nu fram.

Justitierådet satte sig i en stol vid fönstret, och läkaren stannade vid sängen.

Hans mörka, dystra blick mönstrade den sjuka, som emellertid rest sig upp i bädden.

Läkaren förklarade, att hon måste gå upp och gå något för att möda sin fot.

Inga protesterade, ty foten gjorde fortfarande ondt, upplyste hon.

Men härvid fäste läkaren sig ej. Han lät tillkalla förvaltarhustrun för att vara Inga behjälplig vid uppstigandet.

Derpå aflägsnaae han sig tillika med Planitz.

— Alla, till och med hon, se på mig med en så besynnerlig blick, hviskade Inga för sig. En rädd aning säger mig, att något särskildt försiggår. Hvad kan det väl vara?

Orolig och upprörd lemnade hon sin bädd och linkade fram till fönstret.

Hon blickade ut i det härliga skogslandskapet, mellan hvars träd den röda aftonhimlen lyste fram.

— O, vore jag en fogel! hviskade hon. Då skulle jag sväfva bort, långt bort, till dess jag fann ett hem. — — Ett hem? —

Ett sådant har jag ju på Falkenberg!

Nej, nej, icke der!

Men i Margrets hjerta. O Margret, Margret, om du visste, hvad jag lider! Då skulle du komma och befria mig. Men allt detta är ju omöjligt.

Blott en, en skulle göra det. En skulle komma för att bringa mig hjälp, för så vidt mitt rop kunde tränga fram till honom.

O, du gode, gode Gud, som tronar der ofvan molnen, vill du icke taga dig an ditt stackars öfvergifna och olyckliga barn? Sänd mig ett tecken, att din hjälp, din räddning är nära!

Ett ögonblick försjönk Inga i tankar.

Derpå spratt hon hastigt till.

En stråle af den nedgående solen träffade hennes öga.

— Ack, sade hon, det var ett svar från himlen.

Du barmhertige, allgode skapare, du öfvergifver ej ditt barn i nödens stund!

Åter försjönk hon i djupt begrundande, hvarur hon väcktes upp först då förvaltarehustrun kom in.

Denna medförde den finaste klädning, som Inga tagit med sig på resan, då hon lemnade slottet Falkenberg.

— Hvad skall jag med den? frågade Inga. Hvarför bär ni in denna högtidsklädning?

Hustrun blef purpurröd.

Hon visste, att hon nu skulle komma att säga en lögn, och medvetandet häraf dref skammens rodnad till hennes kinder.

— Justitierådet har befalt det, och jag tror, att det ligger i edert eget intresse, min fröken, att ni efterkommer hans önskan.

— Hvarför?

Hustrun ryckte betydelsefullt på axlarna.

— Svara!

— Så framt jag vet, kommer ni att i natt föras bort härifrån.

Inga spratt till.

— Hvarthän?

— Det vet jag ej. Men, min kära, goda fröken, foga er efter omständigheterna. Kanhända skall under resan tillfälle erbjuda sig att —

Förvaltarhustrun fullbordade icke meningen. Hon såg sig skygt omkring, liksom fruktade hon för någon lyssnare.

Derpå blinkade hon hemlighetsfullt med ögonen och hviskade tyst:

— Att fly.

Detta ord »fly» väckte en hel storm af känslor i Ingas bröst.

Det föreföll henne i detta ögonblick som om ett nytt lif började flyta i hennes ådror, som om morgonrodnaden till en ny tid tändes.

Villigt fogade hon sig i allt som fru Eberhard fordrade.

Hon lät kläda sig och medgaf till och med, att gumman fick fästa en ros i hennes hår.

Efter förloppet af en timme, då qvällen redan började bryta in samt kasta sin mörka slöja öfver skogens träd, hördes bjellerklang, och strax derpå kom borgmästaren herr Irrensee, hvilken justitierådet bestält dit, emedan Inga var sjuk och icke kunde transporteras.

Inga visste naturligtvis icke, hvem mannen var, som kom.

Hon förskräcktes på det högsta, när Hugo plötsligt rusade in i rummet och bad, att ännu en gång få lägga om hennes förband.

Viljelöst lät hon honom göra efter önskan, och få minuter derefter stod hon redan under inflytande af den hypnotiska makten.

Så snart Hugo såg, att han hade henne i sitt våld, fattade han hennes arm och förde henne ut ur rummet.

Efter ett par minuter stod han i det festligt smyckade hörnrummet.

Väl rigtade Inga sina sorgsna blickar på de brinnande ljusen på altaret, men hon sade ingenting, ty hon stod redan under inflytande af Hugos vilja.

Denna såg skarpt och oafvänt på henne.

Borgmästaren såg undrande på det besynnerliga brudparet.

Men han hade ej anledning att göra några invändningar, ty samtliga papperen voro i sin ordning, och han hade därför intet annat val än att göra sin pligt.

Nu släpte Hugo Ingas arm och fattade i stället hennes hand.

Borgmästaren förrättade vigseln. Allt gick efter önskan. Inga besvarade den till henne ställda frågan med ett klart ja.

När vigseln var förrättad, framträdde presten för att gifva paret den kyrkliga välsignelsen.

Han höll dervid ett kort, men kärnfullt tal.

Så snart detta var slutadt, lade åter Hugo Ingas arm i sin för att återföra henne till hennes rum.

Men han hade icke hunnit röra sig från platsen, förr än ett egendomligt ljud hördes vid fönstret.

Trots det mörker, som rådde utanför och oaktadt rummet var upplyst af de två vaxljusen blott, såg man dock tydligt, att det var en manlig gestalt, som dök upp vid fönstret.

I nästa ögonblick redan hördes ett kraftigt knytnäfs slag mot fönsterrutan.

Då dörren till korridoren stod öppen, uppstod ett starkt luftdrag.

Detta bragte Inga till medvetande.

Förundrad såg hon på Hugo, derpå stötte hon honom ifrån sig.

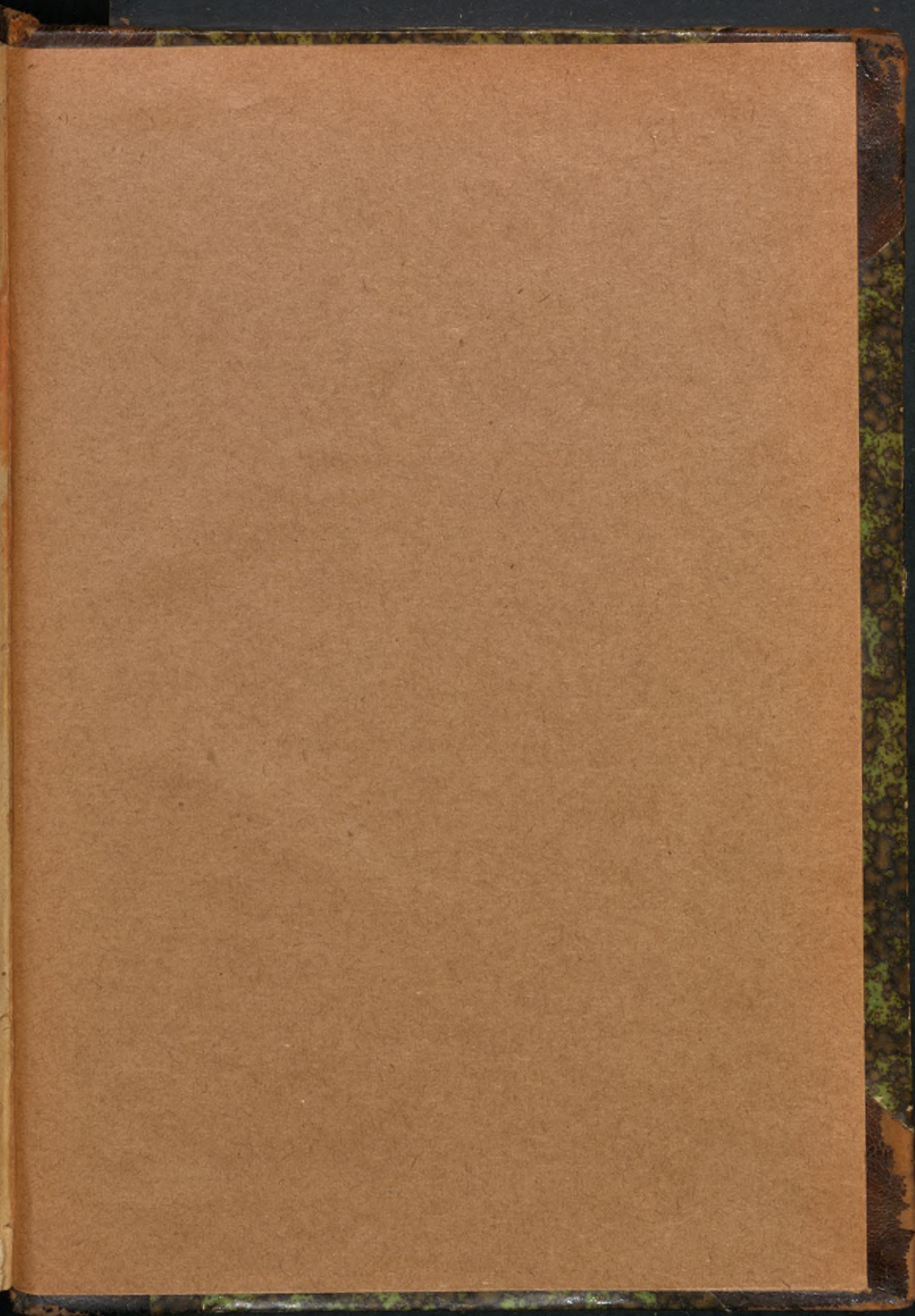
Hennes hjerna arbetade blixtnabt.

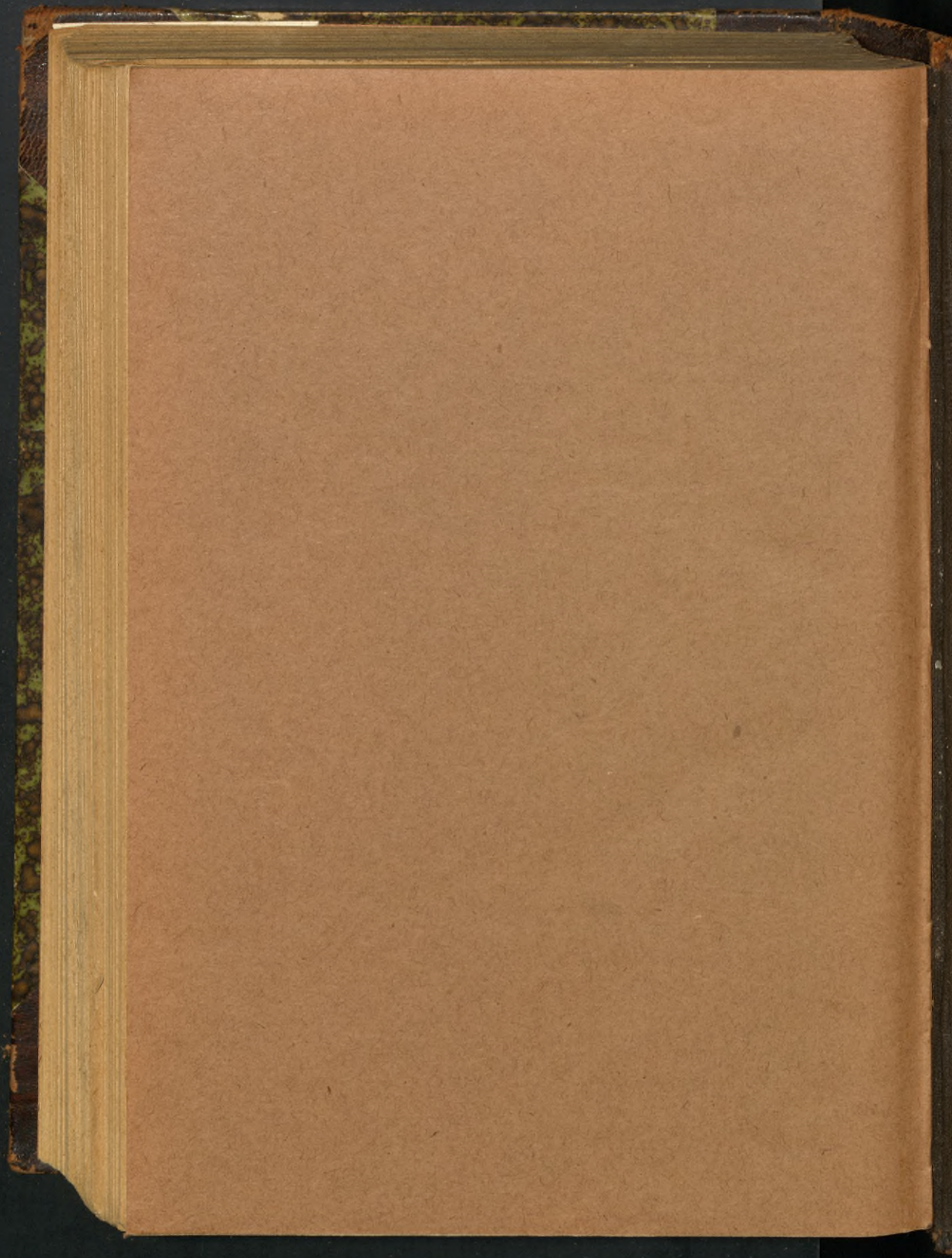
Hon såg på presten, på de fladdrande ljusen, på det till altare förvandlade bordet och begrep strax, att något ovanligt måste ha färsiggått här.

I nästa ögonblick hördes en röst genom det krossade fönstret:

— Inga, Inga, jag är här, jag, din Maufred von Uttenhoven! Jag har kommit för att befria dig.

Ett gällt skri ur Ingas bröst genomskar luften.

1891.

204 F. 10-

6000212175

Göteborgs universitetsbibliotek

